

سلطان محمد خان فاتح

ليکوال :

ادريس ازاد

تاريخي داستان

Ketabton.com

ژباړن :

قريب الرحمن سعيد

دمسلمانانو پر فلاف د صلیبی سازش دزنځیږي کړیو بربندونکې په زړه پوری ناول

سلطان محمد خان فاتح

لیکوال:
ادریس ازاد

ژباړن:
قریب الرحمن سعید

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

سلطان محمد خان فاتح

ليکوال:

ادريس ازاد

ژباړن:

قريب الرحمن سعيد

کمپوز:

ژباړن

د پښتۍ طرحه او انلاين چاري:

مختار احمد احسان - د لراوېر برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

د کتاب لړلیک

۵		ددې تاریخی پېښو په اړه
۷		-د لیکوال د زړه خواله
۱۰		۱- سکندر بیګ
۲۷		۲- د پنځه زره کیسز فوځ سالار
۵۷		۳- شاهي څارګر
۹۴		۴- د قیصر جاسوس
۱۳۲		۵- د زیجیلین تړون
۱۷۴		۶- د بوسنیا شهزادګۍ
۲۱۳		سلطان محمد فاتح : دویمه برخه « تیرې شوې پاڼې »
۲۲۷		سلطان محمد خان
۲۵۵		طلایي بنګر
۲۹۱		ایا صوفیاء
۳۳۳		د ډوډۍ په سر اختلاف
۳۶۹		د روم قیصر
۳۹۹		مقدسه نقشه
۴۲۴		د فاتح یلغار
۴۴۷		د پای څوټکي

بسم الله الرحمن الرحيم

ددي تاريخي پيسو په اړه

که څه هم دا کتاب په څرگنده توګه د يوه داستان په شکل ليکل شوی ، اوليکوال يې هڅه کړې چې تاريخي پيښې په کې داسې را ونه څاري چې لوستونکي يې هم د لوست څخه او هم د تاريخي پيښو څخه پوره پوره ګټه پورته کړای شي ، خو په حقيقت کې دا همغه تاريخ دی چې اوس هم د شکل او بڼې په بدلون سره په اسلامي هيوادونو کې تکرارېږي.

سلطان محمد خان فاتح دهغو مسلمانو ، وياړلو حکمرانانو څخه دی چې عيسويانو ته يې په خپل مرکز قسطنطنيه کې ماتې ورکړه او قسطنطنيه يې په استنبول (اسلام بول) باندې بدله او د اسلامي خلافت برخه يې وګرځوله.

دسلطان محمد خان سوبه ټول اسلامي امت ته يو درس دی. د عزم ، مېړانې ، استقلال او هوډ درس. د زرګونو کالو تاريخ لرونکي قسطنطنيه په استنبول له باندې بدلول دا ډاګيزه کوي چې که چيرې په اسلامي امت کې يووالی ، عزم او استقلال وي نو کولی شي صليبيان که هر څومره په وسلو سنبال هم وي د ماتې سره مخ کېږي .

دسلطان محمد خان فاتح عزم د اسلامي ډلو ټپلو مشرانو ته هم يو درس دی ، او هغه دا چې د صليبيانو د متروکو لاندې د راتلو په ځای که د عزم او هوډ خاوندان شي نو صليبيان به په خپله ستاسو تر متروکي لاندې راځي.

دا بايد په ډاګه وي چې سلطان محمد خان فاتح د عثماني امپراطورۍ اتم ځوان سلطان دی ، او دغه کورنۍ په اصل کې افغان ترکان وو چې هغه وخت يې د افغانستان (خراسان) څخه د چنګيزيانو د وحشت له ويرې د خپلو کورنيو سره يو ځای سوريې ته او بيا ترکيې ته لېږد کړی و او هلته يې د خپل اتحاد او يووالي په واسطه ستره امپراطوري جوړه کړه چې نژدې شپږ سوه کاله يې د نړۍ په يوې ستري برخې حکومت وکړ.

اروپا ته اسلام دهمدی عثمانی حکمرانانو (افغانی ترکانو) له خوا راوړل شوی خونن افغانان د خپلمنځي اختلافاتو په لومه کی داسی را نغښتی چی هر غلام پری حکمرانی کوی.

دا داستان د افغان ولس له پاره ځانگړی درس لری. ځکه زمونږ دولس تاریخ دا ډاگیزه کوی چی افغانانو هم د هند په ستره وچه او هم په اروپایی هیوادونو په مختلفو شکلونو سره حکمرانی کړی ده ، او شونی ده چی دخپل اتحاد او یووالی په اساس به که خدای کول یو ځل بیا د نړۍ د یوه غښتلی اسلامی هیواد په څیر راڅرگندیږی.

دهغی ورځی په هیله،

قریب الرحمن سعید

۲۰۱۱ کال داگست میاشت ، ناروي

بسم الله الرحمن الرحيم

دليکوال د زړه خواله

بالاخره د قسطنطنیې د سوبې ویاړ اووم عثمانی سلطان «سلطان محمد فاتح» ته ور په برخه شوه.

دا په حقیقت کې د اسلام د ستر پیغمبر رسول الله صلی الله علیه وسلم له اړخه بشارت او زیرې و چې ویلي یی وو: تاسې به هرومرو قسطنطنیه فتحه کوئ،... نو بیا به ډیر ښه امیر دهغې امیر وي او ډیر ښه لښکر به همغه لښکرو وي. «(مسند امام احمد، خلرم توک، ۳۳۵ م مخ).

د رسالت همدغه فرمان وو..... چې د هر دور او وخت مسلمان فاتحین یی د قسطنطنیې د نیولو له پاره هڅول. خو د پرلپسې حملو او بیا بیا هلو ځلو سره سره بیا هم ددې پخواني ښار دروازې دمسلمانو فاتحینو تر مخه نه پرانستل کیدې.

هغه وخت چې سیدنا معاویه رضی الله عنه خلیفه شو نو هغه د لمړي ځل له پاره د خپل زوی یزید په مشرۍ د قسطنطنیې د سوبې له پاره دمسلمانو لښکرو ورولیږه. په دې حمله کې ډیره ستر ستر جلیل القدره صحابه رضی الله عنهم اجمعین په شهادت ورسیدل. چې په دې ډله کې سیدنا ابویوب انصاري رضی الله عنه هم شامل و. ددې ښار دکلابندی په وخت کې سیدنا ابویوب انصاري رضی الله عنه سخت ناروغه او بیا شهید کړل شو او هملته د قسطنطنیې د دیوال لاندې خاورو ته وسپارل شو.

د سیدنا عمر بن عبدالعزیز رحمه الله علیه، هشام بن عبدالملک، مهدي عباسي او هارون الرشید په څیر ستر ستر خلفاء هم ددې ښار د نیولو له پاره زبردستي حملې وکړې خو د قسطنطنیې په نیولو بریالي نه شول.

قسطنطنیه یو نه تسخیریدونکې ښار و، ددې ښار درې واړو خواو ته سمندر بهیږي، یواځې یو اړخ یی د وچې سره نښلي، د ښار چارچاپیر نژدې ۱۴ میله دایرۍ شکله ستر دیوال و، په دې دیوال یوسل او یا فته لرې ستر او مستحکم برجونه جوړ کړل شوي وو، ددې دیوال په داخل کې یو بل دیوال جوړ کړل شوې و او بیا ددې دواړو دیوالونو تر منځ یو ستر خندق کیندل شوې و چې شپيته فته پراخوالې یی درلود او سل فته یی ژوروالې و. دهغې اخوا یو بل دیوال هم موجود و چې ددې ښار سل زره خلک یی په خپله لمن کې خوندي ساتلي وو. په دې توګه د دې ښار سوبه کول نژدې بلکل ناشوني ګرزیډلي وو.

قسطنطنیه د عیسایی روحاني نړۍ ستر مرکز و. همدا علت و چې د مسلمانانو سترې سترې لښکرې به دخپلو ټولو شتو وسایلو سره یو ځای ددې ښار د سوبې کولو له پاره را تللې..... خو هر ځل به ناکامه بیرته ستنیدلې. خو بالاخره د رسول الله صلی الله علیه وسلم د بشارت وړ د عثماني دولت اووم حاکم «سلطان محمد فاتح» وگرزید.

«عثماني ترکان» چې مونږ یې د «عثماني خلافت» په نامه پیژنو ،... د خراساني کوچیانو (طغرال) د زوې «عثمان» د زوزاک څخه وو. کله چې دوی کوچنۍ اسیا ته را ننوتل نو د خپلو ځانو له پاره یې د یوه سلطنت بنسټ کینود. خو د درې سوه کالو په جریان کې ددوی څخه د نړۍ ډیر ستر ځواک جوړ شو، په شرق کې ددوی عروج په «سلطان سلیم» او په غرب کې یې په «سلطان اعظم» باندې پای ته ورسید. خو د عثماني دولت تر ټولو مشهور حاکم «سلطان محمد فاتح» وو ، چې په لاسو یې د عالمیانو د سردار (صلی الله علیه وسلم) بشارت تکمیل ته ورسید.

د دولسم «قسطنطین» او د «سلطان محمد فاتح» تر منځ دا جنگ په ډیرو حیرانونکو پېښو او تاریخ باندې مشتمل دی. په ځانگړې توگه هغه وخت چې عثماني سلطان خپلې بحریې ته په وچې باندې د بیړیو د چلولو حکم وکړ او بحري لښکرو یې نژدې لس میله غرنۍ تیرلورپه واټن د کشتیو په راښکودو سره وواهه.

دا ستره او نه زوال موندونکې معرکه په حقیقت کې د تاریخ یوه ډیره ستره نه هیږدونکې پېښه ده چې ما د یوه مکمل ناول په بڼه کې بیان کړې ده. غربي تاریخپوهان د قسطنطنیې فتحه ، د منځنیو پیړیو او اوسنی عصر تر منځ یو حد گڼي ،... او دا هم یو حقیقت دی چې د پخوانۍ بازنطینی سلطنت پایتخت او د ټولې عیسایی نړۍ روحاني مرکز تسخیرول... د جهالت په تیارو کې د را نغښتو غربي نسلونو اخري ماتې او د مسلمانانو اخري فتحه وه.

هغه وخت چې رومي پادشاه «قسطنطین» په دریمې عیسوي پیړۍ کې عیسوي مذهب قبول کړ نو همدا ښاریې خپل پایتخت وگرځاوه ، نو دهمغه وخته یې نوم قسطنطنیه پاته شو.

رسول الله صلی الله علیه وسلم په دې ښار باندې جهاد کونکو ته د مغفرت زیرې ورکړې دي. د قسطنطنیې پادشاه ته یې د روم قیصر وایه ، د سلطان محمد فاتح په وخت کې هلته د قسطنطین په نوم دولسم قیصر حکمراني کوله. په دې جنگ کې اخري قیصر هلاک شو او قسطنطنیه د تل له پاره... «اسلامبول ، یا استنبول» وگرزیده ، او په دې توگه د رسول الله صلی الله علیه وسلم یوه بله وړاند وینه ، لکه د نورو په څیر ، ریښتوني ثابته شوه. لکه چې ویلي یې وو: (اذا هلك قيصر فلا قيصر بعده) «کله چې قیصر هلاک کړل شي نو بیا به بل کوم قیصر را پیدا نه شي»

ما هڅه کړې چې ددې ناول تاريخ د افسانې په بڼه وړاندې نه کړم او نه ددې افسانې څخه د تاريخ د جوړولو هڅه وکړم. ما هڅه کړې چې ددې ناول ټول تاريخي کړچار په حقيقت باندې ولاړ وي. اوزه په دې کار کې تر ډيره پورې بريالې شوې هم يم. خو ما ددې کار له پاره خپل ډيروخت مصرف کړې دې او په دې وختو کې مې د (ايډورډ گين ، کريسي ، عثماني دولت ، د اسلام تاريخ ، او جهان ديده ،) څخه علاوه د جغرافيا او صليبې جنگونو د تاريخ زيات کتابونه ترسترگو تير کړي دي.

ددې ناول له مخې د پنځلسمې پيړۍ منځنۍ وخت و، دا پيړۍ په دې اساس ډيره مهمه ده چې دهمدې پيړۍ په منځنۍ برخه کې د عيسايانو مقدس ښار قسطنطنيه فتحه شوه ... او دهمدې پيړۍ په اخري لسو کلونو کې د اندلس مسلمانان د تل له پاره له منځه ولاړل ... ما غوښتل چې ... که نور نه وي نو لږ تر لږه د ال عثمان تاريخ خو په لنډه توگه په دې ناول کې را ونغاړم. خو د ناول په ډيره په زړه پورې برخه کې دې ليکنې ته ځاې پيدا نه شو. همدا علت و چې ما د بلې برخې پيل «د تيرو شو پايو» تر عنوان لاندې يو لنډ فصل وليکه ، په دې کې د طغral څخه ان تر سلطان محمد فاتح پورې د عثماني حکمرانانو تاريخ په لنډه توگه وړاندې کړل شوې دې ، په دې اساس دا ناول يواځې ناول نه بلکه يو مکمل تاريخي سند گرزيدلې دې. لنډه دا چې زه دخوښۍ احساس کوم چې دا تاريخي ناول د خپلو لوستونکو تر منځ وړاندې کوم او په دې وياړم چې ما په خپله خوښه عثماني تاريخ په ډيره ښه بڼه بيان کړې دې ، خو دا پريکړه به ددې ناول لوستونکي کوي.

په اخر کې زه ... د منيراياز ، رياض امين ، عبدالرحمن طاهر ، محمد سليم سني ، او د قاسم يادڅخه ممنون يم ، ځکه چې ددې دوستانو د علمي همکاريو نه پرته ددې ستر ناول سرته رسول اسانه کار نه و.

ستاسې د آندونو منتظر

ادريس آزاد

P.O.Box No:1064

اسلام اباد

۱

سکندر بیگ

د عربي نسل يو ځواکمن آسپ، په داسې حال کې چې يو نقاب پوښه پرې سپورو، په ډير طمطراق سره میدان ته را ننوت. دا میدان «اورنه» يا (ايندريانوئل) نومیده. دمیدان په څلورو خواو کې گڼ شمير تماشاچيان ناست و. ددې آسپ سپور نقاب پوښه دراننوتلو سره سم په ټولو خلکو کې چپه چپتيا خپره شوه. نن د ترکانو کلنۍ میله وه. او په دې لوبغالي کې د تورې وهلو، نیزې ویشتلو او نورو لوبو مقابلې روانې وې. دغه نقاب پوښه اس سپور په داسې حال کې چې خپله الباني دوه سرې توره یی په هوا کې خوځوله دمیدان منځته راغې، او دلېر څه ځنډ وروسته یی خپل نقاب لرې واچاوه. دا آس سپور پخپله «سکندریيگ» وو. سکندر بیگ د سلطان مراد خان منل شوې زوی و. دهغه د آس تر شا په یوه نرۍ شانته لښته د «سلطان بايزيدلدرم» بیرغ رپیده، په دې وخت کې سکندر بیگ په میدان کې ولاړو، او د (ینې چري) سالارانو ته یی ورغږ کړ. دا سالاران په دې لوبغالي کې د مقابلو منصفین وو. سکندریيگ ورته وویل چې:

«د ال عثمان په جاه و جلال مې سوگند: چې په ټول عثماني سلطنت کې داسې ځوان نه میندل کیږي چې په لاسو یی سکندر بیگ مات شي.... که چیرې داسې کوم ځوان دلته په دې میدان کې شتون ولري نوزه ورته د زور د ازمیښت له پاره بلنه ورکوم.»

د عثماني سلطنت د ستر پادشاه «سلطان مراد خان ثاني» ناست ځای بلکل د سکندر بیگ مخامخ وو. کله چې سلطان د سکندریيگ دا چلنج واورید نو په ډیر ویاړ سره یی و خندل، خو د سلطان څخه څو ناست ځایه لرې دناسټې «مارسي» په وچ تندي باندې دا خبره ښه و نه لیگیده، مارسي د سکندر بیگ په دې چلنج باندې ډیره تاوه راتاوه شوه. دغه الباني حسینه، مارسي، د سکندر بیگ ښه نه راتله. د سکندر د چلنج په اوریدو سره د یني چري د فوځ یو ځوان سالار «اغاحسن» را منځته شو، د اغاحسن دکتلو سره سم د سکندریيگ په مخ ډیره تحقیرونکي خندا خپره شوه. اغاحسن په یوه ستر قوې ذاته ایراني نسله آس باندې سپورو، او په لاس کې یی دیمن جوړه شوې درنه توره وه. کله چې د مقابلې دواړه گډونکونکي یو دبل مخې ته راغلل نو په ټول میدان کې حیرانونکې چپتیا خپره شوه. د تماشاچیانو تر منځ جوش و جذبه راپیدا شوه، مارسي هم په خپل ناست ځای کې پورته پورته غورزیده. یوه منصف د تکبیر د غږ په پورته کولو سره د مقابلې د پیلیدو اعلان وکړ. په دې وخت کې دواړه سپاره په داسې حال کې چې خپلې تورې یی برېښې نیولې دې یو بل ته را نژدې شول. سکندر بیگ ورته په هیبت ناکه توگه وویل چې:

« ډير ښه ځوانه ! زه ستاد جرئت په کتلو باندې ډيره زيات حيران شوې يم. زه تاته د لمړۍ حملې اجازه درکوم. »

اغا حسن د سکندربېگ څخه د څه ويږې پرته ورمخته شو او په پوره ځواک سره يې په هغه وار وکړ. سکندر د برق په څير خپل ځان تاو راتاو کړ او د اغا حسن د گذار څخه يې ځان خوندي وساته. بيا يې وخنډل، اغا حسن يو ځل بيا په ډيره بېړه مخته راغې او يو ځل بيا يې په سکندر باندې په پوره ځواک سره حمله وکړه، خود سکندر اس د خپل مالک د مزاج څخه پوره پوره خبر و، آسپ په يوه درنگ سره خپل ځاې بدل کړ او په دې توگه د اغا حسن دويم وار هم خطا ولاړ. اغا حسن دريم ځل بيا خپل آس پونده کړ، خو اوس نو سکندر هم خپله اراده بدله کړې وه. هغه د ځان د تاوولو په ځاې د اغا حسن د تورې گذار په خپله توره تم کړ او بيا يې په ډيره حيرانونکې توگه د برق په څير په اغا حسن باندې دخپلې تورې وارونه پيل کړل. په ميدان کې د تورو شرنگار تر ډيره لرې پورې اوريدل کيده. د اغا حسن په شاته تلو باندې د مراسي گلرنگه څيره تکه سپينه شوه. ځکه هغې چې کومه هيله درلوده هغه له منځه ولاړه. هغې غوښتل سکندر له ماتې سره مخ شي، په داسې حال کې چې سلطان مراد خان د فخر او وياړ نه خپله غړۍ تاووله او خندونۍ و. هغه به د سکندر په هروار باندې عيش عيش کاوه او پورته پورته به لگيده.

د لږ ځنډ وروسته د مقابلې پړيکه وشوه، د اغا حسن توره د سکندر د درنې تورې په يوه گذار دوه ټوټې شوه. په ټول لوبغالي کې د خوشحالي څخه لاسونه وپړکيدل، سکندر د پخوا په څير مقابله وگټله، د سلطان مراد خان تر څنگ ناست دهغه نوې ځوان زوې، د خوشحالي څخه دخپله ځايه را پورته شو او په دواړو لاسو يې لوبې ډبول. خو مراسي په ډير خراب حالت کې ناسته وه. هغې نه غوښتل چې سکندر بېگ يو ځل بيا وويني. ځکه سکندر پر هغې باندې خپل رعب حاکمول غوښتل خو مراسي ته د سکندر ټول کړچار ناخوښه و او د خپلې مور يې هم.

د پوخ عمر «مارتها» د مراسي مور وه. دا ښځه د البانوي شهزادگانو سره يو ځاې د «اورنه» شار ته ته راغلې وه. سکندربېگ هم البانوي شهزاده و، دهغه البانوي نوم «جارج کستيريالت» و، سلطان مراد ثاني ډيره موده مخته د البانيا فرمانروا «جان کستيريالت» د تورې په زور دخپل ځان تابع گرځولې و. جان کستيريالت بيا سلطان ته عذر و زاري وکړې او خپل رياست يې ترې بيرته وغوښت، سلطان هم دهغه غوښتنه و منله خو دهغه د څلورو زامنو په ضمانت کې داخستو وروسته يې هغه ته خپل رياست بيرته ورکړ. ددې شهزادگانو سره يو ځاې البانوي کنيزه «مارتها» هم د سلطان قصر ته روغله. کله چې مارتها د عثماني سلطنت دارالخلافي، اورنه، ته ورغله نو ډير ژر يې هلته په اشرافي طبقې کې اثر و رسوخ پيدا کړ. مراسي دهمدې مارتها لور وه او جارج کستيريالت يعنې سکندربېگ هم دهمدې مارتها په کور کې خاپوړې کړې وې او را ځوان شوې و. سکندربېگ د يني چري د طبيعت په مطابق عيسايي مذهب پريښود او اسلام يې قبول کړ. خو مارتها تر اوسه هم په خپل عيسايي مذهب باندې

کلهکه ولاړه وه. که څه هم دمارسي په زړه کې داسلام له پاره ډیره مینه وه خو د مور له ویږې هغه تر اوسه پورې همغسې عیسایی پاته شوې وه. مارتها ډیره کلهکه مذهبي ښځه وه او داسلام پر خلاف یی ډیره سخته کینه او حسد درلود. خو مارسي هغه وخت ډیره حیرانه شوه چې دهغې مور مارتها د سکندر په مسلمانیدو باندې هیڅ هم نه ویل. مارسي خپلې مورته د شک په سترگو کتل. هغې دا شک کاوه چې دهغې مور به پخپله سکندر بیګ د اسلام په منلو باندې مجبور کړې وې. هغې دخپلې مور او په خپل کور کې د رالوې کړل شوې ځوان جارج کسټریت په کړچار باندې شک کاوه او داسې یی انگیرله چې ددوې دواړو د کړچار څخه د عثمانی سلطنت پر خلاف د سازش بوې رازي.

مارسي ته ددې شک په پیدا کولو کې «ابوجعفر» ډیر رول درلود، ابوجعفر یو عمر رسیدلې وگړې و. چې هملته په «اورنه» کې د یوه مذهبي مشر او د جومات د امام په څیر اوسیده، خو په حقیقت کې د (قسطنطینی د قیصر) جاسوس و. هغه دلته «اورنه» ته د یوه مذهبي مشر په څیر راننوتې و او د مارتها د راتلو تر مخه یی د سازش جال خپور کړې و. هغه وخت چې مذهب پاله وینځه مارتها د سلطان محل ته را ننوته نو د ابوجعفر سازش نور هم په زیاتیدو شو، هغه تر هر څه لمړۍ مارتها ته د صلیب اعظم سوگند ورکړ او په خپل سازش یی کې راگډه کړه. پخپله ابوجعفر په قسطنطنیه کې د «ایاصوفیاء» د چرچ سره تړلې و او ښه پوخ راهب و. کله چې قیصر سلطان مراد ثاني د عثمانیه سلطنت په تخت باندې کیناستې وکوت نو دیوه نوې چال په لوبیدو یی پیل وکړ. ابوجعفر چې اصل نوم یی «ډیمونان» و دستر عیسایی سلطنت د پادشاه یعنې د قسطنطینی د قیصر جاسوس و. هغه د قسطنطینی قیصر (مینومیل) ته د عثمانی سلطنت د دارالخلافی «اورنه» څخه هره میاشت د هر کوچنې او غټ خبر په اړه معلومات ور کاوه. ځکه په اورنه کې د قیصر د ټولو جالونو د غوړولو مشري پخپله همدې ابوجعفر په غاړه درلوده. لمړۍ ابوجعفر دمارسي دموږ کور ته په پرلپسې توګه دولس کاله تګ راتګ کاوه. مارسي دهغه څخه ان د کوچنیوالي په وخت کې هم سخته کرکه کوله. هغې به دهغه دمکار شکل دلیدلو څخه بد راتلل خو د ابوجعفر ددې سازشونو په اړه یی هیڅ ډول معلومات نه درلود خو دهغه دعاداتو او کړچار څخه یی دا انگیرله چې دا مکار شخص هغسې نه دې لکه څنګه یی چې د شکل اوصورت څخه معلومېږي. کله به چې ابوجعفر د مارتها کورته را ته، نو دواړه به بیا په یوې بندې خونې کې کیناستل او تر ډیره به یی خبرې کولې. دوې به کله کله سکندربېګ هم راباله. خو مارسي ته دخپلې مور سره د مسلمانانو ددې مذهبي مشر ځانته ناسته ښه نه ښکاریده او په دې اړه ډیره شکمنه وه.

سکندر بیګ چې دکومه وخته مسلمان شوې و نو دهغې وروسته یی کړچار نور هم کرکجن او دبد اخلاقو نه ډک گرزیدلې و. هغه به چې څومره ډیره دلته د مارتها په کور کې تم کیده نو همغومره وخت به یی مارسي ته په ډیرو بد اخلاقه سترگو کتل. مارسي دکوچني والي څخه د سکندر بیګ دغه کړچارنه خوښاوه. ځکه سکندربېګ لا د همغه وړکتوب څخه بد اخلاقه او بدمزاجه انسان و. کیدې شې چې دهغه ددې بدمزاجۍ لامل دا وي چې دهغه

تر مخه دهغه پلار ... جان کستريات ته سلطان مراد خان ثاني ډيره د ذلت نه ډکه ماتې ورکړې وه. اوبيا يې هغه د خپلو نورو درې کوچنيو ورونو سره يو ځای يرغمل کړ او تر «اورنه» پورې يې راوست. اوبيا دا چې دهغه دغه درې واړه ورونه د همدې ليرې په وخت کې ناروغه اوبيا ددې د سترگو تر مخه ددې دنياگي څخه ولاړل. نو دا ټول هر څه د سکندرييگ د سترگو تر مخه وو. ددې ترڅنگ د مارتها غوړه ژبه او سازشي کړچار هم و چې سکندرييگ يې دومره بدله اخستونکې او مغرور گرځولې و.

نن يو ځل بيا مارسي وکتل چې سکندرييگ د مقابلې ميدان وگاټه. د سکندرييگ په سوبه د مارسي په وجود کې د قهر او غصې څپې راپيدا شوې وې. او نن خو دهغې د غم او غصې يو علت دا هم و چې سکندر بياگ سهار وختې دکوره د وتلو سره سم مارسي ته ويلې وو چې:

«نن د تورې د وهلو د مقابلو ورځ ده. او زه به نن يو ځل بيا د «اورنه» د جنگجويانو اتل وگرځم ... دا سپک ترکان زما د مقابلې توان نه لري، نو نن که چيرې زه بريالی شم او د برياليتوب مډال وگټم نو د مارتها کاني څخه به ستا د لاس غوښتنه کوم.»

سکندر بياگ، مارتها ته د کاني په نامه غبرکاوه. کله چې مارسي دهغه دا خبره واوريده نو د غصې څخه تکه سره شوه او ورته يې وويل: «دومره کبر مه کوه ... په حقيقت کې سلطان په تا باندې ډير باوري دې. به دې خاطر د شاهي درنښت په اساس ستا مخې ته هيڅوک نه راځي. زه ډاډمنه يم چې د «يني چري» کوم سالار به په ډيره اسانۍ سره تاته ماتې درکړي.»

سکندر بياگ د مارسي ددغې د زهرو نه ډکې جملې باندې ډير و قهرید او په غصه دکوره ووت. او اوس مارسي کتل چې د يني چري يو سالار د سکندر بياگ په لاسو په ډيره بده توگه ماتې وخوړه. د مارسي سترگې د ميدان څخه را واوښتې او په خپلو پښو باندې و نښتې. هغې د نن سهار خبرې را يادولې، هغه وخت چې سکندر بياگ ورته ويلې و چې: «زه به نن ستا دمور څخه ستا لاس غواړم»

مارسي ډيره نا ارامه وه، او د راتلونکې وخت څخه په ويړه کې. د مارسي سترگې ښکته وې، په همدې وخت کې په لوبغاړي کې شور و غوغا شوه ... د لاسونو د پرکار شور، کله چې مارسي ميدان ته وکتل نو د حيرانتيا څخه يې خوله خلاصه پاته شوه. يو اجنبي ځوان چې په عربي کاليو کې پټ و د لوبغاړي په يوې غاړې کې په يوه سپين آس سپور را ښکاره شو، ددې ځوان خدوخال هم حجازي و، هغه په ترکي نسله بهترين آس باندې سپور و او په ښي لاس کې يې درنه ځليدونکې توره نيولې وه. د هغه په وجود باندې نه زړه وه او نه بل څه. دهغه په سر هم د اوسپنيزې خولۍ په ځای خالصه حجازي پگړۍ تړلې وه. ددې ځوان ټول عمر د اولس کالو په شاوخوا کې و. تماشا چيانو ورته په پوره زور سره لاسونه و پرکول.

د اجنبي ځوان په کتلو او راتللو سره سم د سکندر بیګ په تندې باندې لیکې را پیدا شوې. هغه ته ددې عرب ځوان را تلل ډیر حیرانونکې وو. په همدې وخت کې د لوبغالي اعلان کونکي په لوړ اواز اعلان وکړ او خلکو ته یې ډاګیزه کړه چې دا اجنبي ځوان «قاسم بن هشام» نومېږي، او د حجاز د مکې د ښار اوسیدونکې دې، د مکې ددې ښاره د اسلام د لمر وړانګې را خپرې شوې دي. ډنډورچي اعلان وکړ چې قاسم د عثمانی روزن ځای د تورې وهونکو د استاد (طاهر بن هشام) کوچنې ورور دې. خو په دې وخت کې د مارسي حالت هم د کتلو وړ و. هغې بیا بیا په خپل ناست ځای کې څنګ بدلاوه او خپلې لاسونه به یې موټې کول او دخپلو احساساتو څرګندونه به یې کوله.

کله چې دغه عرب آس سپور د سکندر بیګ مخې ته راغې نو سکندر د خدا کولو هڅه وکړه، هغه د پخوا په څیر دغه عرب آس سپور ته په کرکجنه توګه وکتل او ورته یې وویل: «ځوانه! زه ستا په مخ کې د جرئت او میرانې نښې وینم. خو په افسوس سره باید ووايم چې ستا دا ټولې هیلې به د سکندر د لمړي وار سره سمې له منځه ولاړې شي. دا مکه نه ده، بلکه د عثماني خلافت مرکز «اورنه» ده او زه د سلطان مراد خان ثاني تر ټولو تکړه او غښتلي توره وهونکې یم.»

قاسم، د سکندر بیګ فرعونیت په پوره توګه احساس کړ او په عارفانه توګه یې وخنډل او بیا یې په ډیره سوکه توګه هغه ته مخ کړ او ورته یې وویل:

«زه د وخته مخته لویې لویې دعوی نه کوم، خو زه همدومره درته وایم چې زما په وجود کې د خالد بن ولید وینه بهیږي، زما ډیره کلکه هیله داده چې زه یوه ترک شهزاده ته د حجازي تورې اوسپنه وروښایم.»

قاسم همدومره وویل او خپل آس ته یې پونده ورکړه. سکندر هم په پوره توګه دهغه د حملې له پاره تیار و. قاسم خپله توره په هوا کې پورته کړه او په خالصه عربي ژبه یې د الله اکبر غږ پورته کړ او په سکندر بیګ یې ورحمله کړه. په دې وخت د لمر وړانګې د قاسم په عربي توره باندې ولګیدې او بیرته یې د تماشاچیانو سترګو ته ورمعکس کړې. دا یواځې د تورې شعلې نه وې بلکه د اسماني تندې په څیر شعاعي وې.... د قاسم دغه درنه حمله د سکندر له پاره د هزیمت او ناکامۍ پیغام و. ځکه دهغه ټول چالونه خوشې ولاړل، هغه به پرلپسې توګه هڅه کوله چې د قاسم هر گزار په خپله توره باندې تم کړي، داسې څرګندیده چې قاسم به ډیر ژر ستومانه شي، مارسي به د قاسم په هروار باندې د ځایه پورته پورته کیده، خو په اخر کې دخپل ناست ځای څخه پورته شوه او ودریده. ټولو تماشاچیانو قاسم ته لاسونه پرکول، سلطان هم د مرحبا، مرحبا چغې وهلې، ترڅنګ یې شهزاده «محمد» خپله شاهي مرتبه تر پښو لاندې کړه او د کوچنیانو په څیر یې لاسونه پرکول.

په دې وخت کې يو ناخاپه قاسم د يوې نوې حربې څخه کار واخست. هڅه يې وکړه چې خپل ځان ستومانه وښيي ، سکندر هم د قاسم په واريونو کې کمزورتيا احساس کړه ، سمدستی يې خپل ډوب شوي زړه ته تکیه ورکړه او په قاسم باندې يې حمله راوسته. اوس نو قاسم د سکندر د هر وار څخه خپل ځان څنگ کاوه. دهغه آس به لږ لږ شاته ته. اودهغه توره به هر ځل د سکندر د تورې سره په ټکر کې وه اودهغه د تورې واريون به يې تمبول. سکندر هم نور ډير ستومانه شوې و ، غوښتل يې په يوه ډول نه يوه ډول دا مقابله پاي ته ورسوي. په دې وخت کې يو ناخاپه قاسم د خپل آس د زين څخه خپله پښه شاته کړه او د زين د پاسه کيناست. په دې بلې لمحې کې ، هغه وخت چې تماشاچيانو د قاسم چال وکوت نو ټول حيران پاته شول ، ځکه قاسم دخپل وجود بار په خپلو پښو باندې واچاوه او په يوه ټکان سره ودرید ، په دې وخت کې د لوبغالي ټولو ناستو خلکو د لاسو د پرکولو تر څنگ د قاسم ددې چال په وړاندې ودریدل. اوس نو د اوږدو قد خاوند قاسم د سکندر نه په لور په وه ، هغه ته په سکندر باندې د حملې کولو له پاره هم لاره پرانستې وه. هغه د آس په زين ددریدو سره په سکندر باندې داسې سخت گذار وکړ چې د سکندر وار پار يې وارخطا کړ. مارسي هم د خوشحالي نه چغې کړې ، سکندر بېگ د اوږد قاسم دغه گذار و نه شو زغملې ځکه د قاسم توره د سکندر په اوسپنيز خول باندې لکه د اوسپنې د گرز په خير اړيوته وه ، سکندر هڅه وکړه چې په خپله توره د قاسم گذار تم کړي خو قاسم دومره سخت گذار کړې و چې سکندر د آس په زين باندې ټينگ نه شو او لاندې را پړيو. قاسم هم د يوه لوبغاړي په څير د آس د زين څخه ښکته را ټوپ کړ او د سکندر د راپورته کيدو د مخه يې دهغه په سر پښه کيښوده. د سکندر په تندې باندې د خولو د څاڅکو په کتلو سره مارسي د خوشحالي نه چغې کړې ، سلطان هم د خوشحالي په جذبو کې ډوب و او لاسونه يې پرکول.

په زمکې باندې د پښو د ايښودو سره سم قاسم سکندربېگ تر خپلو لاسو لاندې کړ. که څه هم سکندر بېگ هڅه کوله چې خپل ځان کنترول کړي خو قاسم پرې ناخاپی سخته حمله وکړه او بيرته يې ځملاوه. اوس نو سکندر ته خپله ماتې تر سترگو شوه. قاسم په يوه ټکان سره خپل اړخ بدل کړ او د سکندر په اړخ يې ځواکمن گذار وکړ سکندر هڅه وکړه چې د خپلې تورې په واسطه د قاسم دغه گذار تم کړي خو هغه د قاسم په چال و نه پوهيده ، قاسم د ښې اړخ په ځاي خپله اراده بدله کړه او د سکندر په چپ اړخ يې قوي حمله وکړه ، د سکندر په اړخونو او بازو گانو باندې اوسپنيز خولونه تړلې وو. خو د قاسم تورې د هغه دغه اوسپنيز بندونه له منځه يوړل بلکه د سکندر بازو يې هم زخمې کړې ، اودهغه د ويني څاڅکې په زمکه را پړيو. په دې وخت کې په لوبغالي کې ناست تماشاچيان غلي شول ، قاسم د حالاتو نزاکت احساساوه نو په دې خاطر يې دخپلو حملو لړۍ بنده کړه او سکندر يې په خپلو زخمونو کې تاورا تاو پريښود او په شا تړې ولاړ. دلته د مقابلې منصفين په يوه ليکه کې ولاړ وو. د ټولو خلکو په مخونو کې يو ډول حيرانتيا ، يو ډول احساس او يو ډول جذبه ډاگيزه کيده.

قاسم په پوره بې خبرۍ سره د لوبغالي د تماشاچيانو په لور کتل چې په دې وخت کې سکندر د پوره بې اصولۍ څرگندونه وکړه او په ډيره بېړه د قاسم په لور و ور وخوږيد. که چيرې په همدې وخت کې ماسی دخپله ځايه په قاسم باندې غږ نه وې کړې نو په ډاډمنه توگه به سکندر د قاسم ورميږ و پرې کړې و. قاسم د مارسي غږ وا وريد او سمدستي د حالاتو په لور متوجه شو ، هغه نه يواځې د سکندر د گذار څخه ځان خوندي وساته بلکه پر هغه يی يو ځل بيا ځان وړونکې حمله وکړه. په دې وخت کې د تورو د شرنگار اواز تر لرې لرې پورې اوريدل کيده. اوبيا تماشاچيانو وکتل چې د قاسم په گذارونو سره د سکندر توره ټوټې ټوټې شوه او په هوا کې د نڅا وروسته لاندې زمکې ته را پريوته. اوس نود سکندر لاس خالی شوې و ، قاسم هم خپله توره خطا کړه او د سلطان مراد ثاني په لور د کتلو پرته يی د عراقي پهلوانۍ په څير داسې يو داو وکړ چې سکندريی د زمکې څخه څو فته پورته کړ او بيرته يی زمکې ته را خلاص کړ ، سلطان د قاسم په دې ميړانې باندې د خپله ځايه پورته شو او حکم يی وکړ چې مقابلې پاې ته ورسوي.

مقابلې خو هسې هم پاې ته رسيدلې وه. ځکه سکندر د قاسم په لاسو مات شوې و او په زمکه باندې پر مخ پروت و او د زمکې خاورې يی خټلې. مارسي چې سکندر په داسې حال کې وکوت نو د خوشحالي څخه دليوننتوب مرحلې ته رسيدلې وه. دلوبو په پاې ته رسيدلو سره سلطان مراد ثاني د لوبو د گډوونکو تر منځ انعامونه وويشل. او ټولو ته يی په خپل خپل وار شاباسې ووايه. خو کله چې د قاسم نوبت راغې نو سلطان ، قاسم د اوبو څخه و نيوه ، په ډير غور سره يی ورته وکتل او بيا يی ورته وويل: «قاسم بن هشامه ! ستا د تورې د وهلو فن د ستاينې وړ دې. عثماني سلطنت ستا په څير ځوانانو ته سخته اړتيا لري. د عيسايانو تر ټولو ستر جرنيل «هونيادي» دخپل يونيم لک فوځ سره همدا اوس زمونږ په پولو باندې پروت دې ، د «هونيادي» د تورې مقابلې ، يواځې ستا توره کولې شي. زه غواړم چې ته زمونږ په روزل شوي فوځ يني چري کې شامل شې ، زه به تا د يني چري د «زركسيږي ډلې سالار» و ټاکم.»

د سلطان دا پريکړه د قاسم له پاره د هيلو نه پورته وه. هغه ولړزيد ځکه هغه خو يواځې د يو څو ورځو د تيرولوله پاره دلته «اورنه» ته دخپل ورور طاهر بن هشام کور ته راغلې و. او که نه هغه د مکې په ښار کې پوره مصروفيات درلودل ، دخپل مور او پلار د خدمت ، دکښت او زراعت ، مال او حيواناتو ساتنه ددې هر څه ښه سبنالول او ساتل د هغه په دندو او مسؤليتونو کې شامل وو. دهغه مشر ورور طاهر لا دمخه د سلطان مراد ثاني ملازم و. طاهر په عثماني روزځاي کې د تورې وهلو د فن استاد و. توره وهل او پهلواني د قاسم ميراثی کورنۍ لوبه وه. دهغه پلار هشام د حجاز يو نوموړې او ستر پهلوان تير شوې و ، اوس قاسم يواځې دخپل ورور دکتلو له پاره راغلې و. هغه يواځې يوه ورځ مخته «اورنه» ته راغلې و ، دلته د راتلو وروسته ورته دکلنۍ ميلې په اړه معلومات ور په برخه شول ، هغه ډير خوشحاله شو او سهار وختي دخپل ورور طاهر هشام سره يو ځاي لوبغالي ته ورغلې و. اوس نو دا يو ناڅاپي کار و چې دهغه په سر راپريوتې و. هغه د سکندر کبر او غرور و نه شو زغملي ،

او دخپل مشرور ورسره د سلا کولو وروسته یی دې مقابلې ته را و دنگل. ترڅو سکندر ته دهغه ددې لوی کولو سزا ورکړي. خو د مقابلې وروسته هغه ته د سلطان له اړخه همدلته په «اورنه» کې داوسیدو حکم شوې و، د سلطان د حکم په اوږدو سره قاسم په سخته کې راغې او چپ چاپ ودرید. سلطان د قاسم ددغه چوپیا په کتلو سره وویل چې:

«اې ځوانه! ته زما په دې خبره خوشحاله نه شوې؟ تر اوسه ستا عمر کم دې نو په دې خاطر مې د زرو کسو سالار و ټاکلې. خو که ته په دې دنده خوشحاله نه اوسې نو زه به تا د پنځه زرو غوره او ښه عسکرو سالار و ټاکم.»

داسې بریښیده چې قاسم اوس د کوم ژور خوب څخه را وینس شوي وي، هغه یو ناڅاپه د سلطان په لور وکتل او بیا یی لږ څه په ټیټ اواز سره وویل چې: «نه! درونده سلطان! زه د کوم لالچ په خاطر خاموشه شوې نه وم. بلکه زما د چوپتیا علت زما مور او پلار دي، ځکه زما مور او پلار هلته په کور کې دخپل کرکيلې او مالدارۍ په خاطر یوازې دی. په داسې حال کې چې زما مشرور و طاهر بن هشام دلته ستا په عسکر ځای کې د تورې وهلو د فن استاد دي.»

سلطان په ډیره ښه توګه د قاسم خبرې واوریدې. او بیا یی په ډیره نرمه لهجه قاسم ته وویل چې: «مال او مالدارې یا کور د دنیاوي ژوندانه له پاره تکیه ده. د یوه ریښتوني مسلمان او مومن عسکر له پاره د دنیاوي ژوند څخه د راتلونکې اخروي ژوند ارزښت ډیروي... ته په داسې حال کې چې یو ډیره ښه عسکر او د تورې د وهلو د فن ماهر یی ولې خپل وخت په مال او مالدارۍ باندې ضایع کوې؟... تر هغو چې ستا د مور او پلار پورې اړه لري نو زه به هغوی همدلته را وېلم... زه به په دې اړه ستا د ورور طاهر هشام سره خبرې وکړم.»

اوس نو د قاسم سره بله کومه لاره نه وه. په پټه خوله یی د تسلیمۍ سره ټیټ کړ، سلطان دهغه دخوښې څخه خوشحاله شو او سمدستي یی د خپل «ښي چري» فوځ سپه سالار را و باله او هغه ته یی حکم وکړ چې د قاسم بن هشام په مشرۍ دې هغه ته پنځه زره فوځونه ورکړي. په دې توګه یی قاسم هشام د پنځه زریز فوځ ستر سالار و ټاکه. پخپله قاسم حیران و چې سلطان یواځې د یوې تورې د وهلو د مقابلې په ګټلو هغه ته دومره ستر فوځ ورحواله کړ خو تر څنګ یی هغه د سلطان د پریکړې څخه ډیر خوشحاله هم و ځکه هغه کولې شو چې په دې توګه د خپلې خوښې جنگجویانه ژوند څخه خوند واخلي.

مارسي هلته د ښځو په ناست ځای کې ناسته وه او د سلطان او قاسم تر منځ خبرو ته یی غوږ ایښي و. اوس نو د هغې په زړه کې د قاسم په نوم غوټه پرانستل شوې وه. ځکه دا دښه قد و قامت خاوند عربي ځوان د سکندر د تکبر او غرور بت ورمات کړې و او دهغه د فرعونیت له پاره د اجل پیغام ګرځیدلې و. په دې اساس دا اړینه وه چې مارسي پرې ځان قربان کړي..... هغې په خوږو خوږو سترگو سره د قاسم بن هشام غمړنګه مخ ته کتل. تر هغو چې

قاسم د سلطان تر څنگ ولاړ و نومارسي دهمغې لورې ته متوجه وه. خو کله چې قاسم د سلطان څخه جدا شو نو دمارسي سترگو د هغه قدمونه څارل. هغه هلته لرې د معزیزنو په لیکو کې دخپل ورور طاهر هشام څنگ ته ولاړ او کیناست. اوس نو دمارسي له پاره په لوبغالي کې بل کوم کار نه و پاته. دخپله ځایه پورته شوه او بیرون ولاړه.

کورته په رسیدو سره مارتها په مارسي باندې خوله و لگوله. او ورته یی وویل چې: «نجلۍ! ستا کړچار ډیر خرابیږی، نن سهار یو ځل بیا تا دسکندر سره د بداخلاقی څرگندونه کړې ده!»

د خپلې مور مارتها په دې خبره مارسي سر تیت کړ، بیا یی په لږه ترخه ژبه وویل چې: «درنې مورې! ته دې دا زړه څخه و کاره چې زه به دسکندرییگ ناوې کیږم... زه ستا دغه نازولې یوه لحظه هم نه شم زغملې»

مارتها ورته په قهر سره وویل:

خبردار! چې کومه غلطه خبره د خولې نه و نه کارې. بدبختې نجلۍ! ته ولې خپل ځانه هیروي؟ سکندر بیگ د البانیه شهزاده دې. او ډیر ژر به د سیمې پادشاه شی. په داسې حال کې چې مونږ دهمغې غلامان یو. دسکندرییگ نه علاوه به بل هیڅوک هم تا دومره خوشحاله و نه شي ساتلای».

«واه! دا څه خبره دې وکړه؟ شهزاده صاحب خو پخپله د سلطان مراد ثاني په لاسو کې یرغمالی دی. او د هغه پلار «جان کستیریات» د سلطان مراد خان ثاني باج ورکونکې ته د یوه یرغمالی په اړه څنگه وایی چې هغه به په راتلونکې کې د البانیه پادشاه وي؟» مارسي په طنزیه توگه خپلې مور مارتها ته ځواب ورکړ. خو مارتها یو ناڅاپه خاموشه شوه. ځکه هغې نه غوښتل یو ځل بیا وایی چې سکندر بیگ د البانیه راتلونکې پادشاه دې. هغه په دې پوهیده چې دهمغې او جعفر ترمنځ د دولس کلنې جوړکړل شوي سازش پوره کیدو ته لا څو ورځې پاته دي. او هغې دداسې نازکې خبرې دکولو په اړه د ډیره احتیاطه کار اخست. کله چې مارسي خپله مور مارتها خاموشه و کتله نو د موقع نه یی په گټه اخستو سره په ډیره بیړه د انگړ په لور ور منډه کړه. او دلته یی مارتها دخپل سازش په فکرونو کې ډوبه پریښوده.

مارتها او ابوجعفر دواړه سکندر په مکمله توگه په خپل جال کې را نغاړلې و. سکندر دمارتها تر سترگو لاندې وړکتوب تیر کړې و. هغې ته هغه وخت ډیر ښه په یاد و کله چې دالبانیه پادشاه «جان کستیریات» د عثمانی سلطنت دسلطان مراد خان ثاني په لاسو ډیره بده او ذلت ناکه ماتې خوړلې وه په هغه وخت کې مارتها په البانوي محل کې د یوې وینځې په توگه شپې تیروي. مارتها د ځوانۍ او ښایست تر څنگ یو ذهینه او چالاکه پیغله وه. په محل کې د وینځیتوب نه مخته هغې د یوه البانوي امیر څخه د محبت دوکه هم خوړلې وه. دهمغې په غیبه کې دخپل همغې محبوب یوکلنه نجلۍ هم پرته وه. البانوي امیر په لمړیو کې د مارتها سره ډیره مینه

کوله. خو کله چې د مارتها غیږه ډکه شوه، نو هغې مارتها په ډیره بې عزتۍ سره دکوره وويسته. اوس نو د مارتها سره ددې پرته بله لاره نه وه چې تر پادشاه پورې خپله شکایت ورسوي. هماغه و چې هغه د البانيا د پادشاه جان کستريات دربار ته ورسیده او پادشاه ته یې خپله ټوله قصه واوروله. خو کله چې پادشاه د البانوي امیر نوم واورید نو په هغه ولایت کې یې د بغاوت دخپريدونه د مخنوي په خاطر هغه امیر ته هیڅ هم ونه ویل. خو مارتها ته یې په خپل محل کې ځای ورکړ. او هملته یې دخپل ځان سره د وینځې په توگه وساتله.

مارتها ډیره ذهینه او چالاکه ښځه وه، همدا علت و چې ډیره ژر د پادشاه تر سترگو شوه. هغه ټول څلور شهزادگان چې سلطان مراد خان ثانې له ځانه سره یرغمل راوستې وو، د پخوا څخه د مارتها سره اشنا وو. همدا علت و چې جان کستريت سلطان مراد خان ثانې ته دخپل زوی سکندر بیگ د ورسپارلو په وخت کې مارتها هم دهغوې سره یو ځای ورکړه. مارتها اودغه څلور واړه شهزادگان هملته د سلطان په محل کې اوسیدل. مارتها د خپلې لور اوددهغو څلور شهزادگانو سره یو ځای د محل په اخري شاتنۍ برخه کې په ازادۍ سره زیست کاوه. سلطان هغه څلور واړه شهزادگان په مکتب کې داخل کړل او د پادشاه په مصارفو باندې تر روزنې لاندې و نیول شول.

«اورنه» ته د مارتها د راتلو ډیر کمې ورځې شوې وې، خو هغې ډیر ژر د محل دننه خپل اړیکې و غځول. هغه ډیره مذهبي ښځه وه. د بله اړخه ابوجعفر هم هملته په اورنه کې موجود و. ابو جعفر یو روزل شوې هوښیار جاسوس و. هغه هلته په «اورنه» کې د سلطان په خلاف د جاسوسۍ جال خپور کړې و، د کوټوال نه نیولې دینې جري فوځ د یو شمیر سالارانو پورې یې د خپل پټ کار تارونه غځولي و. ان تردې چې د سلطان په دربار کې یې هم کارندې موجودې وې. داسې بریښیده چې په اورنه کې ابوجعفر بې تخته پادشاه و. هغه به په څرگنده توگه د یوه مذهبي لارښود په څیر را ښکاره کیده، خلکو به ورته د غرب خطیب وایه. خو په حقیقت کې هغه د قسطنطنیې د ارتودکس د چرچ «ایا صوفیا» یو روزل شوې پادری و. هغه هلته په اورنه کې د څو کالو څخه اوسیده او جاسوسانو به یې ورته د عثماني سلطنت د ټولو کړو وړو په اړه خبرونه ور رسول.

د البانیه دماتې وروسته مارتها او البانوي شهزاده «اورنه» ته راغلل، دهغوې راتگ ابوجعفر ته د هغه د سازش د جال د خپرولو له پاره نورې اسانتیاوې هم راپیدا کړې. هغه د ټولو دمخه د مارتها کمزورتیاوې راپیدا کړې او بیا یې دغه ښایسته ښځه په خپل جال کې د رابښکیلولو له پاره منډې ترې پیل کړې. دیوه مذهبي مشر اولارښود په څیر، خلکو ته د سلطان د محل شاتنۍ برخې ته د هغه تگ راتگ دومره عیيجن نه ښکاریده. لمړۍ ځل چې هغه د مارتها کورته راغې نو مارتها هغه د مسلمانانو مذهبي لارښود و گڼه او څه ځانگړې پاملرنه یې ورته ونه کړه. خو دغه مکار ابوجعفر په خپلې همغې لمړنۍ کتنه کې مارتها په خپل بوتل کې بنده کړه. په لمړیو کې مارتها د عیسویانو د دې سازش څخه په ویره کې وه. خو د ابوجعفر غوړه مالۍ هغه ډیره ژر په خپله ولکه کې

راوسته ، اوس هغه د يوې البانوي وينځې په ځاې د «قيصر» يوه ډيره مهمه جاسوسه وه. مارتها به د ابوجعفر له پاره سلطاني محل ته ورتله اودهغه ځايه به يې مكممل را پور ابوجعفر ته ورکاوه او په دې توگه يې د يسوع مسيح د دين له پاره خپل ځان وقف کړې و.

په دې وخت کې يوه ډيره مهمه پيښه رامنځته شوه. د سربيه پادشاه (لارډ ستيفن) خپله شهزادگۍ لور «سروين» د سلطان مرادخان ثاني په نکاح کې ورکړه. د سربيه پادشاه لارډ ستيفن که څه هم په مذهبي توگه عيسايي و خو د مرادخان ثاني د نيکه (سلطان بايزيد يلدرم) د وخته راهيسې د عثماني سلطنت خيرغوښتونکې او وفاداره پاته شوې و. د بايزيد يلدرم د وخته راهيسې ستيفن د مسلمانانو سره يو ځاې په ډيرو جنگونو کې گډون کړې او په هر محاذ به د سلطان تر څنگ ولاړ و. د انگورې په جنگ کې هغه وخت چې د تاتاريانو حاکم (امير تيمور) سلطان بايزيد يلدرم ته سخته ماته ورکړه ، نو ستيفن هم د سلطان سره يو ځاې ولاړ و. په هغو وختو کې ستيفن نوې ځوان شوې و ، ستيفن سلطان بايزيد يلدرم ته د وفادارۍ د نښې په توگه خپله خور هغه ته په نکاح ورکړه. او اوس يې سلطان مرادخان ثاني ته ، چې د بايزيد يلدرم لمسي او د سلطان محمدخان اول زوی و ، د وفادارۍ د نښې په توگه خپله لور شهزادگۍ «سروين» واده کړه. کله چې شهزادگۍ سروين د سلطان محل ته را غله نو د مارتها او ابوجعفر غوږونه را پورته شول. په دې وخت کې ابوجعفر مارتها ته وويل چې:

«مارتها ! دا شهزادگۍ ستا د منگلو څخه لرې نه ده. هغې ته د ستر صليب سوگند ورکړه او د خپل ځان سره يې په جهاد کې شريکه کړه.»

مارتها هم شهزادگۍ سروين سره خپل اړيکې و غځول اودهغې محل ته يې تگ را تگ پيل کړ. خو هغې ته ډيره ژر څرگنده شوه چې د لارډ ستيفن لور دخپل پلار په څير په پاک زړه د عثماني سلطنت ملاتړې ده. مارتها ډيره ژر ناهيلې شوه او ابوجعفر ته يې وويل چې شهزادگۍ سروين دومره غوره مړۍ نه ده چې په اسانه د ستونې تيره شي. خو ابوجعفر نا هيلې شوې نه و. په دې خاطر يې په خپل جال کې د شهزادگۍ سروين د رابښکيلولو له پاره هلې ځلې جاري و ساتلې.

په حقيقت کې ابو جعفر يو ډير سفاک او ظالم انسان و. هغه د الباني پادشاه جان کستريات ، د سلطان پر خلاف بدگمانه کاوه او هغه يې د بغاوت په لور را کشاوه ، ددې کار له پاره هغه يو ستر پلان جوړ کړې و. خو کله يې چې دخپل دغه پلان څخه مارتها خبروله نو هغه ډيره په ويړه کې شوه ، ځکه چې د ابوجعفر سازش ډير ظالمانه اوسفاکانه و. د سلطان پر خلاف د الباني پادشاه جان کستريات د بدگمانه کولو له پاره ابوجعفر ، د سلطان په محل کې د اوسيدونکو البانوي معصومو شهزادگانو د وژلو پلان جوړ کړ. مارتها چې په يوه ډول ددې کوچنيانو مور گڼل کيده ، نه غوښتل چې د ابوجعفر په دې سفاکانه سازش کې راگډه شي ، خو ابوجعفر څو ورځې په پرلپسې توگه مارتها ته ددې کوچنيانو د وژلو له پاره حکم کاوه. خو کله چې مارتها دهغه خبره و نه

منله نو ابو جعفر پیغله مارسې د مارتها څخه په زوره جدا کړه ، مارتها ډیره سخته په جال کې راگیره شوې وه . اوس نو هغه د ابو جعفر سره دهغه د زمکې لاندې جاسوسي پروگرامونو کې داسې ورننوتې وه چې د بیرته راتگ ټولې لارې یې په خپل مخ تړلې وې .

بلاخره مارتها په لېزان توگه د ابو جعفر حکم منلو ته غاړه کیښوده او د البانوي پادشاه جان کیستریات درې واړو معصومو کوچنیانو ته یې په ډوډۍ کې زهر ورکړل . سکندر په خپلو ورونو کې تر ټولو مشر ، او تر یوه ځایه چالاکه او هوښیار هم و . مارتها د ابو جعفر په سلا سکندر ژوندې پریښود خو پاته درې واړه شهزادگان یې د سفاکې ښځې په څیر په زهر و وژل . په حقیقت کې دغه کوچنیان د خپل مور او پلار نه لرې په یو ډیر لرې هیواد کې دهمدې مارتها درحم او کرم پورې تړلي وو . نو کله چې دغه درې واړه کوچنیان د لوبو نه وروسته دسترخوان ته راغلل نو د غذا خوړلو په لوبو کې هغوی ته مرگ انتظار کاوه . دا زهر ابو جعفر راوستي و چې کرار کرار یې اغیز شینده .

کوچنیان د غذا د خوړلو وروسته بیرته په لوبو کې مشغول شول . خو یو ساعت وروسته تر ټولو کوچني شهزاده ته د قی کولو تکلیف پیدا شو او بیا د لږ څنډ وروسته د هغه روح دهغه دتنې څخه ووت ، هغه نور کوچنیان تر یوه وخته پورې پاته شول او دڅو ورځو سختې ناروغتیا وروسته یو په بل پسې له دې نړۍ و کوچیدل .

د دې درې واړو شهزادگانو په مړینې سلطاني ماڼۍ په لږزیدو راغله . سلطان مراد خان ثاني سمدستي دربار را وغوښت او د دربار حاضرینو ته یې دغه ټول حالات تر مخ کیښودل . سلطان پخپله هم ډیر زیات غمژن او پریشانه و . ځکه چې دهغه تر پالنې لاندې د البانیه درې کسه معصوم شهزادگان په ډیره پټه توگه یو په بل پسې وفات شوي وو ، دهغوی د ډلې څخه یوازې یو شهزاده «جارج کستریات» ژوندې پاته شوې و . په حقیقت کې دا دیوه مسلمان پادشاه له پاره د ډیر شرم او خجالت ځای و . دسلطان خپل زوی «شهزاده محمد» ددې البانوي شهزادگانو همصنفي او همخولي و . دسلطان له پاره د ډیر زیاتې اندیښنې خبره دا وه چې د البانی پادشاه به اوس دهغه پر خلاف راپاڅیږي او د عثماني سلطنت په شمالي ولایتونو کې به په بغاوت لاس پورې کړي . د دربار حاضرین ټول په فکرونو کې ډوب ناست وو . ځکه د دې شهزادگانو دغسې پټه مړینه د ټولو له پاره معمه وه ، او د مجرم په اړه هیڅ ډول معلومات نه ترلاسه کیدل . په اخر کې سلطان د خپلې څارگرۍ د محکمې مشر ددې مړینو د پتو رازونو درابرسیره کولو له پاره مامور کړ . تر څنګ یې د البانیه د پادشاه په لور یې د تعزیت له پاره یو دروند هیئت واستاوه . خو هغه ته یې دا پیغام ولیږه چې دا معصوم شهزادگان د کومې نه پیژندل شوې ناروغتیا له امله وفات شوي دي . ددې تر څنګ سلطان مراد خان ثاني دا یو قدم بل هم واخست چې جارج کستریات یې نیغ په نیغه د خپلې څارنې لاندې واخست او دهغه د روزنې له پاره یې پوه او وفاداره وگړي و ټاکل .

اوس نو ابو جعفر او مارتها ته د البانيا د پادشاه له لورې د بغاوت هيله پيدا شوې وه او دهمدې له پاره په انتظار کې ناست وو. ابو جعفر د دې معصومو شهزادگانو د مړينې په اړه د قسطنطنيې قيصر ته په خپل راپور کې وليکل چې:

«معظم شهينشاه او د مسيحيت ستر محافظ، د قسطنطنيې دروند قيصر!

ما ددرې کسو معصومو عيسايي کوچنيانو په پاکو وينو باندې د سلطان مراد خان له پاره پرلپسې عذاب وليکه. او د عثماني سلطنت البانوي پولې مې د بغاوت د بارودو څخه ډکې کړي دي. سلطان زمونږ د هيلو سره سم څلورم شهزاده نيغ په نيغه دخپلې څارنې لاندې نيولې دې او اوس زه د مسيح د دين په مطابق ددې څلورم شهزاده فکري او ذهني روزنه کوم، زه به ډير ژر هغه د سلطان په کور کې دننه د يوه ستر د بنمن په څير تيار کړم.»

د قيصر څير غوښتونکې

ډيمونان.

اوس نو ابو جعفر مارتها ته دا دنده ورکړې وه تر څو شهزاده چارج د سلطان پر خلاف بڼه و پرېسوي. ددرې گونې قتل وروسته، اوس مارتها په مکمله توگه د ابو جعفر په لاسو کې نخيځيده. دهغې له پاره د ابو جعفر دخبرو دمنلو پرته بله لاره هم نه وه. په دې اساس مارتها همغه څه کول چې ورته به د قيصر د جاسوس ابو جعفر «ډيمونان» له اړخه ويل کيده. مارتها شهزاده چارج ته د انتقام اوبدلې د اخستلو په خاطر دا ويل چې دهغه درې واړه وروڼه د سلطان مراد خان ثاني له خوا په زهرو وژل شوي دي. چارج لا تراوسه پورې د لس يولس کالو هلک و. هغه دخپلو بې اسرې وروڼو په مړينه باندې سخت غمژن شوې و. هغه به د مارتها له خوا د سلطان پر خلاف را پرېسول کيده، په دې خاطر دهغه د وجود دهر رگ په وينه کې د انتقام اوبدلې اخستلو وينې گرميدې. هغه ته به د سلطان هر قدم او هر کار دظلم يوه نمونه څرگنديده. دهغه تر مخه به د خپل مفتوح هيواد او خپل مغلوب پلار مخ تر سترگو کيده، هغه ته د خپلې بدحالي هغه وخت هم را په ياديدې چې پلار او مور يې ورڅخه بيليدل، او پخپله د کوچنيوالي په عمر د خپلو درې نورو وروڼو سره يو ځای يو بيگانه هيواد ته د بنديانو په څير بوتلل کيده. بيا يې خپل کمر عمره وروڼه په داسې حال کې کتل چې دمرگ په خاطر د زهرو په نشه کې لاس و پښې وهلې او کانگې يې کولې. مارتها دغه نوې ځوان شهزاده د خپلې غوړې ژبې په جال کې را نغاړلې و.

که څه هم البانوي شهزاده چارج کسټريات نيغ په نيغه د سلطان تر څارنې لاندې راغلې و خو دهغه په سينه کې د غم او غصې جهنم را خوتيده. مارتها به په دې لمبو نور هم تيل ور شيندل. خو تر څنگ به يې هغه د سمدستي بدلي اخستلو څخه منه کاوه. مارتها به هغه ته ويل:

« جارج ! کوم داسې کار در څخه په بېره کې ترسره نه شي چې دهغې په واسطه دا پټ راز ټول را څرگند شي او بيا ته دخپلې بدلې داخستلو څخه بې برخې شي.»

اوس نو جارج په مستقیمه توګه په شاهي مکتب کې ښوونه او روزنه ترلاسه کوله. دلته هغه د شهزاده محمد سره هم ملګرې شو. خو شهزاده محمد د جارج څخه په عمر کې پوره کوچنې و. جارج هوډ وکړ چې د بلوغ د مرحلې وروسته به د سلطان مراد خان ثاني دا زوی شهزاده محمد وژني او د خپلو ورونو د بدلې داخستلو تنده به پرې ماتوي. د جارج خام ذهن ددې خیالاتو او فکرونو سره ورځ په ورځ پخیده. کرکې، غم او غصې هغه بدمزاجه او بدکې چاره کړې. شاهي ښوونې او روزنې د جارج پټې وړتیاوې هم را برېښې کړې، کله چې هغه ځوان شو نو د یوه ضدي بلکه تجربه کار شهزاده په توګه ځوان و ځلید. د شاهي مکتب څخه د فارغیدو وروسته هغه د ښې چري په عسکري روزن ځای کې د عسکري فن د ښوولو او زده کولو جوګه شو. هغه ډیر ژر د تورې وهلو او نیزې ویشتلو فن زده کړ. چې ددې روزنې استاد یې «طاهر هشام» و.

د ښې چري روزن ځای په حقیقت کې د عیسایي بنديانو له پاره د اسلام د ښوولو او د مسلمان په څیر دهغوې د روزلو له پاره جوړه کړل شوې وه، خو د جارج ذهن په دې روزن ځای کې هم بدل نه شو، جارج که څه هم د سلطان دغوبستنې په اساس خپل مذهب په ښکاره توګه تبدیل کړ خو په زړه کې همغسې عیسایي پاته شو. مارتها او ابو جعفر هم هغه ته په ښکاره توګه د مذهب د بدلیدو مشوره ورکړې وه. جارج هم دهغوې د مشورې په اساس مذهب بدل کړ او اسلام یې ومانه. سلطان د جارج اسلامي نوم «سکندر بیګ» کښود. او جارج ته یې دخپل زوی حیثیت ورکړ. خو سلطان ته دا ډاګیزه نه وه چې هغه یو مار په خپل لستونې کې پالي. داسې یو مار چې شاته یې د ابو جعفر په څیر یو زهري ښامار او د مارتها په څیر یوه خطرناکه ښاماره ولاړه ده.

۱۴۴۳ زیږدیز کال پیلیدونکې و، د پسرلي ښایسته موسم پیل شوې و او د تخت کیناستې کلنۍ میله په خپل اوج کې وه. نن سکندر بیګ ته غاښ ماتونکې ماتې ورکړل شوې وه. او د همدې ماتې په خاطر د مارتها لور مارسي د خوشحالی څخه پورته پورته غورځیده. خو مارتها او ابو جعفر د سکندر د ماتې په خاطر ډیر غمژن ښکاریدل. خو سلطان ددې میلی دغه مقابله یوه لوبه وګڼله او شاته یې ورغورځوله.

سلطان د لوبې او میلې د پای ته د رسیدول وروسته سکندر بیګ خپل محل ته را وباله او دهغې په چپ بازو باندې د راپیداشوي زخم په اړه یې وپوښتل. سکندر لا تر اوسه پورې دخپلې ماتې د اغیز څخه نه و راوتلې. کله چې سلطان، سکندر په خپل حال کې وکوت نو ترې ویی وپوښتل:

«سکندر بیګه ! مونږ ستا په میرانې او ځواک باندې قایل یو، تاته په دې اړه د اندیښنې کولو اړتیا نه شته. مونږ پرېکړه کړې ده چې تاد غربي پولود جاگیر او زمکو والي وټاکو. اوس وخت را رسیدلې دې چې تاته د حکمرانۍ

کولو دنده دروسپارل شي. مونږ ستا د ښوونې او روزنې څخه ډاډمن يو، اوتا خپل زوی گټو. ستا د ماتې خوړلو د اغیز د له منځه وړلو له پاره همدا لاره مونږ ته غوره ښکاري.»

د سلطان د پریکړې په اوږدو سره د سکندر بیګ احساسات را ژوندې شول. هغه سمدستي د خپلې ماتې ټول غم له یاده وویست. او یوناخاپه یی ورته د خپلې بدلې منزل رالښود. سکندر خپله ملا تیتیه کړه او د سلطان د پریکړې څخه یی خونې وښوده او د خدا کولو هڅه یی وکړه او ویی ویل:

درونده سلطان! تا یو یرغمالی شهزاده ته د خپل زویوالي لقب ورکړ. اودا چې تا ماته تر ټولو ستره او ښه روزنه را کړه، زه به ستا دا ښیګڼه هیڅکله هم له یاده و نه کارم او نه به یی د بدلې د پوره کولو وړتیا ولرم. زه ستا ددې ټولو ښیګڼو په بدله کې یواځې دا ژمنه کولې شم چې د سلطان هر خدمت به د زړه له کومې په پوره خوشحالی سره ترسره کوم.»

سلطان د سکندر بیګ د خبرو په اوږدو سره ډیر خوشحاله شو او بیا یی وویل چې:

«سکندره! مونږ په تا پوره پوره باور لرو!...ته همدا سبا سهار وختي د غربي پولو په لور د تللو له پاره ځان تیار کړه. هلته د سرحداتو د جاگیروالي ته زموږ دغه شاهي فرمان له ځانه سره یو سه، دنن نه اخوا ته زموږ دسلطنت یو ستر جاگیردار یی. او زه هیلمن یم چې ته به خپله دغه دنده په ډیره ښه توګه ترسره کړی.»

اوبیا د میلې په دریمه ورځ سکندر د خپلو ساتونکو سره یو ځای د غربي پولو په لور روانیدونکې و. د تللو تر مخه سکندر مارتها ته په کلکه وویل چې د تللو د مخه مارسی مجبوره کړی چې له ماسره واده وکړی او بیا یی له ځانه سره یوسي. مارتها هم همداسې هیله درلوده. خو مارسی په سپینه پانه ترې ددې کار کولو په اړه ښه غوښته، خو کله چې سکندر نور هم زیات فشار راوست نو مارسی دیوه بل چال په لوبولو باندې پیل وکړ او په علني توګه یی وویل چې هغه نه غواړی دیوه مسلمان سره واده وکړي. هغې اعلان وکړ چې که چیرې سکندر بیرته عیسایی مذهب ته را وګرځي نو بیا دهغه سره واده کولو ته تیاره ده. دمارسی ددې اعلان سره سم سکندر، مارتها او ابوجعفر ټول حیران دریان پاته شول. اوس نو د مارتها سره ددې پرته بله چاره نه وه چې مارسی د اصل حقیقت څخه خبره کړي، مارسی هم د وخت پیژندونکې مارتها لور وه. هغې یو چال ولوباوه او د خپلې مور څخه یی حقیقت را وسپړوده. مارتها خپله لور مارسی یوې بلې ځانته خونې ته یوړه او دا حقیقت یی ورته ډاګیزه کړ چې سکندر بیګ په اصل کې مسلمان نه دی بلکه هغه د خپل ځان او د خپلو ورونو د بدلې داخستلو په خاطر د اسلام د منلو ډرامه جوړه کړې ده. د مارتها د خبرو په اوږدو سره د مارسی سترګې د حیرانتیا څخه بوتې را ووتې. دهغې دزړه درزار نور هم زیات شو او هغه یو ناڅاپه دې ته متوجه شوه چې هغه د یوې سترې پټې څخه خبره شوې ده. هغې د خپلو زیاتو معلوماتو د ترلاسه کولو له پاره خپله مور نوره هم وګروله او ترې ویی پوښتل:

«موري! نن ماته ريښتيا ريښتيا ووايه چې ددغه ابوجعفر حقيقت څه دې او دا څه ډول انسان دې؟ ځکه دغه کس لکه څنگه چې په ښکاره توگه تر سترگو کيږي په حقيقت کې هغسې نه بريښي؟»

دمارسي دخبرو په اوریدو سره مارتها و لږزیده. هغې خو نه غوښتل چې د سکندر راز هم را برېښي کړي خو مجبوره شوه داسې قدم واخلي. خود ابوجعفر په خیر د یوه خطرناک جاسوس د مخ څخه یی د نقاب دلرې کولو په اړه رنگ تک ژپړ شو خود خپل ځان د سنبالولو هڅه یی وکړه او مارسي ته یی وویل:

«لوري! دا وخت ددې خبرو نه دې. تا شرط ايښې و چې ته به د یوه عيسايی سره واده کوې ، په دې خاطر ماته د سکندر بيگ په اړه حقيقت ډاگيزه کړ. اوس نو ته نور وخت له لاسه مه ورکوه او ژر دخپل واده له پاره ځان تيار کړه.»

دمارسي په ذهن کې توپان را پورته شوې و. هغې ته په لومړي ځل دا احساس راپيدا شوې و چې دهغې مور په څومره لوي سازش کې را ښکيل شوې ده. هغې د خپلې مور په سترگو کې سترگې ورننويستې او په پوره زړه وړتيا یی ورته وویل چې: «سهی ده ، کومه ورځ چې ته ماته دا ډاگيزه کړې چې دا مکار ابوجعفر څوک دې؟ نو زه به په همغې ورځ د سکندر سره د واده کولو له پاره ځان تيار کړم.»

د مارسي دخبرو په اوریدو سره مارتها په خولو کې ډوبه شوه. اوس نو ورته د خپلې لور قانع کول ستونزمن شوي و. هغې دا هم نه غوښتل چې دهغې د ضدي لور کړچارد سکندر بيگ او ابوجعفر تر مخه را برسیره شي. ځکه هغه په دې پوهیده چې سکندر څومره خطرناک وگړې دې. که چیرې هغه یو ځل دهغې د لور څخه یو ځل مخ واړوي نو په ډاډمنه توگه له منځه به یی یوسي. د مارتها له پاره هر ډول پریکړه ستونزمنه شوې وه. سربې ټیټه کړې و او په فکرونو کې ډوبه ناسته وه. بلاخره د سکتې نه را بیرون شوه ، د خونې نه باهر ورته سکندر بيگ او ابوجعفر دواړه منتظر ناست و. مارتها په درندو قدمونو سره مخته راغله او په داسې حال کې چې خپل ځان یی نور مال ښوده ویی وویل:

«سکندره زویه! مارسي د واده کولو له پاره تیاره ده. خود دومره ژر واده کولو څخه ویرېږي ، ته په اطمینان سره ولاړ شه ، زه به پخپله مارسي هلته ستا جاگیر ته د له ځانه سره دروړم. بیا مونږ ټول هملته له تاسره واوسو.»

ابوجعفر په ډیره عجیبه توگه د مارتها په مخ باندې خپلې سترگې ورنښلولې وې. هغه د مارتها خبری په ډیر غور اودقت سره واوریدې او بیا یی په تفهیمی او طنزیه توگه دهغې سره دهوکړې سرو خوځاوه. مارتها د ابوجعفر په نیت پوه شوې وه او دننه وجود یی ټول د ویرې په لړزه کې و. هغې ته دا معلومه شوې وه چې دې خطرناک شخص ته به د ټولو کړو وړو اندازه معلومه شوي وي ، په هر صورت سکندر د مارتها خبری په ډیره حوصله سره واوریدې او دهغې په اړه یی دکوم قهر او غصې څرگندونه ونه کړه بلکه مارتها ته یی وویل چې:

« تروري سهي ده ! زه به دهغه ځاي د چاپيريال د کتلو وروسته ، ډير په تاسي پسي هلته د راتلو له پاره څوک را وليږم.»

د سکندر دخبرو څخه د مارتها ويره لږ څه کمه شوه خو ابو جعفر ورته وويل چې:

هو هو ! په دې کې د اندينې کولو څه خبره ده. مارسي او سکندر دواړه د يوه کور کوچنيان دي. مونږ چې کله هم وغواړو دهغوې ترمنځ واده کولې شو... اخر مارسي به د سکندر پرته بل چيرې ځي ؟ د ابو جعفر اخري خبرې دوه معناوې درلودې. دا چې سکندر به پرې پوه شوې او که نه ، خو مارتها پرې رسيدلې وه.

خداي خداي يی کول او سکندر دهغه ځايه ولاړ. دهغه دتلو سره سم دمارسي په وجود کې ساه راپيدا شوه. د شپې مارسي وکتل چې دهغې مور په خپله بستره باندې اوږي را اوږي ، بيا نژدې نيمه شپه وه چې مارتها دخپلې بستري څخه را پورته شوه، دلور خواته راغله ، هغه ډيره زياته نا ارامه وه. کله چې مارسي دخپلې مور دا حالت وکوت نو پرته له ځنډه يی ترې وپوښتل: « درنې مورې ! ولې دومره اندينمنه يی ؟ مارسي دخپلې مور د کيناستو سره سم دا خبره وکړه. مارتها اوږده ساه واخسته او په ډيره مړ ژواندې ژبه يی وويل: « مارسي ! زه ستا په اړه اندينمنه يم. ته پوهيږې چې سکندر يو ضدی او جگړه کونکې انسان دې. هغه به ستا دانکار کولو څخه په غضب شي. دا غنيمت دې چې تر اوسه پورې هغه تا دخپلې وينځې لور گڼي ، او په دې هم پوهيږې چې ته دهغې پرته دبل چا کيدې نه شي. خداي دې نه کوې ، که هغه ته دا ډاگيزه شي چې ته دهغه سره واده کول نه غواړې نو حالات به ډير کړکيچن شي.»

د مارتها دخبرو په اوريدو سره مارسي راپورته شوه ، کيناسته ، او دمور د اوږې سره خپل سريو ځاي کړ او ورته يی وويل: « مور جانې ! ته اندينمنه مه کوه ! هيڅ ستونزه به نه راپيدا کيږي.»

مارتها او مارسي تر ډيره وخته پورې په همدې خبرو کې مشغولې وې ، خو دسهار نه لږ څه مخته د مور اولور سترگې ورغلي او بيدې شوې.

د پنځه زره کسيز فوځ سالار

د خپل ورور کور ته د قاسم د راتلو نن پنځمه ورځ وه ، درې ورځې مخته يې د تورې وهلو په فن کې چې کومه کارنامه تر سره کړې وه په هغې دهغه ورور طاهر هشام او وراندار يې «سکينه» دواړه ډير خوشحاله شوي وو . دهغوې دواړه کمر عمره زامن هريو «عمر» او «علي» له ده سره دهمغه دريمې ورځې څخه وروسته را بلد شوي و . هغوې نن ټوله ورځ د خپل مکتب د هم عمره کوچنيانو سره د خپل کاکا د تورې د وهلو دمقابلې د گټلو قصې کولې .

سبا سهار وختې قاسم خپلې دندې ته حاضریده . دهغه ورنډار ورته سهار وختی د زيتونو په غوړيو کې حلوه تياره کړې وه ، کله چې ماښام طاهر کورته راستون شو نو هغه يې په لاسو کې د سمندرې ماهيانو څو ټوټې و کتلې . داسې څرگندیده چې نن د قاسم له پاره ځانگړې ميلمستيا تياره کړل شوي وي . ماښام يې ورنډار د زورلو په خاطر ، دسترخوان په سر ورته وويل چې :

« بس ، اوس نو وخت ستا د واده کولو له پاره هم مناسب دې ، زه به کومه ښه ښايسته ترکي پيغله پيدا کړم او ستا درشتي خبره ورسره و چيرم .»

ددې خبرې په اوریدو سره کوچنيانو د خوشحالی نه ټوپونه پيل کړل . (دکاکا واده دې ... دکاکا واده دې) ، طاهر هم د سترگو لاندې خندل ، خو قاسم احتجاجا پورته شو او ويی ويل چې : «نه ورنډار نه ، د اوس نه دا تيرې را سره مه کوئ ، زه خو اوس بايد نړۍ ووينم غواړم سلطان «قيصر» ته د درس ورکولو له پاره قسطنطنيه کلابنده کړم . دبله اړخه د غربي اروپا خطرناکه سپه سالار «هونيادي» دصليبي ځواکونو د قومندې د اخستو له پاره راستون شوې دې ، عثماني سلطنت د څلورو خواو څخه په گواښونو کې ډوب دې . نو په داسې وخت کې به د يني چري د فوځ د پنځه زرو عسکرو سالار څه ډول د واده جنجالونه وپالي» قاسم د واده د نه کولو له پاره ډيره معقوله لاره خپله کړې وه . سکينه د قاسم د ځواب څخه ډيره حيرانه پاته شوه .

« او هو ... ! تا خو دا خبره ډيره جدي واخسته . سهې ده ، وروره سهې ده ، ته لمړۍ قسطنطنيه فتحه کړه او بيا واده وکړه . بلکه دهغه ځايه له ځانه سره کومه اروپايي ميم راوړه .» سکينې ورته په خدا کې وويل او خبره يې واړوله .

طاهر د خپل ورور او خپلې ښځې د بحث څخه خوند اخست ، بيا يې په خندانه خوله وويل :

«سکینه بیگم! سلطان د قاسم خخه ډیر اغیزمن شوې دې، نو لري نه ده چې هغه به پخپله د قاسم له پاره کومه بڼه رشته را پیدا کړي.»

د ظاهر په دې خبره درې واړو وځنډل. په همدې وخت کې د کور دره چا وټکوله. دوي ټول چې چاپ شول، د ظاهر په تندې گونجې راپیدا شوې او په لوړ غږ سره یې وویل چې:

«په دې وخت کې به څوک وي؟! خیر زه به یې وینم...» هغه د دروازې په لور د ورتلو له پاره پورته کیده چې قاسم پرې ور مخته شو، «ته کینه وروره! زه به یې وینم چې څوک دې؟» قاسم چې دروازه پرانسته نو مخې ته یې یو د پوخ عمر اجنبې ولاړ وموند. دا ابو جعفر و. قاسم هغه د لمړي ځل له پاره کوت. د ابو جعفر په سترگو کې د مار په څیر ځلاوه. ابو جعفر د قاسم د کتلو سره سم هغه ته په خندانې خوله سلام وکړ او بیا یې ورته وویل:

«ته ما نه پیژنې خو ستا ورور زما دوست دې. په هر صورت، نن خوزه یواځې ستا د زیارت کولو له پاره راغلې یم.»

د ابو جعفر د خبرو دا وریدو وروسته، قاسم هغه ته د میل مستون دروازه پرانسته. اودغه پوخ عمري ابو جعفر ته یې هلته د کیناستو له پاره اشاره وکړه. «ته دلته کینه، زه مې ورور خبروم او بیرته را ستنیرم. خو که مهربانې وکړې او خپل نوم دې را ته وښایې ترڅو یې زه خپل ورور ته ووايم.» «بلې، زما نوم ابو جعفر دې،» کله چې قاسم خپل ورور ظاهر ته د ابو جعفر د راتلو په اړه وویل نو دهغه د تندې گونجې نورې هم ژورې شوې.

«ابو جعفر!... د غرب خطیب، دا سړې دلته څنگه راغلې دې؟ ترڅو چې ماته معلومه ده دا سړې خو د ښار په هغه سر کې د «بغدادی دروازې» د جومات خطیب دې.» ظاهر د فکر په نړۍ کې ډوب، د خپل تندې خولې په لاس وچې کړې او ویی وویل: «هغه وایی چې له ماسره د کتلو له پاره راغلې دې، هغه ستا دوست دې... هغه همدا سې ویلي دي که نه...»

«زما دوست...؟ نه، ما خو هغه یو ځل نیم چیرې کتلې دې. خیر ورځه، ور به شو چې خبره څه ده.»

دواړه وروڼه د ابو جعفر د کتلو له پاره میل مستون ته راغلل، او هلته د میل مه سره کیناستل، ابو جعفر په خپلې چاپلوسانه لهجې سره وویل:

«شیخ ظاهر!... ستا ورور خو ډیر جنگجویه دې د میلې په ورځ د هغه د کړچار خخه سلطان ډیر اغیزمن شوې دې په دې خاطر یې هغه دیني چري د پنځه زرو کسانو سالار وټاکه. زه دهغه د همدې بریاو د مبارکۍ په خاطر دلته راغلې یم.»

طاهر په ډیره حیرانتیا سره د ابوجعفر خبرې اوریدې او بیا یې په پوره ادب سره ورته وویل: «ستا څخه ډیره ډیره مننه، تا زحمت وگاله... رښتیا هم په ښې چرې کې زما د ورور مقرریدل زما او زما د کورنۍ له پاره د سعادت خبره ده.»

قاسم او طاهر دواړو ته تر اوسه دا ډاگیزه نه وه چې ابوجعفر څومره خطرناک انسان دې. خو ابوجعفر د طاهر په اړه دهر څه نه خبرو. خو اوس د هغه توجه د قاسم په لورې وه. ځکه چې د ښې چرې سالار د هغه د سازش ځانگړې نښه وه. تر اوسه هغه د ښې چرې د فوځ درې کسه سالاران په خپل خپور کې جال کې را نښلولي وو... د هغه کار داو چې هغه به ناواده شوي او کم عمره سالاران د عیسایي تنکیو پیغلو په لومو کې راگیږول... او یو ځل به چې څوک د هغه د راز ملگري شو او په جرم کې به ورسره شریک شو نو بیا به د هغه بیرته را ستندیدل شوني نه ښکاریدل. هغه به د ښې چرې مهم سالاران د بغاوت په لور رابلل. ښې چرې د سلطنت تر ټولو مهم او جنگجو فوځ و.

دا فوځ د عثمانیه سلطنت د بنسټ ایښودونکې «عثمان خان» زوی «اورخان» دخپل ورور «علاؤالدین» او «قراء خلیل» په سلا باندې منځته راوست. د «اورخان» په وخت کې، کله چې کوچنۍ اسیا د عیسایي حکومتونو څخه پاکه شوه نو د عثمانی سلطنت خاص مامورین د ټول هیواد په جاگیرونو کې خپاره کړل شول، په پخوا وختونو کې گڼ شمیر عیسایان بندیان کړل شوي و او نور گڼ شمیر یې د سلطنت رعایا گرزیدلې و او دذمیانو په څیر یې په دې کوچنۍ اسیا کې خپل ارام ژوند کاوه. صدراعظم علاؤالدین خپل ورور «اورخان» ته سلا ورکړه چې ستر ستر جاگیرداران چې د سترو سترو فوځونو خاوندان هم دي، ځینې وختونه د سلطنت له پاره د گواښ سبب گرځي.

په دې وخت کې ترکانو کوم منظم فوځ نه درلود. او صدراعظم علاؤالدین ددې خبرې څخه په ویره کې و چې یو وخت به د هغه جاگیرداره عیسایي رعیت د گاونډیو عیسایي سلطنتونو سره پټ تارونه و ځغولي او د مخالفت او بغاوت کولو وړتیاوې به پیدا کړي. په دې خاطر هغه دا اړینه وگڼله چې د عیسوي بندیانو او عیسوي رعایاو څخه ځوان او دنوي عمر خاوندان د سلطنت د څارنې لاندې وروزي او په دې توگه هغوی ته اسلامي ښوونه او روزنه ورکړي، مسلمانان یې کړي او یو ځواکمن فوځ ترې جوړ کړي.

دې فوځ ته به ځانگړې شاهي فوځ ویل کیږي. ددې خلکو څخه به د بغاوت او سرکشی هیله نه کیږي. او تر څنگ به یې ددې نوو ځوانو مسلمانانو خپلوان هم د سلطنت مخالفت نه کوي. ددې برعکس به هغوی ته هم په اسلام کې د راننوتلو ترغیب ورکول کیږي. همدا علت و چې دا وړاندیز سمدستي ومنل شو.

ددې کار د پیل کولو له پاره په لمړي کال کې زر کسه عیسایي ځوانان ددې کار له پاره را وړل شول او هغوی ته فوځي روزنه ورکړل شوه، په پیل پیل کې چې کله دوه زره کسان د فوځي روزنې څخه فارغ شول نو دوی ټول د

سلطان د خوندي ساتلو د گارډ په څير وگمارل شول ، سلطان دهغوې دروزنې له پاره يوه ستر صوفي « حاجي بکطاش » ته د دعا له پاره ورغې ، دغه خداي پاله بزرگ د يوه ځوان په اوږه باندې لاس کيښود او دې فوځ ته يې د عاينه وينا وکړه او د «يني چري فوځ» نوم يې پرې کيښود.

په دې ډله کې قاسم بن هشام لمړۍ کس و چې عيسايي نه و. خو بيا هم په يني چري کې شامل شوې و، عيسايي ځوانانو به د اسلام د قبلولو وروسته د سلطان تر څارنې لاندې د حرب د فن په اړه اعلي روزنه تر لاسه کوله. دهغوې په فوځي روزنه کې به ډيره سختې کيده ، همدا علت و چې هغوې به هر ډول ستونزې په اسانۍ سره زغملې. دخپل مورو پلار ، وطن او مذهب د پريښولو وروسته به دهغوې ټولې هيلې د سلطان سره تړلې وې نو په دې خاطر د اسلام ملاتړ دهغوې د ژوندانه مقصد او نصب العين گرزيده. سلطان به هم په هغوې ډير باور کاوه ، دا فوځ به په ډير شان وشوکت سره اوسيده او څنگه به چې د سلطان آند و په همدې توگه به عيسايانو ته په خپله په دې فوځ کې د ورننوتلو هيلې په زړه کې را ټوکيدې. همدا علت و چې هر کال به د بلې دورې له پاره د خلکو شميره په خپله پوره کيده بلکه کله به دخلکو شميره دومره زياته شوه چې خلک به بيرته تللو ته مجبوريدل.

خو دا ځل سلطان د هيلو پر خلاف يو مسلمان ځوان په يني چري فوځ کې راننويستې و. خود سلطان ددې پريکړې حقيقي حکمت دا و چې هغه غوښتل چې په دې نوې مسلمانو فوځونو کې يو پوخ مسلمان هم ورگډ کړي ترڅو د راتلونکې وختو د سازشونو څخه اگاه و اوسي. ابوجعفر د يني چري يو شمير سالاران بيرته مرتد کړي و او عيسايت ته يې را گرځولي وو. په يني چري فوځ کې د ابوجعفر فعاليتونه ورځ په ورځ پراخيدل.

د بله اړخه د سلطان اگاه غوږونه ددې حالاتو څخه پوره خبر وو. همدا علت و چې سلطان د پوره بصيرت څخه کار واخست او قاسم يې په دې نوې مسلمان فوځ کې شامل کړ. خو دا خبره د ابوجعفر له پاره ښه و نه بريښيده. هغه د سلطان د پريکړې څخه سخت په ويړه کې پريوتې و. ځکه چې اوس نو د يوه پوخ عرب مسلمان په شتون کې د ابوجعفر له پاره په يني چري کې د بغاوت کولو پلان جوړول ستونزمن شوي و. د ابوجعفر په گيډه کې همدا درد و چې هغه يې د عثماني فوځي روزن ځاې د استاد طاهر هشام کورته په راتلو مجبور کړې و. او س نو ابوجعفر د قاسم دايمان د اندازې داخستلو هڅه کوله.

خو قاسم بن هشام د څو پښتنو نه مسلمان ، مجاهد او جنگجو و. ابوجعفر ته د طاهر او قاسم دخبرو د اوريدو څخه پوره ناهيلې را پيدا شوې وه ، ځکه چې دهغې مکارو او تجربه لرونکو سترگو دا احساس کړې وه چې په خپل جال کې ددې دواړو عربو ورونو را تاوول اسانه کار نه دي.

هغه د اخوا ديخوا خبرو کولو نه وروسته نيغ په نيغه د قاسم څخه وپوښتل چې: «ددې علت به څه وي چې سلطان د لمړي ځل له پاره په يني چري فوځ کې يو مسلمان سالار و ټاکه»

قاسم د پخوا څخه د ابوجعفر مارشکله سترگې کتلې وې او دهغه کړو وړو ته سخت متوجه شوې و. اوس چې هغه دا پوښتنه وکړه نو قاسم ته هم حیرانونکې وه. خو پخوا له دې چې قاسم په دې اړه څه ووايي، طاهر په خبرو پیل وکړ: «اوریدلې مې دې چې په ینی چري کې کوم بغاوت را ټوکیدونکې دې. غالباً چې سلطان به دهمدې حقیقت د را برېښولو په خاطر زما په ورور باور کړې وي»

د طاهر په دې خبره د ابوجعفر زړه نور هم غمژن شو، ځکه په ینی چري فوځ کې د بغاوت مشري پخپله دهمدې په غاړه وه. د طاهر هشام خبرو په میلستون کې یو انقلاب راوست، ابوجعفر ډیر وارخطا شو ځکه چې قاسم په پرلپسې توګه د ابوجعفر سترگو ته کتل. ابوجعفر ددې عربو ورونو سره نور پاته کیدل نه غوښتل په دې خاطر یې ډیره ژر اجازه واخسته او دهغه ځایه ووت.

بله ورځ قاسم خپل نوي کالي واغوستل او دخپلې خونې په آس سپور شو او د ینی چري مرکزی قرارګاه ته ورغې. دلته هغه تر ټولو لمړی د اغا حسن سره وکتل، دا هماغه ځوان و چې دمیلې په ورځ یې د سکندریګ څخه ماتې خوړلې وه. قاسم ته ددې ځوان په مخ کې عجیبه شانتته سادګې او خلوص تر سترگو شو. قاسم ته ډیره ژر دا څرګنده شوه چې ددې ځوان سره دهغه دوستي کیدونکې ده. اغا حسن د قاسم څخه په عمر کې زیات و، ترڅنګ یې د ینی چري د فوځ یو تجربه لورنکې سالار هم و. هغه د خپلو بریاو او کړچار له کبله ډیره ترقي کړې وه او د لس زره کسيز فوځ مشري ور په غاړه وه. کله چې اغا حسن قاسم وکوت چې د ینی چري د فوځ مرکزي چاپیریال ته را ننوځې نو پښه یې و نیوله، ځکه هغه ته د همغې میلې په ورځ د قاسم میرانه خونبه شوې وه. د قاسم په کتلو سره هغه یو ناڅاپه دهغه مخې ته روغې. قاسم هم سمدستي دخپله آسه را ښکته شو، په دې توګه د ینی چري دواړه سالاران یو بل ته ور غاړی وتل. اوبیا یې په خبرو خبرو کې د دفتر په لور مخه کړه. اغا حسن ورته د تللو په وخت کې وویل چې: «زه ستا مشر ورور طاهر هشام پیژنم. هغه هلته په روزن ځای کې د تورې د وهلو درس ورکوي او زه هم کله کله د خپل شوق په خاطر دهغه درسونو ته ور ځم».

«ډیر ښه! ددې مطلب دا شو چې زما ورور به هم تاسې پیژنې..... زه ډیر خوشحاله یم چې د ټولو تر مخه مې له تاسره لیده کاته وشول. په هغه ورځ تا ډیر ماهرانه گزارونه وکړل. که چیرې ستا توره نه وې ماته شوې نو په ډاډمنه توګه به تا سکندریګ ته ماتې ورکړې وه»

اغا حسن د قاسم دغه ماهرانه آند ته حیران پاته شو، دا حقیقت و چې دهغې توره په دوکه کې ماته شوه او که نه هغه نور هم دڅو ساعتو له پاره د جنگ کولو توان درلود.

قاسم ټوله ورځ د اغا حسن سره پاته شو، هغه د اغا حسن دکمانډ لاندې د زر کسيزو، پنځه سوه کسيزو، سل کسيزو، لس کسيزو عسکرو د سالارانو سره لیده کاته وکړل. د ینی چري ټول فوځ په یوه ځای کې سرا راټول

شوي و. ددې فوځ ټولو وگړو خپل وطنونه ، کورنۍ ، او مذهبونه پريښي و او په دې وخت کې د اسلام د سرلوړۍ په خاطر دخپلو ځانو د څارولو له پاره تيار ناست و.

کله چې ماښام کورته د راتلو له پاره قاسم د اغا حسن څخه اجازه واخسته نو هغه ته يو ناڅاپه ابوجعفر په ياد راغې. اوبيا ورته په ښي چري کې د بغاوت خبره راياده شوه. هغه د ټولې ورځې دملگرتيا څخه په دې پوه شوې و چې اغا حسن يو باوري سالار دې ، همدا علت و چې هغه په ډير راز سره د اغا حسن څخه په دې اړه وپوښتل: «دا خبره به څومره سهي وي چې په ښي چري کې يو شمير خلک دسلطان پر خلاف په فعاليتونو کې مصروف دي؟ ايا ته په دې اړه څه معلومات لري؟»

اغا حسن ټکان وخوړ او دقاسم په لور يې وکتل اوبيا يې په ډيره محتاطه توگه وويل چې: «نه زه په دې اړه ډير معلومات نه لرم. ماته همدومره ډاگيزه شوې ده چې يو شمير خلک د تنخواگانو د لورلو او نورو اسانتياو د تر لاسه کولو له پاره هلې ځلې کوي»

قاسم ورته په تفهيمې توگه سرو خوځاوه او د اغا حسن څخه يې اجازه واخسته او ولاړ.

د ښي چري په فوځ کې قاسم ډير ژر د يوه وړ او مقبول سالار په څير را څرگند شو ، اوس يې «مورو پلار» هم همدلته «اورنه» ته دهغه دمشر ورور طاهر هشام کورته راغلی وو. اوس نو هره ورځ په خپل آس سپور د ښي چري د فوځ مرکز ته تگ او بيرته راستنيدل د قاسم معمول گرزيدلې و. کله کله به هغه د اغا حسن سره د ډوډۍ د خوراک له پاره هم تم کيده او کور ته به ناوخته راته.

يوه ورځ قاسم د خپل عسکري مرکز څخه دکور په لور روان شو ، په لاره کې د زيتون څو باغونه مخې ته راتلل ، دلسمې شپې سپوږمۍ د زيتون په ونو باندې خپله رڼا غوړولې وه ، ددې باغونو سره نژدې دغره په څنډه کې د اوبو يو ستر ډنډ و چې څلور خواو ته يې شين والې خپله قالينه خپره کړې وه. قاسم چې د اوبو ددې ډنډ غاړې ته ورسيد نو لږ څه تم شو ، ځکه چې کوم کس د کومه ځايه دتالاب په لورې کانې وويشت. دا کانې په اوبو کې پريوت او د اوبو څپې يې راپيدا کړې. قاسم سمدستي خپل آس و دراوه او د برق په څير يې په ډيره بيړه خپله توره را وويستله «دلته څوک دي؟ مخته راشئ ! او که نه ، که ما پخپله پيدا کړئ نوبيا به مو د خټ د وهلو پرته پرې نږدم».

ژمنۍ هوا هره پاڼه په نڅا مجبوروله ، دسپوږمۍ په دغه رڼا کې د ونو سپوږمۍ لکه د جادو وزمه ښار په څير تورې په ديو شکله توگه خاموشه ولاړې وې. هرې لورې ته خاموشي خپره وه. د آس د سومانو لاندې د زيتون د ونو وچې پاڼې په ټول چاپيريال کې يونوې رنګ راپيدا کړې و. دقاسم غوږونه پورته و او خپل ټول حسونه يې بيداره کړي و او د چا د شتون د محسوسولو هڅه يې کوله.

يو ناخپه هغه د آس د هڼيدو اواز واوريد. دا اواز د انار د کوچنيو ونو د شا څخه راته. قاسم د خپلې تورې لاستې نور هم ټينگ کړ او آس يې همغې لورې ته ور وگرځاوه. هلته په ور نژدې کيدو سره يې وکتل چې هلته يو آس نه بلکه دوه آسونه وو چې د يوې بگۍ مخې ته تړل شوي و. دلته په دې ورانې ويجاړې کې د بگۍ په کتلو سره قاسم نور هم حيران شو ځکه داسې بگۍ دلته په «اورنه» کې ډير وخت د خانانو بڼځې استعمالوي، د قاسم تندې گونج شو او فکر يې وکړ چې حتما دلته کومه خبره شته. هغه همدې بگۍ ته نژدې ورغې او په لوړ اواز يې وويل چې «دلته څوک دي؟... زه پوښتنه کوم چې دلته څوک دي؟» هغه تر لږه وخته پورې همداسې څو اوازونه وکړل، کله چې هغه ته ځواب ور نه کړل شو نو هغه ددې بگۍ شاته پرده د تورې په څوکه پرانسته، خو دلته هم څوک نه وو. اوس نو قاسم نور هم محتاط گرزيدلې و. تر اوسه هغه د دې حالاتو په نزاکت باندې فکر کاوه چې د انار د ونې د شا څخه ورته يوه غټه بلا شاته را ښکاره شوه، قاسم سمدستي توره په ټيکې کې کيښوده او د آس د زين څخه يې کمان را پرانست، په دې کمان کې يو غشي لا دمخه ايښودل شوې و، هغه سمدستي دغې غشې شاته بلاته حکم وکړ او ورغې يې کړ چې: «خبردار! ته څوک يې؟ هملته تم شه، يو قدم هم مخته را نه شې، او که قدم دې واخست نو په غشي دې ولم.»

دغه هيولا هم په خپل ځاي ودریده، اوبيا لږه شيبه وروسته يوه ډيره ښکلې نقره يې قهقهه دزيتونو په دې باغونو کې واوريدل شوه. ددې خدا په اوریدو سره قاسم حيران شو چې دا خدا خود کومې بڼې خدا ده. قاسم داسې وانگيرله چې هغه د کومې جادوگرې ناولې بڼې سره مخ شوې دې. خو هغه په انتظار کې اړود پاته نه شو. ځکه هغه د بڼې په څير هيولا په خپله په خبرو پيل وکړ.

«وویریدې!..... دیني چري د پنځه زره کسيز فوځ سالاره، وویریدې»

دا دمارسي اواز و. هغه سمدستي د ونو د سيوري څخه را ووتله او مخې ته راغله. قاسم ته دمارسي په اړه هيڅ ډول معلومات نه و. مارسي په نرمو قدمونو باندې په کراره کراره راغله او د قاسم تر څنگ ودریده. اوس نو هغه په څرگنده توگه په سترگو کیده، د لسمې شپې د سپوږمۍ دریا وړانگو دهغه روڼ او ښایسته مخ نور هم ښایسته کړې و. دهغې غټې غټې سترگې دنیل رنگه ډنډ په څير ځلیدې. هغه په خدا خدا د قاسم خوا ته راغله او په ډيره ښه لهجه يې ورته وويل:

«درونده سالاره! زه له تاسره په دې توگه د کتلو په اړه ښښه غواړم، خو ماسره ددې نه پرته بله لاره نه وه. که چيرې ددې نه مې زيات ځنډ کړې وې نو شونې وه چې ډيره زياته تباهي به خپره شوې وې. په دې اساس ما دا غوره وگڼله چې ستا لاره ونيسم او له تاسره خبرې وکړم..... زه د ډيره وخته راهيسې ستا انتظار کوم.»

دمارسی دخبرو څخه قاسم ټکان وخوړ. خو هغه تر اوسه پورې په لاره کې ددې ولاړې پیغلې په خبرو باندې باور نه شو کولې. هغه د مارسي څخه داسې پوښتل چې هغسې پوښتل یی حق هم و.

«ته چې ماته څه ویل غواړې هغه به را ته وروسته ووايي، خو لمړۍ راته دا ووايه چې ته یی څوک؟»

مارسي خپلې زلفې او سترگې را پورته کړې او د شونډو څخه یی خدا لرې کړه او په پوره دقت سره یی وویل چې: «درونده سالاره! ته زما په اړه د پوهیدو څخه مخته دغه مهم راز په غور سره واوره چې زه یی درته را برېښوم.» مارسي ددې خبرې سره سم ورته وویل: «درونده سالاره! ته یقین وکړه چې د سلطان له اړخه منل شوې زوې سکندریک د زړه نه مسلمان شوې نه دي. بلکه هغه د عیسویانو د یوه ژور چال اوسازش له مخې د جان کستریات څخه په سکندریک باندې بدل شوې دي. سلطان هغه ته په ناپوهۍ کې د غربي پولو جاگیر ور وسپاره. تاته به دا ډاگیزه وی چې هغه د البانیه د مړ شوې پادشاه جان کستریات مشر زوې دي، هغه غواړې چې د یو شمیر عیسوي جاگیردارانو او د فوځ د یو شمیر سالارانو په کومک بغاوت وکړي، هغه غواړي د البانیه د سلطان د باج ورکولو څخه ځان ازاد کړي او د سلطان څخه بدله واخلي، ځکه دهغه په آند دهغه درې کوچني ورونه د سلطان لخوا په زهرو وژل شوی دي.

درونده سالاره! ته زما په خبرو باندې یقین وکړه، په دې ژور پلان اوسازش کې ابو جعفر نومې یو شخص هم شریک دي.... زه تاته ددې نه زیات نور څه ویل نه غواړم.»

مارسي همدومره خبره وکړه او بیا په ډیره بېړه دخپلې بگۍ په لور ور روانه شوه. قاسم تر اوسه پورې د حیرانتیا څخه هملته په خپل ځای د وچ لرگې په څیر ولاړ و. هغه وکتل چې د ونو د بوټو څخه یو ځوان راووت چې د گاډیوان په څیر کالي یی اغوستې وو. هغه هلک په تیزی سره په بگۍ کې کیناست او آسونو ته یی لښته ورکړه، قاسم د حیرانتیا ددې ډنډ څخه هغه وخت را یښ شو چې د مارسي بگۍ دهغه ځایه تللې وه.

هغه ته دهغه ځایه په ناڅاپي توګه ددې اجنبي پیغلې تلل د خفګان وړ و ګرزیدل، له ځانه سره یی پریکړه وکړه په آس سپور شو او د آس واګې یی سستې کړې، اوس نو هغه مارسي تعقیبوله، هغه غوښتل چې ددې پیغلې په اړه معلومات ترلاسه کړي چې هغه څوک وه؟ او هغه څه یی چې ده ته ویلې تر کومه ځایه پورې حقیقت لري؟ دهغوی بگۍ هم په لمړیو کې ډیره ګړندی ځغلیدله. خو ښاری ابادۍ ته په روڼېدې کیدو سره هغې خپل ګړندیټوب پرېښود او کرار کرار روانه وه. دیني چري عسکري کالوني د «اورنه» څخه بیرون اروپايي لورې ته پرته وه. دهغه ځایه د ښاره پورې د راتللو له پاره څو کوسه واټن وهل کیده. دښار دیوالو ته د ورسیدو سره سم دمارسی بگۍ په ناڅاپي توګه تم کړل شوه. دلته هم سپورمې ټوله سیمه په خپله رڼا باندې ښایسته کړې وه. د قاسم آسپ چې د بگۍ څنګ ته ورسید نومارسي د بگۍ شاته پرده پورته کړه، قاسم هم د بگۍ شاته برخې ته ور ورسید

او هلته ودرید. اوس نو مارسي او قاسم یو دبل سره مخ په مخ و. دواړو یو دبل په سترگو کې سترگې ورننویستی. خو بیا معلومه نه شوه چې ولې مارسي خپلې سترگې ښکته کړې، قاسم داسې و انگیرله چې هغه پخوا هم مارسي چیرې کتلې وه. هغه په خپل ذهن باندې زور راوست، خو هیڅ ورته په یاد را نه غل. بالاخره قاسم په ډیره باورې توګه د مارسي څخه وپوښتل:

«گوره محترمي! هغه څه چې تا ماته وویل هغه نامکمله او ناقابل باور دي. زه په همدې خاطر ستا تر شا راغلم ترڅو له تا څخه نور معلومات هم ترلاسه کړم. ددې نه علاوه زه هم غواړم له تا وپوښتم چې تا ددې خبرې د ویلو له پاره زه ولې انتخاب کړې یم؟» که تا غوښتلې نو پخپله تر سلطانه پورې ور تللې شوې، د سلطان نه اخوا د سلطنت نور مهم مشران هم دلته شته، خوددې ټولو په شتون کې زه، بلکه یو نوې او اجنبي شخص ولې غوره کړ؟ قاسم ددې خبرو کولو په وخت کې دآسه را کیوتې و.

مارسي قاسم ته ځواب ورکړ، «درونده سالاره! ته به د «اورنه» له پاره اجنبي اوسې خو زما له پاره بلکل اجنبي نه یی. ما وکتلې چې ته زما تر شا را روان یی نو پخپله مې بګی و دروله ترڅو ښار ته د ورننوتلو دمخه تاته خپله مجبوری ووايم. په دې وخت کې دلته په اورنه کې ستا نه اخوا بل داسې کس ماته نه تر سترگو کیږي چې زه ورسره په اسانۍ سره ووينم او باور پرې وکړم. ما ته ددې له پاره هم انتخاب کړې چې تا دمیلې په ورځ سکندر بیګ ته ماتې ورکړې ده او په همغې یوې مقابلې کې دې دهغه د شیطاني فطرت په اړه اګاهي ترلاسه کړه.... زه له تانه دا غواړم چې دخدای له پاره، چې زما په اړه اوس د پوهیدو هڅه مه کوه، ځکه چې زه مجبوره یم. کله چې کومه مناسبه خبره مخته راغله نو زه به پخپله ستا مخې ته راځم او خبروم به دې. بیا به زه تاته دا هم ډاګیزه کړم چې زه څوک یم.»

اوس نو د اوږد قد قاسم د مارسي سره ډیر نژدې ولاړو، هغه دمارسي په سترگو کې دسهار د ستوري په څیر ځلا هم کتله او د شفق په څیر سوروالې هم. دا پیغله د قاسم د آند څخه هم ډیره ښایسته او حسینه وه. دمارسي پراخه تندې دهغې د ذهانت ثبوت وړاندې کاوه. دهغې وجود نازکه هم و او سخت هم، داسې څرګندیده لکه د یاقوتو کانې ته چې لباس ور اغوستل شوې وي. دقاسم ذهن دمارسي دښایست په کتلو سره راپاریدلې و. هغه خپل ځان سنبال کړ او ترشونډولاندې مسکا کې یی وویل:

«تا چې ماته څه وویل، زه هغه سلطان ته نه شم ویلې، ځکه د کوم ثبوت پرته سلطان ته د سکندر په څیر د نزدې وګړي په اړه داسې ګوته پورته کول د عقل خلاف کار دې.... هو، زه به دخپله اړخه د سکندربییګ په اړه ځانته د معلوماتو د ترلاسه کولو هڅې وکړم.... اوس که ته چیرې ماته دخپل ځان په اړه څه نه وایی نو مه یی وایه.... خو زه غواړم چې په دې لړ کې یو ځل بیا له تاسره ووينم. کیدې شې چې تا زما خبره درک کړي وي.» قاسم د مارسي نیل رنګه سترگو کې د غوټې خوړلو په وخت کې وویل.

مارسي د قاسم په حالاتو پوه شوې وه او په زړه کې يې ډيره خوشحالي احساسوله ، مارسي ته پخپله هم د قاسم په خیر د يوه توانمنده انسان اړتيا وه . نو هغې که د قاسم سره د زړه سودا کولې او قاسم هم دهغې د محبت ځواب په محبت ورکړې وې نو دا د مارسي له پاره دراتلونکو گواښونو او خطرونو څخه د خوندي پاته کيدو يواځنۍ لار وه . مارسي د قاسم خبرې واوريدې او دڅه فکر کولو وروسته يې په ټيټه اواز سره وويل :

« سهی ده ! زه به پخپله له تاسره ووينم خو ته زحمت مه باسه ، »

« نو تاته به څه ډول ډاگيزه شي چې زه له تاسره کتل غواړم ؟ » قاسم د مارسي خبره ور غوڅه کړه او ترې ويی وپوښتل . مارسي ورته د مسئلې حل وښود او ورته يې وويل : « ددې حل دادې چې کله کله به زما باوري ملازم «اکبر» ستا په خدمت کې حاضرېږي »

قاسم ورته يو ځل بيا وويل چې « ايا ستا ملازم خو به همدا کوچوان نه وي چې همدا اوس ستا بگۍ ځغوي ؟ »

« هو ! همدا دې ، زه به هغه ښه وپوهوم چې هغه به څه کوی ! »

ښه ، ډير ښه ، يوه اخري خبره راته وکړه ، تا د يوه شخص نوم واخست ابو جعفر ... ايا ته ددې وگړي په اړه لږ نور څه هم ماته ويلې شي ؟ قاسم ته په همدې وخت کې د ابو جعفر نوم به ذهن کې راغې نو سمدستي يې د مارسي څخه دهغه په اړه وپوښتل ، مارسي ورته وويل :

في الحال زه ددې نه زيات څه نه شم ويلې ، چې دا شخص د عثماني سلطنت پر خلاف په هر سازش کې شريک دې . خو اوس ددې نه زيات ځکه زه نه شم ويلې چې ددې وگړي پر خلاف له ماسره هيڅ ډول ثبوت نه شته . خودا سړې ډير مکار او سازشي شخص دې اوزه په دې ډاډمنه يم چې همدې سړې د «يني چرني» سپه سالارانو او د سلطان يو شمير خپلوانو ته هم لاره پيدا کړې ده .

د ابو جعفر په اړه د داسې خبرې په اوريدو سره قاسم نور هم په حيرت کې پريوت ، ځکه چې هغه د ابو جعفر سره کتلي وو . ابو جعفر دهغه د ورور کور ته راغلې و او په هغې ورځ قاسم دهغه د مارصفته سترگو دکتلو وروسته ډير محتاط شوې و . قاسم غوښتل خبره اوږده کړي او لږ څه نور معلومات هم ترلاسه کړي چې مارسي ترې سمدستي اجازه و غوښته ، مارسي مسکۍ مسکۍ کيده او د شاتو په خيره خوږه ژبه يې وويل :

« اوس ماته اجازه راکړه چې پر ما ناوخته کيږي . »

قاسم ورته زړه ناز په سر و خوځاوه . مارسي کوچوان ځوان ته اشاره وکړه ، بگۍ روانه شوه او لږه شيبه وروسته هوايي شوه . قاسم په درنو پوندو بيرته راستون شو او په اس سپور شو او دخپل کور په لور روان شو .

دهغه وخته راهيسې چې سکندر بيگ «اورنه» پريښوده او ددې ځايه ولاړ نو د ابوجعفر فعاليتونو د پخوا څخه نور هم ډير گړندي شوي و. ځکه چې دهغه تر ټولو غوره او مهمه مهريه اوس د خپل مقصد په لور روان شوې و. سکندر بيگ د غربي سيمو په لور د تللو په وخت کې ډير مضموم مقاصد له ځانه سره وړي و. اوس نو ابوجعفر همدلته په «اورنه» کې ناست او دوه ستر پلانونه يې مخته بوتلل. لمړی يې په البانيه کې د سکندرييک بغاوت او هلته د خپلې خپلواکۍ پلان و. اوبلی يې د يني چري فوځ د يوه ستر بغاوت له پاره تيارول و. هغه څه چې ابوجعفر د سکندرييک په اړه غوښتل هغه ټکي په ټکي پوره شوي و او سکندر هم د ابوجعفر څخه اخري هدايت اخستې و او د خپل مقصد په لور روان شوې و. او په يو څو ورځو کې سلطان مراد خان ثاني ته د البانيه له لورې د يو ستر زيان خبر رارسيدونکې و. دبله اړخه ابوجعفر په يني چري فوځ کې د خپل بغاوت د پلان د پلې کولو په اخري ليکو کې و. په يني چري کې يو شمير داسې نوي مسلمانان هم وو چې د زړه له کومې يې د اسلام په منلو کې لا تراوسه ډير وخت پاته و. ابوجعفر به همداسې ځوانان ښکارول. هغه په همدې توگه ډير شمير ځوانان د مختلفو لارو څخه د خپل پلان او سازش په دې جال کې را ښکيل کړي و.

ابوجعفر ډير خوشحاله و ځکه دهغه پلان په پوره برياليتوب سره مخته روان و. هغه د تيرو څو کالو راهيسې همدلته په «اورنه» کې پروت و. خو هيڅکله د چا سترگو ته رانغې. او اوس خو دهغه ټول کارونه په اورنه کې پاي ته رسيدونکي وو. هغه اوس د سکندرييک له اړخه د بغاوت انتظار کاوه. هغه ته د البانيه د خپلواکۍ د اعلان په اړه بېرته وه، ځکه دهغې اعلان سره سم دلته په اورنه کې د يني چري د فوځ يو شمير سالاران راپورته کيدل او ددې ځاي اوسيدونکي يې يرغمالول. همدا راز د يني چري يو شمير سالاران او د سلطان يو شمير خپلوان د سلطان د محل د نيولو له پاره لاس بدوولي ناست وو. په دې توگه ابوجعفر د قسطنطنيې د قيصر په حکم د عثماني سلطنت د تباه کولو له پاره هر څه تيار کړي و. د بله اړخه د څو ورځو راهيسې دا خبر هم خوله په خوله کيده چې د سلطان يو شمير اروپايي باجوړکونکي رياستونه د بغاوت په لور روان دي او يو شمير خويي لا تر مخه دا اعلان کړې دي.

په داسې حال کې چې د بوسنيا، سربيه او هنگري فوځونه د «هونيادي» تربيرغ لاندې سره را ټول شوي و. په حقيقت کې د سربيه د پادشاه «ستيفن» چې د سلطان مراد خان ثاني خسر هم و، د مرينې وروسته سربيه د عثماني سلطنت څخه د بيلتون او د خپلې خپلواکۍ اعلان کړې و. د لارې ستيفن ځاي ناستې يوبل عيسوي «جارج برنيک وچ» نومیده. دا وگړي دخپل سلف په څير عاقل او سنجيده انسان نه و. په دې اساس د قسطنطنيې قيصر دهغه په خلکو کې د تارونو د ځغلولو له پاره ښه کار وکړ. قيصر دهغه په ولس کې د عثماني سلطنت پر خلاف د کرکې د راپارولو له پاره ډير گړندي کار وکړ او په دې لاره کې يې جارج برنيک هم دخپل ځان ملگري کړ. د هنگري خلکو هم، چې په دې وخت کې يې د «نکوپولس» د ترخې ماتې تجربې له ياده ويستلې وې نو

هغوې هم د عثماني سلطنت پر خلاف د بغاوت له پاره خپل ځانونه تيارول پيل کړل. هغوې په دې تياريو کې څو کاله وخت مصرف کړ.

په همدې وختو کې سلطان مراد خان ثاني په (۱۴۳۰) کال کې «د زانتي جزيره» او د «يونان» د جنوبې برخو تر څنګ د «سالونیکا» پورې ټوله سيمه فتح کړې وه او دلته يې وينسيانوته ماتې ورکړې وه. تر څنګ يې د وينس رياست په ډيرو خرابو شرايطو سره د سلطان سره سوله وکړه، څرنگه چې وينس د قسطنطنيې د قيصر ملاتړې و نو په دې اساس د قسطنطنيې قيصر دهغوې په ماتې او ذلت باندې ډير خواږدې شو. همدا علت و چې قيصر په خپلو سازشي پلانونو کې د پخوا څخه زيات ځآن مصروف کړ. د يوه اړخه دلته په اورنه کې دهغه جاسوسان خپلو مقاصدو ته ور نژدې شوې و او د بله اړخه سربيه، رومانيه، هنګري، کروتيا عيسايي سلطنتونو هم د بغاوت بيرغ را پورته کړې و. که څه ددې بغاوتونو د ټکولو له پاره يو ځل سلطان په ۱۴۳۸ کال کې يو لښکر واخست او د جنگ په ډګر کې يې نژدې اويازره عيسايان بنديان له ځانه سره راوړل. خو کله چې سلطان دهغو ميدانو څخه بيرته راستون شو نو په هغوې سيمو کې يو ځل بغاوتونو سر را پورته کړ.

په همدې ورځو کې د غربي اروپا د جنگونو تجربه لرونکې سپه سالار «جان هني ډيز» يعنې «هونيادي» هم د هنګري څخه راستون شو. هونيادي د سچمن پادشاه نا جايزه بچې و. دهغه مور «ايلزبت مارسي» يوه ښکلې حسينه اوبدکاره ښځه وه. هونيادي هنګري ته د رارسيدو سره سم د فوځ سالاري په خپله ولکه کې واخسته او دراتلو سره سم يې د ترکانو پر خلاف د جنگ اعلان وکړ. هغه د «ترانسلونيا» د ولايت څخه ترکان وويستل. د ترکانو جرنيل «فريديگ» چې د سلطان له اړخه هلته د چارواکي په څير ټاکل شوې و د هونيادي په لاسو په شهادت ورسيد. په دې جنگ کې د فريديگ ځوان زوی او شل زره نور عثماني عسکر د هونيادي له لاسه په تورو ورييل شول. او هغوې چې د هونيادي لاسو ته ژوندې ورغلي و دهغوې سره يې هم ډير ناروا سلوک وکړ. هغه د دې سوبې په خوشحاليو کې په هنګري کې جشنونه او ميلمستياوې جوړې کړې او په دې جشنونو کې به يې کله کله مسلمان بنديان په ډيره بې دردی سره وژل. په دې توګه د خوشحاليو په غوندو کې د دې ترکي فوځيانو وژل يوه په زړه پورې لوبه ګرزيدلې وه.

کله چې سلطان مراد خان ثاني ته د فريديگ او نورو شلوزرو فوځيانو د وژلو او د بنديانو د بې رحمانه وژلو خبر را ورسيد نو هغه د هونيادي پر خلاف او د بدلې اخستلو له پاره د يوه ستر لښکر د ورليږلو پريکړه وکړه، خو هغه ته دا ډاګيزه شوې نه وه چې عيسايي دنيا يو ځل بيا متحده شوې او د اروپا د براعظم څخه يې د ترکانو د ويستلو پرکړه کړې ده.

دا ځل ترکانو ته د ماتې ورکولو او د اروپا د لويې وچې څخه دهغوې د ويستلو له پاره په اروپايي ولسونو کې ډيره زياته جوش او جذبه را خوتيدلې وه چې مثال يې ددې نه مخته نه وليدل شوې. د هنګري پادشاه «لارډ

سلاس» اود هنگري سپه سالار «هوينادې» په دې اړه د هر چا څخه مخته وو. او اوس خو د فريدييگ د وژلو وروسته دهغه دميرانې اوبهادۍ قصې په ځاي ځاي کې کيدې. په دې خاطر د ټولې اروپا هر ځوان غوښتل د عثماني سلطنت پر خلاف په دې جنگ کې شريک شي. ددې ترڅنگ د رومن کتوليک د کليسا پوپ دې جنگ ته د مقدس جنگ نوم ورکړ او خپل کارډينل «جولين» يې ددې صليبي جنگ په خاطر دخپل نماينده په څير روم ته واستاوه.

کارډينل جولين د شرقي او غربي اروپا بېړنۍ دوره وکړه او په هر ښار کې يې د مسلمانانو پر خلاف دخلکو د راپارولو له پاره تبليغ پيل کړ. هغه به هر چيرې چې ورته، نو هلته به يې د مسلمانانو په اړه د درواغو قصې جوړولې او خلکو ته به يې اورولې او د اروپا عيسويان ته به يې د غفلت د خوبه د رابيداريدو تلقين کاوه. کارډينل جولين د يولسمې پېړۍ د «پطروس هرکوليس» د ژوند تاريخ پوره لوستې و. هرکوليس لمرنۍ کس و چې د صليبي جنگونو بنسټ يې کيښود. هغه د سلطان صلاح الدين ايوبي پر خلاف د ټولې اروپا فوځ را يو ځاي کړې و او دهغه دمقابلې له پاره يې راوستې و. هرکوليس هم پخپله پادري و او د مسلمانانو سره سخته دښمن پاته شوې و. هغه ددې مقصد له پاره خپله ځوانه لور لوڅې پښې او شکيدلې کالي په کوڅو او سرکونو گرځوله.... خو تر شا به يې د عيسوي راهبانو يو لښکر هم را روان و. هغوی ټولو به په غاړو کې د صليب سترې سترې نښې را څړولې وې. او ستر صليب به يې د ټولو تر مخه ووې. هغوی به خلکو ته ويل چې مسلمانانو ستر صليب په کوږو وهلې دې اود مقدس صليب سپکاوي يې کړې دې.

د پطروس هرکوليس په قدمونو د تلو له پاره جولين هم همدا کار وکړ. هغه د اروپا اوسيدونکو ته وويل چې ټوله عيسوي نړۍ د ترکانو په لاسو تباه کيدونکې او ډوډيډونکې ده نو که اوس هم عيسوي ځوانان د جنگ ډگر ته را ونه دانگي نو بيا به د مسيح نوم اخستونکې په نړۍ کې پاته نشي. همدا علت و چې ډير ژر د هنگري، سربيا، واليشيا، پولينډ، جرمني، ايټاليي، فرانسې، استريا او بوسنيا فوځونه د هونيادې تر قومندې لاندې سره راټول شول.

د ابو جعفر ځانگړې لاس پوڅې سکندر بيگ په همدې حساسو وختو کې د البانيي په لور روان شوې و. سکندر بيگ د ډير لږ وخت له پاره هلته په خپل جاگير کې تم شو، هغه هم د ترکانو پر خلاف د هونيادې د راتلو انتظار کاوه، څنگه چې د هونيادې لښکر مکمل شو نو سکندر هم د خاصې البانيي په لور ورغې او بيا همغه څه وشول چې.....

د سلطان مراد خان ثاني منل شوې زوې، دهغه په محل کې د اولاد په څير پالل شوې سکندر..... د چاسره چې سلطان ډيره زياته مينه کوله او څوک چې سلطان يواځې د اتلس کلنۍ په عمر کې د يوه «سنجق» حاکم ټاکلې و او بيا ورته د سکندر بيگ لقب ورکړې و.... غدار وخت. سکندر د خپل کړ چار څخه دا ثابته کړه چې هغه

دهغي مار په خير دې سلطان ورته شيدې ورکړل او را ځوان يې کړ. سکندر دسلطان ټولې بښگنې له ياده وويستلې او دخپل سازش په اخري مرحله کې يې په پوره برياليتوب سره قدم واخست.

داسې وشول چې هغه وخت چې سکندر د اورنه څخه تلو ته تيار و نو غوښتل يې چې مارسې هم له ځانه سره يوسي خو ابوجعفر ورته سلا ورکړه چې « مارسې اوس له ځانه سره مه وړه » هلته په البانيه کې دخپل کورني پادشاهي د جوړولو وروسته به بيا ستا له پاره د محل دکنيزې مارتها او دهغي دلور مارسې درغوښتل اسانه وي ، ځکه چې دامور اولور دواړه په خپل عيسوي مذهب باندې ولاړې دي»

سکندر ته هم د ابوجعفر خبره معقوله ښکاره شوه. نو هغه وخت چې مارتها هلته په خونه کې دننه دخپلې لور مارسې سره خبرې کولې اوبيا بيرون را ووتله نوهمغه وخت ابوجعفر او سکندر په خپلو منځو کې دا پريکړه کړې وه. همدا علت و چې دمارتها په دې خبرې چې مارسې له تاسره اوس تلل نه غواړي ، سکندر خفگان و نه ښود.

سکندر دهغه ځايه د غربي پولو په لور ولاړ او څو مياشتې يې هلته د هونيادې د فوځونو د تياريدو له پاره انتظار و کيښ. خو کله چې په ۱۳۴۳ کال ترکي فوځونو د هونيادې په مقابل کې ماتې وخوړه ، فريديگ د شل زره نورو کسانو سره په کې شهيد کړل شو نو سکندر هم په خپل آس سپور شو د غربي پولو په لور ولاړ ، په دې وخت کې دهغه سره يواځې يوه ساتونکې ډله وه. سکندر په ډيره گړندۍ توگه سفر کاوه. هڅه يې کوله چې په پټو لارو باندې ولاړ شي ، هغه د سلطاني لښکر د قرارگاه پورې راغې خو دې قرارگاه ته د رارسيدو دمخه يې څو کوسه لرې دمه وکړه او د شپې د راتلو انتظار يې وکړ.

نيمایي شپه سکندر دخپلو ملگرو سره يو ځاي دسلطاني لښکر خيمو ته را ورسيد. سکندر خپل ساتونکي دخپله ځانه د يوې کلا په خير راتاو کړل اوپه خپله د سلطان رؤس الافندي «ميرمنشي» خيمې ته ورننوت. ميرمنشي په خواږه خوب ویده و چې سکندر توره يې د ورميې سره و نښته ، سکندر دخپلې تورې په څوکه باندې ميرمنشي و ټومبه ، ميرمنشي سمدستي راپورته شو ، خو کله يې چې سترگې پرانستې نومرگ يې په سر سپور و. کله چې هغه حالات وکتل نو سکندر ورته ترسترگو شو. په دې وخت کې ورته سکندر وويل:

«رئيس الافندي! زه تاته حکم کوم چې همدا اوس او همدا گړۍ د البانيا صوبيدار ته شاهي مکتوب وليکه هغه ته وليکه چې سکندر بيا چې دسلطان له اړخه د وائيسراي په خير هلته دررسيدلې دي ، ورته د البانيه د دارالسلطنت په گډون د ټولو سيمو واکمني وروسپاره.»

درييس الافندي د پښو لاندې زمکه و تښتیده ، هغه دا فکر هم نه شوکولې چې دسلطان روزل شوې غلام به تر دې حده پورې مخته ولاړ شي. هغه ته په خپلو غوږونو يقين نه راته ، په دې خاطر هغه د لږ څه ځنډ نه کار

واخست ، سکندر سمدستي د خپلې تورې سر ته لږ څه نور زور هم ورکړ ، په دې وخت کې د رئيس الافندي ساه بنده شوه ، او سمدستي يې د حکم د تعميل کولو اشاره وکړه . سکندريي د غاړې څخه توره لرې کړه .

افندي په لږزان ځان پورته شو او په ډيره بېره يې سلطاني حکم نامه وليکله . ددې مکتوب د ليکلو وروسته يې پرې د سلطان مراد خان ثاني مهر ثبت کړ او هغه يې سکندر بيگ ته ورکړ ، سکندر بيگ په يوه لاس مکتوب واخست او په بل لاس يې توره پورته کړه او کمزورې ريس الافندي يې پرې داسې وواهه چې دهغه سر له تنې څخه پرې کړل شو . اوس نو هغه د البانيي د ښار « کروتيه » د ترکي صوبيدار په نامه حکم نامه تر لاسه کړې وه . هغه غوښتل دهمدې فرمان په واسطه په البانيه باندې ولکه وکړي .

سکندر خپل کار په پوره برياليتوب سره تر سره کړ او د خيمي څخه ووت ، دهغه ملگرو په پوره احتياط سره پېره کوله ، سکندر خپل ساتونکي له ځانه سره واخستل او په پوره بېره د البانيي په لور ولاړ . هغه د خپل سفر په دريمه ورځ د کروتيه « آق حصار » ته ورسيد . سکندر د شاهي فرمان له مخې د ترک صوبيدار څخه د خپل پلار تخت بيرته واخست او ترکي فوځونو ته يې د البانيي څخه د سمدستي وتلو حکم وکړ . په البانيه باندې ولکې کولو وروسته ، بله ورځ هغه په ښار کې اعلان وکړ چې هغه د اسلام دين پرې ايښې او بيرته عيسوي شوې دې . البانيو خلکو چې دخپل پخواني پادشاه زوي په دومره مېړانې سره د سلطنت په ولکه کولو وکوت نو پرې زيات خوشحاله شول . هغوي د سکندر بيگ لاس نور هم ورکړلک کړ او دهغه په فوځ کې ډلې ډلې را شامل شول .

سلطان مراد خان ثاني ته د ترکي فوځي سالار فريديگ د وژلو اوماتې وروسته د خبر هم سخت ټکان ورکړ ، هغه په څو ورځو کې مات رامت شو ، ځکه چې هغه سکندر بيگ په ډير نازو نعمت کې پاللې و . د سکندر بيگ بې وفايي سلطان ته داسې ټکان ورکړ چې هغه يې د ناروغتيا له امله د کټ کړ . نن سبا د ابوجعفر په مخ خوشحالي هم وې او حيرانتيا وې هم . ځکه دهغه له اړخه تيار کړل شوې سازش برياليتوب ته رسيدلې و ، سلطان لا تر اوسه پورې ددې ټکانونو څخه را وتلې نه و چې يوبل بد خبر ورته را ورسيد . دهغه د سلطنت په اسيايي برخه کې د کوچنۍ اسيا په ښار « قونيا » کې قيصر يوليوي سازش بريا ته رسولې و . د قونيا سردارانو هم د بغاوت بيرغ پورته کړ ، دې کار سلطان د خواږه خوبه را وښکړ . دغې دريم بد خبر سلطان د ناروغتيا او مړينې څخه را وويست او نوې ژوند يې ورپه برخه کړ . هغه د يوه سيلۍ او توپان په څير را پورته شو ، خپله توره يې د تیکې څخه را وويسته او نيغ د سلطنت دربار ته ورغې .

اوس نو دهغه ذهن پرانستل شوې و ، په شاهي مسند کيناست او دربار يې را وباله خاصدارانو منډې ترې ووهلې او په څو لمحو کې يې د عثماني دربار ټول ستر ستروزيان ، امران ، رئيسان او سالاران را ټول کړل . نن د ټولو وگړو په مخونو کې يو ډول تجسس او پلټنه وه . په دربار کې داسې چپه چپتيا وه چې د ستنې د لويډو اواز

هم په کې اوریدل کیدې شو. په دې وخت کې سلطان خپله توره په زمکه کې وټومبله او را پورته شو. او د زمري په خیر و غورید.

«د سلطنت مشرانو، وزیرانو، امرانو او سپاهیانو.....!»

مونږ ته په پرلپسې توگه خراب خبرونه را رسیږي، لمړۍ د سربیا پادشاه بغاوت وکړ، چې مونږ ورته سزا ورکړه. دهغه سره د جنگ په میدان کې مونږ اويا زره عیسویان بندیان و نیول او هغوی ته مو د نافرمانۍ کولو سزا هم ورکړه. تاسې ټول په دې ښه پوهیږئ چې اوس یواځې په دې درې کالو کې د اروپا ټول عیسویان د هونیادې تر بیرغ او قومندې لاندې سره راټول شوي دي، هغوی زمونږ یو ولایت (ټرانسلونیا) زمونږ څخه تر لاسه کړې دي او زمونږ یو ډیر میرنې او بهادر جرنیل «فریدبیگ» او دهغه زوی یی د شل زره نورو عسکرو سره یو ځای شهیدان کړي دي، عیسویانو یواځې په دې باندې صبر ونه کړ او اوس په هرې میلستیا اومیلې کې ترک بندي فوځیان راوړي او په ډیره بې دردی سره یی وژني. او بیا تاسو ټول په دې پوهیږئ چې د سکندرې وفایي هم یو لږ وونکې خبرو. خودا یاد ساتئ چې سلطان ددې معمولي خبرونو په اوریدو باندې زړه بدې نه دي، په دې اساس ما پریکړه کړې ده چې ددې بغاوتونو سر په پوره ځواک سره وڅپوم.

پخوا مو په خپلو پریکړو کې لږ څه ځنډ کاوه خو همدا اوس مونږ ته خبر را رسیدلې دي چې په کوچنۍ اسیا کې زمونږ د ښارد «قونیا» سردارانو هم د عثماني سلطنت په مقابل کې د بغاوت بیرغ پورته کړې دي په دې اساس مونږ سمدستي.... په یوه وخت کې ددوو لښکرو د تلو پریکړه کړې ده. لمړۍ به په اتیا زرو کسو مشتمل فوځ د «شهاب الدین پاشا» تر مشرۍ لاندې د اروپا په لور ورځي او دویم لښکر به زما د قومندې لاندې د قونیا په لور حرکت کوي ترڅو دهغه ځای بغاوت و څپوي او بیا دهغه ځایه د کوچنۍ اسیا په لور حرکت وکړي، په دې اساس ټولو سالارانو، سپاهیانو او د حکومت نورو مسئولینو ته حکم کیږي چې همدا اوس ددې دواړو لښکرو د تیارولو له پاره هلې ځلې پیل کړي.»

سلطان ډیر په قهر و او دا ټوله وینا یی په پوره جذباتو سره واوروله. هغه خپلې خبرې خلاصې کړې او بیرته په شاهي مسند باندې کیناست. په دربار کې په مکمله توگه خاموشي خپره وه. ټول خلک د سلطان ددې ناڅاپي پریکړې څخه حیران شوي و، ځکه چې دا ډیره ستره پریکړه وه. په یوه وخت د لرې لرې محاذونو له پاره ددوو لښکرو ورلیږل څه داسې وړه خبره نه وه.

تر لږه وخته پورې په دربار کې خاموشي خپره وه. بیا د سلطنت یو وزیر را پورته شو او په پوره ادب سره یی وویل:

«د معظم سلطان پریکړه په یقیني توگه په پوره درایت باندې ولاړه ده. خو که چیرې معظم سلطان لمړۍ د

هونیادی د بغاوت د خپلو او بیا د کوچنی آسیا د بغاوت د خپلو له پاره توجه وکړي نو شونې ده چې په دې توګه به دواړه محاذونه په اسانۍ سره فتحه شي.»

وزیر په داسې حال کې دا سلا ورکوله چې ټول وجود یې لږزیده. سلطان دهغه د سلا په اوږدو باندې وخنډل او په نرمه لهجه یې وویل: «مونږ به همداسې کوو. د شهاب الدین پاشا لښکر به لا تر هغه وخته پورې خپلې لیکې نه وې جوړې کړې چې مونږ به د قونیا د بغاوت د خپلو څخه فارغه شو او دهغوې سره به یو ځای شو.»

د سلطنت وزیر د سلطان د ځواب په اوږدو سره ډاډمن شو، اوس نو د سلطان د څیرې څخه سختې لړې شوې وه. او په دربار کې ناستو خلکو د اوسنیو تازه حالاتو په اړه یو د بل سره په خبرو لګیا شول. په همدې وخت کې د سلطان د ځانګړي فوځ یني چري سپه سالار را مخته شو او په ډیر آدب سره یې سلطان ته وویل: «معظم سلطانه!... ما ته څه حکم دي؟»

سلطان ورته ځواب ورکړ چې:

«ته به هم د شهاب الدین پاشا تر بیرغ لاندې دهغه سره د اروپا په لور خوږېږې، له ماسره به د یني چري پنځه زره کسان هغه لورې ته ځي. او پاته به ددې نور فوځ څخه وي.»

کله چې سلطان خپله خبره پوره کړه نو سپه سالار بیا وویل:

د معظم سلطان سره د یني چري کوم پنځه زره کسان هغه لورې ته ځي؟

سلطان تر لږه وخته پورې فکر وکړ او بیا یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ او حکم یې وکړ «هغه عرب ځوان چیرې دي چې د میلې په ورځ یې سکندریې ته ماتې ورکړې وه، هغه سمدستي را وغواړئ او زما سره د تللو له پاره یې تیار کړئ.»

د یني چري سالار د حکم د تعمیل له پاره سرتیټ کړ او شاته ولاړ. ددې وروسته تر څو ساعتو پورې د فوځونو د لیږلو په اړه خبرې کیدې، په همدې وخت کې قاسم بن هشام هم را وغوښتل شو. کله چې قاسم د سلطان مخې ته راغې نو د سلطان توجه د هماغه لورې ته شوه، سلطان قاسم خپل ځان ته راوباله او ورته یې وویل چې:

قاسم بن هشام! ته به زمونږ سره بله ورځ سهار وختې د قونیا په لور سفر کوې، که چیرې ته په دې لړ کې څه ویل غواړې او یا د کوم شې له پاره اړتیا ولري نو پرته له ځنډه یې ویلې شي»

قاسم په ډیر ادب سره د سلطان خبره واوریده او بیا یې وویل:

«درونده سلطانه ! ستا تر سيوري لاندې ماته د هيڅ شي اړتيا نه شته. ستا په رکاب کې ماته جهاد کول به زما د ژوندانه تر ټولو ستره نیک بختي وي. ته به بله ورځ سهار وختي د ټول لښکر څخه مخکې ما هلته بيا مومي.... البته...»

قاسم غوښتل څه ووايي خو یوناڅاپه یی خوله و نیوله. هغه د لمړي ځل له پاره د کوم سلطان دربار ته راغلی و ، همدا علت و چې دهغه الفاظ په ژبه باندې نه راتلل. خو سلطان ورته سمدستي وویل:

هو ، هو ! ووايه ، تا څه ویل غوښتل ؟

قاسم په غټه ژبه ورته وویل:

درونده سلطانه ! زه غواړم یوه ډیره عاجزانه مشوره درکړم. معظم سلطان غواړي خپل یولښکر د شهاب الدین په مشرۍ د اروپا په لور ولیږي او پخپله غواړي چې د کوچنۍ اسیا په لور وخوژیږي ، خو زه اندیښمن یم چې د «اورنه» داسې پریښوول به په دې سیمه کې د قسطنطنیې د قیصر له پاره د خپلو جاسوسیو د تارونو د غزو لوله پاره فرصت برابر کړي ، زه دا احساسوم چې په اورنه کې یو شمیر پټ لاسونه د معظم سلطان د سلطنت په خلاف په سازشونو کې ککړ دي. اودا همغه لاسونه دي چې سکندریې بغاوت ته اړکړي دي.»

سلطان د قاسم په خبرو باندې ټکان وخور د هغه په سترگو کې د خونړي زمري دسترگو په څیر نښې راپیدا شوې ، په خپلې گدی کیناست او سترگې یی په قاسم کې ورنڅې کړې. او د کومې مهمې خبرې د کولو په فکر کې شو ، د لږڅه ځنډ وروسته سلطان وویل:

«قاسم بن هشامه ! زه ستا ددې آند ډیر درنښت کوم دلته زمونږ پخوانې ډیر پوه او تجربه لرونکې ملگري هم شتون لري خو تا دهغوې ټولو څخه خپلې سترگې ډیرې پرانستې دي. مونږ همدا اوس اوس پریکړه کړې ده چې مونږ به تا د خپله ځانه سره قونیاته نه بوځو. بلکه مونږ به ته دلته په اورنه کې د شاهي سلطنت د څارگرې ادارې مشر و ټاکلې.... مونږ پخپله هم په دې شک کې وو چې د سکندر بیګ تر شا د قسطنطنیې د قیصر لاس دې ، خو مونږ دې لورې ته توجه نه وه کړې چې په اورنه کې په کوم سازش باندې هم څارنه وکړو. مونږ له تا څخه ډیره زیات خوشحاله یو او د حکومت ټولو مسؤلینو ته حکم کوو چې د اړتیاو په وخت کې له تاسره پوره پوره مرسته وکړي.»

د قاسم له پاره د سلطان دا پریکړه د هیلو پر خلاف وه. په همغه لمړۍ ورځ پنځه زره کسيز فوځ د سالار په څیر د قاسم ټاکل هم هغه ته د حیرانتیا وړ وو. قاسم لږ څه فکر وکړ..... پادشاهان همدا سې وي ، چې په هر وخت کې د توقع او هیلو پر خلاف پریکړې کوي. اوس نو د قاسم سره سلطان ته د ویلو له پاره نور څه نه و. قاسم د حکم سره سم خپل سرتیټ کړ نو سلطان ورته یو ځل بیا وویل:

«ته به له ماسره د دربار د خلکو د تللو وروسته ځانته وینې..... مونږ غواړو چې له تاسره څه ډیرې اړینې خبرې وکړو»
 «قاسم یوځل بیا خپل سرد تعظیم له پاره بنسټه کړ او شاته ولاړ.

کله چې درباریان ولاړل نو د دربار خاص دربان قاسم د سلطان د قصر تر دروازې پورې وروست. دلته خاص خادمې قاسم له ځانه سره یوړ او د سلطان د اوسیدو د ځای په لور ورسره ولاړه. دا د «یلدرم قصر» وو. ددې ځای ټوله لاره د شیشیې تیرېو په واسطه بنایسته کړل شوې وه. په شاهي گلستان کې رنګ رنګ فواري نصب کړل شوې وې، قاسم خاص دیوان ته ورننوت. مخامخ ورته په شاهي کالیو کې ملبوس یو بنایسته شکله ځوان ولاړ و. دا ځوان شهزاده محمد نومیده. د معظم سلطان دویم زوی. د سلطان د ستر زوی نوم شهزاده «علاؤالدین» و. شهزاده محمد په خدانه توګه د قاسم استقبال وکړ. په دې وخت کې خاص خادمه یوې لورې ته ودریده. شهزاده محمد د قاسم سره په ډیره مینه ورغاړیوت. اویا یی په خدا خدا کې وویل:

«د میلې په ورځ مې ستا د تورې وهلو فن ډیر زیات خوښ شو. او د همغې ورځې راهیسې مې غوښتل چې له تاسره ووینم. خو کله مې چې نن ستا د راتلو په اړه واوریدل نو ستا د لیدلو له پاره راغلم.... خو د معظم سلطان سره د کتلو وروسته یوځل هرومرو له ماسره هم ووینه. زه به په همغه ځانګړې خونه کې ستا سرد لیدلو منتظر اوسم.»

قاسم ته شهزاده محمد ډیر ښه انسان ښکاره شو. ژمنه یی ورسره وکړه چې دبیرته راستنیدو په وخت کې به ورسره هرومرو ویني. بیا قاسم د همغې خادمې په لار ښوونه د سلطان مراد خان ثاني تر مخه حاضر شو. سلطان قاسم د مینې او شفقت له مخې د خپله ځانه سره کیناوه. او خپلې خاص خادمې ته یی د قاسم د خدمت کولو له پاره حکم وکړ. دا د سلطان د لیدلو کتلو ځانګړې خونه وه. په خونه کې څلورو خواو ته تکیه لرونکې ګدی ایښول شوې وې. په دیوالونو یی د عثمانی سلطنت د خطاطانو او انځورگرانو ډیر ښه انځورونه او لیکنې موجودې وې. په چټ کې یو قرمزي فانوس را څړول شوې دې، د کمږې په فرش باندې دیوان څخه راوړل شوې سره تیرېه یا «سنگ احمر» څلیده، او د کړکیو رنګینه پردې را څوړندې شوې وې. سلطان د قاسم څخه خپله لمړۍ پوښتنه وکړه:

«تاته څه ډول معلومه شوه چې د اورنه په قصر کې جاسوسان فعاله دي؟»

درونده سلطانه! زه کالونې د تلو په لاره کې دیوې اجنبی پیغلې په واسطه تم کړل شوم. هغې خپل نوم او ادرس د ښوولو نه ډډه وکړه خو دا یی راته وویل چې سکندر بیګ د معظم سلطان پر خلاف د بغاوت کولو اراده لري. ما ددې پیغلې څخه په دې اړه د نورو معلوماتو اوهم دهغې دنوم او ادرس په اړه وپوښتل خو پیغله د سترګو په رپ کې په خپله بګۍ کی کیناسته او تری تم شوه.... څرنگه چې سکندر ستا ډیر نژدې زوې گڼل کیده، نو په دې خاطر

ما دهغې پیغلې خبره درواغ وگنله او هسې مې پرېښوده» قاسم پخپل دغه ناوړه عمل باندې د شرم احساس وکړ او دا خبرې یې وکړې.

دسلطان سترگې د حیرانتیا څخه وازې پاته شوې وې ، په ډیره بې صبری سره یې د قاسم څخه وپوښتل «دا څه وخت خبره ده ؟ دسکندر د تلو څخه د مخه او یا دهغې وروست ؟»

«دسکندر د تلو وروسته خبره ده»

هو !...سلطان د قاسم د خبرې د اوریدو وروسته په تفهیمې توگه وویل چې: «ددې نه ډاگیزه شوه چې سکندر بیگ د پخوا څخه غدار و. اودا هم ډاډمنه شوه چې دلته په اورنه کې هم د قیصر جاسوسان شتون لري ډیر ښه ددې نه علاوه تاته په دې اړه نور څه معلوم هم شته ؟»

قاسم ورته په نازړه توگه ځواب ورکړ: «ددې نه علاوه زه دیني چري په څو کسو سالارانو باندې هم شکمن یم. زه یې څارم او وینم چې هغوی د باغیانه فکر خاوندان دي. او څو نور شخصیتونه هم زما له آنده مشکوک دي خو تر اوسه پورې مې دهغوی په اړه شواهد نه دي ترلاسه کړي، اوس چې تاسې ماته دا مسؤلیت را سپارلې دې نوزه به انشاء الله د سر په قیمت باندې ددې ټولو سازشونو جرړې راسپړم»

«ډیر ښه ! مونږ له تاڅخه همداسې هیله لرو. زه غواړم چې دقونیا څخه زما دراستنیدو وروسته به ته مونږ ته دلته په اورنه کې د جاسوسانو د نیولو زیرې راکړې. پخوا خو ما دقونیې څخه د اروپا په لور د تللو اراده درلوده خو اوس مې پرېکړه کړې ده چې مونږ به یو ځل دقونیه څخه بیرته دلته اورنه ته راستنېږو او غدارانو ته به عبرتناکه سزا ورکوو. مونږ ستا سره د بسپنې له پاره دخپلې څارگرې ادارې مشر بهران هم ټاکو او د ښار کوټوال ته هم په دې اړه ضروری هدايات ورکوو.»

قاسم د لږ څه فکر کولو وروسته سلطان ته وویل:

«درونده سلطانه !... تا خو زه د ټول دربار تر مخه د شاهې څارگرې ادارې مشر وټاکلم، ددې کار څخه خو به دلته په اورنه کې مشغول جاسوسان ټول خبر شي او په خپلو فعالیتونو کې به محتاط شي. زه غواړم چې تاسې بهرام خان او د ښار کوټوال ته زما په اړه هدايات ورنه کړئ، ځکه زه غواړم چې خپل دښمنان په بې خبرۍ کې را ځیر کړم.»

سلطان مراد خان ثانی یو فقیر مزاجه انسان او یو ډیر غښتلی او میړې عسکر و. هغه ته د قیصر په څیر ددغسې سازشونو چل نه ورته. خو دسلطنت علماء او پوهان د سلطانې بصیرت او تدبیر څخه خبرو. غالبان سلطان دخپل دور اندیشۍ له مخې غوښتل چې بهرام او ښار کوټوال په دې کار باندې خبر کړي خو قاسم هغه ددې کاره مننه کړ.

هغه د قاسم مشوره و منله. ددې وروسته قاسم او سلطان دواړه تر ډیره وخته پورې د غدارانو او جاسوسانو په اړه په خبرو اترو کې مشغول پاته شول، د ډیره وخته وروسته کله چې قاسم د سلطان د درباره راووت نو شهزاده محمد ورته هلته په خپله خونه کې منتظر ناست و. هغه د قاسم د کتلو سره سم د هغه د ښه راغلاست له پاره راپورته شو او قاسم یې له لاسه ونيو او دخپل ځان سره په نژدې گدی یې کیناوه.

درونده قاسم بن هشامه! دهغې ورځې دمقابلې په جریان کې که چیرې زمونږ د وینځې لور په وخت په تاباندې غږ نه و کړې نو سکندر به ستا سر له تنې پرې کړې و.»

د شهزاده محمد دخبرې په اوریدو سره قاسم د حیرانتیا څخه توپ شاته کړ.

«وینځه، کومه وینځه، او دهغې کومه لور؟... زه خو، درونده شهزاده، ستا په خبره ونه ورسیدم»

شهزاده د قاسم دخبرو په اوریدو مسکې شو او بیا یې وویل: «ایا تاته در په یاد نه دي چې دمقابلې په وخت کې کله چې ته د مصنفینو تر څنگ ولاړ وې او د تماشاچیانو په لور دې کتل نو ستا تر شا سکندر پر تا باندې ډیر خطرناکه گزار وکړ، په هماغه وخت کې ستا د خبرولو له پاره چې کوم چا غږ پورته کړ هغه د سکندر دالبانوي وینځې لور «مارسي» وه.»

قاسم د حیرانتیا په سمندر کې غوتې وهلې، بیا یې لږ څه په سادگۍ سره وویل

«اواز خونه و، البته ما یوه چیغه واوریده، خو زه پوه نه شوم چې دا چیغه د کومه ځایه راغله»

«اوس نو شهزاده محمد مسکې و او یو ځل بیا یې وویل: «هو! ښاغلیه. هغه د مارسي چیغه وه.... خیر دا خبره به پرېږدو، ... مونږ دڅه له پاره دلته ناست یو او څه خبرې مو را وسپړلې... اوریدلې مې دې چې ته یې شاهي څارگرې ادارې مشر و ټاکلې. درونده وروره! دخداي له پاره، زما له پاره هم یودوه رازونه هم را برېښه کړه.» شهزاده د زمونږ جملې استعمال کړې وه. دواړه پرې د زړه داخلاصه و خندل. خو د قاسم ذهن په پرلپسې توگه په همغې چیغې کې راگیږ و. او تر اوسه یې فکر کاوه چې دې پیغلې په ډیر نازکه وخت کې دهغه ژوند خوندي ساتلې دې او پر دې یې ډیر احسان کړې دې. په دې سوچ او فکر کې شو چې څه ډول دهغې کنیزې لور ته ځان ورسوي او دهغې ددې احسان په اړه ترې خپل ممنونیت څرگند کړي.

په کوم خیال کې ډوب قاسم د شهزاده محمد څخه وپوښتل «محترم شهزاده!... حق خو دادې چې زه ددې پیغلې شکریه ادا کړم. خو نه پوهیږم چې هغه به چیرې پیدا کړم.»

د قاسم په ذهن کې څه نور خیالات هم را څرخیدل ، داسې معلومیده چې دهغې په وجود کې څارگرې را نغاړل شوې وه. او که نه په دې توګه ، په خپلې لمړنۍ لیدنه کې به یی د یوه شهزاده سره د دومره بې تکلفه خبرو کولو هڅه نه وې کړې. شهزاده محمد د قاسم خبرې واوریدې او په زوره یی وخنډل.

« ډیر ښه !..... په دې څو لمحو کې خبره تر دې ځایه راوړسیده. هسې نه چې زموږ څارگری مشر په غیب کې عاشق شوي وي.» نوې ځوان شهزاده ! خپله خبره کلکه کړه ، خو قاسم ورته وویل چې:

« نه درونده شهزاده ! داسې کومه خبره نه شته..... ما هسې په اخلاقي توګه دا خبره کوله ، ځکه چې هغې پیغلې زما ژوند خوندي کړې دې.»

شهزاده محمد یو ځل بیا مسکې شو « درونده وروره !..... ستا اخلاق په خپل ځای د قدر وړ دي. خویاد ساته چې ته یو مسلمان یی او هغه د یوې عیسایي مور عیسوي لور ده.»

د قاسم له پاره دا خبره حیرانونکې وه ، هغه په خپل تقدیر باندې رشک کاوه چې د څارگری د پیل سره سم ورته تر ټولو لمړۍ اطلاع ورکړل شوه. دهغه ذهن د یوې عیسوي پیغلې په پیدا کیدو کې مشغول شو ، چې د میلې په ورځ یی د قاسم ژوند خوندي کړې و. اودا پیغله د البانوي سکندر د کنیزې لور وه. دا خورینستیا ډیره عجیبه پیښه وه. ددې په خبریدو سره د قاسم وینستان زیره شول ، هغه په بې صبرۍ سره خبره وکړه او ویی ویل:

« خو درونده شهزاده ! ماته خو ددې پیغلې د ځای په اړه معلومات هم راکړه. تر څو زه دهغې د ممنونیت د ادا کولو له پاره هغې لورې ته ورشم.»

« ډیره ښه ! سبحان الله..... داسې معلومیږي چې زموږ د پنځه زره کسيز فوځ سالار او د څارگرې ادارې مشر قاسم بن هشام د یوې عیسوي پیغلې د مینې او محبت په زلفو کې را ګیر کړل شو.»

شهزاده محمد په کړس کړس خنډل او قاسم بن هشام هم ورسره د خندا کولو ټوکیزه ډرامه کوله. شهزاده محمد ورته بیا وویل.

« سهې ده ، زه به تاته د مارسي ځای څیرې و ښایم. خو په یوه شرط. لمړۍ هغه شرط پوره کړه.»

قاسم ورته سمدستي وویل « بې شکه..... امر وکړئ ، څه ډول شرط؟»

شهزاده محمد ورته په خدا کې وویل: « زما شرط دادې چې ته به له ماسره د دوستۍ کولو ژمنه کوي..... ته به له ماسره ژمنه کوي چې ته به زما سره ښکار ته هم وځي. او زما سره د کتلو له پاره به دلته سلطاني قصر ته هم تشریف راوړي.»

قاسم ددې خبرو په اوریدو سره د ډاډ ساه واخسته. « ستا سره دوستي؟... دومره د ښه نصیب خاوند ! ماته ستا ټول شرطونه منظور دي.»

د قاسم دخبرو سره سم دواړو په زوره زوره و خندل ، قاسم ددې نوې ځوان شهزاده سره لاس ورکړ او ورته یی وویل : « سهې ده ! درونده شهزاده . اوس راته ووايه چې د سکندربېگ د البانوي کنيزي لور مارسي چيرې اوسېږي؟»

شهزاده محمد قاسم ته دهغې درک ورکړ او ورته یی وویل چې د شاهي محل شاته کالونی کې د البانوي کنيزي مارتها کور دي . اوس نو د قاسم له پاره د شهزاده سره نور پاته کیدل شوني نه و . هغه ته دخپل مشن لمړۍ سراغ په لاس ورغلې و . همغه و چې دلږڅه ځنډ وروسته یی د اجازې د اخستلو غوښتنه وکړه ، نوې ځوان شهزاده هغه ته اجازه ورکړه او ورسره د خاص دیوان تر دروازي پورې راغې او هلته یی پرېښود ، او کله چې قاسم دهغه ځايه ولاړ نو شهزاده یوه ډيره عجيبه خبره وکړه :

دوسته ! مونږ په دې ښه پوهیږو چې ته د البانوي کنيزي کور ته د شکريه د ادا کولو په ځاي د سکندربېگ د سازش جرړې راسپړې ، خو مونږ به تا ونه ځنډوو .»

قاسم په ساده توگه د شهزاده په لور وکتل او په زړه کې یی دهغه بصيرت ته افرین ووايه . قاسم په دې وپوهيده چې د سلطان مراد خان ثاني په نسبت دهغه زوي « محمد » ډير ښه ذهن او بصيرت خاوند دي ... بيا قاسم شهزاده ته سلام وکړ او محل څخه راووت .

اوس نو دهغه په ذهن کې د جذبو او احساساتو آسونو ځغاسته کوله . هغه غوښتل چې څومره ژر چې کيدې شي دمارسي سره وويني ، د وخت په تيريدو سره دهغه يقين پخلنې ته رسيدلې و او په دې پوه شوې و چې مارسي همغه پيغله ده چې د زيتون په باغونو کې یی دده سره لیده کاته کړي و . تر اوسه پورې د مابښام تيارغونې ته لا وخت و ، ځکه هغه غوښتل چې د شپې په تياره کې د مارتها کور ته ورشي . هماغه و چې دهغه ځاي په لور د تللو په ځاي خپل آس د خپل کور په لور را وگرځاوه . هلته په کور کې یی ورور طاهر هشام موجود و . کورته د راتلو سره سم بې وريرونو مخې ته ورو ځغاستل او په پښو پورې یی وروښتل ، اوس نو دهغه وريرونه دهغه سره پوره پوره اشنا شوي و . کله به چې قاسم کور ته راغې نو دهغه سره به یی لوبې کولې ، دهغه مور وپلار هم په اورنه کې د ژوند څخه خوشحاله و . ځکه چې هغوی دلته دخپلو دواړو زامنو ، نگور ، او لمسو سره يو ځاي اوسيدل . د قاسم مور تر اوسه دومره زړه شوې نه وه . هغه يوه نيکه او دينداره ښځه وه . همدا علت و چې دهغې دواړه زامن د ديني عقايدو خاوندان و . قاسم هلته په خپله کمره کې د کوچنيانو سره په لوبو کې مشغول و چې طاهر پرې راننوت .

« اوريدلې مې دې چې ته نن سلطان وروغونښتي وې؟»

« ته څنگه وپوهيدې؟ ما خو هيچاته هم نه دې ويلې؟ » قاسم ترې په لږڅه حيرانتيا سره وپوښتل.

« ماته ستادوست دلس زريز فوځ سالار اغا حسن دا خبره وکړه. طاهر ورته په خدا کې وويل، اوبيا د قاسم سره يو ځای په فرش باندې کيناست.

« هو! سلطان غواړي په يوه وخت کې دوه لښکرې وليږي، يو د «هونيادې» د مقابلې له پاره اروپا ته، اوبل د «قونيا» په لورد بغاوت د خپلو له پاره. قاسم ورته وويل. «ته يې په کوم لښکر کې شامل کړې يې؟» «ماته سلطان حکم کړې دې چې همدلته پاته شم او د قيصر د جاسوسانو جرړې را وسپرم. هغه زه د شاهي څارگرې ادارې مشر ټاکلې يم.» قاسم ورته لږڅه ټيټ اواز سره وويل. «دا څه خبره ده، شاهي څارگر، ايا ته اوس د پنځه زريز فوځ سالار نه يې؟ طاهر ترې په حيرانتيا سره وپوښتل.

قاسم ورته وويل چې «نه، داسې کومه خبره نه شته، په حقيقت کې ما پخپله سلطان ته ويلې و چې دلته په اورنه کې د قيصر جاسوسان شتون لري.»

په دې وخت کې قاسم ته يو فکر را پيدا شو او سمدستي يې دخپل ورور څخه وپوښتل: «وروره! ته د ابوجعفر په اړه څومره معلومات لري؟ همغه ابوجعفر چې يو ځل دلته زمونږ کور ته راغلې و.»

طاهر په حيرانتيا سره د قاسم په لور وکتل، او د لږڅه فکر کولو وروسته يې په ټيټ اواز سره وويل چې «زه خو دهغې په اړه همدومره پوهيږم چې هغه د «بغداد د دروازې» د جومات امام او خطيب دې. خو ماته دهغه ځايه دومره معلومات هم ترلاسه شوې چې دهغه اړيکې ان د شاهي دربار پورې غځيدلې دي. دطاهر د خبرو په اوريدو سره قاسم په دې منع کې را ټوپ کې.

«نه، ايا ته په دې پوهيږې چې هغه «اورنه» ته له کومه ځايه راغلې دې؟ دهغه څلور خواوې څه دي؟ اودا چې ايا په اورنه کې دهغه کوم خپلوان هم شته او که نه؟»

طاهر لږڅه فکر کې پريوت. اوس نو دهغه په تندې د فکرونو گونجې را پيدا شوې وې، د څو ثانيو د خاموشي وروسته يې وويل: «تر هغې چې ماته معلومه ده، په اورنه کې ابوجعفر هيڅ خپلوان نه لري. دا سړې د عربو اوسيدونکې دې او دڅو کالو راهيسې دلته په اورنه کې مقيم شوې دې.»

ددې ډاگيزه کيدو نه وروسته چې ابوجعفر دلته په اورنه کې کوم خپل خپلوان نه لري د قاسم سترگې را وځليدې. هغه نيغ کيناست. او طاهر ته يې وويل: «ورور جانه! تا کله هم ابوجعفر ته په غور سره کتلي دي،... ته يې په ياد راوړه، هغه به هرو مرو د عربو په خير سور بنن او دنبه روغتيا خاوند وي، خو دهغه سترگې د عربو سره هيڅ مشابهت نه لري، دهغه د سترگو شينوالي د لاطيني ولسونو په خير دې.»

د قاسم دخبرو په اوږدو سره طاهر مسکې شو « او هو وروره ! ته خورښتیا هم جاسوس شوې بې... دومره لرې لرې تارونه سره را یوځای کوي... تاته به هسې وهم وگمان را پیدا شوې وي ، ابو جعفر د تیرو شلو کالو راهیسې دلته اوسېږي ، تر نن ورځې پورې پرې هیچا شک نه دې کړې ، ... او اوس ته یې چې هغه د عرب په څیر هم نه مني حال دا چې هغه ډیره ښه عربي وایي. »

قاسم دخپل ورور خبره واوریده خو خاموشه پاته شو . ځکه دهغه دماغ بل کوم ځای کې و . کله چې طاهر قاسم په خلا کې په فکرونو کې ډوب وکوت ورته یې وویل :

« راځه ، اوس دې دا سراغ رساني او څارگری پرېږده ، راځه چې ډوډۍ تیاره ده ! »

قاسم په دسترخوان باندې د کیناستو نه وروسته هم همغسې خاموشه پاته شو . د هغه وخته چې سلطان ورته څارگری سپارلې وه ، نو دهغه دماغ ډیر فعاله شوې و . اوس هم هغه د قسطنطنیې د قیصر او ابو جعفر په فکر کې ډوب و . هغه ته دا محسوسیده چې هغه مسؤلیتونه چې ورسپارل شوي دي دهغه د ترسره کولو له پاره اړینه ده چې هغه ته د قسطنطنیې د قیصر په اړه پوره معلومات ترلاسه شي . هغه دهمدې فکرونو په ژورتیا کې دخپل ورور څخه یو ځل بیا وپوښتل .

« ورور جانه ! د قسطنطین په اړه دا مشهوره ده چې هغه د جنگ په ځای د ښمن د سازشونو له لارې له منځه وړي ، ... ایادا خبره ریښتیا ده ؟ »

طاهر د قاسم خبره په پوره دلچسپۍ سره واوریدله . او ویی ویل « دا ریښتیا دي قیصر د زمکې لاندې سازشونو کې یو نوم لري زمونږ د سلطان نیکه « سلطان بایزید یلدرم » او د اسیاد مشهور فاتح « امیر تیمور » تر منځ د اسلامي تاریخ تر ټولو رسوا کونکې جنگونه په حقیقت کې دهمدې قیصر د پتو سازشونو پایلې وې . ما د تربیت ځای په کتابتون کې دهغې مکتوب نقل وکوت چې قیصر د بایزید یلدرم پر خلاف امیر تیمور ته لیکلې و . هغه په کې لیکلې و چې

« زما سلطنت تر ټولو زوړ دې ، د سیدنا محمد صلی الله علیه وسلم او د اصحابو کرامو په وخت کې هم زمونږ سلطنت په قسطنطنیه کې موجود و . دهغې وروسته د بنو امیه او بنو عباس په وختو کې هم دخلفواو سره مونږ بیا بیا سولې کړې دي ، ددوې څخه یې هیڅ یو هم د قسطنطنیې د نیولو هڅې نه دی کړي .

خو اوس عثماني سلطان زمونږ په ډیرو سیمو باندې ولکه کړې ده ، او غواړي زمونږ د السلطنت قسطنطنیه هم تر غاښو لاندې کړي . دهمدې حالاتو په اساس مونږ مجبور شو چې له تاڅخه بسپنه وغواړو ، او دا څرگنده ده چې ستا نه پرته مونږ ډبل چا څخه داسې غوښتنه هم نه کوو . که چیرې ته د بایزید یلدرم د مسلمانیدو او زمونږ د عیسایت په اړه فکر کوي نو تاته دې دا ډاگیزه وي چې بایزید یلدرم دلته په اروپا کې په پرلپسې توگه فتوحات

کوي او په څواکمني کې یې ورځ په ورځ ډیر نېټ راځي ، داسې معلومیږي چې هغه به ددې لورې څخه ډیر ژر ځان بیغمه کړي اوستا په ولکه شوو سیمو باندې به یرغل دروړي او بیا به تاته دا ستونزمنه وي چې دهغه مقابله وکړای شي. بایزید خان «سلطان احمد جلاثر» او «قراء یوسف ترکمان» چې له تا څخه را تېښتیدلې و دخپل ځان سره د عزتمندو میلمنو په توگه ساتلي دي. او دا دواړه باغیان ستا پر خلاف د جنگ کولو له پاره هڅوي ، تاته به دا خبره د بې عزتۍ نه کمه نه وي چې ستا باغیان د سلطان بایزید یلدرم سره د میلمنو په څیر واوسېږي او ته یې دهغه څخه بیرته ونه غوښتي شي. نو اوس خو ډیره مناسبه داده چې ته په کوچنۍ اسیا باندې حمله وکړې ، ځکه دا هیواد باید په طبیعي توگه ستا تر ولکې لاندې اوسي.....

او قاسمه ! امیر تیمور دومره ستر پادشاه و خو بیا هم د قیصر د چال لاندې راغې. د قیصر دې لیک په اسلامي نړۍ کې د باروتو کار وکړ ، او د دوو مسلمانو پادشاهانو تر منځ د «انگورې» په سیمه کې داسې خونړۍ جگړه و شوه چې د جنگ په ډگر کې د مسلمانان خپل منځي عامې وژنې باندې اسمان هم وژړل. په هغه جنگ کې تیمور بایزید ته سخته ماتې ورکړه..... او سلطان بایزید یې د اوسپنو په بڼجره کې بند کړ او کوڅه په کوڅه یې وگرځاوه او رسوا یې کړ.

قیصر د تل له پاره د همداسې لویدلوالو کار اخلي ، کله چې کمزورې شي نوبیا د مسلمانانو لاندې خپلې رېښې ځغولي ، خو کله چې لږ څه فرصت هم تر لاسه کوي نوبیا د هیڅ لویدلي حرکت څخه هم ځان نه سمپوی. تاته به ډاگیزه شوي نه وي چې د «سلطان مراد خان اول» څخه د ویریدو په خاطر ، قیصر درې ډیرې ښایسته او حسینی پیغلې لمړي مراد خان ته ورکړې ، یوه پخپله دهغه له پاره او دوه دهغه د زامنو له پاره. خو دهغې سره سره بیا هم قیصر د سلطان اول په خلاف په سازشونو کې را نښتې و. په ۷۸۲ هجري کال کې د قسطنطنیې قیصر «پلیولوگس» لمړۍ د سلطان پر خلاف ډیر ناوړه سازش جوړ کړ او بیا چې کله د سلطان د غضب څخه وویرید نو دخپل زوی «تهیو دورس» یې د سلطان دربار ته را ولېږه او دهغه څخه یې وغوښتل چې هغه ته هم دیني چري په فوځ کې د ور داخليدو عزت وروبښي.

قیصر د مسلمانانو پادشاهانو محلونو ته دخپلو لونیو او خویندو د ور لېږلو څخه هم کار اخست. د عثماني سلاطینو په محلونو کې به هم د قیصر شهزادگانې هروخت په خطرناکو سازشونو کې ککړې وې.

طاهر ، قاسم ته د قیصر په اړه په پوره تفصیل سره خپله خبره وکړه. او دا دهغه کار و چې داسې پېښې په همداسې تفصیل سره ولولي او بیا یې بیان کړي. ځکه هغه یو تجربه لرونکې معلم و. قاسم د خپل ورور په خبرو کې داسې ډوب شوې و چې د وخت د تیریدو احساس یې هم نه و کړې. هغه یو ناڅاپه متوجه شو چې هغه خو دمارسي سره کتل غواړي په دې اساس یې دندې ته په دلچسپي باندې غوره والې ورکړ او دمارسي د کور په لور یې د تللو پریکړه وکړه. د ډوډۍ خوړلو وروسته یې لاس پریمنځه او بیا را پورته شو.

طاھر چې قاسم را پورته کیدونکې وکوت نو ترې ویی پوښتل: «څه خبره ده؟ ایا ته چیرې ځي؟»

«هو! زما تگ ډیر ضرورې دې. تا چې د معلوماتو لري، په کوم ځای کې پری ایښې ده، دهمغه ځایه وروسته به یی زه د اوریدو تمنا لرم. ستا خبرې ډیرې په زړه پورې او هراړخیزه دي. اوس زه ستاسې څخه اجازه اخستل غواړم»

د ډوډۍ د خوراک وروسته کوچنیان د خوبه ډک و، هغوی د خوب خونو ته ولاړل. قاسم خپل آس را پرانیست او د کوره بیرون ووت. شپه شوې وه. هوا هم لږ څه یخیدو ته روانه وه، په اسمان کې ستوري ځلیدل، د قاسم آسپ هم د «اورنه» په کوڅو کې په گرزیدو باندې مصروف و. هغه بیرته نه کوله. هغه غوښتل چې ډیر وخت داسې تیر کړي، د یخنی د راتلو وخت و او خزان په پوره عروج کې و. د «اورنه» بازار بند شوې و خو په کوڅو کې یو یو کس خوزیده، د قاسم آسپ هم د گرزیدو وروسته دمحل شاتنی برخې ته ولاړ. دلته دوه دوه او درې درې منزله عمارتونه و، دلته د ښار اشراف، امران، رئیسان او وزیران اوسیدل، تر څنګ یی د سالارانو او بیروني هیوادو د سفیرانو کورونه هم و. قاسم د شهزاده محمد له اړخه د ورښوول شوي کور په لټه کې و، هغه په یوه کوڅه کې ور گرزید او خپله نښه یی و موندله. په څو لمحو کې دمارسي دکور تر مخه ودرید. لاس یی ور مخته کړ او د دروازي زنځیر یی و ټنګاوه. اویا یی د کوم کس د راتلو انتظار پیل کړ. څو لمحو وروسته د دننه څخه د دروازي د پرانستلو اواز راغې ددې سره د قاسم تجسس نور هم زیات شو، دروازه پرانستل شوه او یوه عمر تیرې ښځه ترې را بیرون شوه. قاسم سمدستي یو دوه قدمه ورمخه شو او دهغې زړې خادمې تر مخه ودرید او ورته یی وویل:

«درنې! زه غواړم د محترمي مارسي سره ووينم.»

قاسم په نازړه توګه دمارسي نوم واخست. خادمې هم ورته په حیرانتیا سره وکتل، اوس نو هغه په مکمله توګه د دروازي څخه بیرون راوتلې وه.

مارسي؟؟..... درونده! تا ماته څه وویل؟ زه خو پوه نه شوم؟

«زه غواړم دمارسي سره ووينم. قاسم ورته خپله خبره راغبرګه کړه، اوس نو دغې ښځې په پوره دقت سره قاسم ته کتل.

«ستا نوم؟..... تر څو زه یی مارسي ته ووايم» خادمې ترې په استفهامیه توګه و پوښتل.

«بس ته هغې ته همدومره ووايه چې د شهزاده محمد یو دوست راغلې دې» قاسم خپله پیژنه همداسې وکړه.

دغه د زاپه عمر خادمې د يو څو لمحو له پاره فکرو کې ، بيا کور ته ورننوته او دروازه يې په ځان پسې بنده کړه ، قاسم د حيرانتيا په نړۍ کې ولاړ و . تراوسه هغه نه و پوهيدلې چې څه پېښېږي ، چې په دې وخت کې دغه عمر خوړلې خادمې يو ځل بيا دروازه پرانسته ، په دې وخت کې ددې خادمې سره يوه بله معززه ښځه هم مل وه . دا پخپله مارتها وه . مارتها د قاسم د سلام د ځواب د ويلو وروسته هغه ته د را ننوتلو وويل . او پخپله دهغې نه مخته مخته روانه شوه . کور ته د ورننوتلو په وخت کې قاسم وکتل چې د مارتها تر څنگ يو حبشي غلام هم په پوره وړتيا سره روان دې او ورسره دوه سرې توره يې هم له تيکې راويستلې ده .

قاسم په پوره بې پروايي سره د مارتها ميلمستون ته ورننوت . په ميلمستون کې ډيره ښه سامانونه ځاي په ځاي شوې و . په دې سالون کې د مسلمانانو د رواياتو پر خلاف د لرگې چوکۍ پر تې وې ، په مخامخ ديوال باندې د عيسې عليه السلام مجسمه (صليب) را څوړنده شوې وه . مارتها د قاسم سره د کيناستو په ځاي ولاړه پاته شوه او د قاسم څخه يې و پوښتل « درونده ځوانه ! ايا ته ماته ويلې شې چې ته ولې زما دلور مارسي سره کتل غواړې ؟ » دهغې په لهجې کې لږ څه دروندوالي و .

قاسم د شرم نه سرتيت کړ او ويې ويل « زه د محترمې مارسي څخه ممنونيت کول غواړم ځکه چې هغې زما ژوند خوندي کړ او پر مايې ډير احسان وکړ . »

د قاسم د ځواب سره د مارتها په تندي گونجې را پيدا شوې او ويې ويل :

« ځان مارسي ستا ژوند خوندي ساتلې ؟ کله ؟ څه ډول ؟ په کوم ځاي کې ؟ » د مارتها په لهجې کې حيرانتيا وه .

قاسم ورته په خندانه توگه ځواب ورکړ « په اصل کې ما د سکندر بيگ سره د تورې وهلو مقابلې درلوده ، په همدې وخت کې ، کله چې سکندر پر ما د تورې ناڅاپي وار کاوه نو مارسي ماته په لوړ اواز غږ وکړ او »

لا تراوسه قاسم خپله خبره نه وه خلاصه کړې چې يو ناڅاپه مارسي هلته کمرې ته را ننوتله . دهغې په سترگو کې د حيرانتيا سپينوالي و . او په سخت عصبي کشمکش کې ډوبه وه . کمرې ته د را ننوتلو په وخت کې دهغې سترگې د غضب نه خلاصې پاته شوې وې ، کله چې دننه را ننوتله نو مارسي د قاسم تر مخ ودریدله ، قاسم هم د مارسي د درنښت له ځايه پورته شو او ودرید . مارسي په سترگو کې قاسم وپوهاوه او ورته يې وويل : « آآآ ، ته غالبا چې ته به همغه ځوان يې چې دمیلې په ورځ يې سکندر بيگ ته ماتې ورکړه ما ته هملته کتلې وې . »

مارسي دخپلې مور او غلام په شتون کې د قاسم د نه پيژندگلوي ادا کاري وکړه . قاسم هم د مارسي په دې کارپوه شوې و نو ځکه يې په خندا کې په ډيره ټيټه لهجه وويل :

« هو ! زه دهمغې ورځې دا احسان د ممنونيت په خاطر دلته حاضر شوې يم. تا زه په همغه ورځ په ښه وخت کې خبر کړم او زما د ژوند په خوندي کولو کې دې راسره مرسته وکړه ، نوې ژوند دې را وبانښه ، چې دهغې له پاره زه ستا د احسان ممنون يم. اوستا له پاره خدمت کول خپله نیک بختي گڼم.»

د قاسم دخبرو په اوریدو سره ماری و خوزیده او مسکې شوه ، « واه ،... دا څنگه خبره ده. ته د دومره اوږدې مودې وروسته زما د احسان د ممنونيت له پاره دلته راغلې یی..... ډیره ښه» کله چې ماری دا خبره وکړه نو قاسم غلې شاته شو او بیایې په مړاوي اواز سره وویل « په اصل کې ماته ستا نوم او ستا دځای درک خرک همدا نن معلوم شو ، همدا علت دې چې زه دومره ناوخته ستاسې په دربار کې حاضر شوی يم.»

په دې وخت کې مارتها هملته ولاړه وه او د قاسم د خبرو څارنه یی کوله. خو اوس دهغې وهم او بدگمانی له منځه تللې وه. داسې معلومیده چې قاسم او ماری په خپلو اداکاریو کې بریالي راوتلې و. کله چې ماری وکتل چې قاسم رینښتیا هم یو ساده سپاهی دې نو مسکې شوه او ویی وویل:

« سهی ده ، هیڅ خبره نه شته ، مونږ دومره ناوخته هم ستا شکریه او ممنونیت منو. تاسې کینی ، زه به ستا درنښت له پاره څه مشروبات راولیرم.» مارتها په ډاډمنې لهجې سره قاسم ته دا خبره وکړه. او بیایې خپل حبشي غلام له ځانه سره واخست او د کمرې څخه بیرون ووتله. مارتها خو ولاړه خو قاسم ته ډاډ نه و ورپه برخه شوې. هماغه و چې خپله اداکاری یی په ځای وساتله او ماری ته یی وویل:

« گوره ! تاسې ما خپل خادم وگڼئ ، که چیرې زه په خپل ژوند کې ستاسې کوم خدمت وکړاې شم نو زما له پاره به ویار وي.»

ماری د شونډو لاندې خندل او د قاسم خبرې یی اوریدې. او بیایې په ډیر ټیټ اواز قاسم ته وویل:

« تا خو وعده خلافي وکړه. ځکه چې تا زما د مننه کولو سره سره بیا هم زما درک پیدا کړ ، خو زه حیرانه يم چې تاته زما درک او درس چا درونښود؟»

« ما ستا مور ته ویلي دی چې زه د شهزاده محمد دوست يم. او د شهزاده څخه مې ستا درک ترلاسه کړ. په اصل کې ما غوښتل چې ستا کور ته یو ځل راشم. ما غوښتل ستا دمور سره ووینم او ورسره لیدنه وکړم.»

قاسم د ماری سر خپل ځانته رانزدې کړې او په غوږ کې یی ورته څه خبره وکړه ، د قاسم خبره د ماری په غوږونو کې انگازې کولې او دهغې ذهن کې ورکیوته. قاسم ته د ماری دومره را نژدې کیدل د تعجب خبره وه. ماری هم په خپل وجود کې د پخواني احساس وکړ ، دهغې دمخ غومبرې سره شوې و او سترگې یی ښکته وې. قاسم ورته یو ځل بیا وویل:

« اوله تاسره ليدنه هم اړينه وه ، ته كه سبا ورځ ماته لږ وخت راكړې څه ډيرې ضروري خبرې دې چې له تاسره يې كول ډير اړين گڼم.» «وخت ؟ دورځې ؟ ليكن چيرې ؟» ماري د موم په څير ويلې شوه او ويی ويل .

اوس نو هغوي دواړو يو بل سره په پټه خبرې كولې ، قاسم ورته په ځواب كې وويل : «زما په فكر چې كه ته دلته شاهين يادگار ته راشې هلته زړه هديره هم ده ، زه به تاته دلته شاهين د يادگار سره نژدې د شاه توتو د ونې لاندې انتظار كوم.»

په دې وخت كې د بيرون څخه د كوم كس د راتلو پښار تر غوږو شو ، او قاسم خپله خبره بدله كړه ، اوس يې نو په لوړ اواز وويل « ستا مور خو ډيره درنه او سليقمنده ښځه ښكاري ، زه ستا دمور ددې كار څخه ډير اغيزمن شوي يم.»

د قاسم د خبرې د كولو سره سم خادمه ميل مستون ته را ننوتله . دهغې په لاسو كې د مشروباتو څخه ډك پتنوس و . د خادمې نه لږه شيبه وروسته مارتها هم هغې خونې ته را ننوتله . اوس نو دلته د قاسم كار سر ته رسيدلې و . او د نورزيات تم كيدو اړتيا يې نه ليدله . ځكه چې هغه د ماري مور له نژدې څخه كتلې وه . او هغه يواځې د همدې ښځې د كتلو له پاره د ماري كور ته راغلې و . هغه شاهي څارگر و نو په دې اساس يې د سكندر بيگ په لاسو روزل شوي البانوي كينزه مارتها د سترگو نه شوه غورځولې . اوس نو هغه د مارتها دكور او دهغې د ټول كړچار په اړه پوره معلومات تر لاسه كړي و . او دهغې په اړه يې خپله رايه جوړولې شوه .

ددې نه وروسته ، قاسم تر لږ وخته پورې ددې خلكو سره اخوا ديخوا خبرې كولې او بيا يې ترې اجازه واخسته او ولاړ .

۳

شاهي څارگر

د لاله شاهين يادگار د ښار د جنوبي دروازي څخه بيرون د ښار د ديوال تر څنگ جوړ کړل شوې و. دا په يوه وخت کې شاهي پارک و خو نن سبا په قبرستان بدل شوې و. دلته د شاهي کورنۍ او نورو امراو خپلوان او مړي ښخول کيده. په ونو به گونگيان کيناستل او په خپله ژبه به يې خبرې کولې. ددې ځاي د شاهي باغ ټولې نښې نښانې له منځه تللي وې، دلته به د ورځې هم د انسان غونې زيږيده، کله ناکله به کوم کس ددې ځايه تيريده.

د مارسي بگۍ د دې باغ دننه ورننوتله. دبگۍ نوې کوچوان ځوان د خپل عمر نه زيات زيرکه او هوښيار ښکاريده. هغه د مارسي بگۍ د ابنوس د ونو سيوري ته يوړه، او گڼو بوټو شاته يې و دروله. مارسي دبگۍ نه رانښکته شوه او د يادگار تر څنگ د باره دوري د مانۍ لورې ته ورغله. هغې په خپل لوي پروني کې خراسانۍ توره را نغاړلې وه. مارسي..... دمارتها لور وه او دخپلې مور مارتها په څير هوښياره..... او ميړنۍ وه. هغې دومره ويران ځاي ته د راتلو څخه هيڅ ويره نه احساسوله. مارسي د باره دري زړو پاتخو ته ورسيده او بيا هلته باره دري ته ورننوتله. خو د ننوتلو مخته يې د احتياط نه کار واخست او په ډيره محتاطه توگه يې غږ وکړ: « سالاره !..... محترمه سالاره !..... ايا ته همدلته يې؟ »

ددې سره سره چې مارسي د قاسم د نوم سره پوره بلده وه خو هغې به قاسم ته سالار وايه. دمارسي غږ ته چا ځواب ور نه کړ. نو هغه دا وانگيرله چې قاسم تر اوسه لاندې راغلې په داسې حال کې چې هغه بايد دمارسي څخه مخته دلته راغلې وې. مارسي ته اندېښنه پيدا شوه او خنجر يې په لاس کې کلک و نيوه، خو د لږ ځنډ نه وروسته دمارسي تر شا د ونو د ځنگله څخه يو اوږد ښايسته ځوان را ووت. دا پخپله قاسم و. قاسم د راتلو سره مارسي ته وويل چې:

« زه ښه غواړم، په حقيقت کې ما تر ډيره پورې هڅه کوله چې ستا د تعقيبونکو شک له منځه يو سم. ما غوښتل و پوهيږم چې که چيرې څوک ستا په تعقيب پسې راغلې وي نو بايد مخته راشي.»

مارسي اوږده او يخه ساه واخسته. خو هغه ته د قاسم ددې کار څخه دا ډاډ ور په برخه شو چې قاسم يو محتاط وگړې دې، اوس نو قاسم او مارسي د باره دري په زينو وروختل او هلته د نيم تياره او وراسته چت لاندې

کیناستل. د باره دري په زمکه باندې په ځاي ځاي کې گياه را شنه شوې وه. دا وخت خزان په عروج کې و او وچې پانې هرې لورې ته پرتې وې، دوې دواړو دخپلو کیناستو له پاره ځاي پيدا کړ او بيا دواړه يو بل ته نژدې کیناستل. دا د مارسي او قاسم لمړنې ليدنه کتنه وه. دواړه تريوه وخته پورې خاموشه ناست و.

تر ډيره پورې يوبل ته نژدې ناست و، او سترگې يې د مخامخ يادگار په کنډرو نښتې وې. ددواړو د زړونو کيفيت څه بله ډول و. هغوي يوبل ته څه ويل غوښتل خو دهغې و ديولو له پاره يې الفاظ نه شو پيدا کولې. بالاخره مارسي دا سکوت مات کړ او وويي ويل:

«غالبا چې تازه دکوم کار له پاره دلته را بللې وم.» دمارسي په لهجه کې نرې شانتنه طنز هم شامل و. قاسم ورته متوجه شو:

«هوووو!... کار!..... هو! رينستيا هم ما تاته د يوه کار په خاطر دلته د راتلو تکليف درکړې دې» قاسم ورته په تتره ژبه وويل. هغه په فکرونو کې ډوب و چې ايا رينستيا هم هغه مارسي دکومې خاصې خبرې له پاره دلته رابللې ده؟ او کار به څه شې وي؟ دهغه تر مخه ټول حالات را برېښي شوي و. دنمونې په توگه، هغه په ابوجعفر باندې شک کاوه، ابوجعفر دمارسي د مور مارتها کور ته تگ راتگ کاوه، مارتها پښخه عيسايينه وه، سکندر بېگ د مارتها په غيږه کې ځوان شوې و. هرومرو دسکندر او ابوجعفر ترمنځ هم ژور اړيکې موجود و. مارسي دخپلې مور، ابوجعفر، اوسکندربېگ د حالاتو څخه ښه خبره وه. خو پخپله يې دڅه وجوهاتو په اساس سکندر بېگ ښه نه ايسيده. شونې ده چې دا به سکندر بېگ خپل مزاج و. په هر حال دا ثابته وه چې مارسي د سکندر بېگ پر خلاف وه.

قاسم په همدې خبرو کې ډوب و. اوس به نو قاسم دمارسي څخه نور څه پوښتل؟ يواځې همدا چې هغه د ابوجعفر په اړه نور څومره معلومات لري؟ که چېرې همدومره خبره وايي نو بيا خو دمارسي په ځاي د ابوجعفر معلومات په خپله پلټلې شول. قاسم په خپل فکر کې را نښتې و..... اخرو لې يې مارسي دلته رابللې ده. بالاخره د شونډو لاندې مسکې شو او د اتمام حجت په خاطر يې همغه پوښتنه وکړه.

«ما غوښتل له تا څخه د ابوجعفر په اړه و پوښتم.»

څرگنده نه ده چې د قاسم په لهجه کې به څه وو چې مارسي پرې په زوره زوره و خندل..... قاسم فکر وکړ چې دا به قهقهه خندا نه وي، داسې بريښيدل چې د هندوانو په کوم مندر کې طلا بې گنگرې و شړنگول شو. مارسي يواځې ښايسته او ښکلې نه وه بلکه د ډير ستر او عالي شخصيت خاونده هم وه. دهغې تجربه کاري مور، مارتها، هغې ته دميرانې او په پوره جرئت سره دنيغ په نيغه د تنقيد کولو فن هم وروښولې و. مارسي دا و انگيرله چې قاسم په زړه کې غل دې، څه لري خو نه يې وايي. غالبا چې د محبت او مينې غل، خو دهغه د قاسم په خيږد يوه جرير

انسان په حیا کولو باندې حیرانه وه. هغې په شریرو سترگو قاسم ته وکتل او ورته یې وویل: «زه خود ابو جعفر په اړه همدومره پوهیږم چې هغه د مسلمانانو مذهبي مشر دې، د بغدادی دروازي د جومات خطیب او امام دې او تیرو شلو کالو راهیسې دلته په «اورنه» کې میشت دې. ددې نه اخوا دهغې وخته چې زه په ښه او بد پوه شوی یم نوموړی وینم چې زموږ کور ته تگ راتگ کوي، هغه په ساعتو ساعتو زما د مور سره په ځانته کمره کې کیني او کومی ځانگړې مسئلې په اړه پتې خبرې ورسره کوي. زما مور ډیره سخته عیسایینه ده او د مسلمانانو پر خلاف د هر ډول عمل څخه دریغ نه کوي. ترهغې چې زه معلومات لرم نو سکندر زما مور او همدې ابو جعفر د سلطان پر خلاف را پارولې او بې وفایۍ ته یې اړ کړې دې. پخپله سکندر زما ډیر بد ایسي، هغه په ورکتوب کې زما سره یو ځای را ستر شوې دې خو په طبیعي توگه کمینه، بدذاته او بد مزاجه دې..... بس همدا څو خبرې وې چې زه پرې پوهیدم او تاته مې وکړې...»

د مارسي په خبرو قاسم په زړه کې مسکې شو، څه فکري وکړ، مارسي ورته ټکې په ټکې هر څه وویل. اوس نو هغه ډاډ من شوې چې مارسي یې یواځې ددې له پاره دلته نه وه رابللې بلکه ددې لیدنو وروسته بله کومه جذبه هم شته چې په پایلو کې تر ډیرو ورځو پورې بې نومه پاته کیږي او کله چې ورته نوم ورکول کیږي نو بیا یې د محبت په نامه یاد وي. قاسم یو ناڅاپه په خپل ځان په غصه شو او د خپله ځانه سره یې وویل:..... قاسم جانۀ! په هوش کې راشه..... ته یو سپاهی یې او ستا ژوند ستا د دین له پاره وقف شوې دې. ته به څنگه د یوه چا سره د خپل ټول ژوند کولو پیمان او ژمنه وکړې..... او بیا خو مارسي مسلمانان هم نه ده، یوه عیسایی پیغل ده.

په همدې وخت کې هغه ته یو فکر را پیدا شو او د مارسي څخه یې یوه حیرانونکې پوښتنه وکړه. «ډیره ښه! مارسي جانې!..... ستا د قصې څخه خوداسې انگیرل کیږي چې ته عثمانی سلطنت سره د خپلې گروهې او عقیدې په نسبت ډیره همدردی لري. ایا ستا په زړه کې د اسلام په اړه کله هم فکر راغلې دې؟»

د قاسم پوښتنه ډیره حیرانونکې وه، مارسي یو ټکان وخور او قاسم ته یې په کلکو سترگو وکتل او ورته یې وویل:

«قاسم صیب!..... ما د اسلامي ارزښتونو په مطابق ښوونه او روزنه تر لاسه کړې ده او په همدغې کې را ستره شوې یم، زما په ناسته پاسته، او عادتونو او رواجونو په رگ رگ کې اسلام جاري دي خو ما تر اوسه پورې د اسلام د منلو اعلان په رسمي توگه نه دې کړې.»

«مگر ولې؟ کله چې ته د اسلام څخه دومره اغیزمنه شوې بې، نو ویلې شې چې هغه کوم خنډونه دي چې تاد اسلام په رڼا کې د را ننوتلو څخه مننه کوي؟» قاسم ته د مارسي د ځواب نه نور هم تجسس را پیدا شو، دهغې د بلې پوښتنې په مقابل کې مارسي وویل:

«ایا په دې اړه اعلان کول اړین دي؟ زه خو چې تر اوسه پورې په څه پوه شوې يم هغه دادي چې هره ښه خبره او متوازن عمل کول پخپله اسلام دي. او هر هغه څه چې متوازن نه دي هغه غیر اسلامي دي..... زه غیر متوازن کارونه نه کوم، او هر ښه خبره خوښوم..... ایا زه جومات ته ولاړه شم او د ابو جعفر په څیر د وگړو په لاسو اسلام اعلان کړم او د مارسي په ځای په خپل ځان د سکندر نوم کیږدم؟»

د مارسي په دې خبره قاسم مات مات شو. هغه فکر هم نه کاوه چې دیوې غدارې مور لور به دومره د علم، پوهې، تدبر او عقل خاونده وي. هغه د مارسي ددې معقولو خبرو په اړه یې ځوابه پاته شو. او د څه ډیره وخته خاموشه پاته کیدو وروسته یې وویل:

«ستا خبره بلکل سهې ده. خو ایا دا به سهې نه وي چې په ښکاره توگه هم اسلام خپل کړې، ځکه ستا له پاره په ټولنیزه توگه ډیر ښه ژوند میسر دي.» مارسي ورته په پوره تدبر سره ځواب ورکړ: «هو! که ما همداسې کړې وای نو یقینا چې ښه فرصتونه به راته پیدا شوې وې. او تر ټولو لمری به دا کیده چې د سلطان د ویل شوي زوی سکندر سره به راته نکاح کول را پېښیدل. په داسې حال کې چې هغه زما بد ایسي. او پاته شوه دا خبره چې دخلکو په سترگو کې به زما د اسلام د منلو سره زما عزت او درنښت نور هم ډیر شوې وای، نو دا کار خو د اسلام له اړخه هم غیر معقول دي. عزت باید زیات کړل شي خو د الله تعالی په دربار کې، زه په دې آند یم چې دا کار د نیت په خلوص سره شونې دي.»

مارسي یواځې ښایسته او ښکلې نه وه بلکه د ډیر ستر او عالي شخصیت خاونده هم وه. دهغې تجربه کاري مور، مارتها، هغې ته د میرانې او په پوره جرئت سره د نیغ په نیغه د تنقید کولو فن هم وروښولې و. مارسي دا و انگیرله چې قاسم په زړه کې غل دي، څه لري خو نه یې وایی. غالباً چې د محبت او مینې غل، خو دهغه د قاسم په څیر د یوه جریر انسان په حیا کولو باندې حیرانه وه. هغې په شریرو سترگو قاسم ته وکتل او ورته یې وویل: «زه خود ابو جعفر په اړه همدومره پوهیږم چې هغه د مسلمانانو مذهبي مشر دي، د بغدادی دروازې د جومات خطیب او امام دي او تیرو شلو کالو راهیسې دلته په «اورنه» کې میشت دي. ددې نه اخوا دهغې وخته چې زه په ښه او بد پوه شوې يم نوموړی وینم چې زموږ کور ته تگ راتگ کوي، هغه په ساعتو ساعتو زما د مور سره په ځانته کمره کې کیني او کومی ځانگړې مسئلې په اړه پتې خبرې ورسره کوي. زما مور ډیره سخته عیسایینه ده او د مسلمانانو پر خلاف د هر ډول عمل څخه دریغ نه کوي. تر هغې چې زه معلومات لرم نو سکندر زما مور او همدې ابو جعفر د سلطان پر خلاف را پارولې او بې وفایۍ ته یې اړ کړې دي. پخپله سکندر زما ډیر بد ایسي، هغه په ورکتوب کې زما سره یو ځای را ستر شوې دي خو په طبیعي توگه کمینه، بدذاته او بد مزاجه دي..... بس همدا خو خبرې وې چې زه پرې پوهیدم او تاته مې وکړې...»

دمارسي په خبرو قاسم په زړه کې مسکې شو ، څه فکري وکړ ، مارسي ورته ټکې په ټکې هر څه وويل . اوس نو هغه ډاډ من شوې چې مارسي يې يواځې ددې له پاره دلته نه وه رابللې بلکه ددې ليدنو وروسته بله کومه جذبه هم شته چې په پايلو کې تر ډيرو ورځو پورې بې نومه پاته کيږي او کله چې ورته نوم ورکول کيږي نو بيا يې دمحبت په نامه ياد وي . قاسم يو ناڅاپه په خپل ځان په غصه شو او دخپله ځانه سره يې وويل :.....قاسم جانۀ ! په هوش کې راشه ته يو سپاهي يې او ستا ژوند ستا ددين له پاره وقف شوې دې . ته به څنگه د يوه چا سره د خپل ټول ژوند کولو پيمان او ژمنه وکړې او بيا خو مارسي مسلمانۀ هم نه ده ، يوه عيسايي پيغله ده .

په همدې وخت کې هغه ته يو فکر راپيدا شو او د مارسي څخه يې يوه حيرانونکې پوښتنه وکړه . « ډيره ښه ! مارسي جانۀ ! ستا د قصې څخه خو داسې انگيرل کيږي چې ته عثمانی سلطنت سره د خپلې گروهې او عقيدې په نسبت ډيره همدردی لري . ايا ستا په زړه کې د اسلام په اړه کله هم کوم فکر راغلې دې ؟ »

د قاسم پوښتنه ډيره حيرانونکې وه ، مارسي يو ټکان وخوړ او قاسم ته يې په کلکو سترگو وکتل او ورته يې وويل :

« قاسم صيب ! ما د اسلامي ارزښتونو په مطابق ښوونه او روزنه ترلاسه کړې ده او په همغې کې را ستره شوې يم ، زما په ناسته پاسته ، او عادتونو او رواجونو په رڼه کې اسلام جاري دي خو ما تر اوسه پورې د اسلام د منلو اعلان په رسمي توگه نه دې کړې . »

« مگر ولې ؟ کله چې ته د اسلام څخه دومره اغيزمنه شوې بې ، نو ويلې شې چې هغه کوم خنډونه دي چې تا د اسلام په رڼا کې د را ننوتلو څخه مننه کوي ؟ » قاسم ته د مارسي د ځواب نه نور هم تجسس راپيدا شو ، دهغې د بلې پوښتنې په مقابل کې مارسي وويل :

« ايا په دې اړه اعلان کول اړين دي ؟ زه خو چې تر اوسه پورې په څه پوه شوې يم هغه دادي چې هره ښه خبره او متوازن عمل کول پخپله اسلام دي . او هر هغه څه چې متوازن نه دي هغه غير اسلامي دي زه غير متوازن کارونه نه کوم ، او هر ښه خبره خوښوم ايا زه جومات ته ولاړه شم او د ابو جعفر په خيږد وگړو په لاسو اسلام اعلان کړم او د مارسي په ځاي په خپل ځان د سکندر نوم کيږدم ؟ »

د مارسي په دې خبره قاسم مات مات شو . هغه فکر هم نه کاوه چې د يوې غدارې مور لور به دومره د علم ، پوهې ، تدبر او عقل خاونده وي . هغه د مارسي ددې معقولو خبرو په اړه بې ځوابه پاته شو . او د څه ډيره وخته خاموشه پاته کيدو وروسته يې وويل :

« ستا خبره بلکل سهي ده . خو ايا دا به سهي نه وي چې په ښکاره توگه هم اسلام خپل کړې ، ځکه ستا له پاره په ټولنيزه توگه ډير ښه ژوند ميسر دې . » مارسي ورته په پوره تدبر سره ځواب ورکړ : « هو ! که ما همدا سې کړې

واي نو يقينا چې ښه فرصتونه به راته پيدا شوې وي. او تر ټولو لمړي به دا كېده چې د سلطان د ويل شوي زوي سكندر سره به راته نكاح كول را پېښيدل. په داسې حال كې چې هغه زما بد ايسي. او پاته شوه دا خبره چې دخلكو په سترگو كې به زما د اسلام د منلو سره زما عزت او درنښت نور هم ډير شوې واي، نو دا كار خو د اسلام له اړخه هم غير معقول دي. عزت بايد زيات كړل شي خو د الله تعالي په دربار كې، زه په دې آند يم چې دا كار د نيت په خلوص سره شونې دي.

قاسم دا سې انگيرله چې د كومې عامې پيغلې په ځاي د كومې عالمې، فاضلې او پوهې پيغلې سره ناست دي، اوس نو هغه د زړه له كومې به مارسي باندې څاريد. هغه خونبايسته هم وه او دهغې ذهانت، اود خبرو كولو انداز دهغې شخصيت نور هم را برسیره كاوه، پهمدي خيالونو كې ډوب قاسم يو ځل بيا وويل:

«ليكن مارسي، كه چيرې ته په څرگنده توگه اسلام و نه مني نو بيا به ستا ژوند د كوم مسلمان ملگري سره څه ډول منسلك كړل شي؟ زما مطلب دادې چې كه چيرې ته په عيسايي مذهب باندې همداسې ولاړه اوسې نو شونې ده چې ستا واده به هم د يوه عيسايي ځوان سره تر سره شي.»

قاسم په ډيره ساده توگه د مارسي څخه دا پوښتنه وكړه. خو د دومره پوهې سره خبرې كونكې مارسي خپلې سترگې ښكته كړې او په مخ يې سرې سرې ښې را څرگندې شوې. د واده كولو يادونه هغه بلكل اوبه اوبه كړې وه. كله چې قاسم د مارسي مخ ته وكتل نو په زړه كې يې دا خيال راغې..... چې هر څنگه چې وي دا پيغله له ماسره مينه كوي، قاسم ته دا فكر په پوره ډاډ سره په زړه كې را وگرزید. خو مارسي د قاسم د پوښتنې په اړه يواځې همدومره وويل چې:

«ماته په څرگنده توگه د اسلام منل د اعتراض وړ خبره نه ده. زه خو يواځې دخپلې مور درويي په خاطر خاموشه پاته شوې يم.»

كله چې مارسي خاموشه شوه نو قاسم د خوشحالي نه په كالپو كې نه ځايد. ځكه نن نه يواځې مارسي د مسلمانيدو په اړه اقرار كړې و بلكه په دې توگه يې دهغه د محبت پيغام هم منلې و. اوس نو قاسم خپله خبره لكه څه په څرگندو ټكو كې وكړه.

«مارسي! ستا جادو كونكي شخصيت زه دخپل جادو د اغيز لاندې راوستې يم. ته په داسې حال كې چې يوه پيغله يې خود ډيرو تكړو او پوهو نارينه و څخه هم د عقل او فكر نه ډكه خبره كوي. اوس خوستا د سترگو څخه زه ويره احساسوم.» ددې اخري خبرې د كولو په وخت كې قاسم په ذومعني توگه وخنډل.

مارسي ترې هم په خدا كې و پوښتل چې: «ايا زما سترگې دومره بد شكله دي؟» ددې خبرې سره يوځاي مارسي خپلې سترگې راپورته كړې.

قاسم دمارسي په سترگو کې و ننوت او ويی ويل «ويرېم چې ددې سترگو په بحر کې ورډوب نه شم»

دا خو يو شرارت و ، مارسي بلکل په دې خبره اوبه شوې وه. دهغه مخ د انارو په خيرتک سورگرزیدلې و ، کله چې قاسم اوسپنه گرمه وکتله نو بيا يی وويل چې:

«مارسي ! که چيرې ماته په ژوند کې ستا د مشورو تر څنگ ته هم يی ، نو شوني ده چې په دنيا کې به د نيمايي فساد د جرړو د له منځه وړلو جرئت پيدا کړم.»

مارسي د قاسم په دغه خبره باندې په زړه کې عيش عيش وه ، اوس هغې غوښتل څه ووايي ، خو دلږ څه ځنډ وروسته يی په الفاظو تکیه وکړه او ويی ويل:

«زما مشورې ستا دبصيرت څخه ډيرې ارزښتناکه نه دي ، ماته به ددې څخه بله ستره رتبه دکومه شی چې ستا په خيرديوه شجاع او زړه ور سالار مشيره را ته وويل شي.»

دقاسم زړه په گوگل کې توپونه وهل ، ځکه هغه دا انگيرله چې مارسي دهغه اقرار منلې دې ، خو په دې وخت کې يو ناڅاپه مارسي څه شرارت لورې ته ولاړه او ويی ويل:

«سالار صيب ! ايا تا زه دهمدې خبرو له پاره دلته رابللې وم..... ما خو فکر کاوه چې دملک اوملت کومه مهمه خبره او دنده به وي چې ته يی دې کنډوالو ته په راتلو مجبوره کړې يی.»

په دې خبر قاسم لږ څه زورېد غوندې شو ، خو په ژولې ژبه يی وويلې «په حقيقت کې په محبت او جنگ کې هر څه روا دي.»

قاسم د محاورې لار غوره کړه. خو مارسي يو ناڅاپه يو نوې رنگ اختيار کړ او خپله خبره يی داسې را غبرگه کړه . «نه ! درونده ! دا بلکل غلطه خبره اوفلسفه ده. په محبت او جنگ کې هر څه نه شي روا کيداې ، ډير داسې څه شته چې نه خو په محبت کې روا دي او نه په جنگ کې. خو شرط دادې چې د روا اوناروا پريکړه بايد د انساني آند په واسطه وکړل شي. دامحاوره خو په حيواناتو باندې تطبيقیږي ، ځکه چې هغوي په محبت او جنگ کې هر څه روا بولي.»

اوس نو قاسم ته د خپلې کمزورتيا احساس شوې و. دهغه په اعصابو باندې ډيره پوه او عاقله پيغله سپره شوې وه ، هغه خپل ويده ضمير ته ور غږ کړ او په لږه شيبه کې يی مارسي حيرانه دريانه پريښوله. «مارسي ! په دې کې هيڅ شک نه شته چې ستا آند ډيرې ژورې خبرې هم را سپري ، خو حقيقت دادې چې محبت په خپله د جنگ بل نوم دې. اويا جنگ د محبت . زه يو عسکریم ، او دهيواد د پايښت اوبقا له پاره جنگيدل زما دنده ده. خو

ددې دندې د تر رسولو له پاره محبت زما د تکميل لاره ده..... په دې خاطر که ما د محبت له پاره رابللې یی او یا د ملک او ملت د بقا په خاطر ، دواړه یوه خبره ده.»

د قاسم ددې ښکلو خبرو په واسطه د مارسي سترگې خلاصې پاته شوې. اوس نو هغه بې ځوابه پاته شوې وه. په دې خاطر هغې وخنډل او په مرموزه توگه خاموشه پاته شوه.

پوره ډیر وخت تیر شوې و. په دې وخت کې ناڅاپه کوم شوپرک د چت دکوم درز څخه راوالوت ، او په یوه تړپ د مارسي او قاسم تر مخه را پریوت. مارسي د ویرې او وار خطایی څخه چغې کړې ، او یوناڅاپه د قاسم په لاسو کې را پریوته ، دهغې چپ لاس د قاسم په ښي لاس کې پریوت ، هغه داسې شو لکه برق یی چې په سینه کې راننوتې وي ، د مارسي زړه په زوره زوره په ټوپونو شو. او د قاسم په زړه کې یوه نوې غوټې په پرانستو شوه. خو دا ټول هر څه د څو ثانيو له پاره وو. ځکه د لږ ځنډ وروسته مارسي د قاسم څخه بېله شوه او بیرته په خپل ځای کې کیناسته. دهغې مخ د شرم او حیا څخه لکه د انار په څیر سور شوې و ، اوس نو مارسي بیرته تلل دخپل ځان له پاره غوره وگڼل. ځکه په دې توگه د قاسم د بدن سره د یوځای کیدو او بیرته جدا کیدو په واسطه دهغه وجود ټول په لږزا راغلې و ، هغې د خبرو کولو توان هم له لاسه ورکړې و.....

هغه په لږ زیډلو پښور پورته شوه او په زمکه پرتو وچو پاڼو ته یی په کتلو سره وویل: «اوس نو باید مونږ له دې ځایه ولاړ شو»

د قاسم له پاره د نن ورځې لیدنه دهغه د دویش کتن ژوند بهترینه او ښکلې تجربه وه. هغه ډیر خوشحاله و ، د مارسي سره دهغه یو ځای والې داسې معلومیده لکه هغه چې د اوه براعظمونو پادشاهی تر لاسه کړی وي. قاسم هم راپورته شو او د مارسي سره قدم په قدم مخته ولاړ. په لاره کې یی یو ځل بیا د مارسي څخه وپوښتل:

«اوریدلې مې دې چې ابوجعفر د سلطان د خپلوانو سره هم اړیکې عځولې دی. ایادا ریښتیا دي؟»

مارسي ځواب ورکړ چې «هو ! ما هم همداسې اوریدلی دی، زما مور به ویل چې ابوجعفر د شهزاده علاوالدين سره ډیر نژدې اړیکې لري،»

«د شهزاده علاوالدين سره؟..... دا ته څه وایی؟..... نوایا شهزاده علاوالدين ، یعنې د سلطان مشر زوی هم د همدې غدارانو ملگري دي؟» قاسم ترې په ډیره حیرانتیا سره په ډیر لوړ اواز سره وپوښتل.

«نه ! په یقین سره چې نه ، زه شهزاده علاوالدين په شخصي توگه پیژنم ، هغه هیڅکله هم داسې کار نه کوي ، ابوجعفر به دکوم چال او پلان په خاطر هغه په خپل جال کې راگیر کړي وی.»

قاسم د ډاډ ساه واخسته ، خو هغه ددې نوې خبرې په معلومولو خوشحاله و ، چې ابوجعفر د شهزاده علاوالدين سره هم تگ راتگ لري. يعنې هغه ته يو نوې راز را څرگند شوې و .

قاسم او مارسې په خپلو کې خبرې اترې کولې او ابنوس ترونو راورسیدل ، نوې ځوان « اکبر » بگۍ تياره کړې وه او هملته ولاړ و . مارسې او قاسم دواړه پښه نيولې شول . مارسې د قاسم څخه د اجازې اخستلو په توگه وويل .

« ته خود يني چري سالاريۍ . داسې بريښي چې ته به هم دمحاډ په لورد روانيدونکې لښکر سره سبا هغه لوري ته سفر کوي . ما غوښتل چې يو وخت پخپله ستا ناست ځاي ته حاضره شم اوستا د کورنۍ سره ووينم . » مارسې په ډيره خلاصه توگه دا خبره وکړه .

قاسم ورته وويل : اتفاقا چې زه يې ددواړو لښکرو سره دتللو څخه بې برخې کړې يم . ماته يې ويلې چې همدلته په « اورنه » کې و اوسم او د کومکې موادو د استولو څارنه وکړم . قاسم د مارسې څخه خپله نوې دنده پته کړه . او دخپل نه تگ په اړه يې اخوا ديخوا خبرې وکړې . مارسې د قاسم د ځواب څخه تر ډيره پورې حيرانه ولاړه وه ، هغې هيڅ هيله نه درلوده چې د قاسم په څير يو ميرنې عسکر دې د جهاد د دندې څخه شاته پاته شي . په دې اساس يې په استفهاميه توگه ترې وپوښتل :

ايا سلطان ستا په څير يو ويارلې توره وهونکې سپاهي يواځې د غنمو د دانو د لټون له پاره پريښي ؟ » د مارسې دخبرې په اوريدوسره د قاسم روح په لړزه راغې ، هغه د څه ځنډ کولو پرته وويل « نه سلطان چې ماته کوم کار سپارلې دې ، دهغې نه بيانول زما دندې لمړنۍ غوښتنه ده . زه شاته پاته کيدونکې سپاهي نه يم کيداې شې چې تراوسه د جنگ په ميدان کې زما د وړتياو د ازميښت وخت نه وي راغلې ... زه هيلمن يم چې سلطان به دقونيا څخه دبیرته راستنيدو په وخت کې ماته هم دصليبيانو پر خلاف په ستر جهاد کې دگډون وياړ راکړي . »

مارسې د قاسم په خبره وپوهيده او په تفهيمې توگه يې سروځواوه ، او دخپلې خبرې په اړه يې پښه وغوښته . قاسم هم په خدا شو . دلږڅه خاموشي وروسته مارسې د قاسم دسترگو څخه سترگې راوويستې ، راوگرزیده او په بېره د بگۍ په لور ور روانه شوه . او په بگۍ کې کيناسته .

دبله اړخه سلطاني لښکر کوچ کړې و . خو شهاب الدين پاشا دهغوې څخه څو ورځې وروسته روانيدونکې و . دقاسم په زړه کې که څه هم د جنگ دميدان څخه د لرې پاته کيدو غم څپې وهلې خو دمارسې خبرو دهغه په دماغ د نشتر په څير داغ لږولې و . هغه غوښتل چې دصليبيانو په مقابل کې دجنگ په ميدانو کې خپله ميرانه را څرگنده کړي ، دهغوې سره پنجه په پنجه شی ، دهغوې د اوسپنو سره اوسپنه ټکر کړي ، او هغوې ته دا ډاگيزه کړې چې د مکې عرب اوس هم دخالدين وليد په څير زړه وراو ميرنې دځواک خاوندان لری ، خو اوس هغه ته په

«اورنه» کې د تم کیدو حکم شوې و ، په همدې خیالونو کې ډوب د ینی چري دخیمه ځای په لور ور روان و . دهغه په ذهن کې د راتلونکې پلانونه اوختل را اوختل .

لږ څه مخته په یوه چوک کې و درید او شاته یی مخ را واپراوه ، هغه غوښتل د اغاحسن ځای ته ورشي . ځکه اغا حسن د ینی چري د لس زیری فوځ قومندان و . هغه هم نوې مسلمان و خو په ایمان او قول کې د اوسپنې په څیر پوخ او کلک و . اوس نو د قاسم دهغو فوځې تمځاپو په لور روان و چې د خښتو او تیږو څخه د فوځې سالارانو له پاره جوړ کړل شوې و .

قاسم د اغاحسن کمرې ته نژدې را ورسید نو د کمرې دننه یی په زوره زوره خدا وې واریدې . داسې بریښیده چې دننه په کمره کې ښه ټوکې ټکالې روانې دي . قاسم د تم کیدو پرته د اغاحسن کمرې ته ورننوت . د اغا حسن کمره د ینی چري د ځوانو افسرانو څخه ډکه وه . کمره په ډیر ښه فرش فرش کړل شوې وه . او دیوالونو ته تکیه گانې ایښوول شوې وې . قاسم د ټولو سره د ترغاړې وتو وروسته وویل :

« نن خو محفل د دزغفرانو دکشت په څیر گزیدلې دې ، داسې بریښي چې تاسو ته میاشتنۍ تنخوا تر لاسه شوې ده . » د قاسم په خبرو باندې خدا نوره هم زیاته شوه . خو سالار امیر خان په لوړ اواز ځواب ورکړ چې « وروره ! مونږ ته خو همدا معسکر کور هم دې او دنیا هم . دلته خو هره ورځ زمونږ اختر اختر وي او هره شپه مودرات شپه وي » په دې خبره ټولو یو ځل بیا ښه په زوره وخنډل .

د ینی چري په فوځ کې امیر خان تر ټولو زیات خنده کونکې او لوړ غږې وگړې و . قاسم خان ته داسې ډاگیره شوه چې نن د همدې امیر خان په برکت دا محفل دومره رنگین گزیدلې دې . کله چې ټول کیناستل نو قومندان اسلم خان لږ څه په سخته لهجه وویل :

« محترما ! د تنخوا گانو خبره به څه وي ؟ اوریدلې مې دې چې د بایزید یلدرم په وخت کې به ډیرې اوچتې اوچتې تنخواگانې ورکول کیدې . تر څنګ یی د اورنه د خلکو تر منځ د ینی چري د فوځیانو ډیر ستر مقام او ښه دبدبه وه . اوس خوی ینی چرنې دکوهیانو په ویستلو او دپلونو د جوړولو په څیر په سپکو کار و مصروف کړې دي . »

د اسلم خان دخبرو سره سم د محفل رنگ بدل شو . د اغاحسن په گډون په یو شمیر سالارانو دا خبره ښه ونه لگیده . خو یو شمیر نورو د اسلم خان دخبرې سره سر تاو کړ . قاسم تر اوسه پورې یو ډیر پوه او ماهر جاسوس ثابتیده . هغه د راتلو سره سم د محفل څخه داسې یوه پوښتنه وکړه چې دهغې په واسطه په ینی چرنې کې درا ټوکیدونکې بغاوت له پاره لمرني معلومات تر لاسه کیدې شول . د اسلم خان د خبرو سره د قاسم خان تندې و غوړید ، هغه به ډیره ساده گۍ سره بل غشې پریښود .

«دوستانو! دا راته وواياست چې دسلطان سره کوم کوم کسان تللي دي او د شهاب الدين پاشا سره به څوک ملگرتيا کوي؟»

اغا حسن سمدستي ځواب ورکړ، «دسلطان سره د يني چري يواځې پنځه زريز فوځ تللي دي، پاته ټول فوځ په جاگيردارانو او سردارانو باندې مشتمل دي. ددې پنځه زريز فوځ قومندانۍ زمونږ دوست «رياض بيگ» کوي، خو د شهاب الدين سره به د يني چري د فوځ ديارلس ډلې روانيږي. په لمړيو ليکو کې به زه او امير خان د قومندانانو په څير درومو. پاته نور ټول چې دلته ناست دي، د اسلم خان پرته، به د فوځ په قلب کې پاته کيږي. په ميمنه او ميسره باندې جاگيرداران او سرداران ټاکل شوي دي. و ددرې زره پياده فوځونو کمان پخپله د سلطان د خور د خاوند «محمد چلپې» په غاړه دي..... دا خو زمونږ حال دي خو زه حيران يم چې ستا نوم په هيڅ ليست کې نه تر سترگو کيږي.

اغا حسن د شهاب الدين د فوځ د تللو تفصيلي خبره وکړه او په اخره کې يې د قاسم څخه همغسې پوښتنه وکړه چې مارسي ترې کړې وه. قاسم داغا حسن پوښتنه له نظره و غورځوله او د اسلم خان په لوري وکتل او ورته يې وويل:

«دا اسلم خان يې ولې دلته تم کړې دي؟»

اسلم خان ددې پوښتنې څخه حيران پاته شو. هغه په ترې ژبه وويل چې:

«تا تا تاسې..... خپله خبره گول مول کړه او زما په اړه دې وپوښتل، لمړۍ ته ووايه چې ته ولې دلته پاته کړل شوې يې او له ځانه سره يې ملگري کړې نه يې؟»

پخوا له دې چې قاسم په خبرو پيل وکړي، سالار عبدالرحمن په خبرو شروع وکړه «زه به درته ووايم چې قاسم بن هشام ولې د لښکرو سره يو ځاي نه کړل شو.»

ټول محفل خاموشه کيनाست او د پوخ عمري سالار «عبدالرحمن» په لور متوجه شو.

«سلطان قاسم ته دلته په اورنه کې د اوسيدو په وخت کې د جنگ کولو حکم کړې دي. داسې اوريدل کيږي چې دلته د قيصري پټ فوځ شتون لري.»

د عبدالرحمن د خبرو په واسطه اسلم خان خپل څنگ بدل کړ او په سترگو کې يې د ويرې نښې را څرگندې شوې، هغه فکر کاوه چې قاسم خان به پخپله د کوچ څخه ځان په څنگ کړې وي، خو دلته اوس خبره بلکل برعکس شوه. د عبدالرحمن د خبرو سره سم په ټول محفل کې يو حيرانونکې څرنگوالي راپيدا شو. «پټ فوځ! دا ته څه وايي؟»

اورنه خود عثماني سلطنت زړه دې ، نوکه چيرې دلته هم پټ فوځ شتون ولري نو بيا د هونیا دې پر خلاف د جنگ کولو له پاره تلو ته څه اړتيا ده؟ امير خان په تندې باندې ديولس لکيري جوړې کړې او ويی ويل:

اسلم سمدستي د امير خان د خبرې سره ځان يو کړ « هو ! که چيرې همدلته دهغوې فوځ شتون ولري نو بيا خو عثماني سلطنت د سختو گواښونو سره مخ دې ، په داسې حالاتو کې هغې لورې ته د سلطان تللو ته څه اړتيا ده؟ »

د اسلم د خبرو په وخت کې قاسم په مکمله توگه دهغه لورې ته متوجه و. د اسلم خان د خبرو په پای کې قاسم خان يو ځل بيا خپله پوښتنه تکرار کړه او ويی ويل:

« هو ! تا غوښتل چې ووايي چې ته ولې د لښکرو سره يو ځای ولاړ نه شوي؟ »

دا ځل د قاسم په خبرو کې يو ډول سختوالي هم و چې اسلم خان ډير ښه محسوساوه ، هغه يو ځل بيا تېرې شو او په لږزانده اوازی وويل:

« په حقيقت کې زموږ په کور کې کوچنې پيدا کيږي. او زما د کورنۍ د پاملرنې له پاره زما څخه اخوا بل څوک نه شته. »

قاسم خان ترې په حيرانتيا څخه وپوښتل چې « ايا ته دلته د معسکر په اقامت ځای کې نه اوسيږې ، لکه څنگه چې دا نور سالاران هم اوسيږي؟ ماته خو دا هم ډاگيزه شوې نه وه چې ته به واده ولري. »

د قاسم د خبرې ځواب همغه عمرتيري عبدالرحمن ورکړ « په حقيقت کې چې ديني چري کوم سپاهی اويا سالار واده کوي نو هغه ته د چوڼۍ په سيمه کې د سلطان له اړخه يو کور ورکول کيږي ، ته خو پوهيږې چې مونږ ټول پخوا غير مسلمان و. او ته په دې هم پوهيږې چې ديني چري ډيره کي سپاهيان هغه بنديان دي چې عثماني سلطنت په مختلفو جنگونو کې بنديان کړي دي ، په دې خاطر نه دلته زموږ کومه کورنۍ شته او نه مور او پلار ، او خويندې وروڼه. ستا خبره بيله ده. ديني چري په تاريخ کې ته لمړۍ کس يی له بيخه مسلمان يی او مسلمان پيدا شوې يی. »

قاسم خان ته په دې اړه پخوا دومره معلومات نه و. هغه د کوم شک په بست د اسلم په اړه تحقيقات کول. ځکه هغه ته معلومه شوې وه چې ديني چري يوشمير سالاران د ابو جعفر په اشارو باندې ناڅي. په دې وخت کې يو ناڅاپه قاسم خان ته کوم فکر پيدا شو او مصنوعي خدا يی وکړه او بيا يی وويل:

« ياره ، بس پريی ږدئ ، تاسو خو ډير ښه اورنگين محفل جوړ کړې و. ما هسې په هسې ستاسې په رنگ کې بنگ ورگډ کړل ، راځئ دا خبره پرېږدو او دا راته ووايست چې زما د راتلو تر مخه مو په کومه خبره خداگانې کولي؟ »

قاسم نه غوښتل چې اسلم دخپل ځان په اړه حساس کړي. اوبيا دخپل شک په اساس بل کوم کار ونه شي کولې. دقاسم دخبرو د اوریدو سره سم اغا حسن په خندا شو او ویی ویل:

« ستا د راتلو تر مخه دلته د مشاعرې محفل جوړ شوې و، او قومندان امیر خان خپل فارسی شعرونه اورول.

ددې خبرې د اوریدو سره قاسم دامیر خان په لور وکتل او په خندا یې ترې وپوښتل. « ډیر ښه، ته شاعری هم کوي. لږ خو مونږ ته هم واوروه، چې تا څه لیکلي دي؟ امیر خان سمدستي ځواب ورکړ: « هو د شاعری به څه ووايم، مونږ ته خو په اندلس کې شاعري په کار وه. مونږ به هلته د «الحمرا» په دربار کې شعروايم. اود خاص دیوان شهزادگیو به د برنډو څخه پر مونږ گلان را شیندل.

دامیر خان په دې خبره یو ځل بیا محفل دخندا ډک شو او دخونې فضا بلکل بدله شوه. په همدې وخت کې قاسم خان عبدالرحمن ته وویل:

« قاسم بن هشام. ته خو عرب یی، ایا فارسي شاعري باندې هم پوهیدې شي؟

ته د پوهیدو خبره کوي، زه به درته په فارسی کې اشعار واوروم.

په دې وخت کې ټول محفل غوږ په اواز شو. قاسم د شونډو لاندې خندل، او د لږ څه ځنډ نه وروسته یې په ډیر ښه اواز سره داسلم خان په لور د کتلو په وخت کې دا شعروايم.

ان نه من باشم که روز جنگ ببینی پشت من آن منم که در میان خاک و خون ببینی سړي.

د قاسم دا شعر دومره ښایسته و چې د اغا حسن په کمره کې د واه واه اوازونه پیل شول. د شعر دویلو په وخت کې د قاسم سترگې په اسلم خان ورنښتې وې، هماغه و چې هغه په ډیره بده توگه په خپل ځای کې راغونډ شوې و.

اغا حسن او امیر خان د قاسم خان د شعر په اوریدو سره په وجد کې راغلل او د قاسم خان څخه یې وغوښتل چې خپل شعريو ځل بیا واوروي. قاسم مسکې شو او خپل شعري یو ځل بیا ووايم. دا ځل په ستاینه کولو کې اسلم خان هم را یوځای شو،

د ینی چري د سالارانو دا غونډه همداسې گرمه وه چې کمرې ته یو پوخ عمرې شخص را ننوت، دهغې په مخ باندې د وقار او ددبې ښې وې، قاسم دهغه په کتلو سره دا وانگیرله چې دا هم د ینی چري د فوځ کوم سالار دي. دا کس پخپله «محمد چلپي» و، نوموړې دسلطان مراخان دخورمیره او د شهاب الدین باشا ددریزره ایز پیدل فوځ سالار..... په خونه کې شته دینی چري ټول سالاران دهغه په درنښت ودریدل، محمد چلپي خونې ته مسکې را ننوت. اوبيا یې د ټولو سره د ښه راغلاست وروسته داغا حسن تر څنگ کیناست. اوبيا هملته په فرش

باندې د کیناستو وروسته یی ټولو سالارانو او قومندانو ته وویل « سپه سالار شهاب الدین حکم کړې دې چې دنوی میاشتې د سپوږمۍ د کتلوسره سم به د دوشنبی په ورځ زمونږ لښکر د اروپا په لور کوچ کوي ، هیله ده چې تاسې ټول به تر هغه وخته پورې تیار اوسئ ، زمونږ د فوځ د کوچ کولو له پاره یواځې پنځه ورځې پاته دي ، داخل چې کوم جنگ مونږ ته مخته دې هغه به د ټولو جنگونو څخه مختلف وي ، مونږ د هونیادې د فوځ پر خلاف جنگ ته ورځو . تاسې ته به معلومه وی چې څو اونۍ دمخه د ترانسلووانیا د هربان ستیاټ په سیمه کې هونیادې زمونږ سالار فرید پاشا ته سخته ماتې ورکړې ده ، بیا دغه هونیادی ترکې بندي فوځیان په بیلا بیلو میلمستیاو کې دخلکو تر مخه د تیغه تیر کړل او په بې گناه توگه یی د جنگي بندیانو ویني توې کړې مونږ به د هونیادی څخه ددې شهیدانو د وینو بدله اخلو .

دهونیادې په دې برې اوز مونږ د فوځونو پر لپسې ماتې په ټوله اروپا کې د اروپایانو تر منځ د خوشحالی څپې راپیدا کړې دی ، په همدې اساس یی د ترکانو د مکملو ویستلو له پاره په اروپا کې یوه ستر یووالې را منځته کړې دې . « شاه لارډ سلاس » چې په دې وختو کې د هنګري او پولینډ دواړو هیوادونو مشري په غاړه لري دې غورزنگ ته نوې روح ورکړې دې . په دې اتحاد کې هنګري ، پولینډ ، لاجیا ، اوبوسنیا حکومتونه په پوره ځواک سره شریک شوی دی . سربیا هم چې د لارډ سټیفن په وخت کې د عثمانیانو د سلطنت ملاتړې وه د هغه د ځای ناستي « جارج برنیکوچ » په مشرۍ د همدې اتحادي فوځونو په لیکو کې ورگډه شوی ده . فرانس او جرمني هم دخپلو جگړه مارو ډیره شمیره دې لیکو ته ور لیرلې ده . ددې نه علاوه د اروپا پې هیوادونو زیات شمیر عسکر په خپله خوښه دې لیکو ته راغلې او په کې راگډ شوې دې . تر ټولو مهمه خبره داده چې صلیبیانو دې جنگ ته دمقدس جنگ نوم ورکړې ، په دې اړه د روم پوپ ډیر په جوش او جذبه کې راغلې او خپل نماینده کارډینل « جولین سیزرانی » یی د یوه ستر وسلوال فوځ سره هلته ور استولې دې . ددې نه علاوه د اروپا د هرې سیمې څخه ددې فوځ د بسپنې له پاره مالي او خوراکي تعاون را روان دې . په حقیقت کې دا یو صلیبي جنگ دې او یاد ساتئ چې دا جنگ د عیساییت مذهبی جوش د اسلام پر خلاف راپارولې دې . د وینس او جینوا د جمهوریتونو بحري بیړۍ هم د عیسایی لښکرو د بسپنې له پاره رارسیدلي دی په دا سې حال کې چې د بدقسمتۍ څخه دعثماني سلطنت بحري ځواکونه د نشت سره برابر دي . په دې خاطر هونیاد فکر کوي چې زمونږ سلطان فوځونه به د کوچنۍ اسیا څخه ، چیرې چې هغوی د قونیا د امیر کرمانیا په سیمه کې په جنگ کې مصروف دي اروپا ته ولاړې نه شي اتحادي ځواکونه په ښکاره توگه د لارډ سلاس تر قومندې لاندې دي خو په حقیقت کې دهغوی سردار د هنګري د پخواني پادشاه « سچمند » نا جایزه زوی « هونیادې » دې چې په دې وختو کې د عیسایی نړۍ تر ټولو ستر اتل گنل کیږي .

د محمد چلبی په ژبه کې دومره اغیز و چې په کمږې کې ټول سالاران خاموشه او غلي ناست و ، محمد چلبی د هونیادې د فوځ داسې یو انځور وړاندې کړ چې قاسم خان یی هم په عسکری مهارت او پوهه باندې قایل شو . په

دې وخت کې هغه ته دا ډاگيزه شوه چې د جنگ په اړه دا خبرې کونکې، نړۍ کتونکې او عزتمنده وگړې د سلطان د خور مېړه دي.

قاسم په ډیره مؤدبه توگه د محمد چلپې څخه وپوښتل:

«درونده سالاره! که د محاذ حالات دومره خراب وي نو بیا خو معظم سلطان ته پخپله په کارو چې د اسلامي فوځ قیادت وکړي.»

محمد چلپې د قاسم په لور مخ وړ و گرځاوه او په خندانه توگه یې ورته وویل: «داسې بریښي چې ته به قاسم بن هشام اوسې. ستا د میرانې او بهادری قصې هلته سلطاني محل ته رارسیدلې دي. خیر په هر صورت. ستا د پوښتنې ځواب دادې چې: معظم سلطان به په خپله د جنگ قیادت کوي، زموږ دغه اتیازره کسيز لښکر خو یوازې د لمړیو دلگيو په څیر مخته ورځی»

خو قاسم د یوه فکر په اساس یوه ځل بیا ترې وپوښتل: «درونده سالاره! که د محترم سلطان دراستنیدو دمخه زموږ فوځ د هونیادی د فوځ سره لاس و گریوان شی نوایا په هغه وخت کې به هم زموږ ځواکونه د سلطان د رارسیدو انتظار کوي؟

«نه! که داسې وشول نو موږ به په کلکه مقابله کوو. او انشاء الله معظم سلطان د رارسیدو دمخه به د بنمن ځپوو.» د محمد چلپې په لهجې کې عزم او هوډ وو. هغه په جگه غاړه ځواب ورکړ.

په دې وخت کې اغا حسن ترې وپوښتل: «درونده سالاره! اوریدل کیږي چې دلته په اورنه کې د قیصر خطرناکه جاسوسان شتون لري او هغوي د معظم سلطان په مقابل کې په سازشونو لگیا دی؟

د اغا حسن د خبرې سره سم ټول سالاران غوږ په اواز شول، محمد چلپې ځواب ورکړ: «دغه ډول راپورونه ماته هم رارسیدلې دي خو تر اوسه پورې په چالاس نه شی تر پورته کیدې. خو تر هغې چې د قیصر پورې اړه لري نو هغه خو د هماغه لمړۍ ورځې راپدی خوا د مړانو د جنگولو، خنزیرانو، سپو او مړزانو د لوبولو شوق لري. ډاگیزه ده چې داسې شخص به نیغ په نیغه د جنگ میدان ته د راتلو په ځای په همدې ډول سازشونو تکیه کوي..... موږ په افواهاو باندي کنترول پیدا کړې او معظم سلطان ددې خبرو د چاڼولو له پاره ډیر پوه او ماهره وگړي ټاکلي دي.

داسې معلومیده چې محمد چلپې د قاسم د منصبې دندې څخه خبر و. خو په عام محفل کې یې دهغې د یادولو څخه ډه ډه کول مناسب وگڼل.

داغا حسن په خونه کې تر ډیره پورې په مختلفو موضوعاتو باندې خبرې کیدې ، ان تر دې چې د ماسپښین د لمانځه واخت راغې. دسلطان دخور میړه محمدچلپې دنورو سالارانو څخه اجازه واخسته او په کومې لورې ولاړ. تر څنگ یې د اغاحسن په کمره کې ټول نور سالاران هم د ماسپښین د لمانځه د ادا کولو له پاره را ووتل ، اوس نو په دې خونه کې یواځې اغا حسن او قاسم دواړه ځانته پاته شوي و. قاسم د نورو و سالارانو د وتلو وروسته تر ډیره ځنډه پورې خاموش ناست و او بیا پورته شو اود خوښې دروازه یې د دننه څخه کونډه کړه. اغاحسن په ډیر تجسس سره د قاسم خان دې کار ته کتل او بیا یې ترې په ډیره رازداره توګه وپوښتل:

« قاسمه ! څه خبره ده ، نن خو ډیر په فکر کې ډوب معلومېږي »

قاسم اغا حسن ته دخپل سره د رانژدې کیدو اشاره وکړه او بیا یې په ډیر ټیټه اواز سره اغاحسن ته وویل : « آغا !..... تاوکتل چې قومندان اسلم زما د تنخوا په خبره باندې څه ډول تبصره وکړه .؟ »

اغا حسن ځواب ورکړ : « څه ډول ؟ په ما خو دهغه خبرې ښه و نه لګیدې. د ښي چري ټول سپاهیان د سلطان د زامنو په څیر دي ، مونږ ته د تنخوا او مال و دولت سره کومه دلچسپي نه شته. اسلم خان ډیره ناوړه خبره وکړه او زما په آند چې په ټولو ډیره بده ولګیده. خو تا ترې څه مقصد ترلاسه کړې دې ؟ »

اغا حسن یو پاک سپاهي و ، د سراغ رسانی سره یې سروکار نه درلود. د اسلم خان خبره پرې په ښکاره توګه بده لګیدلې وه ، خو قاسم ، د اسلم خان په اړه په شک کې لویدلې و. ځکه هغه په ښي چري کې د غلطو افواهاو دخپرونکو پلټنه کوله. سلطان مراد خان ثاني په ریښتیا چې یو تجربه لرونکې پادشاه و. دا چې هغه د سراغ رسانی د کار له پاره د قاسم بن هشام په څیر ځوان ټاکلې و دهغه د بصیرت ښه ګڼل کیده. قاسم دهمغه لمړۍ ورځې څخه هر چاته د شک په سترګو کتل. هغه د اغاحسن خبرې واوریدې او اوپه تأدیبې توګه یې وویل : « آغا ! دعقل څخه کار واخه. دې ته هم وینه چې اسلم خان د لښکرو سره د تللو څخه ځان په څنگ کړې دې. په داسې حال کې چې د سلطان پټه محکمه وایی چې دسلطان سره غداران به د سلطان په نه موجودیت کې دسلطنت پر خلاف بغاوت جوړوي ، اودا هم ویل شوې چې دښي چري یو شمیر سالاران هم ددې غدارانو سره ملګري شوي دي. »

د قاسم په خبرو اغا حسن په فکر کولو مجبور شو. اغاحسن په پلټونکو سترګو قاسم ته وکتل او ورته یې وویل :

« دا خو ماته ډاګیزه شوې ده چې زمونږ په فوځ کې تور لیوان شتون لري. خو د اسلم خان په اړه ما ددې نه مخته هیڅ دا ډول فکر نه و کړې. ستا خبره مې زړه ته را غورزي. ځکه تر هغو چې زما معلومات دې ، دهغې په اساس د اسلم خان په کور کې د کوچني د پیدا کیدو له پاره لا تراوسه ډیر وخت شته. هغه زما دوست دې. خو ورځې دمخه یې ماته ویلي و چې خدای تعالی به ورته د شوال په میاشت کې لمړنې اولاد ورکړي. خو نن چې هغه کوم عذر

وړاندې کړ نو زه هم پرې حیران شاته شوم ، اوبیا تر ټولو ستره خبره داده چې یو سپاهی د جنگ میدان ته د تللو په وخت کې هیڅکله هم عذر نه کوي ، ولو که هر څومره ستونزې هم ولري.»

قاسم ډاډمن شو . اوس ورته ډاگیزه شوه چې په اسلام خان یی شک کول سهي وو . هغه دڅه ویلو له پاره خوله پرانسته چې یو ناڅاپه یی خبره و دروله . دهغه سترگې د دروازې په لور واوځستې . دهغه شپږم حس را بیداره شوې و ، د قاسم د سترگو په ځلیدا اغا حسن هم په پلټنې پیل وکړ . قاسم په خپلو شونډو باندې ګوته کیښوده او اغا حسن ته یی د چپ پاته کیدو اشاره وکړه . او پخپله دخپله ځایه راپورته شو . اوس نو هغه په پتوپېښو د دروازې په لور ولاړ . دروازې ته نژدې ورسید او په یوه بې اواز توګه یی د دروازې کونډه پرانسته . اوبیا یی و ناڅاپه د دروازې دواړه پلې په یوه شپک سره پرانستې ، د دروازو د پرانستو سره سم یو درز شو او دیني چري یو فوځي دکوتې دننه راپریوت . داسې بریښیده چې هغه د دروازې د پلې سره غوږ ایښې و او د اغا حسن او قاسم خان دخبرو د اوریدلو هڅه یی کوله .

قاسم او اغا حسن دواړه ژر تر ژره خپلې تورې د نیام څخه را وویستې ، قاسم خپله توره په هوا کې و خوزوله او مخته ولاړ او د دروازې کنډه یی بیا کلکه کړه . دا دیوه سراغ رسان په څیر دهغه لمړۍ معرکه وه . دیني چري دغه سپاهی د اغا حسن او قاسم د تورو په کتلو سره وارخطا شو . دهغه په مخ باندې د مرګې زیرې راخپور شوې و . او په چغو او سورو یی پیل وکړ . قاسم دخپلې تورې څوکه دهغه په ورمیر کیښوده او شاته یی ټیل واهه او د دیوال سره یی و نښلاوه . قاسم ترې په ډیر غضب او قهر سره و پوښتل : « تاو لې زمونږ خبرې اوریدلې ؟ ته څوک یی ؟..... اود چاپه وینا دلته د جاسوسی له پاره راغلې یی ؟»

ددې ځوان ستونې وچ شوې و . هغه توکاني تیرې کړې ترڅو خپل حلق تازه کړي . په همدې وخت کې اغا حسن چې دغه ځوان ته یی په پوره غور سره کتل وویل « دا دیني چري د دوویشتم دلګې عسکر دې چې د اسلام خان د قومندانۍ لاندې جنگیږي.»

د اغا حسن په خبره قاسم خان په ډیرو معنې لرونکو سترگو دهغه په لور وکتل اوبیا یی ددې ځوان څخه وپوښتل : « نوم دې څه دې ؟»

«تت.... تر.... ترکبا.... ترکباز....» ځوان د ویرې په تړتۍ ژبه خپل نوم ووايه . « زمونږ د خبرو د اوریدو له پاره ته دلته چا را استولې یی ؟» قاسم ترې یو ځل بیا وپوښتل .

خو دا ځوان خاموشه پاته و . قاسم د خپلې تورې څوکې ته لږ څه نور زور هم ورکړ ، د ترکباز د سترگو اوبڼکې راغلې . دهغه د ستونې څخه د حلالیدونکې وزې د اواز په څیر اواز راوت . قاسم ترې یو ځل بیا خپله همغه

پوښتنه تکرار کړه. «وایه چې تالته چا رالیرلې وې؟» که چیرې راته یې ونه وایې نو یاد لره چې زه به ستا پښې اولاسونه پرې کړم او په چوک کې به یې گوزار کړم.»

دویرې څخه د ترکباز رنگ د خزان د پاڼو په خیر گزیدلې و، خوبیا یې هم څه ونه ویل. کیدې شې چې هغه نه غوشتل د چا نوم واخلي. کله چې قاسم وکتل چې ترکباز په اسانۍ سره اقرار نه کوي نو اغا حسن ته یې د ترکباز د پښو اولاسونو د تړلو اشاره وکړه.

اغ حسن خپله توره کینبوده او دخپل صندوق څخه یې رسی راووېستله او لکه شیبه وروسته ترکباز لاس و پښې تړلې د زمکې په فرش باندې تړلې پروت و. اوس نو اغا حسن او قاسم دهغه تر څنگ ناست و، قاسم ورته وویل: «گوره! مونږ ته وایه چې تالته چا رالیرلې یې. اوکه نه ته پوهیږې چې مونږ به ستا غوښې ټوټې ټوټې کړو» ددې خبرې سره سم قاسم په خپله توره دهغه مټ ورزخمې کړ، دهغه کمیښ و شکید او د اورې څخه یې وینې را روانې شوې. اوس نو هغه بلکل ویرې اخستې و هغه دخپلې مړینې له ویرې په فریاد او ژړا کې وویل چې:

«زه.....زه.....اس.....اس.....وډي.....اس وډي.....اسوډي رالیرلې وم..... او زه.....»

په دې وخت کې دکمرې دکړکۍ نه یو غشې راغې او د ترکباز په ستونې کې ونښت..... تریوه وخته پورې خو قاسم او اغا حسن هم په دې ونه پوهیدل چې دا څه وشول. ترکباز په خپلو وینو کې ککړ پروت و. لاس و پښې یې تړلې وې، اوسترگې یې دخپلو گاتو سره راوتلې وې..... هغه دمړینې په حال کې و. غشي دهغه د ستونې سره یو ځای نښتې و او دهغه ساه یې وربنده کړې وه.

خو کله چې قاسم خپل فکر راسم کړ نو د برق په څیر یې ټوپ کړ او دکمرې دروازه یې پرانسته او بیرون ووت. اوس نو هغه هلته د بیرکونو تر منځ جوړې شوې برنډې کې منډې وهلې. هغه د عمارت اخري برخې ته روان و. ځکه هلته په چت باندې د ختلو له پاره د ختو څخه زینې جوړې شوې وې. قاسم په ډیره بیړه په زینو باندې ور وخوت. دهغه تر شا اغا حسن هم په منډه کې و خو دواړو شاته نه کتل. هغوې څو ثانیې وروسته د بام سر ته ورختلې وو. خو دلته په راتلو سره هغه ناهیلې شول، ځکه د ترکباز وژونکې د بام هغه بلې لورې ته ټوپ وهلې و او تښتیدلې و. کله چې قاسم اغا حسن بام ته د راختلو په وخت کې وکوت نور ورغړی کړ «منډه کړه..... دلته نه شته..... هغه بلې لورې ته..... د بوټو په لور یې وویښه..... هغه د بام څخه ټوپ وهلې دي.»

قاسم هم په خپله بیرته شاته منډه کړه او د سیلۍ په څیر د عمارت شمال لور ته ورغې خو دلته هم اغا حسن او قاسم ناهیلې شول، ځکه د بښمن د ولکې څخه وتلې و، قاسم او اغا حسن د فوځ د یوه دلگې سره یوځای ددې

معسکر شاوخوا ټوله سیمه وکتله خو د ترکباز قاتل داسې غیب شوې ولکه د خره د سره نه چې ښکر غیب وي. د ماښام د لمانځه وروسته چې کله بیرته کمرې ته راغې نو اغا حسن ته یې وویل.

«د ترکباز لاش سره دې څه وکړل؟»

«هغه خو د جاسوسی د څانګې مشر بهرام خان له ځانه سره یوړ. کوم وخت چې مونږ د قاتل په لټه کې و نو بهران خان دلته راغلې و او خپل کاريي تکمیل کړې و،» اغا حسن ځواب ورکړ او قاسم یو اوږد اووو وکړ.

قاسم ترې یو ځل بیا و پوښتل «ښه، دا راته ووايه چې ستا په ذهن کې ددی پېښې په اړه څه معلومات را پیدا شو، اودا چې دا «اسودي» به څوک وي؟ ځکه ترکباز د مړینې نه مخته د اسودي نوم اخستې و.»

«نه، ماته په دې اړه کوم خاص معلومات نه شته،..... کله چې هغه ټک ټک کاوه..... او آس آس یې وایه نو مافکر کاوه چې هغه به اسلم خان ویل غواړي. خو هغه بیا د اسودي نوم واخست..... څرګنده نه ده چې دا اسودي څوک دې؟ د اغا حسن په مخ باندې د ژور فکر کولو اغیز و. قاسم د کوم خیال سره اغا حسن ته مخ کړ او ورته یې وویل:

«اغا، ته د اسلم د قومندې لاندې بل کوم سپاهی را وېوله. کیدې شي چې د اسلم تر لاس لاندې وګرې هغه ته د اسودي په نوم غږ وکړي. ځکه چې په عمومي توګه د فوځ عسکر خپلو سالارانو ته دخپلې خوښې نوم ورکوي. د اسلم مخ اوخبره هم توره ده، کیدې شي دهغه د لاس لاندې وګرې دهغه د تور رنګ په خاطر هغه ته اسودي غږ کوي.

د قاسم دخبرو سره اغا حسن یو ټکان وخوړ، او په ستایونکو سترګو یې د قاسم په لور وکتل او ویی ویل: «په خداي چې ته ډیر ذهین انسان یی. ته باید د همدې پټې څانګې مشر او یا شاهي سراغ رسان واوسي. ته بلکل سهي خبره کوي، د اسلم خان دغه نوم دهغه تر لاس لاندې خلکو نه دې ایښي، بلکه په یوه وخت کې پخپله سلطان هغه د اسودي په نوم یاد کړې و. په دې اساس اسلم خان کله کله دخپل نوم سره د اسودي لقب هم استعمالوي. خوبدي دا ده چې ماته دا خبره مخکې ولې په یاد را نغله. په حقیقت کې د قاتل لټون زما دماغ هغه لورې ته متوجه کړې و.» هغه حسن په ډیره څرګنده او ډاګیزه توګه دا خبرې کولې. قاسم خان هم په ډیر عجیب حالت کې ناست و. ځکه یو ډیر مهم سراغ یې موندلې و. هغه لږ څه په ژولې توګه اغا حسن ته وویل.

«اغا!..... فکر کوه چې اسلم ددې پېښې څخه خبر نه شي. زه غواړم هغه په کومې ځانګړې توګه تر خپلې ولکې لاندې راوړم.» د قاسم په خبرو اغا حسن ډیر زیات حیران شو او ویی ویل «غواړې هغه ونیسي! مقصد دې څه دي؟ ته په کوم حیثیت په هغه باندې لاس ږدي؟»

اوس نو قاسم ته دا احساس پيدا شو چې هغه بايد د اغا حسن تر مخه په قاسم باندې د ولکې کولو خبره نه وې کړې، خو اوس يې خبره د خولې څخه وتلې وه. په دې خاطر يې د درواغو ويلو په ځاي هوډ وکړ چې د اغا حسن په څير مجاهد شخصيت دخپل ځان ملگرې کړي.

«په حقيقت کې زه د سلطان له اړخه په وختي ډول د سراغ رسانۍ له پاره ټاکل شوې يم. ما ته په دې لړ کې ستا کومک ته اړتيا ده. زه د پخوا څخه يو شمير خلک تر خپلې څارنې لاندې لرم. خودکوم څرگند ثبوت د نه لرلو په اساس دهغوې پر خلاف لاس نه شم پورته کولې. خو اوس د لمړي ځل له پاره ماته ددې سازشي زنځير يوه کړۍ تر لاسه شوې ده. په دې خاطر زه غواړم اسلم خان اسودي په ناڅاپي توگه ونيسم.»

د قاسم ددې نوې دندې د اوريدو په اړه اغا حسن ته کومه حيرانتيا پيدا نه شوه. بلکه تريوه حده پورې خوشحاله شو. بيا يې په خندانه توگه قاسم ته وويل. «اسلم خان اسودي ته خو به معلومات ورپه برخه شوي وي چې دهغه راليږل شوی عسکر دمړينې په وخت کې د اسودي نوم اخست.»

د اغا حسن خبره بلکل په ځاي وه. قاسم د يوې لمحې له پاره فکر وکړ او بيا يې وويل. «زما په آند، تر هغو چې اسلم خان ته دا يقين تر لاسه شوې وي چې زمونږ په لاسو کې دهغه د نيولو له پاره کوم څرگند ثبوت نه شته، نو هغه به د تينبستي هڅه نه کوي، او پخوا تردې چې هغه وتنبستي نوز به يې خټ ورمات کړم»

په همدې وخت کې قاسم د کوم آند په اساس يو ځل بيا وويل: «اغا! ايا تاته د اسلم خان اسودي د اوسيدو د ځاي په اړه معلومات شته؟»

«مقصد دې څه دې، ايا نن شپه خو به نه غواړې هغه ونيسي؟» اغا حسن ورته په پلټونکو سترگو وويل. قاسم ورته د هوکړې په خاطر سرو خوځاوه. «بې شکه چې زه د نيکۍ په کار کې د ځنډ کولو قايل نه يم. زه به همدان ددې غدار په سرد تندر په څير راپريوځم، زه به د هيواد ددې دښمن څخه د قيصر د ټولو جاسوسانو نومونه را باسم.»

اغ حسن په پوره دلچسپۍ سره د قاسم خبرو ته غوږ ايښې و. بيا يې سمدستي وويل:

«سهې ده، زه هم له تاسره يو ځاي ځم.» «يو اځې ته نه بلکه قومندان امير خان هم له ځانه سره يو ځاي وړو. کيدې شي چې اسلم دفاع وکړي او يا دهغه څه نور ملگرې دهغه د ملاتړ له پاره را و ځغلي.»

ددې خبرو نه وروسته تر ډيره وخته پورې اغا حسن او قاسم په خپل راتولنکي پلان او په مختلفو امورو باندې خبرې اترې وکړې، ان تردې چې شپه پخه شوه، قاسم راپورته شو او ويی ويل.

« مونږ به نیمه شپه دخپل پلان دپلې کولو له پاره حرکت کوو. دا ډیره بڼه شوه چې تاته داسلم خان دکور لاره اوگودر معلوم دې..... اوس نو ستا په غاړه دا کار هم دې چې امیر خان هم په دغه ټول پلان باندې خبر کړې او په خپل وخت یې له ځانه سره د چوڼۍ تر دروازې پورې راوړې.»

قاسم خان ، اغا حسن ته خپله دنده ور وښوله ، د قاسم د هرې خبرې سره اغا حسن د اثبات سر خوځاوه. د ټولو اموراتو د ترسره کولو وروسته ، قاسم د اغا حسن څخه اجازه واخسته او خپل کور ته رهي شو.

شپه تر نیمایي زیاته تیره شوې وه. د اورنه په فوځې چوڼۍ په سیمه کې د افسرانو د اوسیدو دځایو ته نژدې درې آس سپاره ترسترگو شول. دا دهغوې افسرانو د اوسیدو ځای و چې کورنۍ یې درلودې. ددې د اوسیدو د ځایو شاتنۍ برخه کې د شاه توتو گڼې ونې ولاړې وې ، دلته به ټوله ورځ د افسرانو کوچیانو خپلو ځانو ته شاتوت را ټولول. دغه درې واړه آس سپاره د شاتوتو دې ونو ته راورسیدل او همدلته و دریدل. دلته د ونو سیوري د تیارو په ډیرښت کې کومک کاوه. دا درې واړه دخپلو اسونو څخه را کیوتل او خپل اسونه یې د شاتوت په ونو پورې وتړل. اوس نو دغه درې واړه سیوري د عمارت په لور روان شول.

د عمارتونو په دریم کتار کې لمړنۍ کور د اسلم خان د اوسیدو ځای و. دغه درې واړه سیوري همغه لورې ته ورغلل. کله چې د اسلم خان کور ته ورنژدې شول نو و دریدل. دا د پښو خښتو څخه جوړ شوې یو کوچنې د اوسیدو ځای و. ددې کور بیرونۍ دروازه دکوڅي په لور خوارلس فته ستره وه ، شاته یې دکور د اوسیدو د کوټو دیوالونه وو. دامیر خان سیوري دکور شاته برخې په لور ولاړ. اغا حسن او قاسم د دروازې په لور ورغلل. دیني چري دغو درې واړو افسرانو خپل مخونه را نغاړلي وو. هغوی د چیتا په څیر په پوره چالاکی سره دکور دروازې ته راغلل او دروازې ته یې غوږ و نیوه. هغوی غوښتل دکور دننه کوم اواز واوري ، تر ډیره وخته پورې د دروازې څنگ ته ولاړ و ترڅو دکور دننه د حرکت څخه ځانونه خبر کړي. وروسته بیا قاسم په دې ډاډه شو چې اسلم خان اودهغه کورنۍ د خرگوش په خوب ویده دي ، په دې خاطر یې سمدستي د دروازې په سرد ورختلو له پاره ورتپو کړ ، دهغه وجود په تور رنګه کالیو کې پټ و او په خپله ملا یې دوه عدده خنجرونه تړلي وو. بلې لورې ته یې د تورې خالې نیام را ځوړند و ، ځکه توره قاسم خان په خپله خوله کې نیولې وه. تر شا یې د غشو ستره کڅوړه وه ، قاسم په ډیر احتیاط سره هغه لورې ته ورکوز شو ، اغا حسن هملته په کوڅه کې ولاړ و ترڅو د اسلم خان دکور ددرې دپرانستو وروسته ورننځي. قاسم خان په ډې احتیاط سره دروازه پرانسته ، او اغا حسن یې دننه راننویست.

په بل اړخ کې امیر خان هم خپل کمالونه ښوول ، هغه دکور د شاه مخې د ونو په کومک د کربونې په څیر خپلې پنڅې لگولې اود کور چت ته را وښوت. دچت په منځ کې دتللو په ځای یې د بام په یوې لورې دیوال باندې په پټو پښو لکه دپیشو په څیر تگ کاوه ان تردې چې دکور د بام ترزینو یې ځان را ورساوه. هغه ددې ځایه دکور تیاره

انگړې په بڼه توگه کتلې شو. امير خان په ترټول پورته پاتکې باندې غلې کيناست. هغه دهمدې ځايه د اغا حسن او قاسم خان د فعاليت څارنه هم کوله.

قاسم او اغا حسن دبيروني دروازې څخه دننه راغلي و، هغوي هم دلته د کور په انگړ کې و، په انگړ کې د شاتوتو يوه ستره ونه ولاړه وه. ددې ونې سيوري لکه د پيري په څير په ديوالو باندې پريوتې و. د سپوږمۍ شپه وه. خوسپوږمۍ خپل څو منزلونه وهلي و او نژدې و چې د لمر په تعقيب کې دهغې د شفق څخه ورټوپ کړي. قاسم او اغا حسن مخته ورغلل او برنډې ته ورننوتل. دلته ډيره تياره وه او دکوتو دروازې دد ننه څخه تړل شوې وې. قاسم او اغا حسن په بيلو بيلو دروازو باندې غوږون کينسودل ترڅو دد ننه څخه کوم اواز و اوري. خو په کوتو کې پوره پوره خاموشي وه. قاسم ته دا کار څه غير قدرتي ښکاره شو. خو هغه پرې و نه پوهيده. بلاخره يې په دروازې باندې زور وکړ، خو هغه وخت ډير حيران شو چې دروازه کونډه شوې نه وه. هغه سمدستي دروازه پرانسته، او اغا حسن ته يې هم دخپل ځان په لور د راتللو اشاره وکړه. په خپله همدې تيارې خونې ته ورننوت.

خو لمخې وروسته هغه په خونه کې دننه ورننوتې و خو کوتې ته ورننوتلو سره سم نژدې و چې په هغه يو افت را پريوځي. په هغه چا د توري داسې دروند گزار وکړ چې نژدې و سريې له تنه جدا کړي خو معلومه نه ده چې هغه کوم ځواک و چې قاسم يې ټوپ وهلو ته اړ کړ. قاسم ټوپ کړ او يوې لورې ته ودرید او په دې توگه په تياره کې دپټ دښمن دتوري دغه وژونکې گزار هسې ولاړ.

اوس نو قاسم ځان سنبال کړې و. هغه دخپل دښمن دتوري بل گزار دهغه د توري د پرک په واسطه و کوت او ديبيا يې هغه دخپلې توري په زور تم کړ. اوسپنه د اوسپنې سر و جنگيده او د ټنگ اواز ترې راپيدا شو، داسې بريښيده چې دښمن يواځې نه دې بلکه دهغه بل کوم ملگرې هم دلته شاوخوا کې پټ شوی و. هغه ملگرې يې په اغا حسن باندې يرغل وروستې و، ددې نه دا را څرگنده شوه چې اسلم خان او دهغه ملگری لا دپخوا څخه په سنگر کې ناست و. قاسم په همغو تيارو کې ددښمن د توري گزار تمباوه. بيا هغه يو ناڅاپه يوبل داو ولوبوو. هغه خپله پښه و غځوله او په زمکه پريوت. او په همدې ملاسته کې و خويد او ددښمن پښو ته يې ځان ورساوه. مقابل لورې غوښتل چې په قاسم د پاسه راپريوځي خو په دې وخت کې قاسم دخپلې توري څوکه پورته ونيوله، په دې وخت کې مقابل لورې په قاسم راپريوت خو توره يې په گيډه کې ولاړه او ترشايي ووتله. دغه تياره خونه يوې چغې ولړزوله او دمقابل لورې دگيډې څخه د وينو سيلاب راسر شو. قاسم ددښمن را پرځولو وروسته بيرته پورته شو او په بيړه بيړون ووت. خو دلته اغا حسن خپل مقابل لورې دښمن څو لمخې دمخه ختم کړې و. اغا حسن او قاسم ته د زينو په لور د يوه سيوري دمنډې اواز تر غوږو شو، اوبيا دلې ځنډ وروسته دتورو د ټنگار اواز راغې، داسې معلومه شوه چې امير خان هم ددښمن سره په ټکر کې لويدلې دې. کله چې اغا حسن او قاسم د زينو په لور ورمونده کړه، خو پخوا تر دې چې هغوي په زينو وروخيژي د زينو څخه د يوه دروند شي د راپريزو

اواز یی واورید، خو دا کس د قاسم په پښو کې د لویډو سمدستي وروسته بیرته ودرید، اغا حسن هغه د سپوږمۍ په رڼا کې وپیژانده چې اسلم خان دې. دهغه څخه توره لویدلې وه او پخپله د زینو څخه رالویدلې و خو روغ و جوړ و. قاسم خپله توره پورته کړه او د اسلم په ورمیږی ورکښوده. اسلم جرئت وکړ او په لوړ اواز یی وویل: «خو..... څوک یاستی؟ اوزما څخه څه غواړی؟»

کله چې اسلم اواز راوویست نو قاسم خپلې تورې ته نور هم زور ورکړ او د زمري په څیر یی په غمبار پیل وکړ او ورته یی وویل:

«اسلم خانه! ته مونږ ډیر ښه پیژنې چې مونږ د اسلام او وطن د غدارانو له پاره مرگ ثابتېږو. ته که غواړې څه مراعات ترلاسه کړې نو ستا خیر په دې کې دې چې ته باید هر څه چې درسره وي مونږ ته یی ډاگیزه کړې.»

«څه..... څه دروته ډاگیزه کړم؟..... ما.... ماته خو څه معلوم نه دې، که چیرې تاسو ماته څه وویل نو تاسو به پخپله هم خوندي پاته نه شئ. تاسې د ینی چري په یوه سالار لاس پورته کړې دې» په دې وخت کې اسلم خان حوصله په ځای کیده.....

قاسم په ناڅاپی توګه د اسلم خان د ورمیږ څخه خپله توره را دیخوا کړه، اسلم په حیرانتیا سره د قاسم په لور وکتل، خو څو لمخې وروسته دهغه دردناکه چیغو ټوله فضا وڅیرله. قاسم خپل توره په پوره توګه دهغه د ښې اړخ په ورون کې ورننویستی وه. د تکلیف اوزخم د درد په خاطر دهغه ستونې نور د چغو څخه چاودیده. کیدې شي چې دهغه چیغې په شاوخوا کورنو کې هم اوریدل شوي وي، اوس نو چې اغا حسن او قاسم څه کول غوښتل باید سمدلاسه یی ترلاسه کړې وې. امیر خان هم تردې وخته پورې هملته په چت باندې ناست و. هغه د یوه ښه روزل شوي عسکر په څیر خپله مورچه پرې نه ښوده. قاسم د اسلم په ورون کې خپله توره ننویستی وه خو بیرته یی ونه ویستله. اسلم د تکلیف د زوره چغې او سوری وهلې. خواغا حسن ورمخته شو او دهغه په خوله یی لاس کښود او خوله یی وربنده کړه. قاسم د یوه وینه تویونکې انسان په څیر د اسلم خان په سترګو کې ورکیوت او ورته یی وویل:

«اسلم خانه! د ژوند څخه ډیر ارزښتناک بل کوم څیز نه شته. په ځانګړې توګه ستا په څیر غدارانو ته. اوس کې ته غواړې ژوندې پاته شې نورینستیا رینستیا ووايه چې ستا رالیږل شوي کس ولې زموږ خبرې اوریدلې؟..... دا راته هم ووايه چې د ابو جعفر سره دې اړیکې ترکومه ځایه دي؟ او په ینی چري کې ستا نه خوا نور څومره کسان د قیصر جاسوسان دي؟..... او یاد ساته، چې نورې چغې ونه وهي، او که نه زه به دې غوږونه در پرې کړم.

«

د قاسم په خبرو کې ډیره زیاته سفاکي او بې دردي وه. اسلم خو پریږده چې اغا حسن هم د قاسم په خبرو باندې لږ زیږده. اغا حسن د قاسم په اشارې سره د اسلم دخولې نه لاس لرې کړ، اسلم د قاسم د سفاکۍ څخه دومره ویریدلې و چې د ډیرو سختو دردونو سره سره یې بیا هم ژبه و دروله. د قاسم د بیا پوښتنې په اړه هغه د طوطۍ په څیر په خبرو پیل وکړ. هغه وویل چې په حقیقت کې ابو جعفر د قیصر جاسوس دې او د عثمانی سلطنت د تباہ کولو په خاطر دلته د تیرو شلو کالو څخه میشت شوې دې. هغه دا هم وویل چې ابو جعفر په یڼي چري کې هم دخپلو جاسوسانو جال خپور کړې دې. خو هغه په یڼي چري کې د موجوده جاسوسانو نوم او ادرس و نه ویلې. هغه د یوه سالار نوم واخست چې څټ یې خوړند شو، داسې معلومیده چې هغه بې هوشه شوې وي، په همدې وخت کې امیر خان د چټ څخه په مرموزه توګه دوې ته وویل چې «تر څنګ کور کې څه حرکت تر سترګو کیږي، تاسې په بیرې خپل کار تر سره کړئ»

قاسم په مایوسۍ سره د اسلم په لور وکتل او د لږ ځنډ وروسته یې خپله توره دهغه د ورانه څخه را وویستله. اسلم د بې هوشۍ په حال کې په زمکه تړپیده. خو سترګې یې پرانه نستې، قاسم، اسلم په همغه ځای کې پریښود. او اغا حسن ته یې د پورته ختلو او د امیر خان سره دخبرو له پاره ورولیږه، خو پخپله هغه بلې بندې خونې ته ورغې. د قاسم په آند چې دلته د اسلم ښځه بنده پاته وه. هغه دروازې ته ور ورسید او دروازه یې ورتیل وهله. قاسم هملته پرته ډیوه رڼا کړه او د برنډې په دیوال کې یې پروت مشال هم روښانه کړ، اوس نو مشال په لاس قاسم بندې دروازې ته ودرید او د هغې د پرانستلو هڅه یې کوله. د لږ څه هڅې وروسته دروازه په یوه کړک سره پرانستل شوه خو هغه ته کمږې ته ورننوتل په نصیب نه شول، معلومه نه ده چې د زینو سره پروت بې هوشه اسلم کله په هوش کې راغلې و او په زمکه باندې په ښویدو ښویدو کله د قاسم تر شا را رسیدلې و، اوس نو دهغه په لاسو کې یو اوږد خنجر د ورايه ځلیده. کله چې قاسم د دروازې پټې ورماتې کړې نو اسلم هغه نیمه ډږه را پورته کړه او په قاسم یې د تورې دروند ګذار وکړ، قاسم بلکل په همغه اخرې لحمې کې د شا له خوا اواز واورید او په بیرې را وګرځید. خو اوس ډیر ناوخته شوې و د اسلم خان خنجر د قاسم په ښې اوږې باندې راپریوتې و او دهغې د غوښې د پرې کولو ورسته بلې لورې ته وتلې و. په دې توګه اسلم خان د خپل زخم بدله واخستله. قاسم په زوره زګیروي وکړ. خو په خپل ځای باندې ثابت قدمه پاته شو، مشال دهغه د لاسو څخه ولوید خو تر اوسه پورې یې رڼا خپروله. قاسم دخپل زخم هیڅ پروا و نه کړه او په پوره زور سره یې خپله توره را خلاصه کړه او د اسلم سر یې د تنې څخه جدا او د کوټې منځ کې ور وغورځاوه. د مشال رڼا تر ډیره پورې دننه کوټه روښانه کړې وه. د اسلم پرې کړل شوې سرد کمږې په صحن کې رغپیده. اوبیا په هغه بله خونه کې ښځینه اواز تر غوږو شو. دا د اسلم د ښځې جغې وې.

قاسم را لویدلې مشال بیا را واخست. او کمږې ته دننه ورننوت. هغه د رڼا په مرسته وکتل چې هلته یوه ښځه ناسته ده، ټول وجود یې د ویرې نه ریرېږي، دهغې په پښو کې یوه تیزه توره هم پرته ده. داسې معلومیده چې دا

توره اسلم خپلې ښځې ته د خپل ځان د دفاع له پاره ورکړې وه. خو هغې ښځې دخپلې کمزورتیا په اساس هغه استعمال نه کړای شوه. او د ویرې نه یې لاندې غورځولې وه. داسلم ښځې چې کله دخپل میره پرې کړل شوې سر وکوت نو خپل ذهني توازن یې له لاسه ورکړ ، هغې په راوتلو سترکو تر ډیره پورې نقاب پوښه قاسم ته کتل اوبیا یې یو ناڅاپه په پښو کې پرته توره را پورته کړه او د یوې پاگل وحشي حیوان په څیر یې په قاسم باندې حمله وکړه. قاسم څو قدمه شاته شو او بیا ددې ناروزلې ښځې د تورې گذار په خپله توره باندې تم کړ ، دهغې ښځې توره دهغې له لاسه ولویده او ددیوال سره ولگیده. په همدې وخت کې د بیرون څخه د منډې اواز راغې ، دا اغا حسن چې قاسم ته یې ویل چې څو کسه وسله وال کسان غواړي دغه کور د مخې له لورې تر کلابندی لاندې راولي. قاسم ددې خبرې په اړوندو سره د برق په څیر بیرون ته وروډنگل اود درې درې زینې خیزونو په وهلو سره د کور بام ته ورسید. اغا حسن یې هم تر شا په منډو و. امیر خان لا د پخوا څخه هلته په چت باندې موجود و . هغه د عسکري پوهې څخه په گټې اخستو سره مخکې دمخکې یوه رسی دلاندې کیوتلو له پاره دکور شاته غوځولې وه. تر ټولو دمخه اغا حسن لاندې کیوت ، ... بیا قاسم او په اخر کې امیر خان هم لاندې را کیوت. اوس نو هغوې بلکل خوندي و. درې واړه په ډیره محتاطه توگه د شاتوت د ونو سیوري ته راغلل او پخوا ددې څخه چې هغه وسلوال کسان دې کورته را ننوځي دیني چري دغه درې واړه سالارانو خپل کار تکمیل کړې و او د فوځي چوڼۍ د سیمې څخه وتلي و.

سهار د اورنه په خلکو کې عجیبه عجیبه خبرې کیدې. هرې لورې ته حیرانتیا خپره شوې وه. خلکو په ځای ځای کې دښې دپینې شوې پینې په اړه خبرې کولې ، ځکه په یوه ورځ کې دیني چري په عسکري چوڼۍ کې څلور کسان وژل شوي و ، دهر چاپه ژبه همدا خبره وه چې د قیصر جاسوسان په اورنه کې را خپاره شوي دي.

خو قاسم په بل کوم فکر کې و. دهغه سره ډیر کم وخت و ، خو تر مخ یې کارونه انبارونه وو. په دې وخت کې هغه د بغدادی دروازي ترڅنگ گرزیده را گرزیده . ځکه ابوجعفر همدلته اوسیده . اوس ورځ وه خو هغه دا ځای یواځې په دې خاطر کوت چې په راتلونکې گام اخستو کې ورته اسانتیاوې پیدا شي ، بازار کې هم پوره گڼه گڼه وه. خلکو ترکې خولې. په سر کې وې او درانه کالی یې اخستې و ، ټول په خپل کاروباري ژوند کې نښتې وو. قاسم په کرار کرار په بازار کې گرزیده. خو یواځې یو څوکسان د پروښو پینو په اړه په خپلو منځو کې خبرې اترې کولې. قاسم عربی کالی په تن کړی و چې کمیسی یې تر پښو پورې را غځیدلې و ، په سربې حجازی لونگۍ تړلې وه ، هغه د بازار د غوغا څخه بې پروا د بغدادی دروازي په لور وروان و. هغه غوښتل د بغدادی دروازي جامع جومات ته ورشي. هغه د بغدادی دروازي جومات ته ور گزیدونکې و چې په دې وخت کې یې سترگې د مارسی په ځوان کوچوان باندې ولگیدې. دمارسی کوچوان په بازار کې د څه اړینو شیانو د اخستلو له پاره راغلې و ، هغه غوښتل د مارسی کوچوان (اکبر) سره وويني ، کله چې داکبر لورې ته ورنژدې شو نو اکبر هغه وپیژانده

«او... صاحبہ ته !... ته دلته څه کوي؟ ... مارسي ستا ډيره ستاينه کوي ، نن خو زمونږ کورته هغه راغلي دي.... هغه زما دمشري مالکي دوست دي.... هغه د چوغې خاوند ...؟»

داسې ډاگيزه شوه چې اکبر د قاسم ستونزه اسانه کړه. هغه چې د چا لټون کاوه هغه پخپله د قاسم مخې ته راغې. قاسم سمدستي د اکبر څخه وپوښتل.

« څوک؟.. ابو جعفر؟»

« هو !هماغه ابو جعفر.... دنيا ستگرو خاوند ..»

کله چې اکبر ورته د نيلا سترگو خاوند وويل نو د قاسم ذهن بيا په را وخرخيد. دنيا سترگو خاوند عرب اوسيدونکې ، ابو جعفر به تل د قاسم په زړه کې را ټکيده. قاسم سمدستي پريکړه وکړه چې هغه به مارسي ته يو پيغام استوي ، په همدې خاطر يې اکبر ته وويل :

«زه تاته يو ليک درکوم. ايا ته يې په سهې توگه خپلې کوچنۍ مالکې ته ور رسولې شې؟» هو ! بلکل ، زه به ليک هرو مرو کوچنۍ مالکې ته ور سپارم.»

د مارسي کوچوان دخپل عمر نه زيات چالاکه و. خو اوس قاسم ته ستونزه راپيدا شوه ، ځکه هغه غوښتل په بازار کې د خط د ليکلو کوم ځای پيدا کړي ، هغه فکر وکړ چې دکوم سراي د منشي د کاغذ او قلم څخه بايد کار واخلي. په دې خاطر هغه د مارسي دکوچوان سره يوځای د يوه سراي په لټه کې روان شو. په بازار کې پوره گټه گوڼه وه. خلک په پښو تلل راتلل ، خويوشمير خلک په خرو او اسونو سپاره په بازار کې گرزيدل را گرزيدل. دهرشي اوهر ډول وسايلو څخه دوکانونه ډک و ، ښځه او نور ټول په پيرلو او پيريدلو کې مصروف و. دا د اورنه تر ټولو ستر بازار و. دا د بغدادی دروازي څخه پيليده او د ښار تر منځه پورې رسیده. قاسم او اکبر د سراي د لټون له پاره ان د بغدادی دروازي تر چوکه پورې را ورسيدل ، قاسم د اکبر د وينا په اساس په يوه ځای کې تم شو ، دا ډير ستر او ښايسته سراي و ، قاسم اکبر له ځانه سره واخست او سراي ته ور ننوتل. د سراي د عمارت په کتلو سره حيران پاته و ، دا تيرو څخه جوړ شوې يو ډير ښکلې عمارت و ، قاسم د عمارت له منځه تير شو او د استقباليه ميز په لور ورغې ، هلته يو دپوخ عمر سړي دهغوې ښه راغلاست وکړ ، قاسم ورته د کيناستو سره سم خپله خبره وکړه. هغه پوخ عمري سړي سمدستي کاغذ او قلم د قاسم تر مخ کيښوول تر څنگ يې د قلم رنگ هم رامخته کړ. قاسم خان قلم او کاغذ راواخست او مارسي ته يې وليکل:

«نن يو ځل بيا عقاب ستا په انگړ کې دي ، پخوا له دې چې هغه ستا د کيناستو ځای زيانمن کړي دهغه عزائم ځانته ډاگيزه کړه ، د ستورو د چال چلند په اساس نن ورځ زمونږ له پاره ډيره غوره ورځ ده. د چمن د مرغانو له

پاره د دې عقاب خطر کمیدونکې دې. امید دې چې د شاهین تر راتلو پورې به دغه عقاب دکوم ښکاری ښکار وگرځي. خودهغه په تگ راتگ باندې ، په ځانگړې توگه نن ورځ ځانگړې څارنه په کار ده ، والسلام»

دا د رازه ډکه لیکنه وه. خو مارسې ذهینه نجلۍ وه ، هغه ته ددې مسئلې ډاگیزه کول ستونزمن کار نه و ، قاسم مارسې ته لیکلې دغه لیک را تاو کړ او بیا اکبر ته ورکړ. اکبر په دې و پوهیده چې کار پوره شوې دې ، نو سمدستي د تللو له پاره تیار شو. خو قاسم یو ځل بیا هغه تم کړ. په چوترې باندې ناست دغه پوخ عمری سړې چې د قاسم دا لیک یې دخپلو عینکو لاندې کوت ، حیران پاته و. ځکه د قاسم د لیک مضمون ډیر عجیب و. که چیرې لیک د مارتها اویا ابوجعفر لاسو ته هم ورغلې وې نو بیا یې هم راز ترې نه شو پیدا کولې. قاسم تر اوسه پورې د یوه ډیر پوه سراغ رسان په څیر خپل ځان ثابت کړې و. هغه اکبر ته وویل:

«گوره اکبره ! خپلې مالکې ته دې ووايه چې ددې لیک ځواب به همدا نن راکوي او هغه هم ژر تر ژره اکبره ! ته په خپله د خپلې مالکې ځواب ماته راوړه. زه به نن ماسپښین ستا د راتلو انتظار کوم. هلته د لاله شاهین دیادگار تر څنگ.....»

د قاسم د هداياتو د اوریدو سره سم اکبر خپل سر د درنښت په خاطر و خوځاوه. هغه ولاړ او قاسم هم پریښود چې ژر تر ژره ولاړ شي. له یوې خوا قاسم اکبر د مارسې دکور په لور ولیږه خو دبله اړخه یې اراده وکړه چې هغه به په خپله د ابوجعفر د څارنې له پاره د مارتها تر کوره ورځي. خو اوس هغه د اکبر د بیرته راستنیدو انتظار کاوه. کله چې اکبر د سراي د منشي څخه ووت نو قاسم هم د منشي شکریه ادا کړه او بیرون وتلو له پاره را پورته شو. هغه د سراي څخه د را وتلو په حال کې و چې په دې وخت کې یې سراي ته د یوه اجنبي په را ننوتلو سترگې ولگیدې. دا سړې دخپل شکل اوصورت څخه د هنگرې عیسایي معلومیده ، او همدا خبره وه چې قاسم یې دهغه لورې ته متوجه کړې و. دا اجنبي مسافر و اودهغه په شا بار کړل شوې سامان ددې گواه و چې هغه همدا اوس اوس اورنه ته را ننوتې و ، پخوا ددې څخه چې قاسم دهغه په اړه څه نور فکر کړې وای ، اجنبي بلکل د قاسم سره نژدې تیر شو ، خو تم شو او په ډیر معصومیت سره یې د قاسم څخه و پوښتل.

«ایا دا سراي دې ؟»

د اجنبي د لهجې څخه د قاسم گمان په یقین بدل شو. دا ریښتیا هم د هنگرې اروپایي اوسیدونکې و ، د قاسم په څیر سراغ رسان د هنگرې ددې اوسیدونکې پوښتنه غنیمت وگڼله او په مکمله توگه دهغه اجنبي په لور متوجه شو.

« هو ! تاسې دکومه ځایه راغلي یاست ؟..... ایا ته د سراي په لټون پسې یی ؟» قاسم اجنبي ته د ځواب ورکولو په ځای په عامه توگه ترې و پوښتل.

« هو ! زه دهنګری خخه راغلي یم ، او همدا اوس دې ښار ته راننوتم . » داجنبي په خبرو کې بلکل سادګي وه ، هغه د شکل او صورت نه د قیصر جاسوس او یا د عیسایی فوځ سپاهي نه معلومیده . دهغه په مخ ساده شاتنه خندا وه او دسترګو شاوخوا یی تورې حلقې وې . دهغه سترګې هم داروپایی خلکو په څیر شني شاتنه وې . دهغه په کتلو سره د قاسم اعصاب ارام شوې و . هغه په دې فکر کې شو چې دا شخص خطرناکه نه دې . دهغه لهجه ، خبرې او قواره د جاسوس په څیر نه معلومیده . کیدې شی چې دا کوم سوداګر او یا سیل کونکې وي ، په همدې خاطر قاسم د زړه له کومې د تللو پریکړه وکړه ، خو دخپلو معلوماتو په خاطر یی داجنبي خخه اخري پوښتنه وکړه . هغه دهغې دمخه یی اجنبي ته وویل :

« هو ! دا سراي دې او ډیر ښه سراي دې ته را ته سوداګر معلومیږي . » د قاسم په استفهامیه لهجه ورته وویل :

هغه سړي وخنډل . او خپل سړی د نفې په خاطر وخواه . « نه ، نه ، ماته سوداګر مه وایه . زه د دنیا د اخستلو له پاره نه یم راغلي ، او نه یی د پلورلو له پاره راغلي یم . زه خو په دې خاطر را وتلی یم ترڅو خلک وپوهوم چې د دنیا پیرل او پیرودل بندکړئ ، ژوند ډیر لنډ دې اودغه لنډ ژوند په پیرلو او پیردلو باندې له لاسه مه ورکوی . »

قاسم یو ناڅاپه د اجنبي په خبرو کې دلچسپي واخسته . هغه اجنبي ته په مسکا وویل چې :

« ستا د سوداګرۍ خبره سهي ده . خود ژوند د لنډون خبره دې غلطه ده . ژوند به ولې مختصر وي ، ژوند خو ډیر اوږد دې . لمړۍ په دې دنیا کې ژوند کول په کار دي او بیا هغې دینا کې . دمرګ ملایکه خو یواځې دانسان بدن لمسوي ، هغه د روح دمرکز خخه لرې اوسي »

اجنبي د قاسم خبرې په پرانستو سترګو اوریدې . بیا یی په بیرته دخپلې شا خخه سامان را ښکته کړ ، او د قاسم سره ورغاړې ووت . « واه ! زه څومره خوش نصیبه یم ، په اورنه کې د لمړي قدم د ایښودو سره سم زه د یوه ډیر مناسب انسان سره مخ شوی یم . تا د ژوند په اړه ډیره ښه خبره وکړه دا ډیره ستره خبره ده . ایا ته خو به حکیم نه یی ؟ »

د اجنبي په خبرو قاسم وخنډل او ورته یی وویل « نه ! درونده میلمه ، دا دومره ستره خبره نه ده . دا خو عامه خبره ده . دا خبره خواته د مسلمانانو یو کوچنې ماشوم هم کولې شی . »

اوس نو اجنبي د پخوا خخه هم ډیر حیران پاته شو .

« ایا ریښتیا هم د مسلمانانو کوم کوچنې ماشوم دا خبره همداسې کولې شي ؟ »

« هو ! یو کوچنې ماشوم هم ! » قاسم ورته په خندا کې ځواب ورکړ . اوس نو هغه دغه اجنبي کوم خطبې وګرځېد . گناه . ځکه هغه وکتل چې اجنبي خلا ته ګوری او دخپل ځان سره خبرې کوي . اجنبي ویل چې :

« ددې مقصد دا شو چې د مذهب سره هم د کائناتو په اړه د ستونزمنو پوښتنو ځوابونه شته. ما خو دا فکر کاوه چې مذهب د یوڅو کسو پوهو خلکو د لوبو وسیله ده.... که چیرې مسلمان په مرگ قایل نه وي نو په یقینې توګه به دهغو سره د انسان دموخو له پاره اغې او برتر شعور شتون ولری.... ددې مقصد خو دادې چې زه بلکل سهې لورې ته راغلې یم.... هو! زه بلکل سهې ځای ته راغلې یم. اوس به زه د تندې احساس نه کوم، ای اربانه! تا واوریدل چې زه سهې ځای ته راغلې یم.»

د اجنبی ددې خبرو د اوریدو سره د قاسم دلچسپې نوره هم زیاته شوه. خو دهغه سره دوخت کمښت و. ځکه هغه غوښتل د ابوجعفر د نیولو له پاره پلان جوړ کړي. په دې خاطر ددې نه زیات د پاته کیدو جوګه نه و. هماغه و چې د اجنبی څخه یې رخصت واخست او روان شو. خو اجنبی هغه له لاسه ونيوه «ته چیرې ځې،..... را ځه لما سره راشه. زه یو اجنبی یم، ماته لاره وښی، ته ماته ډیر نیک انسان معلوم شوې.»

قام ودرید او په ډیر متانت سره یې اجنبی ته وویل: «درونده! زه خو اوس له تاسره نه شم تم کیدې، خو ته همدلته په سراي کې اوسه زه به ستا دکتلو له پاره یو ځل بیا راځم.... خو تا ماته خپل نوم او دلته اورنه د راتلو مقصد و نه وایه. نو که ته په دې اړه څه ونه وایی نو زما او ستا ترمنځ به دغه بیګانګې څنګه له منځه ولاړه شي.؟»

اجنبی په ډیره ټیټه لهجه وویل «زه ښه غواړم چې ماتاته خپل نوم و نه ښود. زما نوم «اربان» دې، د هنګري اوسیدونکې یم او همدا اوس اوس د قسطنطنیې څخه دلته اورنه ته راغلې یم، زه کوم ځانګړې کار نه کوم خو داوسپنې د ویلي کولو په کار کې پوره مهارت لرم.... اوسپنه زما په لاسو کې ویلې کیږي... په دې خاطر ما د کسب له اړخه ددې وخت داود وګڼه.»

اوس نو قاسم په خلاصو سترګو اربان ته کتل، قاسم په پوره جوش او ولولې سره اربان د لاسو ونيو او په ډیره مینه یې ورته وویل:

درونده اربانه! ته دلته زمونږ معزز میلمه یی. ته همدلته په سراي کې اوسه. ستا ټول مصرف به زه ورکړم، خواوس زه په بیره کې یم سبابه څه وخت ستا په خدمت کې حاضر شم.

قاسم په معذرت سره داربان څخه رخصت واخیست. او دسرایه راووت. اوس نو دهغه مخ د سلطاني قصر په لور و. ځکه هلته د امرانو د اوسیدو ځایونه و. هغه غوښتل د سلطان د قصر شاتنۍ برخې ته د ابوجعفر د څارنې له پاره ور وځلي، او غوښتل یې چې دمارتها تر دروازي ورسېږي. اوبیا د څارنې له پاره باید یو داسې ځای و ټاکي چې دهغه ځایه د ابوجعفر په تلو راتلو باندې څارنه وکولې شي. خو هغه ته د مارتها د دروازي پورې د ورتلو اړتیا پیدا نه شوه. ځکه هغه د لرې څخه دمارسی کوچوان وکوت. ځکه قاسم لږه شیبه مخته همدې کوچوان ته دمارسی په نوم یو لیک ورکړې و، قاسم فکر وکړ چې دهمدې کوڅې په سر کې په اکبر باندې ورغږ کړي.... بیا هغه یوه

پریکړه وکړه او همغې لورې ته روان شو په کومې چې اکبر روان و. هغه څو کوڅې د اکبر تر شا ولاړ او بیا په یو موږ کې را وگرزید، ویی کتل چې اکبر د ښار دننه سړک لورې ته روان دي. په دې خاطر یی په هغه ورغړ کړ. اکبر د غږ سره سم ودرید کله یی چې شاته وکتل نو خوله یی د حیرانتیا څخه وازه پاته شوه. هغه په ډیره بېړه د قاسم لورې ته راغې، قاسم دهغه سره د غیر معمولی یوځای کیدو په ځای د معمول مطابق په لاره د تلو په وخت کې دیو ځای کیدو پریکړه وکړه. د لږ څه وخت وروسته قاسم او اکبر یوځای په لاره روان و. اکبر لکه د طوطي په څیر په خبرو لگیاو.

«نن زما مالکه ډیره خوشاله وه. ستا دلیک نه وروسته یی د خوشحالی نه ټوپونه وهل، خو بیا پوه نه شوم چې ولې زما مالکې د مشرې مالکې او دهغې د میلمه دخبرو دا وریدو له پاره کړی. ته ورغله او هملته ورته ولاړه وه او غوږ یی ورته ایښودې. مالکې مې ماته هم وویل چې دهغوی خبرې واورم..... نن مالکه ډیره خوشحاله ده، صاحبه! ما ددې نه مخته هیڅکله هم هغه دومره خوشحاله نه وه کتلې.»

اکبر تر اوسه پورې خبرې کولې. خو قاسم دهغه خبرې غوڅې کړې او ورته یی وویل چې «ایا تا هم د ابو جعفر او مارتها خبرې واوریدې؟»

«هو!» اکبر په لنډه ورته وویل:

قاسم ترې بیا وپوښتل: «هغوی څه ویل؟»

اکبر تندې را گونج کړ او د لږ فکر نه وروسته یی وویل «هغوی دواړو په ښي چري کې د راپورته شوو پیښو په اړه خبرې کولې، ابو جعفر ورته ویل چې دا کارد شاهي سراغ رسان کړنه ده..... او مارتها، یاد ساته چې دا شاهي سراغ رسان ډیر زیات خطرناکه او چالاکه انسان دي..... ما هغه کتلې دي. دهغه وجود داسې د وجود به څیر او د پړانگ په څیر سترگې، او د گیدرې په څیر تیز دماغ لری.

اکبر همدومره وویل او بیا خاموشه پاته شو. قاسم ترې یو ځل بیا په پلټونکې لهجې سره و پوښتل.

«بس!..... ایا همدومره څه دي اوریدلې و یا نور څه دي هم؟»

اکبر یو ځل بیا وویل: «ابو جعفر د شهزاده علاوالدين سره د کتلو خبره هم کوله. هغه مارتها ته دا خبره کوله چې شهزاده دهغه په لاسو کې دي او دا چې مارتها ته په دې اړه د ویریدو اړتیا نه شته. هغه په ډیره ټیټه توگه دا خبرې کولې. داسې کومه کومه خبره به ترې را وتله، خوزما مالکه ټوله ورځ هلته د کړکۍ سره سر یو ځای کړې و، ولاړه وه او دهغوی خبرې یی اوریدې.

د قاسم له پاره همدومره خبره کافي وه. هغه په تلو تلو کې آخری پوښتنه وکړه. «ایا ابوجعفر تر اوسه هم هملته دي»

«نه، هغه لږ څه دمخه دهغه ځایه را ووت. خودا راته ډاگیزه نه شوه چې هغه چیرې ولاړ، کیدې شي چې زما مالکې ته په دې اړه معلومات وي.»

قاسم د تلو تلو په وخت کې یو ناڅاپه ودرید. هغه چې د اکبر څخه څه غوښتل وپوښتي، هغه یی پوښتلي و. اوس نو هغه ته د اکبر سره یو ځای په کوڅو کې تگ مناسب نه ښکاريده. په ډیره مینه یی اکبر ته دوه درې اشرفی په لاسو کې کیښودې، هغه یی په اوږه باندې وټپاوه. او پخپله په یوې بلې لورې ولاړ. هغه په لاره کې په همدې فکرونو کې ډوب و چې د ابوجعفر په غداریدو کې خو هیڅ شک پاته نه شو. دهغه په ذهن کې یو ځل بیا دهغه نیلې سترگې را ځلیدې. هغه په دې ډاډمن شوې و چې ابوجعفر د عثماني سلطنت له پاره یو خطرناک جاسوس او مهمه مهره ده. خو دهغه په ذهن کې را ټوکیدونکې دغه خیال تر اوسه پورې یوه مفروضه وه. هغه دا انگیرله چې ابوجعفر د یوه عربي په ځای یو اروپایی اوسیدونکې دې هغه غوښتل چې د ابوجعفر اصلي بڼه را برسیره کړي. خوددې ویرې چې بغاوت په هروخت کې شونې دې چې په ټولو ځایو کې سرراپورته کړی، خپلې پلټنې ته یی دوام ورکولو په ځای پریکړه وکړه چې ابوجعفر ته ددې نه زیات وخت ورنه کړي او لاس پرې پورته کړي او په خپله ولکه کې یی راوړي. په همدې خاطر یی په ډیره بیره ځان د پټې محکمې مشر بهرام خان ته ورساوه، ځکه هغه ته ددې کار د ترسره کولو له پاره یوه ډله عسکرو ته اړتیا وه. ترڅو دسلطان له اړخه ورکړل شوي خصوصي اختیارات استعمال کړي او ابوجعفر په رڼا ورځ ونیسي او بند یی کړي.

دهغه دغه ننۍ ورځ ډیره مصروفه تیره شوه، هغه ته ماسپښین ناوخته دمارسي پیغام هم رارسیدونکې و. په دې خاطر هغه باید د لاله شاهین یادگار ته ورغلي وې. او همدا نن ورځ یی د ابوجعفر په څیر د یوه ځواکمن او بانفوذه وگړي د نیولو پلان هم درلود ترڅو دهغې له لارې د سازشونو ټولې کړۍ راو سپړي. هغه د سهاره تر اوسه پورې پیدل روان و. خو اوس ورته د یوې وسله والې ډلې اړتیا پیدا شوې وه. ترڅنګ یی دخپل ځان له پاره دیوه بهترین آس اړتیا هم. هغه ددې کار د ترسره کولو له پاره دخپل ځان سره د بهرام خان رایوځای کول مناسب وگڼل. هغه نیغ دسلطاني قصر تر څنګ د سرکاري دفترونو د عمارت په لور ورغې، ځکه هغه کولې شو دبهرام خان سره همدلته وويني.

دبهرام خان څنګ ته د رسیدو سره سم هغه ورته خپله مدعا وویل. خو بهرام خان داسې خیز وواهه لکه لږم چې په کو خاص ځای کې ټک ورکړې وې.

«دا ته څه وايي؟ مونږ څنگه کولې شو دا ابو جعفر په خير شخصيت و نيسو؟ هغه خو دامراو د ډلې څخه دې. او د سلطاني قصر سره نيغ په نيغه اړيکې لري.»

قاسم خان د بهرام خان خبرې واوريدې او خوله يې را جوړه کړه، لږ څه په قهر يې وويل «که هغه د سلطاني قصر سره اړيکې لري، نو څه وشول. دا خو پخپله د معظم سلطان حکم دې چې هر هغه څوک پرته له ويرې ونيسئ چې اړيکې يې د غدارانو سره ثابتې شي. زه به د ابو جعفر د نيولو پرته ارام کينم. دا به زما په دنده کې زما غفلت وي، د قيصر جاسوس به زمونږ تر سترگو گرځي را گرځي او مونږ ورته هيڅ هم ونه ويلې شو. دا به څه ډول شوني وي؟..»

بهرام د ابو جعفر د نيولو په لاره کې خنډ و. ځکه هغه د دومره سترې خطري بار په غاړه نه شو اخستې. چالاکه ابو جعفر دخپلو غوره ماليو په اساس د شهزاده علاوالدين نه علاوه د سلطنت نور ډير مسؤلين هم په خپلو لاسو کې لوبول. بهرام داسې انگيرله چې د ابو جعفر په نيولو سره به شهزادگان، ستر ستروزيان او امران دهغه د ملاتړ له پاره په خوزبنت راشي، هغه د لږ څه فکر کولو وروسته قاسم ته وويل:

«قاسم بن هشامه! زه له تاسره د ابو جعفر په خير د شاطر انسان د نيولو له پاره نه شم تلاي. ځکه که ما ابو جعفر و نيوه نو شهزاده علاوالدين به زما په لاسو کې زنځيرونه واچوي.»

اوس نو قاسم په هغه څه پښيमानه ښکاريده چې سلطان يې دده په اړه د هداياتو د ورکولو څخه مننه کړې و. هغه ته د سلطاني دماغ د لرليد او باريک بينۍ په اړه اوس معلومات تر لاسه شو. هغه داسې انگيرله چې سلطان به يواځې يو سپاهي وي خو اوس ورته د ډاگيزه شوې وه چې هغه يواځې يو سپاهي نه بلکه يو ډير پوه او د سترو تجربو خاوند دې. هغه ته د خپلې عاقبت نا انديشۍ په اړه احساس کيده. ځکه که نن سلطان بهرام ته حکم کړي وې نو بيا به دا ستونزه نه رامنځته کيده. خو په هر صورت هغه دا خبرې حربي په توگه بهرام ته وويل:

«بهرام خان! سلطان ستا په شتون کې زه د ټول دربار تر منځ شاهي سراغ رسان ټاکلې يم، په دې اساس زه تاته حکم کوم چې د ابو جعفر په نيولو کې زما سره مرسته وکړه.»

اوس نو بهرام خپل تخرگونه گروړل. ځکه دا ريښتيا و، کله چې سلطان قاسم د شاهي سراغ رسان په خير ټاکه نو بهرام خان هم هلته موجود و. خو اوس بهرام خان په دې خاطر وړاندې وروسته کيده چې سلطان ورته په ځانگړې توگه کوم حکم نه و صادر کړي. څنگه چې قاسم بهرام ته د سلطان د حکم په اړه وويل نو بهرام يو رامت شو او په مړاوې لهجه يې وويل.

«قاسم بن هشامه! سهي ده..... زه ستا په مسؤليت ددې کار کولو له پاره تيار يم. خو ياد ساته چې که شهزاده علاوالدين ماته حکم وکړ نو زه ابو جعفر سمدستي پرېږدم.»

قاسم د بهرام خان دومره څه هم د ځان له پاره غنیمت وگڼل. او ویی ویل:

«سهي ده، د شهزاده علاوالدين د وينا په اساس ته ابو جعفر بیرته پریرده.»

ددې وروسته قاسم خان او بهرام خان د ابو جعفر د نیولو له پاره په پلان باندې خبرې اترې پیل کړې، ان تردې چې ماسپښین پیل شو. قاسم خان د بهرام خان سره د پلان د جوړولو وروسته د برق په څیر راووت او د کرایې د اسونو د اخور په لور ولاړ او د لاله شاهین د یادگار پورې د تللو له پاره یې یو آس کرایه کړ. د ماسپښین د کیوتو تر مخه هغه د یادگار دروازې ته رسیدلې و. خو د ژمنه کړل شوي وخت نه لږ څه وروسته رسیدلې و. کله چې دروازې ته ورننوت نو اکبر یې تر سترگو شو. هغه د ابنوس د ونو سره نژدې په یوه مات دیوال باندې د پاسه ناست و. اکبر هم د دروازې په لور کتل. هغه سمدستي د دیواله راټوپ کړ او بیا د قاسم په لور په منډه ورغې. په همدې وخت کې د قاسم سترگې هم هلته د ونو په گڼو بوتو کې دولاړې بگۍ په لور ونښتې. هغه حیران شو. ځکه ددې مطلب داو چې مارسي پخپله هلته راغلې ده. دمارسي په جرئت باندې حیران و ځکه نن سبا مارتها او د ابو جعفر دخپلو سازشې کړیو په اخری سر کې و. او همدانن هم ابو جعفر د مارتها د کوره راوتې و، مارسي ته احتیاط کول په کار و، په یقین سره چې مارتها او ابو جعفر به په مارسي باندې شک کوي اودا هم شونې ده چې د ابو جعفر جاسوسان به دمارسي پټه څارنه هم کوي، قاسم په همدې فکرونو کې ډوب په بیره بیره د باره دري په لور ولاړ. اوس نو اکبر هم ورته را نژدې شوې و، قاسم اکبر ته په خدا کې وویل:

«داسې معلومیرې چې ستا مالکه هم په خپله دلته باره دري ته راغلې ده.»

اکبر په پوره جوش سره ورته د اثبات په توگه سر و خوځاوه. او د قاسم سره یې د لاس د ورکولو وروسته وویل «مالکه په باره دري کې نه شته بلکه هملته په بگۍ کې ناسته ده. ته هم هملته ورشه، نن مونږ د تعقیب څخه ویریدو. په دې خاطر د مختلفو لارو څخه په پټه توگه دلته راغلي یو»

قاسم دمارسي پوهې ته حیران و، یعنې هغه څه چې هغه انگیرلي و مارسي هم همغسې انگیرنه درلوده.

د مارسي سره خپلو خیالاتو دهماهنگۍ د کتلو وروسته د قاسم په زړه کې نورې هم د خوشحالی څپې گرمې شوې. هغه بگۍ ته ورنژدې شو او د بگۍ شاتنۍ پرده یې پورته کړه او په بگۍ کې ناستې مارسي ته یې سلام وکړ. مارسي په خدا سره د قاسم د سلام ځواب ووايه. او هغه ته یې دننه بگۍ ته د راتلو له پاره اشاره وکړه. اکبر بیرته منډه کړه او د څارنې په خاطر دهمغه مات دیوال د پاسه وخت. اوس نو هغه دیوه هوښیاره چیتا په څیر څلور خواوې تر څارنې لاندې نیولې وې.

مارسي او قاسم په بگۍ کې د لرگيو څخه په جوړو شوو چوکيو باندې يو بل ته مخامخ کيناستل. دا څلور ضربې لس فته کوچنۍ کمره وه. مارسي او قاسم يو بل ته دومره نژدې ناست و چې دهغوي زنگونونه يو د بل سره نښتل. نن مارسي په ساده کاليو کې وه او د پخوا څخه ډيره بڼايسته او ښکلې ښکاریده. دهغې په لويو لويو سترگو کې يو ډول تجسس او پلټنه وه. يو ناڅاپه دهغې شرارتي زلفې دهغې د سر څخه راپرانستل شوې او په اوږو او مخ يې راوغوړيدې. هغې بيرته په بيره په لاسو خپلې زلفې را جوړې کړې او مسکۍ شوه. قاسم ته دا سې څرگنديده لکه د گل غوټۍ چې را سپړيدلې وي. تريوې لمحې پورې هغه خپل ټول مسؤليتونه له ياده ويستلي و. هغه په دې آند و چې دهغې ښکلتيا دهغه په اعصابو باندې سپره شوې ده. خپل سړي و څنډه او په پوره غور سره يې وويل.

«نن ابو جعفر ستاسې کور ته درغلې و»

مارسي د قاسم خبره واوریده او په زوره يې وخنډل او بيا يې د اثبات له پاره سر و خوځاوه او ويې ويل: «تا ماته د ابو جعفر د جاسوسۍ له پاره ويلي و، خو ددې څخه ماته ستا اصليت را څرگند شو..... درونده شاهي سراغ رسانه ...!

قاسم لمړۍ پوه نه شو خو وروسته چې وپوهيده او د شرم څخه يې سربښکته کړ او مسکې شو.

«زه سهي ده، که چيرې تاته ډاگيزه شوي وي نو ته يې داسې وگڼه چې مادرته د سلطنت له اړخه يوه نيکه دنده درسيارلې وه. خو اوس راته دا ووايه چې ستا د مور او ابو جعفر ترمنځ څه خبرې شوې دي.

مارسي په پوره متانت سره وويل «زه نن هغه وخت ډيره زياته حيرانه شوم چې وامي وریدل چې زما مور او ابو جعفر د قسطنطنيې د قيصر جاسوسان دي او دهغه له پاره کار کوي. زما په ذهن کې هم نه راتله چې زما مور دې په دومره خطرناکه سازش کې را نغښتې وي.... هو! دا خلک د سازش په کړيو کې را نښتي دي، پروڼ چې د يني چري کوم سالار وژل شوې دې، نو ابو جعفر وايي چې په دې قتل کې شاهي سراغ رسان يعنې قاسم بن هشام هم شريک دې. ديني چري سالار اسلم خان د ابو جعفر ډير نژدې سړې و او ابو جعفر يې په مړينه باندې ډير خواشيني ښکاریده. هغه تاته د څه زيان د درولو خبره هم کوله. تر هغې چې زه د خپلې مور او ابو جعفر د خبرو څخه پوهه شوې يم نو زه فکر کوم چې هغوي به اورنه ته د سلطان د راستنيدو د مخه کومه خطرناکه لوبه لوبوي. په دې خاطر ما تاته د خط د ليکلو په ځاي پخپله دلته د راتلو او له تاسره دمخامخ خبرو کولو پريکړه وکړه.

د مارسي د خبرو په اوریدو سره قاسم حيرانتيا ونه ښووله. ځکه هغه ته ددې خبرو په اړه د پخوا څخه معلومات تر لاسه شوې و خو هغه لږ څه شک يې چې په زړه کې و هغه هم اوس له منځه ولاړ، هغه ته اوس دا ډاډمنه شوې وه

چې دلته په اورنه کې به ابوجعفر اودهغه ملګري د سلطان د راستنيدو دمخه فساد اوبغاوت خپروي ، هغه د لږڅه خاموشي نه وروسته په هوډمنه توګه مارسي ته وويل:

« ته اندېښنه مه کوه زه به همدانن شپه ابوجعفر نيسم ، ترڅو هغه پخپله د خپلو سازشي پلان ټولې کړې را برېښلې کړي »

مارسي ورته په حيرانتيا سره وکتل او په پوره جذبې سره يې ورته وويل: « ايا رينستيا هم ته داسې کولې شي؟ ما خو اوريدلې دى چې ابوجعفر ان تر شاهي دربار پورې خپلې اړيکې غوځولي دي. هغه خو زما مور ته تسلي ورکوله چې شاهي سراغ رسان زمونږ هيڅ نه شي کولې ، ځکه چې هغه له ځانه سره شهزاده علاوالدين ملګري کړې دي »

دشهزاده د يادونې سره سم د قاسم تندې ګونجې شو ، ځکه هغه دهره ځايه همدا خبره اوریده ، اوس نو دهغه په زړه کې دا شک را پيدا شو چې هسې نه چې د سلطان مشر زوي علاوالدين د ابوجعفر د نيولو په کار کې ورته خنډ پيدا نه کړي. هغه اوس په دې فکر کې شو چې څه ډول شهزاده د ابوجعفر د ملاتړ څخه لرې وساتي. کله چې مارسي وکتل چې قاسم ګونګ ناست دې نو خپله نازکه ګوته يې دهغه په زنگون کيښوده او زور يې ورکړ ، دمارسي په ګوته کې لکه دبرق په څير ټکان و. داسې وېرېښېده لکه قاسم ته يې شاګ ورکړې وي ، يوناخاپه را نيغ شو ، مارسي دهغه په کتلوسره مسکې شوه او رته يې وويل:

«په خداي ! ته يوخالصه عرب مسلمان يې. ستا ټول کړچار د يوشريف الطبع انسان نمايندګي کوي کله چې تاته وينم نو په زړه کې مې را ګرځي چې يوه لحظه هم له تا جدا نه شم. » ددې اخري خبرې په کولو سره دمارسي سترګې د حيا نه ښکته شوې.

اوس نو د قاسم نوبت وو ، هغه په شرارتي او مينه ناکه توګه وويل: « که چيرې دلرې کيدودومره ويره درسره وي ، نو يوځل ولې نه رانژدې کيږي. زما درنه موراو ورنډار به ستا په کتلو ډيرې خوشحاله شي ، ته کله زمونږ کور ته راشه ، » د قاسم لمړۍ خبره بلکل ډاګيزه وه ، دمارسي مخ د شرم څخه ټک سور شو او په خپل ځاي باندې يېغه نيغه شوه. قاسم داسې وانګيرله چې يوه ډيره ستره خبره يې ډيره ژر او بې وخته کړې ده. په دې خاطر يې دخپلې خبرې د جوړولو هڅه وکړه:

«زما په آند چې په تا زمونږ د کور په لور دور تللو خبره ښه و نه لګيده. په دې خاطر خاموشه پاته شوې.»

مارسي د قاسم دخبرې په اوريدو سره ټکان وخوړ او سمدستي يې خپل سر راپورته کړ او دخپلې چپتيا په اړه يې څرګندونې پيل کړې:

« نه ، نه ، داسې مه وايه ، اوس خو ستا نوم زما له پاره ژوند گرزيدلې دې . تاته به ډاگيزه شوي نه وي چې زه سکندر خومره تنگه کړې يم . په حقيقت کې زه اوسکندر يوځای را ستر شوي يو . زما مور دهغه د پلار وينځه وه . په دې خاطر هغه ما دخپل پلار جاگير گڼي سکندر هغه لورې د تللو دمخه هڅه وکړه چې ما هم له ځايه سره يوسي خو ما ترې ځان په دې خاطر شاته کړ چې هغه يومسلمان دې او زه يوه عيسايی ، زه نه غواړم چې ديوه مسلمان سره واده وکړم . ما خو ترې په همدې بهانه ځان په څنگ کړ . خو اوس هغه داسلام څخه بېرته اوختې دې . اوعيسايی شوې دې . زه هره لحظه دخپل ځان د خوندي پاته کيدو په اړه اندېښمنه يم . ځکه زما مور غواړې زه د سکندر سره واده وکړم . سکندر چې هغه لورې ته ورته ، نو دايی ويلې و چې هغه به ډير ژر ما هلته وروغواړی ، نو په داسې حالاتو کې ستا وجود زما له پاره دپناه اخستو بهترين ځای دې .

دمارسي دخبرو څخه دقاسم په جود کې د سکندر پر خلاف د قهر او غضب څپې را پيدا شوې . هغه ددې نه مخته د مارسي په دغه قصه او غم باندې نه و خبر . هغه ته دا ډاگيزه شوه چې مارسي سهي خبره کوي ، د سکندر په څير د يوه حيوان صفت انسان څخه هر عمل شونې دې . اوس نو قاسم مارسي له خپله ځانه سره نوره هم نژدې احساسوله ، په يوه عزم سره يی هغې ته وويل :

مارسي ! تا ډيره ښه وکړه چې په وخت دې د سکندر د عزايمو څخه خبر کړم . اوس به زه هڅه کوم ستا په اړه هم ځان اگاه و ساتم . ته اندېښنه مه کوه ، زه نن شپه ابوجعفر نيسم ، زه هيلمن يم چې دلته په اورنه کې به زه دهغه او د سکندر د ملگرو په اړه پوره معلومات ترلاسه کړاې شم . او ډير ژر به ټولې مهرې را برېښې کړم او په دې توگه به ستا دانديښنو لړۍ هم پای ته ورسېږي

قاسم تر اوسه پورې خپله خبره نه وه خلاصه کړې چې د بگۍ نه بيرون دپښو تړپار شو ، قاسم لکه دپرانگ په څير متحرک شو اوسمدستي يی د بگۍ شاتنۍ پرده پورته کړه ، اکبر په بېرې د بگۍ په لور وروان و دقاسم په تندې باندې غونجې پيدا شوې وې . هغه فکر کاوه چې هرو مرو کومه خبره راپيدا شوې ده ، پرته له ځنډه د بگۍ څخه را ووت . په دې وخت کې اکبر هم را ورسيد . اکبر دراتلو سره سم وويل :

« مايو آس سپور وکوت چې ددې يادگار په شاوخوا کې گرزيده . او د ديوال دچاودنو څخه دننه يی د يادگار د کتلو هڅه کوله . »

دې خبرې د قاسم په اعصابو باندې بد اغيز وکړ ، سمدستي يی خپله توره را وويسته او اکبر ته يی وويل ، ته په بگۍ کې کينه ، زه به بيرون د حالاتو څارنه وکړم . اوس بايد مونږ ددې ځايه ولاړ شو . « قاسم ددې خبرې په کولوسره دخپل آس په لور ورغې ، ماسي هم داکبر خبرې اوريدلې وې ، دهغې زړه ددې نوو حالاتو په را پيدا کيدو سره درزيده . په دې خاطر يی دخپل پروني لاندې پټه خنجر را وويست او په لاس کې يی ونيو ، قاسم په خپل اس

سپور شو او د یادگار د دروازې څخه بیرون ووت. هغه داس په شا هم د هر ډول حالاتو سره دمقابلې له پاره تیار و. په یوه لاس کې یې توره نیولې وه او په بل کې د آس قیضه. هغه خپل آس په بیرې باندې و ځغلاوه او د یادگار شاوخوا یې ټوله سیمه و څارله. دهغې سترگې په پوره تیزی سره هرې لورې ته متوجه وې او غوږونه یې د هر ډول اواز داوریډوله پاه خلاص وو. هغه څلورو خواو ته نظر و ځغلاوه خو هیڅوک یې تر سترگو نه شول، بیرته راستون شو او اکبر ته یې اشاره وکړه ترڅو بگي راوکارې. دې په خپل اس سپور و او بگي یې تر څنګ تیره شوه. مارسی د بگي پرده پورته کړه او په استفهامیه توګه یې قاسم ته وکتل او دسترگو په اشارې سره یې د حالاتو په اړه معلومات ترلاسه کړ. قاسم ورته په ټیټ اواز سره وویل:

«داندېښنې خبره نه شته. کیدې شي اکبر ته کومه غلط فهمي پیداشوي وي. په هر صورت تاسې ولاړ شئ. په لاره کې هیڅ ډول خطر نه شته. لږ وروسته لمر پریوځي او د ماښام تیارې خپریږي. په دې خاطر د تیارو دمخه تاسې خپل کور ته ستانه شئ»

کله چې یادگار ته رانژدې شول نو اکبر د بگي اس ته لښته ورکړه، اوبیا په څو لمحو کې بگي د ښار منځته رسیدلې وه.

قاسم د ابوجعفر د نیولو له پاره د شپې د نیمایي وروسته خپل پلان ترتیب کړې و، ننۍ ورځ د قاسم له پاره د ټولو مصروفترینه ورځ وه. تراوسه پورې هغه د خپل پلان د پلې کولو له پاره پوره وخت درلود، په دې خاطر یې د ښاره کرایه کړې آس بیرته هغه ځای ته ورساوه او په خپله دخپل کور په لور روان شو.

دقیصر جاسوس

پخښه نیمه شپه وه چې بهرام خان او قاسم دواړه د روزل شوو امنیتي عسکرو سره یو ځای د ابوجعفر کور تر خپلې کلابندۍ لاندې راوستې و. غوښتل یې په څو لمحو کې خپل کاري پلان پلې کړي. کله چې ټول کسان په خپلو خپلو ټاکلو شوو ځایو باندې ودریدل نو بهرام خان او قاسم خان دواړه ور مخته شول او د ابوجعفر د کور دروازه یې ور وټکوله. دایو ستر او عالي شانه مانی وه. په دروازې د ټک ټک کولو اواز د شپې په چپتیا کې تر ډیره ډیره ځایه پورې رسید. د بهرام خان رنګ ټک ژیر تښتیدلې و. ځکه هغه ویریده چې د غرب په خطیب باندې به د لاس د پورته کولو څخه په ښار کې فساد او بغاوت را پورته شي. بهرام تر اوسه دې ته تیار نه و چې د ابوجعفر د جاسوسۍ خبره ومني. ځکه هغه د بهرام خان د امنیې د دندې داخستو تر مخه هم همدلته میشت و. هغه حیران و چې دا سړې څنګه یو ناڅاپه جاسوس و خوت. هغه په دې فکر کې ډوب و چې د سراغ رسان په څیر د قاسم په ټاکلو کې سلطان ډیره غلطی کړې ده. هغه ته قاسم یو بې تجربې او احساساتي ځوان ښکاریده، هغه په همدې غمونو کې ډوب و او د زړه درزار یې وار په وار زیاتیده. په همدې وخت کې د کور د دروازې د پرانستو اواز واوریدل شو، بهرام یو دم د دروازې په لور ور وکتل، دروازه د ابوجعفر غلام څوکیدار پرانستې وه. هغه هم د دروازې د پرانستو سره سم په ډیره خرابه لهجه ویوښتل:

« څوک یاستی..؟ تاسې نه پوهیږئ چې نیمه شپه ده، د څه له پاره دلته راغلي یاست؟ »

ددې سره مله نور عسکر شاوخوا تیار ولاړ و. ددې څوکیدار مخې ته یواځې بهرام او قاسم خان ولاړ وو. قاسم ورمخه شو او د څوکیدار سره یې په خبرو پیل وکړ.

« مونږ غواړو د غرب د خطیب سره ووینو مونږ دهغه په نوم د قونیا څخه د سلطان خاص پیغام له ځانه سره راوړې دي. ابوجعفر ته ووايه چې سالار ریاض بیګ د قونیا څخه د سلطان خصوصي پیغام له ځانه سره راوړې دي. »

د قاسم د خبرو په اوریدو سره څوکیدار دخپلې غصې څخه را ټیټ شو او شاته ولاړ او په یوه منډه یې ځان د ابوجعفر خونې ته ورساوه. قاسم ددې فرصت نه گټه پورته کړه او عسکرو ته یې خپلې شاته د راتلو او کور ته د ورننوتو حکم وکړ. اوس نو هغه خپله توره هم را ویستلې او په لاس کې نیولې وه. او د توپان اوسیلۍ په څیر د کور دننه ورغې. هغه څوکیدار کوت چې په کومه ولاړ، د هماغسې پسې قاسم، بهرام او نور عسکر هم هماغه لورې ته ورغلل او په دهلیز کې ودریدل. قاسم په اخري کونج کې د بندې کمرې په لور ورغې، د قاسم تر مخه

خوکیدار هم همدې خونې ته ورننوتې و. کمري ته د ورننوتلو سره سم قاسم ودرید، خو هلته هیڅ اواز نه اوریدل کیده. دروازه یی لږ څه ورتیل وهله، ویی کتل چې د دیوال تر څنگ یو مشال روڼ دې خو هغه کمره خالي وه. هغه په پتو قدمونو سره دننه ورغې او په حیرانتیا سره یی څلورو خواو ته کتل، دا دهغه ځای منځنۍ کمره وه. او په ډاډ سره چې دهغې تر شا د کور نورې خونې هم وې. ځکه چې ددې کمري په دیوال کې دروازه هغه لورې ته پرانستل کیده..... دا دروازه پرانستې وه، دا سې څرگندیده چې خوکیدار همدا اوس اوس د همدې دروازې څخه دننه ورغلې و. کله به چې دهغه بله اړخه اواز واورید نو هملته تم شو، داسې معلومیده چې دهغې لورې کوم کس دې لورې ته را روان دې، قاسم سمدستي شاته ولاړ او تر شایي خپلو عسکرو ته هم حکم وکړ ترڅو د دیوال سره ځانونه تکیه کړي. لږه شیبه وروسته د راتلونکو قدمونو اواز واوریدل شو او بیا چا دروازه دهغه لورې څخه پرانسته، قاسم خپله توره تیاره په لاسو کې نیولې وه، بهرام او دهغه ملګري ساه نیولي ولاړ و، دهغوي سره دې کمري ته یواځې څلور کسه عسکر راغلي وو. پاته نور عسکر بیرون په خپلو خپلو ځایو کې ولاړ و. د دروازې د پرانستلو سره سم لمړۍ ابوجعفر خونې ته راننوت. هغه د شپې کالې په ځان کړې و او سترګې یی دخوبه ډکې وې. په کمره کې د قدم د ایښودو سره سم یی د حیرانتیا نه خوله خلاصه پاته شوه. په کمره کې یی د شپږو وسله والو کسانو په کتلو سره سترګې پرانستې پاته شوې، خو اخر هغه هم ابوجعفر و، هغه دخپلې حوصلې په ځای کولو کې ځنډ ونه کړ، سمدستي یی خپل ځان ډیر غضبناکه ونيو، او په ډیره قهرجنه توګه یی بهرام ته وویل:

« بهرامه !... دا څه بد تمیزی ده...؟ تاسو زما کور ته، زما د اجازی پرته څنګه را ننوتی یاست؟ »

د ابوجعفر په خبرو د بهرام پښې په لړزیدو شوي، هغه غوښتل په معذرت ډوله توګه څه ووایی، خو قاسم ورمخته شو او خپله لوڅه توره یی د ابوجعفر په سینه کیښوده او مار په څیر د پرشیدو سره یی ورته وویل:

« دشو سترګو نقلي عربو او د قسطنطنیې د قیصر خطرناکه جاسوسه، ته په مسلمانو عسکرو باندې سترګې را باسې. لمړۍ خپل ګریوان ته ووینه. » دا د قاسم له اړخه یوه رواني حربه وه. چې د همدې حربي له مخې ورته زیاته بریا په برخه شوه. ځکه ابوجعفر یو ډیر ښه روزل شوې جاسوس و، دهغه په سترګو کې د قاسم خبره تر یوې لمحې پورې ګرزیده خو وروسته یی بیرته خپله حوصله په ځای کړه او په ډیرې غصې سره یی وویل:

« ته څه اپلټې وایې؟ دا څنګه د جادې نه وتلې خبرې کوي. ته څه ویل غواړی؟.. »

بهران چې پخپله هم یو ډیره پوه سراغ رسان ګڼل کیده، د ابوجعفر مخ ته یی په ډیر غور سره کتل، هغه په زړه کې وویل..... قاسم په ابوجعفر باندې په لاس پورته کولو کې غلطی کړیده. دا هغه څوک نه دې چې قاسم یی په لټه کې دې..... قاسم هم د ابوجعفر د ځواب څخه نا هیلې شوې و، خو هغه د ابوجعفر د پرواه کولو پرته خپلو سپاهیانو ته حکم وکړ چې: « لاس و پښې یی و تړی او د پټې محکمې ځمکنۍ برخې کې یی ور وغورزوي، »

د قاسم دخبرو سره سم دهغه عسکرو پر ابو جعفر باندې لاسونه وتړل او د تورو ترمنځ یې را ښکیل کړ. ابو جعفر خپل ځان ډیر ډاډه او مطمئن ښوده خو په حقیقت کې هغه ټول دننه وجود به لږزان وو. عسکرو دهغه لاسونه د شالورې ته په زنځیرونو تړلې و. د بهرام مخ د ویرې څخه ژیر گرزیدلې و، قاسم د بهرام حالت ډیره ښه احساساوه، دهغه په اوږه یې لاس کیښود او ورته یې وویل:

« بهران خانه ! ته اندیښنه مه کوه، له ماسره راځه، زه به ستا تر مخ دهغه څخه دا را ډاگیزه کړم چې اصلی نوم یې څه دې. ته دا فکر مه کوه چې هغه د شلو کالو راهیسي دلته میشت دې. ایا تاته د قیصر د سازشي لوبې او په دې اړه د اوږدو پلانونو په اړه معلومات نه شته. له ماسره یو ځای راځه...! »

بهرام خان چې د قاسم پریکړه واوریده نو په لږزه شو. ځکه قاسم غوښتل د ښار یو مذهبي لارښود ته دهغه په پتنځای کې اذیت او تکلیف ورکړي، د بهرام له پاره دا خبره د زغم وړ نه وه. هغه فکر کاوه چې که چیرې قاسم د غرب خطیب ته اذیت ورکړې نو په ښار کې به اړو دوړ را پیدا شي. هغه په زړه کې پریکړه وکړه چې قاسم به د اذیت ورکولو د فکر نه تیر کړي، په همدې فکرونو کې هغه د قاسم او ابو جعفر سره یو ځای بیرون راووت. په همدې وخت کې دهغه په ذهن کې یوه خبره راغله او بیرون ته د را وتلو سره سم یې خپلو سپاهیانو ته وویل:

« تاسو اوس ابو جعفر د ښار د کوټوال په زندان کې واچوئ، دهغه څخه به د پلټنې کار سبا سهار وختی پیلوو. په دې وخت کې پټې محکمې ته د ابو جعفر وړل اړین نه دي. »

قاسم غوښتل څه ووايي خو بهران د لاس په اشارې څخه هغه منه کړ او ورته یې وویل:

« څه ویلو ته اړتیا نه شته، زه د سرکاري لیکنو پرته دومره مهمه شخصیت په خپلو پټو پلټنځایو کې نه شم ساتلې. کله چې هغه د کوټول په زندان کې ورپریوځي او نوم یې هلته ثبت شي نو بیا یې مونږ خپل پلټنځایو ته وروړلې شو. »

داسې بریښیده چې بهران په سهې وخت کې غلط قدم واخست. څرگنده وه چې د امنیت عسکر د بهران خان د حکم لاندې و، قاسم ته سمدستي داسې ډاگیزه شوه چې په لاس راغلې ښکار له لاسه ووت. سپاهیانو ابو جعفر له ځانه سره بلې لورې ته بوت، دهغوې سره د دې پټې محکمې ټوله ډله ملگري وول، په همدې وخت کې بهرام قاسم خان ته وویل:

« تا ډیره ستره غلطی وکړه، اوس دعا کوه چې په ښار کې د ابو جعفر د نیولو دخبرو څخه کومه غوغا او فساد را پیدا نه شي، ځکه بله ورځ د جمعې مبارکه ورځ ده او په دې ورځ به په ټولو غونډو کې د ابو جعفر د نیولو په اړه خبرې کیږي، که داسې پیښ شول نو مونږ دواړو ته به ډیره ستونزه را ولاړه شي. د سلطان زوی به پرمونږ باندې لاس پورته کړي. »

د بهرام دخولي څخه د سلطان دزوي د کليمې د راوتلو سره سم ، قاسم د سلطان محمد په اړه په فکر کې شو ، هغه ته دا رايا د شول چې سلطان محمد ورسره دوستۍ لاس ورکړې ، هغه هوډ وکړ چې سبا سهار وختي به د شهزاده محمد سره د ابوجعفر د نيولو خبره مطرح کوي ، همدغې خبرې هغه ته يو ډول ډاډ ور په برخه کړ او دخپل آس په لور ولاړ ، په دې وخت کې بهرام هم په خپل آس سپور شوې و . دوي دواړه تر ډيره ځايه يو د بل سره يو ځای روان و . بيا قاسم د بهرام څخه اجازه واخسته او دخپل کور په لور ولاړ .

نن قاسم ډير ستومانه شوې و . ځکه هغه په يوه وخت کې ذهني او جسماني جنگ را ښکيل شوې و ، کله چې په خپله بستره کې څملاست نو متوجه شو چې بدن يې ټول مات مات دې . کمبله يې په ځان را واچوله او څو لمحې وروسته په خواږه خوب ویده شو .

هغه تر ډيره پورې ویده و ، دهغه ورور او ورنندار هم دا فکر کاوه چې هغه ستومانه شوې دې نو په دې خاطر يې د سهار چاڼو ته را پانه ځاوه . دهغه ورور او وريرونه يې خپلو خپلو مکتبونو لورې ته تللې وو ، او ورځ ښايسته ډيره راپورته شوې وه .

د ورځې د يوې برخې د تيريدو وروسته دهغه سترگې د دروازې په ټکار باندې را پرانستل شوې . ځکه چا د طاهر هشام دکور بيرونی دروازه په زوره زوره ووهله . هغه خپلې سترگې مښلې او په دې حيران و چې ويی کتل دومره ورځ يې په خوب کې تيره کړې ده . د بستري نه راووت او خپلۍ يې په پښو کړې او د بيرونی دروازې په لور وروان شو ، د دروازې د پرانستلو سره سم يې هغه وخت سترگې پرانستې پاته شوې چې

دهغه تر مخه ابوجعفر ولاړ و . دهغه په مخ زهرجنه خدا وه ، تر څنگ يې څلور کسه سپاهيان او څو نور لاس پوځي هم ولاړ و . د ابوجعفر د کتلو سره سم د قاسم خان دخولي نه په نا ځاپي توگه را ووتل : «ته ؟»

دهغه سترگې د حيرانتيا څخه بوتې راوتلې وې . هغه باور نه شو کولې چې هغه ابوجعفر چې هغه څو ساعته مخته په پوره ميرانې سره نيولې و او د کوټوال په زندان کې يې اچولې و ، هغه اوس په رڼا ورځ په پوره ازادۍ سره دهغه تر مخه ولاړ دې . ابوجعفر چې قاسم دومره حيران دريان و کوت نو په خپله زهرجنه خدا کې يې وويل : « قاسم بن هشامه ! زه د شلو کالو راهيسې په اورنه کې په پوره عزت او درنښت سره شپې سبا کوم . خو دلته ستا د راتلو څخه تر اوسه څو په شمار ورځې تيرېږي هغه څه چې تاله ماسره وکړل دهغې د حساب ورځې به ډيرې ژر راشي . خو اوس زما سره د غه سرکاري مامورين غواړي تا د شهزاده علاوالدين دربار ته وړاندې کړي . دا بايد ډاگيزه وي چې زه د شهزاده علاوالدين د ځانگړې حکم په واسطه راپريښول شوې يم .

د ابوجعفر په خبرو د قاسم وجود ټول د قهر او غصې څخه په اور کې سوزيده ، د ابوجعفر په سترگو کې يې سترگې ورننويستې او ورته يې وويل :

« ابوجعفره ! ته زما د ولکې څخه خوندي نه شې پاته کيدې. زه ستا د ټولې لوبې څخه خبريم. زه به دشهزاده علاوالدين تر مخه ستا له مخه دغه نقاب لرې کړم. او ياد ساته کله چې زه تايو ځل بيا ونيسم نوبيا به هيڅوک هم تاته زما د غضب څخه نجات در نه کړای شي.

ابوجعفر د قاسم په خبرو باندې په زوره زوره و خندل، دهغه په مخ د شیطانت نښې د ورايه ځليدې، ابوجعفر په زهرجنې خدا سره وويل: « ته نور ما نه شي نيولې، ځکه له تاسره زما په خلاف هيڅ داسې ثبوت نه شته چې شاهي دربار کې يې وړاندې کړای شي. ما شهزاده ته ستا په اړه ټولې خبرې کړې دي. اوس به ته د يني چري د يوه سرتيري قومندان «اسلم خان» د وژلو په اتهام بندي خاې ځي.

د ابوجعفر د مکر نه ډکې خدا ټوله فضا را نغاړلې وه. او قاسم ته د ابوجعفر د خبرو انداز د زغم نه وتلې و. خو هڅه يې کوله چې خپل ماغزه ساړه کړي، نو ځکه يې يو سرکاري مامور ته وکتل او ورته يې وويل:

« تاسو ووايست، چې تاسو د څه له پاره دلته راغلي ياست؟ د قاسم په خبرو کې ترې شاتنه طنز و، سرکاري مامور چې يو ښايسته او ښکلې ځوان و په لږ څه سخته ژبه وويل:

مونږ له ځانه سره ستا د بولو له پاره راغلي يو..... مونږ د شاهي گار د ساتونکو د ډلې عسکريو، او دلته د شهزاده سلطان علاوالدين بن سلطان مراد خان ثاني په حکم راغلي يو.....

قاسم د همدې حالاتو له پاره تيار شوې و. هغه د ځوان څخه کور ته د وپيرته ورننوتلو اجازه واخسته، کورته دننه ورغې، دهغه مور، پلار او ورنډار په دې نه و خبر چې د دروازې نه بيرون څه روان دي. قاسم په کور کې د څه ويلو پرته د ضروري کارونو څخه ځان فارغه کړ او بيا يې خپلې ورنډار ته وويل چې د شاهي دربار په لور ورځي، ددې خبرې سره سم بيرون راووت.

دا دشهزاده علاوالدين سره د قاسم خان لمړنۍ ليدنه کتنه وه، هغه په لږ څه بې پروايۍ سره د شهزاده تر مخه و دريد، شهزاده ورته په ډيره غصه وويل:

اوريدلې مې دې چې ته معظم سلطان شاهي سراغ رسان ټاکلې يې. داسې معلومېږي چې دروند سلطان نور زوړ شوې دې، دلته په اورنه کې کوم قيامت راتلونکې و چې د شاهي سراغ رسان د ټاکلو پورې يې خبره ورسیده. تا خو زمونږ د سلطنت په يو ډير عزتمنده سلاکار باندې لاس اچولې او هغه ته دې سپکاوي کړې، مونږ به دروند سلطان ته ستا ددې کار او ددې سپکاوي په اړه شکايت کوو. ترڅو چې معظم سلطان د قونيا څخه را ستنېږي نو تر هغه وخته به ته دلته زمونږ سر بندي يې. ستا د بې باکۍ او بې عقلۍ سزا به په خپله سلطان ټاکي.

د شهزاده دخبرو په اوریدو سره د قاسم د پښو لاندې زمکه و خویده. ابوجعفر رینستیا ویلي و، لوبه بلکل بدله شوې وه، د شهزاده د خبرو څخه ډاگیزه کیده چې د قاسم دخبرو اوریدو ته تیار نه دي. خوبیا هم قاسم جرئت وکړ او ویی ویل:

دورنده شهزاده! زما په نظر بند کولو کې بیرته مه کوه..... لمړۍ.....

شهزاده قاسم خبرو ته پرې نه ښود او دهغه خبرې یې په منځ منځ کې غوڅې کړې:

چپ شه! خبرو کولو ته دې ضرورت نه شته. که چیرې معظم سلطان تاته دومره عزتمنده ځای نه وې درکړې نو مونږ به همدا اوس او په همدې شیبه ستا سر له تنې جدا کړې و.

اوس نو قاسم ته د ویلو ځای نه و پاته. ځکه د شهزاده دروازه چیان د برېښو تورو سره هملته د حکم منلو ته په لیکه ولاړ و. قاسم په پوره ناهیلۍ سره د شهزاده په لور وکتل او د بې وسۍ نه یې سر ښکته کړ، هغه په همدې فکر کې و چې د ابوجعفر پلان بریالی شو او قاسم و نه توانید چې اورنه د قیصر د جاسوسانو څخه خوندي و ساتلای شي. د شهزاده د حکم سره سم ساتونکو قاسم خان په خپله ولکه کې واخست. او هملته په شاهي محل کې یې په خصوصي زندان کې بندي کړ. دا زندان د نورو په څیر د اوسپنې د سلاخو څخه نه و جوړ شوې، دا یوه پراخه کمره وه او څلورو خواو ته یې کړکۍ وې، خوهرې کړکۍ ته بیا د اوسپنې سلاخونه لگیدلي و او بیرون ترې وسله وال ساتونکو پیره کوله.

اوس نو قاسم د اورنه د خوندي ساتلو له پاره هیڅ نه شو کولای. ان تردې چې په دې شاهي زندان کې یې بل زنداني ملگرې هم نه و چې خبرې یې ورسره کړې وای، هغه ټول وخت په همدې فکر کې ډوب و چې څه ډول به و توانیږي چې اورنه د بغاوت او فساد څخه خوندي و ساتلای شي.

خو دهغه د همدې کار په واسطه ابوجعفر په خپله په یښي چري کې د بغاوت را پاڅولو پلان شاته غورزولي و. هغه ډیر زیات چالاکه او شاطر انسان و. هغه فکر کړې و چې په داسې حال کې چې دهغه رقیب اوس د شهزاده علاؤالدین تر مخه د بغاوت دراپیدا کیدو خبره کړې ده، نو په دې خاطر دا به مناسبه نه وي چې دومره ژر بغاوت راپورته کړي، که چیرې دا کار وشي نو بیا به د شهزاده باور را باندې له منځه ولاړ شي، په دې خاطر هغه سمدستي دخپل سازش ټولو کړیو ته خبر ورکړ چې د بغاوت او فساد له پاره جوړ کړل شوي پلان تر یوه وخته پورې شاته و غورزوي..... هغه نه غوښتل چې د بهران او شهزاده تر مخه د قاسم خان خبرې او اندیښنې سېي ډاگیزه شي. همغه و چې هغه د قاسم خان د درواغون کیدو په خاطر خپل پلان و ځنډاوه. د بله اړخه قاسم خان د وخت په تیریدو سره ورځ په ورځ نا ارامه کیده.

خو ورځې تیرې شوې، مارسي هم ډیره اندیښمنه او غمزنه وه، د قاسم د کورنۍ کسان هم وراخطا او ویرې اخستې و. ځکه قاسم دهمغې ورځې څخه چې ترې تم شوې و، تر اوسه پورې یې درک نه و لگیدلې. دهغه ورور طاهر د ښار کونج کونج و لټاوه، هغه د ښار د کوتوال د سپاهیانو سره یو ځای د ښار ډیر ځایونه تر سترگو تیر کړل خو د قاسم په اړه یې کوم معلومات تر لاسه نه کړای شو. اوڅنگه به ورته معلومات تر لاسه شوې وای ځکه هغه خو د سلطان په محل کې زنداني پروت و.

مارسي به هره ورځ خپل کوچوان اکبر د قاسم پسې استوه. خو هغه به بیرته هر ماښام ناهیلې را ستنیده. هغې اکبر د لاله شاهین یادگار ته هم څو څو ځله استولې و. او دوه درې ځلې د طاهر کور ته هم.

یوه ورځ مارسي فکرو کړ چې د ابوجعفر په اړه معلومات تر لاسه کړي. ځکه چې قاسم ورته په اخري کتنه کې د ابوجعفر د نیولو په اړه د خپل پلان خبره کړې وه.

په داسې حال کې چې اکبر مارسي ته همدومره ویلې و چې ابوجعفر سهي سلامت دې او په ښار کې موجود دې. مارسي داسې انگیرلې وه چې ابوجعفر تر اوسه پورې بلکل نیول شوې نه دې. خو هغې ته د اندیښنې خبره دا وه چې هغه ولې د دومره وخت د تیریدو سره سره بیا هم دهغې د مورد کتلو له پاره دهغوې کورته رانغې مگر دهغې مور پخپله دوه درې ځلې د کوره وتلې وه. مارسي ډیره هڅه وکړه چې دخپلې مور د سترگو څخه ځان اخوا کړي، خو مارتها ډیره روزل شوې جاسوسه وه او د مارسي په دام کې ونه نښته. مارسي خپل کوچوان اکبر د ابوجعفر په لور ور ولېږه، تر څو دهغه د نوکرانو څخه دهغې شپې په باره کې تفصیلات را ټول کړي په کومه شپه چې دهغه د نیولو له پاره دهغه په کور قاسم د پولیسو سره یو ځای یرغل وروړې و.... خو اکبر هم ونه توانید کوم خاص خبر تر لاسه کړي. او د قاسم په اړه به هغه څه ډول خبر تر لاسه کړې و، ځکه چې هغه خو دهغه نا پوهه شهزاده په څارن ځای کې بندي پروت و.

او بیا یوه ورځ خبر راغې چې د شهاب الدین پاشا په مشرۍ د ترکانو فوځ د «نیش» په سیمه کې د «هونیادی» د لښکرو سره د ټکرو وروسته ډیره سپکه ماتې خوړلې.

پېښه داسې منځته راغلې وه چې سلطان مراد خان ثاني د کوچنۍ اسیا د قونیا په ښار کې د «کرمانیا دامیر» سره په جگړه کې بوخت و، خو دبله اړخه عثماني لښکر د شهاب الدین پاشا او محمد چلبې په مشرۍ د «هونیادی» د بې شمیره لښکرو د غشو د گذار لاندې و. عیسایي لښکر د «ډینوب د دریاب» څخه تیر شوي و او د «نیش» په سیمه کې د عثماني لښکرو په مقابل کې یې خیمې وهلې وې. دهونیادی د بیرغ لاندې د ټولې نړۍ د عیسایانو ډیره نامتو جگړه ماران را ټول شوي و، په داسې حال کې چې د شهاب الدین پاشا تر قومندې لاندې یوا ځې اتیا زره تجربه لرونکي فوځ و. سهار وختي د دواړو فوځونو تر منځه جنګ پیل شو، د ۱۴۴۳ کال د

ماسپښين په وخت کې د «نیش» په سیمه کې ددې دواړو ځواکونو ترمنځ سخته زمکنۍ جگړه وښته. د محمد چلپې پیاده عسکر په ډیره میرانه و جنگیدل. محمد چلپې پخپله هم په اس سپور دخپلو عسکرو لارښوونه یی کوله.

د ماسپښين په وخت کې ، کله چې د جنگ میدان د هرې لورې گرم و او هرې لورې ته د انسانانو لاشونه په خپلو وینوکې ترپیدل ، نو داسې ډاگیزه شوه چې د مسلمانانو پله درنه شوې ده ، په همدې وخت کې قومندان امیر خان هم خپله پنځه زره عسکر د غرونو د پتنځایو څخه رابیرون کړل او د الله اکبر په نعرې سره یی په صلیبي ځواکونو باندې یرغل راوست. هغه د دښمن په میسره باندې یرغل وکړ او دهغوې لیکې یی یو په بله پسې و خیرلې او ان د دښمن ترقلبه پورې ورسید. هغه د پخوا څخه دا پلان درلود چې د دښمن د فوځ په اعلی قومندان هونیایي به حمله کوي ، هغه په ډیره میرانه خپل ځان د هونیایي پورې ورساوه ، خو کله یی چې شاوخوا وکتل نو پوه شو چې د دښمن د تورو د گذار لاندې راغلې دي. خو امیر خان د ویریدو په ځای په خپلو متوکې نور توان هم را پیدا کړ او د هونیایي ساتونکې ډله یی خبرې کړه ، په دې وخت کې د هونیایي اس دهغه تر مخه و . هغه تر ډیره وخته پورې توره چلوله خو ناڅاپه متوجه شو چې بازو یی له کاره وتلې دي ، هغه ته داسې ډاگیزه شوه چې د شهادت وخت یی را رسیدلې دي. په همدې وخت کې یی په ذهن کې یو ډیر عجیب فکر را گرزید ، په ډیر قوت یی خپله توره د نیزې په څیر د هونیایي په لور ورو توغوله. تورې هم فضا څیرې کوله او نیغه د هونیایي په شا کې وروښته. هونیایي دخپله اسه لاندې راپریوت. خو د بله اړخه امیر خان بې وسلې شوې و ، په دې اساس ډیرې تورې پرې په یوه وار راپریوتې او دهغه وجود یی ټوټې ټوټې کړ..... دبله اړخه هونیایي خو داسه راپریوتې و خوبیرته سمدستي را پورته شو ، د تورې د ور شغولو په وخت کې د امیر خان په لاسو کې دومره ځواک نه و چې توره یی د هونیایي په وجود کې ور ننوځي ، په دې اساس یواځې د توره څوکه د هونیایي په وازده کې لږ څه ورننوتې وه ، چې د هونیایي د راپریوتو سره سم ترې بیرته پخپله را و غورزیده. که څه هم هونیایي زخمې شوې و خو د پوره میرانې څخه یی کار واخست او بیرته په خپل آس سپور شو.

په دې جنگ کې اغاحسن او دیني چري گڼ شمیر سالارانو گډون درلود. خو په دې ټولو محمد چلپې ډیر مصروف و. هغه خپل لښکران د دښمن تر قلعه پورې رهبري کړې و ، دهغه لښکریانو په ډیره میرانه د دښمن په لښکرو باندې گذارونه کول ، پخپله چلپې هم په اس سپور د دښمن په لیکو کې د برق په څیر ښي او چپ لوري ته گذارونه کول. په همدې وخت کې محمد چلپې د دښمن د نیزې د گذار لاندې راغې او دهغه د آس سینه یی څیره کړه او بلې لورې ته ترې ووتله. خو محمد چلپې د آس د راپریوتو دمخه دهغې څخه ټوپ کړ او لاندې ودرید ، اوس نو هغه هم پیاده شوې و ، توره یی لکه د برق په څیر هرې لورې ته پړکیده ، او په پرلپسې توگه یی د دښمن گڼ شمیر سپاهیان له منځه یوړل ، خو هغه هم به ناڅاپې توگه د یوه افت لاندې راغې ، یوه غښتلې رسی چې یو سر یی گنده شوې و په هوا کې لامبو وهونکې تر محمد چلپې پورې را ورسیده او پخوا ددې چې

هغه خپله دفاع وکړای شى ، رسی یی په خټ کې ونښته او د لږ مقاومت وروسته هغه په یوه جټکې سره په زمکه راږیوت ، ځکه چې درسی را غورزونکې خپل آس په مخالف لورې و غلاوه او محمد چلپې یی هم له ځانه پسې کښاوه .

د محمد چلپې د نیولو خبر د عثماني لښکر تر منځ لکه د اور په څیر خپور شو ، ددې خبر سره سم د عسکرو حوصلې کمزورې شوې او په دې توگه د ماښامه نه مخته د جنگ پریکړه وشوه . د ترکانو لښکر په ډیره بده توگه ماتې خوړلې وه ، څلور زره ترکي عسکر ژوندی نیول شوي و او گڼ شمیر نور بندیان شوي و او په دې توگه د شهاب الدین پاشا زړه ور لښکر د هونیادې د گڼ هیوادى لښکر په لاسو د عبرتناکې ماتې سره مات شو .

د ترکانو لښکر ته د ماتې د ورکولو وروسته د هونیادې حوصله نوره هم ځواکمنه شوه . هغه د ترکانو د فوځ تر شا ان تر «صوفیه» بورې ولاړ او هغه ځای یی هم د مسلمانانو څخه ونیوه . څو ورځې وروسته یی د بالقان د غرونو څخه په تیریدو سره د «فلپوپولس» په ښار حمله وکړه ، دلته ترکانو یو ځل بیا د مقابلې کولو هڅه وکړه خو دا ځل یی هم ماتې وخوړه . اوس نو د عیسایانو له پاره ډگر خالي و ، دهغوې حوصلې د پرلپسې فتوحاتو په واسطه ډیرې قوې شوې وې .

تراوسه پورې سلطان مراد خان د قونیا څخه بیرته نه و راستون شوې ، خو دخپلو لښکرو د ماتې څخه هملته په کوچنۍ اسیا کې خبر شو . په دې خاطر یی ژر تر ژره د بیرته راستنیدو له پاره ځان تیار کړ . هونیادې د «روملیا» او «د بالقان د درې» د تبا ه کولو وروسته د عثماني سلطنت د پای تخت اورنه په لور په اسانۍ سره راتلای شو ، ځکه سلطان په اورنه کې نه و او د هونیادې ځواکمن فوځ ته د سلطان په نشتوالي کې په اورنه باندې ولکه کول کوم گران کار نه و . خو هغه غوښتل د خپلو دغو بریاو په اړه د عیسایي دولتونو څخه د اتلوالې سند واخلي ، همدا علت و چې هغه په اورنه باندې د ولکې کولو په ځای د بیرته ستنیدو پریکړه وکړه او د «بوډا» په سیمه کې یی د ټنگ ټکور ، عیش ونوش او مستۍ کولو مجلسونو جوړ کړل .

قاسم ددې ټولو حالاتو څخه بې خبره پاته و . د مارسی اود قاسم د کورنۍ حالت ، دهغه په ورکیدو باندې ، نور هم ډیر خراب شوې و ، طاهر دخپل ورور قاسم په ورکیدو دومره اندیښمن و چې بلاخره یوه ورځ د سلطاني قصر په لور ولاړ . غوښتل یی چې د شهزاده محمد سره ویني ، ځکه قاسم ورته د شهزاده سره دخپلو اړیکو په اړه خبر ورکړې و . نن هغه هوډ درلود چې د شهزاده سره د لیدلو په وخت کې به ورته د قاسم د ورکیدو په اړه خبر ورکوي . کیدې شي شهزاده دهغه په راپیدا کولو کې ورسره مرسته وکړي . ځکه چې شهزاده پخپله قاسم ته د دوستۍ کولو وړاندیز کړې و . طاهر ډیر زړه نازړه د شهزاده د کتلو له پاره ورغې ځکه هغه پوهیده چې شهزاده ایله اوس د څوارلس کالو ځوان دې اودهغه څخه د کومې ټیگې پریکړې اخستل دهیلو نه لري بریښي . خویا هم طاهر هغه لورې ته ورغې . په دې وخت کې ډوب شوې په ډکي هم تکیه کوي په همدې ډکي د تکیه کولو له پاره طاهر

د شهزاده کتلو ته ورغې ، کله چې محل ته ورننوت نو دمحل ناظم هغه په خپله خونه کې کیناوه ، اودهغه د راتلو په اړه یی شهزاده محمد ته پیغام ورکړ . شهزاده محمد ته چې کله څرگنده شوه چې د قاسم بن هشام ورور راغلې دې نو هغه د دربار دکوم شخصیت د ورلیکلو په ځای په خپله هلته ورغې ، هغه د ظاهر د کتلو له پاره د انتظار خونۍ ته ورغې ، د محل اعلیٰ منتظم او نور سرکاري افسران د شهزاده د درنښت له پاره ودریدل .

شهزاده د ظاهر سره ورغاړیوت او سمدستي یی ترې وپوښتل .

قاسم بن هشام چیرې دې ؟... هغه خو له ماسره ژمنه کړې وه چې کله کله به دلته سلطاني قصر ته راځي او له ماسره به ویني ، خو دهغه وخته چې هغه تللې دې نو بیا یو ځل هم دې لورې ته نه دې راغلې . که مونږ غوښتلې نو هغه مو را بللې شو خو فکر مو وکړ چې کیدې شي په خپلو کارونو کې مصروف و اوسي .

هغه وخت چې شهزاده دا خبرې کولې نو دمحل اعلیٰ منتظم د شهزاده دخبرو په اوریدو سره ټکان وخوړ ، خو شهزاده او ظاهر دواړه په خپلو منځو کې په خبرو او هیڅ یوه هم د منتظم په لور توجه نه درلوده . کله چې شهزاده محمد د قاسم بن هشام د ورکیدو په اړه واوریدل نو حیران پاته شو . او دنور څه د ویلو نه پرته یی طاهر بن هشام له ځانه سره خپلې کمرې ته یوړ . دهغه په ذهن کې ډیرې زیاتې خبرې گرزیدې . په اورنه کې د قاسم په خیر د یوه وگړي داسې ناڅاپه ورکیدل ددې خبرې نښه وه چې په اورنه کې کوم ژور او خطرناکه سازش روان دې ، اوس نه هغه هم په خپرو شوو افواهاو باندي باور پیدا کړ ، او دا چې په اورنه کې د قیصر جاسوسان موجود دی ، خپلې د ناستې خونې ته د رسیدو سره سم شهزاده د ظاهر څخه یو ځل بیا وپوښتل :

څومره ورځې کیرې چې قاسم غایب شوې دې ؟ اودا راته ووايه چې په اخري ځل هغه کومې لورې دتلو په خاطر دکوره وتلې و .

طاهر هشام حوسیلې وکړ او لږ څه په ټیټه اواز یی وویل :

اخي ځل قاسم خپلې ورنډار ته ویلي و چې د سلطاني قصر په لور ورځي ، دهغه د ورکیدو نن دریمه اونۍ برابره شوه ، پخوا مونږ دا باور درلود چې هغه به دخپلو کارونو په لړ کې کورته د راتلو وخت نه شي پیدا کولې ، اوبیا زمونږ کورته یو اجنبي شخص دایيغام راوست ، چې قاسم د سلطان سره دکتلو له پاره قونیا ته تللې دې . خو دوه ورځې دمخه ماته څرگنده شوه چې قاسم قونیا ته نه دې ورغلې بلکه بلکل د اورنه څخه وتلې نه دې . ماته ډیره اندیښنه راپیدا شوې ده ، په همدې فکر کې مې هوډ وکړ چې سلطاني قصر ته ورشم او د شهزاده محمد څخه د کومک غوښتنه وکړم .

ځوان شهزاده په ډیره غور سره د ظاهر خبرې اوریدې . د ظاهر دهرې خبرې سره دهغه حیرانتیا په زیاتیدو وه . په ځانگړې توگه کله چې هغه ته دا ډاگیزه شوه چې قاسم د اخري ځل له پاره د سلطاني قصر په لور راغلې دې .

هغه داسې وانگیرله چې قاسم دهغه د کتلو له پاره دلته راغلی و ،خو تر څنګ یی په ذهن کې دا فکر هم را ټوکیده ، چې په دې اړه باید د محل د موظفینو څخه پوښتنه وکړي. په دې خاطر یی د دروازي د ساتونکې په کومک د محل اعلي منتظم راوغوښت. اوس نو هغه د طاهر سره نورې خبرې ونه کړې بلکه د اندیښنې په حال کې یی د کمرې فرش ته کتل ، په همدې وخت کې د محل منتظم هم کمرې ته را ننوت. دهغه په مخ کې هم د اندیښنې نښې تر سترگو کیدې. هغه کمرې ته را ننوت او په ډیره موده توګه یوې لورې ته و درید. شهزاده محمد ورته وویل:

علي خانہ !.....د نن نه درې اونۍ مخته شاهي سراغ رسان قاسم بن هشام زمونږ سره دکتلو له پاره دلته سلطاني محل ته راغلی و ،خو هغه مونږ ته نه دې رارسیدلې ته په دې اړه ماته څه ویلې شې؟

دشهزاده دخبرو په اوریدو سره د علي خان په مخ کې د ویرې سیوري را ښکاره شول او په لږزیدلې اواز سره یی ځواب ورکړ « درونده شهزاده ! هو ! درې اونۍ مخته قاسم بن هشام دلته راغلی و خو ستا سره دکتلو په ځای هغه د شهزاده علاؤالدین سره دکتلو له پاره ورغلی و. او شهزاده علاؤالدین

علي خان څه ویل چې ناڅاپه تم شو دهغه ویناد شهزاده تر څنګ طاهر هم خپل ځانته متوجه کړې و. ضرور کومه داسې خبره شته چې علي خان یی د ویلو څخه ویریده. شهزاده محمد ورته په غصه شو او ورته یی وویل:

علي خانہ ! خبره دې ولې بنده کړه ... ماته ووايه چې قاسم بن هشام زما د ورور سره دکتلو وروسته بیا چیرې ولاړ؟ مه ویرېږه ، څه چې درته معلوم دې ټول مونږ ته ووايه.

اوس نو د طاهر زړه په سینه کې په درزهار و. خدای پوهیږې چې علي خان به څه ویل غوښتل. د شهزاده محمد او طاهر سترګې دعلېخان په مخ نښتې وې. په دې وخت کې ورته عليخان ډاګیزه کړه چې شهزاده علاؤالدین خو قاسم بن هشام په اورنه کې د فسادونو د پیدا کولو او امن ته د زیان رسولو په جرم د معظم سلطان دبیرته راستنیدو پورې په شاهي زندان کې بندې کړې دي. دا خبر د شهزاده محمد له پاره غیر متوقع و. هغه ته دا څرګنده وه چې دهغه مشر ورور د سلطنت ولیعهد دې او دسلطان په نه موجودیت کې احکام جاري کولې شي خو هغه ته دا څرګنده نه وه چې دهغه مشر ورور د قاسم بن هشام په څیر میړنې ، مخلص او دامن راوړنکې مجاهد شخصیت په بندیخانه کې هم اچولې شي ، ښکاره ده چې شهزاده علاؤالدین د شهزاده محمد څخه ستر هم و او دواک او اختیار خاوند هم. دطاهر بن هشام حالت هم ډیر غمژن و ، هغه ته بلکل دا ډاګیزه نه وه چې شهزاده علاؤالدین د کوم ډول خطري د راپیدا کیدو په اړه دهغه ورور بندې کړې دي. طاهر او شهزاده محمد دواړه په همدې فکرونو کې ډوب ناست و چې اعلي منتظم علي خان دوې ته یو بل ټکان ورکونکې خبر هم واوراوه.

«درونده شهزاده ! په حقيقت کې شاهي سراغ رسان قاسم بن هشام په ناڅاپي توگه د غرب خطيب ابوجعفر نيولې و او په هغه يې داشک پيدا کړې وه چې هغه د قيصر د جواسيوسو د شبکې مشر دې اوتاته معلومه ده چې شهزاده علاؤالدين د غرب د خطيب ابوجعفر ډير درنښت کوي، شهزاده علاؤالدين فکر کړې چې قاسم بن هشام د ښار اوسلطن په يوه ډير عزتمنده انسان باندې لاس ايښودې دې او په دې توگه يې په اورنه کې دامن ثبات ته دزيان داړولو هڅه کړې ده..... همدا علت دې چې هغه قاسم بن هشام د خپله ځانه سره نظر بند کړې دې.

اوس نو شهزاده د ډاډ ساه واخسته. ځکه هغه ته د پيښې په اړه معلومات تر لاسه شو. سمدستي يې دخپل مشر ورور سره د کتلو پريکړه وکړه او علی خان ته يې د بيرته تللو اجازه ورکړه. اوس نو هغه غوښتل د شهزاده علاؤالدين دربار ته ورشي. طاهر بن هشام يې په ميلستون کې په انتظار کې کيڼاوه. او په خپله د شهزاده علاؤالدين خاص کمري ته ورننوت.

د شهزاده علاؤالدين له پاره د شهزاده محمد خبرې هسې دکوچنيوالي خبرې معلوميدې. په دې خاطر يې د شهزاده محمد د خبرو د اوريدو وروسته وويل: زه به د سلطان د راتلو تر مخه دا نالايقه شاهي سراغ رسان ازاد نه کړم. که چيرې خداي ناخواسته د سلطان په نشتوالي کې دلته په اورنه کې بغاوت را پيدا شي نو بيا به دهغه مسؤليت د چا په غاړه وي؟

خو شهزاده محمد دهغه د خبرو څخه ډاډمن نه شو. او په احتجاجي توگه يې وويل: درونده او عزتمنده وروره !..... ته ولې په دې فکر نه کوې چې دغه ځوان په خپله سلطان دلته په اورنه کې د سازش کونکو د جرړو د پيدا کولو له پاره شاهي سراغ رسان ټاکلې دې، اوس نو که ستا په خاطر دهغه په کار کې کوم ځنډ راشي نو بيا به دهغې مسؤليت د چا په غاړه وي؟

د شهزاده محمد خبرو په علاؤالدين باندې هيڅ اغيز و نه کړ. بلکه هغه د پخوا په څير په سخته لهجه باندې وويل:

محمد ! ته ، تراوسه پورې کوچنې هلک يې. تاته څه معلوم ، چې قاسم بن هشام په اصل کې څوک دې؟ مونږ ته خود مغرب خطيب ابوجعفر ويلي دي چې دا سړي په تيره ميله کې ناڅاپي راپيدا شوې دې او په يوې مقابلې کې يې د معظم سلطان زړه گټلې دې. او بيا چې کله سلطان د قونيا په لور روان شو نو هغه دغه سړي ته دلښکر سره دتللو حکم کړې و خودغه سړي د بهانو په جوړولو سره دلته دپاتې کيدو له پاره ځانته زمينه برابره کړه او د يوه نامعلوم سازش د ځپلو له پاره يې سلطان ډاډمن کړ. ساده زړي معظم سلطان هم ددې شکمن شخص په خبرو باور وکړ او هغه يې د جنگ ميدان ته دوړلو په ځاي همدلته په اورنه کې پريښود..... ته پوهيږې چې ابوجعفر زمونږ دسلطنت پخواني وفاداره شخصيت دې، همدا خبره قاسم بن هشام ته د زغم وړ نه وه نو په دې خاطر يې زمونږ د سلطنت په وفاداره شخص باندې حمله وکړه، کله چې بهرام خان ماته دهغه د نيولو په اړه خبر را کړ نو

مونږ سمدستي ابو جعفر خوشې کړ او د قاسم خان د بندۍ کولو احکام مو ورکړل.....ته ډاډه اوسه ، مونږ چې هر څه کړي دې د سلطنت د گټو په خاطر مو تر سره کړي دي، معظم سلطان به هم په دې څو ورځو کې بیرته راستنېږي ، د معظم سلطان د راتلو سره سم به مونږ ټول حقیقت د هغه تر مخ بیان کړو شهزاده محمد ته اوس پوره ډاگیزه شوې وه چې ابو جعفر دهغه ورور شهزاده علاؤالدین په مکمله توگه په خپل جادو کې را نښلولې دې . په دې اساس یې فکر وکړ چې شهزاده علاؤالدین به دهغه هیڅ خبره و نه مني او نه به قاسم خان د سلطان د راتلو تر مخه ازاد کړي. هغه په همدې فکر کې ډوب ناست و ، بیا یې دخپل ورور څخه اجازه واخسته او بیرون راووت. اوس نو هغه په خپل فکر کې بله کومه خبره گنده کړې وه . په بیرته تر میل مستونه پورې راغې او د راتلو سره سم یې د قاسم ورور طاهر د خپل پلان څخه خبر کړ ، هغه طاهر ته وویل:

داسې ډاگیزه کېږي چې ابو جعفر زما ورور شهزاده علاؤالدین په خپل جادو کې را بنکيل کړې دې . نو په دې خاطر دهغه څخه دا هیله نه کېږي چې هغه دې قاسم بن هشام د سلطان د راتلو تر مخه ازاد کړي. خو زه اندېښمن یم چې د قاسم بن هشام د نظر بندۍ په وخت کې او د سلطان د راتلو تر مخه د سلطنت غداران کومه توطئه جوړه نه کړي ته زما وړاندیز و منه ، دا به ستا له پاره ، د سلطنت له پاره او زموږ د ټولو له پاره ډیر غوره وي .

شهزاده محمد غوښتل خپل پلان ډاگیزه کړي خو دهغه د خبرې تر مخه طاهر ترې و پوښتل: «ته چې څه ویل غواړي پرته له ځنډه یې راته وویایه ، زه به ستا هره سلا د سر په سترگو و منم.» د طاهر دخبرو په اوریدو شهزاده محمد ډیر زیات خوشحاله شو او بیا یې وویل: «ته به داسې وکړې چې سبا سهار به په یو ډیر گړندې اوتیز تلونکې آس باندې سپور شي او زما لیک به کوچنۍ اسیا کې د معظم سلطان دربار ته ورسوي او هغه به د ټولو حالاتو څخه پخپله خبر کړي. زه باوري یم چې معظم سلطان به شهزاده علاؤالدین ته سمدستي یو بیرنې پیغام را ولیږي.» طاهر دهغه دخبرې سره سمدستي موافقه وکړه او په ډیره احساساتي توگه یې وویل:

«ستا لیک به ماته څه وخته پورې تر لاسه شي.»

«ته همدا اوس خپل ځان د سفر کولو له پاره تیار کړه ، سبا سهار وختي د تلو تر مخه به زما لیک تاته در ورسېږي»

د شهزاده محمد او طاهر هشام تر منځه تر ډیره وخته پورې په همدې مسئلې باندې خبرې اترې روانې وې او بیا طاهر اجازه واخسته او سلطاني قصر ته ولاړ. اوس نو دهغه حالات ډیر بدل شوي وو. هغه تر ډیره پورې ډاډمن و ځکه ورته ډاگیزه شوې وه چې ورور یې چیرې دې؟ او په څه حال کې دې؟ هغه په بیرته د آسونو د اصطبل پورې راغې او خپل آس یې را پرانست او دکور په لور رهي شو. هغه په دې فکر کې ډوب وو چې کله یې کوچنیان خبر شي چې دروند کاکا یې په خیر خبریت سره په سلطاني قصر کې موجود دې ، نو ډیر زیات به خوشحاله شي. تر څنګ یې د راتلونکې ورځې د سفر له پاره یې هم ځان تیاراوه ، خو کله چې دکور دروازې ته را ورسید نو هلته یې

د یوې کوچنۍ بڼې وکلته چې ولاړه ده ، د دې بڼې په دریدو او کتلو سره یې حیرانتیا نوره هم زیاته شوه ، داسې څرگندیده چې کومه میلمنه بڼه دهغوی کور ته راغلې وي . طاهر په همدې فکرونو کې شو چې هغه بڼه میلمنه به څوک وي چې ددوې کور ته راغلې ده . ځکه هغه پوهیده چې په اورنه کې دهغه اړیکې د ډیرو کم شمیر خلکو سره جوړې شوې دي . خوپه هغوی کې داسې څوک نه شته چې بڼې یې په بڼیو کې سفرونه کوي . په دې اساس دا به هرومرو د امر او د طبقې دکورنۍ د بڼو څخه کومه بڼه وي . طاهر دهمدې خبرو په فکرونو کې ډوب کور ته راننوت . کوچنیانو یې په انگرې کې لوبې کولې . دخپل پلار دکتلوسره سم یې دهغه په لور را منډه کړه . اوخپل پلار ته یې وویل :

« پلار جانه ! کورته یوه بڼه راغلې ده اود قاسم کاکا په اړه پوښتنه کوي ، مور او نیامې دهغې سره په خبرو لگيادي...»

د طاهر د تندې گونجې نورې هم زیاتې شوې ... دا به څوک وي ؟ دهغه تجسس نور هم زیات شو . داسې بریښي چې کومه بڼه چې دلته د قاسم پوښتنې ته راغلې ده هغه قاسم پیژني . هغه ته دا خبره نوره هم دحیرانتیا سبب وگرزیده . ځکه قاسم خو یواځې څو میاشتې مخکې اورنه ته راغلې و نو دومره ژر به یې څنگه د یوې بڼې سره اړیکې پیدا کړي وي . په همدې فکرونو کې ډوب هغه دکور یوې بلې کمرې ته ولاړ . دواړه کوچنیان یې ښي او چپ لورې ته روان وو او په پرلپسې توگه یې خبرې کولې ، طاهر دهغوی خبرې له نظره وغورځولې او ورته یې وویل :

« ولاړه شئ ، اوخپله مور مو دلته راوبولئ ، شاباس !

دواړو کوچنیانو منډه کړه او څو لمحې وروسته د طاهر بڼه دهغه ترمنځ ولاړه وه . هغه مسکۍ وه او خوله یې دخندا نه وازه پاته وه . دهغې په مخې دخندا په کتلوسره د طاهر حیرانتیا نوره هم ډیره شوه نو سمدستي یې ترې وپوښتل :

« څه خبره ده ؟ دا میلمنه بڼه څوک ده اودکومه ځایه راغلې ده ؟ اود قاسم په اړه څه پوښتي ؟ د طاهر دنبڅې سکینې په مخ د شرارت نه ډکه خندا وه ، اوپه همدې خندا کې یې وویل :

« ته قاسم ولټوه ، الله مونږ ته د سپوږمۍ په څیر ناوې راکړې . » طاهر دخندا په ځای نور هم حیران شو او ویی ویل : « دا ته څه وایی ، د یوې بیگانه نجلۍ سره په لمړي ځل په خبرو کې داسې دومره پرمخ تللې یاست ، اول خوراته ډاگیزه کړه چې دا څوک ده ؟

اوس نو سکینې هم په ډیر غور سره خپله خبره وکړه . ځکه هغې ته دخپل میړه مزاج بلمنگه محسوس شو ، په ټیټه لهجه یې وویل : « دا مارسۍ ده دا هغه نجلۍ ده چې د میلې په ورځ یې د قاسم ژوند خوندي کړې و . دا نجلۍ

د قاسم په اړه ډیره معلومات لری ، دومره معلومات چې زه او ته یی هم نه لرو . زه بنځه یم او د محبت په معامله کې زما سترگې دوکه نه خوري . ما د دې نجلۍ په سترگو کې د قاسم له پاره د سمندر په څیر څپې وکتلې . دا پیغله د څو ورځو راهیسې د قاسم د بیلتون څخه سخته نارامه وه او نن مجبوره شوې چې دلته راشي او دهغه په اړه و پوښتي . او که نه هغې دلته د راتلو څخه د شرم احساس کاوه . په طاهر د سکینې خبرې له یوه اړخه ښې ولگیدې او په دې اړه په فکر کولو مجبور شو چې د دې پیغلې نوم څو ماری دې او دا د مسلمانانو په څیر نوم نه دې ، نو ایا قاسم د کومې عیسایي پیغلې سره د محبت تارونه غځولې دي . هغه په دې فکر کې هم و چې هسې نه چې دا نجلۍ د ابو جعفر جاسوسه وي او د قاسم په اړه دهغه د ورور د راتلونکې پلان څخه ځان خبروي . او په همدې خاطر دلته راغلي وي . دهغه ذهن په اسانۍ سره دا خبره نه منله چې ماری دې دهغه د ورور سره مینه او محبت وکړي ، خو کله کله به یی چې دا فکر کاوه چې ماری دهغه د ورور محبوبه ده نو په سینه کې یی د خوشحالی ګیګرې شپږنګیدل . کله چې سکینې طاهر په فکرونو کې ډوب وکوت نو ورته یی وویل : « یواځې زه نه ، بلکه ستا دروند پلار او درنه مور هم د ماری سره د خبرو کولو وروسته ډیره خوشحاله دي . دا پیغله د ډیره وخته راهیسې دلته موجوده ده او مونږ په دې خاطر دلته ستنه کړې چې ته د سلطاني قصر څخه د قاسم په اړه څه معلومات راوړې نو ماری به هم دهغې څخه خبره کړو .

طاهر په دې فکر کې شو چې که دا پیغله د ابو جعفر جاسوسه وي نو بیا خو ترې د قونیا په لور د تللو خبره پتول په کاردی ، خو د قاسم د بندي کیدو په اړه ابو جعفر پخپله هم معلومات لري نو په دې خاطر به دې پیغلې او خپلې کورنۍ ته د دې خبرې یادول دومره زیانمنونکي نه وي ، بلکه ښې پایلې به ورکړي . تر څنګ یی که ابو جعفر ته دا ډاګیزه شي چې د قاسم ورور طاهر تر بندي خانې پورې د قاسم پورې ور رسیدلې دې نو هغه به لږ څه نور هم محتاط شی . او په اورنه کې به د کوم بغاوت د راپیدا کولو پروګرام شاته و غورځوي . د همدې فکر په بنسټ طاهر پریکړه وکړه چې هغه به د دې میلمنې پیغلې ماری تر مخه د قاسم د بندي کیدو یادونه کوي . په همدې خاطر یی خپلې ښځې سکینې ته وویل :

« سهې ده ، ته دا پیغله تردې ځایه راوړه ، چې زه یی یو وار وینم . »

سکینې د خوشحالی نه ټوپ کړ او دخپل میره په لور د کتلو وروسته په بیرې دهغه ځایه ووتله . کوچنیان لا د پخوا څخه د دې کمزې څخه وتلي وو او په انګرې کې په خپلو لوبو کې مصروف و . د لږ څه وخت د تیریدو وروسته قاسم دهغه پیغلې مخ وکوت . کله یی چې سترګې په ماری و ښتې نو حیران پاته شو ، په دې فکر کې شو چې ایا دا ډول ښکلې مخونه هم شته ؟ دا سترې سترې سترګې ، اوږدې اوږدې زلفې ، داسې خوزیدې لکه دوه تورې کونترې چې په هوا کې وزرونه رپوي . ماری په داسې حال کې چې سر یی د شرم نه ښکته و دې خونې ته را ننوته او د طاهر تر مخه د لرګي په چوکۍ کیناسته . د طاهر مور او ښځه هم د ماری تر شا دې خونې ته را ننوتل او

دمارسي په کيڼې او ښې اړخ کې کيښاستل. تر اوسه لا طاهر خبره نه وه کړې چې د پلاري په ډيرو کمزور قدمونو سره کمري ته راننوت او د طاهر تر څنگ په کټ کې کيښاست. طاهر مارسي ته په ډير غور سره کتل ، هغه ته ددې پيغلې په مخ د پريښتو په څير معصوميت تر سترگو کيده. طاهر په خپله په جاسوسي باندې نه پوهيده بلکه يو نېغ په نېغه توره وهونکې ماهر او استاد و ، په دې خاطر يې په ناڅاپه توگه په فکر کې راغله چې مارسي دکوم غلط قدم له پاره دهغوې کور ته نه ده راغلې ، سمدستي يې د مارسي څخه خپلې سترگې واپولې او خپلې درنې مورتې يې مخ کې او ورته يې وويل:

« درنې مورې ! د قاسم درک خو معلوم شو. »

دهغه ددې خبرې سره په خونه کې ناست دهر چا خوله د حيرانتيا څخه خلاصه پاته شوه. په دې وخت کې دمارسي حالت هم دکتلو و. هغې د تجسس ، پلټنې ، احساس ، محبت او مينې څخه ډکو جذباتو کې طاهر ته په ډکو سترگو وکتل او تر ټولو دمخه يې وويل:

« آ...آ.....آيا ته رښتيا واي؟ دهغې په لهجه کې شرم و حيا را نغښتې وه ، دمارسي نه وروسته د قاسم مور په ډيره بېرې وويل: « زما زوې چيرې دې..... چيرې دې هغه...؟ تا خو ويلې و چې هغه به له ځانه سره راوړم. د طاهر ښځې هم همداسې وويل او زياته يې کړه: ددې نه ډاگيزه شوه چې زمونږ د ناوې نگور قدم زمونږ له پاره د خير او عافيت سبب وگرزید. همدا نن مارسي زمونږ کور ته راغله او همدا نن د قاسم په اړه هم مونږ ته خبر ترلاسه شو ،

تر ټولو وروسته د قاسم پلار په پوره غور سره وويل: « څنگه معلومات يې شوې دې.....؟ اوس قاسم چيرې دې ، ايا هغه دکوم کار پسې سلطان استولې دې؟ » دا دهشام خبرې وې ، چې دخپل وخت ډير مشهور پهلوان هشام بن عدي

د ټولو دخبرو داوړيدو وروسته طاهر په ټيټ اواز وويل: « نه ! درونده پلاره..... سلطان خو قاسم ته ډير مهم کار ورسپارلې و. خو د سلطان مشر زوې علاؤالدين د غرب د خطيب ابوجعفر په وينا د تيرو درې اونيو راهيسي دخپل ځان سره نظر بند کړې دې.

د طاهر د خبرو داوړيدو وروسته مارسي په خپل ځاي کې ورځنه شوه ، داسې معلوميدل چې ابوجعفر خپل کار کړې دې. مارسي ته دا ومنله چې ابوجعفر يو ډير ښه روزل شوې جاسوس دې ځکه هغه مارتها ته ويلې و چې هغه به ډير ژر قاسم دخپلې مخې څخه لرې کړي ، مارسي په همدې فکر کې وه چې ابوجعفر خپله خبره پوره کړه..... د بله اړخه طاهر خپل پلار ته د پيښې په اړه تفصيلي معلومات ورکوي ، په دې وخت کې ناڅاپي د طاهر په زړه کې يو فکر راغې اود قاسم قصه يې په نيمایي کې پريښوده او دمارسي په لور متوجه شو .

« محترمي ! ستا په اړه مې ماته ښځې څه ويلي دي خو هغه ماته كافي نه دي . نوكه ته يې بده نه گڼي مهرباني وكړه او خپله كورنۍ راته را وپيژنه ، ترڅو زما په ذهن كې انديښنې له منځه ولاړي شي .

دا ډول پوښتنې دمارسي له پاره غير متوقع نه وې . خو څرنگه چې دهغې ذهن د قاسم په لور متوجه و نو په دې اساس د طاهر په پوښتنه يې ټكان وخوړ . او بيا يې د لږه ځنډه وروسته په داسې حال كې چې سره يې ښكته كړې و داسې وويل :

« زه له تاسو څخه څه نه پټوم . په دې دنيا كې يواځې تاسې زما له پاره هر څه ياست . زه به تاسو ته دخپل ژوندانه يوه يوه پاڼه پرانزم او درته به يې بيان كړم »

ددې خبرو نه وروسته ماري د خپل ځان او خپلې كورنۍ په اړه د طاهر كورنۍ ته پوره تفصيلي معلومات وركړل . هغې دالبانوي قصر نه نيولې د سلطان تر محله پورې او بيا د سلطان د قصر نه نيولې د قاسم سره د كتلو پورې ، څه چې ورته ياد وو بيان كړل دهغې په قصه كې د سكندريېگ يادونه هم وشوه او ابوجعفر يې هم ياد كړ هغه د قاسم سره دخپلو ليدنو كتنو په اړه هم تفصيلي خبره وكړه او دخپلې مور مارتها د جاسوسۍ د كړچار په اړه هم . كله چې ماري خپله قصه پوره كوله نو د طاهر دمور اوښځې د سترگو څخه اوښكې روانې وې ، طاهر او پلاري يې په خپل ځاې ناست و او دمارسي د مينې ډك داستان يې اوريد . په دې وخت كې د طاهر مور پورته شوه او ماري يې د سينې سره يوځاې كړه ، دمارسي د غټو غټو سترگو څخه د اوښكو څاڅكې لكه دباران په څير په زمكه راپريوتل . سكينه هم ورپورته شوه او دمارسي سره يې دمينې غاړه وركړه .

« زه خو وايم چې ته اوس همدلته اوسه . ځكه چې ته په خپل كور كې دخپلې مور مارتها څخه هم خوندي نه يې . خداي نا خواسته كه څه درته پيښ شي نو مونږ به دقاسم تر مخ څنگه سرپورته كړو .

دسكيني خبرې لانه وې خلاصې شوې چې هشام په خبرو پيل وكړ . « گوره لورې ! تا مونږ ته هر څه په ريښتيا سره بيان كړل او زموږ په زړونو كې دې دخپل ځان له پاره ډير ښه ځاې پيدا كړ . ددې څرگندونې وروسته چې تا اسلام منلې دې زه نور هم خوشحاله شوې يم . زه تاته نصيحت كوم چې ته خپل نوم هم په يو مسلمان نوم بدل كړه ، او ځانته يو مسلمان نوم كيږده .

مارسي د قاسم دپلار دخبرو په اوريدو سره په شرمناكه لهجه باندې وويل : « نو بيا همته ماته يو ښه نوم پيدا كړه ، هر هغه نوم چې تا ماته راكي همغه به پس له دې زما نوم وي »

اوس نو هشام دخپل راتلونكې ننگور د نوم په اړه فكر كاوه . د لږڅه وخته وروسته هشام وويل : سهي ده لورې ! مونږ ستا له پاره يو نوم پيدا كړې دې . « ټولو د هشام په لور وكتل نو هغه هم وخنډل او په خدا كې يې ماري ته ورغږ كړ غزاله

دهشام دخولي څخه مارسۍ دخپل نوي نوم په اوريدو ډيره خوشحاله شوه، دا نوم بلکل سهي و. د مارسۍ له پاره دغزاله په خیر د غټو سترگو خاوندې ته همدا نوم مناسب و. کله چې سکينې مارسۍ ته دغزاله د نوم په اړه تشریح ورکړه نو دهغې مخ د شرم څخه تک سور وگرزید. هغه په دې فکر کې شوه چې عربي ځوان قاسم به په څومره مینه هغې ته دغزاله نوم اخلي.

مارسۍ څو ساعته د قاسم په کور کې پاته شوه. په پيلامه کې دهغې رازداره کوچوان اکبر د دروازې نه بیرون ولاړ و. خو وروسته مارسۍ هغه بیرته ولیږه او ورته یې وویل چې د ماسپښین نه وروسته راشي او هغه پورته کړي. اوس نو هغه مارسۍ نه وه بلکه یوه مسلمانې پیغلې غزاله وه. خو هغې تر اوسه پورې خپل دغه نوم د خپلې مور او ابوجعفر څخه پټ ساتل غوښتل.

ماسپښین ناوخته و چې اکبر د مارسۍ د بیرته وړلو په خاطر خپله بگۍ راوسته. مارسۍ هم د طاهر د کورنۍ د ټولو غړو سره د مینې او محبت په فضا کې پوره وخت تیر کړې و او اوس بیرته خپل کورته ستنه شوه.

بل سهار طاهر د قونیا په لور و خوزید، هغه یوآڅې خپلې ښځې ته ویلي و چې د سلطان سره د کتلو له پاره کوچنۍ اسیا ته ورځې ترڅو د قاسم د ازادولو له پاره څه وکړای شي. تر څنګ یې خپلې ښځې ته لارښوونه وکړه چې د اوس له پاره قونیا ته دهغه د تللو خبره پټه وساتي، سکينې هم سهار وختی د لمانځه وروسته دهغه د تللو له پاره تیارې نیولې و.

د بله اړخه مارسۍ د قاسم د کتلو له پاره نا ارامه وه. همدا نن سهار هغې پریکړه کړې وه چې هغه به سلطاني قصر ته ورځي او د کومې لارې څخه به د قاسم سره لیدنه کوي. سلطاني قصر ته د مارسۍ تل راتلل څه نوې خبره نه وه. ځکه چې هغه د البانوي وینځې مارتها لور وه او د سکندر محبوبه هم..... خونن سهار د روانیدو سره سم یې مور ودروله.

«ای نجلی.....! دا نن بیا چیرې روانه یې؟ د پوښتنې ایکنې پرته روانه یې؟»

په مارسۍ د مور خبره ډیره بده و لګیده. مخ یې را وگرځاوه او مور ته یې وویل. «دلته نژدې ورځم، د سلطاني قصر پورې.....»

غالبا چې مارسۍ به هلته په قصر کې د کومې ملګرې نوم اخیستې و، خونن د مارتها سلوک څه بلمنګه ښکاریده. په دې اساس یې په سختې ژبې وویل:

« خبردار! ...ته هیچیرې نه شې تلای. تاته ډاگیزه ده چې ته دالبانیا راتلونکې ملکه یی. سبا به په البانیه کې سکندر سره یو ځای په تخت کینې. دخپل حیثیت په اړه دې فکروکړه. دا ته هره ورځ چیرې اوکومو ځایو کې گرځې راگرځې. ما همدانن سهار اکبر د دوو ورځو په رخصتۍ لیرې دې.

مارسي دخپلې مور د خبرو څخه لږ څه پنبه نیولې شوه او یوه نامعلومه ویره یی په زړه کې کیناسته. هغه ته داسې څرگنده شوه چې دا خبرې دهغې مور نه دې کړي بلکه ابوجعفر دهغې دمور په ژبه غږیږي. هغه فکروکړ چې دهغې مور خو پخوا داسې نه وه، ځکه هغې ته به یی تل ناز ورکاوه او په ډیرو نازونو کې یی را ستره کړې ده. یو ناڅاپه یی فکر خراب شو پریکړه یی وکړه چې سلطاني قصر ته به هرو مرو ورځو، ابوجعفر ته په قهر وه په دې اساس یی پریکړه وکړه چې سلطاني قصر ته به هرو مرو ورځي. په دې خاطر یی وویل:

« مورجانې! څه درباندي راغلل.... زه خو تر محله پورې ورځم.... پیدل په پنبو هم ورتلای شم... زه د ملکې سروین سره هم کتل غواړم او د سربیا یی وینځو سره هم غواړم و وینم.... ډیر وخت وشو چې هغه لورې ته نه یم ورغلې.

مارسي دخپلې مور په خوږ رڼ باندې څو ځله کینښوده. ځکه سربیا یی شهزادګۍ سروین او دهغې وینځې هغې ته ډیر ارزښت درلود. په ځانګړې توګه د ملکې سروین وینځې د عیسا یی توب په خاطر هم مارتها ته ډیرې ورنژدې وې. کله چې مارتها د مارسي د ژبې څخه دهغوي نومونه واوریدل نو خاموشه شوه او مارسي ته یی دتللو اجازه ورکړه.

مارسي دکوره ووتله او په پنبو تر سلطاني قصر پورې ولاړه. هغې په لاره کې فکر کاوه چې دملکې سروین سره کتل به د قاسم دازادیدو له پاره ګټور وي. په داسې حال کې چې پخوا ددې هغې فکر کاوه چې دخپلو سهیلیو په منځګړتیا به د شهزاده علاؤالدين سره نیغ په نیغه و ویني او په دې اړه به ورسره خبرې کوي. خو اوس هغې خپل فکر کې بدلون راوستې و او ددې کار له پاره یی سربیا یی شهزادګۍ ملکه سروین چې دسلطان مرادخان ثاني ملکه وه مناسبه و ګڼله. ځکه هغې کولې شول د قاسم په را خلاصیدو کې ښه او غوره کړچار ادا کړي. هغه په دې پوهیده چې دواړه شهزادګان، شهزاده محمد او شهزاده علاؤالدين د ملکې سروین ډیر قدر او درنښت کوي او دمور په سترگو ورته ګوري.

ملکه سروین د سربیا دپادشاه لارې ستیفن لور وه. دسربیا دغه پادشاه د سلطان مرادخان ثاني ډیر وفاداره ملګرې او دوست و. دهمدې وفادارۍ په بنسټ یی سلطان مراخان ثاني ته خپل لور شهزادګۍ سروین په نکاح ورکړه. او بیا شهزادګۍ سروین دخپلو څو کسو وینځو سره یو ځای اورنه ته دسلطان دناوې په څیر راغله.

مارسي محل ته درنا نوتلو سره سم نیغه محل سراي ته ورغله. هلته یی د ټولو دمخه دملکې سروین خواجه سراي سره وکتل. دهمغې له لورې ورته وویل شول چې ملکه سروین د شاهي باغ شاته سیمه کې مرغیو ته دانه

ور کوي. مارسي به ددی نه مخته هم کله کله د ملکې سروین سره کتل. همدا علت و چې هغه پرته له کومه ځنډه د شاهي باغ شاتنۍ برخې ته ورغله. کله چې ملکې سروین مارسي وکتله نو په خندا یې ورته وویل:

«خوش امديد.....نن خو زمونږ البانوي خور زمونږ ليدلو ته راغلي ده.....»

د ملکې په ژبه کې د بورې په څير خوړلنې و، د ملکې د لهجې نه د مارسي حوصله نوره هم لوړه شوه. او ویی ویل:

«درنې ملکې!..... ستاسې محبت مې کله کله دې مانيو ته د راتلو له پاره را کارې. او که نه....»

په شاهي بزم کې د غريبانو تيريدل څه معنې لري.....

ملکې يودم د مارسي په لور وکتل او دهغې ددې خبرې څخه یې په خوند اخستلو سره وویل: «سبحان الله! نن خو ته په مشکو او عنبرو کې رالتارې خبرې کوي..... داسې معلومېږي چې کوم زخم دې خوړلې او دلته راغلي یې.

مارسي د شونډو لاندې و خندل او سړیې بنکته کړ او بیا یې وویل: د درنې ملکې د ژبې څخه د سبحان الله د کليمې په اوریدو سره داسې ډاگيزېږي چې درنې ملکې د اسلامي معمولاتو سره هم دلچسپې پيدا کړې ده. ملکې ورته پرته له ځنډه وویل: «ولې نه..... د اسلام سره خو زما مينه دهغې لمړۍ ورځې څخه شته، زما دروند او معظم پلار لارډ ستيفن هم د زړه له کومې مسلمان و. همدا علت دې چې هغه د ترکانو د سلاطينو ددرې نسلونو سره د عثماني سلطنت د ټينگښت له پاره کار کړې دې.

اوس نو مارسي په ډيره مينه او محبت دغې ښکلې او ښايسته ملکې ته کتل. لږ وروسته ملکې دمارسي څخه وپوښتل: «وايه مارسي! څنگه دې پيښه راکړې؟ داسې ډاگيزېږي چې نن ته زمونږ څخه د څه غوښتنې له پاره راغلي یې؟»

مارسي د حيرانتيا څخه سترگې راپورته کړې او بیا یې په پوره خوشحالي سره وویل: عجيب..... درنې ملکې! ډيره عجيبه..... ته خو اوس د زړونو په حال هم پوهېږې.

«د زړونو په حال يواځې الله تعالي پوهېږي.... مونږ يواځې ستا په مخ ليکل وکتل، تانه دې اوريدلې چې څيرې مکمل کتاب وي.» ملکې نرمه شانته خندا وکړه او بيا یې وویل. اوس نو مارسي هم ورته خپله خبره پيل کړې وه.....

«درنې ملکې!..... تا به اوريدلې وي چې معظم سلطان يو عرب ځوان د شاهي سراغ رسان په څير ټاکلې دې.....»

«داسې بريښي چې هغه سراغ رسان ستا د زړه سراغ لگولې دې..... ولې؟..... ايا زړه خو به دې پرې نه وې بايلودې؟.....»

دمارسي څيره د حيا څخه سوربښنه شوه. سترگې يې ښکته کړې او دلږڅه ځنډ نه وروسته يې وويل: «د درنې ملکې سترگې هر څه ويني..... خو اوس ما د عثماني سلطنت د پايښت سوال له ځانه سره راوړې دې.

دمارسي په خبرو باندې ملکه حيرانه شوه او سمدستي يې وويل: «خداي دې نه کړې چې عثماني سلطنت ته پيښ شي. تا څه ډول پوښتنه له ځانه سره راوړې ده.....»

مارسي لږ په تتره ژبه وويل: «د درنې ملکې! هغه عرب ځوان چې معظم سلطان په اورنه کې د سازشونو د برېښولو له پاره په خصوصي توگه ټاکلې دې نو په دې وخت کې ديوه غدار په خبره شهزاده علاوالدين نظر بند کړې دې..... په داسې حال کې چې هغه غدار د سلطنت پر خلاف په خطرناکه سازش کې مصروف دې.

د ملکې رنگ تغير وکړ او په ډير غور سره يې وويل: «هغه غدار څوک دې چې شهزاده علاوالدين يې په خپله ولکه کې اخستې دې؟..... مارسي تو خو په هوش کې يې؟ تاته معلومه ده چې ته څه وايي؟ ته خو په يوه ترک شهزاده او ولعهد باندې الزام لگوي؟»

د ملکې دخبرو د تکميل سره سم مارسي په پوره عزم سره ورته وويل: «د درنې ملکې! زه يواځې الزام نه لگوم بلکه دا وایم چې شهزاده علاوالدين قاسم بن هشام په زندان کې اچولې دې، درنې ملکې، په دې وخت کې په اورنه کې قاسم هشام ته سخته اړتيا ليدل کيږي، دخداي له پاره څه وکړئ، هسې نه چې د معظم سلطان په نشتوالي کې ابوجعفر په اورنه کې دفساد او بغاوت اوربل کړي.

اوس نو د ملکې سترگې د حيرانتيا نه وازې وې، او په لږڅه تيزې لهجې سره يې وويل:

«ابوجعفر؟..... ايا دا همغه سړې نه دې چې دسترگو رنگ يې دلاطينې ولسونو په څير نيولې دې؟ او د غرب د خطيب په نامه يې شهرت موندلې دې..... اي مارسي! هغه سړې خو ستا دمور خواته ډير تگ راتگ کوي،..... همداسې ده که نه؟

ملکې خپلې سترگې په خلا کې اړولې را اړولې او په څه فکر کې ډوبه وه. هغه ته په ياد راغلل چې يو وخت ابوجعفر او مارتها په دې شهزادگۍ باندې دخپل اثرور رسوخ د وراچولو هڅې کولې. په هغه وخت کې سروين نوې نوې را واده شوې ناوې وه. په دې خاطر د نا اشنایي په اساس خاموشه ناسته وه. خونن چې مارسي د ابوجعفر د سازش په اړه خبره وکړه نو د ملکې سروين سترگې هم را وغوړيدې، هغې دمارسي خبرې هم په ډير غور سره واوريدې، مارسي ورته وويلې:

«درنې ملکې! ابوجعفر زمونږ کورته تگ راتگ کوي.... په همدې خاطر زه ددې سازش په اړه پوره معلومات لرم. درې اونۍ مخته قاسم بن هشام د قیصر د جاسوسانو د سراغ د پیدا کولو له پاره د ابوجعفر تر پوزې پورې ور رسیدلې و. خو شهزاده علاؤالدین ټوله معامله سرچپه کړه.... اوس نو ته که څه کولای شې ویی کړې.....»

اوس نو ملکه په ټولو حالاتو ښه پوه شوې وه.... هغې فکر کاوه چې د شهزاده علاؤالدین سره ددې مسئلې په اړه څه ډول خبرې وکړي، هغې د مارسي په خبرو پوره باور وه ځکه چې هغه پخپله د ابوجعفر د کړچار څخه خبره وه. هغې فکر کاوه چې نه یواځې قاسم بن هشام را خلاص کړل شي بلکه په یوه ډول نه یوه ډلو د ابوجعفر ستونې هم ورخفه کړي. هغه په دې پوهیده چې اوس دهغې په اوږو باندې ډیر دروند بار را پریوتې دې.... مارسي ته یې وویل: مارسي! ستا ډیره زیاته ممنونه یم... چې مونږ ددې نازکه حالاتو څخه خبر کړو. مونږ به همدا نن د څه کولو هڅه وکړو.

د ملکې په خبرو مارسي د ډاډ ساه واخسته. اوبیا یې په ټیټ اواز سره وویل:

«درنې ملکې! زما یوه غوښتنه ده....»

ملکې د مارسي په لور وکتل او ترې ویی وپوښتل: «هو هو، ووايه.»

«درنې ملکې! زه غواړم د قاسم بن هشام سره وینم، هغه همدلته په شاهي قصر کې په زندان کې بندي دی. نو که ملکه د زندان مسؤل ته حکم وکړي چې هغه ماتم نه کړي....»

ملکه یو ځل بیا حیرانه شوه.... د څو لمحو له پاره په فکر کې ډوبه شوه. اوبیا یې د یوه نوي عزم سره وویل:

«زما سره یوځای راځه... مونږ به همدا اوس شاهي زندان ته ولاړ شو او د قاسم بن هشام سره به وینو.» ملکې په پوره احساس سره قدم پورته کړ او د مارسي په زړه کې د خوشحالی گوره په ماتیدو شوه.

د شاهي زندان مسؤل چې ملکه سروین وکتله نو پښې یې په لږزیدو شوې، دا سیمه د محل په شمال غرب کې پرته وه، د محل سرای ښځې به دلته هیڅکله هم نه ورتللې. یوازې ددې ځای کارکونکې خلک د محل په دې سیمه کې اوسیدل. دلته شاهي آسپ ځای هم و او د محل وسله تون هم همدلته پروت و. د همدې ستر عمارت په منځ کې یوه ستره کمره د شاهي زندان له پاره ځانگړې شوې وه. کله چې ملکه د زندان داروغه ته ور نژدې شوه نو هغه تر ملا پورې را ښکته شو او د ملکې له پاره یې درنښت په ځای کړ. ملکه هم هملته ودریده. او په حکمانه توگه یې وپوښتل:

په شاهي زندان کې خومره بنديان پراته دي؟» ملکې په شاهانه انداز کې خبرې کولې. داروغه په لږزیدو شو او په ترې ترې ژبه یې وویل:

«مهم...ملکه معظمه! دلته یواځې یو بندي موجود دی.»

ملکې ترې بیا وپوښتل: «دهغه نوم څه دی؟»

د زندان داروغه ورته په ډیره درنه ژبه وویل: «قاسم بن هشام»

ملکې چې د قاسم نوم واورید نو یو ځل یې دمارسي په لور وکتل، دمارسي مخ هم د احساساتو ډک و، ملکې داروغه ته مخ کړ او ورته یې وویلې «مونږ همدا اوس او همدا وخت د قاسم بن هشام سره کتل غواړو. ولاړ شه او هغه د ډیر زیات درنښت سره یو ځای دلته له ځانه سره راوړه.»

د زندان داروغه سمدستي شاته وگرزید او په منډه منډه د زندان دروازې ته ولاړ. د لږ وخت وروسته قاسم د مالکې او مارسي تر مخ ولاړ و. په دې درې اونیو کې د قاسم روغتیایی حالت ډیر خراب شوې و، دهغه مخ ژیر گرزیدلې و خو سترگې یې لا تراوسه هم روڼې او روښانه وې، مارسي د قاسم په کتلو سره ډیره نارامه شوه، خو هغې د قاسم سره د ملکې او د زندان د داروغه په شتون کې په بې تکلفۍ سره خبرې ونه شوې کړې. هغه یوې لورې ته ودریده او په ډیره غمښت توگه یې د قاسم روغتیایی حالت ته کتل. قاسم مخته راغې او ملکې ته یې سلام وکړ، ملکې ورته په خدا ځواب ورکړ او بیا یې ورته وویل:

«قاسم خان، زه د سلطان مرادخاني ثاني، د عثمانیه سلطنت د پادشاه، ملکه یم. مونږ ته نن مارسي ستا د حالاتو په اړه په تفصیل سره خبره کړې ده، په دې خاطر مونږ په خپله ستا سره د کتلو له پاره دلته راغلې یو.... ته اندیښنه مه کوه، مونږ به همدا نن د شهزاده علاوالدين سره خبرې وکړو او تا به د زندان څخه خوشي کړو.»

قاسم چې د پخوانه بې دا انگیرلې وه چې دهغه سره لیدونکې د شاهې کورنۍ کومه درنده غړې ده، نو د ملکې د خبرو په اوریدو سره نور هم مؤدب ودرید او د ملکې په درنښت کې یې خپلې سترگې ښکته کړې او په نرمې لهجې سره یې وویل:

«د معظمې ملکې بخت دې نور هم ستر شي..... ماته دخپلو بندې کیدو په اړه کومه اندیښنه نه شته. خو په دې اړه ډیر اندیښمن یم چې شاهي حکم مې په ځای نه کړای شو. خدای پوهیږې چې دسلطنت غداران تر کومه حده پورې رسیدلې دي، ماته خودا هم نه وو معلوم چې زمونږ لښکر د جنگ ډگر ته روان شوې دې او اوس په څه حال کې دي؟.....»

ملکې په پوره ډاډ سره د قاسم خان خبرې واوریدې او په لږې شائته غمښتې لهجې سره یې وویل:

« د اروپا په لور زمونږ تللې لښکر د صلیبي ځواکونو څخه ماتې خوړلې ده. زمونږ د دروند سلطان د خور او زمونږ د اندرور میره سپه سالار محمد چلپې هم د هونیادې په لاسو بندي شوې دي، د صوفیا ښار زمونږ د لاسو څخه وتلې دي او زمونږ لښکرو د بلقان په درو کې هم د صلیبي دښمن له لاسه ډیر زیانمن شوې دي. تر څنگ یی یوښه خبر هم شته او هغه دا چې معظم سلطان د کرمانیا امیر ته ماتې ورکړې ده او د قونیا بغاوت یی خپلې دي. اوس به معظم سلطان په څو ورځو کې بیرته اورنه ته را ستون شي. دهغې وروسته به معظم سلطان د هونیادې پر خلاف د جنگ له پاره د اورنه څخه روانیږي.

ملکې دروانو حالاتو او د لښکرو د حال په اړه قاسم ته په تفصیل سره خبره وکړه. د خبرو د تفصیل دا وریډو سره سم قاسم ډیر زیات احساساتي شو، په ځانگړې توگه کله یی چې د سلطان د خور د میره سپه سالار محمد چلپې د بندي کیدو خبره واوریده، ځکه هغه ته د محمد چلپې سره خپله هغه لیدنه په یاد راغله چې د اغا حسن په خونه کې یی فوځي افسرانو ته د خبرو کولو وروسته دده سره درلوده. هغه په ډیر خلوص سره ملکې ته وویل:

« د محترم سالار محمد چلپې د بندي کیدو په اړه ډیر زیات خواشینې شوې یم. زه دا احساسوم چې په داسې حالاتو کې ماته سلطنت ډیره سخته اړتیا درلوده.»

ملکې د قاسم په خبرو باندې سر خوځاوه. اویا یی په دلاسه کوونکې لهجې باندې ورته وویل: « بس ته به همدا نن ازاد کړل شي. زما له تاسره همدا ژمنه ده.... اوس به نومونږ بیرته ولاړ شو.....»

ملکې دبیرته ستنیدو دمخه د مارسي په لور وکتل اویا د شونډو لاندې وخنډل، مارسي هم د شرم او حیا څخه سترگې ښکته اچولې وې. کله چې ملکې خپلې سترگې واپولې نو مارسي هم دوخت نه په گټې اخستو سره د قاسم په لور په ډیره غمناکه توگه وکتل اویا د ملکې سره روانه شوه. په دې کتلو کې د دواړو سترگې څلور شوې وې او په همدې کتلو کې یی یو بل ته ډیر څه منتقل کړې و. قاسم په ډیره نرم اواز سره د مارسي نوم واخست نو مارسي هم د یوې لمحې له پاره پښه نیولې شوه او په تلو تلو کې یی قاسم ته مخ کړ او ورته یی وویل چې «مارسي نه..... غزاله..... دا ستا د دروند پلار له اړخه راکړل شوې نوم دي....»

دهمدې خبرې سره سم مارسي هم د ملکې په لور ورگړندی شوه او په بیره دهغه ځایه ووتل. خو د مارسي د اخري خبرې د قاسم په غوږونو کې همغسې انگازې کولې..... هغه وانگیرله چې مارسي دهغه د کورنۍ د غړو سره هم کتلي دي. په دې وخت کې د قاسم زړه د محبت او مینې د نغو څخه ډک و.

د بله اړخه طاهر بن هشام د توپان اوسیلۍ په څیر سفر کاوه او د سلطان د لښکرو په لور ور روان و. خو هغه لا په لاره کې و چې د سلطان دلشکر د بیرته را ستنیدو خبر ورته ورکړل شو. خوددې سره سره بیا هم هغه خپل تگ ته دوام ورکړ. هغه له خپله ځانه سره د شهزاده محمد لیک هم درلود او د همدې لیک په کومک یی هڅه کوله چې

خپل ورور د شهزاده علاوالدين د زندان څخه را ازاد کړي. هغه د دانيال د درياب څخه تير شو او کوچنۍ اسيا ته ورننوت. هملته ورته د سلطاني لښکر دبیرته راستنیدو نښې نښانې ترسترگو شوې. بله ورځ هغه د سلطاني لښکر تر مخه و، په خپل ستومانه آس سپور د لښکر و قرارگاه ته ورننوت. او سمدستي یی د شهزاده محمد لخوا لیکل شوې لیک د سلطان تر مخ کینود.

سلطان چې کله د شهزاده خط ولوست نو غومبري یی تک سره شول، په مخ کې یی د غصې او قهر نښې را وځلیدې، خو د خط د لوستلو وروسته خاموشه پاته شو. بیا یی د څو لمخو نه وروسته طاهر بن هشام ته وویل:

«تا ډیره ښه وکړل چې مونږ دې خبر کړو. زه پخپله ډیر ژر اورنه ته رسیدونکې یم، خو هلته به زمونږ په رسیدو کې وخت لگېږي، او کیدې شي په همدې وخت کې د ښمن هلته د بغاوت د پیلامې له پاره کار وکړي. په دې خاطر مونږ غواړو چې یو تیز تلونکې قاصد له تاسره یو ځای واستوو ترڅو قاسم بن هشام د شاهي زندان نه ازاد کړي»

طاهر هم همداسې غوښتل. همدا علت و چې دارام کولو په ځای یی په همغه ورځ د ماښام نه مخته د شاهي قاصد سره یو ځای د کوچنۍ اسيا څخه لکه د باد او توپان په څیر د اورنه په لور راوالت.

خو پخوا تردې چې طاهر اورنه ته را ورسېږي، د ملکې د وینا په اساس شهزاده علاوالدين قاسم بن هشام را زاد کړې و. او کله چې طاهر بیرته اورنه ته را ورسید نو قاسم هم په کور کې موجود و. طاهر د سلطاني قصر څخه فارغ شو نو قاسم او مارسې دواړه یی د کوچنیانو سره په انگرې کې د لوبو کولو په حال کې وکتل. کله یی چې په قاسم سترگې و نښتې نو سمدستي یی ټوله ستوماني له منځه ولاړه. کله چې قاسم خپل مشر ورور وکوت نو ورمنډه یی کړه او دهغه استقبال یی وکړ. هغه ته ورغاړی و. عمر اوعلی چې کله خپل پلار وکوت نو د خوشحالی نه یی داسې چیغې کړې چې اسمان یی په سړواخت..... هغه دې... هغه دې پلار مو راغې، پلار مو راغې... چغې یی هرې لورې ته وهلې. دواړو د پلار په لور ورمنډه کړه او دهغه د پښو څخه چاپیره شول. د کوچنیانو د چغو سره سم سکینه او د قاسم مور او پلار هم دخپلو کمرو څخه راووتل، مارسې هم دخوشحالی نه شنه وه، طاهر چې کله خپله ټوله کورنۍ په خوشحالیو کې وکتله نو په زړه او خوله دواړو یی د الله تعالی شکر ادا کړ.

خو ابو جعفر تر اوسه پورې ازاد و. دبله اړخه شهزاده علاوالدين هم قاسم ازاد کړ خو په دې شرط چې هغه به بیا په ابو جعفر حمله نه کوي، هماغه و چې هغه د ابو جعفر او دهغه په یوڅو ملگرو د څارنې کار پیل کړ. او په ښي چري کې یی خپلو ډلگيو ته د تيارسئ حکم وکړ. خو اوس یی د سازشي کړيو د نیولو په ځای د سلطان تر بیرته راستنیدو پورې په انتظار کې کیناست. تر څنګ یی په ټول ښار کې دیني چري فوځي ډلگې خپاره کړل او دهر

ډول حالاتو د مقابلې له پاره یې خپل ځان تیار کړ. تر څنګ یې په ډیره ناقراری سره د سلطان د بیرته راستنیدو په انتظار کې کیناست.

څو ورځې وروسته اورنه ته د سلطان د رارسیدو خبر را ورسید. د ښاروالۍ مسئولینو د ښار پاکوالي پیل کړ او د شاهي دربار پورې اړونده خلک هم د سلطان د رارسیدو له پاره په ذهني توګه تیار شول. د ابوجعفر زړه هم په سینه کې په لږزیدو و. خصوصاً دهغه وخته چې قاسم ازاد شوې و، هغه ته د خپلو خطرناکه پایلو په اړه په زړه کې ویره راګرځیدله. په دې وخت کې هغه ته دا هم ډاګیزه شوې وه چې د مارتها لور ماریسي د قاسم بن هشام کور ته تګ را تګ کوي، هغه په ماریسي ډیر په قهر و. ځکه چې هغه نه شو کولې چې اوس ماریسي د قاسم دکوره بنده کړي، په دې توګه قاسم ته دنورو ثبوتونو په اړه معلومات تر لاسه کیده. تر اوسه پورې هغه خپل زړه ته تسلي ورکوله چې سلطان به هیڅکله هم په هغې لاس پورته نه کړي، خو بیا یې هم د سلطان مراد خان ثاني له اړخه په زړه کې ویره درلوده. هغه به ښکته پورته کیده، ناسته پاسته به یې کوله خو د وخت په اړه به یې فکر کاوه. هغه د راتلونکو ګواښونو د مقابلې له پاره دخپلې ادارې لاندې جاسوسي کړیو ته خبر ورکړې و او هغوی یې تیار کړي و. د هغه پلان دا و چې که چیرې سلطان یې ونیسي نو د قیصر جاسوسان دې خپل مخونه پټ کړي او د ښار په ګوټ ګوټ کې دې اوروڼه بل کړي او فسادونه دی پیل کړي. په ښاري چري کې موجود جاسوسانو ته هم لارښوونه شوې وه چې که یو ځل په ښار کې اور بل شي نودوې دې هم دخلکو کورنو ته ورننوځي او لوټمار او قتل وقاتل دې جوړ کړي. ابوجعفر په خپله یو پخوانی جاسوس و او هغه هیڅکله هم کوم خام کار نه کاوه په همدې خاطر یې سمدستي د خپلو تنبیدو له پاره هم پروګرام جوړ کړې و. د هغه پلان دا و چې څنګه چې شاهي دلګې دې ونیسي نو په هماغه وخت کې دې د ښاري چري د غدارو سپاهیانو یوه خونړۍ ډله د کوم اړخه په شاهي ډله باندې حمله وکړي او ابوجعفر دې ترې خلاص کړي، هغه د قاسم بن هشام د له منځه وړلو له پاره هم پټ پلان جوړ کړې و او ددې کار له پاره یې ځانګړې ډله ټاکلې وه. دې ډلې به هروخت د قاسم څارنه کوله او ورته حکم شوي چې د مناسب وخت سره سم هغه له منځه یوسي.

په دې توګه ابوجعفر د سلطان دراتلو سره سم دخپل پروګرام د پیل له پاره تیار ناست و. اوس نو دهغه له پاره دیوه کار د پیلامې مناسب وخت په کار و. او هغه د مارتها د لور ماریسي تنبیتول او د البانیه پادشاه سکندر بیګ ته دهغې روغ رمت رسول و. همدا علت و چې هغه به کله هم ماریسي د قاسم کور ته د تلو راتلو په وخت کې کتله نو د ماریه خیر به ورته تاویده راتاویده.

دهغه وخته چې سکندر بیګ د اورنه څخه د البانی په لور تللې و نو ابوجعفر دهغه سره په رابطه کې و. څو ورځې منځته سکندر بیګ ابوجعفر ته پیغام استولې و چې دهغه امانت یعنې ماریسي هغه ته ور ورسوي او اوس

ابوجعفر غوښتل چې د سلطان در اتلو دمخه هغه ددې مسئلې څخه هم ځان بېغمه کړي. همغه و چې يوه ورځ يې دمارسي د تنستولو پروگرام جوړ کړ.

هغه شپه ډيره يخه او سړه هوا په کې چلیده ، ستورو هم د غرب له لورې شرق ته خپل پړاونه وهل او د اورنه خلک په دې يخو شپو کې په خپلو کوټو کې بند د گرمو برستونو لاندې ویده پراته وو. په وړانو او شاړو کوڅو کې کوڅه ډپو سپيو حکمراني کوله. په همدې وخت کې د سلطاني قصر تر شا تعمیرونو کې څلور کسه اس سپاره را ښکاره شول ، ددوې تر مخه ابوجعفر روان و. دې څلورو واړو آس سپورو نقابونه اغوستي و. ابوجعفر خپل دغه نقاب پوښه ملگري را روان کړي و او دمارتها دروازي ته يې و درول هغه دخپله اسه راکيوت او دمارتها دانگر دروازه يې دخپل خنجر په لاسکې و ټکوله. په دې وخت کې دهغه نقاب پوښه ملگري هم دخپلو اسونو څخه را کيوتي وو. دهغوي څخه دوو نقاب پوښو دخپلو آسونو واگې يو دريم نقاب پوښ ته ورکړې ځکه هغه دريم نقاب پوښ د ابوجعفر د آس واگې هم په خپلو لاسو کې نيولي وې. هغه څلور واړه آسونه و نيول اود لارې يوې خواته و دريد. د ابوجعفر سره دوه نور نقاب پوښان د ديوال تر څنګ پټ و دريدل تر څو د دروازي د پرانستلو په وخت کې يې څوک و نه وينی. ابوجعفر خپله توره په تيکې کې ايښې وه او د دروازي د ټکولو سره سم يې خپل نقاب له مخه لرې کړ. کله چې د دروازي دهغې لورې څخه دمارتها زړې خادمې اواز وکړ څوک يې ؟ نو ابوجعفر ورته ځواب ورکړ « زه ابوجعفر يم. دروازه پرانيږه او خپلې مالکې مارتها ته زما د راتلو په اړه خبر ورکړه. » دمارتها خادمې ابوجعفر و پيژانده. او سمدستی يې دروازه پرانسته. د دروازي د پرانستلو سره سم ددې خادمې سر د تنې څخه پرې کړل شو او هلته په انگر کې يې ټوپونه وهل پيل کړل ابوجعفر د تورې په راويستلو او دخادمې د سر په پرې کولو کې لږ څه ځنډ هم ونه کړ. ددې کار نه د فراغت وروسته هغه خپلو دواړو ملگرو ته د راننوتلو اشاره وکړه. اوبيا درېواړه د مارتها کور ته ورننوتل. دمارتها په کور کې ټول پنځه کسه اوسيدل ، مارتها ، مارسي ، دمارسي کوچوان اکبر ، دمارتها خادمه ، او بل دهغې زوړ خادم چې لږه شيبه مخته د ابوجعفر په توره يې سر پرې کړل شوې و. ابوجعفر ته د نور مقاومت هيله نه وه. په دې خاطر پرته له کومې انديښنې د مارتها اودهغې د لور کوټې ته ورغله. اوس نو هغه هڅه کوله چې مارتها د کوم مقاومت پرته خپله لور مارسي هغه ته ورحواله کړي ، خو هغه په دې هم پوهيده چې مارتها د خپلې لور سره ډيره زياته مينه کوي. خو تر څنګ يې هغه ته دا هم ډاگيزه وه چې مارتها په خپله سکندر ته مارسي ورکړې تر څو د البانيي ملکه وگرځي. هغه دا هم کولې شو چې نيغ په نيغه مارتها ته ووايي چې مارسي دهغه ددې کسانو سره يو ځای د سکندرييک په لور و استوي. خو هغه په دې هم ډاډمن و چې مارسي به هيڅکله هم دهغه د کسانو سره البانيا ته د تلو له پاره زړه ښه نه کړي. په همدې خاطر يې د مارسي د تنستولو په اړه پريکړه کړې وه. په دې توګه هغه فکر وکړ چې په يوه غشي دوه ښکاره ښکار کړي. خو دلته د راتلو سره سم دهغه د پلان پايلې دهغه دهيلو برعکس وختې. دهغه له پاره مارسي غوړه ډوډۍ ثابته نه شوه. بلکه په مړۍ کې يې نښتې اغزې وګرزيد. هغه وخت چې هغه مارتها ته په

خپل غږ د دروازي د پرانستلو وويل او بيا دننه ورننوت نو مارسي يې توره په لاس وکتله ، او ويی کتل چې دهغه په تندي باندې خولې راماتې دي. مارسي په خپلو لاسو کې توره نيولې وه او د مرگ او مړينې له پاره تياره ولاړه وه. ابوجعفر سمدستي خپله توره په نيام کې کيښوده او په پوره مکارۍ سره يې وويل : «مارتها ! زه ستا د لور د بوتلو له پاره راغلې يم. هغې ته دعا وکړه ، ځکه هغه به د سکندر بيگ ملکه گرزيږي.....»

خولا تر اوسه د ابوجعفر خبرې خلاصې شوې نه وې چې مارسي پرې لکه د زمري په خيرو غږ مبيده : «خبردار ! که يو قدم دې زما په لور راواخست نو ټوټې ټوټې به دې کړم....»

دمارتمه له پاره دا صحنه دهغې د هيلو پر خلاف وه. هغې غوښتل چې لور يې ملکه وگرځي خونه د تنبتولو له لارې . هغې د مارسي سره د ليونتوب تر پولو پورې مينه کوله . مارتها هغه وخت ډيره فخرجنه شوې وه چې ابوجعفي وکوت چې په نيمه شپه دهغې کور ته دهغې دا جازې پرته ، لوڅه توره را ننوتې دې . اوس نو هغې د ياده ويستلې و چې د مارسي له پاره د سکندر بيگ څخه بله ښه رشته نه شته. هغې ته دا هم ډاگيزه وه چې دهغې لور مارسي ددې کوچکو کسانو په لاسو کې خوندي نه شي پاته کيدې نو په همدې اساس يې په پوره همت سره وويل :

« ابوجعفره ! ما له تا څخه د اهيله نه درلوده خو نن تا دا ثابته کړه چې ته يو ښه عيسايي نه يی . بلکه يو بد فطرته انسان يی ته ولې د مارسي د تنبتولو له پاره راغلې يی . په داسې حال کې چې ما له تاسره وعده کړې وه چې زه به مارسي سکندر بيگ ته واده کوم او زه ددې کار له پاره تياره ناسته وم. په دې کې شک نه شته چې زه د صليب په خاطر ستا سره په ډيرو شيانو کې ملگرې وم خو ياد ساته چې زه به هيڅکله هم اجازه ورنکړم چې څوک زما لور زما تر سترگو و تنستوي.

کله چې مارتها خپله خبره پوره کړه نو ابوجعفر په زوره زوره دومره وخنډل چې ټوله کمره يې د خدا دانگازو څخه ډکه شوه. دهغه په مخ د نړۍ د شيطانت ټولې څپې گرزيدې. هغه نه يواځې په زوره خنډل بلکه په خپل مکروه اواز کې يې خپله خدا همداسې اوږدوله . بيا يې په ډير مشکل سره خپله خدا و دروله او ويی ويل : « واه ، مارتها بيگم ! چې زه به ستا دا نازدانه لور په ډولۍ کې کينوم او وړم به يی . او يا به ورته په لارو کې گولونه شيندم . مارتها بيگم ! ستا په ذهن کې به هم دا خبره را ونه گرځي چې د ابوجعفر ذهن تر کومه ځايه پورې رسيږي . اوس نو واوره چې زه ولې ستا د لور د تنبتولو له پاره په دې نيمه شپه کې ستا کور ته راغلې يم.

مارتها ! ته اوس د قاسم بن هشام او ډيرو نورو خلکو په سترگو کې راغلې يی . او په دې توگه ته زما له پاره يوه کمزوري گرزيدلې يی . زه په دې پوهيږم چې ته يوه کمزورې ښځه يی . که چيرې د قاسم بن هشام په سلا سره سلطان تا ونيسي نو بيا به ته د پټې محکمې د جلادانو سختۍ ونه شي زغملای او زه په دې هم ډاډمن يم چې

دالبانوي شهزادگانو د وژلو نه تراوسه پورې چې څومره حالات تیر شوې دي ټول به دې پټې محکمې ته بیان کړي او ته په دې هم پوهیږي چې زه دخپل ځان پر خلاف هیڅ ډول ثبوت نه پرېږدم..... اوس وخت راغلي چې زه ستا د خدمتونو بدله تاته درکړم.

د ابوجعفر خبرو د مارتها وینه و چه کړه. اوس نو هغه پوه شوې وه چې په دې نیمه شپه ابوجعفر دهغې کورته ولې راغلي دي. ابوجعفر خپلې خبرې بندې کړې او یو ځل بیا یې په ډیره مکروه او ناولې توگه په خدا پیل وکړ. دهغه خوله دخندا نه وازه وه او توره یې په نیام کې وه چې مارسي پرې یو ناڅاپه مرگونې گذار وکړ خو ابوجعفر یو اړخه ته ځان واچاوه او دمارسي د تورې د گذار څخه یې ځان خوندي کړ، که چیرې دمارسي گذار پرې لگیدلې وې نو دهغه اوږه به یې شکولې وې او دهغه د زړه پورې به رسیدلې وې. اوس نو نه یواځې هغه خپل ځان خوندي کړ بلکه خپله توره یې هم را وویسته او خپلو دواړو ملگرو ته یې هم د راننوتلو حکم وکړ. کله چې هغه دواړه نقاب پوشان کمرې ته راننوتل نو په مارسي باندې یې را هڅې کړل خو ابوجعفر هغه وخت ډیر حیران پاته شو چې مارسي د یوې ماهرې تورې وهونکې په خیر د دواړو نقاب پوشانو توره وهونکو سره درنه مقابله کوله. او مارسي به ولې دهغې مقابله نه کوله، هغې د قاسم د ازادیدو وروسته د قاسم څخه په پرلپسې توگه د تورې وهلو درس اخسته. او اوس هغې د یوې پوهې او ماهرې توره وهونکې په خیر مقابله کولې شوه.

ابوجعفر او مارتها یوې لورې ته ولاړ و او د مارسي او دوو نقاب پوشانو ترمنځه یې دمارسي د تورې دوهلو دفن سیال کاوه. مارتها هم ډیره حیرانه ولاړه وه او مارسي یې کتلې چې څه ډول یې کورته د راننوتو غلو دتورو په مقابله کې خپله توره جنگوله او ځان یې خوندي ساته. د شپې په تیارو کې د تورو شرنگار تر لرې لرې ځایو پورې اوریدل کیده، زړه خادمه او ځوان کوچوان اکبر هم په خپلو خونو کې رابیداره شوي وو. د خادمې په زړه کې ویره او د ځوان اکبر په زړه کې میړانې ټوپونه وهل. اکبر په یوه ټوپ سره خپله بستره پرېښوده او په یوه منډه یې په دیوال باندې نښتې برخه راواخسته، دهغه ذهن په ډیره گړندۍ توگه دې لورې ته متوجه شوې و چې په کور باندې غلو داړه اچولې ده او یا دا چې دښمن په مارسي باندې یرغل راوې دي. په ډیره بیره د خپلې کمرې څخه ووت او دخپلې مالکې د کمرې په لور ورغې، کمرې ته د ورننوتلو وروسته یې چې کله وکتل چې دمارسي او دوو نقاب پوشانو ترمنځه دتورو مقابله روانه ده او ترڅنګ یې مکروه او شیطان شکله ابوجعفر خپله توره د تیکې را ویستلې او د مارتها په لور وروان دي نو ډیر زیات حیران دریان ودرید. هغه باور نه شو کولې چې ابوجعفر به هم مارتها ووژني. همدا علت و چې هغه مارتها پرېښوده او دمارسي د کومک له پاره یې ورمندې کړه او په یوه گذار یې د یوه نقاب پوش په ملا کې خپل خنجر ورننویست. په دې وخت کې مارسي هم د مقابلې څخه ستومانتیا احساسوله. په ملا خنجر خوړلې نقاب پوش د زمکې سره زمکه شو خو په همدې وخت کې مارسي او اکبر د مارتها زړه چاودیدونکې چغې واوریدې او دهغې په لور یې ورمندې کړه. د اکبر سترګې د حیرانتیا څخه بیرون را وتلې وې. ځکه هغه باور نه شو کولې چې د مارتها ډیر پخواني د زړه ملګري ابوجعفر به هم مارتها په داسې بې دردی

سره ووژني. كله چې مارسې خپله مور په وينوكې ډوبه وكتله نو هر څه يې پريښوده او هغې لورې ته يې ورمندې كړې، خپله توره يې هم ايسته اچولې وه، هغې فكر كاوه چې مور يې هغوي د تل له پاره پريښودل. منډه يې كړه اود مور سره ورغاړې وته او په چيغو چيغو يې مور ته اواز كاوه، مورې... مورې... خو دمارتېا په گيډه كې د ابوجعفر توره ښه گرزيدلې وه. او هغې خپله اخري ساه اخسته. مارسې دخپلې مور سر را پورته كړ او په خپل زنگون يې كيښود او هغې ته يې په زوره زوره غږ كاوه ترڅو هغه د بلې نړۍ د تللو څخه راستنه كړي.

د كمري بل منظر هم د ليدلو وړ و. د مارسې څخه لويديځې توره اوس د اكبر په لاسو كې وه او اكبر د هغه بل پاته شوې نقاب پوښه پر خلاف په جنگ كې لگيا و. ابوجعفر خالي لاس و او په دې انتظار كې و چې كه موقع او فرصت تر لاسه كړي نو دهغه وژل شوي نقاب پوښه توره به راواخلي. ځكه دهغه خپله توره دمارتېا په گيډه كې پاته شوې وه. او دمارتېا تر څنگ په غم او غصې كې ككړه مارسې ناسته وه. همدا علت و چې ابوجعفر مارسې ته د ورژدې كيدو څخه په ويړه كې و. اكبر د تورې د وهلو په فن نه پوهيده. خو بيا يې هم د هغه نقاب پوښه هر گذار په خپلې تورې باندې لكه د يوه ماهر سپاهي په څير تم كاوه او په پوره همت سره يې مقابلې مخته وړله..... خو تر څو پورې به دغه ديارلس، څوارلس كلن هلک د ابوجعفر د روزل شوي تجربه لرونكې غدار سپاهي سره مقابلې كوله،... او بيا همدا سې وشول، دغه تجربه لرونكې نقاب پوښه اكبر پوره ستومانه كړ او بيا يې پرې د تورې سخت گذار وكړ او د اكبر يو لاس يې دهغه د تنې څخه پرې كړ. د اكبر پرې كړل شوې لاس د مارسې تر څنگ پريوت. مارسې تر اوسه پورې هڅه كوله خپله مور د مرگ د كومې څخه را وكاږي. خو دمارتېا سترگې دهغې د بدن څخه بيرون را وتلې وې او دهغه وجود هره شيبه د وينې د بهيدو په خاطر زيږيده. خو ناڅاپه دمارتېا د وجود رگونه ساړه شول دخپلې لور مخ ته يې وكتل... مارسې چغې كړې او مور ته يې وويل:

مورې..... مورې..... دخداي له پاره ما ځانته مه پريږده.....

مارتېا د مړينې په حال كې وه، اخري ساه يې اخسته. هغې مارسې ته وكتل او د څه ويلو هڅه يې كوله دهغې اخري الفاظ داسې و....

«مم...مم...مار...سي!...اب...بو...فر...دقيصر جاسوس دې...مم...مم...ما ال...بان وي...شاه زادگانو ته...زهر...ور...كړي...ووو...»

مارتېا مړه شوې وه، مارسې چې كله دخپلې مور سترگې بې نوره وكتلې نو اسمان څيرونكې چيغه يې دخولې ووتله، اوس نو هغه په دې نړۍ كې ځانته پاته شوې وه. بلكه د ابوجعفر په څير د يوه وحشي حيوان رحم وكرم ته پاته وه. خو پخوا ددې څخه چې دخپلې مور په اړه څه نور فكر وكړي، خپل شاته يې دځوان اكبر چغې تر غوږو شوې. مارسې داسې شوه لكه څوك چې د خواږه خوبه رابيدا رشي. د نقاب پوښه توره دهغه په سينه كې ور

ننوتې وه..... کله چې مارسې خپل وفادار ملازم په دغه حالت کې وکوت نودهغې په وینه کې دقهر او غصې خپې نورې هم تاندې شوې، هغه داور د بخرکي په خیر ورمخته شوه او د اکبر توره یی راواخسته اود زخمې زمرې په خیر یی په نقاب پوښه باندې حمله وکړه. کله چې نقاب پوښه دمارسې حملې ته متوجه شوه نو خپله توره یی دکبر دسینې څخه را وویسته او ځای یی بیرته په وسله سمبال کړ. مارسې لکه د توپاني سیلۍ په خیر په دواړو باندې حمله وروړه او همدا دهغې غلطې وه، کله چې ابوجعفر وکتل مارسې لکه د لیونۍ په خیر هرې لورې ته حملې کوي نوپه ډیر زغم سره یی دهغې گذار په خپله توره تم کاوه. مارسې دغصې څخه دې حد ته رارسیدلې وه چې د ستونې څخه به یی ډول ډول اوازونه راوتل، د بله اړخه نقاب پوښه هم دمارسې د تورې گذارونه په پوره حوصلې سره اخستل، ابوجعفر اونقاب پوښه نه غوښتل مارسې له منځه یوسي ځکه هغوی دهمدې له پاره راغلی وو چې مارسې له ځانه سره و تنستوي. په دې اساس هغوی هوډ درلود چې دغه بې عقله نچلۍ ژوندۍ ونیسي.

دمارسي څخه هم برق او بریښنا جوړه شوي وه، هغه به هرې لورې ته تپيونه وهل او په هغوی دواړو به یی حملې کولې، هغې به دومره په چالاکی سره حمله کوله چې ابوجعفر او هغه بل نقاب پوښه به دهغې حمله په مشکل سره دفعه کوله، خو دا ډاگیزه نه شوه چې دمارسي تورې به په ابوجعفر او نقاب پوښ کې خومره زخمونه پیدا کړي و خو هغوی اوس هم غوښتل مارسې ژوندۍ ونیسي ځکه مارسې د ابوجعفر له پاره ډیر اهمیت درلود، ځکه که هغه مارسې له لاسه ورکولې نو بیا خو ابوجعفر دسکندر بیگ څخه دقصر د جاسوسۍ له پاره کار نه شو اخیستلای. په همدې خاطر ابوجعفر دمارسي دتورې هر گذار په ډیر احتیاط سره اخسته. خو دلې ځنډ وروسته مارسې احساس کړه چې نوره ډیره ستومانه شوې ده او دستوماتیا څخه یی دزړه درزهار وار په وار زیاتیري او نژدې ده چې په زمکه راپریوځي.

کله چې دمارسي په حملو کې کمښت راغې نو ابوجعفر او نقاب پوښه دواړو دهغې د نورو ستومانه کولو په خاطر په هغې پرلپسې حملې پیل کړې. اوس نو دمارسي همت نور ځواب ورکړې و، ابوجعفر او نقاب پوښه دواړه قوی او تنومنده وگړي وو، په داسې حال کې چې مارسې دهغوی په مقابل کې یوه ځوانه او د کمزوري وجود خاونده پیغله وه. خونن هغې د خپل همت نه پورته مقابله کړې وه او د ابوجعفر اودهغه د نقاب پوښه ملگرې وار پار یی وارخطا کړې و. خو اوس هغې دا احساس کړې وه چې ددې دواړو غلو مقابلې ته نور دوام نه شي ورکولې، په همدې وخت کې هغې یوه ډیره عجیبه و غریبه پریکړه وکړه او د ابوجعفر په خیر د بدکړ چاره خلکو څخه یی دخپلې ابرو او عزت د خوندي ساتلو په خاطر دا و پتییله چې خپل ژوند پای ته ورسوي، هغې نه غوښتل چې ابوجعفر یی ژوندۍ ونیسي. په همدې فکر کې یی خپل ځان په زمکه را و غورزاوه او سمدستي یی دخپلې تورې څوکه په خپلې گیدې کې ورننویسته.....

دمارسي دغه ډول له منځه تلل ابوجعفر ته د زغم وړنه و ، هغه ډير زيات وار خطا شو ، هغه داسې وانگيرله چې ټول کار يې اوبو ويوړ . سمدستي ورمخته شو او دمارسي د گيډې څخه يې دهغې توره راوويستله . او په د ډيرې واخطايي په حال کې يې خپل نقاب پوښه ملگری ته حکم وکړ چې سمدستي ماري په اوږه کړي او ددې ځايه يې وکاږي . نقاب پوښه هم رامنځته شو او بې هوشه ماري يې په لاسو کې واخسته او په ډيره بيره بيرون ووت . ابوجعفر هم ورپسې په بيره ووت . اوس نو د ابوجعفر له پاره دمارسي ژوند ډير ارزښتناکه و . هغه غوښتل ژر تر ژره ماري ته طبي کومک ورسوي ، کله چې ابوجعفر او هغه نقاب پوښه ماري د وژل شوې مارتها له کوره را وويستله نو هغې زړې خادمې په ډير احتياط سره د اواز د پيدا کيدو پرته د کور د انگړ دروازه و تړله . همدا زړه خادمه اوس ددې ټولو کړنو يواځنۍ شاهد وه .

ابوجعفر دخپله ځانه سره زخمې ماري د خپل يوه بل جاسو او فعال غړي سليم پاشا کور ته ور ورسوله . سليم پاشا د اورنه ډير مشهور معالج ډاکتر پيژندل کيده ، خو په حقيقت کې هغه هم د قيصر مهم جاسوس و ، هغه د جراحت او د طب په علومو کې پوره پوره مهارت درلود . اود خپل ذهانت او تجربې په اساس يې تر سلطاني قصر پورې لاره پيدا کړې وه . د سلطان مراد خان ثاني د طبيبانو شميره شل کسو ته رسيدله . او سليم پاشا هم دهمدې ډلې څخه يو و . په تيرو څو ورځو کې سلطاني قصر ته د شهزاده علاو الدين د کتلو له پاره د سليم پاشا تگ راتگ ډير زيات شوې و . ځکه چې شهزاده علاو الدين د ډيرو ورځو راهيسې د ځگر په ناروغتيا ککړ شوې و ، کله چې شهزاده علاو الدين دخپلې ناروغتيا په اړه ابوجعفر خبر کړ نو هغه ورته د سليم پاشا څخه د علاج کولو له پاره مشوره ورکړه . په داسې حال کې چې پخپله شهزاده علاو الدين د ابوجعفر په واسطه د ځگر په ناروغتيا اخته شوې و . هغه دخو مياشتو راهيسې شهزاده علاو الدين ته په مختلفو خوراكونو او مشروباتو کې داسې زهر ورکول و چې هغه په کرار کرار له منځه يوسي .

خو مياشتې مخته ابوجعفر داسې محسوس کړې وه چې کار يې نور په اورنه کې پوره کيدونکې دې نو په دې خاطر يې د عثماني سلطنت ددغه ميرنې او فعال شهزاده د له منځه وړلو له پاره دغه پلان پيل کړ . ځکه د سلطان مراد خان ثاني وروسته همدغه شهزاده و چې د فوځ قيادت او قومنده به يې په غاړه اخيسته . خو ابوجعفر دهغه بل شهزاده په لور کوم فکر نه کاوه ، ځکه چې له يوه اړخه هغه تنکې ځوان و اود بله اړخه ابوجعفر دا انگيرله چې په هغه کې دسلطاني وړتياوې نه شته . همدا علت و چې ابوجعفر د شهزاده علاو الدين سره اړيکې پيدا کړل اود خپلو مضمومو موخو د ترسره کولو له پاره يې دهغه له منځه وړل اړين و گڼل . او اوس چې په اورنه کې د ابو جعفر کارونه پاې ته رسيدونکې وو نو هغه شهزاده ته د سست اغيز کونکې زهر و نسخه ورکړه ، سليم پاشا د شهزاده علاو الدين طبيب و خو په حقيقت کې دغه وگړې په اورنه کې د ابوجعفر نه وروسته د قيصر ستر جاسوس و . ددې ترڅنگ سليم پاشا لا تراوسه پورې د قاسم بن هشام د سترگو هم خوندي پاته و .

کله چې ابوجعفر زخمي مارسى له ځانه سره د سليم پاشا کورته وروړه. نو سليم پاشا يې پرته له ځنده علاج پيل کړ ، مارسى ډيره زياته وينه له لاسه ورکړې وه. اودهغې د بنايسته شهرې رنگ د خزان د پانې په څير تک ژپړ شوې و. هغه د ډيره وخته راهيسې بې هوشه وه اودهغې بنايسته بڼو دهغې سترگې داسې ورپټې کړې وې لکه تابه ويل چې په خواږه خوب ويده ده.....

پاته ټوله شپه سليم پاشا د مارسى تر څنگ ناست و اودهغې د زخمونو په علاج کې مصروف و. سهار وختي يې ابوجعفر ته خبر ورکړ چې د البانيۍ دراتلونکې ملکې ژوند اوس د خطر نه بيرون دې نو په لمړي ځل د ابوجعفر په مخ باندې دمکر او فريب خدا را پيدا شوه. اوس نو د ابوجعفر پلان تکميليدونکې و. يو نظر يې مارسى ته وکتل ، کله يې چې هغه دخوب په حالت کې وکتله نو ډاډمن شو ، ابوجعفر دکمرې څخه بيرون را ووت ، دهغه تر شا سليم پاشا هم را ووت ، په دې وخت کې ابوجعفر سليم پاشا ته وويل:

« ډير ښه ډاکټر صيب. زه اوس در څخه ځم. دانجلۍ به يو څو ورځې همدلته له تاسره اوسي. ددې ساتنه او څارنه په تاده. که ديسوع مسيح خداي وغواړي نو مونږ به ډير ژر هغه د سکندر بيگ لورې ته ور وليږو اودهغه سره به خپله ژمنه پوره کړو. هغه به زمونږ ددې کار څخه دومره خوښ شي چې خپل ټول فوځ به د هونياډې د فوځ تر قومندې لاندې ورکړي ، سليم پاشا ! زه ډاډمن يم چې دا پيغله به څو ورځې له تاسره همدلته خوندي پاته وي»

سليم پاشا ورته په مثبتې توگه هوکړه وکړه او ورته يې وويل « مقدسه پلاره ! ته اندينښنه مه کوه ، اوس به دانجلۍ دلته زمونږ سره خوندي پاته وي.....»

ابوجعفر ورته يو ځل بيا وويل: « را ته ووايه ، چې د شهزاده علاوالدين علاج دې کوم ځاې ته رسولې دې ؟ » ددې خبرې دکولوسره سم د ابوجعفر په څيره کې دشيطانت مسکاهم را ډاگيزه شوه.

سليم پاشا هم په همغه توگه خدا وکړه او ورته يې وويل: « مقدسه پلاره ! شهزاده علاوالدين به ډير ژر دتل له پاره دنړۍ د ستومانتياو څخه بيغمه او ازاد شي، ما په ډيره احتياط سره دهغه علاج ترسره کړې دې.....»

ابوجعفر د سليم پاشا دخبرو داوريدو وروسته د ډاډ او اطمينان ساه واخسته ، سريې و خوځاوه او بيا يې دځانه سره فکر وکړ چې څومره ستر جاسوس دې چې د عثماني سلطنت په مرکز اورنه کې يې دسلطان مراد خان ثاني پر خلاف د جاسوسۍ پراخه جال خپور کړې دې او اوس دهغه دغه پلان د برياليتوب اخري پړاونو ته رسيدلې دې. هغه فکر کاوه چې اوس نو هغه د شاهي سراغ رسان او نورو خلکو په سترگو کې را لويدلې دې په دې خاطر بايد هر وخت د اورنه د پريښولو له پاره تيار و اوسي. هغه فکر وکړ چې دهغه نايب ډاکټر سليم پاشا تر اوسه

پورې دچا تر سترگو شوې نه دي. نو په دې خاطر پاته کار به سليم پاشا ته ور وسپارل شي. په همدې فکر کې ډوب و چې سليم ته يې وويل:

«سليمه! زه فکر کوم چې نور نو په اورنه کې زما کار پاي ته رسيدلې دي. زما خبره په غور او دقت سره واوره. کله چې دا نجلۍ د تللو وړ وگرځي نو زه به يې د خپله ځانه سره يو ځای البانيه ته يوسم، خو تر شا وروستې کارونه، په اورنه کې بغاوت خپرول او د شهزاده علاؤالدين او قاسم بن هشام وژل او د سلطان عزل او دهغه دتخته د را پرزولو ټولې دندې تاته در سپارم. ته د يني چري ټول عيسايي مجاهدين ډير ښه پيژنې او زموږ د سازش د پلې کولو په وخت کې به د ټولو خلکو سره اړيکې موجودې وې. په دې اساس ته به په دې اړه د هيڅ ډول ستونزو سر مخ نه شي.»

د سليم پاشا له پاره دا ډيره دعزت خبره وه، او تر څنگ يې يو دروند مسؤليت هم و. هغه په مؤدبانه توگه خپل سر و خوځاوه، ابو جعفر ته يې تسلي ورکړه او ورته يې وويل: «مقدسه پلاره! تا چې ماته د صليب اعظم خدمت کوم فرصت را کړې دي، دهغې فرصت څخه به زه پوره پوره گټه واخلم او دا به درته ثابته کړم چې ستا پريکړې تر څومره پورې سهي وې.»

ابو جعفر بيرته ستون شو. د ټولې شپې جنگ و جدل هغه پوره ستومانه کړې و. اوس هغې غوښتل چې ولاړ شي او ارام وکړي، د طبيب سليم پاشا څخه يې اجازه واخسته. او دهغه د کوره را ووت. په دې وخت کې دهغه دواړه نقاب پوښه ملگري دخپلو خپلو ځايو په لور تللي و. هغه مارسې هملته د سليم پاشا په کور کې دهغه تر څارنې لاندې پريښوده.

سليم پاشا هم په حقيقت کې سليم پاشا نه و، دهغه خپل نوم «لوگان» او دهنکري اوسيدونکې و، نوموړې د تيرو څو کالو راهيسې دلته په اورنه کې ميشت و. خو دخپل قدو قامت نه په گټې اخستو سره يې خپل ځان ترک ښکاره کاوه. اورنه ته د راتلو وروسته هغه خلکو ته دا ډاگيزه کوله چې هغه يو ډير ستر طبيب دي او د تاتاري سيمو څخه عثماني سلطنت ته راغلې دي. هغه خلکو ته داهم وويل چې دهغه پلار د امير تيمور په دربار کې شاهي طبيب او جراح و. همدا علت و چې دسلطنت امراء ډير ژر دهغه سره اشنا شول. او هغه يې دخپلو ځانو له پاره خاص طبيب و ټاکه. مارسې د سليم پاشا ځای ته رارسيدلې وه او تر اوسه د خوب په حالت کې پرته وه. همدا علت و چې سليم پاشا خپلې زړې خدمتگاري ته د مارسې په اړه ځانگړې لارښوونې وکړې او پخپله د ارام کولو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

سهار چې د قاسم سترگې دخوبه پرانستل شوې نو فکري وکړ چې ډير خطرناک خوب يې کتلې دي. دهغه وجود ستومانه و او زړه يې په نااشنا توگه درزیده. خو هغه نه شو احساسولې چې دا خوب څه ډول تعبير کړي.

دهمدي خوب په اړه يې فکر کاوه او د بستري څخه راپورته شو، دسهار دلمانځه له پاره جومات ته ولاړ. د لمانځه د فراغت وروسته بيرته کورته راستون شو، په دې وخت کې کوچنيان هم دخوبه را وينښ شوي و. په دې وخت کې د عمر او علي عمرونه هم د پنځو او درې کالو شوي و. عمر بلکل دخپل پلار په شکل و خو علي خپلې مور سيکنې سره په شکل او قواره کې يو شانته والې درلود. خو په دې وخت کې دې دواړو کوچنيانو دخپل مور او پلار په ځاي د قاسم او مارسي سره ډيره اشنايي پيدا کړې وه. دتيرو څو ورځو راهيسې به مارسي هره ورځ د قاسم کور ته راتله. په دې اساس د قاسم دکور دهر وگړي سره هغه پرته له کومه تکلفه کيناسته. مارسي پخپله هم يوه شوځه او شقبه پيغله وه، په دې خاطر په څو ورځو کې دټول کور ستوري وگرزيده. يوه ورځ د قاسم مور قاسم ته دسهار د ناشتې په وخت کې وويل:

«اوس نو څه ته انتظار کوي.... اوس خو زمونږه لور غزاله جانه بايد زمونږ کور ته راوستل شي. ځکه هغه هلته دخپلې عيسوي مور سره دخونديتوب احساس نه کوي.»

قاسم دخپلې مور په خبرو ډير حيران شو. هغه ته داسې څرگنده شوه چې په دې سهار کې دهغه د مورد خبرو او دهغه د تيري شپې دخوب ترمنځه يو ډول يوشانتيوالي تر شترگو کيږي. هغه ته په ناڅاپي توگه د مارسي هغه خبره هم ياد ته راغله چې ډيره موده مخته يې قاسم ته ويلي وو..... «زه هر وخت د خپل خونديتوب په اړه انديښمنه کوم»..... ډاگيزه نه شوه چې قاسم ته څه ورپيښ شول چې يو ناڅاپه يې د سهار د ناشتې څخه لاس واخست. هغه په ډير غمښته توگه خپلې مور ته وويلې:

«مورجانې! دارينستيا ده چې زه د غزالې د خونديتوب په اړه ډير انديښمن يم، خو دسلطان د راستنيدو دمخه زه هيڅ داسې قدم نه شم اخستلې، ځکه زه سلطان دلته په اورنه کې څارونکې اوسراغ رسان ټاکلې يم. نو اوس که زه چيرې په دښمن باندې دڅارنې په ځاي دواډه په مراسمو کې مصروف شم نو بيا به زه دسلطان ترمنځه خجالت و اوسم..... بس يو څو ورځې نور هم صبر وکړئ، څنگه چې سلطان دخپل فوځي مهم څخه بيرته راستون شي نو مونږ به هم غزاله کور ته راوړو»

په دې وخت کې د قاسم ذهن بل ځاي کې مشغول و، هغه چې څه ويل هغه يې په خپله هم نه اوريدل. خو دهغه په دماغ کې د تيري شپې خوب يو ځل بيا خپلې نوکې ښخې کړې وې. ډيره نا ارامي يې احساسوله. په همدې وخت کې د قاسم دکور دروازه چا وټکوله. د قاسم کور ته دمارسي نه پرته بل څوک دومره نه راتلل. قاسم ددروازې دهمغه لمړي ټکټک سره را پورته شو خو يو ناڅاپه ډيره حيران پاته شو چې مارسي به ولې دومره وختي زمونږ کور ته راغلې وي؟ هغه راپورته شو او په ډير بيړه دروازي ته ورغې. خو کله يې چې په دروازي کې د پټې محکمې مشر بهرام خان وکوت نو ډير حيران پاته شو، مارسي يې له ياده ووت او دا فکري په ذهن کې را وگرزید

چې هسې نه چې په ښار کې ابو جعفر د بغاوت اور نه وي لگولې. هغه دروازه و تړله او بیرون د بهرام خان سره په خبرو شو.

« بهرام خان ! خیریت دې ... ته ؟ دومره سهار وختي ؟؟ »

خو د بهرام خیره د قهره تک شنه وه. د قاسم زړه هم په زوره زوره درزیده او اعصاب یې ستومانه شوي و. هغه خپل ځان د هر ډول بدې خبرې اوریدو ته تیار کړې و. په همدې خاطر یې د بهرام خان څخه یو ځل بیا وپوښتل.

« بهرام خان ! ته خو هیڅ نه وایی ؟ دومره سهار وختي دلته څنگه راغلې یی ؟ »

بهرام خان په نیولې ژبه ورته وویل « ستا له پاره زه ښه خبر نه لرم قاسم بن هشام ! زه تاته لږ څه زحمت درکول غواړم »

د بهرام خان د لهجې څخه د قاسم خان په تندې خولې را ماتې شوې. ځکه ضرور داسې کومه خبره شته ... هغه د بهرام خان په لهجه کې نه یواځې طنز محسوساوه بلکه دهغه تحکمانه انداز یې هم له پامه و نه ویست. خو بیا یې هم ترې و پوښتل:

مقصد دې څه دې ؟ ته ماته څه ویل غواړې ؟ کومه خبره زما له پاره ښه خبر نه دې ؟

« قاسم بن هشامه ! د البانوي وینځې په کور باندې چا حمله کړې ، حمله کونکو هغه هم وژلې ده او ترڅنگ یې دهغې زور ملازم او ځوان کوچوان هم له منځه وړې دې. دهغې ځوانه لور هم حمله کونکو له ځانه سره تښتولې ده. ددې ټولو حالاتو او گواهیو نه دا څرگندېږي چې ددې وژونکو عملیاتو شاته یو شخص قرار لري »

بهرام د همدې خبرو وروسته خاموشه شو. خوپه ددې وژونکې خبر په اوریدو سره په قاسم سر وگرزید. هغه دخپلو پښولاندې زمکه خویندونکې احساسوله. دمارتها، اکبر او زور خادم د وژلو خبر د قاسم لپاره لږ وژونکې و. اوس نو هغه د بهرام خان تحکمانه لهجه هیږه کړې وه. هغه دې ته هم متوجه نه و چې د بهرام خان سره د پټې محکمې درې څلور کسان عسکر هم ولاړ دي.

هغه لا تراوسه د پېښې په چار چاپیر کې ډوب و چې یو ځل بیا یې ټکان وخوړ. بهرام خان ورته وویل:

قاسم بن هشامه ! د البانوي وینځې لور مارتها د څو ورځو راهیسې ستا کور ته تله راتله. او د بهرام خان دسترگو څخه دا خبره پټه نه وه ماته دا هم ډاگیزه شوې وه چې البانوي وینځې له تا او له تا سره دملگرې پیغلې مارسې څخه کرکه کوله. اوس ددې نجلۍ ژوندۍ غیبول او په بې رحمۍ سره دمارتها وژل همدې لورې ته اشاره کوي چې زه باید تا سمدستي له ځانه سره بوځم او بندي دې کړم.»

اوس نو د قاسم پښتۍ سره ورغلې وې. دهغه د بدن وینستان را زیږه شوي و. اود یوې لمحې له پاره یې روحه ولاړ و اوبیا یې د ویرې پرته په ډیر قهر سره بهرام ته وویل: « څه؟.....دا ته څه چټیات وایی؟ تا خواصل جاسوسان پرېښې دې اوزما څارنه دې پیل کړې ده. دومره ستره پېښه شوې ده، زه د سلطنت شاهي سراغ رسانه یم او همدا وخت دې چې دمجرمانو خټونه ورمات کړم..... خو ته زما د بندې کولو خبرې کوي؟.....»

د قاسم د ژبې څخه اور وریده، خو بهرام خان سمدستي خپله توره لوڅه کړه او برق په خیر و غرید او ویی ویل: « قاسم بن هشامه! ته د بهرام خان په سترگو کې نه شي ورننوتلې. زه ستا د نیولو اوبندې کولو د ټول تیاري سره یو ځای دلته راغلې یم. ما د پېښې د پلټون د تکمیلیدو نه وروسته، تر هر څه دمخه شهزاده علاوالدین ته مراجعه وکړه. او دروند شهزاده ماته په ذاتي توګه حکم وکړ چې تا سمدستي له ځانه سره بندي کړم، زه د سلطاني قصر څخه نیغ په نیغه دلته راغلې یم.

اوس نو د قاسم احساس را ژوندې شوې و، هغه ته ډاګیزه شوه چې هغه په ډیره بده توګه د جاسوسانو په جال کې را بنکیل شوې دې، هغه فکر وکړ چې داخل بندیتوب به یې د سلطنت له پاره ډیر زیات زیانمن ثابت شي. ځکه د دښمن سازشونه هم خپلو اخري پوږونو ته رسیدلې دي. هغه دې ته هم متوجه و چې دا ځل به سلطان علاوالدین هغه په عزتمنده توګه له خپله ځانه سره نظر بند نه کړي بلکه شونې ده چې نوموړې به دهغو درې ګونو قتلونو په جرم د جلاد تورې ته ورحواله کړي. په همدې خاطر یې پریکړه وکړه چې جالات هر ډول چې وي باید د بهرام خان لاسو کې ځان و نه نښلوي. هغه په همدې فکر کې ډوب و چې تر شا یې دروازه پرانستل شوه، دا طاهر و، د قاسم ورور، هغه د بهرام خان قهرجن اواز اوریدلې و، په دې خاطر د دروازې نه بیرون راووت. طاهر د کومې ترمخه خطرې له مخې خپله توره همداسې لوڅه راخستې وه. کله چې د دروازې څخه را بیرون شونو سترګې یې د بهرام خان په لوڅې تورې وروښتې. هغه لا تر اوسه په موضوع نه و پوه شوې چې بهرام خپلو عسکرو ته حکم وکړ:

« دا سړې بې وسلې کړئ او ویی نیسئ..»

عسکر را مخته شول خو طاهر دخپله ځایه هم ونه خوزید، هغه د حجاز د درې منل شوې توره وهونکې او د عثمانی سلطنت د تورې د وهلو د فن تر ټولو ستر استاد و. هغه درې واړه عسکر هملته تم کړل، په داسې حال کې چې د بهرام خان سره یې ذاتي پیژندګلوي هم درلوده او په کار ورته داو چې هغه د بهرام خان څخه د مسئلې حقیقت ځانته معلوم کړې و، خو هغه د بهرام خان په نیت باندې وپوهید. هغه دا هیله نه درلوده چې د بهرام خان څخه داسې کومه ناخوښه خبره واورې. همدا علت و چې هغې د محکمې د درې واړو عسکرو تر منځ خپله توره پورته کړه او د بهرام خان په ګډون یې پرې حمله وروړه. د دروازې ترمخه د طاهر او د بهرام عسکرو تر منځه د تورو د وهولو شپنګار له لرې لرې څخه اوریدل کیده. طاهر دخپلې تورې په زور څلور واړه سپاهیان په نڅا نڅول. اوس نو دغو عسکرو او بهرام خان دا احساس کړې وه چې هغوی نه شی کولې ددې پوه اوماهره توره

وهونکې په مقابل کې بريا تر لاسه کړي. بهرام د قاسم په سر توره نيولې وه او هغه يې په خپل قابو کې راوستې و، دهغه په سترگو کې حيرانتيا هم وه او قهر و غضب هم. ځکه دهغه تکړه اوروزل شوي سپاهيان د طاهر بن هشام تر مخه لکه د نانځکو په څير نخيدل، بالاخره يې په قهر او غضب سره وويل:

« طاهر بن هشامه ! زه درته حکم کوم چې توره دې کيږده، ستا د ورور د نيولو په اړه پخپله شهزاده علاوالدين حکم کړې دې. که چيرې ته خپله توره ونه غورزوي نوزه به په شاهي کارونو کې ستا مداخله ستر جرم وگڼم او ستا د وژلو څخه به هم دريغ ونه کړم.»

خود طاهر بن هشام توره لکه د جادو د خنجر په څير په هوا کې نخيده، هغه پخپله د بادو توپان په څير څلور واړه سپاهيان پسې واخستل او بيا يې د تورې په خوزولو سره لکه د سرتيري په څير وخنډل:

«بهرام خانه ! که ته وايي چې زه توره و غورزوم، نه ته دهر څه لمړۍ زما د ورور د سر څخه توره لرې کړه. او که نه زه به تا او ستا دا کارندې د گازرو او مليو په څير پرې پرې کړم.»

بهرام هيڅکله هم داسې هيله نه درلوده چې طاهر دې شهزاده سلطان علاوالدين د نوم د اوريدو وروسته هم خپله توره ونه غورزوي. لږ څه فکري وکړ او بيا يې د قاسم د سر څخه توره لرې کړه. دا د قاسم له پاره بهترين وخت و. هغه لکه سمدستي يوې لورې ته شو او بيا يې په يوه منډه ځان د هغه ځايه وويست. دا حالت د بهرام خان د هيلو پر خلاف و. کله يې چې وکتل چې قاسم خان يې د لاسو څخه ووت نو هر څه يې هير کړل او سمدستي يې دهغه تر شا ورمندې کړې، هغه نور سپاهيان چې د طاهر سره په توره وهلو کې مصروف و د بهرام د تلو سره سم يې د طاهر سره مقابلې بس کړه او يوې لورې ته شول، هغوي لا د پخوا څخه دعاوې کولې چې په کومه توگه ددې مصيبت څخه خلاصون ومومي. ځکه د طاهر توره پر هغوي د الله د عذاب په څير را نازلېده. خو څنگه چې ورته د دې عذاب څخه د خلاصون لاره پيدا شوه نو شا يې را واپوله او په تينبنسته يې دهغه ځايه ځانونه وويستل. اوس نو بهرام خان او دهغې عسکر د قاسم په لټون پسې وتلې وو. خو په حقيقت کې هغوي قاسم له لاسه ورکړې و.....

۵

د زيجيدین تړون

قاسم د بهرام خان اودهغه دملگرو څخه داسې ورک شو لکه دخړه دسر نه چې بنکرونه ورک شوي وي ، خو په حقيقت کې هغه دخپل کور ترڅنگ په يوه کوڅه کې د يوه کور په ډيوډۍ کې ورننوتې و. خوبهرام خان اودهغه ملگرو داسې انگيرله چې هغه به تر لرې کومه ځايه پورې تللې وي. په دې خاطر هغوي دخپل فکر له مخې په يوې لورې منډې وهلې. کله چې قاسم دبهرام خان اودهغه دملگرو دسترگو څخه پټ شو نو دبرق په څير بيرته راستون شو اودخپل کور مخې ته راغې ، دلته يې ورور لا تراوسه توره په لاس حيران و پریشانۀ ولاړو. قاسم په ډيره بيرۀ طاهرته وويل :

«وروره ! غزاله يې تښتولې ده. دهغې مور او دهغې ملازمين يې چې کوچوان اکبر هم په کې شامل دي وژل شوي دي ، خو بهرام خان ددې ټولې قضیې شک پرما کوي او يو ځل بيا يې د شهزاده علاوالدين څخه زما د نيولو اوبندي کول احکام راوړي دي. خوزه غواړم چې غزاله را پيدا کړم خو شهزاده اوبهرام خان به مادي کار ته همداسې پرې نه ږدي. خو ما پريکړه کړې چې پخپله د البانيه په لاره د غزالې د را پيدا کولو هڅې وکړم ، ځکه زه په دې ډاډه يم چې غزاله د ابوجعفر کسانو د سکندرييگ له پاره ددې ځايه تښتولې ده. څرنگه چې دا ټوله پيښه د شپې په نيمايي کې ترسره شوې ده نو په دې اساس به تښتونکي تر ډيره لرې پورې نه وي تللي.»

کله چې قاسم خپل ورور طاهرته دا خبرې کولې نه هغه دخپل کور ددروازې تر مخه هملته په کوڅه کې ولاړ و. خو دخبرو د خلاصيدو سره سم يې د کور اخورته ورمنډه کړه ، طاهرهم دهغه خبرې اوريدې اودهغه سره يو ځای د اسونو اخورته ور ورغې. کله يې چې قاسم دآس دزين کولو په حال کې وکوت نو ورته يې وويل:

«زه به هم درسره يو ځای ولاړ شم...»

«نه ! ته له ماسره مه ځه دلته په اورنه کې هر ساعت د بغاوت د راپيدا کيدو گواښ موجود دي. ته همدا اوس د شهزاده محمد او ملکې سروين سره ووينه او د ابوجعفر د نيولو احکام ترې ترلاسه کړه. زه سل په سلو کې ډاډمن يم چې مارتها د ابوجعفر کسانو وژلې ده.»

قاسم خپل آس تيار کړې واوپه کور کې د چاسره د کتلو پرته راووت. طاهرهم ورسره يو ځای را روان و. په دې وخت طاهر يو ناڅاپه د قاسم داس دزين سره تړلې وسلې ته وکتل او ورته يې وويل:

«اوه.....ستا دغشو په کڅوړه کې خو ډیر کم غشي دي.....لږ صبر وکړه چې زه په کې نور غشي هم کېږم.....»
 «نه ! ...زه ددې نه زیات وخت نه شم ضایع کولې ، ځکه بهرام به په څو لمحو کې بیرته راستنېږي ، ته هڅه وکړه چې دهغه سره د سوال ځواب په ځای سلطاني قصر ته ولاړ شي.....»

طاهر هم دوخت د نزاکت احساس وکړ او خپل سړی د اثبات په خاطر و خوزاوه.

قاسم هم سمدستي خپل آس ته قمچینه ورکړه ، خپل مخ یی د پگړۍ په لمن کې را پټ کړ ، آس یی هم د هوا په خیر پورته روان و او د ښار په لور ورنزدې کیده.

هغه غوښتل په ډیره بیه ډیر لږې سفر وکړي ، دهغه په آند چې مارسي د تښتونکو له اړخه سهار وختي د اورنه څخه تښتول شوې ده. هغه غوښتل ژر تر ژره پنځوس کوږه سفر وکړي ځکه هغه انگیرله چې تښتونکو به لا تر اوسه پورې پنځوس کوسه سفر نه وي وهلي. او که کړې یی هم وي نو ستومانه شوي به وي. دهغه ځواکمن آس د اورنه څخه لکه د الوتونکي په څیر د البانيه په لور الوت.

دبله اړخه طاهر هم سلطاني قصر ته ور رسیدلې و او شهزاده محمد او ملکه سروین یی د مارتها د وژلو او دمارسی د تښتولو څخه خبر کړل. دا دملکې له پاره یو دردونکې خبر و. هغې ته مارسی ډیره گرانه وه او دمارتها په اړه یی هم تر یوه ځایه معلومات درلود. خو کله چې طاهر د ملکې څخه د ابو جعفر د سمدستي د نیولو غوښتنه وکړه نو ملکه په ډیره سخته توگه متوجه شوه او سمدستي یی وویل:

«بې شکه چې دا وگړي سمدستي او بې له ځنډه باید ونیول شي»

خو شهزاده محمد ورته وویل چې ابو جعفر د شهزاده علاوالدين سره خاص اړیکې لري او شهزاده علاوالدين د ابو جعفر د نیولو په ځای د قاسم بن هشام د نیولو حکم ورکړې دي ، شهزاده محمد هغې ته دا هم وویل چې قاسم د بهرام خان د پنجو څخه د خلاصون وروسته دمارسي د را پیدا کولو له پاره د البانيه لاره نیولې ده..... اوس نو ملکه هم د حالاتو د نزاکت څخه پوره پوره خبره شوه او د لږڅه فکر کولو وروسته یی وویل:

«سهی ده..... نو مونږ باید د شهزاده علاوالدين سره خبرې وکړو..... رايي تاسې دواړه هم زما سره یو ځای ولاړ شئ ، زه به همدا اوس د شهزاده سره خبرې وکړم...»

طاهر او شهزاده محمد دملکې سره یوځای د شهزاده علاوالدين ځانگړې خونې ته راغلل. ملکه تر ټولو دمخه روانه وه. دهغې دوه کسه خادماني دهغې ښي او چپ لورې ته روانې وې ، کله چې ملکه د شهزاده علاوالدين کمري ته ورننوتله نو په پالنگ باندې دپریوتې شهزاده په کتلو سره حیرانه پاته شوه. هغه په بستره باندې پروت او د ښار مشهور حکیم او طبیب سلیم پاشا یی د کټ تر څنگ ناست و. شهزاده د ملکې د کتلو سره سم

دخپل پلار ددې سربباني ملکې د درنښت په خاطر د راپورته کیدو هڅه وکړه. هغه د بستري څخه بالښت را واخست او تکیه یې پرې وکړه. خو دلږ ځنډ وروسته ورته ډیر سخت ټوخي پیدا شو، اوس نو شهزاده محمد او ملکه دواړه د شهزاده علاوالدين د ناروغتیا په اړه ډیر اندېښمن شوي و. ځکه هغوی ته دا نه وه ډاگیزه شوې چې شهزاده علاوالدين دومره سخت ناروغه شوې دې. شهزاده محمد ددې څخه څو ورځې مخته دخپل ورور دکتلو له پاره راغلي و خو په هغو ورځو کې شهزاده علاوالدين بلکل روغ رمت و، یواځې د تبې اوبخار تکلیف یې احساساوه. خونن یې کله چې خپل ورور په داسې سختې ناروغتیا کې وکوت نو وجود یې ولږزید. شهزاده علاوالدين د عثماني سلطنت ولیعهد و او د سلطان مرادخان ثاني د مشرزوي اودهغه د ځای ناستې په اساس، سلطان ته ډیر گران او منلې و. سلطان د شهزاده علاوالدين سره ډیره زیاته مینه کوله. محمد فکر وکړ چې که چیرې دهغه پلار ته دهغه ددې نازولي زوی دداسې خطرناکې ناروغتیا په اړه معلومات ترلاسه شي نو دغم نه به لیونې شي. محمد په ډیره غمگینه توگه مخته ورغې او خپل ورور ته یې وویل:

«ورور جان! ته دومره سخت ناروغه یی..... او مونږ ته یی یو خوله خبر هم را ونه لیرېه.....»

محمد دخپل ورور دځواب دمخه دطبيب په لور ورمخ کړ «طبيیه! دا ستا مسؤلیت و، زما ورور خو ناروغه دې، او ته دهغه معالج ډاکتر یی. تاته په کار و چې مونږ ته دې په دې اړه خبر راکړې وې.»

ملکې هم خپل شاهې شان وشوکت له پامه و غورزاوه او د شهزاده سره دهغه په تخت کیناسته، د شهزاده لاس یې په خپل لاس کې و نیوه او ورته یې وویل «علاوالدينه! ایا ته زمونږ څخه ناراضه شوې یی؟ ته دومره سخت ناروغه یی او مونږ ته دې یو خوله خبر هم نه دې راکړې؟»

«نه! درنې ملکې! هیڅکله هم، داسې څه خبره نه شته. زه ترپرونه پورې بلکل روغ رمت وم خو نن سهار مې ناڅاپه روغتیا یې حالت خراب شو، تبه او کمزورتیا را ته د پخوا څخه وه خو نن سهار دیوه خراب خبر په اوریدو سره زما روغتیا یې حالت نور هم خراب شو.»

«ستا په دښمنانو دې وي.....، خداې دې نه کړي چې تاته به داسې کوم خراب خبر راغلي وي، هغه به کوم داسې خبر وي چې ته یی داسې خراب تراب کړې یی؟» ملکې په ډیره مینه د علاوالدين لاس زور کاوه او تری ویی وپوښتل.

«په حقیقت کې زما څخه یوه ډیره ستره غلطی شوې ده چې ما ستاسو په اصرار باندې د سلطنت یو ستر دښمن ازاد کړ. همدا علت دې چې مونږ نن ددې بد او خراب خبر تر اغیز لاندې را غلو. مونږ ستاسو په غوښته قاسم بن هشام ازاد کړ خو هغه تیره شپه زمونږ د سلطنت ډیره پخوانۍ میلمنه مارتهایيگم وژلې او دهغې ځوانه لور یی تښتولې ده..... همدې خبر..... همدې خبر مونږ ته دخپلې غلطۍ احساس را پیدا کړ او مونږ یی په بستره کې را

پريوستلو. مونږ بهرام خان ته د قاسم بن هشام د ژوندې يا مړ نيولو حکم کړې دې، تاسې اندېښنه مه کوئ که دا ځوان يو ځل زمونږ په لاسو کې راشي نو بيا به زما روغتيايي حالت پخپله ځاي ته راشي.»

په کمري کې شتو خلکو ټولو د شهزاده علاوالدين خبرې واوريدې او ټول پرې په خپلو خپلو ځايو کې حيران او ګوته په خوله پاته و. د سليم پاشا په وجود کې د خوشحالي څپو منډې وهلې. شهزاده محمد او ملکه دواړه په دې خاطر ګوته په خوله و چې هغوي چې دکومې خبرې له پاره راغلي وو دهغې دکولو ځاي نه ليدل کيده. اود طاهر وجود د شهزاده د نيت په کتلو سره په لږزه راغلې و.

ملکه په دې فکر کې شوه چې اوس بايد څه وکړل شي؟ ناروغه شهزاده چې د سلطنت وارث و د قاسم بن هشام په اړه د خبرې اوريدو ته هم تيار نه و. نو په داسې حال کې به د ابو جعفر د نيولو له پاره حکمنامه څه ډول ترلاسه کړل شي. هغې په زړه کې دا دعا کوله چې کاشکې يا سلطان پخپله او يا د هغه کوم قاصد دهغه له اړخه کوم پيغام راوړي. شهزاده ناروغه و او ملکې نه غوښتل هغه نور هم په اندېښنو کې رالتار کړي. شهزاده محمد هم د ملکې په خير په فکرونو کې ډوب و. خو طاهر په خپل ځاي ولاړ او وجود يې په دې فکرونو کې لږزیده چې که دهغه ورور د شهزاده علاوالدين په لاسو ورشي نو پايلې به يې ډيرې خرابې وې. هغه هغې ورځې ته بد رد ويل په کومې چې سلطان دهغه ورور قاسم ته د سلطنت د سراغ رساني ډير درنده او خطرناکه دنده ورسپارلې وه، ټول خلکو په خپلو خپلو ځايو کې په فکرونو کې ډوب ناست وو چې په دې وخت کې دروازه چې دغې ځانګړې خونې ته د راننوتلو اجازه وغوښته. شهزاده علاوالدين دروازه چې ته په پلټونکې سترګو وکتل او بيا يې اجازه ورکړه چې راننوي.

دروازه چې د راننوتلو سره سم وويل چې د پټې محکمې مشر بهرام خان له تاسې سره دکتلو اجازه غواړي. شهزاده د بهرام خان د نوم د اوریدو سره سم نيغ را پورته شو او سمدستي يې بهرام خان ته د راتلو حکم وکړ. کله چې بهرام خان کمري ته راننوت نو دهغې د حالت په کتلو سره په کمري کې ناست ټول خلک حيران پاته شول، ځکه دبهرام خان ويښتان په خاورو ککړ و او خبره يې د حده زياته لويدلې اوڅرپړه وه. شهزاده ترې په سخته لهجه وپوښتل:

«بهرام خانه! داسې معلومېږي چې تا د سلطنت غدار له ځانه سره نه دې راوړې؟»

خو بهرام خان شهزاده ته د ځواب ورکولو په ځاي په ويستلو او برنډو سترګو طاهر ته وکتل او بيا يې ديوه ماشوم په خیرد شاهي ادابو د په نظر کې نيولو پرته چيغې کړې او ويی ويل:

«دغه دې..... دغه دې درونده شهزاده! دغه دې هغه شخص چې خپل ورور قاسم بن هشام ته يې د تيښتې له پاره لاره برابره کړه، دا د قاسم بن هشام مشر ورور طاهر بن هشام دې. سمدستي ددې نيولو حکم ورکړئ. درونده

شهزاده ! دغه وگړي په همغه وخت کې چې ما غوښتل د قاسم بن هشام په لاس کې زولنې ورواچوم ، زما په سپاهیانو یې حمله وکړه او معامله یې بدله کړه. درونده شهزاده ! دا د قاسم بن هشام ورور دې او ډیر خطرناکه توره وهونکې دې ، بې شکه چې دا به هم دخپل ورور سره په دې سازش کې ورگډ وي.»

طاهر خو پریږده چې دغه حالت د شهزاده محمد ، ملکې او ان د سلیم پاشا له پاره هم د توقع وړ نه و. د ملکې او شهزاده محمد په امیدونو باندې گرد پریووت. طاهر هم په ډیره بده توگه وارخطا شوې و. هغه هیڅکله هم دا نه وه انگیرلې چې دداسې حالاتو سره به هم مخ کېږي په داسې حال کې چې شهزاده علاوالدين خپلې سترگې پرانستې وې او په طاهر کې یې ورننویستی وې ، د طاهر زړه هم په زوره زوره درزیده ، خو څرگنده نه شوه چې ملکې څه ډول همت وکړي او شهزاده علاوالدين یې خپلې لورې ته متوجه کړي. او ورته یې وویل:

بلکل غلط..... د بهرام خان پلټنه بلکل غلطه ده. مونږ په پوره ډاډ سره ویلي شو چې دالبانوي وینځې وژل او دهغې د لور د تښتولو په پېښه کې قاسم بن هشام هیڅ ډول لاس نه لري بلکه دا کار د قیصر د جاسوسانو له اړخه تر سره شوې دې. دا جاسوسان نه یواځې په اورنه کې د بغاوت د پیدا کولو له پاره کار کوي بلکه غواړي خپل ستر دښمن قاسم بن هشام هم دخپلې مخې څخه لرې کړي. علاوالدينه ! ته د غصې او قهر په وخت کې په بیرې کومه پریکړه ونه کړې. معظم سلطان به څه کتلي وی چې قاسم بن هشام یې شاهي سراغ رسان ټاکه.

شهزاده ته د ملکې خبرې د زغم وړ نه وې ، او لکه دتنور په اور کې سوزیده. بیا یې په لږ څه سخته لهجه وویل: «درنې ملکې ! د سلطنت په امورو کې زمونږ د سترگو لید تر هغو ځایو پورې رسېږي چې د محل درنې بیبیانې یې نه شي کتلې. ته په کومو دلایلو د قاسم بن هشام څخه دومره ملاتړ کوې ؟ په داسې حال کې چې دهغه په خلاف زمونږ سره دهغه د جرم ټول شواهد موجود دي. د شهزاده په خبرو سره ملکه په خپل ځای کې په لږزه راغله. په دې وخت کې په خونه کې موجود طبیب سلیم پاشا مخته راغې او په ډیره مؤدبه توگه یې شهزاده ته وویل :

«درونده شهزاده ! د درنې ملکې همدردی د قاسم بن هشام سره شونې نه ده بلکه دهغې همدردی به دمارتېا بیگم سره شونې وي. ځکه چې درنې ملکې به په یقین سره د البانوي وینځې مارتېا بیگم سره سیمه ایزه مینه او محبت درلود. په دې اساس د معظمې ملکې خبره باید له نظره ونه غورزول شی.»

د سلیم پاشا په خبرو ملکه و بگنیده، که څه هم دا په څرگنده توگه د ملکې سره د خواخوږۍ جمله وه ، خو په حقیقت کې دا یو ژور طنز و ، شهزاده محمد هم دا طنز په ښه توگه محسوس کړې و ، خو شهزاده علاوالدين د سلیم پاشا په دې خبره ډیر سخت غبرگون و ښود او په قهرجنه توگه یې سلیم پاشا ته وویل: «طبیبه ! ته پوهیږې چې د ملکې په ملاتړ کې ته څومره په غلطه روان یی. معظمه ملکه د کومې البانوي وینځې سره د سیمه ایز محبت په ځای زمونږ سره ډیره مینه او محبت کوي. زه ستا په خبرو باندې ډیر زیات خفه شوم ،» ناروغه شهزاده په سلیم

پاشا باندې سترگې را برکې کړې ، سلیم پاشا د شهزاده د قهر څخه ډیر وار خطا شو او پښې یې په لږ زیدو راغلې .
او د یوه مکارې گیدې په څیر یې خپل لاسونه غبرگ کړل او د ملکې په پښو کې ولويد او په ډیر منت او زاریو
سره یې ورته وویل :

« درنې ملکې ! دا حقیر او کمتر شخصیت په خپلو خبرو ډیر زیات پښیمانه او نادم دې ، زما د وینا مقصد
هغسې نه و چې څنگه ترې واخستل شو ، په دې اساس زه د زړه له کومې له تاسې څخه د خپلو دغو خبرو په اړه
بښنه غواړم »

ملکې د سلیم پاشا دغه غورزې پرزې دسترگو وغورزولې او شهزاده علاوالدين ته یې وویل :

« علاوالدينه ! په دې وخت کې په اورنه کې د دښمنانو له اړخه د بغاوت گواښونه تر مخه دي . زه غواړم چې ته
کوم تیز تلونکې قاصد سلطان ته ورولیږي او دهغه څخه نیغ په نیغه لارښوونې تر لاسه کړي . مونږ ته مارتها
بیگم ډیره ښه معلومه وه . او د هغې کورته د غرب د خطیب ابوجعفر د تلو راتلو په اړه مو هم پوره معلومات
درلود . اوس هم مونږ په همدې فکر کې یو چې تاسې د قاسم بن هشام پر خلاف خپله نیوکه کمه کړئ او دهغه په
ځای د ابوجعفر څارنه پیل کړئ . »

ملکې د شهزاده لمرنۍ خبرې هم له یاده وویستې او دخپل مقصد خبره یې بیرته دهغه تر مخه راغبرگه کړه . ان تر
دې چې هغه ته یې د ابوجعفر د نیولو مشوره هم ورکړه . اوس نو شهزاده محمد هم غوښتل چې د ملکې ملاتړ
وکړي نو په دې اساس یې وویل :

« درونده وروره ! مونږ د قاسم بن هشام دوست په څیر تاسې ته دا په دعوي سره وایو چې د قاسم په څیر
سربښدونکې مجاهد به هیڅکله هم د سلطنت دښمن و نه اوسي . »

د شهزاده محمد په خبرو سلیم پاشا مات مات شوې و . طاهر هم اوس لږ څه په ځان پوهیدلې و . خو شهزاده
علاوالدين د هیچا دخبرو منلو ته تیار نه و . هغه د ټولو مشورې او خبرې له پامه وغورزولې او نیغ په نیغه یې
د بهرام خان څخه د قاسم د نیولو او دهغې د تیښتې په اړه د راپور داوړیدو حکم وکړ . بهرام خان اوس هم طاهر
بن هشام ته په سوزونکو سترگو کتل . هغه مخته ورغې او د شهزاده تر مخه یې په ډیرې مؤدبې توگه خپلې خبرې
پیل کړې :

« درونده شهزاده ! مونږ قاسم بن هشام نیولې و . خو دهغه ورور طاهر د کوره راووت او دخپلې تورې په واسطه
یې زمونږ په سپاهیانو باندې حمله وکړه ، قاسم هم د همدې فرصت نه گټه واخسته او زمونږ د لاسو څخه ووت . »

« خو بهرام خانه ! هغه نجلی. څه شوه چې تاسې ویل چې قاسم بن هشام تنبټولې ده. ایا د قاسم د کور څخه هغه نجلی. یا بله کومه داسې نښه نښانه ترلاسه شوې ده؟ »

کله چې شهزاده د بهرام خان څخه دا پوښتنه وکړه نو سلیم پاشا په خپل ځای په زمکه کې ننوت. ځکه مارسي دهغه په کور کې وه. خو هیچا هم دهغه په لور کومه توجه ونه کړه. خو د شهزاده د پوښتنې سره سم په بهرام خان سر وگرزید. که چیرې مارسي قاسم تنبټولې وې نو هغه به خامخا دهغه په کور کې را پیدا شوې وې. بهرام ډیره پلټنه وکړه خو مارسي یې پیدا نه کړه او پیدا کولې یې هم نه شوه. او اوس د بهرام خان څخه شهزاده د مارسي په اړه پوښتلی وو. بهرام خان ورته په ماته ژبه وویل:

«درونده شهزاده ! زه خجالت باسم چې ما تر اوسه پورې مارسي نه ده پیدا کړې»

په کمزورۍ کې عجیب حالت حاکم و. شهزاده ناروغه او کمزورې و. په همدې خاطر شهزاده محمد او ملکې نور څه ویل نه غوښتل. بلاخره شهزاده په داسې حال کې چې خپل اړخ یې بدلاوه بهرام خان ته وویل:

« بهرام خانه ! هغه نجلی. باید را پیدا کړل شي ، د اورنه کونج کونج و لټوئ ، قاسم که ښکار وې او که نه ، تر نن ماښامه پورې یې زما مخې ته راوړئ. »

شهزاده ستومانه شوې و، د ابوجعفر ارامو زهر و دهغه وجود دننه خوړلې و. ملکې محسوس کړه چې شهزاده نور دخبرو وړتیا نه لري. نو را پورته شوه او د تللو اجازه یې واخسته.

« علاوالدينه ! په دې خبرو ځان دومره مه کړوه. دغه ډول پیښې باید د شهزادگانو په ژوند باندې اغیز ونه کړې. ته زما د مشورې په مطابق د سلطان په لور یو ګړندې قاصد و لیږه ، انشاء الله چې ټول حالات به په سهې لاره ولاړ شي. »

کله چې شهزاده محمد ، ملکه او طاهر د شهزاده علاوالدين د کمزورۍ څخه بیرون را وتل نو شهزاده د طاهر په لور مخ کړ او ورته یې وویل :

« طاهر بن هشامه ! د سلطنت مجرم ته د تینبټې لاره ورکول ډیر ستر جرم دی. خو مونږ ته د معظمي ملکې دملګرتیا په اساس بښنه کوو. اوس ستا دنده ده چې د بهرام خان سره یو ځای ددې نجلی په پیدا کیدو او د قاسم بن هشام په نیولو کې مرسته وکړې. »

د شهزاده دخبرو په اوریدو سره طاهر بن هشام په ډیره ناخوالې سره د اثبات په توګه سرو خوځاوه ، او دملکې تر شا بیرته روان شو.

طاهر دسلطاني قصر څخه د راستنيدو وروسته نيغ په نيغه کورته راغې. ډير زيات انديښمن و ، کله چې کورته راغې نو ټولو ترې د قاسم په اړه وپوښتل. خو طاهر ورته په لنډه توگه وويل چې قاسم روغ رمت دې او ډير ژر به بيرته راستون شي. خو په حقيقت کې هغه په خپله ډاډه نه و. هغه ټوله ورځ د قاسم او دهغه د سفر په اړه په فکر کې ډوب و. کله چې شپه شوه نو د طاهر نا ارامتيا نوره هم ډيره شوه. په داسې حال کې چې هغه دخپلې کورنۍ ټول غړې په يوه ډول ډاډمن کړي و خو پخپله ټوله شپه په بستره کې اوښت را اوښت. ټوله شپه يې په همدې حال کې تيره کړه خو قاسم بله ورځ هم راستون نه شو.

ډيرې ورځې شوې وې چې قاسم د البانيې په لور په سفر روان شوې و..... همدا نن سهار طاهر ته خبر راغلې و چې سلطان بيرته راستون شوې دې. د طاهر له پاره دا خبر ډير خوشحاليونکې و. خو دخپل ورور قاسم د ورکيدو په اړه انديښمن و. هغه هوډ وکړ چې همدا نن د سلطان سره مخ شي او د حالاتو څخه يې خبر کړي. ترڅو سلطان د قاسم او غزالي د ورکيدو په اړه کوم قدم واخلي.

هغه دسلطان دربار ته ورغې ، او دسلطان سره يې وکتل ، سلطان يې خبرې په ډيره سړه سينه واوريدې. خو څه ځانگړې دلچسپې يې دهغه دخبرو سره څرگنده نه کړه. يواځې همدومره يې وويل: « طاهر بن هشامه ! ته په ډاډمنه توگه په خپل کور کې اوسه. مونږ د ټولو حالات څارنه کوو. تاته ډاډ درکوم چې ستا ورور ته به هيڅ زيان نه رسېږي ، ته ولاړ شه او په دې اړه هيڅ ډول انديښنه مه کوه.»

د طاهر له پاره دسلطان خبرې هسې غولونکې معلومې شوې خو بيا هم طاهر يوه نا اشنا حوصله محسوس کړه. دا ځل چې کورته راستينده نو انديښنې يې نيمايې را کمې شوې وې.

سلطان د قونيا د بغاوت د ځپلو نه وروسته بيرته بريالي راستون شوې و. ځکه د کرمانيا امير د سلطان دلښکر تر مخه په هيڅ ځاي کې نه و تم شوې. بلکه د کوچنۍ اسيا په ټوله سيمه کې هغه مخته په تينښته و او سلطان يې تر شا ور روان و. بلاخره د کرمانيا امير د سلطان په لاسو سخته ماتې وخوړله. او سلطان دهغه دماتې څخه وروست اورنه ته راستون شوې و. هغه دخپل پخواني پلان له مخې بايد د قونيا د بغاوت د ځپلو وروسته د شهاب الدين پاشا په لور تلوتللې وای. خو د کرمانيا دامير سره د پرلپسې جنگ په واسطه په هغه ناوخته شوې و. او شهاب الدين پاشا هم د «وازاگ» د سيمې څخه د بلقان تر درې پورې ماتې خوړلې وه ، سلطان ته هم د شهاب الدين پاشا دماتې خبر په کوچنۍ اسيا کې ور رسيدلې و. همدا علت و چې هغه په ډيره بيرته اورنه ته راستون شو ، د هونيادې سره د جنگ په وخت کې دسلطان دخورميړه محمد چلپي هم ددښمن په لاسو کې پريوتې و. کله چې سلطان بيرته خپل شاهي محل ته راستون شو نو دهغې غمځپلې خور ورته په ژړيدونکو سرو سترگو مخې ته راغله. او دخپلو کوچنيانو واسطه يې ورکوله او دخپل ميړه د راخلاصون له پاره يې ترې غوښتنه کوله. دبله اړخه دسلطان مشر زوي علاوالدين دمرگ په بستره باندې پروت و ، هغه ته اورنه ته د راستنيدو دمخه د ټولو

حالاتو په اړه پوره پوره معلومات تر لاسه شوې و خو محل ته د راستنیدو وروسته یی چې کله د شهزاده علاوالدين حالات وکتل نو هر څه ترې هیر شول ، سلطان دا محسوسوله چې الله تعالی هغه په ډیرو سختو ازموینتونو کې راگیرکړې دي. هغه دناروغه شهزاده څخه د قاسم یا ابوجعفر په اړه هیڅ ډول پوښتنه و نه کړه. بلکه ددخپلو ستونزو د حل له پاره یی شپې شپې په دالله په درگاه کې په عبادت تیروولې اودهغه څخه یی دخپلو ستونزو د حل له پاره مرسته غوښتله.

د حیرانتیا خبره دا وه چې هغه تراوسه پورې دابوجعفر او یا بهرام خان په اړه هیڅ هم و نه پوښتل. او نه یی په هغوي باندې لاس واچاوه. پخپله ابوجعفر هم دسلطان په دې سلوک باندې حیران پاته و. په داسې حال کې چې د شهزاده طبیب سلیم پاشا هغه په دې پوه کړې و چې سلطان په ډیرو خبرو باندې پوه شوې دي. خو سلیم پاشا هم په دې حیران و چې سلطان ته دمحل درارسیدو تر مخه دا ټول معلومات څه ډول ور رسیدلې دي. اوس نو ابوجعفر دپخوا څخه ډیر محتاط گرزیدلې و ، هغه دډیر چالاکه اومکار شخصت مالک و ، دهغه شپږم حس هم رابیداره شوې و. هروخت به یی غوږونه بیداره و ، ځکه هره گړۍ دخپلونیولو تر گواښ لاندې و. هغه ته د قاسم ورکیدا اود سلطان د راز په ډکه چوپتیا د کوم ستر توپان دراتلو تر مخه دخطر زنگ حسابیده. اوس نو ابوجعفر په دې فکر کې شو چې دهغه پخواني جوړ شوې پلان به اغیزمن ثابت نه شی ، اول یی فکر وکړ چې په جوړ کړل شوي پلان باندې باید سمدستي او پرته له ځنډه عمل وکړل شي خو هغه دسلطان په چوپتیا باندې نه پوهیده. په سلطانی قصر کې دهغه جاسوسانو هغه ته هر گړۍ د قصر خبرونه ور رسول ، ددې جاسوسانو په سر کې پخپله سلیم پاشا شامل و

یوه ورځ سلیم پاشا ابوجعفر ته وویل : چې سلطان دخپلې خور دمیره محمد چلپې د خلاصون له پاره دصلیبیانو د فوځونو دمشر هونیادې سره د خطونو دلیږلو رالیږلو په واسطه اړیکې کلکې کړې دي.... د ابوجعفر له پاره دا خبر دهغه دهیلو څخه پورته و. هغه ته دا ډاگیزه شوې وه چې دسلطان خور به سلطان مجبوروي چې هغه دهونیادې د پنجو څخه دخپلې خور میره محمد چلپې را ازاد کړي ، په همدې اساس یی د حیرانتیا ښوولو پرته وویل :

« نو ایا دسلطان دهونیادې څخه د بدلې داخستلو او په هنګري باندې د لښکر کشۍ اراده پری ایښې ده؟ »

دابوجعفر دخبرې په ځواب کې سلیم پاشا وویل : « نه ! سلطان دصلیبی لښکرو پر خلاف تل دخپلو عسکرو په تیارولو کې مصروف وي دخپلې خور دمیره د خلاصون لاره یی یواځې د دیپلوماتیکو لارو څخه اړیکې نیولي دي.

نن سبا سلطان د څلورو خواو څخه په غمونو کې را ګیر و. دهغه مشر زوی علاوالدين هم اوس ژر تر ژره دهغه ځای ناستې نه شو کیدای. نو که چیرې په همدې حالاتو کې سلطان ووژل شي نو د عثماني سلطنت دروازې به په مکمله توګه وتړل شي»

د سلیم پاشا د خبرو د اوریدو په وخت کې ابوجعفر دخندا او خوشحالی نه شین و اویا یی وویل:

«ته څنګه دا ویلې شي؟ د سلطان کشر زوی شهزاده محمد هم دادي د ځوانۍ په درشل کې پښه ږدي.»

«نه! مقدسه پلاره! له یوې خوا محمد ډیر کوچنی دی، او د سلطان د وژلو وروسته به هغه ددې جوګه نه وي چې د عثماني سلطنت تخت باندې کیني او سلطنت کنترول کړای شي. بله خبره داده چې هغه ډیر بې عقله او نا امله دي. مونږ ته د علاوالدين له لورې پوره ګواښ موجود و چې د علاوالدين په لمنځه وړلو سره به هغه د تل له پاره تم شي.»

ابوجعفر ډیر خوشحاله و. د سلیم پاشا د خبرو څخه هغه داسې انګیرله چې اوس نو د اورنه لوبه دهغه په لاسو کې ده. خو په ناڅاپي توګه د سلطان خاموشي ورته را یاده شوه. ددې سره نا ارامه شو او سلیم پاشا ته یی وویل:

«لوګان! زما شپږم حس د سلطان له لورې ډاډمن نه دي. ماته هره شیبه داسې څرګندېږي چې د سلطان څارونکي ډله زما پټه څارنه کوي. او همدا اوس هم دلته چیرې موجود دي..... نن ماته ددې له پاره را بللې یی چې د مارسي د روغتیا یی حالت په اړه درڅخه وپوښتم، زه پوهېږم چې زه باید ددې نه زیات په اورنه کې پاته نه شم.»

سلیم پاشا د ابوجعفر خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې خو کله یی چې د ابوجعفر د تللو خبره واوریده نو غوږ یی زیږ شو ځکه هغه پوهیده چې د ابوجعفر د تللو وروسته به په اورنه کې د قیصر د جاسوسانو ټول مسؤلیت دهغه په غاړه کې پریوځي. په دې اساس یی په ډیره ناهیلې توګه د ابوجعفر څخه وپوښتل:

«مقدسه پلاره! مارسي اوس بلکل روغه رمتیه ده. خود اوږد سفر او یا د ګاډۍ د سپرلۍ څخه یی زخمونو ته زیان رسیدلې شي. غوره خو دا وه چې تاسې هغه په کومه نرمه ګاډۍ کې د البانیې په لور بوتللي وای..... تاسې خوددې ځایه ځئ، خو زه په دې انګیرم چې په اورنه کې به د اور د بلیدو کار کله پیلوو.....»

«لوګانه! ته اندېښنه مه کوه. ابوجعفر په خامو لوبو باور نه لري، ما د هر څه له پاره پوره تیاري نیولې دي. زه اوس د سلطان د عکس العمل منتظر یم. یاد ساته چې په اورنه کې د بغاوت د خپرول اصل مقصد دادي چې سلطان د صلیبي مقدسو لښکرو پر خلاف د لښکر کشۍ جرئت هم ونه شي کړای. هغه ته دلته په دار لسلطنت کې دومره ستونزې راپیدا کړل شي چې هغه پرې دهونیادې څخه د بدل د اخستو فکر پرېږدي. نو که چیرې مونږ ته خپل

دغه مقاصد په ښار کې د بغاوتونو اوفسادونو د پیلولو پرته تر لاسه کیدې شي نو بیا خو به مونږ په موقته توگه د بغاوت پلان شاته پرېږدو. خو ته سلطان ته د زهر د ورکولو په پروگرام باندې فکر وکړه خو که چیرې سلطان د هونیادې پر خلاف د خپل لښکرو د لیږدولو فکر پرې نه ږدي نو بیا به دا ستا مسؤلیت وي چې په ښاري چري کې عیسایي مجاهدين د فساد او بغاوت په لور را کاري، په ښار کې به په هر ځای کې اورنه ولگوي ترڅو سلطان د لښکرو د کوچ کولو اراده پرې ږدي.

سليم پاشا په ډیره حیرانتیا سره د قیصر ددې جاسوس خبرې اوریدې. هغه ابوجعفر ته ددې پلان په جوړولو مبارکې ورکړه، اوس نو دهغه تر مخه حالات بلکل روښانه شوي و. د ابوجعفر د تللو وروسته هغه ته د سلطان په حرکاتو باندې څارنه کول ور په غاړه وو. نو که چیرې سلطان د صلیبي لښکرو په خلاف د کوچ کوشۍ څخه لاس اخسته نو په ښاري چري کې د بغاوت اوفساد تم کول د سليم پاشا مسؤلیت و او که سلطان د خپلې ارادې څخه لاس نه اخسته نو بیا د سليم پاشا دنده وه چې په ښاري چري کې د بغاوت اوفساد را پارولو له پاره خپلو جاسوسي شبکو ته حکم ورکړي. خو دهغه تر مخه د سلطان د وژلو په پلان باندې دروند کار هم پروت و.

ابوجعفر او سليم پاشا تر ډیره پورې په خپلو راتلونکو پروگرامونو باندې خبرې کولې. بالاخره دوی پرېکړه وکړه چې د اورنه څخه د ابوجعفر سمدلاسه وتل مناسب دي ځکه چې د قاسم ورکیدل او د سلطان د راز په ډکه چوپتیا د ابوجعفر له پاره د خطر د زنگ په څیر شمیرل کیده. په دې اساس د سلطان د وژلو څخه د ابوجعفر تر تښتیدو پورې ټول پلان جوړ کړل شو، ددې وروسته سليم پاشا د ابوجعفر څخه اجازه واخسته او د خپل کور په لور روان شو.

بله ورځ د جمعې مبارکه ورځ وه. ابوجعفر د اورنه ستر او مشهور خطیب و. او هغه نه غوښتل چې د اورنه خلک د جمعې د خطبې پرته پرېږدي. په همدې خاطر هغه د جمعې د خطبې وروسته او بیا د شنبې په شپه د شپې په تیاره کې مارسي له ځانه سره دا خستلو اود البانیه په لور د تللو پروگرام جوړ کړ. ترڅنګ یې د هر ناڅاپي حالت د راپیدا کیدو له پاره یې هم خپل پلان ترتیب کړ. او هغه دا و چې که چیرې ابوجعفر په ناڅاپي توګه د سلطنت د سپاهیانو له اړخه ونیول شي نو په ښاري چري کې دهغه تیاري ډلګۍ به هغه د پخوا څخه د جوړ شوي پلان سره سم د تورې په زور دهغوې د لاسو څخه ازادوي او د ښار نه به یې بیرون کوم پټنځای ته رسوي. هلته به دهغه تجربه لورنکې ملګري د مارسي سره یوځای شتون ولري او په دې توګه به دا خلک د برق په څیر په تیزی سره دهغه ځایه فرار وکړي.

شونې ده چې د ابوجعفر په برخليک کې به ددغې بلې لارې د تښتیدو پلان جوړ شوې و. ځکه، هغه وخت چې هغه د سلګونو خلکو تر مخه د جمعې د لمانځه له پاره خطبه ورکوله نو ډیر حیرانونکي حالت را منځته شو او هغه دا چې:

ابو جعفر د جمعې د لمانځه د خطبې له پاره ولاړ و او خطبه یې ورکوله، خلک په ډیر ادب او درنښت سره ناست او خطبه یې اوریده. په همدې وخت کې د ممبر سره نژدې یو اوږد ځوان راپورته شو، دې ځوان خپل مخ په خپلې لونگۍ باندې پوښلې و، ابو جعفر په منبر ولاړ و خطبه یې ویله چې دغه ځوان د ممبر خواته ور روان شو او هملته ودرید. ټول خلک د همدې ځوان لورې ته متوجه شول، په جومات کې په سلگونو خلکو په ډیره حیرانتیا سره دې ځوان ته کتل. کله چې ابو جعفر دغه ځوان خپلې لورې ته په راتلو وکوت نو وینه یې وچه شوه. هغه هیڅ نه پوهیده چې څه کیږي، لمړۍ خویۍ ژبه درنه شوه، بیا سمدلاسه خاموشه شو او په تېرې ژبه یې ددې ناپېژندل شوي ځوان څخه وپوښتل:

«ته څوک یی؟ او څنگه دې د جمعې د خطبې د ویلو په وخت کې د راپورته کیدو جرئت کړې دې؟»

په جومات کې دناستو خلکو زړونه په سینو کې درزیدل، دې ځوان د ابو جعفر خبرو ته هیڅ اعتنا ونه کړه. او نه یې دهغه د خبرو ځواب ورکړ. هغه ودرید او خپل مخ یې په جومات کې ناستو خلکو ته را واپراوه. داسې بریښیده لکه چې په جومات کې ناستو خلکو ته یې څه ویل غوښتل، بیا یې د څولمخو د ځنډ وروسته په لوړ او از وویل:

د جمعې د لمانځه ډیرو درنو حاضرینو!..... دغه کس چې تاسې یې د مغرب د خطیب په نامه پیژنئ. او ستاسې تر مخه د شلو کالو راهیسې دلته د جمعې د لمانځه خطبې ورکوي..... مسلمان نه دې..... بلکه یو پوخ عیسوي دي، دا شخص دلته په اورنه کې د قیصر د جاسوسي دستگاه مشري په غاړه لري....

درنو حاضرینو! تراوسه پورې ستاسې په خاطر سلطان ددې شخص د نیولو څخه ځان ژغورلې دې. ځکه دروند سلطان په دې ویریده چې د ابو جعفر په نیولو سره به تاسې فساد جوړ کړئ، په دې اساس هغه د ډیرې اوږدې مودې د انتظار او پلان جوړولو وروسته د اپریکې وکړه چې ابو جعفر په دې درنه ټولنه کې و نیول شي.»

په دې وخت کې د ابو جعفر حالت هم دکتلو وړ و. دغه شخص چې په هر ډول ناوړه حالاتو یې د قابو پیدا کولو وړتیا درلوده، نن یې وار و پار و او ټولې تجربې یې تر مخه ناکامې معلومیدې. د سختې یخۍ په موسم کې هم دهغه تندې او وجود په خولو کې ډوب و. دهغه مخ ته په کتلو سره به هر کس داسې انگیرله چې دهغې د رنگونو څخه وینه ویستل شوي وي.

اوس هغه ته د قاسم د ورکیدو او د سلطان د اوږدې خاموشۍ اصلي سبب ډاگیزه شوې و، او سلطان هم داسې پلان جوړ کړې و. د ابو جعفر جاسوسانو ته دا ډاگیزه شوې نه وه چې ابو جعفر به د جمعې د ورځې د خطبې په وخت کې د خلکو د ټولنې تر مخ نیول کیږي. دلته نه دهغه تر څنگ کوم ساتونکې و او نه دهغه څخه دفاع کونکې. په دې ټولنه کې یواځې یو داسې کس و چې هغه د ابو جعفر د جاسوسي تنظیم غړیتوب درلود، کله چې هغه ابو جعفر دغسې په شرمیدلې حال کې وکوت نو همت یې وکړ او ممبر سره نژدې ولاړ دغه اوږد قامته ځوان ته یې وویل:

«ته درواغ وایی ، د جومات په خطیب باندې دداسې دروند الزام په لگولو سره تا خپل مرگ ته اواز کړې دې . دا ټولنه به تا ژوندې پرې نه ږدي . که ته دومره بهادر انسان یی نو خپله څیره دې ولې پته کړې ده له تاسره دخطیب په خلاف هیڅ ډول ثبوت نه شته ، مونږ د مغرب دخطیب مریدان او مقتدیان یو ، مونږ به تاته ستا داگستاخي هیڅکله هم ونه بشو .»

دې سړې په ډیره احساساتي توگه دا خبرې کولې ، کله چې ابوجعفر خپل دغه جاسوس په دې توگه وکوت نو هغه هم خپل ځان کنترول کړ ، دهغه دماغ هم بیرته کار پیل کړ او په ډیره سخته توگه یی د لمانځه په دې جمعه کې خلکو ته وویل :

« دا بدکچاره انسان و نیسئ ... دې د اسلام یو ستر خدمتگار ته د لمانځه په دې ستره ټولنه کې عیسایی وویلې او په دې توگه یی دعثمانی سلطنت سپکاوي کړې»

خلک حیران دریان پاته و او لا دپخوا څخه په خپلو منځو کې پس پسکې پیل کړې وې ، یو شمیر احساساتي ځوانانو په پرلپسې توگه خپل اړخونه بدلول را بدلول . کله چې دمغرب خطیب حکم وکړ نو هغه احساساتي ځوانان راپورته شول او دممبر په لور دهغه ځوان د نیولو له پاره را مخته شول خو تراوسه لا هغوی یو قدم هم نه و اخستې چې په جومات کې یو انگازه کونکې غږ را پورته شو..... دا انگازه کونکې اواز د چا وو دا د سلطان مرادخان ثاني د ساتونکې ډلې د قومندان او سپه سالار « طغرل بیگ » اواز و . طغرل بیگ د زمري په څیر و غږمید او وویي ویل :

« خبردار ! هیڅوک د خپله ځایه ونه خوزیرئ »

طغرل بیگ په خپلو لاسو کې خپله لوڅه توره نیولې وه اوهرې لورې ته یی خوزوله . دهغه ترشاد شاهي ساتونکې ډلې ډیر ښه او غوره سپاهیان دخپلو لوڅو تورو سره یو ځای ولاړ و . د لمونځ کونکو دډلې څخه چې هر څوک په کوم ځای کې را پورته شوې و هغه بیرته هملته په خپل ځای کې کیناست . اوس نو دممبر سره ولاړ نقاب پوښه ته کوم گواښ نه و موجود . په دې خاطر یی د خپله مخه د پگړۍ څنډه لرې کړه . دا قاسم بن هشام و . چې خو ورځې مخته د مارسې د پیدا یښت له پاره د البانیه په لور تللې و . هغه په ډیره بیړه په یوه شپه او یوه ورځ کې خپل سفر وهلې و . خو هغه ته په ټوله لار کې داسې ښې ښانې ترلاسه نه شوې چې دمارسې تښتونکی پرې تللې وي . هغه په ځای ځای د خلکو او دهقانانو څخه هم په دې اړه و پوښتل خو هیڅ درک ورته و نه لگید . اوس نو هغه ته څرگنده شوې وه چې مارسې تر اوسه پورې هم هملته په اورنه کې په کوم پټنځای کې ساتل شوې ده . هغه په دې پوهیده چې د اورنه څخه یوازې دوه لارې بیرون وتلې دي ، یوه هغه چې د کوچنۍ آسیا په لور ورځي او بله د البانیه په لور .

د کوچنۍ اسيا په لور د مارسې د تېنتولو خو پوښتنه هم نه راپيدا كېده ، په دې خاطر هغه د کوچنۍ اسيا لاره پرېښوده او د البانيه لاره يې ونيوله . خو كله چې په دې ډاډمن شو چې مارسې دهغې تېنتونكو لا تر اوسه پورې د اورنه څخه نه ده راويستلې نو بيرته اورنه ته يې درستنيدو پرېكړه وكړه . خو هغه ته دا ډاگيزه وه چې اورنه ته دهغه د ورتللو ټولې دروازې بندې كړل شوي دي . ځكه شهزاده علاوالدين هم په غلط فهمۍ كې اخته شوې و ، او بهرام خان اود هغه كارنډې د بوي كونكو سپيو په څير د قاسم خان د بوي پسې گرزيدل . په دې خاطر يې پرېكړه وكړه چې سمدلاسه به اورنه ته نه ورننوځي . بلكه دښاره به پنځه كوسه لرې خپله لاره بدلوي او دسلطان لښكرو ته به ځان ور رسوي . هغه غوښتل چې سلطان د ټولو جرياناتو څخه خبر كړي او دخپل پلان په اړه نوې فكر وكړي . او همداسې وشول . هغه د خپل سفر په يولسمه ورځ دسلطان مراد خان ثاني په دربار كې حاضر شو .

سلطان د قاسم په كتلو سره حيران پاته شو . خو كله چې قاسم سلطان ته په اورنه كې د ورپېښو شوو حالاتو تفصيل ووايه نو سلطان حيران دريان پاته شو او د يوه ښه پلان د پلې كولو په خاطر يې قاسم دخپل ځان سره په لښكرو كې وساته . هغه دخپلې شاهې ساتونكې ډلې سپه سالار « طغرال بيگ » هم را وباله . او په اورنه كې يې د سازش كونكو د ځپلو له پاره په يوه عملي پلان باندې خبرې وكړې . قاسم د سپاهيانو يوه تجربه لرونكې ډله له ځانه سره واخسته او اورنه ته د يوې پټې لارې را ننوت . هغه په بدلو كاليو كې د ابوجعفر د جاسوسۍ شبكې د ريښو څخه د ځان دخبرولو له پاره كار پيل كړ . خو تر دې دمه يې په هيچا باندې لاس نه و پورته كړې . په همدې وخت كې سلطان هم اورنه ته راستون شو ، قاسم به هم په پټه توگه دسلطان سره كتل ، دخپلمنځي مشورې نه وروسته پرېكړه وشوه چې د ابوجعفر سره په شبكه كې د رابنكيلو وگړو د نيولو مخته بايد ابوجعفر ونيول شي ، همدا علت و چې نن قاسم د جمعې دلمانځه په ستره ټولنه كې په ابوجعفر باندې د لاس پورته كولو له پاره هلته ورغلې و ،

اوس نو ابوجعفر ته هم د تېښتې بله لاره نه وه . دلمانځه په ستره ټولنه كې د ابوجعفر د نيولو علت دا و چې عامو خلکو ته دهغه اصلي څيره را ډاگيزه كړي او هغه ونيسي . تر څو په ښار كې هر ډول فساد خپرولو څخه مخنيوي وشي .

د ابوجعفر حالت ډير خراب شوې و . كله يې چې قاسم وكوت نو ساه يې په ختو شوه . اوس نو هغه خپل ځانته ښكنځلې كولې ، چې ولې يې دخطرې داحساسولو سره سره بيا هم اورنه پرې نه ښوده . سلطان او قاسم دهغه د هيلو څخه ډير هوښياران او د تدبير خاوندان ثابت شول .

كله چې قاسم په دې لويه ټولنه كې دخپله مخه نقاب لرې كړ نو د جمعې ډيرو كسانو هغه وپيژانده . په دې خاطر په مجمع كې يو ځل بيا مكمله خاموشي حاكمه شوه . ځكه خلکو قاسم د يوه ميرنې ، بهادر او ښه انسان په څير پيژانده . كله چې قاسم خلك ارام وكتل نو يو ځل بيا يې ورته وويل :

« درنو حاضرینو! زه په دې هم شکمن یم چې ستاسې دمغرب خطیب به په نسلي توگه عرب وي بلکه دا لاطینی وگړې دې خو له ماسره په دې اړه هیڅ ثبوت نه شته. خو تاسې به اوریدلې وې چې دیني چري په نوې مسلمانو فوځیانو کې چا د بغاوت تخم شیندلې دې. نو تاسې په دې پوه شئ چې هغه همدا وگړې دې تاسې به دا هم اوریدلې وي چې د سلطاني قصر تر څنګ اوسیدونکې یوه میلمنه البانوي کنیزه وژل شوې او لور یې تښتول شوې ده نو پوه شئ چې هغه همدا وگړې دې چې داسې ناوړه کار یې ترسره کړې دې.

درنو حاضرینو! تاسو ته به ډاگیزه شوې وي چې دشهاب الدین پاشا په مشرۍ زمونږ لښکر د ماتې سره مخ شوې دې ... زمونږ ډیر ښه سپاهیان شهیدان شوي دي ، په داسې حال کې چې دمعظم سلطان د خور میره محمد چلپي هم د څلورو زرو ترکو سپاهیانو سره یو ځای د صلیبیانو په قید کې پروت دې. مونږ باید دخپلې دغې ماتې بدله واخلو او په دې لاره کې ښي چري زمونږ ځواک دې ، په داسې حال کې چې ابوجعفر هغه وگړې دې چې په ښي چري کې یې یو شمیر سالاران او نوې مسلمان شوي سپاهیان بیرته خپل پخواني مذهب عیساییت ته راګرزولې او دلته په اورنه کې یې د بغاوت د جوړولو ناولې سازش تر لاس لاندې نیولې دې. په دې اساس دمعظم سلطان د ځانګړي حکم په اساس نن مونږ په دغه ستره ټولنه کې دغه غدار ابوجعفر نیسو او بندۍ کوو یې»

قاسم لا تراوسه اخري خبره نه وه خلاصه کړې چې د ټولنې څخه په ابوجعفر باندې لعنت ویل پیل شول. که چیرې د شاهي ساتونکې ډلې دلوڅو تورو ویره نه وایې ، نو یو شمیر احساساتي ځوانانو د ابوجعفر په مرګ باندې هم صرفه نه کوله ، اوس نو د ابوجعفر سره بله لاره نه وه. په څو لمحو کې شاهي وسلوالو ځوانانو د ابوجعفر په لاسو کې زولانې ورواچولې او دخپله ځانه سره یې ونيو.

دا جومات و او د ابوجعفر د ساتونکې ډلې کسان دلته نه و موجود. په دې اساس دهغه له اړخه د پخوا څخه جوړ شوې پلان پلې نه کړای شو. شاهي ډلې دهغه لاسونه او پښې ورتړلې او له ځانه سره یې په گاډۍ کې ورو واچاوه. قاسم بن هشام ، طغرل بیګ او د شاهي ساتونکې ډلې کسان په خپلو اسونو سپاره د بګۍ ښي او چپ لوري ته روان شول او د اورنه د کلا د زندان په لوري ولاړل.

د ابوجعفر د جاسوسۍ نظام درې وړې پاته شو. کله چې دهغه خلاصونکې ډلې ته د ابوجعفر د نیولو خبر ور ورسید نو هغه وخت ابوجعفر د شاهي کلا په زیر ځانه کې لاس و پښې تړلې پروت و. قاسم د خپلو پوښتنو ګرویزو نو له پاره ابوجعفر همغسې تړلې پرېښود ، پاته سپاهیانو ته یې د تللو اجازه ورکړه. اوس دلته د زیرخانې څو ساتونکې او قاسم و طغرل بیګ پاته شوي و. کله چې قاسم خپلې پوښتنې ګرویزنې پیل کړې نو ابوجعفر یې په مقابل کې ډیر مقاومت و نه شو کړای ، هغه د اذیت په دویم پړاو کې د سازش ټولې کړۍ را وسپړودې خوبیا هم هغه ابوجعفر و. یو تجربه کار او پوخ روزل شوی جاسوس. هغه نه دهغې ډلې په اړه چې تل د ابوجعفر د خلاصون له پاره تیار ولاړ وو څه وویل اونه یې دطیب سلیم پاشا په اړه کومه خبره ډاگیزه کړه.

اوس نو د قاسم د پوښتنو په لړ کې تر ټولو مهمه پوښتنه مخته راغلې وه .. هغه د ابوجعفر متېې د شاله اړخه تړلې وې او د پښو تر منځ يې د لرگې يوه ډنډه ورکړې وه او دهغه پښې يې ورسره په رسي تړلې وې ، درسي بل سړی د زير خانې د چت پورې تړلې و. د ابوجعفر د پښو لاندې يو ډير عجيب و غريب ميز ايښودل شوې و ، ددې ميز تښتې د يوه لاستي په واسطه ښکته پورته کيدای شوې ، قاسم به دغه لاستې خوزاوه او دمیز تښتې به يې ښکته پورته کولې ، ددې کار سره به ابوجعفر په فضا کې زوړند پاته کيده ، د ابوجعفر په پښو کې پرته رسي د ميز د تښتو سره نښلول شوې وه ، کله به چې دمیز تختۍ لاندې لورې ته حرکت کاوه نو دهغه په پښو کې تړلې رسي به هم هغه د لاندې په لور را کشاوه . او په دې توگه به هغه د چت او فرش تر منځ زوړند پاته کيده ، د قاسم په لاسو کې پايه شکله لاستې و ، کله به يې چې د ميز د تختو د ښکته کولو له پاره دغه لاستې و گرزاوله نو د ابوجعفر چغې به اسمان ته ورسيدې .

قاسم د ابوجعفر تر مخه په لاستې باندې لاس کښود او ورته يې وويل :

« ابوجعفره ! يو ځل راته ووايه چې د مارتها لور مارسې چيرې ده ؟ »

خو څومره چې دا پوښتنه د قاسم له پاره مهمه وه په هماغه اند ازه اويا دهغې څخه زياته د ابوجعفر له پاره هم مهمه وه . ځکه ، که هغه د مارسې په اړه ځواب ويلې نو هلته د سليم پاشا راز را برېښيده . او ددې سره بيا د شهزاده علاوالدين د روغتيا يې حالت ډاډمن کيده او دهغه د ژوندي پاته کيدو هيلې زياتيدې . په دې خاطر ابوجعفر په ډيره کلکه توگه خپل غاښونه سره ورکړل او د قاسم د پوښتنې ځواب يې ورنه کړ . قاسم يو ځل بيا لاستې په پوره زور سره وگرزاوله ، ابوجعفر ته داسې څرگنده شوه لکه ټول وجود يې چې ټوټې ټوټې شوې وي . هغه چغې کړې او ويی ويل :

مارسي دلته نه شته مارسي دلته نه شته د خداي له پاره ما پريږدئ .

ابوجعفر په سختو دردونو کې پروت و . قاسم د لاستې د گرزولو پرته ترې يو ځل بيا وپوښتل :

« که مارسي دلته نه شته نو بيا چيرې ده ؟ »

« هغه هغه هغه الب هغه البانيا ته تللې ده »

د قاسم له پاره دا خبره دمنلو وړ نه وه . ځکه هغه پخپله د البانيې په لور تللې و ، په همدې خاطر يې په ډيره سخته لهجه د ابوجعفر څخه وپوښتل :

« ته درواغ وايی مارسې همدلته چيرې ده همدلته په اورنه کې ما د البانيا ټوله لاره لټولې ده ، ايا هغه په هوا کې والوته او البانيا ته ولاړه ؟ »

«نن.....نه.....او نه.....مم.....ما پریږدئ ، هغه مو د کوچنۍ اسیا د لارې څخه دوه ورځې مخته استولې ده. بیا به هغه د سمندر د لارې د دانیال څخه تیریږي او البانیا ته به رسیږي.....»

د قاسم له پاره دا خبر مرګونې و. د هغه خوله وازه پاته شوه ، هغه په دې ډاډ من شو چې ابوجعفر دهغه څخه زیات چالاګه دې. ابوجعفر د مارسی د لیږلو له پاره څه ډول لوبه لوبولې ده. قاسم د ابوجعفر په چال نه و پوهیدلې. په هر صورت ، قاسم د ابوجعفر څخه د را تلونکې بنځې په اړه معلومات تر لاسه نه کړای شو خو دهغې سره سره قاسم دا احساس کړې وه چې ابوجعفر ورته دهغه دهیلو پورته معلومات ورکړې دي. په دې خاطر تر مابنماه پورې د ابوجعفر څخه د پوښتنو ګرویزونو وروسته یی د مابنما لمونځ ادا کړ او بیا یی د ابوجعفر څخه تر لاسه شوې معلومات په یوه کاغذ باندې ولیکل او د کلا څخه د وتلو او اورنه ته د بیرته راستنیدو تیاري یی وکړ. د ابوجعفر لاس وپښې یی ازادې کړې او هغه یی هملته په زیرخانه کې بندي پریښود او پخپله د کلا څخه د بیرون را وتلو له پاره بیروني دروازې ته راغې. هلته یی د کلا د مسؤل څخه وپوښتل:

«د دې کلا د خوندي ساتلو له پاره څومره ساتونکي شته..؟»

«زما سره ټول لس کسان دي»

قاسم په ډاډمنه توګه ورته سر و خوځاوه. هغه دا هیله هم نه درلوده چې په دې ورې کلا به د ابوجعفر خلاصونکې ډله حمله کوي. دا په حقیقت کې یوه کوچنۍ جنگي کلا وه چې د ښار د دیوال به شمال غربي برخه کې پرته وه. او په هغه وختو کې استعمالیده چې ښار به کلابند کیده. دې کلا دوه برجونه درلودل ، چې د شهرپناه څخه د لوړوالي په خاطر ترې د ښاره بیرون تر لرې لرې ځایو پورې حمله کونکي څارل کیدې شول.

قاسم د کلا مسؤل ته د ابوجعفر له پاره خوراک څښاک د برابرولو حکم وکړ. او تر څنګ یی دا هم ورته وویل چې د ابوجعفر د نیول کیدو په اړه هیچاته خبره ونه کړل شی..... قاسم دهغه ځایه را ووت. طغرل بیګ هم ورسره مل و. نن قاسم تر ټولو ستر دنده تر سره کړې وه. ځکه چې هغه د ټولو ستر ښکار ابوجعفر ښکار کړې و او دهغه څخه یی د سازش ټولې کړۍ را بر بندې کړې وې. اوس نو دننه په اورنه کې د کوم سازش دخپریدو ګواښ کم شوې و ، قاسم د سلطان تر مخه د ابوجعفر څخه تر لاسه شوې معلومات په تفصیل سره بیان کړ. او د سلطان څخه یی د ټولو هغو وګړو د نیولو احکام واخستل چې په دې سازش کې ښکیل شوي و. په دې ډله کې یو شمیر ستر ستر وګړي هم وو. دیني چري یو شمیر سالاران او سپاهیان هم په کې ورګډ وو. او تر څنګ یی د ښار په مختلفو ځایو کې د قیصر څو کسه جاسوسان هم وو. خو که په هغوی کې یواځنې نوم نه و نو هغه د سلیم پاشا نوم و ، تر څنګ یی د ابوجعفر دهغې ځانګړې ساتونکې ډلې یادونه هم نه وه چې نن شپه یی ابوجعفر د دې شمالي کلا د زندان څخه خلاصه و.

سلطان ددې ټولو وگړو د نیولو له پاره د شاهي ډلې سپه سالار طغرال و ټاکه ، دغه شاهي ډلې یې په څو برخو وویشلې او د مختلفو ځایو څخه یې د وگړو د نیولو له پاره لس لس او یا دولس دولس کسان ورولیږل.

نن ټوله ورځ د ابوجعفر د نیولو په اړه ځای ځای خبرې اترې کیدې. په یو ځای نیم کې د ابوجعفر کارندو بلوې اوفسادات هم جوړ کړل خو د سلطان وفاداره فوځ یې چري د ښار په ټولو سترو سترو ځایو او کوڅو کې گزمو کولې ، نن د سهاره څخه د ښار ټولې دروازې بندې کړل شوې وې ترڅو د ابوجعفر کوم ملگري دخپلو نیولو د ویرې ونه ټنښتي. نن ورځ د اورنه په تاریخ کې د اهمیت وړ ورځ گڼل کیده ، سلطان پخپله نیغ په نیغه ددې ټول حالاتو څارنه کوله.

خو قاسم ددې هر څه سره سره بیا هم غمگین و ، هغه هیله درلوده چې د ابوجعفر څخه به د پوښتنو ایگنو په واسطه د مارسي درک هم ځانته معلوم کړي. څومره یې چې مارسي ځانته نژدې احساسوله هغه ترې همغومره لرې شوې وه. د ابوجعفر د نیولو تر مخه د سلطان له اړخه په ښار کې اعلانونه هم شوي و.

« دیو شمیر شر اچونکو ، چې په اورنه کې پټ شوي دي ، د نیولو له پاره په ټول ښار کې نظامي مقررات اعلانېږي ، هیچاته د اورنه څخه د وتلو اجازه نه شته. هیڅوک دې هم کوم اجنبي انسان نه میلمه کوي ، اونه دې دغسې وگړو ته پناه ورکوي ، په ښار کې ټولو بهرنیو ته حکم کیږي چې د ښار د کوتوال سره خپل نومونه ثبت کړي او هملته حاضري ورکړي.....»

دهمدې اعلاناتو او انتظاماتو وروسته د قیصر د جاسوسانو د نیولو لړۍ پیل شوه. قاسم ټوله ورځ ډیر زیات مصروفه پاته شو ، د ښار په مختلفو سیمو کې یې د قیصر د جاسوسانو پر خلاف عملیات کول ، په ډیرو مهمو ځایو باندې قاسم پخپله حمله کوله. د شپې تر ناوخته پورې یې د سازشي کړیو زیات شمیر وگړي ترولکې لاندې راوړي و. خو یو شمیر مجرم عناصر هملته په ښار کې یو ځای بل ځای پټ شوي و. دهغوې د پیدا کیدو په خاطر د بهرام خان د پټې محکمې ، د ښار کوتوال ، د یوې چري وفاداره فوځیانو او د شاهي دلگيو عسکرو په پوره محنت سره پلټنې کولې.

قاسم د شپې ناوخته ، هغه وخت کورته را ستون شو چې ډیر زیات ستومانه شوې و. خو اوس یې هم خوب د سترگو څخه غایب و. په خپله بستر و غوځید او سترگې یې په چټکۍ ونښتې. دهغه دماغ دلته و خوزړه یې البانیه کې و. تر ډیره پورې وینن او بیداره و. خوبیا معلومه نه شوه چې څه وخت یې سترگې ورغلې وې.

بله ورځ سهار چې د قاسم سترگې و غوړیدې نو دهغه له پاره همغه لمړنې خبر ډیر اندیښمن کونکې و. هغه ته سهار وختي خپل یوه کس راپور راوړ چې تیره شپه په شمالي کلا باندې چا د شپې حمله کړې ده ، دې حمله کونکې د قیصر خطرناکه جاسوس ابوجعفر له ځانه سره وړې دي ، د پېښې تفصیل څه داسې دي.

د نیمایی شپې نه وروسته کومې وسلوالي ډلې وینه تویونکې حمله کړې ده، دکلا مشر او دهغه د ساتونکو ډله یی له یوه سره د تیغه تیر کړي دي او په زیرخانه کې بندی ابوجعفر یی خلاص کړې اوله ځانه سره یی وړې دي. دشواهدو نه ډاگیزه کیږي چې دحمله راوړونکې څوکسان هم په دې جنگ کې وژل شوي دي خو حمله کونکو د تللو په وخت کې دخپلو ملگرو مړې هم له ځانه سره وړې دي.

دقاسم د لړزولو له پاره همدې خبر بسنه کوله. هغه د پرون څخه تر نیمایی شپې پورې دسلو څخه زیات غداران نیولي وو. خواصل مجرم یی یو ځل بیا د لاسو ووت. هغه په دې هم حیران و چې شمالي کلا ته یی ابوجعفر د ټولو امنیتي حالاتو د په نظر کې نیولو سره په ډیره پټه توگه وروړې و. او ددې کار په اړه ډیر کم او خاص خاص خلک خبر وو..... دا خبره چې..... «ابوجعفر به په شمالي کلا کې ساتل کیږي»..... په ډیره محتاطه توگه د پخوا څخه مطرح شوې وه. هغه په همدې فکر کاوه چې هرو مرو به د ابوجعفر کوم خاص کارنده تر اوسه پورې د نیولو څخه خوندي پاته شوي وي. چې هغه ته نه یواځې په شمالي کلا کې د ابوجعفر د بندی کیدو معلومات تر لاسه شوي بلکه دهغه دخلاصون لپاره یی په همغه لمړنۍ شپه قدم پورته کړې دي.

د بله اړخه..... ابوجعفر دمارسی او خپلو شپږو کسو نورو ملگرو سره یو ځای د یوې غرنۍ درې څخه تیریدل، هغوې دالبانیی د محل په لور روان وو. مارسی په یوې بگۍ کې سپره وه. دا بگۍ درې اسونو کښوله، د روانیدو تر مخه طبیب سلیم پاشا مارسی ته دخوب ادویه ورکړې وه، همدا علت و چې مارسی لا تراوسه هم ویده پرته وه او په ځان نه پوهیده. ابوجعفر ځکه د ښار دکلابندی څخه راوتلې و، چې دهغه خلاصونکې ډلې د ابوجعفر سره یو ځای د کلا د دیوالو څخه ټوپ وهلې و او مارسی هم د سلیم پاشا داثر ورسوخ له مخې دښاره بیرون د لاله شاهین تر یادگار پورې راوستل شوې وه. مارسی یی لا د مابن نامه د ښاره راویستلې وه، قاسم بن هشام د ابوجعفر د جاسوسی شل کلنې هڅې په یوه ورځ په اوبو لاهو کړې وې اود بغاوت ټولې کړۍ یی سره خوزولې وې. او ابوجعفر په دې خبره ډیره غمژن و. هغه په فکر کې ډوب و او هڅه یی کوله خپله غصه په دې سره کړي چې د قاسم محبت «مارسی» یی له ځانه سره راوړې وه.

په همدې ورځ د سلطان قاصد د هنګري دپادشاه لارډ سلاس پیغام له ځانه سره راوړې و. د هنګري پادشاه غوښتنه کړې وه چې سلطان مراد خان ثانی دې دخپلې خور دمیر په خلاصون په خاطر دسربیا ازادي ومني او ددې هیواده څخه دې خپله شاهي ولکه پای ته ورسوي، د «والیشیا» ولایت هنګري دې هم مونږ ته راکړي او نقدي زردې هم تر شپيته زرو ډاکټ پورې مونږ ته تسلیم کړي.»

د سلطان له پاره ددې شرایط منل ډیر ستونزمن کار و. ددې پیغام مقصد دا و چې سلطان د خپل یوه کس د راخلاصون په خاطر دهنګري پادشاه ته خپل نیمایی سلطنت ورکړي. سلطان د لارډ سلاس ځواب ډیر شرمناکه وباله او پرې ډیر په غضب شو. غوښتل یی چې هغه ته لیک ور واستوي او ورته گواښ وکړي چې خپل بندی به

ورڅخه د تورې په زور را خلاص کړي. خو په دې وخت کې هم یو ځل بیا د سلطان خور او خورینه را مخته شول او سلطان یې مجبور کړ چې د هنګري پادشاه په مقابل کې سخته ژبه ونه کاروي. همدا علت و چې سلطان د هنګري پادشاه ته ولیکل چې: خپل شرایط لږ څه نرم کړي ځکه د پادشاهانو سره بڼه نه ښکاري چې خپل یو بندي په دومره لوړ قیمت وپلوري.

خو ورځې وروسته مارسی البانیه ته ورسیدله. خو قاسم لا تر اوسه هم په اورنه کې اوخت را اوخت. دا هڅه یې کوله چې څه ډول دځو ورځو له پاره اجازه واخلي اود سکندریې په محل باندې حمله وکړي او خپله مارسی ترې بیرته را ازاده کړي. په همدې وخت کې سلطان د ابو جعفر په ریښو کې رانښتې جاسوسانو ته په ریښتني توګه سزا ورکړې وه. سخت مجرمین یې جلادانو ته ورحواله کړي و او معمولي مجرمین یې زندان کې وړ اچولي وو.

د هنګري پادشاه او سلطان ترمنځ د خط و کتابت لړۍ دوام پیدا کړ، دا لړۍ دومره اوږده شوه چې بالاخره د صلیبیانو او مسلمانانو ترمنځ په یوه تاریخي تړون منتج شوه. د سلطان خور او دنورو بندیانو خپلوانو سلطان د هونیادې څخه د بدل داخستو په ځای دهغه سره په سولې کولو مجبور کړ. دې خط و کتابت داسې بڼه خپله کړه چې بالاخره سلطان مراد خان ثاني او د هنګري پادشاه لارډ سلاس دواړه د یوه تړون د لاسلیک له پاره د «زیجیدین» سیمې ته ورغلل. د روم د پاپا ځانګړې نماینده، «کارډینل جولین» د مسلمانانو سره د سولې په کولو سخت ناخوښه و. هغه ډیره هڅه وکړه چې هونیادې او لارډ سلاس د سلطان سره د سولې د موافقې د کولو څخه مننه کړي. خو دا ځل د لارډ سلاس او د سلطان ترمنځه سوله شوې وه. هماغه و چې د ۱۴۴۴ ز کال د جولای په دولسمه د دواړو پادشاهانو ترمنځ په زیجیدین کې د سولې تړون لاسلیک شو. ددې تړون له مخې سربیا د عثماني سلطنت له لاسو ازاده کړل شوه. د «والیشیا» د ایالت یوه برخه د هنګري پادشاه ته ورکړل شوه او ترڅنګ یې سلطان د خپلې خور د میړه د ازادولو له پاره شپيته زره ډاکټ د فدی په توګه صلیبیانو ته ورکړل. دا تړون په هنګري او ترکی دواړو ژبو کې لیکل شوې و او دواړو پادشاهانو په هغې د لاسلیک کولو وروسته سوګندونه یاد کړي و چې ددې تړون د مندرجاتو درنښت به لکه د مذهبي صحیفې په توګه کوي. ددې تړون له مخې «ډینوب» دریا ب د سلطان له پاره اخري پوله ټاکل شوې وه. دا تړون د لسو کالو له پاره و. او دغه لس کاله ټول په کې د مسلمانانو او عیسایانو ترمنځه د سولې د کلنو په نامه یاد کړل شوي و. لارډ سلاس په انجیل سوګند وکړ او سلطان مراد خان په قران لاس کښود.

اوس نو سلطان ډاډمن شوې و، محمد چلېپې هم ازاد شوې و او بیرته اورنه ته ور رسیدلې و. په کوچنۍ اسیا کې هم امن قایم شوې و. ددې سولې د تړون له مخې په څرګنده توګه په اروپا کې جنګ پای ته رسیدلې و. او سلطان مراد خان ثاني د لمړي ځل له پاره د سکون ساه اخستې وه. تیرو شلو دوه ویشت کلونو جنګونو

اوسفرونو هغه د سلطنت د امورو څخه ستومانه کړې و ، په دې اساس هغه غوښتل چې خپل پاته ژوند په آرام او سکون سره ، د الله په یاد کې ، تیر کړي ، هغه ددې سولې د تړون دلاسیک کیدو وروسته د سیل او تفریح له پاره د کوچنۍ اسیا د ښکلو اوبایسته ځایو د کتلو په لور مخه کړه .

شهزاده علاوالدين چې د څو ورځو راهیسې په پرلپسې توگه یی ناروغتیا زیاتیده ، د سلطان د بیرته راستنیدو نه وروسته یی د شاهي طبیبانو د ځانگړې توجه له مخې روغتیا مخ په ښه کیدو وه . د خپلې ناروغتیا د بسترې څخه پورته شوې او اوس په خپله د قدم وهلو جوگه گرزیدلې و ، دمحل په داخل کې به یی آس سواری هم کوله او په یو شمیر لوبو کې به یی هم برخه اخستله . خو یوه ورځ یو ناڅاپه دهغه روغتیایی حالت ډیر خراب شو او د څو ساعتو سختې ناروغتیا وروسته بهې د دې فاني نړۍ څخه سترگې پټې کړې .

شهزاده علاوالدين سلطان ته ډیر زیات گران و . کله یی چې د وفات خبر سلطان ته ورسید نو سلطان سخت ټکان وخوړ . دهغه په فکر کې هم نه و چې ناروغه شهزاده به دغسې یو ناڅاپه ددې نړۍ څخه سترگې پټوي ، د خپل ځوان زوی ناڅاپې مړینې د سلطان په ځیگر باندې ډیر ناوړه اغیز وکړ ، هغه د خپل زوی د تکفین له پاره په ډیره بېرته اورنه ته راستون شو ، خو د زوی داخري رسوماتو داداکولو په وخت کې سلطان داسې معلومیده لکه یو ناڅاپه چې بوډا شوي وي . دهغه مخ داسې اغیزمن شوې لکه د یوه کیشتیان مخ چې د کیشتی دغرقیدو په وخت کې د غم او اندېښنو څخه اغیزمن کیږي . شهزاده نه یواځې سلطان ته گران و بلکه هغه دسلطنت وارث او ولیعهد هم و . دهغه ناڅاپې مړینې سلطان مړژواندې کړې و . اوس نو سلطان ته د مملکت د امورو ، او حکومت کولو سره هېڅ دلچسپي نه وه پاته . همدا علت و چې سلطان د شهزاده د مړینې په دریمه ورځ د سلطنت څخه دگوښه کیدو پریکړه وکړه . د سلطان ددې پریکړې په واسطه د سلطنت گڼ شمیر مخلص عمایدین ، سپه سالاران او سالاران ډیر غمژن شوي و ، په دې اساس هغوی پریکړه وکړه ترڅو سلطان مجبور کړي دسلطنت نه د عزل کیدو خپله پریکړه بیرته واخلي او عثماني سلطنت به یی یاره او مددگار نه پری نږدي . خو سلطان دیوه خبره هم وانه وریده او په خپله پریکړه باندې کلک ودرید .

دسلطنت په تخت باندې د شهزاده علاوالدين نه وروسته دهغه د کوچني ورور شهزاده محمد د کیناستو حق و ، په دې اساس سلطان شهزاده محمد ته د هغه په کوچنیوالي کې د عثماني سلطنت تاج ور په سر کړ ، په دې وخت کې د شهزاده محمد عمر څوارلس کاله و . گڼ شمیر خلکو دا گمان کاوه چې ځوان شهزاده به د حکومت امور په ښه توگه ترسره نه کړي . په دې خاطر سلطان دخپل نوي شهزاده له پاره د خپل سلطنت ډیر تجربه لرونکې سالاران او عمایدین د سلاکارانو په څیر وټاکل . په دې لړ کې یی قاسم بن هشام په ځانگړې توگه په ځانته خونه کې ور وغوښت او ورته یی حکم وکړ چې :

« قاسمه ! مونږ پرتا باندې ډير زيات باور او اعتماد کوو. د ابوجعفر د سازش په را برېښلو کې چې تا کوم کړچار ادا کړې دهغې له رويه دې په عثماني سلطنت باندې ډير زيات احسان کړې دې. چې اجر او بدلې يې مونږ نه شو درکولې. مونږ ستا د وړتياو او اخلاص تر مخه پريکړه کړې ده چې زما د تگ سره سم تاسې د شهزاده محمد د ځانگړې سلاکار په څير و ټاکو. هيله لرم چې ته به دا دنده په ډيره ښه توگه تر سره کړاې شې. مونږ پرتا پخوا له دې نه هم ډير مسؤليتونه بار کړي دي ، هسې خو هم مونږ ته شاهي سراغ رسان او په اورنه کې د قيصر د جاسوسانو د جرړو د ويستلو له پاره ټاکلې يې خو څرنگه چې اوس د سازش او بغاوت گواښ کم شوې دې نو په دې خاطر مونږ تا ددې مسؤليت څخه ازادوو اود شهزاده محمد سره دې د ځانگړې سلاکار په توگه ټاکو. اوس نو هغه شهزاده محمد نه دې بلکه «سلطان محمد خان» دې.

قاسم لا دپخوا څخه د حالاتو څخه ښه خبر و. او هغه همدا هيله درلوده چې سلطان به ورته د شهزاده په اړه څه ځانگړې هدايات ورکوي. خو هغه ددې هيله نه درلوده چې هغه دې د شاهي سراغ رسانۍ څخه جدا کړي. په دې خاطر يې په خيرانتيا سره ترې وپوښتل:

«خو درونده سلطانه ! د ابوجعفر يو شمير جاسوسان لا تراوسه هم زمونږ د پنبجو څخه ازاد گرځي ، زه ډيره هڅه کوم چې هغوي هم ونيسم.»

«ددې کار له پاره بهرام خان کافی دې. هسې هم ما تاسې د موقت سراغ رسان په څير ټاکلي واست. ته د جنگ د محاذ سرې يې. مونږ نه غواړو تا دلته په دې امورو کې له لاسه ورکړو.»

قاسم يې د شاهي سراغ رسانۍ د دندې څخه لرې کړ. او د نوې ځوان شهزاده سلاکار يې و ټاکه. خو په يني چري کې د قاسم قومندانې همغسې په خپل ځاي پاته شوه.

د شهزاده محمد په تخت د کيناستونه وروسته سلطان د کوچنۍ اسيا د «ايدين» درياست په لور وخوږيد. په دې سيمه کې ډيرې په زړه پورې طبيعي ښکلې منظرې وې او تر څنګ يې هلته يوه خانقاه هم موجوده وه. په دې خانقاه کې به هروخت د ذکر و فکر او زهد او عبادت غونډې جوړې وې. په ايدين کې د ښارې ژوند په لړ کې کومه خاصه ستونزه نه ترسترگو کيده. بلکه ددې ځاي خاموشه چاپيريال او ښکلې طبيعي مناظر و سلطان ته د سلطنت د تخت نه په زرگونو واړه زيات سکونت او آرام وربانښه. دلته سلطان په ذکر و عبادت کې مصروف شو. ځکه سلطان مراد خان ثاني يو درويز صفت او فلسفي انسان و او د ماده پرستۍ څخه يې سخته کرکه درلوده. هغه ته د ښارونو او سيدونکي او د دولت را ټولونکي د جهنم خس ښکاريدل. دهغه په وړاندې د دنيا له پاره منډې ترې د شيطان د پيروانو کار گڼل کيده. هغه په دې پوهيده چې د حقيقي ژوند راز د الله تعالي په پيژندلو کې پټ دې.

په همدې خاطر يې د سلطنت څخه د گونډه كيدو پريكړه وكړه او پادشاهي، زر، جواهرات او هرڅه يې پرېښودل او په دې اړه يې يوه لمحې هم د خفگان احساس ونه كړ.

سلطان اورنه پرېښوده او ترې ولاړ. د سلطان مراد خان ثاني د سلطنت څخه گونډه كيدل او يوه ځوان شهزاده ته د سلطنت امور ورسپارل د عيسويانو او صليبيانو له پاره د خوشحالي سبب وگرزیدل. په دې اساس يې د موقع نه د گټې په اخستو سره د لاسليك شوي تړون د ماتولو هڅې پيل كړې، د هنگري قومي غونډې داوخت د اورپا څخه د ترکانو د ويستلو له پاره بهترين فرصت وگاڼه، په دې لړ كې ډير ستر محرک عنصر د پوپ نماينده «كاردينال جولین» و. هغه د پوپ د پوره تاييد په اساس د تړون په ماتولو اصرار كاوه، پوپ (پاپا يې روم) د روم د كيتوليك چرچ مشر و. په دې اساس هغه وخت چې پوپ دا فتوې وركړه چې د مسلمانانو سره د تړون ماتول گناه نه ده نو په ټوله اروپا كې د جوش او جذبي نوې ولولې را وټوكيدې. د قسطنطنيې قيصر هم په دې تحريك كې له ټولو مخته و. په داسې حال كې چې قيصر د (ارتوډكس د كليسا) پيرو و. ارتوډكس كليسا د ورمېن كليسا سره سخت مخالفت درلود خو ددې سره سره بيا هم د قسطنطنيې قيصر د مسلمانانو پر خلاف د كاردينال جولین او د هنگري د خلكو تر څنگ قدم په قدم روان و. دا حالات د صليبيانو له پاره د هيلو نه ډك و، ځكه د عثماني سلطنت د امورو مسؤليت د يوه ځوان شهزاده په اوږو بار وو، او كرميا امير هم ددې خبر په اورېدو سره يو ځل بيا په بغاوت لاس پورې كړ، عثماني فوځونه د كرميا امير د خپلو له پاره يو ځل بيا هغه لورې ته ولاړل.

د بله اړخه د «دانيال» په دره اوسيند باندې د (جينوا، برگندي او وينس) بحري بېړيو ولكه كړې وه. او عثماني فوځونو ته يې دا ستونزمنه كړې وه چې د دانيال د ريب څخه په اسانۍ سره تيرې شي. اوس نو ټول حالات د صليبيانو په گټه او د مسلمانانو په زيان باندې راڅرخيدل. خوددې ټولو خبرو سره بيا هم د هنگري پادشاه لارې سلاس نه غوښتل د سلطان سره خپله كړې لوظنامه ماته كړې. تر څنگ يې د هنگري د قومي غونډې يو شمير غړي هم د تړون د ماتيدو پر خلاف و او دا كار يې غير اخلاقي گانډه. ان تردې چې پخپله هونيادې هم د تړون د ماتولو پر خلاف و. خو كاردينال جولین دخپل مذهبي اغيز څخه كار واخست او د روم د پاپا د فتوې په اساس يې د پادشاه ضمير ارام كړ. او هغه ته يې دا ډاډ وركړ چې د غير عيسوي خلكو سره تړون هيڅ معنا نه لري. په دې لړ كې د هنگري د قومي غونډې د يوشمير كسانو مخالفت هم ددې فتوې تر اغيز لاندې راغې، جولین په غونډه كې اعلان وكړ چې دا فتوې پخپله د پوپ د تاييد نه برخمنه ده. هغه غونډې ته په خپلې وينا كې چې تاسې يې «د عثماني دولت، لمړۍ ټوك او د گبن د څلورم ټوك په ۴۲۴ مخ كې لوستلې شئ» داسې وويل:

«ايا تاسې په دې زرينه موقع كې خپلې ټولې هغه هيلې چې خلكو په تاسو پورې تړلې دي له منځه وړئ، ددې خوش بختۍ څخه گټه نه پورته كوئ چې تاسې ته در په برخه شوې ده. ستاسې ژمنه، عهد او تړون ستاسې د

خداي او ستاسې د مسيحي ورونو سره دې په دې اساس زموږ هغه پخواني تړون چې زموږ د مذهب د مخالفينو او د مسيح د دښمنانو سره شوې و ، له منځه تللې دې . نن په نړۍ کې د مسيح نماينده د روم پاڼا دې او دهغې د اجازې پرته نه تاسو کوم تړون کولې شئ او نه يې پوره کولې شئ ، په دې توگه زه تاسې د هغه درواغو د سوگند څخه برې کوم او ستا سو فوځ ته برکت ورکوم ، د شهرت او خلاصون په لاره کې زما تر شاه را ځئ ، خو که چيرې اوس هم ستاسو په زړونو کې څه خبره وي نو زه به دهغې گناه وبال په خپله غاړه واخلم .»

هونيادې لا تراوسه د کاردينل جولین تراغيز لاندې نه و راغلې ، ځکه هغه د ترکانو سره د ژمنې ماتول ډيره ستره بد اخلاقي گڼله . خو کله چې د هونيادې سره دا ژمنه وشوه چې د ترکانو څخه د بلغاريي دبیرته اخستلو وروسته به هغه هیواد هونيادې ته ورحواله کړل شي او هونيادې به دهغه ځای پادشاه ومنل شي نو هغه هم د کاردينال سره همغږې شو .

دهونيادې د راضي کیدو سره سم د صليبيانو لښکر چې دراتلونکو لښکرونو له پاره يې د مسلمانانو سره د جنگ د نه کولو تړون لاسليک کړې و ، په ډير جوش او جذبې سره جنگ ته تيار شول . هونيادې وړانديز وکړ چې د تړون د ماتولو اعلان دې د ۱۴۴۴ ز کال د سپتمبر تر لمړۍ نيټې پورې پټ پاته شي ، هغه فکر کاوه چې عيسايي صليبي ځواکونه به د ستمبر تر لمړۍ پورې د وخت څخه پوره پوره گټه پورته کړي او په هغو ټولو سيمو به ولکه ومومي چې ترکي فوځيان يې د دې تړون له مخې پرېږدي . همدا راز يې سربيا پادشاه ، جارج برنيک وچ ته يې دهغه د سلطنت د پراخولو په اړه لالچ ورکړ او هغه يې هم د تړون په ماتولو باندې اړويست .

د لين پول د وينا له مخې « د کومو لارو څخه چې دا غداري ترسره کيده ، دهغې له مخې د اروپا د جنگي پوهانو او يوه ستر سپه سالار د شهرت له پاره د دې نه بله زياته معيوبه خبره په تاريخ کې نه شي ترسترگو کيدې .»

تراوسه پورې د سوله ليک د ليکلو څخه لا يوه مياشت هم نه وه تيره شوې چې د ماتولو له پاره يې صليبيانو سره لاسونه يو کړل . هغه وخت چې عثماني فوځيانو د سربيا ، واليشيا (والاجيا) او د ډينوب د ساحلې سيمو او جنگي کلاگانو څخه خپل فوځونه را ويستل نو صليبي فوځونو د تړون څخه پوره پوره گټه پورته کړه ، او پادشاه لارډ سلاس ، کاردينل جولین ، او هونيادې د عثماني سلطنت پر خلاف نژدې شل زره فوځونه راټول کړل او د سپتمبر په لمړۍ نيټه يې د حملې له پاره عملي گامونه واخستل . ترکان دهغوې د دې فريب او چل ول څخه بې خبره وو . په دې اساس هغوې گڼ شمير جنگي کلاگانې صليبيانو ته پرې ايښې وې . صليبيانو هم په يو شمير جنگي کلاگانو باندې يرغل وروړ او هلته مېشت ترکي فوځونه يې يو په بل پسې يا ووژل او يا يې د غرونو د سرونو څخه لاندې را وغورول . د هنکري فوځونو د خبر ورکولو پرته د ترکي په پولو باندې يرغل راوست ، هغه سمپي يې لوټ او تالان کړې او د بلغاريه له لارې يې ځانونه بحراسود ته را ورسول او بيا يې دهغه ځايه د جنوب په لور مخه کړه . په دې توگه هغوې گڼ شمير سيمې تر خپلې ولکې لاندې راوړې او تر « وارنا » پورې ورسيدل

او هغه ښاري کلا بند کړه ، دلته هم ترکي فوځونه د دومره ناخاپي يرغل دمقابلې له پاره تيار نه وو. په دې اساس يې د مجبوريت له مخې خپلې وسلې په زمکه و غورزولې او « وارنا » يې صليبيانو ته ورحواله کړه. ددې نه مخته چې په لاره کې څومره ترکي فوځونه را روان وو ټول مقتول او مغلوب کړل شول. او ټولې سيمې د عيسايانو او صليبيانو د بې رحمۍ اوسفاکۍ او د مسلمانانو د عامې وژنې شاهدې وگرزیدې.

د صليبيانو د تړون د ماتولو دا خبر چې کله نوې ځوان سلطان ، سلطان محمد خان ته را ورسيدنو په هغه وخت کې د « وارنا » ښار هم د ترکانو د لاسو څخه وتلې و. ځوان پادشاه چې کله دا ډول غمژن خبرونه واوريدل نو وارخطا شو ، سمدستي يې د سلطنت دربار جوړ کړ او خپل سپه سالاران ، سلاکاران ، وزيران را ټول کړل او دهغوې سره يې په دې لړ کې مشورې پيل کړې. په دربار کې ناست هر سړې دغم او غصې څخه تک سور گرزيدلې و، د يني چري زوړ او تجربه لرونکې سپه سالار « خواجه خيري » تر ټول گرم او جذباتونه ډک معلومیده. په دې وخت کې نوې ځوان سلطان غونډه پيل کړه او په خپلو خبرو کې يې ورته وويل:

« د سلطنت درنو وفادارانو ! لکه څنگه چې تاسو ټولو ته ډاگيزه شوې ده چې د اروپا بد فطرت صليبيانو ، زمونږ د معظم سلطان سره خپل کړې تړون مات کړې او زمونږ گڼ شمير جنگي کلاگانې او سيمې يې تر خپلې فوځې ولکې لاندې راوستې دي ، هلته يې چور او تالان کړې او خلک يې په عامه توگه وژلي دي او اوس يې د « وارنا » په ښار باندې هم ولکه کړې ده ، صليبيان غواړي ترکان د اروپا څخه بيرون وکارې ، هغوې دد تړون په ماتولو سره په انساني تاريخ کې ډير بد کړچار ادا کړې دي.....

دا هغه حالات وو چې دهغې څخه دخلاصون په خاطر مې ستاسو دا غونډه رابللې ده. په دې وخت کې زمونږ د فوځونو زياته برخه هلته په کریميا کې د کریمياد امير د بغاوت په ځپلو کې مصروف دي ، دلته اوس زمونږ سره د يني چري د وفاداره او تجربه لرونکې فوځونو په گډون نژدې ۳۵ زره وسلوال فوځونه موجود دي ، چې مونږ کولې شو ددې فوځونو سره يوځای د هونيادې د مقابلې له پاره قدم پورته کړو. خو زه د څو ورځو راهيسې په دې فکر کې يم چې زمونږ يو شمير پخواني سپه سالاران او وزيران اوس د صليبيانو سره د پنجه په پنجه کيدو څخه ويره لري ، د همدې حالاتو د په نظر کې نيولو په اساس له تاسو څخه د سلطنت د بهبود په خاطر اړينې مشورې غواړم.»

نوي ځوان سلطان دخپل عمر څخه د ډيرو پورته خيالاتو څرگندونه وکړه او د دربار حاضرينو ته يې هر څه تر منځ کيښوول. په دې وخت کې ټول خلک په خپلو خپلو ځايو باندې ناست و او په ډير تعجب سره يې د نوې سلطان خبرې اوريدې. په دې وخت کې د يني چري زوړ سالار « خواجه خيري » تر ټولو دمخه پورته شو او ويی ويل:

«درونده سلطانه! تا چې دکومو سالارانو او وزیرانو یادونه وکړه، هغوي د سلطنت د پايښت له پاره دخپلې وينې اخري څاڅکې هم څاروي. هيڅ يورښتونې مسلمان به د عيسويانو سره د جنگ او جهاد څخه دريغ ونه کړي، په حقيقت کې د سلطنت يو شمير پخواني وفاداران دا هيله لري چې ستر معظم سلطان، سلطان مراخان ثاني په خپله د صليبي فوځونو پر خلاف دهغوي قيادت په غاړه واخلي.»

د خواجه خيري د خبرو د خلاصيدو سره سم طبيب سليم پاشا سمدستي و دريد او په ډير قهر سره يې د خواجه خيري په لور وکتل او بيا يې سلطان ته مخ کړ او ورته يې وويل:

«د دروند سلطان بخت دې بلند وي! زما په آند چې خواجه خيري نور دخپل عمر په اخري وختو کې دې، ځکه يې د گوبنه کيناستو څخه د معظم سلطان دبیرته راستنيدو وړاندیز وکړ. درونده سلطانه! ستا په مبارک وجود کې نوې او تازه وينه ځغلي، همستا قيادت د صليبي فوځونو له پاره د مرگ پيغام ثابتيدې شي، ستا په قيادت کې چې عثماني فوځونه په څومره همت او ميرانه د صليبي ځواکونو مقابلې کولې شي هغومره د پخوانيو سالارانو په قيادت کې نه شي کولې. په دې اساس زه هيله لرم چې تاسې محترم، خپل دروند پلار ته د گوبنه ناستې څخه د بیره راستنيدو تکليف ورنه کړئ او په خپله د عثماني فوځونو قيادت په غاړه واخلي.»

سليم پاشا غدار و. دهغه اصلي نوم «لوگان» و. او د يوه طبيب په څير د ابو جعفر په ملتيا اورنه ته را ننوتې و. همدغه وگړي د ابو جعفر په سلا شهزاده علاوالدين ته سست زهر ورکړي و او هغه يې پرې شهيد کړې و. سليم پاشا غوښتل چې همدا ځوان سلطان په خپله د عثماني ځواکونو قيادت په غاړه واخلي او د صليبي ځواکونو مقابلې ته ولاړ شي. تر څو د هونيادې په څير د يوه تجربه کار سالار تر مخه ماتې و خوري. خو قاسم چې سليم پاشا يې په ژورو سترگو کوت دخپله ځايه پورته شو او نوي او ځوان پادشاه ته يې وويل:

«درونده سلطانه! دروند او محترم سالار «خواجه خيري» چې کومه سلا درکړه نو په همغې کې د سلطنت له پاره گټه او بهبود دې. د سلطنت په تخت کيناستل يوه خبره ده..... او د جنگ په ميدان کې د دښمن په چالونو پوهيدل بله خبره. تاسې ته تر اوسه پورې په کوم ستر جنگ کې د برخې داخستو وخت نه دې تر لاسه شوې. په دې خاطر غوره داده چې دروند او معظم سلطان يعنې ستاسې محترم پلار يو ځل بيا د حکومت په تخت کښيني، همدا د سلطنت د بقا او اسلام د بهبود له پاره غوره سلا ده.»

سلطان محمد دخپل دوست او ملگري قاسم خبره د زړه په غوږونو اوریده. هغه پخپله هم دا محسوسوله چې لا تر اوسه د کوم ستر جنگ له پاره د فوځ د قومندې وړتيا نه لري. په دې خاطر يې نورې مشورې لازم و نه گڼلې او خپل حکم يې داسې وليکه:

« درنو حاضرینو ! زه د خپل دوست او ملگري قاسم بن هشام او محترم سالار خواجه خيري د مشورو سره متفق یم . په دې خاطر زه د سلطنت خپلو همدغو دواړو وفادارو ملگرو ته حکم کوم چې دوی همدا نن د « ایدین » په لور ولاړ شي او سمدلاسه سلطان له ځانه سره بیرته اورنه ته راوړي.....»

سلطان محمد په ډیره عجیبه توگه د سلیم پاشا په لور وکتل او ورته یی وویل:

« ددې نه علاوه ، زه غواړم د سلطنت ملگرو ته ډاگیزه کړم چې مونږ د چاپلوسی کونکو او غوړه مالی څخه سخته کرکه کوو»

دهمدمره خبرو وروسته سلطان خاموشه شو ، ددې وروسته په نورور ضروري خبرو باندې بحث پیل شو او بیا د سلطان مراد خان ثاني تر را تللو پورې د دربار غونډه پای ته ورسیده او خلک ولاړل.

قاسم او خواجه خيري په همدې ورځ د « ایدین » په لور وخوژیدل ، هلته د ایدین په خانقاه کې د زاهدانو او درویشانو یوه کوچنۍ ډله وه ، سلطان هم په عام او ساده کالیو کې د همدې درویشانو تر منځه ناست و او په روحاني موضوعاتو به یی بحث او څیړنه کوله . کله یی چې قاسم او خواجه خيري په خانقا کې وکتل نو یو ټکان شاته یی وخوړ او بیا بیرته خاموشه کیناست . هغه فکر وکړ چې هرومرو کومه داسې خبره شته چې دهغه دوه تکړه سالاران قاسم او خيري دلته ایدین ته راغلي دي . خو سلطان اندینمن نه و . ځکه هغه یو درویش صفته انسان و او هیڅکله هم دنیاوی امورو نه اندینمن کاوه .

خواجه خیری او قاسم سلطان ته ورژدې شول ، سلطان او دهغه ملگرو درویشانو ددې دواړو میلمنو ډیر ښه استقبال وکړ . او بیا یی دخپله ځانه سره نژدې په زمکه کینول ، سلطان د قاسم مخ ته په غور سره کتل چې لږ څه پریشانه معلومیده . خو د زاړه خواجه خيري څیره د جوش او جذبي څخه ډکه وه . سلطان د خپلو پوهو او لرې کتونکو سترگو په واسطه دهغوي د حالاتو جایزه واخسته او بیا یی ترې وپوښتل:

« داسې بریښي چې د سلطنت منتظمین د کومې سترې ستونزې سره مخ شوي دي چې په خاطر یی تاسې دواړه تردې ځایه راغلي یاست ووا یاست څنگه راغلي یاست ؟.....»

نن د سلطان لهجه د شاهي ددبې څخه بلکل خالي وه ، داسې بریښیده چې دا سلطان مراد خان ثاني نه وي بلکه د خانقاه یو فقیر او درویش خبرې کوي . خواجه خيري ورته د مخکې څخه د جوړشوي پلان له مخې خپله خبره پیل کړه:

« درونده سلطانه ! نن سلطنت ستاسې مبارک وجود او حضور ته سخته اړتیا لري . ځکه هغو بدبختو صلیبیانو د ۱۴۴۴ز کال د جولای د دولسمې تړون مات کړې دي ، او دهغوي اتحادي فوځونو د لارډ سلاس ، کارډینل جولین

او هونیاډې تر قیادت لاندې په عثماني سلطنت باندې یلغار کړې دې او تر ډیره پورې مخته راغلي دي ، زمونږ ټول سرحدي کلې او سیمې د وحشي صلیبیانو تر پښولاندې پایمال شوي دي ، ان تر دې چې زمونږ مشهور او پیژندل شوي ښار « وارنا » هم د صلیبیانو تر ولکې لاندې راغلي دي . د ښمن د سپتمبر د لمړۍ څخه تر اوسه پورې ، یعنې په دې څو ورځو کې زمونږ تر نیمايي زیات سلطنت تر پښو لاندې کړې دې او هلته یی لوټ مار ، غلا و داړې او تاخت و تاراج کړې دي . بېگناه مسلمانان یوپه بل پسې وژني او د لارې سلاس فوځونه دکوم خطر او ویرې پرته د اور نه په لور په گړندی توگه را روان دي .»

د خواجه خیرې د هرې خبرې سره سلطان خپل اړخ بدلاوه دهغه سترگې د حیرانتیا څخه پرانستې پاتې وای ، هغه د یوې لمحې له پاره هم په دې فکر کې نه و چې د لسو کالو له پاره شوې د « زیجیدین » تړون به لارې سلاس په دومره چټکۍ سره او په دومره بې همتۍ سره مات کړي . ځکه په تړون د لاسلیک کولو په وخت کې لار د سلاس په انجیل او سلطان مراد خان ثاني په قران باندې لاسونه ایښي و اوسوگند یی یاد کړې و ، نو د لارې سلاس د سوگند د ماتولو خبر سلطان ډیر حیرانه کړ . هغه هیڅکله هم دا هیله نه درلوده چې یو پادشاه د دومره ستر سوگند د یادولو وروسته ، په دومره لږه موده کې خپل سوگند ته بې اعتنا کیږي ، دهغه وینه و خوتیده او موتې یی سره ورغلل . شیبه په شیبه یی د لارې سلاس په خلاف غصه او قهر زیاتیده . هغه په خوب کې هم دا نو شو کتلای چې د دومره امتیازاتو د اخستلو او د دومره ستر سوگند د پورته کولو وروسته دې لارې سلاس داسې بداخلاقه قدم پورته کړي او د سلطان سره دې په دې توگه خپله کړې ژمنه ماته کړي . د خواجه خیري تر څنگ نورو ناستو درویشانو هم د سلطان دمخ رنگ به څرگنده توگه کوت .

سلطان د خواجه خیري د خبرو د اوریدو وروسته خاموشه کیناست ، او بیا یو ناڅاپه پورته شو او ودرید . د سلطان د راپورته کیدو سره سم ټول خلک راپورته شول ، خواوس چې سلطان کومې خبرې کولې داسې معلومیدې لکه د اوه اقلیمونو شاهنشاه په پوره جاه و جلال سره غوړیږي . سلطان وویل :

« مونږ به همدا اوس او په همدې شیبه کې د سلطنت په لور ولاړ شو ... او خواجه خیري !.....» د سلطان د غورس له امله خواجه خیري په لږه شو او سمدلاسه یی وویل :

« بلې ! درونده سلطانه !»

« خواجه خیري ! زما دا خبره یاد ساته ، چې مونږ به دغه بد فطرت او تړون ماتونکې لارې سلاس ته د جنگ په ډگر کې داسې ماتې ورکوو چې دهغه راتلونکې نسلونه به یی هم په یاد لري او دهغوې له پاره به د عبرت درس وگرځي .»

دهمدمره خبرې دکولو سره سم سلطان پورته شو او خپلې د اوسیدو خونې ته ورغې، دسلطان دارادې دکتلو سره سم ټول درویشان هم دې ته وهڅیدل چې د سلطان سره د یوځای تلو له پاره ځانونه تیار کړي. په ډیر لږ وخت کې سلطان، درویشان، قاسم او خواجه خیرې ټول د فوځ د لښکر ځای په لور لکه د الوتونکو مرغانو په څیر والوتل.

سلطاني لښکر په کرمیا کې د کرمیا د امیر د بغاوت د ځپولو نه وروسته لا تر اوسه هم هلته په کوچنۍ اسیا کې پراته و. سلطان خپل لښکر ته د ورسیدو سره یوه گړۍ هم ارام و نه کړ او سمدستي یې د کوچ حکم ورکړ. په ډیر کم وخت کې سلطان دڅلوینښتو زرو تجربه لرونکو فوځونو سره یوځای د «اورنا» په لور حرکت وکړ. په دې لښکر کې د ښي چري بهترین دلگي هم شامل و. په دې ډله کې لس زره کسان د خواجه خیرې سره، لس زره داغا حسن سره او ترڅنگ یې د نور سالاران لکه عمر عبدالرحمن او ریاض بیگ هم دخپلو عسکرو سره شامل و. دا ځل قاسم بن هشام هم دخپلو پنځه زره فوځونو سره یوځای دسلطان د قومندې لاندې روان و. دا لښکرې د ۱۴۴۴ز کال د اکتوبر په میاشت کې ددانیال ددریاب څخه تیرې شوې.

په څرگنده توگه د سلطان له پاره ددانیال ددریاب څخه تیریدل هم ستونزمن شوي و، ځکه د دریاب په دې مهمه لاره باندې صلیبي ځواکونو ولکه کړې وه. خو سلطان «جینوا» ځواکونو ته دخپل هر عسکر په سړیو ډاکټ محصول ورکړ، او په دې توگه یې خپل ټول لښکر اروپا ته ورپوریوست. د هونیایې په وهم او گمان کې هم نه وه چې د «جینوا» او «وینس» بحري بیړۍ به داډول رشوت اخلي او دسلطان خطرناکه فوځونو ته به اروپا ته د راتیریدو اجازه ورکړي. په دې وخت کې لارډ سلاس او هونیایې د «وارنا» په ښار باندې ولکمن و. دهغوې نور فوځونه د وارنا تر څنګ په میدانو کې په خپلو ځیمو کې پراته و. صلیبي فوځونو ته په خپلو فتحو باندې پوره ډاډ و. دهغوې په ذهن کې هم دا نه راگزیده چې دسلطان فوځ به داډول د سترگو په رپ کې ددانیال څخه را تیر شي او ددوې دسر دپاسه به ودریږي.

هونیایې ته دهغه مخبرانو دا خبر ورکړې و چې سلطان مرادخان د گوښه ناستې څخه را وتلې دې او د څلوینښت زره ځواکمنو او تجربه لرونکو فوځونو سره یوځای ددوې مقابله ته را رسیدلې دې. او اوس ددوې له ځایه یوآځې څلور میله لري دخپلو فوځونو سره یوځای په ځیمو کې پروت دې. ددې خبرې د اوریدو سره سم د هونیایې وار و پار ورخطا شو، په منډه یې ځان دلارډ سلاس ځیمې ته ځان ورساوه. لارډ سلاس سمدلاسه خپله مشورتې غونډه را وبلله. د مجلس د غونډې په پای کې صلیبي فوځونو خپلې لیکې تیارې کړې، هغوې ته د هونیایې دپخوانیو بریالیتوبونو په رڼا کې خپل برې ډاډمن ښکاریده. په دې اساس هغه د غونډې د یو شمیر تجربه لرونکو سالارانو دا سلا و نه منله چې د لښکرگاه په چارچاپیر کې ځانونه سترگو کني او تر څنګ یې د

سلطان مراد خان د حملې انتظار وکړي. هونیاډې په خپله د سلطان مراد خان په خلاف دخپلو لښکرو سره یو ځای هغه لورې ته ورغې.

د ۱۴۴۴ز کال د نومبر په لسمه د دواړو فوځونو تر منځه د جنگ لیکي جوړې شوې ، د صلیبي فوځونو میسره کې د والیشیا فوځ و. د هنگري فوځ یی په میمنه کې و او د کارډینل جولین تر قومندې لاندې هم صلیبي مجاهدین د یوه ستر لښکر سره موجود وو. د هنگري پادشاه لارډ سلاس د خپلو سالارانو او جنریالانو سره د لښکر په زړه کې ودرید. د پولینډ د فوځ شاته دیو مشهور بیشف تر قومندې لاندې یو لښکر ولاړ و خو هونیاډې ددې ټول فوځ ستر سالار او د جنگ قومندان و.

په سلطاني فوځ کې لا د پخوا څخه دوه صفونه ، د پیاده او د سپرو فوځونو جوړ شوي و. د نبي لاس قومنده د «رومیلیا» د «بیلربی» په لاسو کې وه. او د چپ اړخ قومنده د «انا طولیا» د بیلربی په لاسو کې وه. ددې لیکو تر شا د زړه په برخه کې سلطان مراد خان او دیني چري تجربه لرونکي فوځونه ولاړ و.

وارنا په دې میدانو کې د نومبر په لسمه سخته جگړه و نښته ، سلطان مراد خان د «زینجیدین» د تړون ټولې مادې په غټو ټکو باندې په تختیو و لیکلې او د نیزې په څوکه یی پورته لکه دبیرغ په څیر پورته کړې او په هوا کې یی خوزولې.

مشهور تاریخپوه «کریسی» لیکي چې : «هغه ، هغه منتقم ذات ته غږ کاوه چې خلکو ته د ژمنې په ماتولو سزا ورکوي»

د عثماني دولت تاریخ لیکي چې «نن د صلیبیانو د تړون د ماتولو څخه دوه میاشتې اولس ورځې تیرېدې ، په دې ټوله موده کې هغوی د عثماني سلطنت په سیمو باندې ولکې کولې او لوټ مار او چور وچپاول یی کاوه . جنگ پیلیدونکې و چې داسې یوه پېښه را منځته شوه. او دې پېښې د عیسویانو په زړونو کې بدفالي را پیدا کړه . په دې وخت کې سخته او تنده هوا ولږیده او د صلیبیانو ټول بیروغونه یی له بیخه را وویستل.»

د جنگ په پیل کې هونیاډې د عثماني فوځونو په ښې اړخ داسې سخته حمله وکړه چې د ترکي لښکرو پښې یی سستې کړې وې. د صلیبیانو دا حمله ډیره بریالۍ وه. ځکه په همغې لمړۍ سر کې د ترکانو لمړي دوه صفونه په مکمله توگه گډ و شوي و. په فوځ کې دومره انتشار را پیدا شوې و چې سلطان خپله ماتې یقینې وگڼله. په ژوند کې لمړۍ او اخري ځل سلطان خپل صبر او استقلال له لاسه ورکړې و. سلطان لا تراوسه پورې په همدې اندېښنه کې پروت و چې د چپ اړخه پرې د صلیبي والیشیا جنگجویانو یرغل راوست. دهغوی ددې یرغل په مقابل کې د عثماني ترکانو د فوځ دا اړخ هم سالم پاته نه شو او د سلطان هغه لږ پاته امید هم په اوبو لاهو شو.

سلطان په دې فکر کې شو چې ددې جنگ څخه د تېښتې په ځای خپل اس ورمخته کړي او د هنګري د پادشاه لارډ سلاس په ساتونکې ډله باندې يرغل وروړي. او د همدې حملې په پايلو کې شهيد کړل شي. سلطان په همدې فکرونو کې ډوب و چې داناټوليا بيلربې رامخته شو خپل اس يې ودراره او عرض يې وکړ:

«درونده سلطانه ! د اندېښنې له پاره تراوسه کوم ځای نه شته»

سلطان د بيلربې د خبرو په اوریدو سره داسې وځلید لکه څوک چې دخوبه را بیدار شوی وي ، سلطان خپله آس تم کړ او ديني چري د دلگيو په لور متوجه شو او په لوړ اواز يې وويل:

«قاسم بن هشام دلته راځه....»

قاسم دسلطان څخه څو قدمه مخته د لارډ سلاس د ساتونکې ډلې ليکې څيرلې خوکله يې چې دسلطان اواز واوريد نو خپل آس يې را شاته کړ او لکه په هوا کې د الوتونکې مرغه په څير دسلطان خوا ته را ورسيد. سلطان قاسم ته حکم وکړ چې: «قاسم بن هشامه ! ديني چري ټولو سالارانو ته زما حکم ورسوه چې زړونه واړه نه کړي ، مخته ورشئ او جنگيږئ او دښمن ته د تړون د ماتولو سخته سزا ورکړئ. بريا او فتحه زمونږ په برخه ده.»

لږه شيبه وروسته قاسم د ديني چري ټولو سالارانو ته د سلطان پيغام ور رساوه. خو سلطان په خپله ناهيلې و. په دې وخت کې د سلطان غوږونو ته په ناڅاپي توگه د لارډ سلاس غږ ورسيد..... لارډ سلاس په ډير تکبر سره سلطان دخپل ځان سره دمقابلې له پاره راباله. سلطان سمدلاسه دکمان څخه يو غشې هغه لورې ته ورپرېښود او د هنګري د پادشاه لارډ سلاس اس يې پرې نښه کړ ، اسپد غښې دلگيدو سره سم په هنريدو شنريدو شو او لکه د ليونې په څير يې مخته منډې کړې ، لارډ سلاس يې دکنټرولو ډيره هڅه وکړه خو زخمې آس د سختو ځغليدو وروسته د خواجه خيري د عسکرو تر مخ را پرېوت. د آس د راپريوتو سره سم لارډ سلاس هم ديني چري د فوځونو په پښو کې راپريوت. خواجه خيري سمدلاسه خپله توره راوويستله او د لارډ سلاس په ستوني يې ورکښوده ، کله چې تړون ماتونکې لارډ سلاس مرگ په خپل سر وکوت نو په زاريو يې پيل وکړ او خواجه خيري ته يې لاسونه جوړه کړل او ورته يې وويل:

«سالاره ! ما مه وژنه. ما ونيسه ، تاته به زما په سر څومره انعام چې ته غواړې درکړل شی»

خو قهرجن خواجه خيري ته د لارډ سلاس د تړون د ماتولو پرته نور څه په ذهن کې نه و. هغه د هنګري د پادشاه يوه خبره هم وانه وريده او دخپلې تورې په يوه وار يې د لارډ سلاس سر له تنې پرې کړ. دهنګري د پادشاه او زيجينډين دتړون لاسليک کونکې او د اتحادې فوځونو ځواکمن مشر لارډ سلاس خپل انجام ته رسيدلې و. خواجه خيري د لارډ سلاس سر په خپلې نيز کې را وپورته کړ او نيزه يې د عيسايانو په لور ورمخته کړه ، ددې تر مخه د تړون يو نقل لادپخوا څخه د يوې نيزې په سر کې ټومبل شوې و او صليبيانو هغه په خپلو سترگو کوت.

خو کله چې د صلیبیانو سترګې په خپل پادشاه په پریکړې سر باندې و نښتې نو زړونه یې له لاسه ورکړل ، هغوی ته د جنگ په پیلامه کې بدفالي پیدا شوې وه ، او اوس یې چې د لارې سلاس پرې کړې سر وکوت نو صلیبیان په دې متیقین شول چې د تړون ماتولو سزا یې سر ته راغلې ده . کله چې د هونیادې سترګې د خپل پادشاه لارې سلاس په سرو نښتې نو هڅه یې وکړه چې د خواجه خیرې څخه د لارې سلاس سر بیرته واخلي . خو ځله یې ډیرې کلکې حملې وکړې خو هر ځل یې ماتې په برخه شوه ، لږ وروسته د عیسایي مجاهدینو مشر او د پوپ نماینده کارډینل جولین د قاسم بن هشام تر حملې لاندې راغې ، قاسم هغه نه پیژانده مگر هغه قاسم پیژانده ، په همدې وخت کې د شاه له اړخه اغاحسن چغې کړې چې :

« قاسمه ! دا همغه کارډینل جولین دې . چې د اروپا ټول فوځونه یې په مذهبي بنسټونو سره راټول کړي دی او عیسویان یې د زنجیرین د تړون په ماتولو مجبور کړي و »

قاسم ددې خبرې په اوریدو سره لکه د اور سکروته وګرځید ، رامخته شو او په کارډینل جولین باندې مرګونې گذار وکړ ، د قاسم عسکرو هم د قاسم سره په دې اړه بسپنه کوله خو قاسم په سخته توګه هغوی منه کړل ، قاسم کارډینل جولین ته د خپلې تورې د وهلو کمالات ورنښوول . خو کله چې هغه بې هوښه کیده او نژدې و چې دخپله آسه راپریوزې د عیسوی لښکرو له اړخه یو غشې راغې او د قاسم پښه یې ورزخمې کړه ، اوس نو د قاسم سره د جونیل له پاره دلوبو وخت نه و پاته . په دې اساس یې خپل ښې لاس په هوا کې پورته کړ او په یوه درانه گذار یې د کارډینل جولین د چپ اړخ ذره او دهغې بازو له تنې پرې کړ . جولین هغه څوک و چې ټول عیسویان یې د تړون ماتولو ته هڅولی وو . نو کله چې صلیبیانو دهغه انجام وکوت نو پښې یې سستې شوې ، په همدې وخت کې د جولین سره دوه کسه نور بشپان هم له منځه ولاړل . او په دې توګه د جنگ دمیدان انځور په بل مخ واوخت . کله چې د ښي چري ځوانانو عیسوي فوځونه د تیښتې په حال کې وکتل نو هغوی پرې خپلې حملې نورې هم ورزیاتې کړې .

اوس نو هونیادې په مکمله توګه ناهیلې شوې و ، هغه یو ځل نیم دخپلو ماتې خوړلو فوځونو د راټولو هڅې وکړې خو بریا ور په برخه نه شوه . بالاخره یې د عیسوي فوځیانو په کومک ځان خوندي ځای ته ورساوه او وتښتید . مسلمانانو د سترګو په رپ کې د صلیبیانو څخه میدان و نیو . په دې جنگ کې د اتحادي ځواکونو درېمه برخه فوځونه له منځه تللې و . د شاه سلاس نه علاوه په دې جنگ کې څو کسه مشهوره بشپان هم له منځه تللې و ، خو تر ټولو زیات عبرتناکه لاش د کارډینل جولین و چې د تړون په ماتولو کې یې مهم رول لوبولې و . او همدا د عیسویانو د تباهی اصلی سبب ګرځیدلې و . هغه ددې تړون د ماتولو ګناه په خپله غاړه واخسته اود هنګری د قانون جوړولو غونډه یې دې ته اړ کړې چې د تړون د ماتولو ملاتړ وکړي .

د نومبر په لسمه سلطان، عيسويانو ته د تړون د ماتولو سخته سزا ورکړه، او په يولسمه ورځ يې د وارنا انتظام يو ځل بيا په خپلو لاسو کې واخست. خو دا ځل قهرجن سلطان بېرته ژر ستنيدونکې نه و. هغه خپل يلغار ته دوام ورکړ او په څو ورځو کې يې سربيا او بوسنيا هم ونيول. دا دواړه هيوادونه د يوناني کليسا تر حکمرانې لاندې و. ددې دواړو هيوادونو پادشاهانو پرته له کوم شرطه د سلطان اطاعت ومانه. هونیا دې لاطینی کلیسا منله اود رومن کتولیک مذهب پیرو و.

د سربيا يو تاريخپوه «رانگي» ليکي چې: «يو ځل د سربيا پادشاه «جارج برنيکويچ» د هونیا دې څخه پوښتلې و چې که چيرې بری وړ په برخه شي نو د مذهب په اړه به یی فکر څه ډول وي؟ نو هغه ځواب ورکړې و چې: سربيا به د رومن کتولیک د مذهب په خپلو باندې مجبوره کړم..... اوس چې سلطان مراد خان ثاني دخپلې لوڅې تورې سره د سربيايانو په سر ورختلې و نو جارج همغه پوښتنه د سلطان څخه هم وکړه. سلطان ورته په ځواب کې وويل: چې دهر جومات سره به يو چرچ هم جوړوم. او خلکو ته به پوره ازادي وي چې دخپلو مذهبونو په مطابق په مسجدونو کليسا و کې خپل خپل عبادت وکړي.»

همدا علت و چې جارج برنيکويچ د سلطان د فوځونو د تم کولو هڅه ونه کړه او پرته له جنگه يې خپل هيواد هغه ته تسليم کړ. بوسنيا هم په همدې توگه د سلطان تر مخ تسليم شوه، هغوی د خپلو اوياو جنگي کلاگانو دروازې د سلطان تر مخ پرانستې او په دې توگه د بوسنيا شاهي کورنۍ له منځه ولاړه او سيمه يې د عثماني سلطنت برخه وگرزیده.

د صليبيانو د تړون ماتولو دهغوی په کورنيو باندې هم ډیر اغيز درلود، د بوسنيا او سربيا گڼ شمير عيسوي کورنيو په خپله خوښه اسلام ومانه، د بوسنيا خلکو د رومن کتولیک د مذهب څخه کرکه کوله او د سربيا زيات شمير کورنۍ هم د همدې نفرت له امله او د اسلام د حقانيت په خاطر په اسلام کې را ننوتې. سلطان په همغه لسم اويولسم نومبر د خپل سلطنت دايره پراخه کړه، د بوسنيا د سوبې وروسته عثماني فوځونو ارام کاوه، ځکه سلطان هم هلته په بوسنيا کې د څه وخت له پاره تم شوې و. دلته د پاته کيدو په وخت کې هغه د ښار گوټ گوټ کې ترکانو ته د مېشت کيدلو مشوره ورکوله. سلطاني فوځونو په بوسنيا کې د صليبي ځواکونو په څير کوم بد کړچار ادا نه کړ او نه يې څوک ووژل، اونه کوم سپاهي دخلکو د کورونو د لټون له پاره د چا دروازه وټکوله.

قاسم هم په بوسنيا کې موجود و. نن ددې ښار د فتحه کيدو دويمه ورځ وه. په لمړۍ ورځ قاسم په هغه لښکرو کې شامل و چې د بوسنيا په شاهي محل باندې يې حمله کړې وه. ددې حملې په دوران کې يو شمير ځوانانو د قاسم اودهغه د ملگرو پخلاف جنگ کړې و او غوښتل يې د قاسم د حمله مخه ونيسي. خو هغوی ټول په دې مقابلو کې له منځه ولاړل. پرون کوم وخت چې قاسم محل ته د حملې په پايلو کې ورننوت نو د شاهي محل د ټولو ښځينو په لاسو کې يې دتورو په کتلوسره حيرانتيا وښووله. دې کار د يني چري فوځيان د سترې ستونزې سره مخامخ کړې

و ، ددې بنځينو وسلوالو قومنده د يوې بوسنيایي شهزادګۍ په لاسو کې وه. دې ټول بنځو د محل په دهليزونو کې خپلې فوځې ډلې درولې وې. قاسم خپلو فوځيانو ته د بنځو د وژلو څخه د لاس اخستو حکم وکړ او په خپله يې په لوړ اواز د بوسنيا شهزادګۍ ته ورغږ کړ:

« درنې شهزادګۍ !..... ستاسې ټول هيواد زمونږ د سلطان اطاعت منلې دې ، ستاجنگيدل هسې بې مقصده دي. بڼه به دا وي چې وسله و غورزوې اوزمونږ د تورو څخه امن وغواړې.»

خو شهزادۍ د زمري په څير و غږمبيده « مونږ مسلمانانو ته د ځانو د تسليمولو په ځاي مرګ ته ترجيح ورکوو. مونږ اوريدلې دې چې مسلمان عسکر د وحشې حيواناتو څخه کم نه دي.....»

« درنۍ شهزادګۍ ! تا دا خبره غلطه اوريدلې ده ، ستاسې په ټول ښار کې هيڅ مسلمان عسکر د چا کور ته نه دې ورننوتې ، مونږ د چا د غلامولو له پاره جنگ نه کوو. بلکه زمونږ تورې د حق او صداقت پريکړې کوي»

د بوسنيا شهزادګۍ چې مخ يې د اور د لمبې په څير تک سور ځليده د قاسم د خبرو د اوريدو سره اغيزمنه شوې وه خو بيا يې هم په پوره رعب سره وويل:

« سهي ده ، که چيرې تاسې ريښتوني ياست نو زمونږ له پاره لاره پريږدئ ، مونږ د محل څخه وزو او په ښار کې پناه اخلو.....تاسې خپل عسکر زمونږ د لارې څخه لرې کړئ.....»

قاسم سمدلاسه خپل عسکريوې لورې ته کړل. بوسنيایي شهزادګۍ لوڅه توره په لاس د شاهي محل د بنځو سره يو ځاي په پوره جاه و جلال سره د محل څخه ووتله. قاسم دهغوې تعقيبول مناسب و نه گڼل ، او د محل څلويښت پنځوس بنځينه غړي ، چې ټولې د شاهي کورنۍ پورې مربوطې وې ، په څو لمحو کې د قاسم او دهغه د عسکرو له سترگو پناه شوې.

نن قاسم ديني چري دفوځونو سره يو ځاي په ښار کې گشت کاوه او دهمدې شهزادګۍ په اړه يې فکر کاوه. هغه په دې فکر کې و چې خداي خبر چې دا د محل افت به اوس کوم ځاي کې وي ، سلطاني فوځونو ته په بوسنيا کې د جنگ کولو له پاره ډيره اړتيا پيښه نه شوه. يواځې په شاهي محل کې لږ څه مقاومت وشو خو هغه هم قاسم ډير ژر تر ولکې لاندې راوست ، اوس نو قاسم د درې څلورو آسپ سپرو عسکرو سره يو ځاي د ښار په کوڅو کې گريزیده. د بوسنيا خلک لا تراوسه هم د فاتح لښکر څخه په ويره کې وو. يواځې يو کس نيم به دکوره د وتلو جرئت کاوه.

قاسم د يوه کور تر څنگ تيریده چې يو ناڅاپه ودرید. د کور څخه د يوې بنځې چغې او سورې اوریدل کيدې ، قاسم په پوره حيرانتيا سره دخپلو ملگرو سپاهيانو په لور وکتل او بيا د لږ څه فکر کولو وروسته د خپله اسه را

ښکته شو ، دهغه ملگري هم دهغه سره يوځای دخپلو آسونو څخه را ښکته شول. هغه په ډير احتياط سره ددروازې په لور ورغې ، توره يی راوويسته اود خپلې تورې په لاستې يی دهغه کور دروازه وټکوله. تر ډيره ځنډه پورې ددروازې ترمخه ودرید او انتظار يی کاوه ، د ژرغونې ښځې د ژړا اواز اوس هم همغسې اوریدل کيده ، بالاخره قاسم خپل دوه کسه ملگري هملته ددروازې مخې ته ودرول او پخپله ددوو نورو عسکرو سره يو ځای کور ته ورننوت. دا يو کوچنی شاته کور و چې ددې کور د يوې کوتې څخه د يوې ښځې زړه بوگونکې اوازونه راتلل. قاسم لوڅه توره په لاسو کې نيولې په ډير احتياط سره د هغه کوتې په لور ورغې. دکوتې دروازه يی پرانسته او دکوتې دننه يی وکتل. خو کله يی چې هلته يوه ځوانه ښځه وکتله چې ځانته پرته ده او چغې وهي نو سمدلاسه بيرته شاته شو ، ځکه دهغې ښځې اولاد کيدونکې و او دهغې سره په کور کې هيڅوک دويمگړې نه تر سترگو کيده.

قاسم په عجيبه حالت کې راگير شوې و ، نه پوهيده څه وکړي. يوناڅاپه يی په فکر کې څه راغلل ، دکور څخه بيرون راووت ، هغه غوښتل د گاونډيو کورونو څخه څوک پيدا کړي اوددې ښځې کومک ته يی وروړي. داسې کومه ښځې چې د ولادت په امورو کې بلدتيا ولري. هغه هملته د يوه نژدې کور دروازه وروټکوله ... او څو لحظې يی هلته ددروازې ترمخه انتظار وويست ، لږه شيبه وروسته وروته دکور دننه د قدمونو اواز تر غوږ شو اوبيا يو چاد دروازې تر شا په ويريډونکې توگه وپوښتل:

« څوک ؟.....»

دا د يوه زوړ سړي اواز و. قاسم فکر وکړ چې د مفتوحه قوم خلک څومره په ويره کې را ښکيل شوي دي. په داسې حال کې چې دسلطان لښکرو په بوسنيا کې دهیچا مال او سر ته زیان نه ورسولې. خو بيا هم د ښار خلکو دخپلو کورونو دروازې تړلې وې او په کورنو کې غلي او پټ ناست و. قاسم ددې بوډا د اواز د اوریدو سره سم وويل:

« گوره ! زه دسلطاني لښکر سالاريم ستاسې تر څنگ يوې ښځې ته د اولاد د پيدا کيدو له پاره کومک ته اړتيا ده. هغه چيغې وهي ، په دې خاطر دهغې سره د يوې ښځې د شتون اړتيا ده. ځکه هغه بلکل ځانته ده. که چيرې سمدلاسه دهغې کومک ته څوک ورو نه دانگي نو هغه به له منځه ولاړه شي..... ايا ستاسې په کور کې داسې کومه ښځه شته چې دهغې بې چاره سره کومک وکړي ؟

دقاسم خبرو په اوریدو سره هغه بوډا خاموشه پاته شو. تر لږ ځنډه پورې همداسې چپه چپتيا وه اوبيا يی دروازه پرانسته ، دا يو کمزورې اروپايی بوډا سړی و ، دهغه په سترگو کې حيرانتيا هم وه او ويره هم. دغه زوړ سړی قاسم ته د سر نه تر پښو پورې وکتل اوبيا يی وويل:

« ته لکه چې زمونږدې گاونډې دکور په اړه خبره کوي....ته لږ ځنډ وکړه زه دخپلې لور سره خبره کوم » زوړ همدومره وويل او ولاړ.

قاسم په دې خوشحاله شو چې د زوړ سړي د زړه څخه ويره تللې وه. ځکه هغه د بيرته ستنيدو په وخت کې دخپل کور دروازه پرانستې پريښوده ، شونې وه چې هغه ته دخپل گاونډي د اولاد د پيدا کيدو په اړه معلومات و. همدا علت و چې بوډا ته د قاسم خبره ريښتيا ښکاره شوه او ويره يې له زړه څخه ولاړه. قاسم لا په همدې فکرونو کې ډوب و چې دهغه بوډا سره دوه ښځې را غلې. دې ښځو خپل وجودونه او مخونه په لويو لويو ټکريو کې را نغاړلي وو. کله چې قاسم هغوې وکتلې نو د هغوې ددرنښت له پاره يې د يوه ريښتونې مسلمان په څير خپلې سترگې ښکته کړې. اوس نو د قاسم اندېښنه له منځه تللې وه ، ځکه هغه زوړ سړي دغه دواړه ښځې دخپل گاونډي کور ته ورننوښتلې ، قاسم هغه بوډا له ځانه سره تم کړ او ورته يې وويل:

« گوره ! که څه شي ته اړتيا پيښه شي نو د ويرې او خوف پرته يې ماته ووايه. مونږ به د کوچني دپيدا کيدو پورې همدلته ددروازې تر شا ولاړ او سواو ستاسو له پاره دخير دعاوې کوو.»

د زوړ سړي په سترگو کې يو ځل بيا حيرانتيا را وځليده. هغه فکر کاوه چې د فاتح قوم سپاهي خوداسې نه وي. هغه ته خپل پخواني ژوند را په ياد شو ، يعنې هغه وخت چې د رومن کتولیک کليسا فاتحين چې دهغه هممذهب هم وو ، کله چې د فاتحينو په څير دې ښار ته را ننوتل نو د ښار هيڅ ځاي سلامت پريښود . کورونه يې لوټ او تالا کړل ، ځواني نجوني يې له ځانه سره يوړلې ، زاړه او کوچنيان يې په ديره بې دردی سره ووژل او فصلونو ته يې اور ور واچاوه. هغه په همدې فکر کې و چې نن مسلمانان هم د فاتحينو په څير دلته راغلي دي خو دوي د هيچا کور ته د ورننوتلو هڅه نه ده کړې او نه يې چاته کوم زيان ور رسولې دې ، زوړ بوډا اوس د حيرانتيا په ځاي قاسم ته د مينې په سترگو کتل. هغه دې کور ته د ورننوتلو نه مخته د قاسم څخه و پوښتل:

« زويه ! يوه پوښتنه درڅخه کوم.... بده خو به يې نه گڼي؟ »

په دې وخت کې د بوډا سره راغلي دواړه ښځې دخپل گاونډي کور ته ورننوتې وې ، يواځې همدا بوډا ددروازې تر مخ پاته وو او د قاسم سره يې خبرې کولې. قاسم د بوډا د خبرو په اوريدو سره و خنډل او ورته يې وويل:

« بلکل ! و پوښته.... په ما به ستا هيڅ خبره بده و نه لگيږي »

« گوره زويه ! ته خو پوهيږې چې مونږ عيسايان يو اوزمونږ د نجات ورکونکې نوم يسوع مسيح دې. هغه د خداي زوې هم دې او دهغه رسول هم. خو ما اوريدلې دې چې تاسې مسلمانان هم يو نبي لرئ.... په دې خاطر زه له تاڅخه پوښتم چې ستاسو نبي د خداي څه کيږي؟ »

د قاسم له پاره د بوډا پوښتنه ډیره په زړه پورې او د توقع نه پورته وه. هغه ورته په خدا ځواب ورکړ او ورته یی وویل:

«زمونږ د نبی نوم «محمد الرسول الله صلی الله علیه وسلم» دی، هغه د الله تعالی بنده او دهغه استازې دی. مونږ عقیده لرو چې الله تعالی وحده لا شریک ذات دی. او دهر ډول اړتیاو او احتیاجاتو څخه غني او بې پرواه دی. نه یی کوم اولاد شته او نه په مخلوقاتو کې داسې موجود شته چې دهغه د ذات سره دهمسری کولو دعوه وکړی.»

د بوډا سرې په تندې باندې دحیرانتیا لیکې راپیدا شوې او په سترگو کې یی په زړه پورې ځلا را وځلیده. بلکه همغسې ځلا لکه څوک چې یوه ورکه په ناڅاپي توګه راپیدا کړې هغه په بیړنۍ توګه د قاسم څخه یوځل بیا وپوښتل:

«ته به هرو مرو همدلته تم کیږې، زه دننه ورځم که چیرې دکوم شې اړتیا پېښه شوه نوښکاره ته چې همتا ته به یی وایم.» زوړ سرې دننه ورغې خو یوځل بیا پښه نیولې شو، هغه د څو قدمو د اخستو په وخت کې څه فکر کړې و نو په دې خاطر یی خپل مخ را وګرځاوه او قاسم ته یی وویل:

«تاسې بیرون ولې ولاړ یاست، دننه راشئ او کینئ د لرې شیبې خبره ده. زه به درته هلته په انګړ کې کټ واچوم.» زوړ سرې همدومره وویل او بیا یی د قاسم د ځواب د اوریدو پرته دننه قدم کېښود.

اوس نو قاسم او دهغه دوه کسه ملګري دننه په انګړ کې ناست و، پاته سپاهیان دخپل ګشت په لور روان شول، دننه دکوټې څخه تر اوسه پورې هم دهغه ښځې د تکلیف نه ډکې جغې اوریدل کیدې، خو اوس قاسم ډاډمن و، هغه په ډاډه زړه هلته په انګړ کې ناست و او دهغه زاړه بوډا سره په خبرو کې بوخت و. په دې وخت کې هغه زوړ سرې ترې یوه بله پوښتنه وکړه:

«اوریدلې مې دې چې ستاسې سلطان پر چا باندې بې دلیل یرغل نه وروړي..... عیسویانو په ډیره بده توګه خپله ژمنه ماته کړه نو په دې خاطر یی ترې په لوڅه توره بدله واخسته..... ایا دا ریښتیا دي؟»

«هو! دا ریښتیا دي. زمونږ سلطان د هونیادې سره د لسو کالو له پاره دجنگ د نه کولو تړون لاسلیک کړې و. خو صلیبیانو هغه په همغه لمړۍ میاشت کې ماته کړه. نو دهمدې تړون د ماتولو دسزا په خاطر مونږ یواځې د هنګري دپادشاه سر پرې کړ او په نیزه کې مو پورته کړ، خو تر څنګ مو د تړون د ماتولو ملاتړې دروم دپاڼا نماینده کارډینل جولین هم دوه ټوټې کړ. ځکه دې سرې ټول عیسوی ملت د مسلمانانو پر خلاف د تړون د ماتولو او جنگ کولو له پاره را خوزولې و.»

زړه سړي د قاسم خبرې په ډیر غور او دلچسپۍ سره اوریدې. داسې بریښیده چې د قاسم شخصیت او خبرو پرې ډیر زیات اغیز کړې و، هغه د مسلمانو سپاهیانو د کړچار څخه هم ډیر اغیزمن شوې و. په همدې وخت کې د کوټې څخه یوه ښځه راووته او په گړندۍ توګه د دوې لورې ته راغله خو انګړ ته د راکيوټو د مخه هملته په برنډه کې تم شوه او زوړ سړې یې ځانته وروباله. لږه شیبې وروسته هغه زوړ سړې بیرته راستون شو او قاسم ته یې وویل: «د څه ضرورې شیانو له پاره اړتیا ده...» قاسم دهغې شیانو د راوړلو له پاره خپل سپاهي و استاوه، هغه ښځه بیرته ولاړه او قاسم یو ځل بیا دهغه بوډا سره په خبرو کې بوخت شو. په دې وخت بوډا ورته وویل:

«زویه! تا ماته تر اوسه پورې خپل نوم و نه ښوده..... اونه دې راته دا وویل چې ته په فوځ کې څه رتبه لرې. یواځې همدومره دې راته وویل چې ته د سلطاني فوځ یو سالار یی. زه غواړم ستا په اړه معلومات ولرم.» قاسم د شونډو لاندې وخنډل او بیا یې په خندا کې ورته وویل: «زما نوم قاسم بن هشام دې... اوزه په سلطاني لښکر د پنځه زره فوځونو سالار یم، خو ستا درونده مشره! ستا نوم څه دې؟»

«زما نوم «بارتاکوزین» دې. ما خپل ټول ژوند په سمندر کې تیر کړې دې، د عمر په لمړیو کې مې د عیسویت روزنه تر لاسه کړې وه خو وروسته مې د کشتۍ د چلولو روزنه تر لاسه کړه او ترڅو کالو مخته پورې د کریټ د جزیرې د یوه بحري جهاز کپتان وم..... اوس مې عمر خورلې دې نو په دې اساس په کور کې ناست یم. اوس زما زوی د جهاز کپتان دې. په دغو دواړو نجونو کې یوه زما لور ده او بله زما دلور ملګرې ده چې د پناه په خاطر زموږ کور ته راغلې ده.»

زړه سړې «بارتاکوزین» په ډیره لنډه توګه قاسم ته ځان ورپیژانده، اوس نو قاسم نور هم په ډیر درنښت دغه زړه سړې ته کتل. دواړو تر ډیره پورې پخپلو منځو کې سره خبرې کولې، ان تردې چې هغه سپاهي هم د سامان داخستو وروسته بیرته راستون شوې و. بارتاکوزین سمدلاسه پورته شو او هغه سامان یې واخست او د کمري په لور ورغې. دهغې ښځې چيغې او سوري لا تر اوسه هم لکه د پخوا په څیر اوریدل کیدې. داسې بریښیده چې هغه په ډیر سخت حالت کې وه. کله کله به دهغې دا چغې په سختو زږږیو بدلیدې. بارتاکوزین دا ځل دننه ورغې خو بیرته زر راستون نه شو..... قاسم دخپلو عسکرو سره هملته په انګړ کې خاموشه ناست و او ددې ستونزمن وخت د تیریدو انتظار یې کاوه. خو شیبې او څو ساعتونه یو په بل پسې همداسې تیر شول او بیا داسې شیبې هم راغله..... چې د کمري دننه د یوه کوچني ماشوم د ژړا اواز را ووت. د ټولو زړونه وخوریدل، قاسم دخپله ځایه ناڅاپه پورته شو، خو لږه شیبې وروسته یې چې د کوچني ماشوم ژړا واریده نو اندیښنه یې لرې شوه،

اوس نو قاسم خپله دنده تر سره کړې وه. هغه د یوې اولاد پیدا کونکې ښځې سره کومک کړې و، د یوې داسې ښځې سره چې د جنگ په خاطر یې خپل ځان په کور کې بند کړې و او هیڅ یار و مددگار یې نه درلود او د درد څخه یې چغې او نارې د کوره بیرون اوریدل کیدې. او همدا د یوه مسلمان سپاهي دنده وه. قاسم خپله دنده تر سره

کړې وه او اوس یې غوښتل چې ددې ځایه ولاړ شي ، هغه خپلو ملگرو ته د تللو حکم وکړ او پخپله هم راپورته شو خو د تللو دمخه یې غوښتل دهغه زارې سرې سره وويني او د کوچنې اودمور د روغتيايي حالت په اړه یې ځان پوه کړي. هغه بارتاکوزين ته ورغې کړ. کله چې هغه قاسم ته نژدې راغې نو قاسم وکتل چې هغه دخوشحالی څخه ټول لږزيرې ، دهغه ترشا دواړه ښځې ، په داسې حال کې چې هغه کوچنې یې په لاسو کې نيولې و ولاړې وې. ښځې د قاسم څخه يوڅو قدمه اخوا ولاړې وې ، بارتاکوزين قاسم په خپلو لږزانده لاسو کې ونيو او د احساساتو نه په ډک اواز یې ورته وويل:

« زويه ! ته چيرې ځې ؟ نن به ته هيچرې هم نه ځې . مونږ به د زړه له اخلاصه ستا خدمت کوو . تاته دې مبارکه وې ، ستا اوزمونږ هڅو ډيرې ښې پايلې درلودې . » « بریتا » د سپوږمۍ په خير ښايسته زوې وزيروو . ته به ډير حيران شي چې ددې کوچنې پلار دسلطان پر خلاف دهونياډې په فوځ کې شامل دې ، کله چې هغه ته ډاگيزه شي چې دهغه مرگونې ښځه او نوې پيدا شوې زوې د سلطان د فوځ د يوه سالار له اړخه خوندي کړل شوي دي نو په هغه به څه تيريرې !! »

« زما لور او دهغې ملگرې ستا دکرچار څخه ډيرې اغيزمنې شوې دې ، هغوي دواړه غواړي له تاسره وويني . »

دقاسم په خير يو مخلص سپاهي ته دداسې شيانو کومه اړتيا نه وه ! هغه بيرې دلوده چې بيرته خپل لښکر ته ځان ورسوي . په دې خاطر يې بارتاکورين ته وويل .

« درونده مشره ! دا څه چې ما کړې دا ټول زما په دندو کې و . زه دلته ددې نه زيات نه شم تم کيدې ، بس ماته به اجازه راکړې »

لا تراوسه بارتاکوزين څه نه وويل چې دشاتو ولاړو ښځو څخه يوې ځان را مخته کړ او د قاسم تر مخه و دريده ، دهغې دغه حرکت نه يواځې قاسم او دهغه ملگري عسکر حيران کړي و بلکه پخپله بارتاکوزين يې هم په حيرانتيا کې اچولې و . خو دغې ځوانې ښځې د راتلو سره سم د خپله مخه پلو ايسته کړ ، کله چې دقاسم او دهغه دملگرو سترگې دهغې پر مخ باندې پريوتې نو درې واړه د حيرانتيا څخه دا خو همغه ښځه وه چې د بوسنيا په شاهي محل کې يې د محل دښځې د ساتنې له پاره توره لوڅه په لاس کې نيولې او د قاسم تر مخه ولاړه وه . دا خو شهزادگۍ وه . د بوسنيا د شاهي کورنۍ ښايسته او حسينه شهزادگۍ قاسم دهغه په کتلو سره گوته په خوله کې ونيوله ، هغه په دې فکر کې شو چې دبارتاکوزين په کور کې پناه اخستونکې ښځه همدا شهزادگۍ وه ، د حيرانتيا په اساس يې نور څه و نه ويل ، خو همدومره يې وويل :

« ت.....ته ؟؟ »

« هو ! زه ! »

شهزادګۍ خنډل ، دهغې په سترگو کې په یوه وخت د ممنویت ، احسان ، محبت او عقیدت جذبه ښکاریده . هغه خپله ښایسته خیره را پورته کړه او د قاسم تر مخه ډیره ویریدلې او اغیزمنه شوې ولاړه وه . دهغې په سترگو کې د قاسم له پاره د عقیدې او محبت اوښکې وې .

قاسم ته دهغې دغه انداز ډیر ښه ښکاره شو . خو هغه یو مسلمان مجاهد شخصیت و ، سمدلاسه یې خپلې سترګې ښکته کړې . په دې وخت کې شهزادګۍ قاسم ته وویل :

« ما فکر هم نه کاوه چې مسلمانان به داسې خلک وي ، زموږ دربار ته خو څو میاشتي مخته کارډینل جونیل د پاپا پیغام را وړې و او بیا یې د مسلمانانو پر خلاف یوه وینا وکړه او په هغې کې یې مسلمانان ددې زمکې بدترینه وحشیان ثابت کړل . خو د پرونه تر اوسه پورې د مسلمانانو کړ چار او کړنې ماته دا ډاګیزه کړه چې دروم د پاپا نماینده کارډینل جولین درواغ ویل .»

قاسم همغسې د خندا نه شین و . بیایې په ډیره ټیټه لهجه وویل : « تاته به دا څه ډول معلوم شي چې د روم د پوپ نماینده کارډینل جولین ما پخپله د جنگ په میدان کې دوه ټوټې کړې دي ، حال دا چې کارډینل د صلیبیانو د فتحو د عواکوله او د تړون د ماتولو ګناه یې په خپله غاړه اخسته . ما هغه ته عبرتناکه سزا ورکړې ده او عیسویانو ته مې دا ثابته کړه چې عیسائیت د خپل دین څخه ګرځیدلې دي درنې شهزادګۍ ! ته باور وکړه چې د اسلام په سیوري کې سوزیدلې روحونو ته یخوالې او د لمنځه تلونکو ته تسکین ور په برخه کیږي .»

د قاسم د خبرو په اوریدو سره بارتاکوزین یو قدم نور هم رامخته شو او ویی ویل : « قاسم بن هشامه ! ایا ستا په مذهب کې داسې یو زور سړې هم را داخلیدې شي چې خپل پخوانې ژوند یې ټول په عیسویت کې تیر کړي وي ؟
د بارتاکوزین په خبرو قاسم یو ټکان شاتنه وخور او په سترگو کې یې د خوشحالی څپې و ځلیدې . سمدلاسه د بارتاکوزین په لوري مخ کړ او د دواړو لاسو څخه یې ونيوه او ورته یې وویل :

« زموږ په مذهب کې یو سړې دخپلې ساه په اخري شیبو کې هم داخلیدې شي ، زه تاته د اسلام په لور د راتلو په اساس ښه راغلاست وایم . ته زما سره یو ځای ولاړ شه او زموږ د سلطان سره وینه . او پخپله د سلطان په لاسو اسلام قبول کړه .»

خو د بارتاکوزین د ځواب په اوریدو سره قاسم یو ځل بیا د حیرانتیا احساس وکړ . ځکه کوزین ورته وویل :

« نه ، زه غواړم ستا په لاسو اسلام قبول کړم ما داوړدې مودې راهیسې د حق پلټنه کوله . ما دهمدې تندې د ماتولو له پاره ډیر اوږده اوږده سفرونه کړي دي ، خو ستا سره مې د څو خبرو کولو وروسته دا احساس کړه چې زما

دغه تنده په لمړي ځل د ماتیدو سره مخ ده. ما ته چې څومره دقدرو وړ ته ښکارېږي هغومره راته سلطان نه ښکارېږي.»

اوس نو دلته قاسم ته تم کیدل اړین و گرزیدل. ځکه هغه باید بارتیاکوزین مسلمان کړي وې. هغه فکر کاوه چې یواځې د کلیمې په ویلو څوک نه مسلمانیږي، په دې اساس دې ته اړتیا ده چې نوي مسلمان ته د اسلام د نظام په اړه څه وویل شي. په دې خاطر قاسم زوړ کوزین ته وویل:

«سهي ده درونده مشره! اوس ته ماته د لږ وخت له پاره اجازه راکړه، تر څو زه دخپل لښکر ځای په لور ولاړ شم. زه به تر مابنامه پورې یو ځل بیا ستا دروازې ته راشم. او همغه وخت به تا ته د اسلام په اړه اړین معلومات درکړم.»

«سهي ده ته به د شپې ډوډۍ، زمونږ سره خورې، اوبیا به د ډوډۍ وروسته مونږ ټول په دې موضوع خبرې وکړو.»

دا خبره د بوسنیان شهزادګۍ وکړه..... که څه شهزادګۍ د مذهب د بدلون په اړه کومه اشاره نه وه کړې خو د قاسم په زړه کې دا خبره ننوتې وه چې اوس د بوسنیان شهزادګۍ هم د اسلام په لور را ماته شوې ده. دهمدې حالاتو په کتلو سره هغه بیرته دراستنیدو ژمنه وکړه او اجازه یې واخسته او ولاړ.

د بارتیاکوزین څخه د اجازې اخستو وروسته قاسم نیغ په نیغه خپل لښکر ځای ته ورغی. مسلمان سپاهیان ډیر زیات خوشحاله و. دوارنا څخه نیولې تر بوسنیان پورې ټوله سیمه هغوی تر خپلې ولکې لاندې راوستې وه. دسر بیا پادشاه «جارج برنیکوچ» چې د لارډ سټیفن نه ورسته یې دهغه ځای نیولې و، د لارډ سټیفن د پالیسو برعکس یې د مسلمانانو سره سخته دښمنۍ درلوده. په داسې حال کې چې د لارډ سټیفن یوه خور د «بایزیدیلدرم» ښځه وه او دهغه لور شهزادګۍ «سروین» د سلطان مراد خان ثاني ملکه وه. په دې جنگ کې جارج برنیکوچ ته هم ماتې په برخه شوه او سلطان د سربیا سلطنت ټول په خپله ولکه کې واخست. او د عثماني سلطنت یوه برخه یې وگرزوله.

کله چې قاسم لښکر گاه ته ورننوت نو همدا فکري له ځانه سره کاوه چې سلطان بوسنیا ته په ور رسیدو سره په ښکاره توگه خپله د فتوحاتو لړۍ پای ته رسولې ده او اوس به سلطان بیرته اورنه ته د تللو تکل کوي، په دې خاطر هغه فکر کاوه چې په کومه توگه د سلطان څخه دلته د پاته کیدو له پاره لاره ولټوي او بیا ددې ځایه د البانیه په لور ولاړ شي او خپل محبت یعنی مظلومه مارسې د سکندربیگ د وینو تویونکو پنځو څخه را خلاصه کړي. هغه هوډ وکړ چې سبا به کوم وخت د سلطان سره ویني او دخپلې دغې پریکړې په اړه به ورڅخه د اجازې غوښتلو هڅه وکړي.

د مابنام د لمانځه د ادا کولو وروسته قاسم یو ځل بیا بیرته ښار ته راستون شو. خو دا ځل هغه ځانته و. دا ځل هغه نیغ په نیغه د کوزین کور ته وروان و. او بیا د لږ وخت وروسته هغه د بارتیاکوزین کور ته رارسیدلې و او دهغه

سره ناست و او په خبرو کې ورسره مصروف و. د بارتاکوزین لور خپله هغه گاونډۍ هم دخپله ځانه سره خپل کورته راوستې وه چې قاسم یې د اولاد په زیږیدو کې ورسره بسپنه کړې وه. د کوزین په کور کې د بوسنیا ښایسته او ښکلې شهزادګۍ هم د قاسم په انتظار کې ناسته وه، د کوزین دوه ځوان زامن هلته په «وینس» کې نوکران و. او دواړه دخپلو ښځو او کوچنیانو سره یو ځای هملته د وینس په ښار کې اوسیدل. دهغه یواځنۍ ځوانه لور کونډه شوی وه، دهغه میره یو کال دمخه د مسلمانانو پر خلاف په جنګ کې وژل شوې و. د بوسنیا شهزادګۍ چې کله د نیولو څخه خلاصه او روغه رمتیه د محل څخه وتلې وه نو هغې د همدې ښځې سره پناه اخستې وه، اوس نو حالات ډیر په زړه پورې وو. ځکه بارتاکوزین اودهغه لور د اسلام دمنلو پریکړه کړې وه. خو شهزادګۍ لا تراوسه پورې په دې اړه هوډ نه درلود.

د لږ وخت وروسته بارتاکوزین قاسم د ډوډۍ خوړلو سالون ته یوړ. هلته په دسترخوان باندې قاسم، بارتاکوزین، د بوسنیا شهزادګۍ، او د کوزین لور ټول یوځای کیناستل او ډوډۍ یې وخوړه.

۶

د بوسنیا شهزادګۍ

« ستاسې سلطان د عیسویانو د عبادتخایو په اړه څه فکر لري؟ ایا کلیساوې به له منځه یوسي؟ او ریډلې مې دې چې مسلمانان دخپل مذهب په اړه ډیر سخت او متشدد دی؟ »

« سلطان خو حکم کړې دې چې هر چیرې چې په سربیا او بوسنیا کې مسجد جوړیږي ، تر څنګ دې بې یوه یوه کلیسا هم جوړه کړل شی تر عیسویانو ته دخپل عبادت په اړه کومه ستونزه نه وي او ټول هغه پخوانۍ کلیساوې چې چیرې جوړې شوي دي هغه به همغسې په خپل ځای پاته وي. »

« دا خو ډیر مهم قدم دې. ددې برعکس هونیادې ویلي و چې هغه به په سربیا او بوسنیا کې ټول « یوناني کلیساوې » له منځه وړي او په ځای به یې د « رومن کتولیک دمذهب » کلیساوې جوړوي. »

د قاسم او د بوسنیان د شهزادګۍ تر منځه ډیر په زړه پورې بحث روان و، زوړ کوزین هم ددوې بحث په ډیره دلچسپۍ سره اورید. هغه لږ څه په ویریدونکې توګه د قاسم څخه وپوښتل:

« دیسوع مسیح خدای اودهغه دمور په اړه ستاسې مذهب څه وایی؟ »

په داسې حال کې چې د قاسم خوله دځندانه وازه وه ویی ویل: « مونږ هغه ته خدای نه وایو. بلکه هغه د خدای یو غوره نبی او پیغمبر ګڼو. مونږ هغه د سیدنا عیسیٰ علیه السلام په نوم یادوو. اودهغه درنې او محترمې مور ته سیده مریم علیها السلام وایو، اسلام دا عقیده بلکه نه مني چې خدای دې وویشل شي او یا دې دکوم انسان پلار وګرزي. »

د قاسم په خبره باندي شهزادګۍ یو دم راټوپ کړ او ویی ویل:

« دا نو څه خبره شوه، که چیرې یسوع مسیح خدای د خدای زوی نه وي نو بیا هغه د چا زوی دې؟ ایا ته دهغه د پلار نوم مونږ ته راښوولې شې؟ »

د شهزادګۍ پوښتنه د قاسم لپاره سخته وه. ځکه هغه به اوس څه ویلې اود چا نوم به یې اخسته. که چیرې دایې ویلې چې عیسیٰ علیه السلام د پلار پرته دمور په ګیډه کې پیدا شوې و نو بیا به هم شهزادګۍ پرې باور نه کاوه. هغه ته نه چیرته د تللو اونه د پښود اېښودو په څیر کیفیت پیدا شوې و.

« په اصل کې ددې خبرې کول چې عيسې عليه السلام د خداي زوې دې ، د خداي تعالي ذات په يو جسماني قالب کې ور اچول دي ، په داسې حال کې چې خداي تعالي جسم ته محتاج نه دې . دا زمکه او اسمانونه د خداي تعالي د قدرت ښکاروندوي دي ، څرگنده ده چې خداي تعالي يو نه ښکاره کيدونکې هستي ده نو بيا به هغه څه ډول د يوه انسان سره رسته پيدا کړي او د همدې ځايه ويلې شو چې سيدنا عيسې عليه السلام د هماغه مطلق قادر ذات د قدرت يوه نمونه ده ځکه هغه خداي تعالي چې څه وغواړي کوی يی . »

اوس شهزادگۍ يو ځل بيا قاسم په يوه انديښنه کې ورواچاوه

« ته چې دا ځواب وايي چې خداي تعالي چې څه وغواړي کوی يی ، نو بيا ته دانساني واک او اختيار په اړه څه وايي ؟ ستاسو په مذهب کې دانسان سره څومره واک دې او د خداي تعالي سره څومره واک شته ؟ »

قاسم يو ځل بيا په فکر کې پريوت . ځکه هغه يو سپاهي و ، کوم مبلغ او عالم نه و چې د هرې پوښتنې ځواب ووايي . هغه د بوسنيایي شهزادگۍ له اړخه په يو ازمينست کې اچول شوې و . خوبيا يی هم دميرانې څخه کار واخست او ویی ويل:

« درني شهزادگۍ ! دغه ټولې پوښتنې په حقيقت کې د خداي تعالي په اړه د فکر کولو په وخت کې د انسان ذهن کې را پيدا کيږي . خو په دې پوهيدل په کار دي چې د پوښتنې کونکې په ذهن کې د خداي تعالي په اړه حقيقت څه ډول انځور شوې دې . هغه انځور چې په عيسوي کتابونو کې د خداي تعالي په اړه انځور شوې دې نو هغوي خداي ته يو جسماني وجود ورکړې دې ، دبايبل په لمړي باب کې ليکل شوي دي چې » خداوند خدا چې کله په يخو وختو کې په باغ کې گرزيده نو کله يی چې خبرې وکړې نو ادم او حوا يی خبرې واوريدې » (بايبل د پيداينست باب) ، په همدې توگه په نورو مذهبونو کې هم هڅه کيږي چې خداي تعالي په عجيبو عجيبو جسماني وجودونو کې ويني . تاته به ډاگيزه وي چې په بت پاله مذهبونو کې د تيږو او خټو څخه په خپل تصور کې د خداي شکلونه جوړوي او بيا دهغوي عبادت کوی .

دا چې تا د اختيار او واک خبره کړې ده نو دهغې په اړه لنډ ځواب زمونږ په خپل ذات کې شته . که مونږ په ژوره توگه متوجه شو نو زمونږ په ذات کې دوه برخې دې ، يوه هغه برخه ده چې پر هغې زمونږ واک او اختيار نه شته . يعنې د جسم جوړښت ، فطري اړتياوې ، خوراک ، څښاک ، خوب کول يا د کوچنيانو پيداينست او بله برخه هغه ده چې مونږ پرې پوره واک لرو . لکه د يوه چاسره بسپنه کول ، همدردي کول ، محبت کول ، ريښتيا خبره کول ، د درواغو څخه ځان ساتل ، د خداي تعالي د مخلوق سره ښيگڼه کول او يا د بدۍ څخه د خلکو منه کول

زمونږ رسول کریم صلی الله عليه وسلم چې کوم کتاب راوړې دې هغه نيغ په نيغه د الله تعالي له اړخه دې او د هماغه کلام دې ، هغه دمقدس بايبل په څير نه دې ، ځکه په بايبل کې يواځې د سيدنا عيسې عليه السلام روايات او

دهغه د ملګرو لیکونه موجود دي. زمونږ د کتاب نوم قران کریم دی ، په قران کریم کې الله تعالی فرمایلي دي چې «.....فَاللَّهُمَّهَا فَجُورَهَا وَتَقْوَاهَا.....» یعنې الله تعالی انساني شعور ته د نیکی او بدۍ دواړو په اړه الهام ورکړې دي ، اوس دا د انسان پورې اړه لري چې هغه د نیکی لاره خپلوي او که د بدۍ لاره. الله تعالی انسان ته بلکل همغسې الهام ورکړې لکه څنگه یې چې پاته مخلوق ته ورکړې دي ، تاسې د شاتو مچۍ وویئ ، هغوې ته چا ویلي دي چې هغوې دې دیوې کورنۍ بلکه دیوه سلطنت په څیر و اوسي. په همدې توګه د مرغاویو بچیو ته چا ویلي دي چې د اوبو په ډنډ کې ځانونه ور وغورزوي. او د مرغۍ بچې ته چا الهام ورکړې دي چې د خپلې جالې څخه دې توب نه وهي.

په همدې توګه یې انسان ته هم الهام ورکړې دي ، خو څرنگه چې انسان د ټولو مخلوقاتو څخه افضل دي نو په همدې خاطر یې ورته شعور ورکړې دي او د بدیو ددې دوو الهامونو څخه یې ورته دیوه دخپلولو پوره ازادي ورکړې ده. ټول مخلوقات د الله تعالی د قانون پابند دي ، خو انساني ذات یواځې د الهي د احکامو پابند دي. په حقیقت کې د انسان سره څه دومره زیاته واکمني هم نه شته. یواځې د یوې شیبې واک لري او هغه شیبه هم همدا موجوده وخت دي. همغه وخت چې د انسان سره شته دهغې څخه باید په سهې توګه ګټه پورته کړي ، ان تردې چې د پایلو په اړه یې هم انسان بې واکه دي. نو اوس که څوک دا وخت داسې استعمالوي چې خپل لاسونه په زوره په اور کې ږدي نو بې له شکه چې لاسونه به یې و سوځي. دا د وخت د غلط استعمال پایلې دي چې یو انسان یې په دواړو جهانونو کې تر لاسه کوي. په مادي نړۍ کې هم او په روحاني نړۍ کې هم. لاس به دي هم و سوځي او روح به دي هم په کړاونو کې اخته وي. خو که چیرې ته دا واک او اختیار په سهې توګه استعمال کړې نو ستا راتلونکې به پخپله ښه شی. په همدې توګه به ستا راتلونکې وختونه ټول درست و ګرځي. ان تردې چې اخرت به دي ، چې مونږ ورته د روح نړۍ وایو ، هم سهې او درست شی. دا ده په اسلام کې د انساني اختیار او واکمنۍ طریقه .

د قاسم دخبرو په اوریدو سره د شهزادګۍ سترګې د حیرانتیا څخه وازې پاته شوې وې ، زوړ بارتاکوزین د احساساتو تراغیز لاندې راغلې و او ټول وجود یې لږزیده. لور یې «ماریا» هم د تیرې په څیر جامده ګرزیدلې وه او دوه سترګې یې په قاسم کې ورننویستې وې. تر څو لحظو پورې په خونه کې چوپه چوپتیا حاکمه وه خو د بوسنیا شهزادګۍ دا چوپتیا ماته کړه ، هغه ته خپل اواز لکه د ژور کوهي څخه راتلونکې محسوسیده:

«تا خو زمونږ سترګې را خلاصې کړې ، داسې برینې لکه مونږ چې پخوا په یوه نالیدلې زندان کې بندیان و ، ددې حقیقت د رامنځته کیدو څخه اوس مونږ خپل ځانونه د لمړي ځل له پاره انسانان محسوسوو. خودا دا اخرت خبره چې تا وکړه ، اخرت څه شې دي ؟»

اوس نو قاسم داسې احساسوله چې کوم غیبی قوت دهغه سره د کومک کولو له پاره مامور شوې دي. هغه پرته له ځنډه وویل:

« آخرت؟ آخرت خو يو لازمي شي دي. څوک چې آخرت نه مني نو که هغه خداي هم ونه مني کوم توپير په کې نه راځي. داسې خداي چې په آخرت کې دانسان له پاره منصف نه وي، ورته دخداي د ويلو اړتيا نه شته. قران کريم کې مونږ ته ويل شوي دي چې هر عمل او فکر لازمي پايلې لري، تاسې چې دڅه په اړه فکر کوئ دهغې له پاره هم آخرت شته او کوم عمل چې کوئ دهغه له پاره هم آخرت شته، هغه وخت چې مونږ خپله موجوده لمحې درسته کړو نو دهغې له مخې زمونږه را تلونکې لمحې په خپله سهې کيږي، اعمال په شخصيت باندې هم اغيز کوي، ځکه چې اعمال دانساني روح اصلاح هم کوي او ديوچا چې انساني روح اودننه ذات اصلاح وي نو دهغه بيروني شخصيت او ذات هم باوقاره او بنايسته ښکاري. همدې ته نیک يا حسن عمل وايي. کله چې د يو چا ډير اعمال سهې او درست وي نو هغه بيا په خپلې ښکاره او پټ ژوند کې ډاډه او مطمئن اوسي او د خپل خداي شکر کونکې گرځي. همدغې نفس ته په اسلام کې مطمئن نفس ويل کيږي. څوک چې دهمداسې مطمئن نفس خاوند وي نو که هغه ومري هم، نو مړ نه حسابيږي، دهغه جسم له منځه ځي خو روځ يې پوره او سلامت د خپل ريښتوني پيدا کونکې لورې ته ور رسيږي، همدې ته آخرت وايي. هغه څوک چې مطمئن نفس له ځانه سره يوسي نو هغه به تل پاتې ژوند تر لاسه کړي او همدې تل پاتې ژوند ته جنتي ژوند وايي. او هر هغه څوک چې د مطمئن نفس خاوند نه وي او په ژوندانه کې ددغه ور په لاس شوې وخت غلط استعمال کړې وي او داسې اعمال يې تر سره کړي وي چې دهغه داخلي او بيروني شخصيت يې هم دتباهي سره مخ کړي وي نو هغه د مړيني وروسته بيا بيا مړ کيږي او په تل پاتې سوځونکې اور کې به سوزيږي، همدغې ته مونږ جهنم وايو، او همدا ده د آخرت په اړه زمونږ عقیده.»

اوس نو شهزادګۍ ګوته په خوله په قاسم کې خپلې سترګې ور ننويستي وي، هغه په همدې فکر کې وه چې ټول مسلمانان به همداسې وي لکه قاسم چې دي. ددومره متوازنو او برابرې، نیکو او ښه عقايدو خاوندان هغې هم هوډ وکړ چې د بارتا کوزين سره يوځای به اسلام مني، ځکه نور نو هغې ته د قاسم څخه د زياتو پوښتنو کولو اړتيا نه وه. هغه خاموشه کيناسته خو په دې وخت کې بارتا کوزين يوه پوښتنه وکړه:

« قاسم زويه! ددې معنې دا شوه چې تراوسه پورې چې څومره انبياء اورسولان راغلي دي، دوي ټول دخداي تعالي غوره بندگان وو، ددوي هيڅ يو هم پخپله خداي اويا د خداي زوي نه و.»

« بلکل دا ټول د خداي تعالي له اړخه ټاکل شوي خلک و. نبیان خو په هره زمانه کې او هر قوم ته لېږل شوي دي، په حقيقت کې په پخوا زمانو کې چې هر نبي يارسول ددې نړۍ نه سترګې پټې کړې دي نو دهغه وروسته دهغو منونکو د خپلو کم پوهيو اويا کم عقليو په اساس هغوې ته دخداي، دخداي د اوتارو، اويا دخداي د زمانو نوم ورکړې دي. تاسو د سمندر نه اخوا په هندوستان کې ووينئ هلته خلکو «رام» «کرشن» او «ګوتم» د خدايانو په څير منلي دي. حال دا چې کيدې شي دا ټول وګړي دخداي نیک خلک ووسي، په حقيقت کې په

هيڅ دور کې هم دنړۍ ټول خلک د يوه ډول شعور او پوهې خاوندان نه اوسي. يوشمير خلک د الله تعاليٰ له اړخه غوره کيږي چې مونږ ورته پيغمبران وايو. دا وگړي د شعور او پوهې په اړه تر ټولو د ستر مقام خاوندان اوسي. کله چې دا خلک خپلې خبرې نورو انسانانو ته وربښي نو داسې خلکو ته يې وربښي چې د عقل او شعور خاوندان اوسي. دا خلک ورته خپله خبره پوره پوره وربښي او هغوې د خپلو ځانو ملگري کوي، خو کوم خلک چې دهغوې په خبرو باندې و نه پوهيږي نو هغوې د شعور له اړخه په ښکته درجه کې اوسي. همداسې خلکو ته مونږ کافر وايو. خو يو شمير داسې وگړي هم شته چې د خپلو عارضي گټو په خاطر د حق لاره نه شي خپلولې او د سرو او سپينوزرو د ځلا په کتلوسره په غلطو لارو باندې سرکيږي، دا ډول خلکو ته زمونږ په قران کې منافق او سخت کافر ويل کيږي. زمونږ نبي او رسول صلی الله عليه وسلم چې دکوم شعور خاوند و نوهغې مرتبې ته هيڅ بل انسان نه شي رسيدلې. همدا علت دې چې الله تعاليٰ هغه صلی الله عليه وسلم د ټولو انسانانو له پاره اود ټولو جهانو له پاره ټاکلې و. زمونږ عقیده داده چې اوس به بل کوم نبي نه راځي او مونږ دا عقیده هم لرو چې زمونږ په نبي باندې نازل شوې کتاب قران کریم تر قيامته پورې د ټول انسانيت له پاره هدايت اولارښوونه ده، زمونږ په مذهب کې د نورو مذهبونو پر خلاف د ذرې په اندازه هم تعصب نه شته، مونږ د دنيا هر انسان د يوه امت وگړي گڼو او هيڅ انسان د بل کوم انسان په غلامۍ کې نه شو کتلې.»

د قاسم خبرو ددې درې واړو په زړونو پوره اغيز کړې و، هغوې ته د قاسم خبرې د يو ډول عام فهمه خبرو په څير ښکاريدي، لږه شيبه وروسته شهزادگۍ په ويريډونکې توگه د قاسم څخه وپوښتل:

«درونده ميلمه! ما د زړه له کومې پريکړه کړې ده چې زه به خپل پلرنې مذهب عيسويت پرېږدم او ستاسې مذهب اسلام به قبلوم.»

د شهزادگۍ د خبرې د پاې ته رسيدو سره سم بارتاکوزين وويل:

«دا خو نوره هم ډيره ښه شوه! اوس نو ته مونږ درې واړه مسلمانان کړه. مونږ ته ووايه چې د مسلمانيدو له پاره کومو شياتو ته اړتيا ده. ايا مونږ به د صليب په څير کوم شې په غاړه کې را ځوړندوو. يا بله څه؟»

«نه، تاسې ته به د داسې هيڅ کولو ته اړتيا نه وي، تاسې به يواځې په پاک زړه، پوره هوش او حواسو، او اخلاص سره دا منئ چې په دې عارضي ژوند کې دنړۍ ټول کاروبار هسې بې مقصده دې تر هغې چې د تلپاتې ژوند د تر لاسه کولو له پاره هلې ځلې او هڅې اوهاند و نه کړل شي. تاسې حيواناتو ته ووينئ نو ځناور د بل د ژوند په خاطر له منځه ځي، تاسې ووينئ يوه پيشو موگک نيسي او وژنی يې، خو په حقيقت کې هغه د خپل پاته نسل د پايښت له پاره دا قربانې ورکوي. په اسلام کې د شهيد مرگ د ټول قوم حيات گڼل کيږي. مونږ په حيواناتو کې دا لږۍ وينو خو انسان په خپله په دې حقيقت باندې باور نه لري، ځناور خو يواځې د خپل

راتلونکې نسل له پاره ژوندې اوسي، خو انسان ته دهغه ژوند دهغه دمړينې وروسته په لاس ورځي، دهغوې ژوند يواځې د نسل د پايښت پورې را نغښتې نه وي بلکه د هر ډول مادي تمايلاتو څخه پاک يو روحاني ژوند اوسي، تاسو به د مسلمانۍ له پاره په دې ژوند باندې ايمان راوړئ او دا به منئ چې د دې ژوند مالک الله تعالي دې، چې وحده لا شريک دې، او د زمکې او اسمانونو يو آخني مالک دې. انسان ته يواځې او يواځې دهغه اطاعت کول په کار دي، تر څنگ يې په دنيا کې د شتو ټولو شيانو ويره بايد له زړه څخه وويستل شي. همدغې ته توحيد وايي. تاسې به يواځې څو کليمې وايي. او په هغې به د زړه نه ايمان راوړئ، زه اوس تاسې ته دا کليمات درېښايم، د کليمې د لوست نه وروسته به تاسې په ظاهري توگه مسلمانان شئ....

«قاسم د بوسنيا شهزادگۍ، ماري او دهغې بوډا پلار بارتا کوزين ته کليمه يې طيبه وروښوله:

اوبيا يې په همدې فکر هغوې ته نوي اسلامي نومونه وړاندې کړل. تر څو د بوسنيا په خلکو کې هغو د خپلو همدې ځانگړې اسلامي نومونو په واسطه و پېژندل شي. قاسم د بارتا کوزين له پاره د عباس، د بوسنيا د شهزادگۍ له پاره د «حميرا او د ماري له پاره د «مریم» نومونه وړاندې کړل. درې واړه نوي مسلمانان ډير زيات خوشحاله و، قاسم تر ډيره پورې د هغوې سره د اسلامي اعمالو او فرايضو لکه لمونځ، روزه، حج، زکات او جهاد په اړه خبرې وکړې او هغوې ته يې په دې اړه تفصيلي معلومات ورکړل. تر څنگ يې هغوې ته د دې امورو دا جرا په اړه عملي څرگندونه هم وکړه.

هيچاته د شپې د تيريدو په اړه اندازه نه لگيده. سهار شو او قاسم د سهار لمونځ د هغوې سره په جمع ادا کړ او په ډيره خوږه ژبه يې ورته د قران کریم تلاوت وکړ. چې د دې تلاوت داغيز له امله د درې واړو نويو مسلمانانو سترگې د ژړا نه ډکې وې.

د سهار د لمانځه داډا کولو وروسته قاسم خپلې لښکرگاه ته ولاړ او په خپله خيمه کې په ارام ويده شو.

سلطان مراد خان ثاني څو ورځې هلته په بوسنيا کې پاته شو، بيا يې د هغه ځايه لښکر ته د کوچ کولو امر وکړ، اوس نو هغه بېرته د اورنه په لور را روان و. په همدې وخت کې قاسم د سلطان څخه د البانيه په لور د تللو اجازه وغوښتله. خو سلطان ورته د اجازې کولو څخه انکار وکړ او ورته يې وويل:

«قاسم بن هشامه! دا سهي وخت نه دې چې تاد دارالسلطنت اويا لښکر څخه لرې بل چيرې واستوم. مونږ خو اوس د پرلپسې يرغلونو څخه فارغه شوي يو خو د حالاتو څخه پوره ډاډ من نه يو، ځکه تر اوسه پورې هونيادې لا ژوندي دي او دهغه تر بيرغ لاندې د هنگري ټول فوځ سلامت شتون لري. مونږ به هونيادې هرو مرو سبق ور ښايو. خو اوس غواړو خپل دغه ستومانه لښکر اورنه ته د ارام کولو له پاره يو سو. بيا به دهغه ځايه تاته د البانيه په لور د تللو اجازه درکول شي.»

په همدې خاطر قاسم هم د خپل لښکر سره یو ځای د اورنه په لور روان شو.

تر اوسه به لا د سلطان لښکر اورنه ته نه و رارسیدلې چې هلته په بوسنیا کې بوسنیایی شهزادګۍ چې اوس حمیران نومیده، یوه ورځ اعلان وکړ..... چې هغه غواړي په بوسنیا کې د اوسیدو په ځای اسلامي دارالسلطنت اورنه ته ولاړه شي. حمیرا په دې خپل هوډ کې ځانته وه. دهغې مور و پلار او نو خپلوان یا خو په جنگونو کې له منځه تللي وو او یا لرې نژدې سیمو ته تښتیدلي و. د بوسنیا شاهي کورنۍ له منځه تللې وه. او د عباس پرته دهغې د پوښتنې بل څوک نه و پاته. په همدې خاطر هغې یوه اسلامي ښار ته د تللو او هملته د پاته ژوند کولو په اړه هوډ ښوولې و. کله چې دهغې ددغه تصمیم څخه عباس او دهغه لور مریم خبر شول نو هغوی هم ورسره تللو ته تیار شول. همغه و چې ددې درې وگړو څخه جوړه شوې قافله د لښکر د تللو څخه درویش وړځي وروسته د اورنه په لور روانه شوه.

سلطاني لښکر باغیانو ته د سزا د ورکولو، او د مملکت پولې د پخوا په نسبت د نورو پراخولو وروسته بیرته اورنه ته را ورسید. قاسم د جنگ په میدان کې بریالې او سرلوړې را ستون شوې و، دهغه دخبرو او د ورپېښو حالاتو د اوریدو وروسته دهغه کورنۍ باغ باغ شوې وه. دهغه ورور طاهر هغه په تندي باندې ښکل کړ او موږو پلاریي د خپلې سینو سره یو ځای کړ او وروږو یی د خوشحالي نه ښه شور او غوغا جوړه کړې وه. خو د قاسم په زړه کې تر اوسه پورې یو زخم پاته و چې هغه یی آرام ته نه پرېښوده. او هغه زخم د ورکې شوې مارسي په اړه و.

هغه د مارسي سره د تل پاتې ژوند له پاره د یوځای اوسیدو هوکړه کړې وه خو اوس د مارسي پرته هغه ته داسې برېښیده لکه ټوله دنیا چې وړانه شوي وي، بلاخره د لښکرو د بیرته راستنیدو په دریمه ورځ هغه هوډ وکړ چې د سلطان سره به ویني او د البانیا په لور به ترې د تللو اجازه اخلي، او هلته د ورتلو له پاره به ځان تیاروي. هغه غوښتل چې د اجازې د ترلاسه کولو سره سم به ډیل نه کوي او سمدلاسه به د البانیه په لور روانیږي.

هغه ماسپښین د کوره ووت. او غوښتل یی د ماښام د لمانځه وروسته د سلطان سره ویني، په خپل خاص اس سپور د اورنه د بازار څخه تیریده او په زړه کې یی دا دعا کوله چې سلطان ورته سمدلاسه د البانیه په لور د ورتلو اجازه ورکړي. د هغه وخته راهیسې چې سلطاني لښکر بیرته اورنه راستون شوې و نو په بازارونو کې سوداګری او ګڼه ګوټه زیاته شوي وه، د عیسویانو د لښکرو څخه په لاس راغلي د غنیمت مالونه، غنم، اسونه، تورې، هرډول کالي او..... په بازار کې پلورل کیده. خو قاسم د هر څه څخه بې نیازه و او یواځې د مارسي په اړه یی فکر کاوه او د بازار په بېر تیریده. خو یو چوک ته د رسیدو سره سم یی دخپل آس واګې رابښکودې، ځکه هغه د مارتها زړه خادمه وکتله، د مارتها د زړې خادمې په کتلو سره یی سترګې د حیرانتیا خلاصې او خوله یی وازه پاته شوه.

دا هماغه خادمه وه چې دمارتها د قتل يواځنې شاهدده وه ، دغه عمر تيرې ښځه په هغه شپه ژوندۍ پاته شوې وه ، دمارتها د کور څخه د راوتلو وروسته هغه ځای ځای ټکرونه خوړل او گرزیده . خلکو به د سوال کونکي په څير لږ څه دخوراک څښاک له پاره ورکول ، هغه به هم د ځای د نشتوالي په خاطر هملته د جومات په دروازه کې ویده کیده . قاسم هغه پیژندله . کله یی چې دا خادمه وکتله نو سمدلاسه د آس څخه را ښکته شو او په ډیره بیره یی ځان د یوه ډوډۍ پلورونکې رپړې ته چې دا خادمه یی تر څنگ ولاړه وه ورساوه . تر یوه وخته پورې خو خادمې قاسم و نه پیژانده خو کله یی چې وپیژانده نو سترگې یی داوښکو ډکې شوې او سمدلاسه د قاسم په پښو کې ور پریوته . اوس نو هغې سخته ژړا کوله . قاسم خادمه د دواړو لاسو څخه ونيوله او راپورته یی کړه او غوښتل یی له ځانه سره یی یوسي . اوس نو هغه د سلطان سره دکتلو اراه شاته غورزولې وه ، هغه دا وانگیرله چې د مارسي دخادمې سره په دې بازار کې لیدنه کتنه هسې یو خدايې معجزه ده . په دې خاطر دې ته اړتیا ده چې تر هر څه لمړۍ ددې خادمې څخه دټولو حالاتو په اړه تفصیلي معلومات تر لاسه شي ، هغه دمارسي خادمه له ځانه سره په بازاری کرایه شوې سپرلۍ باندې کینوله او کورته یی یوړه . په دې وخت لمر هم دماښام په غیږ کې د پریوتلو روان و . کله چې قاسم خپل کور ته ورننوت نو ویی کتل چې په کور کې ټول خلک حاضر دي ، تر ټولو دمخه د قاسم ورنډار د دغې زړې غمجنې ښځې په کتلو سره حیرانه پاته شوه . خپل کار یی پریښود او راپورته شوه ، قاسم هم په پوره ژورتیا سره دخپلې ورنډار په لور وکتل او ویی ویل :

«دا د غزالي خادمه ده . د غزالي د تښتولو وروسته تر اوسه پورې په کوڅو کوڅو کې گزوي ، د نن نه وروسته به دا همدلته اوسي دکور په کارو بار کې به له تاسره مرسته کوي»

سکینې د قاسم دخبرو د اوریدو وروسته په چټکۍ سره مخته ورغله اودمارسي خادمه یی په خپله غیږ کې را ونغاړله . خو دمارسي خادمې د قاسم دخبرو وروسته قاسم ته به غټو غټو سترگو کتل ، دهغې شونډو ته څه راتلل او غوښتل یی چې ویی وایي خو داسې بریښیده چې کوم نالیدلې ځواک دهغه ژبه گونگه کړي وي ، بیا دهغې د ژبې څخه په ډیره سخته توگه دا څو ټکي را ووتل :

«دا..... غزاله څوک ده ؟ ایا تاسې مارسي بې بي ته غزاله وایي ؟ که چیرې تاسې وایي چې مارسي بې بي تښتول شوې ده نو تاسې خو بیا ډیره اشتباه کوئ»

خادمې دهمدې خبرو وروسته خوله بنده کړه ، د قاسم پښو څخه زمکه وتلې وه اوسمدلاسه یی وپوښتل چې ایا مارسي تښتول شوي نه ده ؟ که چیرې هغه تښتول شوي نه وي نو بیا چیرې ده ؟ د قاسم زړه په زوره زوره درزیده ، او په خپل زړه کې یی دا دعاوې کولې چې کاشکې مارسي په خیریت کې و اوسي . خو دخادمې دخبرو څخه دهغه افق تار تار شو . هغه فکر وکړ چې خادمه ورته کوم بد خبر اورول غواړي . نو همت یی وکړ او بیا یی ترې وپوښتل :

« مق..... مقصد دې څه دې؟ ته ماته څه ويل غواړي؟ که مارسی رینتیا هم نه وي تښتول شوي نو بیا چیرې ده؟ » خو خادمې د قاسم د پوښتنې د ځواب د ورکولو په ځای په چغو چغو ژړا پیل کړه. د خادمې ددې ژړا په واسطه د قاسم مور او پلار او وریرونه هم سره راټول شول، خادمې سلگۍ وهلي او ژړل یی. د کور ټولو خلکو په ډیره ستونزمنه توګه هغه خاموشه کړه او د مارسی په اړه یی ترې وپوښتل. خادمې د سلگیو په څپو کې وویل:

« مارسی بي بي هم دهغې د مور سره یو ځای تللې ده »

دا درواغ دي، که داسې وای نو بیا به دهغه جسد هم دهغې د مور سره یو ځای را پیدا شوې و. د قاسم ورور ورته په ډیره احساساتي توګه وویل. خوپه خپله قاسم گم سم ولاړ و. د قاسم مور او ورنندار هم همدا خبره تکرار کړه. بیا نو خادمې ورته وویل:

« ما په خپلو سترگو وکتل، مارسی بي بي دخپلې مور د وژل کیدو وروسته په ډیره میړانه د غلو مقابله وکړه او کله چې ستومانه شوه نو بیا یی دخپلې ابرو د خوندي ساتلو په خاطر خپله توره په خپله ګیډه کې ورننویسته. ما په خپلو سترگو وکتل چې د مارسی بي بي ټول وجود په وینو کې لت پټ و او اخري ساه یی اخسته چې دخپلې مور لورې ته ورغله..... بیا ابو جعفر او دهغه ملګرو د مارسی بي بي لاش راپورته کړ اوله ځانه سره یی یو، د دروازي بیرون دهغوې یو بل ملګري هم ولاړ وو. ما دا ټوله صحنه په خپلو سترگو کتله. ما غوښتل ددې پیښې وروسته ستا کور ته راشم خو نه پوهیدم چې تاسې چیرې اوسیرئ، ما محل ته د ورننوتلو جرئت نه شو کولې، په بازار کې مې د ډیرو خلکو څخه ستاسې په اړه وپوښتل خو هیڅ راته ستاسې په اړه معلومات را نه کړ.

د قاسم وینه وچه شوې وه، تک ژیر رنګ ولاړ او دیوال ته یی تکیه کړې وه. خو دهغې مور او ورنندار د خادمې ددې خبرو په اوریدو سره ژړل. اوس نو د ظاهر سره هم د ویلو له پاره نور څه نه و. په همدې وخت کې د زاړه هشام اواز راپورته شو.

« داهم شوني ده چې په دې وخت کې به غزاله بې هوشه وه او هغوې د همدې بې هوشۍ په حالت کې پورته کړي وي او له ځانه سره یی وړي وي. که چیرې هغه شهیده شوې وای نو هغو خلکو بیا د څه له پاره له ځانه سره وړله.»

خو د مارسی خادمې په زور زور خپل سرد نفې په خاطر خوځاوه او ویل یی « نه، نه! د مارسی بي بي خټه لاندې را پریوتې و، هغې چې په کومه توګه خپله ګیډه په توره سورۍ کړې وه نو دهغې څخه دا ډاګیزه کیده چې که هغه بې هوشه وای نو په هوش کې د راتلو سره سم به یی خپل ځان دوباره په توره سورې کاوه. زه په ډاډمنه توګه ویلې شم چې مارسی بي بي هم شهیده شوې ده.»

دا سې څرګندیده چې قاسم باندې سخته راغلي وي، هغه ټول په همدې حال کې پریښوول او بلې خونې ته ولاړ. مارسی دهغه مینه وه. هغه او مارسی څو ورځو کې یو د بل کیدونکې و. قاسم ته دهغې سره د تیرو ورځو دلیدونو

کتنو یوه یوه لمحہ را یادیده. دهغه زړه هیڅ په دې نه ډاډ من کیده چې مارسې دې له منځه تللې وي. خو اوس دهغه سره ددې خبرو دمنلو پرته بله لاره هم نه وه. هغه داسې انگیرله چې ابوجعفر ورته درواغ ویلي دي چې مارسې ژوندی ده. قاسم تردیره پورې په همدې فکرونو کې ډوب و، هغه ته ابوجعفر ویلي و چې مارسې د البانیې په لور تللې ده، هغه فکر کاوه چې شونې ده چې ابوجعفر به د اذیت کولو د ډیرې سختې ویرې له امله هغه ته دا بهانه کړي وي.

قاسم تردیره پورې د مارسې د مرک او ژوند په اړه په مختلفو فکرونو کې ډوب پاته و. خو اوس ورته داسې بریښیده چې مارسې ترې ډیره لرې تللې ده. په همدې وخت کې دهغه دکورنۍ خلک ټول راغلل اود هغه ترڅنګ کیناستل. او هغه یې دلاسا کاوه. هغه ته یې مور، ورور، ورنډار ... ټول راغلي و. خو هغه د هیچا په تلوراتلو نه و خبر شوې. هغه دمارسې په بیلتون او د ابوجعفر په ژوندي په څنګ کیدو باندې کولمې خوړلې. هغه ته نن شپه تیریدل هم ستونزمن شوي و. هغه ټوله شپه وینې پاته و او دمارسې په اړه په فکرونو کې ډوب و.

بله ورځ هغه د اغا حسن سره یو ځای شو او دمارسې په اړه یې ددغې نوې انکشافاتو په رڼا کې خبرې وکړې، اوس هغه غوښتل چې کوم وفاداره او نیک انسان البانیه ته و استوي او دمارسې په اړه معلومات را ټول کړي. هغه ته یوه موهمه هیله په زړه کې راگرزیده چې کیدای شي مارسې ژوندی وي. هغه خپل دوست اغا حسن ته خپله ټوله قصه وکړه. او بیا یې دخپل منځې مشورو له لارې دیني چري یو ډیر تکړه او وفاداره سپاهی «ابراهیم» دالبانیه په لورد لیږلو پریکړه وکړه.

خو ورځې وروسته ابراهیم خپل ساده کالي واغوستل او دالبانیه په لور روان شو، په دې وختو کې قاسم دسلطان سره د کتلو هڅه ونه کړه. خونن یې ددې خبر د اوریدو وروسته چې سلطان یو ځل بیا هوډ کړې چې سلطان محمد په تخت کینوي او پخپله یو ځل بیا گوښه ناستې شي او خپل عبادت ته دوام ورکړي، نو دسلطان سره دکتلوله پاره محل ته ورغې. نن یې هوډ درلود چې د شهزاده محمد سره ویني، خو تر ټولو دمخه د سلطان سره دکتلوله پاره ورغې، سلطان هغه ډیر ژر خپل حضور ته راوغوښت. کله چې قاسم دسلطان خونې ته ورننوت نه دهغه په صوفیانه څیره یې نرۍ شاتته خندا وکته. قاسم په ډیر ادب سره دسلطان په خونه کې حاضر شو او هغه ته یې سلام وکړ او بیا خاموشه ودرید. سلطان قاسم ته د سر نه تر پښو پورې وکتل او بیا یې ورته په خدا کې وویل:

«مونږ خو داسې انگیرله چې قاسم بن هشام مونږ له یاده ویستلي یو. خو ستا را تلو یو ځل بیا مونږ ته د ډاګیزه کړه چې مونږ اوس هم ستا په یاد یو.» دسلطان په خبرو کې پټ طنز رانغښتې و، قاسم ورته په ډیره شوخی سره وویل:

« نه درونده سلطانه ! خدای تعالی دې زما په ژوند کې هغه ورځ نه راوړي چې زه به ستا په څیر د انسانیت محسن له یاده وکارېم..... ما زما هیله دا وه چې هره ورځ ستاسې دربار ته حاضر شم. خو هر ځل راته مخکې خنډونه پیدا شوي دي خو کله مې چې نن یو ځل بیا د سلطان د گونډه ناستې په اړه واوریدل ، نو ستاسو حضور ته د مشرف کیدو په خاطر راغلم.»

« ډیره ښه ! داسې څرگندېږي چې د غم دولت ته د خبرو د ډیرو نیکو او ښو لارو څخه مالا مال کړې یی .»

« د دولت غم ؟..... درونده سلطانه ! زه ناپوهه په دې کنایه باندې ونه پوهیدم»

« زما مقصد دادې چې د البانوي کنیزی د لور مارسې ورکیدا ته بلکل له منځه وړې یی . مونږ همدې ته د غم دولت وایو.»

د سلطان داشارې په پوهیدو د قاسم سر ښکته شو او سلطان ورته یو دوه قدمه نور هم رامخته شو. د قاسم په اوږه یی لاس کینښود « قاسم بن هشامه ! ته زما د زامنو په څیر یی . یاد ساته چې مونږ ستا د حالاتو څخه بې خبره نه یو. مونږ د جنگ د محاذ څخه د راستنیدو وروسته سمدستي یو قاصد سکندر بیګ ته استولې و ، سکندر بیګ زموږ قاصد ډیر ښه پیژني. زه هیله لرم چې هغه به زموږ د خبرې څخه انکار ونه کړي. ځکه ما دهغه سره د خپلو زامنو څخه پورته مینه کړې ده. زه پوهیږم چې هغه بغاوت کړې دې خو زه دهغه بغاوت د یوه نازولې ځوې د ضد په څیر گڼم او دهغې څخه زیات اهمیت نه ورکوم.»

« خو درونده سلطانه ! سکندر بیګ یواځې بغاوت نه دې کړې بلکه خپل مذهب یی هم تبدیل کړې دې. یا په بل عبارت هغه اوس مرتد شوی دې»

« هو ! زه په دې اړه معلومات لرم. خو زه په دې ډاډه یم چې هغه به یوه ورځ نه یوه ورځ زموږ پلرنی مینه په یاد راوړي او بیرته به خپل اصل ته راگرځي. ما هغه ته د خپلې مینې څه ښې ښانې هم ورلیږلې دي ، په دې اساس زه هیلمن یم چې هغه به زموږ د همدې احساناتو په بنسټ د البانوي ونیځې لور مارسې بیرته دلته را ولیږي.»

خو قاسم د سلطان په خبرو باندې لږ څه ډاډ هم ونه ښوده. اودا چې سکندر بیګ به دهغه خبره ومني او مارسې به بیرته ورته را ولیږي. لمړی خو هغه د مارسې د ژوند په اړه ډاډه نه و. خوبیا یی هم د سلطان څخه مننه وکړه او تر ډیره پورې هملته چپ چاپ ولاړ و. خوبیا یی وویل:

« درونده سلطانه ! شهزاده محمد لا تر اوسه پورې ډیر کوچنې دې او د سلطنت د ښمنان هر وخت په سنگر کې ناست دي ، زه د معظم سلطان دربار ته په دې خاطر راغلې یم چې د ملت د پاسبان توجه دیني چري د فوځ په لور را وگرځوم ، ځکه په هغوې کې دڅو ورځو راهیسې یو ځل بیا د تنخواگانو د کمښت په اړه زوگ اوریدل کیږي،

درونده سلطانه ! ماته داسې بریښي چې په اورنه کې یو ځل بیا سازش د پښیدو په حال کې دي . او د قیصر سلطان ددې جال دخپرولو له پاره دسلطان د غیابت نه دگټې د پورته کولو هڅه کوي .

قاسم دسلطان دگوبڼه ناستې څخه د را پیدا کیدونکو اندیښنو په اړه د خپلو خیالاتو څرگندونه کوله ، ترڅنګ یې د تازه حالاتو څخه هم سلطان خبر کړ ، خو دا ځل سلطان دهغه خبرو ته د توجه کولو په ځای په خندا ځواب ورکړ او ورته یې وویل :

« ته اندیښنه مه کوه ماته د تنخواگانو د کمښت د بحث په اړه پوره پوره معلومات تر لاسه شوې دي . اومونږ د ینی چري د فوځیانو دتنخواگانو د لوړولو له پاره حکم جاري کړې دي ، په دې اړه د اندیښنې کولو اړتیا نه شته . دا غوښتنې د کوم سازش له مخې نه دي رامنځته شوې ، بلکه د ډیرې مودې څخه د سپاهیانو دا غوښتنې مونږ ته را رسیدې .»

خو دسلطان ددې تسلی څخه که سلطان پخپله ډاډمن و خو قاسم په هیڅ صورت ډاډمن نه و . داسې بریښیده چې د قیصر جاسوسان لا تراوسه هم په اورنه کې پټ پراته دي ، قاسم تر یوه وخته پورې دسلطان په خونه کې پاته شو ، په همدې وخت کې ورته سلطان وویل چې هغه غواړي یو ځل بیا د ایدین سیمې ته د خپلو پخوانیو مصروفیتونو له پاره ولاړ شي ، دا دسلطان پریکړه وه او قاسم ددې پریکړې د ماتولو له پاره هیڅ وس نه درلود . په همدې خاطر چې ولاړ و ، دبیرته راستنیدو په وخت کې قاسم د شهزاده محمد دکتلو له پاره ورغې او پاته ټوله ورځ یې دهمغه سره یوځای تیره کړه .

څو ورځې وروسته قاسم د ایدین خانقاه ته ور رسیدلې و او شهزاده محمد یو ځل بیا د سلطان ځای ناستې ټاکل شوي و ، په اورنه کې ښه خوشحالي وه . د نوې سلطان د تخت ناستې په وخت کې هرې لورې ته د جشن له پاره تیاري نیول شوې و ، تیرو فتوحاتو هم دعثماني سلطنت اوسیدونکې ډیر خوشحاله کړي و ، بازارونه اوکوڅې د تجارتي اموالو څخه ډکې وې ، دلرې لرې ځایو سوداګرانو به خپل مالونه راوړل او د اورنه په بازارونو کې به یې پلورل . هره ورځ سهار به چې د اورنه د بازار دروازې پرانستل کیدې نو د مسافرینو قطارونه به ولاړ و ، د تلونکو په ځای په د راتلونکو شمیره زیاته وه . دینی چري سپاهیانو به رنگ په رنگ خلک کتل ، قاسم به هم هره ورځ ینی چري لښکر ځای ته د بازار د دروازې څخه تیریده . په همدې وخت کې دهغه سترګې د اروپا څخه د راغلې قافلې په یوې ډلې ونښتې . دا قافله نه ډیره لویه وه او نه ډیره کوچنۍ ، خو د سوداګرانو قافله معلومیده په سامانونو بار اوبڼان قطار په زمکو باندې ګونډه شوي و او د قافلې نارینه اوبښځینه ټول د اوبڼانو ترڅنګ په زمکو ناست و . هرې چیرې یې خپل پوزکې غوړولي و او په خپلو خوراکو کې مصروف و . قاسم ددې قافلې څخه د تیریدو په وخت کې دخپلو معلوماتو له پاره د یوه سوداګر څخه و پوښتل :

«وروره ! دا قافله دکومه ځایه څخه راغلي ده؟»

«زمونږ قافله د سربيا د پولو څخه راغلي ده.»

قاسم د خپل اس د تم کیدو پرته دا پوښتنه کړې وه اوبيا یې دخپل آس واگې سستې کړې وې. خو د سربيا یې پولو دخبر دا وريدو سره سم یې د بوسنیا یې شهزادگۍ انځور په فکر کې را وگرزید. د قاسم آسپ په پوره گړندی توگه د خپل معسکر په لور ور روان و.

د سربيا یې پولو څخه راغلي قافله د اورنه ښار ته د ورننوتلو سره سم خپره وړه شوه. په قافلې کې گډون کونکې هر وگړې دخپلو خپلو کارو په لور تللې و. خو دوه اجنبي ښځې اویو زوړ سړې لا تر اوسه په اندېښنو کې گرزیدل را گرزیدل. هغوی په اورنه کې یواځې یو سړې پیژانده او هغه هم قاسم بن هشام و. ځکه دغه دواړه ښځې ، یوه یې مریم اوبله یې دبوسنیا شهزادگۍ حمیرا وه او زوړ سړې عباس نومیده.

دا خلک د بوسنیا څخه د لښکرو د روانیدو نه درویش ورځې وروسته د اورنه په لور را روان شوي و، خو د سوداگرانو هغه قافله چې دوی ورسره اورنه ته راغلي و ډیر ځنډ روانه شوی وه او که نه دوی به د لښکرو پسې سمدستي وروسته اورنه ته را رسیدلې وای.

نن قاسم د همدې قافلې تر څنګ تیر شوې و ، او د یوه سوداگر څخه یې د قافلې په اړه پوښتنه هم کړې وه خو حمیرا اویا بل څوک یې نه و ترسترگو شوي.

عباس د پوره فکر او غور وروسته د ښار په لور د تللو پریکړه کړې وه ، حمیرا او مریم هم په خپلو ټکریو کې ځانونه راوغاړلي وچې ترې اسلامي پرده ډاگیزه کیده ، دوی د دیوال د لویۍ دروازې څخه ښار ته را ننوتې وو او د چا څخه د پوښتنې ایگنې پرته د ښار په لور روان و. دوی د خپله ځانه سره نه کومه سپرلۍ درلوده اونه څه ډیر سامان او وسایل ورسره و. شهزادگۍ له ځانه سره څه هیږې جواهرات او طلا درلودل. عباس او مریم هم له ځانه سره د خپل کور قیمتي وسایل را خستې و. هغوی فکر کاوه چې خپل دغه قیمتي وسایل وپلوري او هلته په اورنه کې پرې ځانته یو کور واخلي او تر څنګ یې په څه کاروبار پیل کړي. عباس ویل چې هغوی به د قاسم په واسطه دلته څه تجارتي کار پیلوي ، خو شهزادگۍ حمیرا هغه ددې کار څخه مننه کړ ، خو معلومه نه شوه چې هغه ولې عباس ددې کار څخه مننه کاوه. حال دا چې که هغوی غوښتلې نو هغوی د قاسم په واسطه پادشاهي میلمستون کی اوسیدای شول ، اخر هغه د بوسنیا شهزادگۍ وه ، خو داسې بریښیدله چې هغې د شاهي ژوند په ځای ساده ژوند ته زړه ښه کړې و.

دوی د اورنه د بازار په منځ کې تر ډیره پورې ولاړل ، بلاخره عباس د یوه سراې تر مخه پړاوو کړ ، اوس نو هغه حمیرا ته په استفهامیه سترگو کتل.

«لوري! زما په فکر چې مونږ به په همدې سرای کې پراو کوو، او مونږ باید یوڅو ورځې همدلته واوسو.»

حمیرا د سرای په تعمیر باندې سترگې وگرځولې او بیا یې په مثبته توګه خپل سرو خوځاوه او ویی ویل: «سهي ده کاکاجانه!.... څنگه یې چې ته مناسبه ګڼې....»

دلږځنډه وروسته هغوی د سرای دمنشي سره خپل نومونه لیکل، دا سرای د ښار په منځنۍ برخه کې پروت و، د سرای یوه ملازم دهغوی کالی اوسامونونه واخستل او هغوی ته یې خپله د اوسیدو ځای وروښوده. دا یوه پراخه او هوالرونکې کمره وه، کړکیو ته یې پردې پرتې وې او زمکه یې فرش وه او په فرشې زمکه باندې بستري غوړیدلې وې. خوعباس انگیرله چې دا کمره د ښځو د اوسیدو له پاره مناسبه نه ده خو بیا هم دوی همدې کوټې ته ورننوتل او دروازه یې تر شا وتړله.

تراوسه پورې لا داخلک سهي ناست هم نه و چې دکمرې روازه یې وټکیده. دواړو نجونو دروازې ته وکتل، عباس ورپورته شو او دروازه یې پرانسته. ویی کتل چې د پوښ عمر یو انسان یې تر مخه ولاړ و. هغه ډیر معصومه ښکاریده، اوعباس ته یې په ډیر غو سره کتل. دعباس له پاره ددې سرې کتل د هیلو پر خلاف کار و. پخوا له دې چې عباس ترې څه وپوښتي هغه سرې پخپله په خبرو پیل وکړ:

«درونده مشره!..... ایا ستانوم «بارتاکوزین» نه دې، زه خوتا پیژنم»

د یوه اجنبی له اړخه دخپل نوم په اوریدو سره عباس..... ډیر زیات حیران پاته شو. دحمیرا او مریم غوږونه هم د خبرو اوریدو ته ولاړ پاته و. خو هغه اجنبی نور ځنډ ونه کړ او سمدلاسه یې وویل:

«ګورئ تاسې ویریرئ مه!..... دا دنیا ده..... په دې دنیا کې یو انسان د بل سره لیدل کتل کوي. داسې بریښي چې تاسې زه ونه پیژندل. زما نوم اربان دې دهنګري اهنګریم. ما دکریټ څخه تر یونانه پورې له تاسره یو ځای سفر کړې و. ته زمونږ دجهاز کپتان وې.

عباس ته داسې څرګنده شوه لکه یو ناڅاپه چې د خوبه رابیدار شوې وي. هغه ته ټول هرڅه په یاد راغلل. هغه ته دا هم را په یاد شول چې د اربان سره یې یوځای د جهاز په پورتنې پوړ کې پوره میله درلوده. ترڅنګ یې دهغه سره یې د ټولې نړۍ په سیاسي مسایلو باندې بحث هم کړې و. عباس په بیرته ددروازې پلې پرانستې، د اربان سره ورغاريوت. ددې کار سره دحمیرا او مریم په مخونو کې هم دخوشحالیو څپې را څرګندې شوې.

اهنګر اربان تراوسه هم په همدې سرای کې اوسیده. دا همغه وګړې و چې یوه ورځ په ناڅاپې توګه دقاسم سره په همدې سرای کې مخ شوې و او بیا قاسم ورسره دبیا کتلو ژمنه کړې وه. خو قاسم د خپلو زیاتو مصروفیتونو په اساس دهغه سره بیا نه وکتلي. دا همغه وګړې و چې د اوسپنې د خپرولو په فن کې یې ډیره پوهه درلوده. په هغو

وختو کې به د اوسپنې څخه د شیانو جوړول دومره اسانه کار نه و. ډیر کم خلک د اوسپنې په پخښولو باندې پوهیدل. پاته ټول هنگران یواځې د اوسپنې په گرمولو او دهغې څخه د سټک او تېر د جوړولو په کارونو پوهیدل. اربان د اوسپنې څخه د ډیرو ښو شیانو په جوړولو پوهیده. هغه به اوسپنه ویلي کوله ځکه چې هغه ډیره پوه او ماهر ساینس پوه و. په هغه وخت کې به یې د گندهک د استعمالولو په واسطه بارود استعمالول. خو تردې وخت پورې د بارودو د وسلې استعمال ډیر کم و. اربان د جنگې موخو په خاطر یو ځانگړې ډول منجیق جوړول غوښتل ترڅو د همدې منجیق په واسطه د بارودو تر ټولو ستر گوله هم تر ډیره لرې پورې والوزوي. اوس نو اربان د عباس پخواني پیژوندونکې و، خو ورته معلومه نه وه چې عباس مسلمان شوې دې. تر اوسه یې عباس د بارتاکوزین په نامه پیژانده. هغه وخت چې عباس او ورسره نجونې دې کمرې ته ورننوتلې نو هماغه وخت اربان عباس کتلې و او پیژندلې یې و. په دې خاطر هغه ددوې د کتلو له پاره دلته راغې، عباس په ښه توگه هغه ته ښه راغلاست ووايه او دننه کمرې ته یې ور باله. په کمرې کې یې دخپلې لور په لور اشاره وکړه او ورته یې وویل: «دا زما لور مریم ده..... اودا شهزادگۍ حمیرا ده.....»

«مریم؟..... حمیرا؟..... ایا تاسو اسلام قبول کړې دې؟ اربان ترې په حیرانتیا سره وپوښتل.

عباس ورته په خندا کې وویل چې: «الحمد لله، اوس زما نوم عباس دې، مونږ بوسنیا پرې ایښې ده او هوډ مو کړې چې همدلته واوسېږو.»

خو اربان د عباس خبرې په غور سره نه وې اوریدلې. د شهزادگۍ حمیرا په لور یې وکتل او ورته یې وویل: «درنې شهزادگۍ!..... درونده مشره! ایا دا ښځه شهزادگۍ ده؟»

خو د عباس نه مخته شهزادگۍ ځواب ورکړ. «نه درونده میلمه! زمونږ پلار به مونږ ته د مینې نه کله کله د شهزادگۍ په نوم غږ کاوه.....»

د حمیرا د ځواب څخه اربان خاموشه شو، عباس ورته د کیناستو له پاره وویل، بیا دوی کیناستل او د اورنه په اړه یې خبرې پیل کړې..... اربان د خوتیرو میاشتو راهیسې دلته په اورنه کې اوسیده. او د ښار د تر ټولو مشهور هنگر سره یې ملازمت اختیار کړې و. خوتر اوسه پورې په همدې سرای کې اوسیده. د سرای د مالک سره یې هم د دوستۍ اړیکې ډیر غځولي و چې د سرای مالک پخپله نه غوښتل هغه ددې ځایه ولاړ شي. که هغه تلې هم نو چیرې به تللې وې، په ښار کې یو تنها سړې یواځې په سرای کې اوسیدې شي، اربان د نن څخه څلور میاشتې مخته د قسطنطنیې څخه را روان شوې و، دهغه ټول ژوند په سیر او سیاحت کې تیریده. ډیر ساده او درویش صفت انسان و. د کوچنیوالي څخه یې تر بلوغت پورې اوبیا تردې دمه یې ژوند د ډیرې نژدې څخه کتلې و. او دنیا ته د توجه نه کولو په اساس په یو ځای کې پاته کیدو اتم کیدو ته زړه نه ښه کاوه. هغه ترڅو کالو پورې

هلته په قسطنطنيه کې دخپلې پوهې څرگندونه کوله ، خو يوه ورځ يې په ناسته ناسته دمسلمانانو سره داپړيکو د نيولو اودهغوي په اړه د معلوماتو د ترلاسه کولو شوق په زړه کې وگرزید. په همدې خاطر اورنه ته راغې . په اورنه کې يې لمړۍ د قاسم سره ليدنه وشوه . اوبيا يې ترڅو ورځو پورې د قاسم د را تلو انتظار وکړ خو کله چې قاسم تر ډيرې مودې پورې را نغې نو بيا يې کرار کرار دنورو خلکو سره اړيکې جوړ کړل. دسراي مالک دهغه سره د ورورگلوۍ اړيکې جوړ کړل.

نن ورته په ناڅاپي توگه پخواني بحري کپتان بارتاکوزين تر سترگو شو . هماغه ملاح چې ده ورسره د کريټ نه تر يونان پورې سفر کړې و . عباس ته هم هغه سفر ، که څه ډير لنډ و ، را په ياد شوې و . خوداربان جذاب شخصيت ټول مسافرين دخپل ځان سره اشنان کړې و . په همدې خاطر دجهاز کارکونکو د عباس په گډون دهغه سره په پوره ازاده توگه گپ شپ لگاوه . داربان د سخاوت له مخې به هروخت د جهاز پورته پور درنگينيو څخه ډک و . په همدې خاطر نن عباس د اربان په کتلو باندې ډير خوشحاله و او په ډيره بڼه توگه يې ورسره روغبړ وکړ اوبيا يې کمري ته يوړ او دخپلې لور او شهزادگۍ سره يې دهغه پيژندگلوۍ هم وکړه . بيا عباس د اربان څخه وپوښتل .

« خو وروره ! ته دلته څه کوي او دڅه وخته راهيسې دلته مېشت يې ؟ »

« زه دمسلمانانو د ژوند طريقو اولارو تر دې ځايه راوستې يم زه غواړم به ژوره توگه اسلام مطالعه کړم او اوس خو دمسلمانو اهنگرانو سره يو ځاي غواړم د بارود د لرې وېشتلو له پاره منجنیق تيار کړم »

کله چې اربان ورته دخپل پلان په اړه خبره وکړه نو د عباس سترگې پرانستې پاته شوې « بارود وېشتونکې منجنیق ؟ اربانه ! دا خو د جنگ ډيره خطرناکه وسله وي ، دا ته څه کوي ؟ ته خو دجنگ او حرب سخت مخالف وي »

اربان ورته مسکې شو اوبيا يې په هواکې سترگې گرځولې او ورته يې وويل : زه اوس هم دانسانانو د وژلو سخت مخالف يم او دا ډول عمل په کلکه غندم . زه اوس هم همدا غواړم چې يو انسان د بل سره په مينه او محبت ژوند وکړي خو هلته په قسطنطنيه کې ما وکتل چې يو شمير خلک نه غواړي په زمکه باندې امن قايم شي ، ما د قسطنطنيې دقيصر خبرې اوريدلې دي ، هغه دشيطان نماينده دې ، د امن نه ډک ښارونه ورانول ، دانسانانو وژل دهغه مشغله ده دقيصر د کتلو وروسته زه په دې ډاډمن شوم چې دامن د راوستو له پاره جنگ کول اړين دي »

حميرا د اربان خبرې په پوره دلچسپۍ سره اوريدې ، دهغې په سترگو کې تحسین کونکې خپې وې . هغې په لمړي ځل اربان ته مخ کړ او ورته يې وويل :

« کاکا جانه ! ته به بارود وېشتونکې منجنیق څه ډول جوړ وي ؟ »

« مونږ به هغې ته منجنیق نه وایو بلکه توپ به ورته وایو د عیسایی نړۍ یو شمیر ساینس پوهان همدا ډول توپونه جوړوي ، خو هغه انځور چې زما په ذهن کې دې نو هغه به زمونږ د توپ د نړۍ بهترين او غوره توپ وي . (عثماني دولت ..) . زه به د پرانستي گندهک په ځای د توپ گولۍ جوړوم ، دهغې گولۍ په واسطه به ډیر کلک دیوال هم له منځه ځي ...»

بیا خو ته باید د سلطان سره وويني سلطان به ستا د خدمتونو ډیره قدرداني وکړي»

« زه هم غواړم چې د سلطان سره ووينم ، خو دهغې نه مخته زه غواړم چې دخپل توپ یوه کوچنې نمونه تیاره کړم ، په همدې خاطر زه دیوه اهنګر سره کار کوم ، اوس خو زما د توپ نمونه نژدې ته چې تیاره شی . او زه به یی ډیره ژر د سلطان تر مخ وړاندې کړم»

زاړه عباس هم اورنه ته د خپلو راتلو موخې بیان کړې . هغه ورته وویل چې اوس مونږ غواړو همدلته په اورنه کې و اوسېږو . او خپل پاته ژوند دخپلو مسلمانو ورونو سره یو ځای تیر کړو . هغه بیا تر ډیره پورې دخپل راتلونکې پلان په اړه خبرې وکړې

خو ورځې وروسته عباس دخپلو دواړو لونیو یعنی شهزادګۍ حمیران او مریم سره یو ځای یو محل ته ولاړ . اربان هم ورسره ملګرې و . شهزادګۍ حمیرا دخپل ځان سره قیمتي جواهرات او سرزر درلودل ، هغه یی و پیریدل اود سراې د مالک په کومک یی یوبڼه کور پرې را ونيوه . زاړه عباس هم دخپلو وسایلو د خرڅون نه وروسته یو کوچنې کاروبار پیل کړ . اربان به هم خپله میاشتني تنخوا همدې کورته راوړه او په دې ترتیب دوې ټول همدلته په دې کور کې سره یو ځای میشت شول . اربان لا تر اوسه پورې په ښکاره توګه اسلام نه و قبول کړې خو په زړه کې هغه مسلمان مسلمان و .

په همدې وختو کې سلطان مراد خان ثاني یو ځل بیا ګوښه ناستې شو او خپل ځای ناستې شهزاده محمد یی په تخت کیناوه . قاسم یی دهغه ځانګړې سلاکار و ټاکه . او پخپله بیرته « ایدین » ته ولاړ . اوس نو حالات هم ډیر حیرانونکې وو . قاسم تر ډیره پورې ډاډمن شوې و چې مارسې شهیده کړل شوې ده . او د بوسنیا شهزادګې د قاسم د شخصیت څخه اغیزمنه شوې وه او ان تر اورنه پورې دهغه تر شا راغلې وه او همدلته په اورنه کې یی ساده ژوند پیل کړې و . هغې هڅه کوله چې خپل ځان را څرګند نه کړي . هونیادې دهنګری د پادشاه لارډ سلاس د وژنې وروسته د هنګري د پادشاهي تخت نیولې و . او سلطان د درویشانو لیکو ته بیرته ورستون شوې و ، شهزاده محمد دخپل پلار ځای ناستې ګرزیدلې و مارسې شهیده شوې نه وه او روغه رمتیه د سکندریېک محل ته ور رسول شوې وه . په داسې حال کې چې سلیم پاشا تر اوسه هم په اورنه کې پروت و او دخپلې جاسوسۍ ریښې یی هرې لورې ته ځغلولې .

څنگه چې سلطان بيرته خپل گوښه ناستې ځاي ته ورغې اونوې شهزاده په تخت کيناست نو د سليم پاشا کارونه نور هم اسانه شول. اوس خو ابوجعفر په اورنه کې نه و ، او سليم پاشا ته د ابوجعفر دشتون اړتيا هم نه وه ، هغه د ابوجعفر څخه هم تيز او ګړندې انسان و . هغه د سلطان د نشتوالي څخه ګټه پورته کړه او په ښي چري کې يې د بغاوت تخم و شينده . هغه د ډيري پخواني مودې د تنخواگانو د کمښت مسئله يو ځل بيا را وسپړله او په نوو ځوانو سپاهيانو کې يې د بغاوت اور ته پوکې ورکړې . دا اور د ځنګل د اور په څير ډير ژر هرې لورې ته خپور شو او په ډير لږ وخت کې يې پوره سلطنت په خپلې لمن کې را ونغښت . دا د ۱۴۴۵ز کال پيښه ده .

سليم پاشا د بغاوت په خپرولو کې ځکه ډيره اسانتيا پيدا شوه چې ابوجعفر د شلو کالو راهيسي ددې بغاوت ريښې هرې لورې ته ځغلولې وې . د سپاهيانو دې بغاوت عثماني سلطنت يو ځل بيا ولړزاوه . نوې ځوان سلطان سخت په ويره کې ولويد . په ښار کې باغيانو بلوا ګانې جوړې کړې او د سترګو په رپ کې د اورنه خوشحاله او امن ناکه ښار د فساد او بلواگانو په واسطه په وير او ويراني بدل شو . هرې لورې ته د بلواکونکو ډلې تپلې ګرزېدلې ، چور ، چپاول ، لوټمار او وژنه هرې لورې ته روانه وه او سرکاري ځايونه د اور په لمبو کې سوځيدل . سلطان محمد خان ددې حالاتو څخه ډير غمښن شوې و ، په دې نه پوهيده چې په څه ډول دا بغاوت و ځپوي ، بهرام خان هم په ښار کې د منډو تررو په واسطه نور ستومانه شوې معلوميده خو هغه و نه توانيد ددې سازشونو سرغڼه ترولکې لاندې راوړي . د ښار کوټوال هم په هر ځاي کې پلټنه کوله ، خو ديوه لاس هم د بلواګرو د مشرانو پورې نه ور رسيده . دا ځل د قاسم د لاسه هم څه پوره نه و . ځکه چې هغه د شاهي سراغ رساني د دندې څخه لرې کړل شوې و . او دبله اړخه دمارسي بيلتون په ذهني توګه مفلوج کړې و .

خو ورځې تيرې شوې او بلواګرانو په ښار کې دخلکو د امنيت نه خوندي ژوند د دوزخ په څير ګرزولې و ، په ښي چري کې هم درز پيدا شوې و ، او عثماني سلطنت يو ځل بيا په بنسټيزه توګه د ګواښونو سره مخ و . د سلطنت امراء يو ځل بيا د نوې سلطان دربار ته راغلل او يو ځل بيا يې ترې د مشر سلطان مراد خان د بيرته راستنيدو غوښتنه وکړه ، دا ځل نوې سلطان ، قاسم بن هشام ته د ادانده ور وسپارله خودا ځل د قاسم سره د خواجه خيرې په ځاي دهغه مشر ورور طاهر بن هشام ملګري شو . د سلطان محمد خان د حکم سره سم دا دواړه وروڼه د ايدين په لور روان شول .

دا د جمعې مبارکه ورځ وه او خلک د ويرې او ترهې له لاسه په کورنو کې بند ناست و ، د ښار په کوڅو کې ديني چري باغي ډلګيو ګشت کاوه ، کله به ديوې کوڅې څخه د خلکو ډله را ښکاره شوه ، تيرې به يې وورولې ، املاکو ته به يې اور واچاوه او کله به د بلې کوڅې څخه . بلواګرانو د ښار د کوټوال دفتر هم کلابند کړې و .

په حقيقت کې ددې ټولو کارونو پرې د سليم پاشا په لاسو کې و ، په داسې حال کې چې هغه به په خپله ټوله ورځ د نوې ځوان سلطان ، سلطان محمد په دربار کې ناست و . هغه نه يواځې شاهي طبيب و بلکه د سلطنت په

عمایدینو کې یی هم ډیر بڼه نوم درلود. هغه ورځ چې سلطان محمد خان قاسم بن هشام د ایدین په لور ورلیږه نو په هغه ورځ سلیم پاشا هم ناست و. هغه ته دا خبر چې قاسم بن هشام د سلطان مراد خان ثاني په لور ورلیږی ترڅو هغه بیرته راستون شي، د ډیرې اندیښنې وړ و. خو د قاسم او دهغه د مشر ورور طاهر د ایدین په لور د لیږلو د خبر سره سم دهغه په سترگو کې د مکاری یوه څپه را پیدا شوه او کله چې قاسم او ورور یی طاهر د ایدین په لور روان شول نو سلیم پاشا سمدلاسه خپل لاس پوڅې را وبلل او هغوی ته یی حکم وکړ:

« قاسم بن هشام او طاهر بن هشام د اورنه څخه بیرون تللې دي، تاسې دهغه د کور څارنه کوئ، هسې نه چې په ښار کې بلواگران او فتنه اچونکي دهغه کورنۍ ته کوم زیان ور ورسوي.» ددې خبرې سره دهغه په شونډو کې د مکاری نه ډکه خدا وه او په سترگو کې یی شیطاني نڅا ځلیده. هغه ددې بغاوت مشر و او د ابو جعفر نائب او بسپنه کونکې و. دهغه دغو پټو گماشتو دهغه خبره ډیره بڼه درک کړې وه. او دهغې د پلې کولو له پاره سمدلاسه دخپلو ځایو څخه پورته شول.

د سلیم پاشا د حکم څخه یو ساعت وروسته د بلواگرانو یوه ډله چې نژدې پنځوسو کسانو ته رسیده، شعارونه ورکول، ځای ځای یی ویجاړه او د قاسم د کور په لور ور روان و. دوی د یوه منظم پلان له مخې دلته را روان و. سلیم پاشا خپل پخواني دښمن قاسم ته سخت ټکان ورکول غوښتل. په دې وخت کې په ټول ښار کې داور اچولو پیښې او وړانې ویجاړې روان و نو که چیرې په همدې حالاتو کې هغه د قاسم په کور باندې یرغل راوړي نو په چا به شک کیږي؟

کله چې د قاسم په کور کې ناستو خلکو په کوڅه کې شور و غوغا واوریده نو هغوی دخپل کور دروازې ددنه څخه و تړلې ترڅو د بلواگرانو ډلې د تخریب له پاره کور ته را ننه نه وځي. دواړه کوچنيان علي او عمر بې له کومې ویرې د بام سر ته وختل. او په کوڅه کې یی موجوده بلواگران څارل. د قاسم زوړ پلار خپل پخواني را یاد کړل او لوڅه توره یی په لاسو کې ونیوله او دخپلې ښځې، نگور، او کوچنیانو د خوندي ساتلو له پاره هملته د دروازې تر څنگ و درید. دمارسې زړه خادمه هم په همدې کور کې ددوی سره یو ځای اوسیدله.

بلواگران چې کله دروازې ته را ورسیدل نو سمدلاسه یی د دروازې په وهلو پیل وکړ، دې دکارد هشام په اعصابو بد اغیز وکړ او په ذهن کې یی د نامعلومه خطرونو زنگونه اوریدل کیدل. هغه په زړه کې ویل چې کومه بده سانحه مخته راتلونکې ده. بلواگرانو اوس هم په پرلپسې توګه دروازه وهله. د طاهر ښځه په یوه منډه یوې کوټې ته ورغله او د طاهر غشي او کمان یی راواخستل او په یوې مورچې کې کیناتسه. دهشام ښځې او د قاسم د مور فکر د کوچنیانو په لور واوځېد، په یوه منډه یی بام ته ځان ورساوه او هغوی ته یی ورغږ کړ، علی او عمر اوس د سیل کولو په ځای د ویرې او خوف له لاسه د بام په یوه ځای کې پټ ناست و. بلواگرانو دروازه په پرلپسې

توگه وهله او ويل يی «دروازه پرانیزی او که نه مونږ یی ماتوو» خود زاړه هشام د دروند اواز په اوریدو سره بلواگران خاموشه او شاته شول. هشام هغوې ته وویل:

«غدارانو د دروازي په ماتولو سره تاسو خپل مرگ ته اواز کوئ، کورته د رانتوتلو تر مخه زروارې فکر وکړئ، ځکه دلته ستاسې تر مخه د حجاز ستر او ماهر توره وهونکې هشام بن عدي ولاړ دي.»

خو څو ثانيې وروسته په بلواگرانو کې درې څلور کسو نقاب پوښانو د هشام بن عدي د کور دروازه ماته کړه، دهشام اعصابو نور ځواب ورکاوه. دهغه مخ د غصې او قهر څخه تک سور اوختې و. او نيغ ولاړ و. په همدې وخت کې د دروازي يوه درېه او درې نقاب پوښان د کور دننه را ننوتل. خو زوړ هشام لکه د اوسپنې د دیوال په څیر دهغوې تر مخه ولاړ و. کله یی چې توره پورته کړه نو د ستونې څخه یی خالصه عربي لفظ الله اکبر را ووت. اوس نو حالات داسې و چې دغه زوړ هشام په ځانته ځان د درې څلورو کسانو بلواگرانو سره په جنگ کې ښکيل و. يوه ته هم دا مجال نه وه چې د کور دننه قدم واخلي. د قیصر جاسوسانو ته دا ډاگیزه شوه چې دغه وگړي په یواځې ځان ددوې مقابله کوي او ددوې هڅې یی د ناکامۍ سره مخ کړې دي. ځکه د هشام یوې تورې د بلواگرانو څلور تورې تم کولې. په همدې وخت کې د کور دیوه سنگر څخه یو غنډیدونکې غشې راغې او دیوه نقاب پوښه په خټ کې ور ونښت. نقاب پوښه د غوايي په څیر لاندې راپریوت. په همدې وخت کې یو بل غشې هم راغې او بل نقاب پوښه یی پرې را ځملاوه، دهشام توره هم دومره تیزه وه چې د بلواگرانو د څوکسو مټې یی پرې کړې وې، د اسمان سترگو کتل چې دهشام ځواني بیرته راستنه شوې ده. سکینې هم د خپل ناست سنگر څخه یو یوکس په نښه کاوه او غشي یی ویشتل. ددې کار څخه بلوايانو ته هلته په ډیوډۍ کې تم کیدل ستونزمن شول، او قدم په قدم شاته روان شول. په دې کار سره د هشام همت او جرئت نور هم زیات شو، ورمخته شو او دیوه اوږد نقاب پوښه په سړی توره را خلاصه کړه او دهغه سړی پرې پرې کړ. همدا وگړي ددې ډلې د بلواگرانو مشر و. کله چې بلواگرانو د خپل مشر حالت وکوت نو په تیښته یی پیل وکړ او د سترگو په رپ کې یی هغه ځای پرېښود او و تنستیدل اوس نو زاړه هشام خپله د وینو ډکه توره په لاسو کې نیولې وه او هملته په دروازه کې ولاړ و. او بې زړه او بې غیرته بلواگرانو پسې یی غږونه کول. نن هغه دخپلې تورې د وهلو هغه هنر را ښکاره کاوه چې که چیرې دهغه زامنو هغه کتلې وای نو نن به یی دهغه د فن د وهلو مهارت په خپله منلې وای.

خو لا تر اوسه پورې د بلواگرانو گوبن دمنځه نه و تللې. هشام د را لویدلې دروازي هغه پله بیرته پورته کړه او بیرته یی په همغه ځای کې و نښلوله د کوم ځایه چې را غورزیدلې وه. او د کور دروازه یی لکه د پخوا په شان بیرته د کور د دننه څخه و تړله. تر اوسه پورې هشام پوره ډاډ من شوې نه و. په دې خاطر هغه د وخت د پیدا

کیدو سمدلاسه خپل ټول کوچنیان د گاونډي کور ته بوتلل. ترڅو چې د بلواگرو د بیا یرغل څخه هغوي خوندي پاته شي. خو سکینې خپله مورچه پری نه بنوده. هغې وویل:

« پلار جان! زه به ستا تر څنگ اوږه په اوږه د دښمن سره مقابله کوم. مونږ به مور، کوچنیان او دغزاله خادمه هلته د گاونډي کور ته یوسو »

په همدې وخت کې کوچنیان او د هشام ښځه د بام څخه لاندې را ښکته شوي و خو دهغوي مخونه د ویرې او دهشت څخه تک ژیر شوي و. هشام ته دا ښه ښکاره نه شوه. عمر او علي ته یې مخ کړ او ورته یې وویل: « عمر او علي! د ویرې کولو اړتیا نه شته. ومو کتل چې ستاسې زوړ دادا خپل دښمنان څنگه و غللول. یاد ساتئ چې د زمري دیوې ورځې ژوند د گیدر دسلو کالو د ژوند څخه غوره دي. »

دا چې کوچنیانو ته به د خپل نیکه د خبرو څخه ډاډ ور په برخه شوې وي او کنه. خو لږه شیبه وروسته هغوي ټول د گاونډي کور ته بوتلل شول. دهغوي په گاونډي کې هم د یوه زوړ سالار کور و. که څه هم هغه زوړ سالار څه موده مخته مړ شوې و خو دهغه ښځه او یو زوی هملته اوسیدل. دهغوي په کور کې اوس د ښځو نه علاوه یو ملازم هم موجود و. هشام ورته په ډیره بېړه څه خبرې وکړې او د خپل اصطبل څخه یې یو آس دهغه په واک کې ورکړ او هغه یې کومې لورې ته ولیږه. په دې ټول وخت کې ددې ځای کوڅې دخلکو څخه خالي وې. بلواگران تللې و خو دهغوي دبیرته راستنیدو گواښ موجود و. که چیرې د ښار به بازارونو او کوڅو کې فساد، بغاوت او د اورلگولو پیښې نه وای نو هشام به هم کومې لورې ته تللې و. خو په دې وخت کې د اورنه ښار د کربلا انځور وړاندې کاوه. په دې خاطر هشام هملته په خپل کور کې د دښمن سره دمقابلې کولو هوډ وکړ.

دبله اړخه، کله چې سلیم پاشا ته خبر ورسید چې د قاسم او طاهر زاړه پلار د باغیانو پنځوس کسيزې ډلې ته په ځانته ځان ماتې ورکړې ده نو د قهر او غضبه سورشین کیده. هغه په خپلو باغیانو باندې سخت په قهر و ځکه هغه غوښتل د قاسم د نشتوالي څخه ډیره گټه پورته کړي. هغه چې کله د ناکامۍ خبر واورید نو سمدستي را پورته شو او خپله څیره یې پټه کړه او پخپله ددې شیطاني دندې د ترسره کولو له پاره را روان شو. دا ځل دهغه سره عام بلواگران نه و بلکه دیني چري د فوځ ډیره ښه توره وهونکې یې له ځانه سره راوړي و. دوی ټول په اسونو سپاره، دوی غوښتل چې په هره توگه چې شوني وې قاسم ته زیان ورسوي، داس سپرو دغه ډله په ډیره گړندی توگه د قاسم د کور په لور ولاړه.

لا تراوسه پورې هشام د پخواني جنگ ستومانیا نه وه لرې کړې چې د سلیم پاشا ډله یې د کور دروازو ته ور ورسیده او دروازه یې ورو هله. دروازه لاندې را پریوته او دوی ټول په یوه وار کورته ورننوتل. هشام د پخوا په څیر هغوي ته هملته په ډیوډۍ کې ښه راغلاست ووايه..... اوسکینې هم دکمان څخه خپل غشي په پوره تیزی

سره ویشتل. خودا ځل داسې بریښیده چې قسمت د زور هاشام پر خلاف دې، هغه په پوره میراني سره ددې غدارانو مقابله وکړه، دهغوې درې کسه سپاهیان یې دوزخ ته ورتیر کړل، دسکینې د غشود ویشتلو په واسطه هم څو کسه سپاهیان زخمیان شوي و، خودسپاهیانو شمیره زیاته وه او د زور هاشام متونور ځواب ورکاوه. بالاخره د هاشام توره نوره د گذار د تم کولو جوگه نه وه. او زور توره وهونکې عرب تراخه پورې د جنگیدو وروسته په شهادت ورسید.....

دهشام د راپرزیدو سره سم د سلیم پاشا دباغیانو ډله په ټول کور کې خپره شوه، تر دې وخته پورې پخپله سلیم پاشا روغ رمټ و. هغه په دې جنگ کې بلکل برخه نه وه اخستې. هغه هغې خونې ته چې سیکنه په کې په سنگر کې ناسته وه د ور ننوتلو څخه هم په ویره کې و، ځکه په دې وخت کې سکینې بې بې هم د غشو ویشتل پرې نښودې و او توره یې په لاس کې اخستې وه او د کوتې دروازې تر شا ولاړه وه. بلواگران په ویره ویره دهغې خونې ته ور ننوتل، لمړۍ یو نقاب پوښه او تر شا یې سلیم پاشا خپله توره په لاس کې نیولې وه او کمړې ته ور ننوت. هغه په ډیر احتیاط سره کمړې ته ور ننوتې و... خو دهغه احتیاط دهغه په کار رانه غې، ځکه سکینه لکه د وږې زمړۍ په څیر د دروازې د شا څخه را ووتله او په یوه ناڅاپه یې په دې نقاب پوښانو باندې حمله وکړه. هغې په خپل لمړني گذار سره د یوه نقاب پوښه کار ور ختم کړ او دیوې ماهرې تورې وهونکې په څیر په سلیم پاشا باندې حمله وکړه. سلیم پاشا دهغې د تورې وهلو دفن څخه په ویره کې لویدلې و ځکه هغه یو طبیب و، په داسې حال کې چې سکینه د هاشام ننگور او د طاهر ښځه وه. کله چې هغې د سکینې د تورې فن وکوت سمدلاسه شاته ولاړ خو پخوا ددې چې هغه شاته ولاړ شي او دسکینې د تورې څخه ځان خوندي کړي، سکینې پرې د لیونۍ په څیر حمله راوړه. دسکینې توره د طبیب په لاسو ورپریوته او دهغه د لاس درې گوتې یې پرې کړې او په لاندې فرش باندې یې ترې وغور ځولې. سلیم پاشا لکه د حلالې شوې وزې په څیر رمبارې وهلې او په داسې حال کې چې خپل لاس یې په تخرگ کې ننویستې و د کوتې یوه کونج ته ولاړ. اوس نو هغه ځانه سنبلاوه خو سکینه یې تر شاوه، اما سکینې هغې ته و نه رسیده ځکه درې څلور کسو نقاب پوښانو په دغه میرنۍ او زړه وړې ښځې باندې د شا له اړخه حمله کړې وه، سکینه و نه توانیده چې د څلورو واړو تورې له ځانه تم کړی په دې اساس سخته زخمۍ شوه، دهغې دچپ اړخ اوږه پرې کړل شوې وه او په سر یې هم د تورو زخمو نه و. یوناڅاپه یې د سترگو تر مخ اسمان و څرخید او بې هوشه په زمکه راپریوته.

نقاب پوښان ددې میرنۍ ښځې څخه ډاډمن شول، اوسمدلاسه د سلیم پاشا په لور ورغلل. ځکه سلیم پاشا د لاس د گوتو د پریکیدو درد څخه ډیر زیات نارامه و، په همدې وخت کې نور حمله کونکې هم دې کوتې ته را ننوتل، هغوې ټول کور لټولې و خو په کور کې یې ددې دواړو څخه بل څوک نه وموندلې. سلیم پاشا د همدې چغو او وایلاو په وخت کې وویل:

«دومره ژر نور خلک چیرې تللای شی؟..... هغوی به همدلته دگاونډې په کور کې وي، تاسو سمدستي د شاوخوا گاونډیانو په کورنو باندې حمله وکړئ.....»

د سلیم پاشا خبره لا نه وه تکمیل شوې چې بیرون په کوڅه کې د اسونو د تاخت اوازونه پورته شول، دوی سمدلاسه متوجه شول او د سلیم پاشا شپږم حس هم د خطر احساس کړې و، هغه یوه لمحۀ ځنډ هم مناسب و نه گانه او بیرون ته یی منډه کړه..... دهغه سپاهیان دهغه تر شاو. هغوی لا په کوڅه کې و چې د مخالفې لورې یی مخې ته داس سپرو یوه ډله راغله.

دا همغه خلک و چې د رابللو له پاره یی هشام دگاونډې نوکر ور استولې و، دوی د اغا حسن سپاهیان و، قاسم بن هشام دوست اغا حسن چې کله باغیان د قاسم دکور نه د وتلو په وخت کې وکتل نو سمدلاسه یی پر هغوی د حملې له پاره خپل آس را تاو کړ خو د سلیم پاشا سپاهیانو دهغوی سره د جنگ تاب نه درلود په دې خاطر هغوی ټولو خپلې لکۍ تاوې کړې او د سترگو په رپ کې دهغه ځایه و تښتیدل..... اغا حسن تر ډیره پورې دهغوی پسې خپل آس و ځغلاوه او ډیر ژر یی د قاسم د پلار او دهغه د ورنډار قاتلین را لاندې کړل او په ډیر کم وخت کې یی دهغوی گڼ شمیر له منځه یوړل..... خو.....

خو سلیم پاشا..... دهغه ځایه وتلې و. ځکه هغه د ټولو دمخه بیرون راغلې و او د ټولو نه مخته په خپل آس سپور شوې او تښتیدلې و....

اغا حسن د بلواگرو د له منځه وړلو وروسته بیرته راستون شو خو زړه یی په زوره زوره درځیده، او په ذهن کې یی ډول ډول خیالات را گرځیدل..... هسې نه چې د بنمن د قاسم کورنۍ ته زیان وراړولې وي... په همدې فکرونو کې ډوب د قاسم کور ته راغې. خو زړه یی هملته په ډیوډۍ کې ټکان وخوړ..... ځکه د قاسم پلار د خپلې تورې لاستې په خپل لاس کې نیولې و او په وینو کې لت پت پروت و. دهغه په څیرې کې اوس هم ډیر زیات رعب او ددبه وه. دهغه چپ اوښې لورې ته د بلواگرو لاشونه پراته و و. دوی ټول هغه په خپله او د خپلې ننگور په کومک له منځه وړي و. په کور کې مرگونې خاموشي خپره وه او هرې لورې ته د وینو لیکې خپرې شوې وې، اغا حسن په ډیره غمښته توگه را مخته شو او د هشام لاش یی را پورته کړ، اوس یی غوښتل چې دننه کوټو ته ورشي، هغه ډاډمن شوې و چې د طاهر ټوله کورنۍ شهیدان کړل شوي دي، خو کله چې کمږې ته ورننوت نو د یوې ښځې لاش یی تر سترگو شو، دهغې سراو اوږه زخمې وه، دې باوقاره اومیرنۍ ښځې لا تراوسه خپله توره په لاس کې نیولې وه او پرمخ پرته وه. په دې خونه کې د یوه نقاب پوښه لاش هم پروت و. او فرش ټول په وینو کې ډوب و. دا د اغا حسن له پاره ډیره ستره صدمه وه، هغه په دې ډیر غمژن و چې ولې په وخت د خپل دوست قاسم دکورنۍ د خوندی کولو له پاره نه و رارسیدلې. دکور ټول سامانونه خواره واره پراته و او هرشي په وینو کې معلومیده.

هغه تر اوسه پورې د گنگې په خير ولاړ و نه پوهيده چې څه وکړي، د هشام لاش يې په يوه تخت باندې کينود او خپل ملگرو ته يې د ټول کور د ليتون له پاره حکم وکړ.

په دې وخت کې يې بنځينه اواز تر غوږو شو. دا سې برينبيده چې دا به د سکيني اواز و. را منډه يې کړه او د سکيني په لور ورغې. داسې معلوميده چې هغه تر اوسه پورې ژوندی ده. هغه په بيره هلته ور غې او پر مخه پرته بنځه يې را سمه کړه، د سکيني سترگې خلاصې شوې، هغه په هوش کې راغلې وه، کله يې چې اغا حسن وکوت نو په مړ ژواندي اواز يې څه وويل: اغا حسن ورته سمدلاسه وويل چې:

« اغا حسن يم.... د قاسم دوست.... کوچنيان چيرې دي؟ »

اوس نو د سکيني پر مخ باندې يوه عارفانه شاتنه خدا وه، هڅه يې وکړه چې خپل سر را پورته کړي، اغا حسن ور مخته شو او دهغه سر يې را پورته کړ او په خپل زنگون يې کينود. اوبه عسکرته يې اواز وکړ تر څو اوبه راوړي.... سکيني ورته په حسرتناکه سترگو کتل، دهغېد شونډو څخه په ډير کمزورې اواز سره څه راوتل. « تاسو دلته په راتلو کې ځنډ کړې.... ژون.... ژوند ته مو خداي پاماني ويلې ده.... پلا.... پلار جان شهيد شوې دې.... هغه.... د ډيرو نقاب پوښانو سره مقابله وکړه.... هغ.... هغوې دوه.... دوه ځلې حمله وکړه.... ما.... دهغې.... سر.... دار.... زخمې.... زخمې.... »

د سکيني ساه خرابه شوې وه، داغا حسن ملگري اوبه راوړې، داغا حسن د اوبو پيال د سکيني په شونډو باندې کينوده، څو څاڅکي اوبه د سکيني په خوله کې ور توې شوې خو څه نورې دخولې نه بيرون توې شولې، کله چې د اوبو څاڅکي د سکيني د ستوني څخه تير شول نو هغه يو ځل بيا په هوش کې راغله او ويی ويل: « زما.... کوچنيان.... کوچنيان.... راوړس.... هغوې چيرې دي...؟ »

اغا حسن سمدلاسه عسکرو ته حکم وکړ چې د گاوندې دکوره دهغې کوچنيان را ورسوي، پخپله يې هڅه کوله چې سکيني ته تسلي ورکړي.

« ميرنۍ بنځې! مونږ سپاهيان ستا ميرانې ته سلام کوو. ته انديننه مه کوه، ته زخمي شوې يې. زه به دې همدا اوس د طبيب خوني ته ور ورسوم. »

خو دهغې په سترگو کې ناهيلې راپيدا شوې وه، او دخپل ژوندي پاته کيدو ټولې هيلې يې له لاسه ورکړې وې. د لږ ځنډ وروسته په يوې کوټې کې د قاسم د مور د ژړا اواز واوريدل شو، داسې ډاگيزه شوه چې د سکيني کوچنيان راغلي دي. دا ډير دردناکه حالات وو. عمر او علي هم صم خوني ته را ننوتل، دهغوې مخونه لکه د ژير لږگې په خير ژير شوي و. عمر او علي د خپلې شهيد کيدونکې مور سره يو ځای کيدل غوښتل، اغا حسن ددې

منظر د لیدلو توان نه درلود ، کوچنیان خپلې مور ته راغلل او دخپلې مور په څنگ کې کیناستل. د قاسم مور هم په ژړا او وایلا کې کوتې ته را ننوتله. په همدې وخت کې اغا حسن خپلو عسکرو ته حکم وکړ:

«خومره ژر چې شوني وې یوه ارامه بگۍ راوړئ ، ترڅو زه دا تر ټول ښه طبیب ته بوځم.»

خو اغا حسن ډیر هیلمن نه و. سپاهیانو د برق په څیر منډې وهلې ، سکینې چې کله خپل کوچنیان وکتل نود یو لاس د راپورته کیدو هڅه یې وکړه ترڅو د هغوی په رخسارو یې را ښکارې. خو ونه توانیده. دهغه پورته کړل شوې لاس را پریوت او هغه یو ځل بیا بې هوشه شوه. نن د قاسم په کور کې کربلا جوړه شوې وه. دمارسي خادمه هملته په دهلیز کې ناسته وه او ویر یې کاوه. د شاوخوا د گاونډیانو ښځې اوږ هم هملته را ټول شوي و ، دا ځل سکینه تر ډیره پورې بې هوشه پرته وه ، په همدې وخت کې سپاهیانو بگۍ راوړه ، اوبیا یې په ډیر کم وخت کې سکینه د ښار د طبیب سلیم پاشا ځای ته ورسوله.

خو د سلیم پاشا مطب بند و. اغا حسن کوچوان ته حکم وکړ چې بگۍ د سلیم پاشا کور ته بوځي. په ښار کې د بغاوت په اساس کوڅې او بازارونه بند و. کوم کس نیم که په سترگو کیده هغه هم د ویرې او خوف له لاسه نا ارامه معلومیده. بالاخره د سلیم پاشا کور راغې ، سلیم پاشا هملته په کور کې موجود و. خو دخپل زخم په اساس یې د دې ښځې د علاج کولو نه انکار وکړ. اوس نو د اغا حسن سره د زور څخه د کار د اخستلو بله لاره نه وه. توره یې راوویسته او د سلیم پاشا خادم ته یې وویل:

«سمد لاسه طبیب را و بوله او کنه سپاهیان به کورته ور ننوځې او په زوره به یې راوړي. ته پوهیږې چې په ښار کې افراتفرې او بغاوتونه خپاره دي ، سمد لاسه ولاړ شه او زما د حکم تعميل وکړه.»

خادم سمد لاسه منډه کړه ، په دې وخت کې سکینه هم په هوش کې راغلې وه. خو ساه یې ډیره خرابه او تیزه وه. دهغې سینې ټوپونه وهل. شاید چې هغه خپلې اخرې ساه گانې اخستې. اغا حسن چې د سکینې دا حال وکوت نو پخپله د سلیم پاشا کور ته ورننوت خو سلیم پاشا بیرون ته را روان وو ، دهغه ښې لاس په یوې پټۍ تړل شوې و. او خیره یې د زیر لرگي په څیر ژیره شوې وه ، قدم یې ډیر سست او وجود یې کمزروې شوې و ، خو دا اغا حسن په گواښنه باندې دهغې زخمې ښځې کتلو ته راغې ، اغا حسن هغه له ځانه سره راواخست او په منډه منډه بې تر بگۍ پورې راوست. خو کله یې چې د سکینې مخ ته وکتل نو هوش یې والوت ، ځکه هغه ښځه چې دهغه د سترگو تر مخه وژل شوې وه ، بیرته راژوندۍ شوې او غواړې دهغه په لاسو تداوي شي. دهغه پاته حواس هم له منځه تللي وو. هغه ته داسې ډاگیزه شوه چې مریضه نه بلکه مرگ دهغه سر ته رارسیدلې دې. دغې غیر متوقع او نا ځایې پیښې پر هغه سخته راوړې وه. هغه په ډیر غور سره د سکینې مخ ته کتل په همدې وخت کې د سکینې پټې سترگې هم و غوړیدې او په سلیم پاشا ورنښتې. که څه هم د حملې په وخت کې سلیم پاشا په خپل مخ باندې

نقاب تړلې و خوييا هم دهغه دسترگو د ليدلو وروسته ساه وركونكې سكينې ډيره زياته حيرانه شوه. هغې هڅه وكړه چې خپلې سترگې پوره پرانزي، لاس يې راپورته كړ او غوښتل يې د سليم پاشا په لور د اشارې كولو په ترڅ كې څه ووايي. خو په هغې د مرگي خپه راغله او هملته يې ساه وركړه.

د اغا حسن له پاره دا يوه عجيبه معما وه، هغه ته داسې څرگنده شوه چې سكينې په خپل اخري وخت كې غوښتل سليم پاشا طبيب ته څه ووايي. خو هغه په دې نه و پوه شوې چې سكينې طبيب پيژندلې و، كله چې سكينې خپله اخري ساه اخسته نو د اغا حسن د سيني څخه يخ تپ راووت، هغه ډير غمژن او پريشان و، د همدې پريشاني په وخت كې هغه د سليم پاشا حالت ته متوجه نه شو، سپاهيانو ته يې د سكينې بې د لاش د وړلو حكم وكړ او په خپله يې دغم څخه سربنځته كړې و او د هغوي تر شا روان و.

هغه وخت چې قاسم او طاهر بېرته راستانه شول نود هغوي د خوشحالي نړۍ لوت شوې وه، د هغوي خوشحاله كورنۍ په غم او تيارو بدله شوې وه، د هغوي مېرني او بهادر پلار د منونو خاورو لاندې ښخ پروت و او د طاهر د ژوند او دهغه دغم او خوشحاليو ملگرې سكينه هم په هديره كې خاموشه پرته وه، عمر او علي د خپلې مور او نيكه په غم كې په ژړا گانو باندې ځانونه بلمنگه كړي و. د قاسم او طاهر له پاره دا ټكان د زغم وړ نه و، دوي دواړه د سلطان مراد خان ثاني دبېرته راوستلو له پاره ايدين ته تللي و. هغوي هملته سلطان ته د بغاوت كونكو يو انځور وړاندې كړ او د همدې انځور د وړاندې كولو وروسته سلطان يو ځل بيا هوډ وكړ چې بېرته اورنه ته راستون شي، هغوي خو په دې و توانيدل چې سلطان د عزلت د گوښه ناستې څخه رابېرون كړي او بېرته يې له ځانه سره اورنه ته راوړي خو اوس دغم دزيادښت له امله دوي په خپله د عزلت گوښې ته تلونكې و.

د قاسم د ذهن څخه د غم وريځې ولاړې خو د انتقام او بدلې اخستو احساس يې په زړه كې را وټوكيد، هغه غوښتل په هر حال دخپل پلار او ورندار تر وژونكو پورې ځانونه ور رسوي. اغا حسن ورته ددې پيښې په اړه ټول هغه څه چې يې كتلي وي په تفصيل سره وويل، هغه د گاونډيانو څخه هم د هرې خبرې پوښتنه كړې وه، دهغه مور او دمارسي خادمې هم ورته د پيښې په اړه تفصيل ويلي و. او ورته يې ډاگيزه كړې وه چې حمله كونكو نقابونه اغوستي و. خو معلومه نه وه چې ولې د قاسم په زړه كې كومه خبره زوړنده پاته ده. هغه ته اغا حسن ويلي و چې دهغه ورندار د سختې زخمې كيدو په وخت كې د حمله كونكو د سردار گوتي پرې كړې وې، اغا حسن ورته دا هم ويلي و چې طبيب سليم پاشا دهغه د ورندار په تداوي كې د غفلت او سستۍ نه كار اخستې و خو اغا حسن ورته د سليم پاشا د طبيعت او د لاس د زخمې كيدو په اړه خبره كول مناسب و نه گڼل. هغه په دې شك كې و چې د شهزاده علاوالدين او سليم پاشا ترمنځه څه پخوانې پټو اړيكي شتون درلود. هغه اوس شپه او ورځ په همدې فكونو كې ډوب پاته و.

د سلطان د راتلو وروسته په اورنه کې بغاوت تر کنترول لاندې راغې ، سلطان د راتلو سره سم د بغاوت کونکو سترو سترو کسانو ته د مرګ سزا ورکړه او یو زیات شمیر نامسئله افسران یې په ځندانو کې واچول. تر څنګ یې د ښي چري ګڼ شمیر سپاهیان یې د بغاوت او ارتداد په خاطر له منځه یوړل. په دې کارو سره اورنه یو ځل بیا د امن اوسکون ښار وګرځید. خو لا تر اوسه سلطان د بغاوت جرړې نه وې پیدا کړې. سلیم پاشا تر اوسه پورې ژوندې و او دهغه لاس تر اوسه پورې تړلې و. دهغه د ښې لاس درې ګوتې پرې کړل شوې وې ، په دې خاطر یې لا تر اوسه روغتیا نه وه موندلې.

سلطان څو ورځې وروسته قاسم را وغوښت. او د قاسم د کورنۍ په دغه ډول وژلو یې د زړه له کومې افسوس ښکاره کړ او هغه ته یې حکم وکړ چې د بغاوت اصلي جرړې راپیدا کړي. قاسم پخپله هم همدا غوښتل چې هغه ته سرکاري اختیارات ورپه برخه شي ترڅو په ازادۍ سره خپل دښمنان و لټوي ، اوس نو هغه یو ځل بیا سرکاري سراغ رسان ګرځیدلې و ، دا ځل بهرام خان او دهغه ټوله اداره دده تر کنترول او حکم لاندې وه. په محل کې لرې کړل شوي سلطان محمد هم د قاسم سره خپله خواږې څرګنده کړه . او هغه ته یې دخپله اړخه د هر ډول بسپنې او کومک ډاډ ورکړ.

ددې پېښې څخه یویشتمه ورځې وروسته قاسم دیوې په زړه پورې پېښې سره مخ شو ، هغه د اورنه بازار د اهنګرانو کوڅې څخه تیریده چې د اربان سره مخ شو ، دا داورنه د بازار یوه تنګه کوڅه وه چې اهنګرانو اونجارانو په کې کار کاوه ، په دې بازار کې تورې ، نیزې ، کمانونه او نور جنګي وسایل هم جوړیدل او پلورل کیدل. قاسم په لمړي نظر سره اربان وپېژانده. اربان هم چې قاسم وکوت نو ورغاړیو. قاسم تر هر څه دمخه د اربان څخه ښنه و غوښته چې دخپلو زیاتو مصروفیاتو په واسطه یې و نه شو کولای دهغه سره خپله ژمنه پوره کړي خو تر څنګ یې د اربان څخه هم وپوښتل چې هغه په اورنه کې په کومو کارونو باندې مشغول دي ؟ او چیرې اوسېږي ؟ اربان په ورته په خدا ځواب ورکړ او ورته یې وویل :

« زه خو په همدې بازار کې دیوه ستر اهنګر سره کار کوم. او همدلته د اورنه په یوې محلې کې اوسېږم» قاسم په دې ښه پوهیده چې اربان یو بې ضرره انسان دې خوبیا هم یو اروپایی اوعیسوي نژاده وګړې دې نو په دې خاطر یې پرې څه شک کیده. هغه غوښتل د اربان څخه لږ څه نور هم وپوښتي خو په دې وخت کې اربان په خپله خبرې پیل کړې او ویی ویل :

« درونده دوسته ! ... ته به زما په خبرو ډیر حیران پاته شي او خوشحاله به هم شې چې ما اسلام منلې دې او د بغاوت په ورځو کې چې کله زه په خپل کور کې بند پاته وم نو ما دقران کریم دلوست هڅه هم کړې ده.

« ډیره حیرانونکې ده تا اسلام قبول کړې دې ؟ اوس خو ته نه یوازې زما دوست یی بلکه مسلمان ورور مې هم یی خو په تا کې دا بدلون څنگه راغې ؟ اودا چا په کومک درکې راغې ؟ ...»

د قاسم په خبرو کې رښتیا هم حیرانتیا وه خو کله چې اربان ورته دخپل مهربان نوم ووايه نو قاسم د حیرانتیا څخه یو ټکان وخوړ ځکه چې اربان ورته وویل:

« په ما کې دا بدلون زما د ورېرو مریم اوحمیرا په مهربانۍ سره راغلې دې ، زما دا ورېرې ډیرې مهربانه دي ، هغوی پخپله هم اودهغو پلار عباس هم نوي مسلمانان دي ، مونږ ټول غواړو قرانکریم ولولو ، اوس مونږ دخپلو ځانو له پاره یو استاد هم نیولې دې ، ته څو کله زمونږ کور ته راشه»

قاسم ته دا خبره داسې ښکاره شوه لکه یو ناڅاپه چې په هوا کې الوتې وي ، د ډیرې حیرانتیا له وجهې یی دخولې څخه خبره نه راوتله . ځکه هغه عباس ، حمیرا او مریم درې واړه پیژندل ، بلکه دهغوې نومونه هم قاسم ایښودې و . هغه به د بوسنیا هغه شهزادګۍ څنگه له یاده ویستلې وې چې په هغه لمړۍ ورځ یی د ښي چري د پنځه زره کسيز فوځ د سالار سره ټکر کړې و . هغه په دې هم حیران و چې هغوی څنگه او څه ډول دلته اورنه ته رارسیدلې دي . اوبیا د اربان سره یوځای دوې ټول په یوه محله کې اوسېږي . دهغه سترګې د حیرانتیا څخه خلاصې پاته شوې وې او پخپلې بې علمۍ یی افسوس کاوه . هغه اربان له ځانه سره واخست او په یوه قهوه ځای کې ورسره کیناست او تر ډیره پورې یی ددې بوسنیایی نوو مسلمانانو په اړه ورسره خبرې کولې . اربان ورته وویل چې هغه د سلطان او د مسلمانو عسکرو له پاره یو منجنیق شکله توپ جوړوی او تر څنگ یی غواړي د سلطان سره وويني . د قاسم له پاره دا ټولې خبرې نوې او حیرانونکې وې ، هغه داربان سره ژمنه وکړه چې سبا به یی د سلطان سره د کتلو له پاره محل ته وړی . هغه د اربان څخه دهغه د اوسیدو د ځای ادرس هم واخست . او په دې ژمنه یی ترې رخصت واخست چې هغه به نیغ په نیغه سلطانی قصر ته ورځي او د اربان د نوي توپ د جوړښت په اړه به ورسره خبرې کوي . تر څنگ به یی سبا د اربان له پاره د سلطان سره د کتلو وخت هم وغواړی . د یوې اوږدې لیدنې وروسته هغه داربان څخه رخصت واخست او د سلطاني قصر په لور روان شو .

قاسم سلطان ته د اربان په اړه معلومات ورکړ او دهغه د نوي ایجاد په اړه یی هم ورته تفصیلی معلومات ورکړل . سلطان ډیر زیات خوشحاله شو او په پوره شوق سره یی د اربان سره د کتلو وخت ورکړ . قاسم ترې د سبا له پاره وخت غوښته خو سلطان د سبا پورې صبر ونه کړ ، قاسم یی له ځانه سره ستون کړ او د هغه څخه یی د اربان پوره پته او ادرس واخست او خپل سرکاري ملازمین یی دهغه د باعزتو راوستلو په خاطر دهغه پسې ورواستول . قاسم داربان په اړه سلطان ته هر څه ویلي و . خو د بوسنیایی شهزادګۍ او عباس په اړه یی ورته هیڅ ونه ویل . معلومه نه ده چې قاسم به په دې اړه د کوم مصلحت څخه کار اخست . قاسم د سلطان د هدایت په اساس هملته په محل کې پاته شو او داربان د راتلو انتظار یی پیل کړ .

ډیر لږ وخت وروسته ستر اهنگر اربان په پوره درنښت سره د سلطان په خدمت کې حاضر کړل شو. دا سلطان خاص دیوان ځای و. او په دې ځای کې د سلطان تر څنگ دغه ستر اهنگر او قاسم ناست و. اربان د دې ناڅاپي راتلو په اساس تر یوه ځایه حیران و خو اندیښمن نه و. سلطان د دې اهنگر د ښه راغلاست له پاره دخپله ځایه پورته شو، په دې کار سره د اهنگر اربان په سترگو کې یو ځل بیا حیرانتیا را وځلیده. ځکه هغه به کله کله د قسطنطنیې د قیصر په دربار کې حاضریده خو د مسلمانانو د سلطان په کتلو سره دهغه د زړه څرنگوالي بدل شوې و. هغه په دې فکر کې شو چې ایا پادشاه د پادشاهانو پرته دنورو عادي خلکو د استقبال له پاره هم راولاړېږي. خو هغه په دې نه پوهیده چې سلطان مراد خان ثاني یو درویش صفته انسان دې، اربان پخپله هم یو درویش صفته او فلسفي انسان و. په همدې خاطر یی د سلطان په خدا کې دخپل ځان له پاره دخپلولۍ څپې وکتلې، سلطان د اربان سره دخبرو په وخت کې وویل: «مونږ دخپل دروند میلمه څخه ناخوالي یو... ځکه چې د قسطنطنیه ستر اهنگر د نژدې څلورو میاشتو راهیسې دلته په اورنه کې میشت دې خو زمونږ سره یی د کتلو له پاره زحمت نه دې ویستلې.»

خو اربان ورته په عجیبه توګه ځواب ورکړ. هغه ورته وویل:

«مونږ په سلطاني ذوق ډیر ښه پوهیږو..... دخانه بدوشو کوم پادشاه نه وي چې مونږ یی په خدمت کې حاضر شوې وي... زه د ظلم څخه کرکه لرم، نو زه د ظلم د له منځه وړلو په خاطر د اسلامي فوځ له پاره یوه تاریخ جوړونکې وسله جوړوم. خو فقیر دهغو انعاماتو او اکراماتو څخه چې د سلطان لخوا دا ډول فنکارانو ته ورکول کیږي بې پرواه دې.»

د سلطان له پاره دا ډول خبرې چې په هغې کې یو ډول معنویت و ډیرې په زړه پورې ښکاره شوې، که څه هم هغه د یوه اجنبی او ناپېژندل شوې انسان له اړخه وې خو سلطان یو درویش صفته انسان و او دهغه هیڅ خبره یی هم بده وانه خستله. خو په نړۍ شاته خدا کې یی وویل:

«مونږ پوهیږو چې شاهي انعامات د داسې ستر اهنگر د فن قیمت نه شي ګرزیډاي، خوبیا هم شاهي انعامات د ظل سبحاني له اړخه یوه عطیه ده چې باید په فخر سره ومنل شي.»

خو دا ځل هم سلطان ته د یوه ریښتوني درویش ځواب اوریدل ورپه غاړه و.

«درونده سلطانه! انعام خو به مونږ تاته درکوو. او په حقیقت کې همدا زمونږ انعام باید تر څو چې دنیا اباده وي د ظل سبحاني له اړخه یوه عطیه وګنله شي. هغه هیږې او جواهرات چې سلطان یی داسې یوه فنکار ته بخشش کوي یواځې څومياشتې او یا څو کاله دوام کولې شي، خو هغه انعام چې مونږ یی عثمانی سلطنت ته ور ښو په زرګونو کاله د عثمانی سلطنت له پاره د ویاړ او عزت سبب ګرځي.»

اوس نو دسلطان په سترگو کې داهنگر له پاره د تحسین او ستاینې احساسات را پیدا شوي و. دهغه په مخ باندې دسلطاني قهر و غضب نښې بلکل له منځه تللې وې، هغه ورمخته شو او د اربان په اوږه یې لاس کینښود او ورته یې وویل:

« وای قسمته !... مونږ د عثماني سلطنت له پاره د معزز میلمه انعام د سر په سترگو منو. مونږ دا منو چې مونږ خپل دربار ته د دومره ستر اهنګر د رابللو غلطې کړې ده ، حق دا و چې مونږ ددې ستر فنکار د فن د ستایلې اوارزښت له پاره دهغه حضور ته ورغلې وای. پر مونږ ستاسې خبرې ډیرې نښې و لګیدې. ترڅنګ یې مونږ ستا د توپ د جوړولو په اړه هم اوریدلې دي ، خو مونږ غواړو چې تاسې دا نوې وسله د عثماني سلطنت د خزانې په بسپنه جوړه کړئ. مونږ به همدا نن د یوې سترې کار خانې د جوړولو حکم ورکړو ترڅو په هغې کې ستاسې د څارنې لاندې هر ډول فوځي سازو سامان جوړ کړل شي.

د قاسم له پاره د اربان او سلطان تر منځ خبرې په زړه پورې هم وې او مزه یې هم ترې اخسته. هغه د اربان په جرئت باندې هم حیران و او دسلطان په فیاضۍ باندې هم. خو هغه تر اوسه پورې ددې خبرو څخه مزه او خوند اخسته چې شاهي دروازه چې راغې او دده ټول حواس یې را بیداره کړل. ځکه چې شاهي دروازه چې پادشاه ته د شاهي ادابو د په ځای کولو وروسته وویل:

« درونده سلطانه ! سلیم پاشا طبیب د ډیرې مودې د ناروغتیا وروسته غواړې ستاسې حضور کې باریابه شي.»

د قاسم له پاره د طبیب پاشا نوم اوریدل یو ډول احساساتي پیغام و. ځکه دا همغه شخص و چې په خپل وخت یې دهغه د ورنډار د علاج کولو څخه ډه ډه کړې وه. خو هغه ته دا ډاګیزه نه وه چې هغه د څه وخته راهیسې علیل او ناروغه شوې دې او کله یې روغتیا پیدا کړې ده. خو ده هم دڅو ورځو راهیسې د سلیم پاشا شکل او قواره نه وه کتلې. خو اوس چې دربان د سلیم پاشا نوم واخست نو د قاسم شپږم حس را ژوندې شو ، هغه د یو ځل بیا شاهي سراغ رسان کیدو وروسته دا عملي حکمت خپل کړې و چې هغه به یو وخت ددې وګړې څلور خواوې معلوموي ، خو نن په ناڅاپي توګه سلیم پاشا پخپله دهغه مخې ته راغلې و.

کله چې سلیم پاشا خاص دیوان ته را ننوت نو د ادب له مخې یې سر تیت کړې و، دسلطان مخې ته په رسیدو سره یې سر او ملا دواړه تیت کړل. خو کله یې چې سر را پورته کړ نو سترګې یې په قاسم بن هشام باندې و نښتې ، د قاسم په لیدلو یې زمکه د پښو څخه و تښتیده ، پښې یې په لږزیدو شوې او نژدې و چې په فرش باندې را پریوځي. سلطان او اربان دهغه دغه ډول حرکت ته په پوره حیرانتیا سره کتل.

د سلیم پاشا د خیرې رنګ اوښت را اوښت. او په غیر ارادي توګه یې خپل زخمې لاس چې په پټۍ یې تړلې و د خپلې چینې لاندې پټاوه. دهمدې حرکت له مخې دهغه بد قسمتي پیل شوه. ځکه د قاسم له پاره دهغه لاس ډیر

اهمیت درلود. قاسم ډیر زیات په دې حیران وو چې دیوه نه جنگیدونکي طبیب لاس څنگه اوڅه ډول زخمې شوې دي؟ دهغه په ذهن کې دخپلې ورنډار اخري جملې گرزیدلې چې اغا حسن ته یې ویلي و: دهغه ورنډار د روح ورکولو په وخت کې ویلي وو..... چې هغې د نقاب پوشانو سردار زخمې کړې دي..... دا چې ولې هغه ته د سلیم پاشا د زخمې لاس د کتلو وروسته دا جمله را یاده شوه، اودهغه دماغ یې په حرکت راوست او او د بدن وینستان یې پورته ودریدل. هغه ته دخپلې ورنډار د وفات په وخت کې اغا حسن ته کړې خبرې په پوره ډول په یاد وې. ځکه کله چې هغې سلیم پاشا زخمی لاس وکوت نو هغې غوښتل په اشارې سره سلیم پاشا او اغا حسن ته څه ووايي. ... قاسم ته داسې احساسیدله چې ورنډار یې په اخري وخت کې سلیم پاشا پیژندلې وی اودهغه په لور یې په گوته اشاره کړې وي. اوس نو د قاسم د ملا په هډوکو کې یو قسم برق راپیدا شوې و، دهغه دماغ تر ډیر زیات فشار لاندې و او جاملې یې سره ورغلې وې. ځکه چې هغه یو په بل پسې ډیرې کړې. یو دبل سره یو ځای کولې. ځکه دهغه په ذهن کې دا خبره وه چې سلیم پاشا په اخري وخت کې دهغې ښځې د کتلو څخه انکار کړې و. قاسم په دې فکر کې شو چې هغه به همغه وخت و چې طبیب په خپلو زخمونو پټی. ایښودلې. هغه په دې ډاډمن شوې و چې سلیم پاشا دهغه دکورنۍ اصلي قاتل دي خو دسلطان خبرو د هغه د فکرونو څپې خپل ځان ته متوجه کړې وې، سلطان سلیم پاشا ته وویلې:

«درونده طبیبه! په مونږ، د شاهي ادابو دغه طریقه چې تا وکړه، ښه و نه لگیده. مونږ رکوع او سجود یواځې اویواځې د الله تعالی حق گڼو، خو په هر حال مونږ ستا د ناروغتیا په اړه افسوس کوو، مونږ وکتل چې ستا په لاس باندې پټی. ترلې ده، داسې بریښي چې ستا د لاس گوتې زخمې شوې دي..... ددښمنانو په برخه دي وي پرې شوې خو به نه وي؟ اوریدلې مې دي چې تاسې هم د بغاوت په ورځو کې دکومې پېښې سره مخ شوي واست.»

د بغاوت په ورځو کې د سلیم پاشا نوم اخستل د قاسم له پاره یوه بله کړۍ وه، ځکه ددې نه دا ډاگیزه کیده چې د سلیم پاشا زخم دهمغې ورځو زخم دي چې دهغه ورنډار او پلار په کې شهیدان شوي و. اویا کله چې سلیم پاشا دسلطان دخبرې ځواب ووايه نو د قاسم شک په یقین بدل شو. ځکه د طبیب ځواب ډیر غیر معقول اود عقل نه لرې معلومیده. سلیم پاشا ورته وویل:

«درونده سلطانه! زه د شاهي ادابو څخه نا واقفه، په خپل دغه کړچار باندې ډیر زیات شرمساره یم..... دورند سلطان زما د زخمې لاس په اړه و پوښتل..... زما دا لاس، دیوې نسخې د تیارولو په وخت کې په تیزابو کې و سوځید او له منځه ولاړ. همدا علت دي چې زه د څو ورځو راهیسې په کټ کې پروت یم.»

د طبیب خبره په دې خاطر معقوله نه بریښیده چې دهغې د پټې څخه دا ډاگیزیده چې دهغه د لاس گوتې پرې شوې دي. اوتر څنگ یې دا خبره هم وه چې په تیزابو د ناڅاپي لاس ککړیدو څخه دومره زیان لاس ته نه رسیږي، طبیب په محل کې ناست یوه پادشاه ته دا دوکه او فریب ورکولې شو خو د قاسم په څیر ذهین دماغ ته یې فریب

نه شو ورکولې. په همدې وخت کې قاسم ته یو خیال او فکر راغې، په دې خاطر یی د سلطان په دربار کې په پوره ادب سره وړاندیز وکړ:

«درونده سلطانه! په ډیر احتیاط سره یوه خبره کول غواړم»

سلطان د قاسم په لور مخ کړ او د سر په خوزولو سره یی د خبرو کولو اجازه ورکړه. قاسم ورته بیا وویل:

«درونده سلطانه! د حیرانتیا خبره ده..... شاهي سراغ رسان ته د یوه ځایه درې پرې کړل شوې ګوتې ترلاسه شوي دي چې مونږ د پلټنې له پاره په مشک و کافورو او قدرتي واوره کې خوندي ساتلي دي... که چیرې شوخي یی ونه ګڼئ نوزه دا ویل غواړم چې طبیب سلیم پاشا د معظم سلطان څخه کومه خبره پټول غواړی...»

قاسم خبرې کولې او د سلیم پاشا پښې د ویرې څخه په لرزه وي، قاسم چې کله د درې پرې کړل شوو ګوتو خبره وکړه نو د سلیم پاشا راز یی را وسپړود. دهغه مخ د خزان شوي پانې په څیر ژیر ګرځیدلې و، او د پادشاه سترګو ته د کتلو په ځای یی زمکې ته په کتلو پیل وکړ. دهغه ټول دغه حرکتونه د سلطان له پاره ډیر حیرانونکې و..... په همدې خاطر سلطان په لوړ اواز ورته وویل:

«طبیبه!..... پښې دې ولې لږ زیږي...؟ داسې بریښي چې ته هم دهغو دریو ګوتو سره کوم تړاو لرې؟»

د سلطان خبرو د سلیم پاشا هغه پاته توان هم له منځه یوړ. په همدې وخت کې قاسم یو ځل بیا وویل:

«درونده سلطانه! ماته دغه درېو پرې کړل شوې ګوتې په خپل کور کې ترلاسه شوي دي، اوزما ورنډار دخپل مرګ نه څو لمخې مخته ویلي و چې هغې د حمله کونکو سردار زخمی کړې و. خو درونده سلطانه، دا ضروري نه ده چې دا ګوتې دې حتما د طبیب سلیم پاشا ګوتې وي.»

قاسم دغه اخري خبره قصدا لږ څه په زوره وویل. اوس نو هغه په سلیم پاشا باندې نیغ په نیغه خپل شک څرګند کړې و. د سلیم پاشا حالت هم هره ګړۍ خرابیده. ژبه یی ګونګه شوه، قاسم چې ښکار په جال کې وکوت نو سمدلاسه یی وویل:

«درونده سلطانه!..... د پټې محکمې ماهرینو ددې پرې کړل شوو ګوتو او د سلیم پاشا د لاس د نورو ګوتو د کتلو وروسته په اسانۍ سره ویلاې شي چې ایا دا ګوتې د سلیم پاشا دي او که د بل چا.....»

د قاسم خبرې لا په پوره ډول پای ته نه وې رسیدلې چې په همدې شاهي خونه کې یوه په زړه پورې پیښه رامنځته شوه. کله چې سلیم پاشا خپل ځان په جال کې را ښکیل وکوت نو د برق په څیر یی خپل چپ لاس د چینې لاندې ورننویست او یو تیز ځلیدونکې خنجر یی ترې را وویست. او په سلطان مراد خان ثاني باندې یی حمله وکړه.

ډیره زیاته ممکنه وه چې دهغه ددغې ناڅاپې حملې په واسطه دسلطان گیده څیرې کرل شوې وې. خو په همدې وخت کې اربان یو عجیبه حرکت وکړ او د برق په څیر د سلطان مخې ته ودرید. د سلیم پاشا خنجر د اربان تر پښتو پورې ورسید خو سلطان ددې حملې څخه خوندي پاته شو.

همدومره مهلت کافي و، قاسم سمدلاسه خپله توره بې نیامه کړه او مخته راغې او دسلیم پاشا په څټ یی ور کینبوده. سلطان هم په لوړ اواز سره دروازه چې راوباله، دروازه چې هم خپل توره راوویسته او په یوه منډه دننه راننوت، سلیم پاشا بې وسه کرل شوې و خو په اخر کې یی تر ټول زیات حیرانونکې عمل انجام کړ، خپل خنجر یی د اربان د پښتو څخه راوویست او په خپله گیده کی یی ورننویست. دهغه رازونه راډاگیزه شوي و او هغه ته نور ژوندي پاته کیدل شوني نه و، په دې خاطر یی ځان وواژه.

بله ورځ د غدار سلیم پاشا لاش د ښار په لویه څلورلارې کې په چپه راځوړند کړل شوې و، تر څنگ یی په یوې کوچنۍ ستنه یو شاهي اعلان هم راځوړند شوې و چې په هغې کې دغدار سلیم پاشا ټول کړچار ثبت شوې و. قاسم خپله بدله اخستې وه او دهغه تر ټولو ستر دښمن او دهغه په کور د حمله کونکو نقاب پوښانو سردار، د قیصر خطرناکه جاسوس خپل انجام ته ور رسیدلې و. قاسم نن ډیره خوشحاله و او دهمدې خوشحالی په حالت کې د اربان د کور په لور ولاړ. هغه غوښتل اوس دخپلو بوسنیایی میلمنو پوښتنه وکړي. خو په حقیقت کې دهغه په زړه کې یو نامعلوم غل پټ شوې و. داسې بریښیده چې هغه به د بوسنیایی شهزادګۍ د کتلو غلا وی. کله چې د اربان دروازې ته ورسید نو ډیر زیات احساساتي معلومیده. په لږزیدلې لاس یی ددې ښکلې کور دروازه ورو هله او هملته یی لږه شیبه انتظار وکړ.

څو لمحې وروسته، کله چې دروازه پرانستل شوه نو د احساساتو په بهیر کې وچ کلک ودرید. ځکه دهغه تر مخه د بوسینا شهزادګۍ ولاړه وه. قاسم دا هیله هم نه درلوده چې شهزادګۍ حمیرا دې پخپله ددروازې دپرانستلو له پاره دلته راشي. هغه حیران و، خو شهزادګۍ حمیرا دهغه څخه زیاته حیرانه ولاړه وه ځکه هغې ته دخپلو خوبونو شهزاده په ډیره ناڅاپې توګه په مخکې ولاړ و. شهزادګۍ په خلاصو سترګو د قاسم خندانو او خوشحالو نه ډکه څیره کتله، هغې په دواړو لاسونو د دروازې دواړه پلې را پرانستې خو خوله یی د سکتې د حالت په څیر وازه پاته وه. د قاسم دغسې ناڅاپې را تلل د کومې معجزې څخه کم نه و. هغې فکر کاوه چې دمسلمانیدو نه وروسته یی خپله لمړنۍ دعا قبوله ترسترګو شوه. ځکه هغې د مسلمانیدو وروسته دخپل خدای نه د قاسم سره د بیا کتلو دعا کړې وه. او نن قاسم پخپله دهغې تر مخه ولاړ و.

کله چې ددواړو اړخونو حیرانتیاوې خپل اخري حد ته ورسیدې نو دواړو کتونکو یو بله ته په ډیره په زړه پورې توګه وخنډل او بیا شهزادګۍ د قاسم څخه د پوښتنې پرته، قاسم ته د دننه راننوتلو ست وکړ او پخپله په یوه منډه ولاړه او عباس او مریم یی د قاسم د ناڅاپې راتلو څخه خبر کړل. په دې وخت کې اربان په کور کې نه و خو دوي

درې واړه قاسم په خپلو لاسو کې واخست ، د قاسم په راتلو سره دشهزادګۍ کور څلور ځله روښانه شو . هغه ولاړه او په يوه ځای کې کیناسته ، عباس د احساساتو او خوشحاليونه په ډک اولړزانده اواز وويل:

« حميرا لورې ! وگوره ! ستا زلمې په خپله راغې ، زه ښه پوهیږم چې تا ته دهمغې لمړۍ ورځې څخه د قاسم سره مینه پیدا شوې ده ، نو اوس چیرې پټیږې ؟ »

د حميرا څیره د حیا او شرم څخه د انارو د گل په څیر وگرزیده . سمدستي پورته شوه او دننه ولاړه . خو عباس هغه د لاسه و نیوله « لوري ! ځې چیرې ؟ همدلته کینه ، دومره موده وروسته قاسم یو ځل بیا زموږ کورته راغلې دې اوته ترې تنبتي ؟ خوشبوی او محبت نه پټیږي ، ته خو دا هم نه منې چې ته دلته اورنه ته د قاسم له پاره راغلې یی . »

حميرا د شرم څخه ویلې کیده . او عباس یی لاس کلک نیولې و ، بیا یی وويل:

« کاکا ! تا زما ددعاو اغیز وکوت . قاسم بن هشام پخپله زموږ کورته راغې . ته زما لاس پرېږده ترڅو زه دهغه له پاره د خوراک څښاک غم وکړم . »

خو قاسم ددې ټولو حالاتو څخه ډیر زیات اغیزمن شوې و ، ځکه هغه هیله نه درلوده چې معامله دې تر دې ځایه پورې ورسېږي . هغه خو د خپلې مارسې « غزاله » سره مینه کړې وه . خونن یی په زړه کې شهزادګۍ حميرا د مینې شمه بله کړې وه . خو دهغه په ذهن باندې د مارسې مینه سپره وه . هغه ته داسې برېښیده لکه دمارسې د روح سره چې بې وفایی کوي . ددې وروسته چې هغه څومره وخت ددې خلکو سره کیناست په همدې احساساتو کې سوزیده ، او د حميرا مینه یی د سترگو غورزوله . ان تردې چې کله چې هغه د شپې له مخې بیرته کورته ستنیده نو حميرا ورته وويل:

« دورنده سالاره ! ته ماته ډیر ورک ورک معلومیدې . داسې ډاګیزه کیږي چې ستا په زړه کې د بل چا د مینې چراغ لمبې وهي . نو که چیرې زما له خاطرته تاته کوم تکلیف در رسیدلې وي نو د زړه نه در څخه ښښه غواړم . »

قاسم ټکان وڅوړ ځکه حميرا په هغه پوه شوې وه . هغه یو ځل بیا ونښت . له یوه اړخه دمارسې یاد هغه ځوراوه . خو دبله اړخه کوم غیبی ځواک هغه دحميرا په لور کشاوه . دهغه د زړه تارونه سست شوي و نو په معذرت کونکي لهجه یی وويل:

« نه ، درندې شهزادګۍ ! ... زه ستا د محبت وړتیا نه لرم . ما پخوا د یوه چراغ د روښانه کولو هڅه کړې وه خو اوس هغه روښانه چراغ د زړه په تیارو کې ډوب شوې دې ، ته ډیره درنه او محترمه یی . او زه تاته په زړه کې یو

ډول خاصه جذبه احساسوم. خوزه نه غواړم تا په دوکه کې واچوم. ستا څخه مخته یوې نجلی. زما سره د ژوند د ملګرتوب ژمنه کړې وه، او همغه زما لمړنۍ محبت و.»

«لمړۍ محبت و؟.... د وه څخه دې مقصد څه دي؟ هغه خوش قسمته اوس چیرې ده؟»

د قاسم په سترگو کې د غم ماښام را ځلیدلې و. هغه پورته اسمان ته په کتلو سره وویل: «هغه شهیده شوې ده. د اسلام د محبت په نامه، هغه اوس په دې نړۍ کې نه شته.»

«د حیرانتیا خبره وه چې یو سالار او سپاهی دیوه شهید په شهادت باندې دومره غمژن دي. ما خو په اسلام کې اوریدلې دي چې شهید ژوندې وي نو بیا ته ولې دهغې د بیلتون درد احساسوي. زه له تاڅخه یوازې همدومره غواړم چې کله هم په خپله زړه کې دهغې خوش نصیبه د بیلتون دروندوالي احساس کړې نو ما بدنصیبې ته هم دخپل دغه غم څخه دلې د پورته کولو اجازه ضرور راکړه»

د حمیرا په سترگو کې غټې غټې اوبنکې را تویدې. څرګنده نه شوه چې قاسم ته څه ورپېښ شول چې یو ناڅاپه یې د شهزادګۍ حمیرا لاس و نیوه او ورته یې وویل:

«نه، حمیرا، نه! ته ماته دومره درنښت او عزت مه راکوه چې زه ستا په مینه کې را ښکیل شم. او دخپلې غزاله یاد له یاده وکارم.»

حمیرا خپلې د اوبنکو ډکې سترګې راپورته کړې، په دې وخت کې دهغې د سترگو څخه د اوبنکو څاڅکې لاندې راپریوتل. د اوبنکو دغو څاڅکو د هغه په رخسارونو باندې سترې سترې کرښې جوړې کړې. حمیرا د یوې سلګۍ کولو وروسته وخنډل، د قاسم څخه یې خپل لاس ازاد کړ او سړی تیت کړ او ویی وویل:

«ته به بیا کله راځي؟ اوس خو به زما غوږونه د دروازې په لور متوجه وي»

قاسم د حمیرا په رخسارونو باندې د جوړو شولکیرو څلا کتله او د تلو دمخه یې وویل:

«زه به هرو مرو راکم، د عباس کاکا او ستاسې د ټولو سره به وینم..... تاسو هم زما کورته راشئ، تاته ما وویل چې زما کور زما د ورنډار اوپلار د شهادت وروسته وران و بجاړ دي او زما ورپرونه علي او عمر ډیر زیات خفه دي. که چیرې تاسې هلته راشئ نو دهغوې زړونه به باغ باغ شي.»

قاسم رخصت واخست او نیغ کورته ولاړ. هلته په کور کې ورته یو میلمه منتظر ناست و. دا دهغه ځانګړې استاذې و. او قاسم هغه د غزالې د پیدا کولو په اړه البانیه ته استولې و. کله چې قاسم خپل استاذې وکوت نو ساه یې بې واره شوه. ځکه هغه نه غوښتل د غزاله په اړه کوم بد خبر واوري. ددې استاذې په کتلو سره دهغه ټول امیدونه یو

ځل بیا را وټوکیدل. خو کله یی چې دخپل استاذي خبرې واوریدې نویوځل بیا یی په زړه کې داغونه راپیدا شول. ځکه دهغه استاذې ورته وویل چې دغزاله په اړه یی هیڅ بڼه خبر نه دې ترلاسه کړې، بلکه د سلطان مراد خان ثاني لېږل شوي استاذی هم د سکندربېگ په واسطه وژل شوې دې.

هغه ته به غزاله څنگ ترلاسه شوې وې. اویا به دهغه جاسوس څه ډول دغزاله خبر ترلاسه کړې و. ځکه چې غزاله اوس د سکندربېگ په محل کې هم نه وه. نن قاسم په پوره توګه ډاډمن شوې و چې غزاله په دې نړۍ کې نه شته.

هغه تر څو ورځو پورې دغزاله د یادونو په فکرونو کې ډوب و. خو اخر تر څه وخته پورې؟ ... بلاخره څو ورځې وروسته هغه یو ځل بیا د اربان کور ته ورغې. اوس نودهغه د ژوندانه نوې پړاو پیلیدونکې و، تر څو میاشتو پورې هغه د اربان کور ته راته. ترڅنګ به یی شهزادګۍ حمیراهم د قاسم کور ته تلله را تلله. دا لیدنې کتنې ډیرې ژر په مینې اومحبت باندې بدلې شوې. اویا یوه ورځ ددواړو کورونو په خوښې اوخوشحالی سره د بوسنیا شهزادګۍ حمیرا د قاسم د ناوې په څیر دهغه کورته راوړل شوه.

د دوه ځلې تجربو وروسته سلطان مراد خان ثاني دا ډیره بڼه احساس کړې وه چې اوس هم سلطان محمد خان د سلطنت د امورو د پرمخ بولو له پاره پوره وړتیا نه لري. ځکه چې هغه په یوه کال کې دوه ځله په تخت کیناست خو هر ځل سلطان د خرابو حالاتو د سنبالولو له پاره بیرته راستون شوې و. په دې خاطر هغه بیا د تخت د پریښود و فکر و ځنډاوه. سلطان ددرې ځلې تخت کیناستو نه وروسته، خپل زوی شهزاده محمد کوچنی، اسیا ته ولیږده، تر څو هلته پاته شي اود سلطنت د امورو د پرمخ بیولو تجربه ترلاسه کړي. پادشاهان د تخت نه لاس په سر کېږي خو دوه ځلې د تخت د پریښودو وروسته بیا په تخت د کیناستو کار، په تاریخ کې، یواځې د سلطان مراد خان ثاني پورې اړوند دي. خودغه فلسفی سلطان د دنیاوی عظمت د بې حقیقتۍ څخه دخبریدو په اساس یو ځل بیا د څلویښتو کالو په عمر ګوښه ناسته اختیار کړه.

خو دا ځل په تخت د کیناستو سره سم یی عیسوی دنیا ته بیا د سر را پورته کیدو موقع ورنه کړه. او نه یی پرته له کومه علت له پرهغوی ظلم اوتیرې وکړ. دا په داسې حال کې چې د قسطنطنیې پادشاه په خپلو شرارتونو اوفساد اچولو کې همغسې مصروف و اوهغه د عثمانیانو پر خلاف د فساد تر ټولو ستره سرچینه ګڼل کیده. د سلطان له پاره دهغوی ځپل دومره ستونزمن کار نه و. خو هغه قیصر هم په خپل حال پریښود. البته، دا ځل هغه د «موریا» په لور توجه وکړه. په دې ځای کې د قیصر دوه وروڼه «قسطنطین» او «تهامس» په بیلو بیلو ځایو کې حاکمان وو. قسطنطین دخپلو ملکیتونو دخوندي ساتلو له پاره د «دکورت دځاګنا» کلابندي وکړه او بیا دهغه ځایه د ډاډمن کیدو وروسته یی د «تهیبس» په ښار چې پولو ته نژدې یی عثمانی سلطنت پروت حمله وکړه. سلطان ددې حملې څخه دخبریدو سمدستي وروسته د موریا په لور مخه کړه دهغه تر مخه د «فورنت» ټینګه کلا

پرته وه ، خود ستر اهنگر اربان د جوړو کړل شوو توپونو د گوله باریو په واسطه داکلا ډیره ژر له منځه ولاړه ، دا لمړنۍ جنگ و چې فوځ په کې توپونه استعمالول پیل کړي و ، د فورنت د فتحه کیدو وروسته د مورییا په لور لاره بلکل خلاصه شوې وه ، په دې اساس د قسطنطین او تهامس له پاره دسلطان تر مخه د اطاعت کولو بله لاره نه وه. هغوی خراج ورکول ومنل او مورییا هم د عثماني سلطنت د باج ورکونکو ریاستونو په ډلې کې راغې.

د بله اړخه د عثماني سلطنت پخوانې دښمن « هونیایې » دخپلې تړون ماتونې په اساس او په اورنه کې د ماتې وروسته تر اوسه پورې د مسلمانانو پر خلاف د فوځونو په راتلولو بوخت و. دهغه په لمن د وارنه د ماتې داغ د ورايه خلیده. په دې اساس هغه په څلور و کالو کې د خپلو زیاتو کونښنونو اتیا زره وسلوال فوځ تیار کړ او د ډینوب د دریاب څخه تیر شو او د سربیا سیمې ته ورننوت. دلته د سربیا او بوسنیا خلک یو ځل بیا دهغه په فوځ کې ورگډ شول ، په داسې حال کې چې د سربیا او بوسنیا خلکو د وارنا د جنگ نه وروسته د عثماني سلطنت اطاعت منلې و. خود هونیایې هڅو ددغو دواړو سیمو حکومتونه د خپلو ژمنو څخه واپول ، اود مکملې ازادۍ غوښتنې دا دواړه حکومتونه د عثماني سلطنت په مقابل کې د جنگ میدان ته رابښکل. د ځواک دا ازمیښت د « کسوه » به میدانو کې تر سره شو. په دغو سیمو کې نژدې شپيته کاله مخته لمړني عثماني فرمانروا ، لمړي مرادخان د سربیا ځواکونو ته ماتې ورکړې وه. او هغه یې دخپل ځان تابع کړې و. دا ځل ددرې ځلو سختو جگړو وروسته د شعبان په ۱۸ مه ۸۵۲ هجري کال یا د اکتوبر ۱۷ مه د ۱۴۴۸ کال سلطان دهونیایې فوځونو ته سخته ماتې ورکړه او د کسوه ددغه ستر جنگ په پایلو کې د سربیا ازادي سلب کړل شوه او د عثماني سلطنت برخه وگرزیده. دا ځل سلطان د سربیا څخه دخراج په اخستو اکتفا ونه کړه. په دې جنگ کې د پخوا په څیر قاسم بن هشام په پوره میړانه گډون درلود. اوس نو هغه یواځې یو مجاهد او سپاهي نه و بلکه د سپوږمۍ په څیر د یوې کوچنۍ لور پلار هم و. هغه دخپلې لور نوم « غزاله » ایښې و خو کله کله به یې ورته مارسې هم ویله.

د کسوده د جنگ دپای ته د رسیدو وروسته سلطان ، سکندر بیگ ته دهغه د قاصدانو د وژلو او نورو درنو جرایمو په خاطر سبق ورکول غوښتل ، په همدې خاطر یې په البانیه باندې حمله وکړه. خو د سکندر بیگ د ماهرانه چالونو په واسطه البانیه د سلطان لپاره ستونزمنه وگرزیده ، دهغې سیمې د تاو راتاو درو او غرنیو موقعیتونو په اساس عثماني فوځونو ته د خلاص جنگیدو فرصت په لاس ور نه غې ، په دې اساس د زیاتو هڅو سره سره بیا هم سلطان البانیه فتحه نه شوه کړای. ان تردې چې په همدې وختو کې د سلطان مرادخان ثاني د وصال وخت هم را نژدې شوې و.

د ۸۵۵ هجري کال د محرم الحرام په پنځمه ، یا د ۱۴۵۱ ز کال د فبروري په نهمه سلطان مرادخان ثاني د عثماني سلطنت په مرکز « اورنه » کې ساه ورکړه او تجهیز او تکفین یې ددې سلطنت په پخواني پایتخت « بروصه » کې تر سره شو.

اوس نو عمر او علي هم په ترتيب سره نهه او دولسو کلن شوي و، او کوچنۍ غزاله به چې اوس کله دمور سره قدم واهه نو د مور گوته به يې نه نيوله. هغې په پنځه کلنۍ کې خپل قدم ايښوده، ددغې شپږو کالو په موده کې د قاسم زړې مور هم خپل ژوند له لاسه ورکړې و. او دخپل رب لورې ته ورغلې وه. دقاسم د هڅو په واسطه طاهر ددوو کالو غم او مصيبت تيرولو وروسته يو ځل بيا واده کولو ته تيار شوې و. په همدې خاطر قاسم د زړه عباس د لور مريم لاس دخپل ورور طاهر له پاره غوښتې و. خو طاهر، دمريم څخه کوم اولاد نه درلود. اربان او عباس هم دقاسم سره يو ځای اوسيدل. قاسم اوس يو ډير پوښ او ذهين انسان گرزيدلې و، دهغه عمر دسلطان مراد خان ثاني دمړينې په وخت کې نژدې ديرش کالو ته رسیده. خو دهغه پوهه او زيرکتيا د فوځ د ډيرو سترو او غوره سالارانو څخه هم پورته وه.

خو هغه به اوس هم کله کله د البانيايي کنيږي مارتها د لور ماري په غم کې ځوريدله. کله به يې چې ماري را ياده شوه نو ډير غمگين به شو. دخپلو همدغو يادونو په خاطر به کله کله د لاله شاهين يادگار ته ورته او هلته به په همغه ځايو کې چې ماري به روسره په کې کيناسته، کيناست او پخواني يادونه به يې راتازه کول. دسلطان دمړينې وروسته قاسم ته هم پوره تکليف رسيدلې و، اغا حسن تر اوسه هم په يني چري کې موجود و او اوس دخپلې تجربې په اساس د يني چري د ټول فوځ نائب سپه سالار ټاکل شوې و.

د قاسم تر قومندې لاندې هم لس زره عسکرو و. خو دهغه نور گڼ شمير دوستان يا شهيدان شوي و او يا تر اوسه هم په خپلو همغو پخوانيو دندو کې مشغول وو. په ځانگړې توگه رياض بيگ تر اوسه هم په يني چري کې موجود و. دسلطان دمړينې څخه سکندربيگ ډير خوښ شوې و او دډاډ ساه يې اخستې وه.

دشهادت عمر اوس پخلنې ته رسيدلې و، هغه يو ډير ذهين او مبتکر ځوان و. هغه دپلار د وفاته سمدلاسه وروسته د کوچنۍ اسيا څخه را ستون شو او دلته په اورنه کې په تخت کيناست. په دې وخت کې دسلطان محمد خان عمريوښت کاله و.

يادونه: «درويش پادشاه» لمړنۍ برخه پاې ته ورسیده.

قريب الرحمن سعيد. (۳۱ مارچ ۲۰۱۱ ز کال)

سلطان محمد فاتح :

دويمه برخه « تيرې شوې پاڼې »

داځل کله چې سلطان محمد خان په تخت کیناست نو عمر یی تر دوویش کلنۍ پورې رسیده. دده نه مخته هغه دوه ځلې، په داسې حال کې چې عمر یی یواځې څوارلس او پنځلس کاله و، دخپل پلار په ژوند کې په تخت ناسته کړې وه. د سلطان مراد خان ثاني د مړینې سمدستي وروسته د سلطنت اراکینو هغه ته د سلطان دمړینې په اړه خبر ورکړ او هغه هم سمدلاسه او پرته له ځنډه د کوچنۍ اسیا څخه د اورن په لور را ستون شو. ځکه همدلته دهغه د تخت د کیناستو مراسم هم تر سره کیدونکي و.

سلطان محمد خان د عثماني کورنۍ اوم ځوان سلطان و، د عثماني سلطنت بنسټ ایښودونکې پخپله (عثمان خان) و چې د « غیاث الدین کیخسرو سلجوقي » زوم و. سلطان محمد خان د عثمان خان د شا څخه اووم نسل جوړیږي، د عثماني سلطنت بنسټ د نن څخه نژدې یوسلودیرش کاله پخوا هغه وخت کینول شو چې په ۱۳۰۰ عیسوی کال تاتاریانو په کوچنۍ اسیا یرغل وکړ او هلته یی سلجوقي واکمن (سلطان علاؤ الدین) اویا دهغه وروسته د هغه زوی غیاث الدین کیخسرو وواژه. غیاث الدین کوم زوی نه درلود، یوازې یوه لور یی درلوده چې د عثمان خان په نکاح کې وه. په دې اساس د سلطنت اراکینو په یوه خوله او یوې رای سره عثمان خان د قونیا په تخت کیناوه او دخپل پادشاه په څیر یی ومنود. په دې توګه د « اسرائیل بن سلجوق » د زوزاکه څخه، چې په ۱۰۷۷ کې یی خپل نظام جوړ کړې و، په ۱۳۰۰ عیسوي کال کې نظام ولاړ او اوپه ځای یی د عثماني سلطنت جوړ کړل شو. او دې سلطنت تر ۱۹۱۵ عیسوي کاله پورې دوام وکړ....

د عثماني سلطنت څخه مخته د سلجوقيانو پادشاهي وه، دهغوی نیکه اسرائیل بن سلجوق نومیده. دا هغه څوک و چې د سلطان محمود غزنوي په حکم د هندوستان کالنجر په عسکري کلا کې اوه کاله بندي شوي و.

د عثماني سلطنت بنسټ ایښوونکې عثمان خان د سلجوقي حکمران په وخت کې د انګورې په سیمه کې د « ارطغرال » په کورنۍ کې پیدا شوي و. دا د سلطان علاؤ الدین سلجوقي د حکمرانۍ وخت و. هغه د ارطغرال دمیرانې او همت د کتلو وروسته، هغه ته د بازنطیني د سرحداتو جاگیر ورو سپاره. سلجوقي سلطان علاؤ الدین د ارطغرال خان د احساناتو ممنون او مشکور هم و.

په حقيقت کې د سلطان محمد خان قبیله هم په لمړيو کې دهغو مهاجرو قبیلو څخه وه چې د چنگيز خان د حملو څخه یی خپل کلی کور او وطن پرېښې و او په دشتو او غرونو کې یی سره تیندکونه وهل. دا قبیله د «ترکانو اوغوز» د قبایلو یوه برخه وه. چې د عثمان خان نیکه دارطغرال خان پلار «سلیمان شاه» په مشرۍ کې خپل هیواد خراسان (افغانستان) پرېښې و او په مختلفو هیوادونو کې د گرزیدو راگرزیدو وروسته د شام «سوری» په لور ورواړېد شوي وو. دوی چې کله د فرات د دریا ب څخه تیر شول نو سلطان محمد خان خراساني نیکه (سلیمان شاه) په هغه دریا ب کې ډوب شو او ومړ. دهغه د مړینې نه وروسته د دې قبیلې ډیره برخه خپره وړه شوه، خو کوم کسان چې پاته شول هغوی د ارطغرال خان او دهغه د ورور «دوند ارخان» سره یوځای د کوچنۍ آسیا په لور روان شول او هلته د سلطان علاؤالدين سلجوقي د سلطنت پولو ته ورننوتل.

«لارډ ایوسلي د ترکي ایمپایر» تر لیکنې لاندې لیکي چې: چنگيز خان خوارزم شاه له منځه وړې و. او دهغه ټول سلطنت یی دخپلو زامنو تر منځه وویش. کله چې د خراسان دا ماتې خوړلې در په در شوې قبیله د سلیمان شاه د ډوډیدو او مړینې وروسته د ارطغرال خان په مشرۍ د سلطان علاؤالدين سلجوقي سلطنت ته ورننوته نو شمیره یی څلور سوه او شل کورنو ته رسیده. ددغو څلور سوه او شلو کورنیو دغه ډله د سلطان علاؤالدين تر سیوري لاندې د پنا اخستلو له پاره د قونیا د پایتخت په لور وروان و چې په لاره کې ارطغرال ته دوه فوځي ډلې په جنگ کې راگیر څرگندي شوې. هغه یوه خوا هم نه پیژندله خو کله یی چې وکتل چې دهغوې یوه ډله د شمیرې له اړخه کمه او بله ځواکمنه ده نو سمدلاسه د خپلو ۴۴۴ ملگرو سره یوځای دهغه کمزوري ډلې خوا یی ونیوله او داسې زبردسته حمله یی وکړ چې دښمن یی تینستې ته وهڅاوه. دښمن میدان پرېښود او خپلې پښې یی سپکې کړې. دفتحې نه وروسته هغه ته ډاگیزه شوه چې دهغې ډلې مرسته یی چې کړې ده هغوی د سلطان علاؤالدين سلجوقي د فوځ کسان و، او مقابل لوری یی تاتاریان وو.

د ارطغرال ددې میرانې په بدل کې سلطان علاؤالدين سلجوقي هغه ته د دسفوت زرخیزه سیمه چې د سقاریه د دریا ب په بڼې لورې د بازنطیني (قسطنطوني) پولو سره نښتې وه، ورکړه، ترڅنګ یی ورته سفوت ښار هم وربانښه. ارطغرال او دهغه ملګري چې د خراسان او ارمنیا څخه راغلي و ټول همدلته میشت شول.

سلطان علاؤالدين سلجوقي ارطغرال خان ته په دې سیمه کې دخپلو فوځونو د ساتلو اجازه هم ورکړه. او ترڅنګ یی ورته د بازنطیني عسکری کلاو عسکرو ته د درس ورکولو حکم هم وکړ. د بازنطیني سلطنت مرکز قسطنطنیه وه. علاؤالدين سلجوقي چې کوم خراساني ځوان ارطغرال ته په بازنطیني باندي د حملو کولو وینا کړی وه نو نژدې یونیم سل کاله وروسته دهغه شخص د زوزاکه څخه سلطان محمد فاتح پیدا شو چې بلاخره یی بازنطیني سلطنت (قسطنطنیه) فتحه کړه او د عیسویت د نړۍ دیوالونه یی سره ولېږول.

ارطغرال خان په ۱۲۸۸ کال کې د ۹۰ کالو په عمر له دې نړۍ څخه سترگې پټې کړې. هغه په خپل ټول ژوند کې د سلطان علاوالدين د ځانگړې پاملرنې لاندې و. ان تردې چې داسې وخت هم راغې چې ارطغرال د سلطان علاوالدين د نائب په څېر د تاتاريانو او بازنطینانو گډه فوځ ته ماتې ورکړه. ددې په بدل کې ورته سلطان علاوالدين سلجوقي د «بني شهر او بروصه شهر» سیمې هم ورحواله کړې. او د ارطغرال د جاگير د نوم یی «سلطانوي» کيښود او هغه یی دخپلو فوځونو سپه سالار و ټاکه.

هلال، د سلطان علاوالدين سلجوقي د بيرغ نښه وه..... د ارطغرال خان د مړینې وروسته دهغه ستر زوی عثمان خان دهغه ځای ناستې و ټاکل شو. همدا د عثماني سلطنت بنسټ ايښوونکې او ددې سلطنت لمړۍ تاجداره هم و. دهغه پلار په خپل ټول ژوند کې د سلجوقي سلطنت سره تلپاتې وفاداري درلوده. سلطان هم د خپل پلار په قدم قدم کيښود او همغسې تگلاره یی خپله کړه. خو دا داسې وخت و چې سلجوقي سلطنت خپله اخري ساه اخسته او په کوچنۍ اسيا کې ملوک الطوايفي حاکمه شوي وه. عثمانيان يواځې دبازنطیني دښمنانو په مقابل کې جنگيدل او يا په بله ژبه، عثمانيان يواځې د عيسويانو پر خلاف په جنگ رانښتي و. په دې وختو کې د قسطنطنيې پادشاه د خپلو درو ساتنه و نه شوه کړای او عثماني فوځونه دهغه (دتهينيا) ميدانو ته ورننوتل. بازنطیني سلطنت چې در رسول الله صلی الله عليه وسلم په وختو کې د ځواکمنو سلطنتونو څخه و د عثمان په وخت کې د زوال سره مخ شوی و. هلته دخپل منځي جگړو او حکومتي بدنظميو عثماني فوځونو ته موقع او فرصت برابر کړې و چې هغوی دې د بازنطیني سلطنت په ډيرو برخو باندي ولکه وکړي. ددې نه مخته داسې يو وخت و چې بازنطیني سلطنت ان د کوچنۍ اسيا تر پولو پورې را غوځيدلې و. خو اوس په کوچنۍ اسيا کې د بازنطین سره يواځې «نائيسيا او نائيکوميډيا» سیمې اودهغې شاوخوا کلي پاته شوي و. د بازنطیني سیمو په لورد عثمان د توجه علت دهغه داسلام د تبليغ کول و.

په هرصورت عثمان د اسلامي فوځونو له پاره داروپا دروازې پرانستې او د دانيال دروازې پرانستل د عثماني نسل له پاره يوه لوبه وگرزیده. عثمان د سلجوقي سلطان د فرمانبردارۍ په اساس سترې سترې معرکې سر کړي دي چې ددې ډلې څخه د «قراجه حصار» معرکه تر ټولو مشهوره ده. ددې کلا د فتحه کولو په واسطه مسلمانانو اروپايانو ته خبر ورکړ چې نور نو دهغوی د حکومت دوران مخ په ختميدو دي. سلطان علاوالدين سلجوقي خپل مېرني سپه سالار عثمان ته د «نيزبيگ» خطاب ورکړ او هغه ته یی په خپل نوم دسکي د جاري کولو او په خپل نوم د خطبې د ويلو اجازه هم ورکړه. په دې توگه عثمان ته د شاهي لقب تر څنگ دپادشاهۍ نور ټول امتيازات هم ور په برخه شول. او بيا له څه پاته کمښت هم په راتلونکو کلونو کې له منځه ولاړ. او دا هغه وخت و چې عثمان دسلطان علاوالدين سلجوقي او دهغه د زوی دپرلپسې مړینې وروسته او ازاد او خپلواکه تاجدار په توگه را څرگند شو.

د سلجوقي کورنۍ د حکومت د پای ته درسيډو سره سم د ال عثمان حکومت پيل شو. خو يو شمير سلجوقي اميرانو لکه (د کرمانيا امير) عثمان ته په ډيره کرکه او حسادت سره کتل، او هغه يې خپل رقيب گناهه. همدا علت و چې لږه موده وروسته د عثمان او د کرمانيا دامير ترمنځه د جنگونو يوه نه پای ته رسيدونکې لړۍ و نښته. اودا لږه هغوې د پرلپسې ناستخايو ترمنځه هم همغسې جريان پيدا کړ. عثمان داسلامي حکومت بنسټ کيښود او په ۱۳۰۱ کال يې د «تايئکوميديا» سره رانښتې د «قيون حصار» کلا کې په لمړني ځل د قسطنطنيا د شاهنشاهي فوځ سره مقابلې وکړه او په دې مقابلې کې ورته ډيره ستره بريا ترلاسه شوه. او تر شپږو کالو پورې يې د فتوحاتو لړۍ تر «بحراسود» پورې وغځيده. هغه په خپل ژوند کې په درې محاذونو کې په يوه وخت فتوحات ترلاسه کول، لمړۍ... دباغي سلجوقي امرانو پر خلاف... بل... د تاتاريانو پر خلاف... دريم... د بازنطيني فوځونو يعنې د قسطنطنيې د پادشاه پر خلاف... په ۱۳۰۷ عيسوي کال کې عثمانيانو د بروصې ښار کلابند کړ، دا ښار په قسطنطنيه کې د کوچنۍ اسيا په نامه ياديد. دا د نړۍ تر ټولو اوږده کلابندي وه چې تر لسو کالو يې دوام وکړ. بالاخره په ۱۳۲۲ عيسوي کال کې کلابندو فوځونو خپلې وسلې کيښودې او د عثمان خان زوې اولخان د فاتح په څير دې کلاته ورننوت، په دې وختو کې عثمان خان په «سفوف» کې د مرگ په بستره باندې پروت و، خودهغه د مړينې څخه مخته دهغه زوې اولخان هغه ته د دې سوې خبر ور ورساوه. همغه و چې عثمان خان هغه خپل ځای ناستې و ټاکه او حکم يې وکړ چې دمړينې وروسته يې په بروصه کې خاورو ته وسپاري ترڅنگ يې حکم وکړ چې بروصه د عثماني سلطنت له پاره پايتخت وگرځوي. هغه دهغه د وصيت په مطابق هملته په بروصه کې خاورو ته وسپارل شو.

د «عثماني دولت» تر نامه لاندې تاريخ ليکي چې: عثمان خان د عثمانيه دولت لمړۍ تاجدار و. هغه هيڅکله هم دخپل ځان له پاره د سلطان کليمه نه استعمالوله. دهغه زوې اولخان او لمسي (مراد اول) هم دخپلو ځانو له پاره د امير کليمه استعمالوله. د عثمانيه سلطنت د بنسټ ايښودونکي عثمان واده هم په ډيره په زړه پورې توگه تر سره شوي و. هلته د ښار سره نژدې د «ابتروني» په سيمه کې يو خداي پالي عالم او دروېش صفت انسان «اوبالي» نومي اوسيده، عثمان به دخپلې ځوانۍ په وخت کې هلته ډير ورته، هغه يوه ډيره ښايسته او حسينه لور درلوده چې (مال خاتون) نوميده. يوه ورځ په ناڅاپي توگه د عثمان سترگي په دغه پيغله و نښتې، او دکتلو سره سم پرې عاشق شو. هغه سمدلاسه د نکاح پيغام ور وليږه خو «اوه بالي» د يوه دروېش او د سلطنت د امير ترمنځ د توپير په پوهيدو باندې دا پيغام ونه مانه. ان تردو کالو پورې د عشق او محبت دا لړۍ روانه وه، عثمان هم د اوه بالي کور ته تگ راتگ ته دوام ورکړ. په دې وخت کې څو نورو ترک سردارانو هم چې په ځواک او شهرت کې د عثمان څخه کم نه و د مال خاتون سره د واده کولو هيله څرگنده کړه. خو اوه بالي هغوې ته هم ځواب ورکړ. بالاخره داسې يوه ورځ را غله چې عثمان هملته د «اوه بالي» په کور کې پاته شوې و يو عجيب او غريب خوب يې وکوت. «ويي کتل چې يوه سپوږمۍ د اوه بالي دسيني څخه را ووزي او کرار کرار ترې د څوارلسمي

سپوږمۍ جوړه شي او بيا د عثمان په سيني کې ورننوځي ، بيا دهغه اړخه يوه ځواکمنه ونه راشنه شي چې همداسې پسې ستريري ، ان تردې چې ددې ونې شاخونه د وچې او لمدې ټول ځايونه را و نغاړي ، د ونې د جرړو څخه د نړۍ څلور ستر دريا بونه دجله ، فرات ، نيل او ډينوب را بهيري او څلور ستر غرونه ، کوه قاف ، د بلقان غر ، دتور غر ، او د اتلس غر ددې شاخونه سنبالوي . په دې وخت کې يوه تيزه هوا راپيدا شي او دهغې ونې د پاڼو مخ چې په شکل کې تورې ته ورتوالې لري د يوه ستر ښار لورې ته وگرځوي ، دا ښار ددوو سمندرونو او ددوو لويو وچو د رايوځاي کيدو په نقطه کې پروت دې ، او د يوې گوټې په څير را څرگنديږي . پدې گوته کې دوه زمرد او دوه نيلم ځاي په ځاي شوي دي ، عثمان غوښتل دا گوته په گوته کړي چې يو ناڅاپه گوته سره را خلاصه شوه..... د بيداريدو وروسته يې خپل خوب اوه بالي ته بيان کړ ، او بالي په دې خوب کې د عثمان له پاره ښه راتلونکې وکوت او هغه يې يوه غيبې اشاره وگڼله او دخپلې لور « مال خاتون » نکاح يې ورسره وکړه .

د عثمان همدغه خوب چې هغه نژدې يونيم سل کاله مخته ليدلي و د هغه د کړوسي سلطان محمد له اړخه پوره کيدونکې و . ددو سمندرونو او ددو لويو وچو د رايوځاي کيدو نقطه د قسطنطنيې ښار و ، د سلطان محمد خان پلرونو او نيکونو کې د عثمان خان يو زوی « اورخان » هم د يوه فاتح او بهادر پادشاه په نوم ياديږي ، دا عثماني سلطنت دويم تاجدار او د عثمان خان تر ټولو کوچنې زوی و . دهغه مشر ورور علاوالدين د اسلامي علومو شوقی و تر څنگ يې د تصوف او فلسفې سره هم ډيره مينه درلوده ، هغه ډيره پوه او مدبر انسان و ، د زمکې پرمخ تر ټولو لمړۍ منظم ، په دريشۍ سنبال ، تنخوا لرونکې او په فوځي ځايو کې اوسيدونکې فوځ « يني چري » دهغې په سلا او مشورې سره جوړ کړل شو . دهغه سره په دې مشوره کې « قراخيل » هم شريک و . ددې نه مخته په نړۍ کې فوځونه منظميدل او په ځانگړيو کاليو هم سنباليدل ، خو دا کار به يواځې او يواځې د جنگ په ورځو کې تر سره کيده . د روميانو او يونانيانو په سلطنتونو کې هم همدا ډول رواج و . د سيدنا عمر رضی الله عنه په وخت کې د عسکرو له پاره تنخوا گانې ټاکلې شوې وې او د رخصتيو رواج هم دهغه له وخته پيل شوې و ، خو په هغو وختو کې د فوځي بارکونو او ياد تلپاتې عسکري تمځايونو آند له چا سره نه و . په دې اساس دا کار تر ټولو لمړۍ اورخان د خپل مشر ورور علاوالدين او خپل دوست قراخيل په سلا سره تر سره کړ . هغه ټول هغه ځوان عيسوي بنديان چې په مختلفو جنگونو کې يې نيولي و د روزنې له پاره همدې ډول روزنځايو کې واچول او يو باقاعده فوځ يې ترې د « يني چري » په نامه جوړ کړ .

اورخان د خپل حکومت په هغه لمړي کال يعنې په ۱۳۳۲ عيسوي کې د « ټايئکوميديا » په سيمه ولکه وکړه ، بروسه يې خپل درالسلطنت و ټاکه ، د قسطنطين په اسيايي مقبوضاتو کې دهغه د ولکې څخه يوازې د « نائيسيا » ښار پاته شوې و . خو دې ښار د قسطنطنيې نه وروسته دويمه درجه ستر اهميت او ارزښت درلود . د قسطنطنيې پادشاه « قسطنطين » ددې ښار د خوندي ساتلو له پاره ډيرې هلې ځلې وکړې ، اورخان هغه ډير کلک کلابند کړې و . او په ۱۳۳۰ عيسوي کال يې هغه فتحه کړ او دخپل سلطنت يوه برخه يې وگرځوله . ددې ښار

ډير خلک د اسلام دين ته را وگرزیدل. په ۱۳۳۳ کال هغه د يو باغي ترک امير په ښار «قراسي» باندی هم ولکه وکړه، لږه موده وروسته د اورخان حکومت د «اناطوليا» شمال غربي پولو ته وغځید.

بيا اورخان د خپل سلطنت د غځولو په ځاي خپله ټوله توجه د دخلکو د فلاح او بهبود له پاره را وگرځوله، هغه غوښتل د اصولو په مطابق د مملکت ټول قوانين په اسلامي قالب کې را و نغاړي، د ۱۳۳۲ کال وروسته اورخان هيڅ جنگ و نه کړ بلکه دخپلو عوامو د روزلو په فکر کې و. خو دسلطنت د کورنيو انتظاماتو څخه د فارغیدو وروسته، د اروپا په لور متوجه شو، اود ژوند اخري څو کلونه يی د قسطنطنيی د شهنشاه د اروپايی ولکو د ترلاسه کولو او هلته د خپل قدم د ټينګولو په لاره کې مصرف کړل. د قسطنطنيی سلطنت چې يو وخت د ډينوب د درياب او په اسيا کې تر اناطوليا او شام پورې غځیدلي و اوس يواځې د «تريس»، «د مقدونيا» يوې برخې او «سالونیکا» او په يونان کې د «موريا» تريوې ډيرې برخې پورې را محدود شوی وو. د هغه اسيايي ولکې نژدې ټولې د عثمانيانو په لاسو کې راغلی وې. په همدې وختو کې د قسطنطنيی د تخت جګړه راپيدا شوه، اورخان ددې فرصت څخه ګټه پورته کړه او د کوزين اړخ ته يی خپل سپر زره عسکر ور واستول..... په دې توګه اورخان يوځل بيا کنټاکوزين او دهغه مخالفه ډله «جان پليپولوګس» يعنې ددواړو په غوښتنه د سربيا دپادشاه په خلاف خپل فوځ وليږه. په دې وخت کې د سربيا پادشاه «استيفن دوشن» په «سالونیکا» باندی حمله کړی وه ...لږه موده وروسته د قسطنطنيی د تخت جګړې يو ځل بيا زور واخست نو اورخان دخپل زوی سليمان پاشا تر مشرۍ لاندې شل زره عسکر د کوزين دکومک له پاره وروليږل. جان پليپولوګس ماتې وخوړه او کنټاکوزين په تخت کيناست. او اورخان ته يی د ژمنی سره سم د «زنپ» کلا ورکړه. په دې کلا کې سليمان پاشا عثماني عسکر ځاي په ځاي کړل. خو په اتفاقي توګه څو ورځې وروسته هلته په «تريس» کې زلزله راغله چې له مخې يی د ډيرو کلاګانو ديوالونه را پړيو تل. په دې ډله کې د «گيلي پولي» کلا هم وه، دا کلا د دانيال په غربي ساحل کې ترټولو ستر او مستحکمه جنګي کلا ګڼل کيده. سليمان پاشا ددې کلا سره ډير نژدې واټن کې پروت و. هغه دغه زلزله يو غيبي تائيد و ګاڼه او مخته ورغې او په گيلي پولې باندې يی ولکه وکړه. ددې کلا د سوبي وروسته د ترکانو به تاريخ کې يونوې باب پيل شو. هغوی په ۱۳۵۴ عيسوي کال په لمړي ځل په اروپاکې د فاتحينو په څير قدم کيښود. او په مسيحې اروپا کې يی د يوه ستر اسلامي سلطنت بنسټ کيښود چې په دوو پېړيو کې يی دگيلي پولې څخه ترويانا پورې وغځيد، د لمړۍ پېړۍ مجاهدينو د غربي اروپا د سسلي، روما، او سپين پورې د اسلام اواز ورسولي و خو ترکي مجاهدينو شرقي اروپا هم د اسلامي بلنې په لور راماته کړه.

داورخان زوی «سليمان پاشا» په داسې حال کې چې د ښکار دکولو له پاره وتلې و، د آسه راپريوت او به ۱۳۵۸ عيسوي کال کې له دې نړۍ سترګې پټې کړې. نوموړي شهزاده د جنگ او عسکری فنونو له اړه ډيرې پوهې او تدبر خاوند و. اورخان دخپل زوی په مړينې سخت غمژن شو او دهمدې غمه يی په بل کال پخپله هم د نړۍ څخه کوچ وکړ. خو ډير نیک خويه، درویش صفته او متدين حکمران و. هغه به دغربيانو ترمنځ ډوډۍ او شورا په خپله

پخپلو لاسو ویشله. سترو سترو علماو او مشایخوسره یی ډیره نزدې ناسته پاسته درلوده چې د هغوی د ډلې څخه « ملاداود قیصري » او « تاج الدین » به یی تل دخپله ځانه سره یو ځای ساتل.

د اورخان د مړینې وروسته دهغه کشر زوی (مرادخان اول) دخلوینت کلنۍ په عمر کې په تخت کیناست. د حکومت د واگو د سنبالولو سمدلاسه وروسته مردا خان د اروپا په لور د مخکې تللو هوډ وکړ. خود کرمینیا امیر د پخوانیو دښمنیو په اساس په کوچنۍ اسیا کې بغاوت وکړ په دې اساس هغه ترهر څه لمړۍ ددې بغاوت د خپلوله پاره قدم واخست. ددې ځایه د فارغیدو وروسته هغه د اروپا په لور قدم پورته کړ، په ۱۳۲۰ عیسوي کال د دانیال دریاب څخه تیر شو او د خپلو فتوحاتو حیرانونکي لړۍ یی پیل کړه. خو په ۱۳۸۹ کال کې د هغه د شهادت وروسته د فتوحاتو دا لړۍ د « کسوده په جنگ » پای ته ورسیده.

کله چې مرادخان اول په ۱۳۲۳ کال د دانیال د دریاب څخه تیر شو او دیوه ستر فوځ سره یی د تریس سیمې کې قدم کینسود نو هغه تر ټولو لمړۍ د « شورلو » په کلا ولکه وکړه، دې کلا د قسطنطنیې څخه یواځې پنځه میله واټن درلود. ددې وروسته یی بله کلا د « کرک کلیسې » تر نامه لاندې هم ولکه کړه، په همدې کال یی د « بابا » په سیمه کې د بازنطینانو سره یو اوږدو جنگ وکړ چې وروسته یی هغوی ته ډیره بده ماتې ورکړه.

پایلې یی داشوې چې « ایډریانوپل » یعنې « اورنه » سمدستی خپله وسله په زمکه کې کینسوده او په دې توګه ټول تریس د مرادخان په ولکه کې راغې. ددې وروسته بیا عثماني جنرال « لاله شاهین » بلغاریه ته ورننوت او هلته یی په « فلیوپولس » باندې ولکه وکړه، داسیمه د بلقان د غرونو په جنوب کې د بازنطیني سلطنت اړونده وه. قسطنطین مجبور شو چې د مرادخان سره سوله وکړي، په دې وختو کې مرادخان په اروپا کې د بازنطینانو سره په مقابل کې ښکړه ښکړه و خنورو مسیحي حکمرانانو د بازنطینانو سره د مراد په مقابل کې هېڅ ډول مرسته ورنه کړه. لیکن په ۱۳۲۳ کال « پنځم پوپ اربن » د هنګري، سربیا، بوسنیا او ولاچیه حکمرانان دې ته تیار کړل چې د ترکانو د مخکې تلو د مخنیوي له پاره خپل فوځونه را ولیږي. د همدې حکم له مخې دې متحدینو شل زره کسه عسکر د تریس په لور را ولیږل. خو جنرال لاله شاهین هغوی ته ډیره بدې ماتې ورکړه، ددې پایلې دا شوې چې د بلقان غرونه هم د عثماني سلطنت یوه برخه وګرزیده. د همدې جنگ نه وروسته د « ډیمونیکا » سیمه چې په تریس کې پرته وه، د مراد له خوا پایتخت اعلان کړل شوه. اوبیا یی درې کاله وروسته « اورنه » خپل پایتخت و ټاکه. د « مارتیزا » د جنگ وروسته شاهنشاه د سلطان باجګزاه وګرزید خو د قسطنطین د شاهنشاه له پاره دا ډول سپکاوي د زغم وړ نه و، هماغه و چې په ۱۳۲۹ کال یی روما ته سفر وکړ او دروم د پایا څخه یی د سلطان پر خلاف د مرستې غوښتنه وکړه. په دغه ورځو کې د « رومن کلیسا » او « یوناني کلیسا » چې د شهنشاه مذهب و.... ترمنځ ډیره دښمني روانه وه. شهنشاه په ډیر ذلت او سپکاوي سره دروم د کلیسا علویت و مانه. خوبیا یی هم

د خپلو موخو په ترلاسه کولو کې کومه بریا ترلاسه نه کړه. اوبیا چې کله بیرته د «وینس» څخه تیریده د یو شمیر قرض غوښتونکو له خوا و نیول شو. خولته په قسطنطنیه کې یی زوې «اډرونکس» بادشاه وگرزید.

مراد خان په خپلو اصولو کې ډیر سخت و. دهغه تر ټولو کوچنې زوې شهزاده «صادوجي» یو ځل د عیسویانو سره یو ځای شوې و، خو کله چې مراد هغه ونيوه نو دخپل دغه زوې په سترگو کې یی گرمه سیکه ویلې او ور وچوله اوړوند یی کړ. اوبیا یی ورپسې وواژه، په ۱۳۷۱ کال د مراد خان سپه سالار لاله شاهین د صوفیا سره نژدې سماکوف په میدان کې د بلغاریا او سربیا د گډو فوځونو سره مقابله وکړه او هغوی ته یی سخته ماتې ورکړه، ددې جنگ نه وروسته د بلقان دغرونو څخه نیولې د بلغاریه ټوله سیمه د عثماني سلطنت برخه وگرزیده. بل کال لاله شاهین او د عثماني فوځونو یو بل جنرال «افرنوس» په مقدونیا باندې یرغل وکړ، مقدونیا د سربیا یو ولایت و. دهغه ځایه «کوالاډوما» او «سریز» ښارونو د فتحه کولو وروسته، «دردار ددریاب» څخه تیر شول، مراد سربیا، البانیه، او بوسنیا په همغه وخت کې دخپل سلطنت باجگذاران وگرځول. د بلغاریا پادشاه سلیمان خپله لور سلطان حرم ته وړاندې کړه او په دې توګه یی خپل ځان خوندي وساته. اوبیا یو په بل پسې «مونا ستر» او «صوفیا» هم فتحه شوې. په دې توګه مراد خان د خپل سلطنت د ټولو په پراخولو کې ډیر ګړندي ګامونه واخستل.

په ۱۳۷۲ کال مراد خپل شهزاده «بایزید یلدرم» ته د کریمیا د امیر لور په نکاح کړه، د کرمانیا او عثماني سلطنت ترمنځ شخړې د ډیر پخوا څخه را روانې وې. ددې شخړو د له منځه وړلو له پاره مراد خان خپله لور «نفیسه» د کرمانیا امیر ته په نکاح ورکړه او په دې ترتیب ددوې ترمنځه تر لسو کالو پورې سوله او امن قایم شو، خو په ۱۳۷۷ کال یو ځل بیا ددوې ترمنځه نښتې پیل شوې، په دې جنگ کې د کرمانیا امیر ماتې وخوړه او شهزاده یزید ته د «یلدرم» لقب ورکړل شو.

د مراد خان په خلاف مسیحي اتحاد د سربیا څخه پیل شو. په دې اتحاد کې سربیا، بوسنیا، بلغاریه، البانیه، ولاچیه او هنگری ټول په پوره قوت سره ورګډ شول. پولینډ هم خپل فوځونه ور ولیرل. او په دې توګه یو صلیبي جنگ پیل شو. په ښکاره توګه هغوی دا اتحاد داروپا څخه د ترکانو د ویستلو په خاطر کړی و. مراد خان د اویا کالو په عمر د خپلو فوځونو سره یو ځای ددې اتحاد په خلاف د جنگ له پاره ووت. خو د مراد خان د ورسیدو دمخه اتحادیونو په بوسنیا کې په عثماني فوځونو باندې حمله وکړه او بنځلس زره ترکان یی د تیغه تیر کړل. ددې جنگ مشري سربیانو په غاړه درلوده. چې پادشاه یی لازار نومیده، د ډیرو معرکو وروسته بالاخره په ۱۳۸۹ کال د «کسوده» په میدان کې هغه اخري مقابله مخته راغله چې د اتحادیونو شیرازه یی له منځه یوړه او د سربیا د قسمت پریکړه یی وکړه.

جنگ پای ته رسیدونکې و چې په دې وخت کې یو سربیا یی امیر «میلوش کوییلوچ» د عثماني لښکر په لور آس ور ځغلاوه، او د خپل پادشاه لاله زار په خلاف یی د بغاوت اعلان وکړ. او ویی ویل چې غواړي د سلطان سره څه

ډيرې مهمې خبرې وکړي. همغه و چې هغه يې د مراد خان دربار ته راوست. خو دهغه د لاس د ښکلولو په وخت کې يې يو ناخاپه خپل خنجر را وويست او به مراد خان يې حمله وکړه او په خپل هدف کې د برياليتوب وروسته يې د تينبتي هڅه وکړه خو عسکرو د سترگو په رپ کې هغه ټوټې ټوټې کړې، اوس نومراده خان د لږ وخت ميلمه و. هغه په همدې حالت کې داخري حملې حکم وکړ، ډير ژر اتحادي فوځونو ماتې وخوړه او د سربيا پادشاه «لازار» ونيول شو او د مراد خان دربار ته يې راوست. مراد د «لازار» د وژلو حکم ورکړ او لږه شيبه وروسته يې پخپله هم ساه ورکړه. د مراد خان د شهادت نه وروسته د (کسوده) جنگ پاې ته ورسيد. شهزاده بايزيد يلدرم په تخت کيناست، هغه په همغه لمړۍ ورځ خپل ورور شهزاده يعقوب چې د کسوده په جنگ کې يې پوره ميرانه ښوولې وه سمدلاسه وواژه. دا د سلطنت د تخت د ولکي له پاره په عثماني کورنۍ کې لمړني قتل و.

کله چې د سربيا پادشاه لازار هلاک شو نو دهغه وروسته لار د ستيفن د سربيا حکمران وگوزيد، هغه خپله خور شهزادگۍ ډيسپينا د بايزيد په نکاح کې ورکړه، او سوله يې وکړه او ترڅنگ يې دا ژمنه هم وکړه چې په راتلونکې کې به په ټولو جنگونو کې د خپل فوځ سره يو ځای گډون کوي. او بيا هغه دخپل عمر تر اخري سلگۍ پورې په خپله ژمنه کلک ودريد. بايزيد د قسطنطنيې د پادشاه سره هم سوله وکړه، ان تر دې چې ددې سولې وروسته بايزيد شهنشاه مجبور کړ ترڅو دخپل فوځ په واسطه فلاډلفيا له منځه يوسي. همغه و چې دا ډول عبرتناکه پيښه منځته راغله چې پخپله عيسويانو په عيسوي فلاډلفيا باندې يرغل وکړ او هغه يې فتحه کړه او بايزيد ته يې حواله کړه، د بايزيد په وخت کې د ايدين، امثشا، او ساروخان ښارونه هم فتحه شول. په ۱۳۹۰ کال بايزيد د قيوس په جزيره حمله وکړه په دې توگه سمرنا او کرمانيا هم د بايزيد د تورې څخه خلاصې نه شوې، بايزيد په خپل ژوند کې دوه ځله قسطنطنيه کلابند کړې، لمړۍ کلابندي يې اوه مياشتې دوام وکړ خو بيا چې کله بايزيد ته د هنگري د پادشاه سجسمند چې د هونيادې پلار و، پخلاف فوځونو ته اړتيا پيدا شوه نو په دې خاطر يې د لسو کالو له پاره سوله وکړه او کلابندي يې پاې ته ورسوله. د سولې شرايط يې هم ډير سخت و. د کلني خراج له پاره ديرش زره طلايي کراون و ټاکل شول. د مسلمانانو له پاره يې په قسطنطنيه کې يو شرعي عدالت هم پرانست، او هلته د بايزيد له اړخه يو ترکي قاضي و ټاکل شو. او د مشرق دکليسا تر څنگ يې يو ډير ستر او عالي شان جومات هم جوړ کړ، د قسطنطنيې د قيصر په مينول کې يې د ښار او ه سوه ځايونه مسلمانانو ته ورحواله کړل تر څنگ يې د غلطي نيمايي برخه هم بايزيد ته ورکړه. هلته شپږ زره عثماني فوځونه و ټاکل شول، دهغه وخته راهيسي عثمانيانو قسطنطنيې ته د استنبول نوم ورکړ.

بيا واليشيا فتحه شوه او بيا يوپه بل پسې نائيکوپولس او بلغاريه هم تر ولکې لاندې راغلې. اوس نو بايزيد غوښتل په هنگري باندې يرغل وکړي خو يوناخاپه د کوچنۍ اسيا په لور متوجه شو، په دې وخت کې د کرمانيا امير يو ځل بيا بغاوت وکړ، بايزيد يلدرم د انکورې او بروصې ترمنځ د کرمانيا دامير سره وجنگيد خو په دې

جنگ کې د بايزيد لښکر د ماتې سره مخ شو ، د ماتې د خبر د اوریدو سره سم بايزيد په خپله په جنگ کې شامل شو او د کرمانيا امير ته يې سخته ماتې ورکړه ، په دې جنگ کې د کرمانيا دامير دوه زامن ووژل شول.

د سلطان بايزيد يلدزم نه مخته ټولو عثماني اميرانو ځانونه د امير کلیمه استعمالوله . خو بايزيد په لمړي ځل د مصر د عباسي خليفه په اجازې سره خپل ځانته د سلطان لقب اختيار کړ . بايزيد د نورو حکمرانانو په نسبت عياش طبعه انسان و . هغه دخپلې ښځې (ډيسپينا) په ترغيب سره د شرابوڅښل هم پيل کړي و . په همدې وخت کې يو ځل بيا د هنگري د پادشاه سچسمنډ له خوا د عيسويانو د اتحاد له پاره هلي ځلې پيل شوي وې ، هنگري د قسطنطني د مرکزي کليسا په ځای دروم د کليسا سره تړلې وه . پهمدې خاطر د روم پاپا دهغه سره مرسته وکړه ، د سچسمنډ د ځانگړو هلو ځلو په اساس فرانسه او برگندي هم په دې اتحاد کې سره راټول شول ، دا ډير ځواکمن او قوي لښکرو ، د دانيال د درياب څخه د را تيريدو وروسته شام ته را ننوتل او مقدسه زمکه يې ازاده کړه ، کله چې دا لښکر د جرميني څخه تيريده نو د جرمينيانو ځانگړې فوځې ډلې هم وروسره را يو ځای شوې ، دا د ټولې عيسوي نړۍ اتحاد و . هغه وخت چې د سچسمنډ لښکر سربيا ته ورسيد نو هغه د بايزيد دوست او فاداره ملگري لارډسټيفن باندې يرغل وکړ او په دې توگه يې په سربيا کې ډيره وحشيانه توگه لوټ مار وکړ . دې لښکر په پوره برياليتوب سره د «ستودا» ، «ويدين» او «ارسودا» سيمي تر ولکې لاندې راوړې او ځان يې د نائيکوپولس «سيمې ته ورساوه . او هغه ښاري د کلابندی لاندې راوست . د نائيکوپولس قومندان «يوغلان بي» د وسلې د غورزو لږ څخه انکار وکړ ، ځکه هغه په دې ډاډمن و چې بايزيد به هرو مرو دهغه د تعاون له پاره رارسېږي ، او بيا همداسې وشول ، بايزيد د برق په څير خپل ځان د کلابندی په شپاړسمه ورځ نائيکوپولس ته ورساوه . فرانسويانو دا گمان هم نه کاوه چې بايزيد به دومره ژر دلته رارسېږي ، هغوي په دې آند و چې بايزيد به د اښای فاسفورس څخه د تيريدو جرئت ونه کړي ، بالاخره د ۱۳۲۹ کال د د ستمبر په ۲۴مه بايزيد يلدزم د «کانټ ډي نيورس ، سچسمنډ او فرانسوي» فوځونو پر خلاف د جنگ ډول وواهه ، دا ډير ستر او مشهور صليبي جنگ دې ، سچسمنډ د ترکانو د ځواک او ارادو څخه پوره خبر و ، هغه په دې هم پوهيده چې د ترکانو نوميالۍ ډلې په يوه غير منظم او لږ روزل شوي فوځ سره يو ځای کېږي او بيا په ډيره ښه توگه جنگيږي . سچسمنډ خپلو ملگرو ته دا سلا ورکوله چې د ترکانو د ظاهري فوځ په جنگ کولو باندې وخت ضايع نه کړي ، بلکه دهغوي په اصل فوځ دې حمله وکړل شي . خوپه صليبي اتحاد کې ورگډو د نورو هيوادونو سالارانو دهغه دا مشوره ونه منله ، دې جنگ د درې ساعتونه زيات دوام ونه کړ ، په دې جنگ کې د سربيا پادشاه د بايزيد په ملاتړ و جنگيد . عيسايي فوځونو ته ډير زيات زيان وروا وښت . او بايزيد دهغو ځواکونو د انتقام د اخستو له پاره چې د جنگه مخته د عيسايانو په لاسو شهيدان شوي و په دې جنگ کې لس زره عيسويان ونيول او د ټولو د وژلو حکم يې ورکړ . په دې بنديانو کې کاؤنټ ډي نيورس ، او څلوريشته نور عيسايي امرين هم شامل و . خو بايزيد هغوي پريښول ،

خود هغوې د تللو د مخه یی د کاؤنټېډی نیورس تر مخه یوه وینا وکړه ، داوینا د (کریسی دلمړي ټوک په ۲۸م مخ کې دا ډول لیکل شوي ده):

«گرانه ! زه په دې پوهیږم چې ته دخپل هیواد د یوه ستر سردار او ځواکمن رئیس زوې یی. ته نوې ځوان یی او لا تراوسه ستا تر مخه ډیرې هیلې اود امیدونو ډک کلونه پراته دي. شوني ده چې د جنگ په میدان کې ستا ددې لمړیو هڅو د ناکامیو نه وروسته خلک په تا الزامونه و لگوي ، او ته دهغې الزامونه د رفع کولو له پاره او دخپل شهرت او نیک نوم د بیرته تر لاسه کولو په خاطر یو بل ځواکمن فوځ را ټول کړې او یو ځل بیا زما مقابله ته راودانگې ، که زه له تا ویریدې نوله تا او ستا له ملگرو څخه به مې دهغوې په ایمان او عزت سوگند اخستې وای چې په راتلونکې کې به زما مقابله ته نه راځی. خو نه ! زه د داسې سوگند غوښتونکې نه یم. ددې برعکس ، زه به ډیر خوشحاله شم چې که چیرې ته بیرته خپل هیواد ته ورسېږي او بیا فوځ را ټول کړې او بیا زما مخې ته راشې. ته به ټول وخت ما د جنگ په ډگر کې په خپل مخکې تیارو ویني. هغه خبره چې زه یی درته اوس کوم ، ته یی چې د چاڅخه غواړی نقل یی کړه.»

د نائیکوپولس د جنگ نه وروسته په ولاچیا ، هنگري او استایريا باندي هم یرغلونه وشول او د پیترواردین ښار هم تر ولکې لاندې راوستل شو.

ددې نه وروسته بایزید اورنه ته ورسید او په ۱۳۵۷ کال یی په یونان باندي حمله وکړه. د تهسلي ، فوسین ، ډوريس او لوکريس په سیمو یی ولکه وکړه. او بیا یی دخو ورځو وروسته د « موريا » ټوله سیمه ولکه کړه ، د یونان د فتحې کولو وروسته بایزید یو ځل بیا قسطنطنیه کلابنده کړه. دا په داسې حال کې چې د تړون لس کاله لانه و پوره شوي. هغه دخپل ځانگړی قاصد په خوله پادشاه « مینوئل » ته حکم و لېږه چې سمدلاسه دې د تخت نه لاس واخلي او که نه د اښار به د توري په زور ونیسی. خو مینوئل د بایزید په خبره غوږ هم ونه گراوه. همغه و چې بایزید هم د قسطنطنیې کلابندي نوره هم کلکه کړه ، په داسې حال کې چې هغه غوښتل په قسطنطنیې باندي حمله وکړي ، چې دهغه په اسیایي ملکیتونو کې یو انقلاب راغې ، دهمدې انقلاب په اساس هغه مجبور شو خپله کلابندي پای ته ورسوي او هغه لورې ته متوجه شی ، دهمدې ورځې وروسته د بایزید یلدرم بدقسمتي پیل شوه. او په راتلونکو دوو کلونو کې چې دهغه د حکومت اخري کلونه و سختې ماتې وخوړې ، دهغه ټول فتوحات په اوبو لاهو شول او لږې مودې وروسته د عثماني سلطنت حیثیت د خاورو سره خاورې شو. په خپله بایزید بندي کړل شو او دهغه دا ټوله تباهي او بربادي پخپله د « گوډ تیمور » په لاسو پیل شوه.

د گوډ تیمور سلطنت د « چین د دیوال » څخه تر کوچنۍ اسیا پورې او د ارل د بحر څخه د گنگا د دریا به پورې او ان د فارس تر خلیجه غځیدلې و. هغه په ۳۵ کلنۍ کې خپل ټول دښمنان وځپول او سمرقند یی خپل دارالسلطنت و ټاکه. ددې نه وروسته هغه په لږه موده کې ۲۷ هیوادونه فتحه کړل او نهه شاهي کورنۍ یی له فنا سره مخ کړي.

د گوډ تیمور د سلطنت نه وروسته د بایزید سلطنت په نړۍ کې تر ټولو ځواکمن سلطنت و. بایزید دخپلو پخوانیو فتوحاتو په اساس دومره سرشاره و چې د گوډ تیمور د فوځونو سهې اندازه یی ونه شوه لگولې. او داسې یو فاتح یی ځانته را پاروو چې ددهشت او وحشت څخه یی ستر ستر پادشاهان لږزیدل. په لمړي ځل د داوړو تر منځ ډیر تریح لیک لیرېد پیل شو او دهمدې په پایلو کې ددواړو تر منځه سخت جنگونه پیل شول.

په ۱۴۰۰ عیسوي کال گوډ تیمور د بایزید یو شار سیواس د شپږ لکه عسکرو په واسطه کلابند کړ، هلته د سیواس د ښار د ساتنې له پاره د بایزید ستر زوی ارطغرال مامور شوې و. ارطغرال په ډیره میړانه د گوډ تیمور د فوځونو مقابله وکړه او تر څو ورځو پورې یی دا شپږ لکه فوځونه پری نه ښودل چې په دې ښار باندې ولکه وکړي. بالاخره تیمور داسې یوه لاره خپله کړه چې د کلابند شوو سره یی هیڅ ځواب نه و. هغه شپږ زره مزدوران مؤظف کړل تر څو د دیوالونو بنسټونه وکنی، بیا یی هغوی ته اړمونه ورکړل تر څو دیوالونه د غورزیدو څخه و ساتي. کله چې د دیوالونو بنسټونه وکنل شو نو هغه اړمونه ته یی اور ورته کړ، د سترگو په رپ کې دیوالونه را و غورزیدل او په دې توګه یی په ښار باندې ولکه وکړه. گوډ تیمور دخپل وحشت څرګندونه دلته هم وکړه او د بایزید د زوی ارطغرال په ګډون یی څلور زره ترکان و نیول او ټول یی د تیغه تیر کړل، په دې وخت کې بایزید د قسطنطنیې په کلابندۍ بوخت و. ددې ناوړه خبر په اوریدو سره یی کلابندي پای ته ورسوله او د توپان اوسیلۍ په څیر یی ځان کوچنی. اسيا کې د گوډ تیمور مقابلې ته ورساوه. خو په دې وخت کې تیمور د شام او مصر په لور روان شوې و، هغه دوه کاله وروسته بیرته راستون شو او د لمړي ځل څخه د زیاتو اختلافاتو سره ددواړو تر منځ د خط و کتابت لړۍ پیل شوه. او بالاخره اسمان ددواړو اړخونو تر منځ دهغه دردونکي او غمناکه جنگ ننداره هم وکړه چې ددواړو اړخو څخه په کې مسلمانان شریک ول.....

دا جنگ د انګورې د جنگ په نامه مشهور شوې دې، بایزید د یولک او شل زره فوځونو سره د سواس په لور روان شو خو گوډ تیمور د اته لکه فوځونو سره د بایزید ښار «انګوره» کلابنده کړه، بایزید د انګورې د کلابندۍ د ماتولو له پاره هغه لورې ته وګرزید، تیمور په خپله تاتاری و خو د بایزید په فوځ کې هم د تاتاریانو ګڼ شمیر عسکر موجود و. تیمور هغو تاتاریانو ته خپل جاسوسان ورو لیرل او د هغوی سره یی وعدې وکړې او ویی غلول، هغوی هم د جنگ په وخت کې د بایزید لښکر پریښود او د تیمور سره یو ځای شول، په دې وخت کې بایزید تر ټولو ستره بې عقلی دا وکړه چې هغه یوه ورځ د خپل جرئت د ښوولو په خاطر خپل ټول فوځ له ځانه سرو اخست او د ښکار کولو له پاره ووت. هغه ځای چې د ښکار له پاره ټاکل شوي و هلته اوبه ډیرې کمې وې، نژدې پنځه زره عثماني عسکر د تندۍ له لاسه هملته له منځه ولاړل. هغوی چې ژوندی پاته شوي و هغوی هم د تندۍ او لورې له لاسه بې هوشه وو. کله چې بایزید بیرته راستون شو نو ویی کتل چې دهغه په لښکر ګاه باندې د گوډ تیمور فوځونو ولکه کړې ده، دهغې چینې څخه چې عثماني فوځونو اوبه څښلې د هغې مخه هم د گوډ تیمور

فوځونو ګرزولي وه ، اوس نو دبايزيد له پاره د سمدلاسه جنگ کولو بله لاره نه وه پاته. هماغه و چې د سپې شنبې په ورځ ، د جولای په شلمه د ۱۴۰۲ عيسوي کال ، د انګورې په سيمه کې هغه معرکه را منځته شوه چې

مشهور تاريخپوه (ګبن) ليکي چې دې جنگ «د تيمور شهرت او عظمت ته تلپاتې والې ورکړ . او د بايزيد ذلت اوسپکوالي يې د تل له پاره يو يادگار پريښود»

د عثماني دولت تاريخ ليکي چې: د جنگ په وخت کې ګڼ شمير مسلمانو سردارانو د بايزيد ملګرتيا پريښوده ، په دې توګه بايزيد د ګوډ تيمور د اته لکه ځواکمنو فوځونو په مقابل کې يواځې د لس زره ښي چري فوځيانو سره ځانته پاته شو .

د سربيا پادشاه «لارډ سټيفن» هم تر اخره پورې د بايزيد سره و خو دماتي خورلو وروسته يې دهغه ځايه تينښته وکړه ، بايزيد د محمود خان چغتايي په لاسو ونيول شو ، دهغه د پنځو زامنو څخه چې په جنگ کې شريک و درې کسه ژوندي پاته شوي و . دهغې ډلې څخه شهزاده سليمان د اروپا په لور راوګرزيد ، شهزاده محمد (اماسيه) ته ورسيد او شهزاده عيسي د کرميا په لور وتښتيد . شهزاده موسي ژوندي ونيول شو او د شهزاده مصطفي په اړه هيڅوک خبر نه شول چې څه پرې وشول . کيدای شي په جنگ کې وژل شوي وي ، د جنگ د پاې ته رسيدو وروسته بايزيد ونيول شو او ګوډ تيمور هغه د اوسپنې په يوې پنجرې کې بند کړ ، او هر چيرې به چې ته ، دهغه پنجره به يې له ځانه سره وړله . بايزيد د اسپکاوي و نه شو زغملې او نژدې اته مياشتې وروسته يې په همغه اوسپنيزه پنجره کې ساه ورکړه . او دهغه روح د عنصری او فولادي دواړو پنجرو څخه په يوه وخت کې ازاد شو .»

دانګورې د جنگ نه وروسته په ډاګيزه توګه عثماني سلطنت له منځه تللې معلوميد ، ځکه د عثماني سلطنت ټول باج ورکونکي رياستونه ازاد او خپلواکه شوي و . دبايزيد د شپږو څخه پنځه زامن يې دانګورې په جنگ کې دهغه سره شريک وول ، هغه څلور چې ژوندي پاته شوي و ، دبايزيد د بندي کيدو وروسته مختلفو کوچنيو کوچنيو رياستونو ته ولاړل او هملته حکمرانان وګرزيدل ، هغوي بيا په خپلو منځو کې په جنگونو پيل وکړ . اخري سوبه شهزاده محمد ته ترلاسه شوه ، ځکه شهزاده محمد داتو کالو په دوران کې د عثماني سلطنت د لاسه تللې وقار او عزت بيرته په ځاې کړ .

شهزاده محمد د يوڅلوښت کالو په عمر په ۱۴۲۱ کې وفات شو او په بروصا کې خاورو ته وسپارل شو ، سلطان مراد خان ثاني دهغه زوی و . او په دې توګه د عثماني سلطنت د سلاطينو د نسب لړۍ داسې را جوړه شوه : «عثمان» ددې کورنۍ لمړنی تاجدار و چې په ۱۲۸۸ کال کې را پيدا شو . دهغه زوی «اورخان» ۱۳۲۲ کې دهغه زوی «مرادخان اول» په ۱۳۵۹ کال کې دهغه زوی «بايزيد يلدرم» په ۱۳۸۹ کال کې دهغه زوی «شهزاده

محمد اول « په ۱۴۳۱ کال کې ... دهغه زوی » دویم مراد خان « په ۱۴۲۱ کې ... دهغه زوی سلطان « محمد فاتح » په ۱۴۵۱ کال کې په تخت کیناست.

د سلطان محمد فاتح د سلطنت نه وروسته عثماني سلطنت تر سوونو کالو پورې دوام درلود. خو هغه عزت او شهرت چې د سلطان محمد فاتح په برخه شوې هغه بل چاته تراوسه نه دې په برخه شوې، په حقیقت کې رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایلي و چې

« د قسطنطنیې فاتح به جنت ته داخلېږي.. »

دا مبارک حدیث ډیر مشهور شوې و. اودهمدې حدیث د عملی کولو او ددې حدیث د تاج د پټه سرکولو له پاره اموي حکمرانانو د « لمړي یزید » څخه نیولې تر بایزید یلدرم پورې او بیا تر سلطان مراد خان ثاني او ټولو په قسطنطنیې باندې د حملې کولو او د دې سیمې د ولکې کولو له پاره یرغلونه کړي و، خو هیڅ یو یې په فتحه کولو بریالی شوې نه و، دا سعادت د سلطان محمد فاتح په برخه و. همغه و توانید د ۱۴۵۳ کال د مئی په ۲۹ مه د ستر اهنګر اربان د ځواکمنو توپونو په واسطه د قسطنطنیې دیوالونه را چپه کړي او په دې توګه دا ښار د تل له پاره د مسلمانانو استنبول وګرځي...

سلطان محمد خان

سلطان مراد خان ثاني ۸۵۵ هجري کال د محرم الحرام د مياشتې په پنځمه ، يا د ۱۴۵۱ عيسوي کال د فروري د مياشتې په نهمه په «اورنه» کې وفات شو. دهغه تجهيز او تکفين په پخواني پايتخت «بروصا» کې ترسره شو ، د سلطان مراد خان د مړيني وروسته دهغه زوی شهزاده محمد د کوچنۍ اسيا د «ايدین» په رياست کې و ، په دې وخت کې د شهزاده محمد عمر يوشتم کاله او څو مياشتې و. د دې نه مخته هغه دخپل پلار په ژوندون دوه ځله په تخت ناست و ، کله چې ورته دخپل پلار مراد خان د مړيني خبر ور ورسيد نو سمدلاسه په آس سپور شو او د هر څه د مخه يې دا خبره وکړه:

«هغوي چې له ماسره مينه لري له ماسره دې را روان شي (عثماني دولت)»

هغه د دانيال د درياب څخه راتير شو او اورنه ته را ورسيد. همدلته يې د تخت ناستې مراسم هم ترسره شول ، اوس نوهغه شهزاده محمد نه و بلکه سلطان محمد خان گرزيدلي و. کله چې هغه د اورنه شاهي محل ته را ننوت نو گڼ شمير مينه وال يې وکتل. ملکه سروين چې د سربيا د پادشاه لارډ ستيفن لور وه او د سلطان مراد خان ثاني ښځه او د سلطان محمد ميرنۍ مور وه... دخپل ميرني زوی شهزاده محمد په تخت کيناستو باندې ډيره خوشحاله بريښيده. دملکې سروين د گيډۍ نه د شهزاده محمد يو ميرنی ورور هم پيدا شوې و خو په دې وخت کې دهغه يواځې اته مياشتې و. دملکې سروين نه علاوه دلته اغا حسن ، قاسم بن هشام ، طاهر بن هشام هم د سلطان محمد د استقبال له پاره موجود وو. دوي د سلطنت د مشرانو او امر او په سلا د تاج پوشۍ ورځ و ټاکله. او دهغې ورځې له پاره يې هر ډول تياري پيل کړه.

هغه وخت چې سلطان محمد خان دخپلې ځوانۍ په وخت کې دوه ځله په تخت کيناست خو دواړه ځله يې د نابرابرو شرائطو له مخې د سلطنت واگې بيرته پريښودې. لمړۍ ځل يې د لارډ سلاس او هونيادي د تړون ماتولو په اساس او دويم ځل په ښار کې د يني چري د بغاوت له امله. دواړه ځلې يې پلار مراد خان ثاني د سلطنت د خوندي ساتلو په خاطر مداخله کړې او بيرته راستون شوې. په دې خاطر په عامو خلکو کې دا اندېښنه راپيدا شوې وه چې سلطان محمد خان د سلطنت کولو د امورو وړتيا نه لري. اوس نو سلطان محمد خان دا ثابتول غوښتل چې په پنځلس کلنۍ کې چې ورته کوم سلطنت ترلاسه شوې و هغه وخت خبره بيله وه او اوس چې ددويشت کالو په عمر کې ورته يو ځل بيا سلطنت ترلاسه شوې ، خبره بيله ده. اوس نو محمد کوچنی ماشوم نه و

. هغه د تاج اغوستلو د جشن نه دوه ورځې مخته قاسم بن هشام خپل ځانته راوباله او د شاهانه دېدې سره یې هغه ته ښه راغلاست ووايه. تاریخ لیکي چې:

سلطان محمد قاسم بن هشام ته وویل: «راځه.... قاسم بن هشامه راځه.... گوره! چې دوه ورځې وروسته زما د تاج اغوستلو جشن دې. اوس خوزه د عثماني سلطنت تاجداره او سلطان گرزیدلې یم. ته خو پوهیږې چې زما په اوږو څومره ستر بار اچول شوې دې، مخکې له دې نه چې ما سلطان وگرزوی ما ته ستا مشورو ډیر ځواک او توانایی راکوله. په دې خاطر مې نن تاته زحمت درکړ ترڅو دا ځل هم له ما سره قدم په قدم ملگرتیا وکړې....»

قاسم د سلطان د لهجې څخه سخت حیران شوې و، ځکه هغه اوس هغه نوې ځوان شهزاده نه و چې د نن څخه شپږ کاله دمخه په تخت کینول شوې و. قاسم ته داسې محسوسیدله چې د کوم ستر شهنشاہ اواز اوري، د سلطان د لهجې څخه علاوه د سلطان په نور شخصیت کې هم ډیر بدلون راغلې و. دهغه په مخ باندې د ځوانۍ تازه وینه او په سترگو کې شاهي دېدې او جلال په کتلوسره قاسم داسې احساسوله چې دا ځل سلطان محمد خان د کوم ستر عزم او هوډ سره یوځای په سلطاني تخت باندې د کیناستو اراده لري. په دې خاطر یې پخوانۍ دوسته له یاده وویستله او په ډیر ادب سره یې وویل:

«درونده سلطانه!... عثماني سلطنت به ستاسې په خیر تاجدار باندې ویاړي، زه داسې احساسوم چې قدرت به ستاسې په لاسو ډیره ستره کارنامه ترسره کوي..... تر هغو چې زما د خدماتو پورې اړه لري نوزه اوزما ټوله کورنۍ د اسلام او عثماني سلطنت له پاره هر غږ ته لیک وایی.»

قاسم د سلطان محمد خان سره دخبرو په وخت کې خپله پخوانۍ بې تکلفي له یاده ویستلې وه، بلکه د شاهي ادابو د ټولو غوښتنو سره یوځای یې د سلطان سره خبرې کړې وې، څرنگه چې دوه ورځې وروسته د تاج دپه سر کولو جشن و نوپه دې خاطر سلطان ورته وویل:

قاسم بن هشامه!.... مونږ هر څه له یاده ویستلې شو خو د ینی چري د یوشمیر ډلو بغاوت له یاده نه شو ویستلې. دهمغه بغاوت په پایلو کې ستا پلار او ورنډار هم شهیدان شول او زه اوس هم دهمغو خلکو څخه چې هغه وخت یې په ینی چري کې د بغاوت اور بل کړي و اندیښنه لرم. هسې نه چې دا خلک یو ځل بیا د سلطنت د انتظام د خرابولو له پاره هڅې وکړي، دا ځل ما ته په دې خاطر مخکې تر مخکې راوغوښتې ترڅو د راتوکیدلو اندیښنونو په اړه فکر وکړې، زه غواړم چې ته د ینی چري په هغو وگړو باندې څارنه وکړي چې مشکوک معلومیږي»

قاسم د سلطان محمد په ارادو باندې پوره پوره پوه شوې و. ځکه سلطان یوځل بیا قاسم ته د جاسوسۍ کار ورسپاره. اوپه خپله د قاسم په سترگو کې هم دا اړینه بریښیده. ځکه د سلطان مراد خان د مړینې سره سم همدا

ډول خبرونه خپریدل چې په ینی چري کې یو ځل بیا د بغاوت د اور بلیدو ته کار کېږي ، همدا علت و چې قاسم دا مسئولیت ومانه او سلطان ته یی وویل:

درونده سلطانه !.... ستا بصیرت ته احترام لرم. د تاج د په سرولو په ورځ د مخربو عناصرو څارنه ډیره اړینه ده. په حقیقت کې یو شمیر وگړي ستا د شخصیت او عزائمو څخه په ویره کې دي. هغوی نه غواړی ته د مسلمانانو قیادت سنبال کړي. خوداسې خلک هر څوک چې دې ، یوه خبره ډاگیزه ده او هغه دا چې داډول وگړي د قسطنطنیې د پادشاه روزل شوي او لاسپوڅي عناصر او ځانگړی خلک دی»

قاسم تر ډیره پورې د سلطان سره په پټه توگه په ډیرو امورو باندې خبرې کولې او بیا یی دهغه څخه اجازه واخسته او بیرته راستون شو.

اوبیا د سلطان محمد خان د تاج دپه سرولو ورځ هم د عثماني تاریخ په پاڼو کې یوه نه هیږدونکې ورځ ده داسې ورځ چې د سلطان او قاسم بن هشام ټوله خواري یی په اوبو یوړه ، او د بنمن دهماغه تاج پسرولو په وخت کې خپل کار انجام کړ.

د سلطان محمد خان دربار په جوش و خروش کې و. د سلطنت مشران ، وزیران ، امران ، د ښار مشران او سپین ږيري د سلطاني قصر په عام دیوان کې سره راټول شوي و. دا یوه پراخه او غځیدلې برنده وه. ددې ځای څلورو خواو کې د غونډی گډون کونکو ته ناست ځایونه جوړ کړل شوي و. په دې وخت کې په دې عام دیوان کې د زرو څخه زیات وگړي ناست و. د سلطان په سر د عثماني سلطنت تاج کینښول شوې و. تر ټولو د مخه د شاهي کورنۍ غړو سلطان ته د مبارکۍ له پاره را روان و. د څو مشرانو ، ښځو او نرو وروسته د ملکې سروین د مبارکۍ ورکولو وخت راغی. دا د سلطان مراد خان ښځه او د سربیا د پادشاه لارډ سټیفن لور او اروپایي نژاده وه ، ډیره ښایسته او حسیننه ښځه وه ، ملکې سروین ته سلطان محمد خان ډیر گران و. هغې د همدې لمړۍ ورځې راهیسې د سلطان محمد خان سره مینه او محبت کاوه ، بلکه سروین رامنځته شوه او د گلونو یوه گیلۍ یی د سلطان محمد خان په لاسو کې ورکوله چې یو ناڅاپه تم شوه. هغې لا د څه ویلو له پاره خپلې شونډۍ نه وې پرانستې چې د عام دیوان څخه بیرون یو ناڅاپی شور او غوغا جوړه شوه ، بلکه سروین په خپل ځای ودریده ، د سلطان په تندي باندې هم لیکي راپیدا شوې. لږ څه په قهر او غصې سره یی حکم وکړ:

« دا کوم گستاخه انسان دې ؟ چې زمونږ د تاج د پسرولو په جشن کې په خپل کرغیږن اواز سره بدشگونوي خپروي هغه و نیسی او زمونږ مخې ته یی راوړئ ...»

گڼ شمیر سپاهیان د برق په څیر د عام دیوان مخې ته ور و غلیدل ، د سلطان سترگې هم د بیرون په لور نښتې وې. د سلطان په مخ باندې د حیرانتیا تر څنگ قهر او غصه هم خپره شوې وه. د دربار ټول کسان په خپلو خپلو

ځایو کې سره خوزیدل. دلږڅه ځنډ نه وروسته دسلطان عسکرو یو زوړ «خواجه سرا» دلاسو نوڅخه نیولې و او دسلطان مخې ته یې راوړ. خواجه سرا په خپلو دواړو لاسونو کې کوم څیز نیولې و چې په کالیو کې یې را تاو کړې و. داسې بریښیده لکه خواجه سرا چې کوم تیخور ماشور را خستې وې. زوړ خواجه سرا په ژړا ژړا سره دربار ته را ننوت ، هغه د شاهي عتاب هم څه پرواه و نه کړه ، دربار ته د را ننوتلو سمدستي وروسته یې په واویلا و پیل وکړ او ملکې سروین مخې ته ورغې او په مخ وهلو یې لاس پورې کړ ، ملکې هغه دپخوا څخه پیژانده او دهغه په دې کار باندې ډیره حیرانه ولاړه وه. ځکه هغه ددې خاص خواجه سرا و..... «ځانگړې خادم» ، ملکې چې دهغه په لاسو کې تیخور ماشوم وکوت نو ولړزیده ، هغه هر څه له یاده وویستل او په ژړا یې منډه کړه او د خواجه سرا لورې ته ورغله. دهغې زړه په زوره زوره دریځه. یقیننا چې د خواجه سرا په لاسو کې نوې پیدا شوې شهزاده و. دا دسلطان محمد خان میرنې ورور و چې تراوسه یې شیده خوړل. او ملکې سروین د گیلې څخه راپیدا شوې و. ملکه زیرمخ د خواجه سرا په لور ورغله او خپل کوچنې یې دهغه دلاسو څخه راواخست.

دې پیښې په دربار باندې عجیبه اغیز کړې و ، خلکو د خواجه سرا په لاسو کې د ماشوم د راوستو د انداز څخه داسې انگیرلې وه چې د خواجه سرا په لاسو کې د ملکې سروین د تیخور کوچنې لاش پروت دې. په دې وخت کې دسلطان محمد عمر په سختۍ سره تر دوو ویش کالو پورې رسیدله. هغه ددې حالاتو څخه سخت اندیښمن شوې و. هغه په دې نه پوهیده چې دا ټول هر څه دومره په ناڅاپه توگه څنگه پیښ شول. ملکې چې کله خپل مړ ماشوم په لاسو کې واخست نویوه زړه شکونکی چغه یې ووهله او ټول وجود یې په لږزان شو. ملکې وکتل چې دهغې تیخور ماشوم چې عمر یې اته میاشتې و وژل شوې دې. داڅه ډول داسې په ناڅاپي توگه مړ کړل شو؟ ما خو لږه شیبه مخکې خپل دغه نوې شهزاده په خندانه خوله او خوشحالی سره پرې ایښې و او دلته راغلی وم. لږه شیبه مخکې دغه نوې شهزاده دخپلې مور سره لوبې کولې ، بیا دا هر څه څنگه په ناڅاپي ډول مخته راغلل چې خواجه سرا د هغه معصوم لاش په لاسو کې ونیوه او ډک دربار ته راغې. ملکې د دربار د حاضرینو څخه د پروا کولو پرته ژړل. هغه یوه مور وه او کوچنې شهزاده دهغې د زړه ټوټه وه. سلطان په ډیر بد حالت کې واقع شوی و. دا دهغه د تخت د کیناستو لمړۍ ورځ وه. ناڅاپه یې په زړه کې را وگرزیدل چې د خواجه سرا څخه حقیقت معلوم کړي ، په دې اساس یې لږ څه په نرمه لهجه د خواجه سرا څخه و پوښتل:

«خواجه سرا دا هر څه ، څه ډول مخته راغلل؟ مونږ ته حقیقت ووايه ترڅو مونږ ددې معصوم قاتل همدا اوس او په همدې وخت کې جهنم ته ولیږو او دخپل دغه کوچنې ورور بدل واخلو.»

دسلطان دخبرو په اخري الفاظو کې غورس و. خو د خواجه سرا دخبرو په اوریدو سره دسلطان دپښولاندې زمکه و تښتیده ، سمدلاسه را کوز شو او په زمکه و درید او بیا لږه شیبه وروسته ټول دربار دهغې خپېرې اواز واورید چې سلطان پرې هغه زوړ خواجه سرا وهلي و..... ځکه چې خواجه سرا سلطان ته ویلي و. «واه ! سبحان الله ، قاتل

هم پوښتنه کوی چې کوچني شهزاده چا وژلې دې؟.... اي د دربار ناستو خلکو!...زه گواهي ورکوم چې....دغه معصوم او نوې کوچني شهزاده ستاسې دغه نوي سلطان وژلې دې....زه گواهي ورکوم....زه گواهي ورکوم.....»

خواجه سرا چيغې اوسوری وهلي او د دربار ټول ميلمانه هک پک حيران ولاړو، خواجه سرا د ډيرې بې ادبۍ او بداخلاقي څرگندونه کړې وه، هغه شاهي عتاب او قهر ته په ډاگيزه توگه بلنه ورکړې وه، هغه په دربار کې او د تخت د کيناستو په همغه لمړۍ ورځ او لمړي ساعتو کې پر سلطان محمد باندې دخپل کوچني ورور د قتل الزام لگولې و. ملکه سروين ددې خبرې داوريدو سره خاموشه شوه او په برندو سترگو يې د سلطان په لور کتل. دلږ وخت له پاره د سلطان په گډون ټول دربار داسې و لکه مار چې خورلې وې. هر څوک په خپل خپل ځای کې په فکر کې ډوب وو....اوس به څه کيږي، ملکه خود بې هوشۍ په حال کې وه او دخپل کوچني معصوم ماشوم لاش يې دسينی سره کلک نيولی و او په ډيرو حسرتناکو سترگو يې د سلطان په لور کتل. ځکه هغه د سلطان د تاج دپسرلو په خاطر دهغه دمبارکۍ له پاره دربار ته راغلې وه. زوړ خواجه سرا لا تر اوسه په دربار کې لوڅې پښې ولاړو. او د دربار ميلمانه پټه او چپه خوله د سلطان د حکم منتظر ولاړو.

په همدې وخت کې يو زوړ سردار د خپله ځايه پاڅيد او سلطان ته يې وويل: «درونده سلطانه!.... د دربار ميلمانه د سلطان د حکم انتظار کوی.... او ټول خلک غواړي په دې وپوهيږي چې سلطان دخپلې تاج پوشۍ په لمړۍ ورځ ولې ددې کوچني شهزاده د وژلو حکم صادر کړې و.....»

اوس نو د سلطان محمد له پاره ددې نه زيات خاموشه پاته کيدل د زغم وړ نه و. يو ناڅاپه يې خپله شاهي چپنه را تاوه کړه او بيرته د تخت په لور ورغې. او په ډيره جارحانه توگه په تخت وروخت. خو په تخت د کيناستو په ځاي ودرید او په ټولو درباريانو يې يو نظر و غغلاوه. بيا د يوه زخمي زمرې په څير و غورید او ويی ويل:

«زه حکم کوم چې.... همدا اوس او همدا شيبه د معصوم شهزاده قاتل په زنځيرونو تړلې زمونږ مخې ته را حاضر کړئ،.... مونږ پوهيږو چې هغه دکوم شيطان په حکم سره دا ډول کرغيږن کار تر سره کړې دې. زه به د معصوم شهزاده د قاتل سره په خپله توره باندې قلم کړم.»

سپاهيانو دمحل دننۍ برخې ته ورمندې کړې، خو سلطان بيرته را وخرخيد او د خواجه سرا څخه يې وپوښتل «مونږ د معظمي ملکې خواجه سرا ته دهغه دگستاخۍ په اړه بښنه کوو.... او د خواجه سرا څخه غواړو چې ووايي چې هغه ته څه ډول د معصوم شهزاده د قاتل په اړه معلومات تر لاسه شوي دي....؟»

اوس نو خواجه سرا هم دخپل جذباتي کيفيت څخه لږ څه راوتلې و. ترڅنگ يې د سلطان لهجې هم هغه ډاډمن کړې و چې هغه د تحقيق پرته په نوي سلطان باندې دخپل کوچني ورور د وژلو تهمت تړلې و او په دې توگه يې خپل

مرگ ته بلنه ورکړې وه. خو کله چې سلطان هغه ته بښنه وکړه نو هغه بیرته را ژوندې شو او په لږزیدلې اوازی وویل:

«درونده سلطانه! ... زما د گواهی سبب داو چې ماته د نوي شهزاده قاتل دهغه د وژلو وروسته وویل چې هغه شهزاده د سلطان په حکم وژلې دې...»

د خواجه سرا د خبرو په اوریدو سره سلطان ولږزید ، هغه په سخت اواز سره په بې اختیاره توگه وویل:

« هغه بدبخت خوک دې چې پر مونږ یې داسې ناروا الزام لگولې دې ؟ او ددې معصوم په پاکه وینه یې لاسونه سره کړي دي ؟ ، ، ، »

د سلطان په مخ د ځوانۍ جوش د شاهي جلال په بڼه را ښکاره شوی و . او په دربار کې هر کس په خپل ځای باندې گم سم ولاړ و . د خواجه سرا حالت هم دمخکې څخه بدل شوې و ، اوس نو هغه په خپل مخکیني کړچار باندې پېښمانه معلومیده ، هغه په نښتې ژبه باندې یو ځل بیا وویل:

« درونده سلطانه ! ... دغه معصوم شهزاده د ښي چري سپه سالار د شاهي کنیزانو څخه ستا په حکم تر لاسه کړ اوبیا هغه سفاکه او ظالم انسان هغه له ځانه سره حمام ته یوړ او هلته یې د اوبو په ډنډ کې غرق کړ...»

په دې وخت کې د ټول دربار مخه د معظمي ملکې په لور شوه ، ځکه چې ملکه په ولاړه ولاړه یو دم په زمکه راپریوته او بې هوشه شوه . سلطان سمدلاسه ورمخته شو او پخپله یې ملکې سروین ته اوږه ورکړه ، دلږ ځنډ وروسته ملکه په خپلې خانگړې خونه کې د شاهي طبیبانو تر علاج لاندې وه . لا تر اوسه دربار نه ورخصت شوې . سلطان د خواجه سرا څخه د پېښې په اړه ټول معلومات تر لاسه کړي و او د ښي چري سپه سالار په اړه یې حکم وکړ چې زنځیر تړلې یې د سلطان مخې ته راوړي . خو پخوا تر دې چې د سلطان ددې حکم د تعمیم له پاره سپاهیان ولاړ شي ، بهرام خان په خپله د ښي چري دغه قاتل سپه سالار زنځیر تړلې د سلطان مخې ته راوست . سپه سالار پرته له کومې ویرې د سلطان دربار کې ودرید... د سلطان مخ تک سور شوې و . او سترگي یې د اور په څیر انگار گرزیدلې وې . هغه د ښي چري ددې سپه سالار په دې جرئت باندې حیرانتیا هم ونښوده او ډیره بې حده غصه هم ورته راغله . ځکه هغه دخپله اړخه داسې ښووله چې هیڅ ډول ظلم او تیرې یې نه دې کړې . بلکه هغه څه یې چې یې کړي دي بلکل درست اوسهي یې کړي دي ، د سلطان له پاره د سپه سالار انداز د پرېښونکي په څیر و په دې خاطر ورته سلطان په ډیر سختو الفاظو کې وویل:

« سپه سالاره ! ... مونږ ته یواځې په دوو ټکو کې ځواب راکړه . ایا تا زما د کوچني ورور د وژلو سفاکانه او ظالمانه جرم ترسره کړې دې ؟ ... یا نه ؟ »

« هو ! ما دا کوچنې شهزاده وژلې دې خو ددې کار په تر سره کولو کې ما کوم جرم نه دې کړې ، هغه څه چې ما کړي دي د سلطنت د بهبود له پاره مې ترسره کړي دي ځکه چې په عثماني سلطنت کې تل دا ستونزه راپيدا کيږي چې د سلطنت شهزادگان د تخت او تاج د تر لاسه کولو له پاره د ټول قوم او ولس په مقدراتو باندي لوبي کوي»

« خاموش ! ... ته د ادابو د حد څخه تیريږي تا نه يواځې کوچنی شهزاده وژلې بلکه پر مونږ دې د درواغو الزام هم لگولې دې ، چې دهغې په اساس د ملکې خواجه سرا او د دربار یو شمیر نور وگړي مونږ له تاسره په دې کار کې شریک گڼي حال دا چې مونږ په دغه ډک دربار کې خپل خدای حاضر او ناظر گڼو او دا سوگند یادوو چې مونږ ددې سفاک ددې وحشت څخه بلکل بې خبره وو اوستا دا جسارت هم دبښلو وړ نه دې چې تا په ال عثمان باندي د تخت و تاج له پاره په خپل منځي جنگړو کولو ولگاوه مونږ تاته د مرگ د سزا د اورولو نه مخته دا پوهیدل غواړو چې ته د چا له پاره کار کوي د د قسطنطنیې د قیصر له پاره او که د هنګري د پادشاه هونیادی له پاره ؟»

سلطان ، سپه سالار ته په یوه ډول د مرگ سزا واوروله ، خو په حقیقت کې هغه لږ څه په ویره کې و . هغه په دې پوهیده چې دیني چري د فوځ په څیر د غسې یو ستر سپه سالار ته د سلطان د تخت ناستې په لمړۍ ورځ د مرگ سزا ورکړل شي نو په دې فوځ کې به یو ځل بیا بغاوت را ولاړ شي . نن د سلطان له پاره د خپل زوند سختینه لمحہ تر مخه وه . داسې لمحہ چې په اړه یې ویل کیږي (نه جاي رفتن نه پای ماندن ..) ، اوس که چیرې هغه د نوي شهزاده د سفاکانه وژلو بدله د سپه سالار څخه نه اخلي نو په درباریانو او نورو خلکو کې به ډیره سخته غصه اوقهر را وپارېږي ، او بیا په ځانگړې توگه دهغه میریزه مور ملکه سروین د خپل تیخور کوچنې ماشوم څخه د بې برخې کیدو نه وروسته بې هوشه پرته وه او په خپله سلطان ته هم خپل کوچنې ورور ډیرگران او محبوب و ، په دې خاطر یې هغه سپه سالار ته ډیره غصه راتله خو خپل ځان یې بې وسه احساسوه . هغه د سپه سالار څخه په دې خاطر دا پوښتنه کړې وه ترڅو د عسکریانو سره د سپه سالار اړیکې را ډاگیزه شي او بیا ددې سفاک څټ په اسانۍ سره پرې کړل شي ... خو سپه سالار یو ځل بیا همغسې ځواب ورکړ :

« درونده سلطانه ! سلطان بایزید یلدرم چې څنگه په تخت کیناست نو تر ټولو لمړۍ یې خپل کشر ورور شهزاده یعقوب دهمدې مقصد له پاره وواژه د کوم له پاره چې ما دا کار ترسره کړې دې . ځکه دهغې د دربار علماو فتوی ورکړې وه چې **الفتنة الشد من القتل** قتنه د قتل څخه ډیره بده ده . په دې خاطر یې شهزاده یعقوب پرته له کوم دلیل وواژه . ترڅو په راتلونکې کې کومه فتنه را ولاړه نه شي . ما هم دهمدې مقصد له پاره د کوچني شهزاده ژوند پای ته ورساوه ترڅو سلطنت د راتلونکې پیدا کیدونکې فتنې څخه خوندي پاتې شي .»

د سپه سالار ځواب ډیر عجیب و غریب و ، سلطان ورته په ډیره بده خوا وویل : «ته بلکل درواغ وایی ، د اسلام په مفتیانو باندې ناروا الزام لگوي. دا د مسلمانو سلاطینو کار نه دی بلکه د مصر د فرعونانو کار دی چې کوچني ماشومان دخپل تخت او تاج د خوندی ساتلو په خاطر وژنې . مونږ تا په هیڅ صورت نه شو بښلې ، که څه هم زمونږ دا ټول سلطنت پرې له منځه ولاړ شي .

سلطان ډیر کلک عزم او هوډ کړې و او د تیږې په خیری په سخته لهجه جلاد ته حکم وکړ چې هغه دې د سپه سالار سر قلم کړي او د معظمي ملکې په پښو کې دی یی کیږدي. د سلطان د حکم د اوریدو سره سم سپه سالار د لمړي ځل له پاره په ویره کې شو او په ډیره مضطربه توګه یی سلطان ته مخ کړ او ورته یی وویل:

« درونده سلطانه ! ... ته د یو تیخور کوچني په بدل کې د عثمانی سلطنت د ستر فوځ ینی چري راتلونکې په داو ږدی. او دا کار به د قوم او ولس له پاره ډیر زیانمن ثابت شي. په دې توګه به لکه د پخوا په شان په فوځ کې یو ځل بیا بغاوت را ولاړ شي ، ماته د خپل ځان په اړه غم نه شته. زه د معظم سلطان د حکم سره سم دخپل څټ پرې کولو ته تیار یم ، خو په دې توګه به سلطنت ته ډیر زیات زیان او نقصان ور رسیږي.»

په حقیقت کې د سپه سالار خبرې پټ گواښونه وو چې سلطان پرې ډیر ښه پوهیده. خو اوس هغه پریکړه کړې وه او ویلي یی چې په هیڅ صورت به دا ظالم او سفاک نه بښي. د سلطان د حکم سره سم جلاد هملته د سپه سالار د کار د پای ته درلولو له پاره را حاضر شو خو پخوا تردې چې هغوی دې په زنځیرونو کې تړلې سپه سالار د ژوند څخه بیغمه کړي د یوه اړخه قاسم بن هشام مخته راغې او سلطان ته یی عرض وکړ چې:

« درونده سلطانه ! د یوه سرکاري سراغ رسان په توګه زه د سلطان څخه اجازه اخستل غواړم چې هغه دې دغه مجرم د لایات تحقیق له پاره ماته حواله کړي. تر څو دهغه څخه معلومات تر لاسه کړل شی چې دا مذموم او کرغیږن عمل یی د چا په اشاره سره ترسره کړې دی.؟»

په حقیقت کې قاسم د سلطان ستونزه حل کړې وه . که په دې توګه په ریښتیا هم د سپه سالار اړیکې د کومې مسیحې ډلې سره ثابتې شي نو بیا به دیني چري د سالار د وژلو کار په ډیره اسانۍ سره ترسره شي. د بله اړخه سلطان ته د قاسم په دې وړاندیز حوصله تر لاسه شوه او داسې ورته څرګنده شوه لکه د رحمت ملائکه چې یی بسپنې ته را رسیدلې وي. سلطان سمدلاسه حکم وکړ چې د کوچني تیخور شهزاده قاتل د قاسم بن هشام سره یوسی. د دې وروسته سلطان خپل دربار رخصت کړ. نن د تاج د په سر کولو ورځ وه او هماغه څه په کې وشول چې سلطان او قاسم بن هشام ترې ویریدل. سازشي او غدارو عناصرو خپل کار ترسره کړې و او د سلطان له پاره یی په هماغه لمړۍ ورځ ډیره ستره ستونزه راپیدا کړې وه ، دا مسئله بلاخره د قاسم بن هشام په واسطه حل شوه او هغه د کوچني شهزاده سفاک قاتل د خپله ځانه سره د پټې محکمې تاخانې ته یوړ.

دلته په راتلو سره قاسم بن هشام ټول سپاهيان رخصت کړل. او کله چې تا خانه خالي شوه نو قاسم بن هشام سپه سالار ته وويل: «سپه سالار! تا د پادشاه ورور وژلې دې، او په خپلو لاسو دې وژلې دې، ته خو پوهيږې چې ته د مرگ څخه خوندي کيدې نه شې. خو ستا د خوندي پاته کيدو له پاره يواځې يوه لاره شته او هغه دا چې زه تاته ددې ځايه د تينبتي لاره پرانزم. زه له تاسره کومک کولو له پاره تيار يم، خو په دې شرط چې ته به ماته يوه خبره کوي»

«قاسم بن هشامه! زه پوهيږم چې ته له ما څخه څه غواړې. ته به له ما څخه دا خبره راباسې چې زه ووايم چې زه د عيسويانو جاسوس يم. خو دا به ستا ډيره غلطه انگيرنه وي، زه اوس هم په همغه خبره ولاړ يم چې د سلطان ورور مې د سلطنت د خير نسيگنې له پاره وژلې دې»

سپه سالار د قاسم د هيلو نه زيات چالاکه و خوت. خو قاسم خپل همت له لاسه ورنکړ او يو ځل بيا يې ورته وويل:

«ماته له تا څخه د کومې خبرې د راويستلو اړتيا نه شته. زه ډير بڼه پوهيږم چې ته د چاله پاره کار کوي. زه په دې هم خبر يم چې ستا اصليت د کومه ځايه دې. او په ښي چري کې څه ډول ورننوتې يې. شايد تاته به ډاگيزه شوي نه وي چې هغه څوک چې د لمړي ځل له پاره يې د ابو جعفر او سليم پاشا دمخونو نه پرده لرې کړه هغه زه وم. ما ته په دې اړه هم معلومات شته چې د سلطان مشر ورور علاوالدين په خپل طبيعي مرگ نه دې مړ شوي بلکه هغه وژل شوي دي. ته په کومه غلطه انگيرنه کې ځانه مه غورزوه. زه غواړم له تاسره يوه سودا وکړم. ماته دخپل يو ذاتي دښمن په اړه د معلوماتو د ترلاسه کولو اړتيا ده. ددې په بدل کې زه تا ته د «اورنه» څخه د وتلو لاره پرانستې شم.

اوس د قاسم دخبرو په اوريدو سره د سپه سالار زړه درزار پيل کړ. هغه ته د قاسم په خبرو کې ريښتيا والې احساسيده. هغه په دې هم پوهيده چې د قاسم دښمن څوک و. هغه به څنگه اوڅه ډول ابو جعفر له ياده ويستلې وي چې د پريښودو او ازادولو له پاره يې څو کاله مخته، په يوې تياري شپې اورنه په شمالي کلا باندې حمله کړې وه.... هو!... دا سپه سالار همغه شخص و چې نقاب پوښه ډله يې د شپې په تياره کې د ابو جعفر پسې ولاړل او هغه يې د قاسم د بندي خانې څخه خلاص کړ، د سپه سالار قصه ډيره لنډه وه. هغه په قسطنطنيه کې پيدا شوې و. هملته روزل شوې و، کورنۍ يې د قيصر نژدې دوستان و. په دې خاطر قيصر هغه د يوه ستر کار له پاره مؤظف کړې و. او هغه ستر کار دا و چې هغه دې په کوم جنگ کې په مصنوعي توگه ځان بندي کړي او د سلطان په ښي چري کې دې ځان ورننبايي. او بيا هغه همدا سې وکړل. ددې يو علت دا و چې د سلطان ښي چري په اصل کې د عيسوي بډيانو څخه جوړ کړل شوی و، همغه بډيان چې په جنگ کې به نيول کيدل او بيا به د روزنې او مسلمانيدو له پاره په ښي چري کې ور داخليدل. کله چې سپه سالار د قاسم دخولې څخه دا واوريدل چې قاسم

دهغه په اړه په هر څه پوهیږي نو روح یی په لرزه شو. هغه ته داسې څرگنده شوه لکه سلطاني توره یی چې په سر سپره وی. سمدلاسه یی پریکړه وکړه چې د قاسم سره به مرسته کوي اویا به دا ورته څخه د تینبنتې هڅه کوي، په همدې فکرونو کې ډوب شو اویا یی وویل:

«ددې خبرې له پاره به څه ډول ثبوت موجود وي چې تاته د دښمن د پټې د ښوولو وروسته به ته ما پرېږدې؟»

د قاسم غشې سهي په نښه لگیدلې و. گویا سپه سالار اعتراف کړې و چې هغه د قیصر جاسوس دې، دهغه ددې پوښتنې په ځواب کې ورته قاسم وویل: «زما په سودا باندې یقین کول ستا مجبوري ده، که چیرې ته پرې یقین نه کوي نو مه یی کوه. زه به له تاڅخه د خپل دښمن پته اودرک تا ته د اذیت د درکولو په اساس هم واخلم. اوس چې ستا څنگه خوښه وي...»

د قاسم په خبرو کې وزن و. او سپه سالار دا وزن ډیر ښه محسوساوه. هغه په ډیره بې وسۍ سره د قاسم په لور وکتل او ورته یی وویل: «ته سهي خبره کوي. پر تا باور کول زما مجبوري ده. ته زما د لاس او پښو زنځیرونه پرانیزه. زه له تاسره د تعاون کولو له پاره تیار یم.»

قاسم دهغه ټول زنځیرونه پرانستل. یواځې په لاسو کې یی ورته هتکړۍ پرېښودې ترڅو حمله ونه کړای شي. د هغه ترڅنگ په فرش باندې کیناست، په دې وخت کې سپه سالار وویل:

«ابو جعفر ما د جمعې په شپه ستا له بنده ازاد کړ، ما اوزما ملگرو د نیمې شپې نه وروسته په شمالي کلا حمله وکړه، هلته شته ساتونکې مو ووژل او د کلا د تاڅانې څخه مو ابو جعفر ازاد کړ، بیا د کلا د دیوال په لور د ښاره بیرون کوز شو، د ښاره بیرون د البانوي کنیزې دلور «مارسي» د سپرلۍ گاډۍ د څو ساتونکو سره یو ځای زموږ منتظر وه.....»

سپه سالار همدومره خبره وکړه چې د قاسم ماغزه لرې لرې ولاړل. ایا ابو جعفر مارسي دخپله ځانه سره وړې ده؟ ایا تر هغه وخته پورې مارسي ژوندۍ وه؟ د قاسم په مغزو کې دا پوښتنې یو په بل پسې راولاړیدې. په دې اساس یی ترې په بې صبری سره وپوښتل:

«دا څه..... دا ته څه وایی؟ ایا د البانوي کنیزې لور مارسي تردې وخته پورې ژوندۍ وه.»

هو! هغه زخمې وه، خوبیا پوره روغه رمتیه شوې وه. موږ هغه په یو غواي گاډۍ کې واچوله او د البانیه په لور مو ولیږله. موږ نیغ په نیغه د البانیه لاره وانه خستله. بلکه لمړۍ مو د کوچنۍ اسیا په لور پنځه سوه واټنه لاره ووهله اویا د یوه اوږد موږ نه د راگرزیدو وروسته د بالقان دغرونو په لور ولاړو، هلته د بالقان غرونو ته د

ورسیدو وروسته ما ابوجعفر ته خدای پاماني وويله. او بیرته اورنه ته راستون شوم. په هغه وخت کې زه سپه سالار نه وم، بلکه خواجه خیري سپه سالار و، په دې خاطر زما په غیر حاضری باندې د چا سترګې و نه لګیدې.»

په قاسم د حیرانتیاو غرونه را پریوتې و، هغه په خپل ځای ناست ناست مضطرب گرزیدلې و. مارسي دهغه لمړنۍ محبت، هغه تر اوسه ژوندۍ وه، خوشې کاله مخته هغه مارسي په مړو کې شمیرلې وه. اوبیا کله چې دهغه خاص سړی د البانیا څخه د بیرته راستنیدو په وخت کې هغه ته ويلي و چې سکندر بیګ د مراد خان ثاني قاصدان شهیدان کړي او دا چې مارسي هلته په البانوي قصر کې نه شته. نو هغه متیقین شوي و چې مارسي مړه شوې ده، خو نن د سپه سالار خبرو د اوریدو وروسته دهغه اوسان ورخطا شوي وو. ځکه چې اوس نژدې شپږ کاله وروسته هغه ته د مارسي د ژوند په اړه خبر رسیدلې و. هغه ډیر زیات نارامه و. او غوښتل یې چې په څه ډول ددې ځایه والوزې او مارسي ته ځان ورسوي. خو دا ورته ډاګیزه نه وه چې مارسي چیرې ده. هغه په ډیره جذباتي توګه وویل:

«ایا تاته ددې البانوي کنیزې د لور په اړه څه معلومات شته چې هغه اوس چیرې ده؟ او ابوجعفر هغه چیرې وړې ده؟»

«هو! ماته معلومه ده چې ابوجعفر هغه الباني کې سکندر بیګ ته ور رسولې.»

«خو اوس هغه په البانيه کې نه شته، ما یې پخپله پوښتنه کړې ده....» قاسم ترې په پوره ناقراری سره وپوښتل، اوس نو سپه سالار د قاسم حالات په کلکه څارل. هغه کتل چې قاسم د مارسي د نوم په اخستول سره جذباتي کیږي خو هغه ته د مارسي په اړه ددې نه زیات معلومات نه و. همدومره پوهیده چې ابوجعفر له ځانه سره البانیا ته یوړه. بیا هغه لږ څه په ناهیلۍ سره وویل:

«ماته د مارسي په اړه ددې نه زیات معلومات نه شته. خو ما ته د ابوجعفر په اړه معلومات شته چې هغه اوس کوم ځای کې دې.»

د قاسم له پاره دا خبره هم ډیره په زړه پورې وه. دهغه د بدن وینستان راپورته شول او په پوره توګه یې دهغه خبرو ته غوږ کینود سپه سالار ورته وویل:

«اوس ابوجعفر د قسطنطنیې په ستر کلیسا کې «ایا صوفیا» کې میشت دې. دهغه اصلي نوم «ډیمونان» دې، هغه اوس په ایا صوفیا کې ډیر ستر «بطریق» دې. ډیمونان دخپلو پخوانیو کارنامو په اساس د بطریق اعظم او شهنشاه سره ډیرې نژدې اړیکې لري. خو اوس هم دهغه جاسوسی د نظام سره تړاو لري.»

د قاسم له پاره دا معلومات ډیر د حیرانۍ وړ و. د ابو جعفر د اصلیت په پوهیدو سره هغه د اور سره سکروته وگرزیده. هغه ته داسې ډاگیزه شوه چې که هغه تر ابو جعفره پورې ځان ورسوي نو گویا تر مارسی یی ځان ور رسولې دي. قاسم د سپه سالار څخه د دې نه اخوا نور څه پوښتنه کول نه غوښتل. خوبیا یی هم تر ډیره وخته پورې د سپه سالار سره په مختلفو موضوعاتو خبرې اترې کولې. هغه د سپه سالار څخه دا هم را برسیړه کړل چې په اورنه کې اوس د قیصر څومره جاسوسان په خپلو دندو کې مصروف دي. د سپه سالار څخه د ټولو رازونو د څرگندولو وروسته قاسم دهغه ځایه راپورته شو او روان شو، سپه سالار هم په ډیره بیړه راپورته شو او ویی ویل:

«دا څه دي؟.....ته څي.... او هغه ستا سودا.....؟ زما به څه کیږي؟»

«ته مه ویرېږه.... زه به د شپې ناوخته تاله دې ځایه باسم..»

خو هغه شپه هیڅکله هم رانغله. قاسم دهغه ځایه نیغ په نیغه د سلطان دربار ته راغې او هغه ته یی ټول تفصیلات ټکې په ټکې وویل. چې په پایلو کې یی سبا سهار د سفاک قاتل لاش د ښار په سترچوک کې را څړیده. سلطان په ښار کې منادی وکړه او خلکو ته یی وویل چې دیني چرني سپه سالاری د کوچنی شهزاده د وژلو په بدل کې قصاص کړ، په داسې حال کې چې د لاسته را غلو معلوماتو په اساس، قاسم بن هشام په یني چري کې ټول مشکوک سالاران د شپې د شپې ونيول، او په دې توگه د بغاوت هغه گوانښ چې دیني چري د سالار د مړینې وروسته را پیدا کیدونکې و له منځه ولاړ. سلطان دیني چري سپه سالار ته د مرگ د سزا د ورکولو وروسته د فوځ له پاره نوی سپه سالار و ټاکه او هغه د قاسم بن هشام دوست اغا حسن و.

کله چې اغا حسن سپه سالار شو نو د فوځ لارې او گودرونه هم بدل شول. ځکه چې اغا حسن یو مخلص، پاک او مسلمان شخصیت و. تر څنګ یی یو بهادر او میړنی جنگجو او مجاهد هم و. د اغا حسن په راتلو سره په ټول فوځ کې د غیرت، حمیت، میړانې او بهادری څپې خپرې شوې.

قاسم هم د اغا حسن په ټاکنې ډیر خوښ و. خو دهغه په ذهن کې به هره گړۍ او هر ساعت د قسطنطنیې په لور د تللو تلوسه را ډاگیزه کیده. هغه غوښتل ابو جعفر ته ځان ور ورسوي ترڅو دهغه څخه دخپلې مارسی په اړه و پوښتي، حقیقت دادې چې دهغه زړه د شپږو کالو راهیسې دا نه منله چې دهغه مارسی دې مړه شوي وي، دهغه په ذهن کې به هروخت مارسی ژوندی وه. خو دهغه وخته چې ورته د مارسی د ژوند په اړه معلومات ډاگیزه شوي دي نو خوب یی دسترگو تېښتیدلې دي، هغه هره لحظه د قسطنطنیې په لور د تللو په فکر کې و، یوه ورځ کور کې حمیرا هغه ډیر اندیښمن وکوت او ترې ویی پوښتل: «نن سبا ډیر اندیښمن معلومیږي،..... داسې بریښي چې دکوم جدا شوې محبت غم دې ځوروی؟»

قاسم حميراته د مارسى په اړه هر څه ويلى و. په همدې خاطر يې ورته په خدا نه خوله وويل: « هو !... په حقيقت كې ماته يو ډير په زړه پورې خبر تر لاسه شوې دې، په دې فكر كې يم چې تاته يې ووايم او كنه...»

« دا به څه ډول خبر وي چې ته يې ماته د ويلو څخه ويړه محسوسوي... ته اندېښنه مه كوه او خپله خبره راته وكړه. كه تاله مارسى سره مينه كړې ده نو ماله تاسره مينه كړې ده، زه ددې پروا هم نه كوم چې كه چيرې ته مارسى بيرته را ژوندۍ كړې او دې كور ته يې هم راوړې.»

قاسم د حميرا په خبرو په اوريدو ډير حيران شو، هغه په خپلې محبوبې ښځې نوره هم مينه راغله. حميرا يې په خپله غيږ كې ونيوله او دخپل ځان سره يې په داسې حال كې روانه كړه چې لاس يې دهغې په سر باندې واهه او ورته يې ويل:

« حميرا ! ته زما ژوند يې. زما دلور موري يې، اورېښتيا خودادي چې ته زما مينه او محبت يې... حميرا جانې ! زه له تا څخه هيڅ نه پټوم، ماته خبر راغلې چې مارسى شهيد شوى نه ده. بلكه تر اوسه پورې ژوندۍ ده. خودا راته ډاگيزه نه ده چې هغه اوس چيرې ده. دهغې دمور قاتل اوددې ځايه دهغه تښتونكې وگړې په قسطنطنيه كې دي. ماته دهغه په اړه معلومات تر لاسه شوې دي. زه غواړم چې د سلطان څخه په يوه بهانه اجازه واخلم او قسطنطنيه ته ولاړ شم او د مارسى په اړه معلومات تر لاسه كړم.»

قاسم احساس كړې وه چې د مارسى د ژوندۍ پاته كيدو خبر د حميرا زړه ته ټكان وركړې و او دهغه په مخ د حيرانتيا ښې را پيدا شوې وې، هغې خپل مخ را پورته كړ او د اوبښكو ډكې سترگې يې و مخلې او بيا يې په ژرغوني اواز سره وويل:

« واه، واه، دا خود ډيرې زياتې خوشحالي خبره ده. كه چيرې مارسى ژوندۍ وې نو زه به هغه پخپلو لاسو ناوې كړم او دلته به يې راوړم. هغه نه يواځې ستا محبت دې بلكه زما خور هم ده. هغه ډيره ستره ده. ما خو هيڅ هم نه دي كړي خو هغې د ايمان او اسلام په خاطر ډير څه قربان كړي دي، دداسې پيغلې خوزيارت ته ورتگ په كار دي.

د حميرا په زړه كې له يوه اړخه د مارسى له پاره د عقيدې او خير ښيگنې جذبات را پاريدلي وو. خو د بله اړخه يې دخپلې مينې د وېش په اړه اندېښنه درلوده، خو هغې دخپل آند له مخې هيڅ داسې اندېښنه را څرگنده نه كړه. او د قاسم په غيږ كې يې نور هم ځان ورسليښت كړ.

سلطان محمد خان تخت و تاج خپل کړې و ، او په تخت باندې کیناست . په هغه لمړۍ ورځ پرې چې دخپل کوچني ورورد وژلو کوم الزام لگیدلې و هغه داغ اوس له منځه تللې و . د سلطنت گڼ شمیر عمایدینو ته اوس دا ډاډ ترلاسه شوې و چې که چیرې د نوې کوچني او تیخور شهزاده د وژلو حکم سلطان ورکړې وای نو هغه به هغه د تاج دپه سرولو په ورځ نه واژه ، هغه کولې شو دخپل تخت د ناستې د مراسمو نه وروسته دا کار په ډیر ارام سره ترسره کړي ، هیچا ته ددې کوچني تیخور ماشوم د تخت د کیناستو په اړه کوم فکر نه و پیدا شوې . بلکه ټول دمحمد خان ملاتړی و . سلطان د تخت د کیناستو څخه یوازې دوه ورځې دمخه «اورنه» ته راغلې و . په داسې حال کې چې د فوځ مشر د پخوانه همدلته موجود و . که چیرې سلطان دداسې کوم کار د کولو اراده درلودې نو دا کار به یې دهغو سردارانو په لاسو کړې وې چې د کوچنۍ اسیا څخه اورنه ته دهغه سره یو ځای راغلي و او سلطان پرې پوره باور هم درلود . اورنه ته د راتلو سره سم داسې یوه سردار ته چې هغه پوره هم نه پیژانده ، داسې حکم ورکول د احتیاط پر خلاف کار و . بیا د ټولو نه ستره خبره دا وه چې د «یني چري» سپه سالار ان د مرگ تر وخته پورې په سلطان باندې دوباره الزام و نه لگاوه . د سلطنت اراکین په همدې خبرو د فکر کولو په اساس ډاډمن شوي و . په حقیقت کې د یني چري فوځ د عثماني سلطنت ډیر نازولې فوځ گڼل کیده نو په دې خاطر به په دې فوځ او ددې فوځ په سردارانو کې د بغاوت اغیز تل ترسترگو کیده . دغه قاتل سپه سالار د سلطان د قابو کولو له پاره دغه کار ترسره کړې و او هغه هیله درلوده چې سلطان به د بغاوت له ویرې دهغه ژوند ته کوم گواښ پېښ نه کړي . او تل به دهغه د فشار او کنترول لاندې وي . خو سلطان محمد خان بلکل د یوه مختلف مزاج خاوند ثابت شو . هغوی چې دا فکری کاوه چې سلطان محمد خان هغه محمد خان دې چې څو کاله دمخه یې ددوه ځلې ناکامیو وروسته سلطنت پرې ایښې او اوس به هم ناکامیږي نو هغوی دمحمد خان ددې اقدام څخه خبر شول او هغوی دا احساس کړه چې سلطان محمد خان اوس هغه کوچني شهزاده نه دي .

دمحمد خان د تخت د کیناستو څخه درې کاله مخته د بازنطیني سلطنت اخري حکمران دولسم قسطنطین ، د قسطنطنی په تخت باندې ناست و . نوموړې هم د «جان پلپولوگس» په څیر چالاکه او هوښیار انسان و . هغه د سلطان محمد خان د په تخت کیناستو وروسته د کوچنۍ اسیا سرکشه او باغي سردارانو او امیرانو ته ، د سمدلاسه بغاوت کولو حکم وکړ . په دې خاطر سلطان محمد خان د خپل تخت د کیناستو نه څو ورځې وروسته د همدې کوچنۍ اسیا په لور توجه وکړه . لاتراوسه سلطان محمد خان د کوچنۍ اسیا د بغاوتونو د خپلو څخه نه و فارغ شوې چې د قسطنطنیې پادشاه ورته پیغام ولیږه چې د سلطان مراد خان ثاني د وخته راهیسې د عثماني سلطنت یو شهزاده (ارخان) نومې چې زمونږ سره بندي دي او دهغه د مصارفو له پاره چې کوم څه دسلطاني خزاني څخه ټاکل شوي و باید په هغې کې ډیرښت راوړي . او که نه مونږ به هغه شهزاده ازاد کړو او بیا به دهغه سره ستاسې پر خلاف فوځي کومک هم وکړو .

«ارخان» د بایزید یلدرم لمسی و. او دبایزید دهغو زامنو څخه د یوه زوی و چې د انگورې د جنگ نه وروسته خپاره شوی و. په دې خاطر ارخان دسلطان مرادخان ثاني دکاکازوې هم و. څرنگه چې د قسطنطنیې قیصر د عثماني سلطان تخت ناستې سلطان محمد خان یو کمزورې شخص گانه. نوپه دې خاطر یې غوښتل دخپلو گواښوونو په واسطه د سلطان محمدخان خزاني ترلاسه کړي. خوسلطان محمد خان دهغه هیڅ پرواه ونه کړه. هغه د قیصر قاصدان نامراده بیرته ولیږل. او په خپل زړه کې دا هوډ وکړ چې ترهغې چې د عیسویانو دسلطنت جرړې و نه کارې نو د عثماني سلطنت دوام اوقیام ته به تل گواښ گڼل کیږي ، په دې وخت کې سلطان د قیصر قاصدانو ته سپینه خبره ونه وکړه. خو په خپله یې د قیصر د له منځه وړلو له پاره فکر کول پیل کړل.

قسطنطین یو جنگجو شهزاده و. خو د خپل ځان په لور د محمدخان د توجه د را گرځولو په اړه یې همغسې غلطې وکړه لکه دهغه نه مخکې «مینوئیل» چې د سلطان مرادخاني ثاني سره کړې وه. ارخان د شهزاده سلیمان د زواکه و. شهنشاه خو سلطان محمد خان ته گواښ کړې و خو هغه ته دا اندازه نه وه چې د نوي ځوان شهزاده ځواکونه په څومره چټکۍ سره پرمختگ کوي او دهمدې دوویش کالو په عمر کې هغه د پوره پوځوالي ، فوځي وړتیاو ، او دهیواد په کورني تنظیم او تدبیر کې دخپلو ټولو پخوانیو څخه مختوالي کړې .

د سلطان محمد خان لمړي وزیر «خلیل پاشا» د قسطنطین د قاصدانو ددغه غیر معقولې غوښتنې د خطراتو څخه ښه خبر و نوپه دې اساس یې هغوې ته وویل:

ستاسې لیونتوب «قسطنطنیه» به دسلطان په لاسو کې راځي ، تاسې په ټوله اروپا کې ارخان دسلطان په څیر اعلان کړئ ، بې شکه د هنګري خلک هم دخپلې بسپنې له پاره را وغواړئ ، کوم ولایتونه چې تاسې یې بیرته اخستلې شئ دهغوې د بیرته اخستلو هڅې هم وکړئ ، خو تاسې به ډیر ژر د بازنطیني سلطنت پای په خپلو سترگو ووينئ.

په هغه ورځ چې د قیصر قاصدان دسلطان سره دکتلو له پاره ورغلل. نوپه همغه شیبه کې سلطان هوډ کړې و چې قسطنطنیه به دخپل سلطنت یوه برخه گرځوي. د «سینوپ» او «طرابزون» څخه علاوه د پخواني بازنطیني سلطنت په ټولو سیمو باندې عثماني دولت ولکه کړې وه. په اروپا کې یواځې قسطنطنیه اودهغې شاوخوا سیمي عیسویانو ته پاته وې ، د قیصر هغه ستر سلطنت چې یو وخت د نړۍ د سترو او ځواکمنو سلطنتونو څخه گڼل کیده اوس د تباڼې او بربادۍ اخري حد ته رسیدلې و. اوهر هغه ځای کې چې ځواک او قوت لیدل کیده هغه نژدې ټول له منځه تللي وو. خو په دې ټولو کې د قسطنطنیې وجود او په خپل ځای پاته کیدل پخپله داهمیت وړ وو. او د قیصر دسلطنت دغه اخري ښخه په خپل ځای باندې همغسې ولاړه پاته وه. دهغه وخته راهیسې چې ترکانو د اروپا په زمکه پښه ایښودې ده نو دهمغې ورځې وروسته یې ددې ښار د فتحه کولو ارزو او هیلې په زړونو کې را ټوکیدلې دي. هرڅومره چې د فتوحاتو لړۍ پراخیده ، دهغوې په زړونو کې ددې ښار سوبه کول هم

خواکمن کیدل چې بیا بلاخره ددې خبرې عملي نمونه د «سلطان بایزید یلدرم» په وخت کې را څرگنده شوه. او دا هغه وخت و چې هغه د ابنای فاسفورس په شرقی ساحل کې یوه ستره فوځي کلا جوړه کړه او دهمغې ځایه یی قسطنطنیه کلابنده کړه. خو د کلابندی څو ورځې لا نه وې تیرې شوې چې تیموري حملې د بایزید دا کلابندی د پای ته رسولو سره مخ کړه، دهغې نه وروسته بیا سلطان مراد خان ثاني که څه هم نه غوښتل چې د شهنشاه سره کومه تربگني را پیدا کړي خو پخپله د شهنشاه غداری هغه دې ته مجبور کړ چې دسلطنت د خوندي ساتلو په خاطر د سازشونو او جاسوسیو مرکز قسطنطنیه باندې ولکه وکړي، ترڅو دا فتنه د تل له پاره پای ته ورسېږي. خو د بازنطینی سلطنت څو ورځې لا پاته وې نو په دې اساس سلطان مراد خان هم خپله کلا باندې پای ته ورسوله او د نورو بغاوتونو د خپلو له پاره یی هغولوریو ته مخه کړه.

سلطان مراد خان په دې ښه پوهیده چې د «بحر مارمورا» دواړو اړخونو ته د عثمانیانو حکومت دې اوپه منځ کې یی یواځې قسطنطنیه ده چې د عیسویانو په لاسو کې ده. نو ترهغې چې قسطنطنیه په همدې توگه موجوده وي نو سلطان ته به په اسیایي او اروپایي مقبوضاتو کې امنیت راوړل ستونزمن گرځي. نوپه دې خاطر هغه باید په قسطنطنیې باندې د ولکې کولو له پاره ځان تیار کړي. ځکه هغه باید د خپلو مقبوضاتو د خوندي ساتلو له پاره قسطنطنیه له منځه وړې وای، دا اوداسې نور څو علتونه و چې هغه په همغه لمړۍ ورځ په قسطنطنیې باندې د ولکې کولو له پاره هوډ وکړ. اوپه دې توگه هغه دخپل حکومت د تر ټولو دسترګارد ترسره کولو له پاره یی خپل ځان تیاراوه.

د قیصر د قاصدانو د بیرته ستنیدو وروسته سلطان د کوچنۍ اسیا په لور ولاړ، هلته یی د هر څه دمخه د خپلو سالارانو، وزیرانو، امرانو اورئیسانو غونډه را وبلله. په دې غونډه کې قاسم بن هشام هم موجود و. سلطان غوښتل چې د خپل سلطنت غړي نه یوازې دخپلو ارادو څخه اگاهه کړي بلکه دهغوی څخه په قسطنطنیه باندې د حملې کولو ملاتړ هم ترلاسه کړي. دا یو ډیر ښه اتفاق و، په هغه ورځ چې سلطان دخپل دربار غونډه رابللې وه په همدې ورځ د قسطنطنیې د شهنشاه یو بل قاصد اورنه ته رارسیدلې و. په همغه وخت کې چې په قسطنطنیې باندې د حملې کولو له پاره گرم بحث جریان درلود، د سلطنت وزیر سلطان ته را نژدې شو او دهغه په غوږ یی د قیصر د قاصد د راتلو په اړه خبر ورکړ. په دربار کې یو شمیر خلک د قیصر سره د اړیکو د خرابولو ملاتړي نه و، په دې وخت کې سلطان ته د قیصر د قاصدانو راتګ د غیبی کومک نه کم و. په دې خاطر یی د قیصر سفیر د غونډې او گرم بحث په منځ کې راوباله. کله چې د قیصر سفیر دربار ته را ننوت نو د ټولو درباریانو سترګې پرې و روښتې، دوی په یو ځانګړې لباس په ځان کړې و، په غاړو کې یی طلايي صلیبونه را څړول شوي و. اوپه سرونو یی د قسطنطنیې ځانګړې خولۍ ایښودې وې. کله چې د شهنشاه سفیر د سلطان مخې ته راغلل نو د شاهي ادابو د په ځای کولو پرته په ډیره بې ادبۍ سره و دریدل. بیا د سلطان په اشارې سره دهغوی څخه یوه د قیصر پیغام ولوست.

«د شهنشاهانود شهنشاه، د قسطنطنیې د قیصر «دولسم قسطنطین» له لوري د سلطان محمد خان په نامه:

سلطان محمد خان ته خبر ورکول کيږي چې د بایزید یلدرم لمسي او د سلیمان شاه زوی ارخان زمونږ سره بندي دي ، دهغه د خوراک خنډاک له پاره چې کومې پیسې د شاهي خزاني څخه را استول کيږي ډیرې ناکافي دي ، په دې خاطر سلطان ته په کار دې چې په دې پیسو کې ډیر نېت راوړي او هغه دوه هومره کړي ، او که نه شهنشاه به عثماني شهزاده ازاد کړي او د سلطان محمد خان په مخ کې به یی و دروي ، شهنشاه دا حکم هم کړې دې چې دا ځل د شهنشاه د قاصدانو د ناکامه او نامراده بیرته ستونلو ټول مسؤلیت به د سلطان په غاړه وي»

د قسطنطنیې د قیصر د قاصدانو د دغه نالیکې پیغام د اوریدو نه وروسته د دربار ټول حاضرین هک پک او حیران دریان شول او د قهر او غصه سره تاویدل راتاویدل. د سلطان پلان بریالي شوی و ځکه هغه خلک چې اوس د قیصر په خلاف ملاتړي نه ښکاریدل هغوی هم د دې پیغام داوړیدو وروسته دخپله آنده گرزیدلي و ، سلطان د دربار د خلکو د رای د اوریدو وروسته د شهنشاه قاصدان په ډیره سپکه او ذلیل توگه د درباره وویستل. د قیصر د قاصدانو د تللو وروسته د دربار غونډه بیرته پیل شوه، دا ځل د ټول آند داو چې په قسطنطنیې باندی دې په ټول ځواک سره حمله وکړل شی او د دې حملې له پاره دې پوره پوره تیاري و نیول شي. سلطان ته د مملکت یو ډیر زور او باعزت غږي یوه ډیره عجیبه مشوره ورکړه:

«درونده سلطانه ! د عثماني سلطنت پخوانیو حکمرانانو هم څو ځلې په قسطنطنیې باندی حملې کړې دي ، خو هر ځل به د کوچنۍ اسیا څخه د بغاوت د پورته کیدو خبرونه راتلل اودا حکمرانان مجبور وو چې دهغو بغاوتونو د ځپلو له پاره هغه لوري ته مخه کړي ، زما ناقصه مشوره خو داده چې دا ځل په قسطنطنیې باندې د حملې کولو دمخه د «کرمانیا» دامیر سره سوله وکړل شي... زما په فکر کې د دې تلپاتې سولې له پاره یوه مشوره هم شته ، که چیرې معظم سلطان دهغې د ویلو اجازه راکړي...»

«اجازه ده»

«درونده سلطانه ! د کرمانیا امیر یوه ځوانه لور لري ، که چیرې دروند سلطان دهغې سره د نکاح کولو اراده وکړي نو زه ډاډمن یم چې د کرمانیا امیر به یی په خوشحالی سره ومني او په دې توگه به مونږ د قسطنطنیې د کلابندۍ په وخت کې د اندیننو سره نه مخ کيږي...»

سلطان د سلطنت د دغې زاړه او وفاداره غړی مشوره ډیره وستایله. او پرته له ځنډه یی په هغې د عمل کولو اراده وکړه. په همدې وخت کې قاسم بن هشام دخپله ځایه راپورته شو او د سلطان څخه یی دخبرو کولو اجازه و غوښته ، سلطان د قاسم بن هشام په لور وکتل او په خدا شو ، بیا یی ورته دخبرو کولو اجازه ورکړه.

«درونده سلطانه! دکرمانیا دامیر سره د سولې د کولو مشوره ډیره په ځای او د عقل خبره ده، په دې توګه زما آند دادې چې په قسطنطنیې باندې د حملې کولو دمخه د هنګري د پادشاه هونیادی سره هم سولې کولو ته اړتیا ده. ځکه د پرلپسې ماتې خوړلو وروسته د هنګري پادشاه هم په سنگر کې ناست دې او غواړي د فرصت د ترلاسه کولو په وخت کې خپله د عثماني سلطنت څخه بدله واخلي.»

خو پخوا تردې چې سلطان ددې خبرې ځواب ووايي د سلطنت یو ځوان وزیر دخپله ځایه راپورته شو او ویی ویل:

«درونده سلطانه! د قاسم بن هشام ددغه په زړه پورې آند په اوریدو سره زه ډیر حیران پاته شوم. ځکه دا به څنګه شوني وی چې د صلیبي جنگونو مشر او قومندان او د اسلام ستر دښمن هونیادی دې د موقع او فرصت د ترلاسه کولو په وخت کې په عثماني سلطنت یرغل نه راوړي.»

د سلطنت د وزیر په خبرو کې پوره وزن و، سلطان غوښتل د سلطنت د نورو عمائدینو رایې هم ترلاسه کړي، په دې خاطر سلطان د غونډې برخوالو ته د خپلمنځي خبرو اترو کولو اجازه ورکړه، په دې وخت کې همغه زوړ وفاداره انسان یو ځل بیا راپورته شو او ویی ویل:

«درونده سلطانه! د قاسم بن هشام آند په هیڅ صورت غلط نه دې. د هونیادی سره سوله شوني ده. ځکه چې هونیادی پخپله د قسطنطنیې د پادشاه سره مذهبي اختلافات لري، په همدې توګه د قسطنطنیې د فوځونو سپه سالار «ګرانډ ډیوک نوټارس» هم د هونیادی سره د همدې مذهبي اختلافاتو په اساس ډیره سخته دښمني لري، که څه په دې کې شک نه شته چې دواړه عیسویان دي خو درونده سلطانه! دهغه وخته راهیسې چې عیسویت په دوو لویو ډلو ویشل شوې نودهغوې مرکزي اتحاد له منځه تللې دې. ددوې دواړه ډلې یو بل ته مرتد، کافر او لارورکي وایی. ددوې ترمنځ دومره محبت هم نه دې پاته شوې چې دواړه ډلې د یوه دریم دښمن، د نمونې په توګه د مسلمانانو، په مقابل کې سره را یو ځای شی.»

سلطان ددې زوړ او وفاداره غړي خبرې ډیرې په غور او فکر سره اوریدلې. په همدې وخت کې لمړي وزیر «خلیل پاشا» هم دخپله ځایه راپورته شو او ویی ویل:

«درونده سلطانه! زموږ د دربار د غړو پوهه او درک که همداسې دوام وکړي نو زه ډاډمن یم چې عثماني سلطنت به هیڅکله هم زوال و نه مومي. د قسطنطنیې خلک تراوسه پورې د پخوانۍ یوناني کلیسا سره تړلي دي او همدا قسطنطنیه یی مرکز دې. خو ددې برعکس د هنګري خلک د رومن کتولیک د کلیسا سره تړلي دي چې مرکز یی په روم کې د «پاپای روم» کلیسا ده. دهغوې ترمنځ دا اختلاف مسلمانانو ته د الله تعالی له

اړخه يو غيبي کومک دې. همدامناسب وخت دې چې مونږ عيسويانو ته يو دروند او اخري گذار ورکړو. په دې اساس زه د قاسم بن هشام مشوره تائيدوم.»

اوس نو سلطان ته د بل چا د مشورې د اوريدو اړتيا نه وه. په دې خاطر يې يو ديپلوماتيک سياسي ټيم د تيارولو حکم وکړ، ترڅو د هونیاډې سره دخبرو کولو اوسولې له پاره هغه لورې ته ولاړشي. سلطان هونیاډې ته ددرې کالو له پاره د جنگ دنه کولو پيغام ورولېږه. او دهغه د راضي کولو له پاره يې ډيره نرمه ژبه استعمال کړه. په دې توگه به د غونډې خلکو ته د شمال له اړخه د کوم گواښ د رامنځته کيدو ويره هم نه پاته کيږي. ددربار دغه ډيره مهمه غونډه لا تر اوسه پورې روانه وه چې د ديني چري سپه سالار، ځوان او ميرني اغاحسن د سلطان څخه دخبرو کولو اجازه وغوښته.

«درونده سلطانه! مونږ ته د «موريا» له اړخه هم گواښونه شته. ځکه د موريا حکمران د قيصر د شهنشاه ورور دې. او دا ډيره شوني ده چې هغه دخپل ورور شهنشاه د کومک له پاره راوغلي.»

په دربار کې داغا حسن په خبرو تر ډيره وخته پورې تبصرې روانې وې، بيا د ډيرو تبصرو وروسته پريکړه وشوه چې د موريا په لور يو ځواکمن فوځ و استول شي، سلطان د سلطنت اراکينو ته دخبرو په دوران کې وويل:

«دسلطنت درنو اراکينو! زه دا احساسوم چې قسطنطنيه د محل او ځاي له اړخه ډير خوندي ښار دې. ځکه دهغې درې خواو ته سمندر او يوې خواته وچه ده، اودهغې سمندر د موجوديت په اساس هغې ستر سمندرې فوځ تيار کړې دې. د قسطنطنیې نه علاوه هلته د يونان او جينوا بحري جازونه د کومک له پاره ور رسيدې شي، خوددې برعکس د عثماني سلطنت سره د بحري جهازونو او بحري فوج شتون ډير کم دې، دهغې د بحري سترو جهازونو په مقابل کې د عثماني سلطنت کوچنۍ کشتۍ هسې هيڅ دي، اوبيا زمونږ سره ددې کشتيو شميره هم ډيره لږه ده. په دې اساس زه غواړم چې په قسطنطنیې باندې د حملې نه مخته مونږ بايد يو ځواکمن بحري فوځ تيار کړو....»

دسلطان ددې خبرو په اساس د درباريانو په منځ کې هغه ته ددرنښت سترگې راپورته شوې او ټول په دې فکر کې ډوب شول چې د عثماني سلطنت له پاره يوه ځواکمن بحري فوځ ته اړتيا ده. هغې تر ډيره پورې په همدې موضوع باندې خبرې اترې وکړې، قاسم سلطان ته دهغه زور کشتيان عباس په اړه سپارښتنه وکړه. هغه ته يې دا هم وويل چې هغه د سترو سترو بحري جهازونو د جوړولو او سمندر ته د ورښکته کولو او د جنگي مقاصدو له پاره دهغې په استعمالولو باندې ډير ښه پوهيږي. د درباريانو دخپل منځي مشورې وروسته بالاخره دا اعلان وشو چې عثماني سلطنت به يوه ستره جنگي بېړه تياروي چې په قسطنطنیې باندې به دمسلمانانو بحري محاذ

سنبالوي. نن ټوله ورځ غونډې جريان درلود ، دمانښام د لمانځه وروسته غونډه بلې ورځې ته و غځيده . سلطان دخپله ځانه سره قاسم يوې بلې خونې ته يوړ . کله چې سلطان او قاسم دواړه ځانته شول نو سلطان قاسم ته وويل:

« قاسم بن هشامه ! که د عثماني سلطنت په دې وروستيو لسو کالو کې ستا خدمت ته يو ځغلنده نظر وکړل شي نو ستا په عسکري وړتياو کې د سراغ رسانۍ او جاسوسۍ کارونه ډير ځلانده تر سترگو کيږي ، ما خو په قسطنطنيې باندې د حملې له پاره د يوه بل محاذ د پړانستلو هوډ هم کړې دې او دا د جاسوسۍ د پټ نظام فعالول دي. زه غواړم د قسطنطنيې د حفاظتې کلا، د ديوال د حال ، د بحري ځواک تفصيل ، دهغوې جنگي او دفاعي وړتياوې ، او ان تردې چې د قسطنطنيې د پادشاه کمزورتياوې... هر څه چې وې زمونږ د سترگو تر مخه وي. دا خو ډير ستونزمن او گواښمن کار دې ، ځکه ددې کارونو له پاره چې هر څوک ور وليږل شي نو هغه به دغیر ملکي جاسوس په څير تل د مرگوني گواښ سره مخ وي ، زه غواړم ستا په سلا او مشوره څوک ددې کار له پاره هلته ور وليږم...»

د سلطان ددې خبرو په اوریدو سره د قاسم بن هشام وینه په رگونو کې په ټوپونو شوه ، وړند دخدايه څه غواړی دوه سترگې. هغه خو د پخوا څخه د قسطنطنيې په لور تلل غوښتل ، په دې اساس یی په پوره بې صبری سره وویل :

« درونده سلطانه ! ددې ستر او مهم کار له پاره زه پخپله غواړم چې ولاړ شم. زه پوهیږم چې زه به دا کار د بل هر چا څخه په ښه توگه سر ته ورسوم.»

د سلطان مخ د خوشحالی نه وغوړید . ځکه چې سلطان په خپله غوښتل چې داخل به هر کار سهي او په پوره تول سره تر سره کوي تر څو د قسطنطنيې په نیولو کې کومه ستره ستونزه رامنځته نه شي ، د سلطان هیله هم همدا وه چې ددې مهم کار د تر سره کولو له پاره قاسم په خپله هغه لورې ته ولاړ شي ، خو کله یی چې قاسم په خپله هغه لورې ته د تللو له پاره تیار وکوت نو سمدلاسه یی ورته وویل:

« سهي ده ته دخپل سفر له پاره ځان تیار کړه. ته به ډیر ژر د عيسوي نړۍ دغه پخواني مرکز او د بازنطیني سلطنت پایتخت ته سفر پیل کړې. خو قاسم بن هشامه ! یوه خبره تل په یاد ساته چې زمونږ ستر پیغمبر رسول الله صلی الله علیه وسلم د قسطنطنيې فاتح ته د جنت زیرې ورکړې دې. ته هغه ښار ته د عثماني فوځونو د ور ننوتلو نه مخته ددې ښار د دنۍ برخې د فتحې کولو له پاره ورتوځې، په قسطنطنیه کې د پخوا څخه یو شمیر مسلمانان اباد او میشت دي ، دهغوې له ډلې څخه یو شمیر وگړي په پوره اخلاص سره د عثماني سلطنت له پاره کار کوي ، په قسطنطنیې کې د « غلطه » نیمايي برخه زمونږ نیکه سلطان بایزید یلدرم دهغه وخت د شهنشاه « مینوئیل » څخه تر لاسه کړې وه تاته به هلته په ورتلو سره کومه ستونزه نه پیدا کيږي خو د جنگي او دفاعي

معلوماتو د تر لاسه کولو له پاره به تاته ډیره هڅه او هاند تر مخه وي ، په دې خاطر غوره داده چې ته ژر تر ژره د قسطنطنیې په لور ولاړ شي.»

دا ځل سلطان د شرقي اروپا د دغه مرکز او د پخواني عیسویت د دغه مذهبي ښار د سوبې له پاره کلک هوډ کړې و. د ځوانۍ په وخت کې د دوه ځله سلطان کیدو او معزول کیدو وروسته ، د هغه پلار سلطان مراد خان ثاني هغه د روزنې له پاره «ایدین» ته استولې و. هلته دغه نازولې شهزاده ته د اسلامي ښوونې او روزنې تر څنگ د تاریخ په اړه هم ډیر معلومات تر لاسه شوې و. هغه ته دا هم ډاگیزه شوې وه چې د اسلام ستر لارښوود او پیغمبر ، رسول الله صلي الله عليه وسلم د قسطنطنیې د فتحه کولو سره ډیره مینه درلوده، هغه تاریخ لوستې و او ورته ډاگیزه شوې وه چې د قسطنطنیې د سوبې له پاره په ۴۸ هجري کال د مسلمانانو فوځ په لمړي ځل حمله کړې وه ، په دغه جنگ کې د رسول الله صلي الله عليه وسلم ملگرو هم گډون درلود. په دې جنگ کې د «سابقون الاولون» په ډله کې سیدنا ابو ایوب انصاري رضي الله عنه په خیر جید صحابي هم گډون درلود، ددې مطالعې په وخت کې هغه ته دا هم ډاگیزه شوه چې سیدنا ابو ایوب انصاري رضي الله عنه په همدې جگړې کې شهید شوې او بیا د قسطنطنیې د دیوال تر څنگ ښخ کړل شوې دي ، د هغه ډیره مینه د رسول الله صلي الله عليه وسلم ددې فرمان سره وه چې ویلي و چې: «د قسطنطنیې فاتح به جنت ته ځي.» په دې خاطر یې غوښتل په پوره تیاري سره په قسطنطنیې باندې حمله وکړي.

د بله اړخه پخپله په قسطنطین باندې د خپلو غلطیو په اساس مصیبتونه راغلي و. هغه د سلطان محمد خان د تخت د کیناستو وروسته ، هغه ته دوه ځلې گواښمن قاصدان وراستولي و او په دې توگه یې پخپله د خپلې مړینې یا پانه لاسلیک کړې و. سلطان ، قاسم بن هشام قسطنطنیې ته ور ولیږه. د کوچنۍ اسیا د بغاوتونو د له منځه وړلو له پاره یې د کرمانیا دامیر سره سوله وکړه. او د هغه د لور سره یې نکاح هم وکړه. ددې تر څنگ یې د هنګری د پادشاه هونیادې سره هم ددرې کالو له پاره سوله وکړه ، ددې سولې له امله تر درې کالو پورې د شمالي اروپا څخه کوم ځانګړي گواښ نه و پاته. همدا راز هغه د موریا په لور یو ځواکمن فوځ ور ولیږه ترڅو د شهنشاه ورور چې هلته یې حکمراني کوله د قسطنطنیې د کومک څخه مننه کړي ، ددې کارونو څخه د فراغت وروسته یې د ابناي فاسفورس په اروپایي برخه کې د قسطنطنیې څخه نژدې پنځه میله لرې واټن کې دیوې سترې فوځې کلا په جوړولو پیل کړل. دده نه مخته سلطان بایزید یلدرم هم د ابناي فاسفورس په اروپایي برخه کې یوه فوځې کلا جوړه کړې وه. خو سلطان محمد خان د اسیایي ساحل تر مخه د ابناي فاسفورس په اروپایي برخه کې دویمه ستره فوځې کلا جوړول غوښتل ځکه د قسطنطنیې ښار هم په همدې ساحل باندې پروت و.

ابناي فاسفورس هم په خپل جوړښت کې ډیره عجیبه ده. په حقیقت کې د اسیا او اروپا دوه لویې وچې د اوبو د سمندر په واسطه جدا کيږي څو لکه کاله پخوا د وچې دا ټوټې په اوبو کې د لمبا په واسطه یو بل ته ډیرې سره را

نژدې شوې دى، دا وچې يو له بله سره دومره را نژدې شوې چې په منځ کې يې د ابناي فاسفورس د اوبو يو کوچنى ټوټه پاته شوه. البته د شمال په لورې دا لويى ټوټې يو له بل سره يوځای شوي دي. چې دې برخې ته يې اروپايي روسيه ويل کيږي. د فاسفورس ابنا د اوبو يوه لاره ده چې اروپا او اسيا په خپلو منځو کې سره جدا کوي او د يوې پټۍ په څير د دواړو لويو وچو تر منځ تيريږي. خو ددې دواړو په سر کې سمندر پروت دې، په يوه سر کې يې د پروت سمندر نوم «توره بحيره» او په بل سر کې يې د سمندر نوم «د مارمورا بحر» دې. د مارمورا د بحر له اړخه چې کوم سمندر پيليږي هغه ځای ته «دردانيال» ويل کيږي. همدا دردانيال دې چې د پيريو پيريو راهيسي د شرق او غرب د يرغلگرانو د بحري جهازونو د تيريډو لاره ده.

هماغه و چې سلطان د ابناي فاسفورس په اروپايي ساحل کې هم يوه ستره جنگي کلا تعمير کړه، قسطنطين ددې کلا د جوړيدو پر خلاف احتجاج وکړ خو سلطان دهغه په احتجاج باندې هيڅ غور ونه کړاوه. د کلا د تعمير په وخت کې عثماني عسکرو د څو کسو دهقانانو سره جنگ جگړه هم وکړه چې د يوه کوچني جنگ شکل يې ځانته ونيوه. او په دې جنگ کې د دواړو اړخونو څخه څو کسان هم ووژل شول. خو قسطنطين په دې پوهيدلې و چې دا ټول هر څه د قسطنطيني د نيولو له پاره ترسره کيږي، هغه په قسطنطيني باندې د حملې د ويرې د ښار پاتکونه و تړل. او تر څنگ يې د ترکي عسکرو څخه د شکايت له پاره سلطان ته يو هيئت هم وروليږه. خو سلطان محمد ددې شکايت ځواب د جنگ په اعلان باندې ورکړ. اوس نو بازنطيني سلطنت د خپل مرگ او ژوند داخري پريکړې منتظر شو. د سلطان محمد خان ارادو دا څرگندوله چې دا ځل به هغه په هيڅ توگه شهنشاه ته بښنه نه کوي، په حقيقت کې سلطان دا احساس کړې وه چې تر هغې چې قسطنطينيه فتح نه شي نو اسلامي سلطنت مکمل کيدې نه شي. ځکه چې د قسطنطيني سوبه د سيدالانبياء نبي کریم صلی الله عليه وسلم يوه غوښتنه وه، او سلطان غوښتل چې خپل عسکري ژوند په قسطنطينيه باندې د بريالۍ حملې څخه پيل کړي، په دې خاطر يې د هر ډول انتظاماتو څارنه پخپله کوله. هغه خپل ستر اهنگر «اربان» راوباله او په قسطنطيني باندې د حملې له پاره يې ورته د يوه ستر توپ د جوړولو حکم وکړ. داسې توپ چې د قسطنطيني د ديوالونو درايزولو کار په ډيره ښه توگه ترسره کړي. د اربان په ذهن کې د پخوا څخه د همداسې يوه توپ د جوړولو انځور موجود و. هغه سلطان ته وويل:

«درونده سلطانه! زه داسې يو توپ جوړولې شم چې په هغې کې څلوېښت بالنېسته (د يرش انچه يا دوه نيم فته) ستره د بارودو گوله اېښول کيدې او د هغې څخه ويشتل کيدې شي، دا توپ به د قدو قامت له اړخه ډير ستر وي په دې خاطر به دا توپ د اوسپنې په ځای د پتيل څخه جوړيږي.» (عثماني دولت)

سلطان د اربان د توپ انځور ډير زيات وستايه. او هغه ته يې دهغې د جوړولو اجازه ورکړه. دوسلې د تيارولو له پاره سلطان محمد خان خپل مشهور جنرالان «احمد کدک پاشا» او محمود پاشا وټاکل. ددې تر څنگ هغه د

برق په خیر د تیز جوړونکو معمارانو یوه ډله د قسطنطنیې په اروپایي ساحل باندې کښته کړله ترڅو هغوی د قسطنطنیې څخه پنځه میله لري واټن کې، د فاسفورس په ابناء باندې یوه زبردسته جنگي کلا جوړه کړي. ددې ډلې مشري یې هم د مصلح الدین اغا په څیر د اعمار په فن کې یو تاریخ جوړونکي شخصیت ته ورکړه. هغه هم په ډیره کمه موده یعنې څلورو میاشتو کې «د رومیلا» په نوم دا کلا تعمیر کړه. اوس نو د فاسفورس د ابناء دواړو غاړو ته د مسلمانانو ولکه کیدونکې وه. ددې کلا د تعمیر د تکمیل سره سم ددوو شنو او شادابه ساحلونو ترمنځ اتلس میله پراخه غځیدلې دغه نیلگونه پټۍ یعنې (د فاسفورس ابناء) باندې د مسلمانانو ولکه راتله. درومیلی د کلا څخه د قسطنطنیې د «برج غلاطه» سیمه په څرگنده ترسترگو کیده. له یوه اړخه سلطان د رومیلي د کلا د تعمیر له پاره د مصلح الدین اغا په مشرۍ یو ستره ډله قسطنطنیې ته ولېږله، خو دبله اړخه قاسم بن هشام د قسطنطنیې د پتورازونو او عسکري معلوماتو د لاسته راوړلو له پاره هم ددې ستر ښار په لور ور روان شوې و. ترڅنګ یې سلطان د موریا په لور هم یو ستر او قوي ځواک ته د تللو حکم کړې و.

پخپله سلطان محمد خان د اغا حسن، احمد کدک پاشا او محمود پاشا په څیر سالارانو سره یو ځای د یوه مضبوط او ناقابل تسخیر فوځ د جوړښت له پاره شپه او ورځ کار پیل کړ. په هر ولایت کې یې د نوي عسکرو د استخدام له پاره مراکز جوړ کړل. د هر ولایت حکمران ته «بیلریګ» ویل کیده. بېګ او پاشا یو څیر الفاظ و، د هغو سردارانو د نیزې په سر کې به چې آس د لکۍ په څیر د ویښتانو یوه ګنډه موجوده وه نو هغه ته به یې بېګ یا پاشا ویلې. یو «بیلریګ» یا دکوم ولایت پاشا به هغه څوک و چې د نیزې په سر کې به یې د آس د لکۍ د اخري ویښتانو د ګنډې په څیر څه ورنښلول شوي و. دا خلک به د هغو جاګیرونو سردارن هم و چې د فوځي خدماتو په بدل کې به ورته ورکول کیدل. ددې جاګیرونو خلک به بیا د جنگ په وخت کې دخپلو خپلو سردارانو د بیرغونو لاندې تلل، علم یا بیرغ ته په عربي ژبه کې «سجق» ویل کېږي، هلته به دهرې سیمې بیل بیل سجق یا بیرغ و نو په دې خاطر به ډیرو خلکو ولایتونو او سیمو ته سجق ویلې. د هر سجق «بېګ» یعنې «بیلریګ» د فوځي بیرغ لاندې به د هغه د لاس لاندې کسان راټولیدل، دهر بېګ ډله به د څلور سوه آس سپرو څخه کمه نه وه.

سلطان ددې سترې حملې د ترسره کولو له پاره دخپلو اروپایي ملکیتونو څخه هم د یوه لک فوځونو د تیارولو حکم ورکړ. د فوځي ډلو څخه پرته ددوې سره رضا کاره (دخپلې خونې) مجاهدین هم ملګري کیدل. دوی به په هر جنگ کې خپل خدمات را وړاندې کول او بیا به یې د جنگ د غنیمتونو څخه خپله برخه اخسته، خو ددې دواړو فوځونو څخه اخوا «دیني چري» د ځوانانو فوځ ډیر په شان او شوکت کې و، چې مشري یې اغا حسن کوله. که له یوه اړخه د اغا حسن په څیر یو متقی، مېړني او بهادر انسان د سلطان له پاره یو ستر نعمت و خو دبله اړخه ورته «احمد کدک پاشا او محمود پاشا» په څیر د ولایتي فوځونو تکره او تجربه لرونکي جنریلان هم د نعمت څخه کم نه و.

د غښتلیو سمندري فوځونو د جوړښت له پاره سلطان هم د سترې اوځواکمنې بحریې د جوړولو حکم کړې و او دا یی هم حکم کړې و چې ددې بحري ځواکونو د جهازونو شمیره باید د یوسل او اتیا څخه لږه نه وی، پدې ډله کې کوچنۍ کشتي، چې د پخوا څخه د عثماني فوځ په بحریه کې یی کار کاوه، نه وی شاملې.

سلطان محمد خان یو باتور او د ډیرو ښو وړتیاوو وړ ځوان و. الله تعالی ورته ډیره ښه وړتیا او فکري ځواکمني ورکړې وه..... هغه د «ایدین» په سیمه کې د ډیرو غوره استادانو څخه په ډیره چټکۍ سره علوم زده کړي و او دخپلې مورنۍ ژبې څخه اخوا به عربي، فارسي، عبراني، لاطیني او یوناني ژبو باندې هم ښه پوهیده. سلطان محمد نه یواځې د نړۍ په تاریخ باندې ښه پوهه تر لاسه کړې وه بلکه دنړۍ په جغرافیه کې یی هم پوره پوره بلدتیا درلوده. هغه د لوړې کچې شاعر او خبرلوڅ و. سلطان محمد دخپل وخت د ستر عالم اوفقیه «ملا عبدالرحمن جامي» سره نیغ په نیغه نسبت درلود، ترڅنگ یی دهندوستان د «دخواجه جهان» په خدمت کې به هم تر ټولو نه مخته و. دسلطان د ولایتونو د فوځونو سالار «محمود پاشا» هم د عسکریت ترڅنگ په شاعرۍ کې په ځان پسې دویمگړې نه درلود.

په قسطنطنیې د حملې د پروگرام سره سم، سلطان د «پلوتارک» په یوې ډیرې ژورې او تاریخي لیکنې چې د «یونان او روم» تر نامه لاندې یی کړې وه او په هغې کې د یونان اوروم په اړه د حالاتو پوره تفصیل موجود و، په لوست پیل وکړ. هغه د «سکندراعظم قسطنطین اول» او «تهیودوسیوس» د ژوند حالات مطالعه کړل او د قسطنطنیې د اوږدې ماضي په اسرارو یو غور او فکر وکړ.

په هغو وختو کې د دې سیمې حالات څه دا ډول وو. چې په کوچنۍ اسیا کې د کرمانیا امیر په خوشالۍ سره راضی شوې و. په «البانیه» کې دسلطان محمد خان سره په یوه دسترخوان را لوی شوې «سکندریک» بیرته مرتد شوې و، خو سلطان تراوسه پورې دغه ضدي سکندریک لا نه ځورولې. د «ولیشیا» (ولاچه) مشر «ولاد» یو ظالم او کینه کښه انسان و او د ظلم حد یی تر دې رسیدلې و چې د بندیانو په جسمونو کې به یی میخونه ټک وهل او هغوی به یی له منځه وړل خو دومره همت یی نه درلود چې دسلطان په مقابلې کې سر را پورته کړي، دسلطان په مقابل کې که چا سر را پورته کولې شو نو هغه یواځې دهنګری پادشاه «هونیادی» و. خو سلطان د هغه سره ددرې کالو له پاره د سولې تړون لاسلیک کړې و. «هونیادی» دسلطان دپلار مراد خان ثاني په لاسو یوځل د تړون د ماتولو خوند اخستې و، په دې خاطر یی د بل تړون د ماتولو فکر هم نه شو کولې. اوس نو یواځې موری داسې سیمه وه چې ترې قسطنطنیې ته کومک رسیدلې شو. اوسلطان ددې سیمې دکنترولولو له پاره هم یو ستر ځواکمن فوځ استولي و.

د ټولو تیاریو د تکمیلولو وروسته، سلطان دخپلو درباریانو یوه وروستۍ غونډه را وبلله او په قسطنطنیې باندی یی داخري حملې کولو پلان ته اخري ښه ورکړه. په دې غونډه کې هم سترو سترو سالارانو، سردارانو،

د حکومت وزیرانو او عمائدینو، گډون درلود. دې غونډې درې ورځې دوام وکړ. سلطان د حملې کولو پلان ته داخلي بنې د ورکولو وروسته د سلطنت له پاره هم څه نوي قوانین او فرامین جاري کړل. د «ارخان» په زمانه کې د عثماني دولت لمړي وزیر «علاؤالدین» د فوځي اصلاحاتو په اړه قوانین جوړ کړي و، چې د مراخان اول په زمانه کې پلي کړل شول. خو سلطان د سلطنت قانون په لیکلي توګه ترتیب کړ او دا قانون نامه د عثماني سلطنت عملي کړنلاره وګرځیده. سلطان د سلطنت د قانون د وړاندې کولو په وخت کې، دخپلې وینا په دوران کې سلطنت د یوې ځیمې سره تشبیه کړ او ویی ویل چې د سلطنت څلور ستنې دي چې دهغې څخه یی یوه: د سلطنت وزیران دي، بله یی قاضیان، دریم یی اداري سیستم (په دفترونو کې کارونکي) او څلورم یی د سلطنت خزانچي یا معتمد. هغه ددې ځیمې دروازې ته د «باب عالي» نوم ورکړ چې همدا نوم د عثماني سلطنت تراخلي وختو پورې ژوندې پاته شو. هغه د سلطنت له پاره څلور وزیران وټاکل چې مشری یی لمړي وزیر «صدراعظم» په غاړه درلوده. دهمدې سره به د سلطنت مهر موجود و او د سلطنت د ټولو امورو اعلي افسر ګڼل کیده، وزیر اعظم به هم د سلطان په څیر په خپل دفتر کې دربار را بللې شو.

د قاضیانو ډله به د علماو د ډلې څخه وه، سلطان د اروپايي عدالتونو او همداراز داسيایي عدالت له پاره هم قاضیان وټاکل. خواجه مفتي او قاضي به هم د مهمو او پوهو علماؤ د طبقې څخه ټاکل کیدل. سلطان د حل و عقد غونډې ته د «دیوان» نوم ورکړ، خو د دیوان ددې وګړو شمیره یی ورزیاته کړه، سلطان په خپل نوي قانون کې د «خارجي اغا» او «داخلي اغا» عهدې هم وټاکلې. «خارجي اغا» دهغو حکامو څخه عبارت و چې د ولایتونو حکومتونه به یی په مخ بوتلل. خو «داخلي اغا» هغه وګړي و چې په دربار کې یی کار کاوه او د دربار مامورین و. سلطان د اغاګانو نورې عهدې هم جوړې کړې، دبیلګې په توګه «کاپواغا» د ګوره خواجه سراو رئیس، «قیزلر اغا» د (د حبشي خواجه سراو رئیس)، «بوستانچي ماشي» (د باغبانانو افسر) «چاوش باشي» (د حکومت د قاصدانو افسر) او....

سلطان محمد خان د خپل حکومت په دوران کې خپله توجه د حکومت د قانون په پلي کولو او د ښوونې او روزنې په لور را واړوله، په پخوانیو وختو کې به ټولې رتبې مذهبي وې، که څه هم په هغوې کې به یی نور علوم هم ور زیاتول، خو ترکانو د سیاسي ښوونې او روزنې سره ډیره مینه درلوده او دې روزنې سلطنت ته ډیر وړ او دکار خلک راپیدا کول. (مولانا شبلی).

د سلطان را غوښتل شوې غونډې درې ورځې دوام وکړ، په دریمه ورځ سلطان د غونډې اخری وینا وکړه او ویی ویل:

«د سلطنت درنو اراکینو! الحمد لله، دالله تعالی په فضل او کرم سره مونږ د سلطنت نظام، د ملت د علماؤ او د سلطنت د عمائدینو په مشوره د پخوا په نسبت په ښه توګه را جوړ کړې دي، اوس نومونږ په پوره ډاډ سره

دهغه فاتح لښکر یوه برخه گرزیدې شو چې دهغې په اړه رسول کریم صلی الله علیه وسلم په دې دنیا کې د مغفرت او بښنې زیرې ورکړې دي.

د عثمانی سلطنت ځان څارونکو سپه سالارانو !

دهغه وخته چې رومي پادشاه «قسطنطین» په دریمه عیسوی پیړۍ کې عیسوي مذهب قبول کړې او همدا ښاری خپل پایتخت گرزولې نو دهمغې ورځې وروسته یی نوم قسطنطنیه گرزیدلې دي. خو دا ښار د ډیرې مودې راهیسې د بازنطیني سلطنت او عیسوي مذهب دواړو ډیر مهم مرکز و.

د سیدنا انس رضی الله عنه ترور ، ام حرام بنت ملحان رضی الله عنها ، د رسول الله صلی الله علیه وسلم رضاعي خور وه. یوه ورځ رسول الله صلی الله علیه وسلم دهغې په کور کې ویده شوې و. ناڅاپه رابیداره شو نو په مبارکه خوله یی خدا وه. سیدې ام حرام ترې دخندا علت و پوښته ، نو هغه صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل

« ما ته په خوب کې د امت هغه خلک و ښوول شول چې د جهاد له پاره د سمندر په څپو داسې سفر کوي لکه څنگ چې پادشاه په تخت ناست وي ..»

سیدي ام حرام ورته عرض وکړ چې ... یا رسول الله ! ما ته دعا وکړه چې ما هم الله تعالی دهمغو خلکو په ډله کې شامله کړي. رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته دعا وکړه. او بیرته ویده شو ، د لږڅه څنډ نه وروسته یو ځل بیا رابیداره شو ، بیا یی مخ مبارک خوشحالی نه ځلیده ، سیدی ام حرام ترې یو ځل بیا خوشحالی په اړه وپوښتل. نو هغه صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل :... « زما د امت د هغه لمړي لښکر په اړه چې دروم د قیصر د ښار «قسطنطینی» د نیولو له پاره جهاد کوي د مغفرت زیرې راکړل شو. سیدي ام حرام ترې یو ځل بیا د دعا غوښتنه وکړه ... خو هغه صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل نه ! ته په هغه لمړي لښکر کې شامله شوې یی ...» (بخاري شریف)

د سلطنت درنو اراکینو ! د رسول الله صلی الله علیه وسلم دغه دواړه زیري داسې تکمیل شول چې د سیدنا عثمان رضی الله عنه د خلافت په وخت کې ، سیدنا معاویه رضی الله عنه په «قبرس» باندی حمله وکړه ، اودا د اسلامي تاریخ لمړۍ بحري میشن و. په دې حمله کې سیدي ام حرام رضی الله عنها دخپل میړه سیدنا عباده بن صامت رضی الله عنه سره یو ځای شریکه وه. دا جنگي میشن په دې خاطر بریالی و چې د قبرص خلکو د مسلمانانو سره سوله وکړه او کله چې مسلمانان بیرته ستنیدل نو سیده ام حرام د آسه را پریوته او هملته یی د شهادت لوړ مقام په برخه شو ، دا د رسول الله صلی الله علیه وسلم لمړنی بشارت و چې تکمیل شو. د بشارت هغه بله برخه د قسطنطیني د مجاهدینو پورې اړونده ده. همدا علت و چې په قسطنطنیه د جهاد کولو له پاره د سیدنا معاویه رضی الله عنه د خلافت په وخت کې یو لښکر په قسطنطیني باندی حمله وکړه ، او دهغه زوی « یزید » هم په حمله

کونکې لښکر کې شامل و. په دې لښکر کې جید اوستړ صحابی «سیدنا ابویوب انصاري» رضی الله عنه هم شامل و. دا د مسلمانانو په واسطه د قسطنطنیې لمرنۍ محاصره وه چې تر ډیرې مودې پورې یی دوام وکړ. سیدنا ابویوب انصاري رضی الله عنه د همدې محاصرې په جریان کې ناروغه شو او بیا هملته شهید شو او د همدې ښار د ستر دیوال لاندې خاورو ته وسپارل شو. خو دغه لښکر ونه توانید قسطنطنیه فتحه کړي، البته د رسول الله صلی علیه وسلم د بشارت دویمه برخه هم تکمیل شوه.

د سلطنت درنو اراکینو! په یاد لرئ چې دا یواځې بشارت نه دې بلکه د رسول الله صلی الله علیه وسلم یو حدیث هم دې چې په هغې کې یی یواځې د قسطنطنیې د خلکو خبره نه ده کړې بلکه ددې ښار د فتحه کونکو ته یی زیرې ورکړې دي.

سیدنا بشر بن سحیم رضی الله عنه په یوه حدیث کې روایت کوي چې:

«تاسو به ضرور قسطنطنیه فتحه کوئ، نو بیا به بهتر امیر هغه امیر وي او بهتر لښکر به هماغه لښکر وي» (مسند امام احمد)

په دې اساس په دې حدیث کې دییان کړل شوې نیکبختۍ د لاسته راوړو په خاطر، ګڼ شمیر مسلمانو حکمرانانو په قسطنطنیې باندې د ولکې د کولو هڅې کړې دي چې په دې ډله کې سیدنا عمر بن عبدالعزیز رحمه الله علیه، هشام بن عبدالملک، مهدی عباسي، او خلیفه هارون الرشید... شامل دي. خو هیڅ یو یی دا ښار فتحه نه شو کړای.

داسې بریښي چې عثماني سلطنت الله تعالی د همدې له پاره قایم کړې دې چې داسې یو بابرکته لښکر جوړ کړي چې نبي کریم صلی الله علیه وسلم ورته ډیره ښه او غوره لښکر ویلې، زما نیکه سلطان بایزید یلدرم په ۱۴۰۲ کال قسطنطنیه په پوره ځواک سره کلابنده کړه او تږدې و چې دا ښار سوبه کړي خو په همدې وخت کې ګوډ تیمور په کوچنۍ اسیا باندې یرغل وکړ او په دې توګه زما نیکه هم د قسطنطنیې کلابندي ماته کړه. دا پیښه د نن څخه تږدې پنځوس کاله مخته پیښه شوې ده. او د دربار یوشمیر پخوانیو اراکینو ته به اوس هم دا پیښه په ذهن کې تازه وي. دهغې نه وروسته زما د پلرونو له ډلې څخه زما تر دروند پلار پورې ټولو ددې ښار د نیولو له پاره ناکامه هڅې کړې دي.

د سلطنت درنو اراکینو! نن مونږ هم په هماغه لښکر کې د ورګډیدو سعادت تر لاسه کوو چې قیام یی زمونږ د هوډ او ارادو پورې تړلې دي. «قسطنطنیه» په یوه داسې ځای کې پرته ده چې تر څو چې فتحه نه شي اسلامي سلطنت تکمیل ته نه شي رسیدلې. اوزه ډاډمن یم چې په کومه ورځ دا پخواني ښار فتحه او ولکه کړل شي

نودهغې وروسته به بل کوم قيصر راپيدا نه شي. ځکه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم په دې اړه فرمايلي دي چې:

«اذا هلك قيصر، فلا قيصر بعده... کله چې قيصر هلاک کړل شي نو بيا به بل کوم قيصر راپيدا نه شي»

«السلام عليكم ورحمة الله وبركاته»

دا د سلطنت دغې اوږدې غونډې ته د سلطان محمد خان اختتامي وينا وه، د دربار حاضرین د سلطان ددې علم او پوهې څخه ډیر اغیزمن شوي و، ځکه هغوی هېڅ هیله نه درلوده چې دوه ځلې ناکامه پادشاه او نوې ځوان سلطان به دومره ستر عالم او پوه گرزیدلې وي.

دا د سلطان محمد خان، چې اوس یی د دنیا د ستر ښار «قسطنطنیې» د فتحه کولو له پاره ملا تړلې وه. دنړۍ تاریخ بدلیدونکې و او د مسلمانانو د فتوحاتو د تکمیل تر څنګ د اروپا د بیا راپاشیدو نوې دوران پیلیدونکې و.

طلايي بنکر

مقدسه پلاره ! په دومره لږ وخت کې ستا ملګرتيا دخپل ځان له پاره نیکبختي گڼم. زه د تیرو پنځه ویشټو کلو راهیسې دلته کشتۍ چلوم..... او په خپل ژوند کې مې دسترو سترو راهبانو خبرې اوریدلې دي خو له تاسره به مې دغه سفر د ټول ژوند یو یادگار اوسي....»

دا دهغه زوړ ملاح اواز و چې قاسم بن هشام یې له ځانه سره د «ابنای فاسفورس» اروپایی ساحل ته روان کړې و. قاسم د څو ورځو راهیسې په سفر کې مصروف و، هغه د «اورنه» څخه ځانته را روان شوي و. او د ابنای فاسفورس په اسیایي ساحل کې د سلطان بایزید یلدرم له اړخه د جوړې شوی «اناضول» فوځي کلا ترمخه دهمدې ابنا اروپایی ساحل ته ورته. هغه د عیسایي راهبانو کالي اغوستې و او په غاړه کې یې طلايې صلیب را ځوړند و ترڅنګ یې د عیسې علیه السلام د انځور په څیر یو انځور هم د یوه طلايې زنځیر سره یو ځای را ځړولې و، په سربې د پادریانو خولۍ او په بدن یې ستره چپنه پرته وه. قاسم یو ډیر هوښیار جاسوس و همدا علت و چې هغه په ډیر بریالیتوب سره خپل ځان بدل کړې و. خو د حیرانتیا خبره دا وه چې قاسم د غربي اروپا د پادریانو په څیر لباس اغوستې و چې د رومن کتولیک د مذهب سره یې تړاو درلود، او مرکزي په روم کې د «پاپای روم» د ریاست لاندې کار کاوه، د رومن کتولیک مذهب د عیسویانو د لاطینی ډلې مذهب و. اودا ډله د غربي اروپا نه علاوه د هنګري او د بالکان د غرونو په یو شمیر سیمو کې اوسیدله. ددې برعکس د عیسویانو پخوانۍ فرقه «دي هولې ارتهودکس چرچ» و چې مرکزي ښار یې قسطنطنیه و. او دې ډلې ته یې د عیسویت یوناني ډله ویله. تردې وخته پورې پروټسټ عیسوی فرقه لا نه وه پیدا شوې او د پروټسټ فرقي د جرمن نژداه بنسټ ایښوونکې چې د «مارټن لوتر» د سیمې په «ایزگبن» کې یې لا د پیدا کیدو له پاره دیرش کاله واټن موجود و، منځته نه وه راغلې.

د فاسفورس ابنا چې د قاسم کشتۍ یې په نیلگونه اوبو کې خپې وهلې، د اتلس میله لرې سمندري پټۍ نوم دي. ددې ابنا په شمالي برخه کې «توره بحیره» او جنوبي سر کې یې «بحر مارمورا» پروت دي. همداراز یې په شرقي سر کې د اسیا او په غربي برخه کې یې د اروپا..... دوه سترې لویې وچې پرته دي. ددې دواړو سترو وچو ترمنځه د ابنای فاسفورس د پلنوالي ډیره برخه د بحر مارمورا په لور ځي، چې ټول پلنوالي یې درې نیم میله دي او تر ټولو کوچنې پلنوالي یې د تورې بحیرې په لور ورځي چې ټول پلنوالی یې اته سوه گزه دي. او ژور والی یې په مختلفو ځایو کې د څلوینښتو گزو څخه تر دوه دیرش گزو پورې اندازه شوې دي. قاسم په ډیر کم وخت کې د ملاح څخه ډیر زیات معلومات ترلاسه کړل. هغه په کشتۍ کې ناست و او د ابنای فاسفورس په داخل کې یې د عثماني فوځونو د کشتیو تگ راتګ څاره. هغه ته د ابنا په اسیایي ساحل باندې د عظیم فارس د هیبت ناکه

حکمران «کسري» په خیمو کې پراته هغه بې پناه فوځ تر سترگو شو چې د روم قيصر ته یې پرلپسې ماتې ورکړې وې او هغه یې په قسطنطنیه کې کلابندی ته مجبور کړې و. خوییا د قران کریم هغه حیرانونکې وړاند وینې پوره شوې چې په کې یې ویلي وو چې رومیان به ډیر ژر د مغلوبیدو نه وروسته بیرته غالبیږي، اویا دکسرا فوځونه ددې ځایه و تښتیدل.... هغه ته په یوه ډیر لرې ځای کې.... ډیر لرې ځای کې د کوچنیو کوچنیو ښارونو نښې نښانې تر سترگو شوې نو د هغه ملاح نه یې وپوښتل.

«هغه ووینه.... هغه څه دي؟.... داسې ډاگیزېږي چې ددې ځایه څلور پنځه میله لرې کوم ښار اباد شوې دي. اودهمغې په خاطر د یسوع مسیح دین ژوندې دي، خداوند دې هغه د هرې بلا او افت نه خوندي وساتي. ته خود «رومه» پادری یی، ته خوزمونږ چرچ نه منې.... همداسې ده که نه؟»

دغه زوړ ملاح هم دعیسویانو د دواړو ډلو په اړه معلومات درلودل.

«نه داسې کومه خبره نه شته. قسطنطنیه خود «یسوع مسیح» د رسولانو ښار دي.... زه هم دعا کوم چې خداوند دې دا ښار په خوندي لاسو کې ورکړی....»

دقاسم دخبرو په اوریدو ملاح ټکان وخوړ او د کومې نامعلومه خطرې د احساسیدو په اساس یې رنگ تک ژپړ وگرزید. «دا ته څه وایی؟ په محفوظولاسونو کې ددعا کول خود شهنشا په حق کې نه دي، ځکه چې ټول پوهیږي چې زمونږ دقيصر لاسونه محفوظ او خوندي لاسونه نه دي. داسې اوریدل کیږي چې د مسلمانانو نوې سلطان په قسطنطنیه باندې حمله کونکې دي.»

د ملاح په خبرو قاسم ډیر ولړزید. ځکه هغه ته یو ناڅاپه خپل حیثیت ور په یاد شو چې هغه یو جاسوس دي، په دې خاطر په ارام کیناست. خو هغه په دې حیران و چې دسلطان دحملې خبر څنگه او په څه ډول دلته تردې ځایه را ورسید. هغه د ملاح څخه د نورو پوښتنو کولو هڅه وکړه او ورته یې وویل:

«لیکن دا خو ډیر خطرناکه خبر دي،.... اوریدل مې دي چې دمسلمانانو نوې سلطان ډیر میړنې او جنگجو انسان دي.»

«هو!.... هغه دلته ددې ځای تر مخه د قسطنطنیې څخه پنځه میله لرې، د جنوب لورې ته د یوې سترې جنگې کلا د جوړولو کار پیل کړې دي. نن سبا چې زمونږ د ابناء څخه اروپایی جهازونه تیرېږي نو د ویرې احساس کوي، زه داسې انگیرم چې کوم خطرناک جنگ کیدونکې دي. گوره مقدسه پلاره! څومره ویني به و بهیږي، ددواړو خواو څخه به څومره انسانان ووژل شي، په داسې حال کې چې یسوع مسیح د امن اومحبت پیغمبر و.»

زور ملاح په ډیرې غمښتې لهجې سره دا خبرې کولې، قاسم ته داسې ډاگیزه شوه لکه چې ملاح د خپل مذهب څخه بیزاره شوې وي او یا د خپلو مذهبي مشرانو څخه بیزاره شوي وي، لږ څه وروسته قاسم د ملاح څخه بیا وپوښتل:

«نویا د سلطاني حملې پر خلاف شهنشاه هم کوم تدبیر نیولې دې دې او که څنگه؟»

«شهنشاه به د څه تدبیر په اړه فکر وکړي؟ اوس خو په قسطنطنیه کې داسې کوم وگړي نه دي پاته شوي چې د خوندي پاته کیدو په اړه فکر وکړي، خلک وایی چې قیصر په خپله سلطان دخپل ځان په خلاف را پاخلولې دي.....زه وایم چې دداسې کار کولو اړتیا څه وه؟ زور ملاح همداسې بریده خو څه خاص ورته معلوم نه و.»

د قاسم له پاره دا سفر ډیر په زړه پورې و، په ابنا کې یو یا دوه نورې کشتۍ هم روانې وې، هغه یوځل بیا دخیالاتو په نړۍ کې ورک شو، هغه ته د قسطنطنیه په دیوالونو د عثماني توپونو د گولیو د لگیدو ننداره تر سترگو کیده او د «طرابیه» د خلیج به غاړه یی د عربي نسل د آس د غغلولو هوا په سر کې گرزیدله. د لږ ځنډ وروسته کشتۍ ساحل ته را ورسیده. د قسطنطنیې په زمکې د کیوتو سره سم دهغه په زړه کې ډیرې عجیبې او غریبې هیلې را تازه شوې. په دې ساحل باندې څو نورې کشتۍ هم دخپلو مسافریونو له پاره لنگرونه اچولي و. قاسم داسې وانگیرله چې دا د ماهیانو د نیونکو کوم کلې دي چې د ساحل تر مخه د اینځرو د ونو په منځ کې خپور پروت و. هوا لا تر اوسه پورې سره وه او د سمندر څپو تر اسوه هم د تیرو شوو یخنیو یخې څپې رالیرلې. د شنو او شادابو غرونو په اساس د «طرابیه خلیج» ټوله سیمه یخه گرزیدلې وه او گرمي په کې ډیره کمه او دلږ وخت له پاره به محسوسیدله.

د ماسپینین وخت و، کله چې قاسم د «باسفورس» په اروپایي ساحل کې د همدې ماهی نیونکو دکلي سره یو ځای دکشتۍ څخه کښته شو. هغه د ماهی نیونکو کوچنیان او بچي د همدې ساحل په غاړو د لوبو په حال کې کتل، اوس نو درې میله لرې دهغه چپ اړخه د قسطنطنیې ښار پروت و او ښی لورې ته یې د «دتورې بحیرې» اوږده غاړه وه چې د باسفورس په لورې ور غځیدلې وه. هغه د باسفورس په اروپایي ساحل باندې و درید او دهغه ځایه د بایزید یلدرم په لاسو جوړه شوي د «اناضولي» جنگي کلا وکتله. هغه ته دا ډاگیزه شوې وه چې د همدې کلا څخه لږمخته سلطان محمد هم یوه ستره جنگي کلا جوړول غواړي. هغه د خپل ساحل څلورو خواو ته وکتل خو هغه ته داسې معلومه شوه چې هغه لا تر اوسه د کلا د جوړښت له پاره د ټاکل شوي ځای څخه ډیر لرې دي. په حقیقت کې د سلطان محمد له اړخه په دې ځای کې د جنگي سترې کلا جوړول د میړانې نه ډک کار و. ځکه دا د دښمن سیمه وه او په ځانگړې توگه دغه سیمه چې هغه پرې اوس ولاړ و د یوناني عسکرو په ولکه کې وه. که څه هم دا عسکر د قسطنطین د حکم لاندې و خو د خپلو عاداتو او رواجونو له مخې ډیر بداخلاقه او بدکچاره و. که چیرې قاسم غوښتلې ددې ځایه قسطنطنیې ته ولاړ شي نو باید ددې ځایه یی د شمال لورې ته

درې ميله واټن سفر کړې وې. خو بيا هم هغه په دې خاطر قسطنطنیې ته و نه رسيد چې دهمغې لورې نه د قسطنطنیې د دیوال سره یو ځای د «ابنای فاسفورس» یو بل شاخ را وتلې و. دا د سمندري اوبو نرې او ډوب شاخ و چې ورته یو مستطیلې خلیج هم ویل کیده چې د فاسفورس غربي لورې یې د وچې سره یوځای کوله. اود بنکر په څیر شکل یې درلود. یو چا د قسطنطنیې د دیوال څخه د لمر خاته په وخت کې دا بنکر کتلې و اودا یې مشاهده کړې و چې د لمر د ختلو په وخت کې د سمندر د اوبو رنگ طلايې بریښي نو په دې اساس یې ورته «طلايې بنکر» یا «گولډن هارن» ووايه چې بیا په فارسي ژبه یې د «شاخ زرین» او په پښتو کې یې ورته د «طلايې بنکر» نوم ورکړ. دا د ښار د جنوبي غاړې سره یو ځای تر ډیره پورې د شا لورې ته ورځي، په دې اساس دغه مثلث، ښار د دوو غاړو څخه د سمندر په منځ کې را نغاړي.

دریمه او یواځنۍ لورې یې د وچې سره نښلي، خو هغې لورې ته یو په بل پسې دیوالونه جوړ کړل شوي دي.

قاسم تر ډیره وخته پورې د قسطنطنیې په لور سترگې اړولې وې او ورکتل یې. هغه ته له دې ځایه «برج غلاطه» د یوه میخ د څوکې په څیر راوتلې تر سترگو شو. لږه شیبه وروسته د ماهی نیونکو کوچیانو د قاسم په لور رامنډې کړې او ورته را نژدې شول. دا ټول عیسوی کوچیان و او د عیسوي راهبانو کالي یې په ښه توګه پیژندل. هغوی د مقدس پلار، مقدس پلار په نامه ورته نارې وېلي او د قاسم تر څنګ راټول شول. قاسم غوښتل قسطنطنیې ته د ور رسیدو تر مخه د خپلو عسکرو او معمارانو لټون وکړي او د هغوی کار تر سترگو تیر کړي. په دې خاطر یې د همدې ماهی نیونکو په کلي کې د تم کیدو پریکړه وکړه. هغه په خپل څنګ کې دراتولو شوو کوچیانو سره د یوه پادري پلار په څیر سلوک وکړ، دا کوچیان که څه هم څیرن او چټل و خو بیا هم د خپل رنگ او خوې له اړخه پاک یوناني معلومیدل. دا ماهی نیونکې هم په اصل کې د یونانیانو له نسله و. قاسم د خپل سامان څخه کوچیانو ته د خوراک څښاک څه سامانونه راواخستل او ور یې کړل نو د کوچیانو مینه د قاسم سره نوره هم زیاته شوه. اوس نو هغوی د قاسم هره خبره په پوره مینه منله. قاسم د یوه تیز او چالاکه کوچني څخه وپوښتل:

«څنګه زویه! دلته نژدې څه عسکر راغلي دي.... کیدې شي چې هغوی غیر ملکي عسکرو وي... ایا ته پوهیږي چې هغوی به کومې لورې ته پراته وي...؟»

«هو! د هغوی په سرونو پگړۍ دې او تورې یې راتاوې شوې شانتې دي... لکه» دې کوچني د خپل لاس په اشارې سره د مسلمانانو د هلالې تورې شکل جوړ کړ او قاسم ته یې وښود. د قاسم په مخ خوشحالي را څرګنده شوه. هغه په دې پوه شوې و چې د سلطان عسکر په همدې ساحل د کلا د جوړولو له پاره را رسیدلي دي، په دې وخت کې قاسم غوښتل لږ څه نور هم وپوښتي چې دوو نورو کوچیانو په ډیره بې صبرۍ سره په یو وار په خبرو پیل وکړ.

« هو ! هغوي دخپلو ځانو سره ډيرزيات سامانونه هم راوړي دي... هغوي هغه لوري ته دي » دې کوچنيانو د تورې بحيرې د ساحل په لور اشاره وکړه ، دې کوچنيانو قاسم ته دا ډاگيزه کړه چې د پگړۍ لرونکو سپاهيانو او يوناني عسکرو ترمنځه کله کله ټکه ټوکه هم کيږي ، قاسم ډاډمن شوي و چې د کلا د جوړولو د کار مشر « مصلح الدين اغا » خپل کار پيل کړې دې ، قاسم د کوچنيانو سره د څه نورو خبرو وروسته وويل:

« رايي چې ستاسې کلي ته ورشو . زه به تاسې ته د يسوع قصه وکړم »

کوچنيانو خوشحالي نه ټوپونه کړل ، او د قاسم نه مخته مخته يې منډې وهلې . اوس قاسم د ماهي نيونکو کلي ته ور روان و . دا يو کوچنې کلي و چې د کورنيو شمير يې د ديرشو اويا پنځه ديرشو څخه نه ډيریده . دهغوي نارينه دخپلو جالونو سره يو ځای د سمندر د فاسفورس په ابناء کې تر لرې لرې پورې تر سترگو کيدل ، لمر په پوره ځواک سره په سرو لارو ، بنځې په خپلو کورونو کې په پخلي او خوراک په تيارولو کې مصروف وې . خو نجونې بيرون د ساحل په غاړه په گرمۍ کې په لوبو کې را لټارې وې . يو شمير پيغلې هلته په لمر کې دنورو ځانته ناستې وې او خپل وينستان يې را سپړلي و او په هغوي کې يې په څه لټولوباندې اخته وې ، هغوي يو دبل سره مرسته هم کوله او پخپلو منځو کې به يې په ډيره وړه وړه خبره په زوره زوره خندل . خو کله چې دې پيغلو قاسم وکوت نو خنداگانې يې و درولې او سمدلاسه دهغه ځايه ولاړې شوې او وريدې ، لوبې کونکو نجونو هم ورمندې کړې او د پادري په لور راغلې . د قاسم قدوقامت او سره اوسپينه خبره د ماهي نيونکو پيغلو له پاره د حيرانتيا سبب وگرزیده ځکه هغوي دومره نیک او بښايسته راهب په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره کوت . هغوي مقدس پلار ته سلام وکړ او سرونه يې ټيټ کړل او دخپلو ځانو سره مسکي شوې . قاسم د پيغلو نجونو په احساساتو کې دخپل ځان له پاره د ستاينې احساس وکوت . او په ډيره معصومه او راهبانه توگه يې وويل:

« بچيانو ! سلامتي اوسئ ! د اوږده عمر خاوندانې شئ ، او يو دبل سره مينه کوئ ، ځکه چې خداوند يسوع مسيح محبت او مينه خوښوي »

د محبت د لفظ په اوریدو سره پيغلې په خپلو منځو کې سره و پسيدي ، په دې وخت کې يوې تيزې او چالاکه پيغلې د قاسم څخه سمدلاسه وپوښتل . « پلاره ! ايا تا محبت کړې دې ؟ ... کله ، دکوم چا سره ؟ »

هو ! ما د ټول انسانيت سره محبت کړې دې ، زما په زړه کې د محبت او مينې پرته نور څه نه شته بچيانو ! زما په زړه کې د محبت پرته نور څه نه شته . له تاسو سره هم ..

د قاسم دخبرو په دې اخري ټکو باندې يوې شرمناکه او حياناکه پيغلې د لمړي ځل له پاره خپلې سترگې راپورته کړې او هغه يې پرې وکوت . کله چې د قاسم سترگې په هغې پيغلې ور وښتې نو دا يې احساس کړه چې دا پيغله

د نورو پیغلو څخه بلکل مختلفه ده. قاسم لا تر اوسه په همدې ځای ولاړ و چې یو زوړ ماهي نیونکې چې په اوږو یی د ماهیانو د نیولو سامان ایښې و هغې لورې ته راغې. دې پیغلې وویل:

«سردار را روان دي»

نجونې ټولې یوې لورې ته شوې او ودریدې. د ماهیانو د نیونکو سردار قاسم ته را نژدې شو او قاسم ته یی په پوره ادب سره ښه راغلاست ووايه. «مقدسه پلاره! دلته زمونږ دې کلي ته په راتگ سره تا مونږ ته ډیر زیات عزت رابښلې دي. دلته ډیر کم ستاسې په خیر خلک راځي. ځکه چې مونږ ماهي نیونکې یو که څنگه؟ په همدې خاطر مونږ دلته دخپلو ځانو له پاره د یوې جونپړۍ څخه چرچ جوړ کړې دي. ته راځه! ستا په راتگ سره به دې چرچ ته د لمړي ځل له پاره کوم مقدس راهب ورننوځي»

قاسم دغې زوړ سردار ته د مقدسو پلارانو په خیر درنښت ورکړ او ورسره روان شو.

تر مابنامه پورې ټول کلي په همدې کې بوخت و چې دغه مقدس پلار به زمونږ سره تر ډیرې مودې پورې پاته شي. قاسم په دې نه پوهیده چې ددې کلي خلک ورسره دومره مینه او محبت لري او دومره ښه استقبال یی کوي. هغه داسې انگیرله چې ماهي نیونکې چې په ریښتونې توگه د کلیسا سره تړلي دي نودهغه په رومن کتولیک کیدو به ناخوښه شي. هغه د رومن کتولیک کالي د یوه بل کار له پاره اغوستي و. خو کله چې ماهي نیونکو ته ډاگیزه شوه چې «فادر» د روما څخه راغلي دي نو هغوی نور هم خوشحاله شول.

هغوی نالوستې غیر مذهبي خلک و. تر څنگ یی د مذهبي ډلو ټپلو په اړه یی هم ډیر معلومات نه درلود. په دې اساس دلته د څو ورځو له پاره د قاسم پاته کیدل کوم ستونزمن کار نه و. په همدې خاطر هغه د ماهي نیونکو په کلي کې د پاته کیدو پریکړه وکړه ترڅو ددې ځایه د قسطنطنیې د سمندر په اړه پوره معلومات ترلاسه کړي او سلطان پرې خبر کړي. هغه غوښتل د همدې ځایه قسطنطنیې ته ولاړ شي. خو ددې ځایه هغه ته د قسطنطنیې په لور د تللو له پاره د «گولډن هارن» څخه د یوې کشتۍ په واسطه تیریدل ورپه غاړه و. او که چیرې غوښتل یی چې د وچې له لارې قسطنطنیې ته ورننوځي نو بیا به د «طلاي ښکر» د پاسه تیریده او د «سینټ رومانس» د دروازې څخه به ورننوته.

خو قاسم هملته د ماهي نیونکو په کلي کې پاته شو، هغه شرمناکه او حیاناکه پیغله ددې کلي د سردار لور وه چې «روزس» نومیده. نورو نجونو به ورته «روزي» ویله. د کلي هلکانو او نجونو د قاسم څخه د انجیل درس پیل کړ. او ټول د قاسم په محبت کې را ونښتل. روزی په دې پوهیده چې قاسم یو راهب دی او هیڅکله به هم واده ونه کړي. خوبیا به یی هم د قاسم په کتلو، خدای پوهیږي، چې څه څه خوبونه کتل. هغه به خوبونه کتل چې د هغې د خوبونو شهزاده به یوه ورځ نه یوه ورځ د هغه د اخستلو له پاره دې لورې ته راځی، خو هغې هیڅکله هم دا فکر نه

و کړې چې دخوبونو شهزاده به یی د یوه راهب په کالیو کې راځي، هغه به ټوله ورځ په یوه یا بله بهانه د قاسم په خدمت کې وه. ساده، معصومه او حیانا کې دغې پیغلې په هماغه دریمه ورځ خپل زړه په قاسم باندې ایښې و او قاسم ته به یی ویل:

« پلاره ! ته په دې عمر کې د یوه راهب په کالیو کې بلکل ښه نه ښکاري. ته باید یوه ښه عسکر وواسې.»

قاسم به ورته خنډل، هغې معصومې پیغلې ته څه معلوم وه چې په هغه چا یی چې زړه ایښې دې هغه په حقیقت کې یو تکړه سپاهي او عسکر دې. قاسم د خپل راتګ په دویمه ورځ د باسفورس د ساحل د « طلايي ښکر» په اړه معلومات ترلاسه کړي و، هغه د جنوب لورې ته هم ورغلې و او دلرې څخه یی د « مصلح الدین اغا» معماران د جنگي کلا د ابادولو په کارونو کې بوخت کتلی و. د اپریل د میاشتې تر اخره پورې د کلا بنسټونه را پورته کړل شوي و. سلطان دې کلا ته د « روميلي» نوم ورکړې و.

اوس نو قاسم غوښتل ددې طلايې ښکر پوره پوره جایزه واخلي، په حقیقت کې هغه غوښتل هغه زنځیر له نژدې څخه وويني چې د طلايې ښکر په خوله کې یی په سمندر کې را څړولې و.

ګولډن هارن یا طلايې ښکر په حقیقت کې یو کوچنې خلیج و چې د قسطنطنیې د دیوالونو تر څنګ غځیدلې و. دا کوچنې شانته خلیج د ابنايې فاسفورس څخه ووت او په اروپایی ساحل کې ور داخلیده. په عامه توګه کوچني جهازونه او کشتۍ به چې په ابنا کې تللې په همدې خلیج کې به هم ور داخلیدې. د ګولډن هارن لورې ته به د قسطنطنیې اروپایی تجارت ترسره کیده. په همدې لورې د ښار یوه بله دروازه هم وه چې د خلیج لورې ته پرانستل کیده. د همدې خلیج په څنډو د ښارد ساتنې له پاره د اوسپنې یو ډیر ستر زنځیر داسې تړل شوې و چې په عامو حالاتو کې به هغه خلاصول کیده او په سمندر کې به را څوړنډیده. خو کله به چې د ګولډن هارن څخه کشتۍ بندول کیدې نو زنځیر به یی را ښکود او دروازه به یی بنده کړه. دا چې ولې د هماغه لمړیو ورځو څخه کوم حمله کونکي قسطنطنیه نه شوه نیولې علت یی همدا زنځیر و چې دهغوې مخه به یی نیوله، اوس قاسم غوښتل دا زنځیر له نژدې وويني.

نن دماهي نیونکو په کلې کې دهغه پنځمه ورځ وه، او همدا نن سهار داسې یوه پیښه منځته راغله چې قاسم ته یی ټکان ورکړ. نن سهار وختي د یوناني قیصري فوځیانو یوه ډله دماهي نیونکو دې کلې ته راغله، کله چې سپاهیان خبر شول چې دې کلې ته نوې راهب راغلې دې نود لیدلو له پاره یی ورغلل. خو کله یی چې د قاسم په مذهبي کالیو سترګې و ښتې نو پښه نیولی شول. دهغوې مشر چې کله د قاسم په چپنه د پاپای روم ښه وکتله نو د قاسم څخه یی وپوښتل:

« مقدسه پلاره ! دا څه دي؟»

قاسم دهغه په خبره کومه اندېښنه را ډاگیزه نه کړه او په ډیره بې پرواهۍ سره یې وویل: «دا دستر پلار، پوپ له اړخه راکړل شوې نښه ده.»

خو کله چې قاسم په ځواب کې ددې ډلې د سالار خبره واوریده نو حیران پاته شو. دې سالار وویل:

«گوره صاحبه!... اوس وخت راغلې دې چې درومن کتولیک د مذهب پادري د یوناني مذهب په سیمه کې ازاد گرزېږي، دا ټوله د شهنشاه کمزورتیا ده. شهنشاه خو غواړي چې ددواړو مذهبونو خلک سره را نژدې شی خو گورئ چې مونږ یونانیان به هیڅکله هم دا خبره ونه منو.»

په حقیقت کې د قاسم حیرانتیا په خپل ځای سهې وه. ځکه هغه د شهنشاه د کونښنونو څخه خبر نه و. حقیقت دادې چې قیصر دهمغه وخته راهیسې متوجه شوې و چې دعثماني فوځ څو کسه سپاهیان د ابنای فاسفورس په اروپایی ساحل باندې را ښکته شوي و. او شهنشاه دهمغې ورځې را په دیخوا د قسطنطنیې د ساتنې له پاره لاس و پښې وهل پیل کړې و. دهغه ښار ددیوالونو مرمت یې پیل کړې و او په ښار کې یې خلکو ته د ډیر زیات خوراک خښاک د شیانو د راټولولو او جمع کولو هدایت کړې و.

ددې وروسته یې د غربي هیوادونو څخه د مرستې کولو غوښتنه کړې وه او د ټولې اروپا د مرستو د ترلاسه کولو له پاره یې د روم د کلیسا ټولې غوښتنې منلې وې. او یوناني کلیسا یې د رومي کلیسا تر کنترول لاندې د راوړلو له پاره ژور فکر پیل کړې و. د شهنشاه د هڅو څخه اوس د قسطنطنیه په چرچونو کې هم د رومن کتولیک راهبان تر سترگو کیدل. په حقیقت کې دا د قیصر پوه او درک و، هغه غوښتل دعیسویانو ددو ډلو ترمنځه اتفاق او اتحاد را پیدا کړي، لا تردې وخته پورې دعیسویانو د «پروتستنت» ډله نه وه را پیدا شوې، دعیسویانو یوې ډلې د روما چرچ مانه او بلې ډلې د «یوناني کلیسا» هدایت ته غاړه ایښوده. د رومن کتولیک مشري پوپ یا پاپای اعظم کوله او د قسطنطنیې مذهبي مرکز «ایا صوفیا» بشپ اعظم ته «بطریق اعظم» ویل کیده.

دسلطان محمد خان د حملې داوړیدو وروسته قسطنطین د روما پوپ ته لیکلي و چې: اوس وخت راغلې دې.... اوس وخت راغلې دې چې مونږ خپل مذهبي اختلافات له منځه یوسو او ټول متحد شو او د مسلمانانو مقابله وکړو. زه ستاسې عقاید په خوشحالی سره منم او همتاسې د «ایا صوفیا» د مشر په څیر منلو ته تیار یم.... همدا علت دې چې ددواړو ډلو ترمنځه د تلو راتلو له پاره وړاندیز کوم. ترڅو دا راوړل شوې واټن له منځه ولاړ شي.

قاسم ته په دې اړه کوم معلومات نه و په دې اساس یې کله چې د یوناني ډلې د مشر خبرې واوریدې نو حیران پاته شوې و. هغه ترې په ډیر تعجب سره و پوښتل چې «دا ته څه وایي؟ ایا شهنشاه دواړه کلیساگانې سره را یوځای کوي؟ دا خو ډیره ښه خبره ده، زه خو وایم چې ټول انسانان سره را یوځای کړل شي»

قاسم درواغ ویلي و. حال دا چې هغه د دواړو کلیساگانو د اتحاد او یووالي څخه خوشحاله نه و، هغه د رومن کتولیک کالي په دې خاطر اغوستې و چې د کافرانو تر منځ دغه نفاق نور هم ورزیات کړي، ترڅو د کفارو دواړه ډلې د حملې په وخت کې یو دبل سره بسپنه و نه شی کولې. خو د ډلې سالار ډیره عجیبه خبره کړې وه، ددې خبرې څخه دا مقصد اخستل کیده چې قسطنطین په مکمله توګه خپل ځان د حملې له پاره تیاروي. قاسم فکر وکړ چې دا خو ډیره ضروري اطلاع ده، او دې ته اړتیا ده چې سلطان ترې به مکمله توګه خبر کړل شي، هغه په همدې فکر کې ډوب و چې سالار ورته یو ځل بیا وویلې.

«مقدسه پلاره! ته خو پوهیږې چې یونانیان مرګ خونبوي خو د خپلې عقیدې او مذهب بدلون نه خونبوي، په دې خاطر به ته وويني چې دا اتحاد به نه بريالی کیږي. ترڅو تر اوسه زموږ میلمه یی. ځکه چې قسطنطین تاسې ته زموږ هیواد ته د راتلو بلنه درکړې ده. خو ډیر ژر به د رومن کتولیک پادري زموږ د میلمستیا نه لاس په سر شي. په دې خاطر غوره ده چې ته د باران د راتلو تر مخه دخپل ځان له پاره د خوندي ځای د راپیدا کیدو په فکر کې شي.»

د یوناني عسکری ډلې سالار همدومره وویلې او بیا دخپلې ډلې سره بیرته ستون شو، خو د ماهی نیونکو د کلي ټول لوی او واړه چې اوس د فادر سره ډیر اشنا شوی و د قاسم په شاوخوا کې په زورپندو شونډو او غمژنو مخونو سره ولاړ و.

دا د نن سهار پیښه وه خو نوره پاته ورځ د معمول په مطابق تیره شوه. هغه ټوله ورځ په همدې فکر کې ډوب و چې څه ډول د نوې تعمیریدونکې «رومیلی کلا» پورې «مصلح الدین اغا» ته ځان ور ورسوي او دهغه په لاسو سلطان محمد ته دا خبر ورسوي چې د عیسویانو دواړه ډلې په نژدې کې سره را یوځای کیږي. هغه غوښتل نن د ماښام نه وروسته د «رومیلی کلا» ته ولاړ شي. هغه په همدې فکرونو کې ډوب و چې د غټو سترګو خاونده «روزي» یی څنګ ته راغله او په څنګ کې یی ودریده. روزي ډیره غمژنه وه، ځکه چې نن سهار د رومي فوځونو سالار د ټولو خلکو تر مخه د ځوان راهب څخه پوښتنې گرویزنې کړې وې. هغه ته د سپاهیانو دا کړچار د سپکاوي ډک ښکاره شوې و. اویا هغې د یونانیانو ددې ډلې د سالار څخه ډیره کرکه هم کوله، ځکه دا هغه څوک و چې په ځنګل کې یی روزی د لاسه نیولې وه، نو که چیرې هغه وخت د روزي ملګرو شور و غلمغال نه وې کړې نو روزي به د همدې بداخلاقه سالار په لاسو بې عصمته شوې وې. روزي دا سالار دیوه کاله راهیسې په دې سیمه کې کوت، دهغه نوم «مقرون» و او د قسطنطین د ساحلې فوځي چوڼۍ څارونکې و.

نن سهار هم، کله چې مقرون د ماهی نیونکو کلي ته را ننوت نو نیت همدا و چې دغه ښایسته او حسینې پیغله په خپل دام کې را و ښلوي. خو کلي ته د راتنوتلو سره سم «باقو ماهی نیونکي» هغه ته ددغه نوی ځواب راهب په اړه معلومات ورکړل. باقو هغه ته داهم ډاګیزه کړه چې د سردار لور د همدې ځوان راهب په شاوخوا کې چکر

وهي، باقو پخپله د روزي په اړه ښه آند نه درلود. خو د سردار تر مخه يې هيڅ نه شو ويلای. پخپله روزي هم دهغه د بدبويه کاليو او وجود څخه کرکه او نفرت کاوه. دهغه اوږده اوږده وينستان، چې د څو مياشتو خاورو او خټو کې ککړ پاته شوی، دهغه دسترگو تر مخ را څړيدلی و. دهغه دښی سترگې څخه به ټول وخت اوبه تلې، د همدې سترگې تر مخه را څړيدلې وينستانو دا سترگه په ناروغتيا ککړه کړې وه. ددې نه اخوا هغه په يوې پښه گوډ هم و، گویا دهغه شخصيت په خپله د روزي له پاره د کرکې نه ډک و. باقو به د سردار د ويرې روزی ته څه نه شو ويلای. او که نه، که وس يې کيدې نو يوه لحظه به يې هم روزی نه وې پری ايښې. خو کله چې دغه ځوان راهب کلي ته راغې نو روزی هم ورسره مينه پيدا کړه. باقو ددې خبرې زغم نه درلود. هغه تر پنځه ورځو پورې د مار په خير تاویده را تاویده. خو په سبا يې په ذهن کې يوه لاره راپيدا شوه، په دې اساس د يوناني فوځونو سالار مقرون ته ورغې او هغه ته يې د دې نوي راهب او د راهب او روزي تر منځ د محبت په اړه خبره وکړه. همدا علت و چې هغه نن سهار وختی دخپلو عسکرو سره دغه کلی ته راغې، مقرون هم د تير يوه کاله راهيسې د سردار په لور روزي باندې سترگې ښخې کړې وې. روزي د ډير ساعت خاموشۍ وروسته قاسم ته د هولي فادر په نامه ورغړ کړ.

« نن چې له تاسره څه سلوک وشو مونږ د کلي خلک ټول پرې ډير زيات خفه شوی يو. په اصل کې دغه کس چې د يوناني ډلې سالار و ډير زيات بد طبيئته انسان دې، نن چې هغه له تاسره کومه بد کلامی وکړه، هغه ستا په خاطر نه وه بلکه زما په خاطر وه.»

قاسم د لمړي ځل له پاره د روزي په لور وکتل او په لږ څه حيرانتيا سره يې ورته وويل:

« څه مطلب؟... څنگه ستا په خاطر؟ ايا ته هغه د پخوا څخه پيژنې؟»

« هو!... ددې نوم مقرون دې. ددې لورې د فوځې څو کيو څارونکې، هغه يو ځل زه په ځنگله کې له لاسه و نيولم، خو دخداي شکر و چې زما ملگرو شور و غلمغال جوړ کړ. نوموړی ټوله ورځ په همدې ځنگلونه کې گرځي را گرځي. ماته مې پلار ويل چې نن سبا څو کسه مسلمان سپاهيان راغلي دي، په دې خاطر مقرون د پاگل او ليوني په څير منډې رامنډې وهي.»

قاسم د روزي خبرې په ډير غور سره واوريدې. اوس چې کله هم روزي دهغه سره خبرې کولې نو د فادر لفظ به يې خامخا وایه. قاسم دهغې په سترگو کې د محبت پيغام لوستې و خو هغه دلته د محبت کولو له پاره نه و راغلي. په دې خاطر هغه هڅه کوله چې د روزي په غټو غټو سترگو کې د غورزیدو نه ځان وساتي.

ماښام را نژدی کيدونکې و، او د تيارو د خپريدو سره سم هغه د «روميلي کلا» په لور تلل غوښتل، دې ماهي نيونکو دهمغه لمړۍ ورځې څخه قاسم ته يو ډير ښه آس ورکړې و، تر څو هغه د مقدس کتاب د تعليم له پاره

شاوخوا کلیو او بانډو ته په اسانۍ سره تگ راتگ وکړاې شي. قاسم د تللو دمخه په ډیره عجیبه توګه روزي ته وویل:

« روزي !...زه د ټولو دپاره مقدس پلاریم خو ستا له پاره نه یم ، زما په زړه کې ستا له پاره عزت د یوه دوست دعزت په څیر دی. زه دغه پاس کلي ته د یوه ضرورت په خاطر ورځم ، خوماته ستا د بسپنې له پاره اړتیا ده.»

د روزي له پاره ددې ځوان راهب خبرې بلکل نوې او په زړه پورې وې. هغه یو وارې په هوا کې په الوتو شوه. د قاسم خبرو دهغې په غوږو کې ، معلومه نه ده چې څه ور رسولی و. دهغې مخ د شرم څخه د گلنار په څیر وګرځید دهغې په سترګو کې حیرانتیا وه ، خوبیا یې هم په زوره زوره سروڅو ځاوه او قاسم ته یې دخپل تعاون په اړه ډاډ ورکړ. خو ترې ویی پوښتل:

« زما ځان هم ستا له پاره حاضر دی. ته حکم وکړه چې زه باید څه وکړم؟»

« ته یواځې همدومره وکړه چې زما چیرې د تللو ، اوبیرته راستنیدو او یا ددې ځایه د غیر حاضری په اړه هیچاته څه مه وایه.»

روزي د یوې لمحې له پاره فکر وکړ او بیا یې سمدلاسه وویل: « ته اندیښنه مه کوه. ستا نه وروسته به هیچاته دا معلومات ونه شي چې ته چیرې یې. زه به ټول هر څه کنترول کړم.»

« خو څنګه؟ ته به څه کوي؟»

« دا ټول ماته پریږده ، ته بې فکره اوسه او دخپل کار پسې دي ورشه»

کله چې سیوري تیاره شول نو قاسم دخپل اس په شا کیناست او د انځرو په ونو کې غایب شو. هغه خپل آس د ابناي فاسفورس د ساحل په غاړو بوت. اویا یې درومیلی دکلا په لور مخ کړ او آس یې پسې وځغلاوه. دلږځند نه وروسته آس د هوا سره خبرې کولې ، درومیلی کلا ددې ځایه په پوره واټن کې جوړیده. خو قاسم غوښتل په ډیر کم وخت کې تر مصلح الدین اغا پورې خپل راپور ور ورسوي اوبیرته دغه کلي ته راستون شي. هغه هلته د تللو دمخه د روزي څخه ټوله لاره پوښتلې وه ، هغه ته دا هم ډاګیزه وه چې په لاره کې به د یوناني عسکرو سره لاس په لاس کیږي ، په دې اساس یې خپل ځان پوره تیار کړې او وتلې و. اوس نو هغه دخپل آس په خټ کې ور پروت و اودهغې هوا څخه یې، چې د آس د ځغاستې په واسطه پرې لګیده ، ځان خوندي کاوه، کله چې دخپل وخت سره سم درومیلی کلا ته ور ورسید نو د آس واګې یې د تمکیدو له پاره راکش کړي ، هغه ډاډمن چې همدلته چیرې په کوم ځای کې به د عثمانی فوځ کوم سپاهی د یوه هوښیاره زمري په څیر په پهره بوخت وي. اوس نو هغه د آس په مزله مخته روان و. هغه ته دا اندازه معلومه وه چې رومیلی کلا همدلته چیرې تعمیر یږي

خو د شپې په تیارو کې هغه تعمیر نه شو کتلای. په دې خاطر په ډیره محتاطه توګه مخته روان و. یوځل پخوا د ورځې په رڼا کې هغه د روميلي کلا د کتلو له پاره راغلې و خو په هغه وخت کې یې د لویې لارې سترواټن وهلی و خو نن هغه په کم وخت او په پټه دې ځای ته راغلې و، همدا علت و چې هغه د ساحل تر څنګ د انځیر په ونو کې پټه لاره خپله کړې وه. هغه په فکر کې ډوب و چې مخته یې د خلکو د خبرو زوګ را پیدا شو. اویا لږ څه وروسته یې د مسلمانو سپاهیانو یوه ډله تر مخ ولاړه وه. دې ترکي عسکرو قاسم په خپله محاصره کې واخست. دهغوې په لاسو کې لوڅې تورې وې او هغوې خپله محاصره را تنګوله او قاسم ته را نژدې کیدل، قاسم خپل مخ په یوه دستمال کې را نښتلی و او هغه دخپلې تورې د راویستلو پرته د ترکانو د فوځ سردار ته کتل. لږ وروسته قاسم په خبرو کې لمړیوالې وکړ او ویی ویل:

«السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته !..... الحمد لله زه د مسلمانو سپاهیانو له ډلې څخه یم تاسې ما « انجنیر مصلح الدین اغا » ته د کتلو له پاره یوسی.»

د قاسم په خبرو د عسکرو خولې واړې پاته شوې ، بیا یې سالار را مخته شو او د قاسم څخه یې وپوښتل: ته څوک یی؟ او د مصلح الدین اغا سره څه کار لري؟

قاسم ته داسې ډاګیزه شوه چې دغه پوښتونکې پخپله مصلح الدین اغا دې. ځکه قاسم دهغه سره یوځل په اورنه کې کتلي و ، هغوې به کله کله د سلطان به دربار کې هم یو ځای کیناستل. قاسم بیا هم دخپل مخ څخه پرده لرې نه کړه بلکه مصلح الدین اغا ته یې وویل:

« زه ستا دوست یم او تاته د یوه مهم پیغام د ورسولو له پاره راغلې یم... ته ما ښه پیژنې خو زه به تاته خپل مخ په ځانته ځای کې ونښایم.»

مصلح الدین اغا ته د قاسم اواز اشنا شانتنه معلوم شو خو هغه یې پوره و نه پیژانده. خپلو سپاهیانو ته یې یوې لورې ته د کیدو اشاره ورکړه ، ترکي عسکر هم یوې لورې ته شول او و دریدل ، په دې وخت کې قاسم د مصلح الدین اغا تر مخه د خپل مخ څخه پرده لرې کړه او ویی ویل:

« ډیر ښه شول چې ته ماته همدلته تر لاسه شوې. دا یو پیغام باید سلطان ته ژر تر ژره ورسېږي ، او ماته ستا څخه پرته بله لاره نه وه چې دا پیغام مې پرې لیږلې وې.»

مصلح الدین اغا قاسم ډیر ښه پیژندلې و. هغه د خوشحالی نه چغې کړې او د قاسم نوم یې اخسته. خو قاسم ورته په شونډو لاس کینښود او د چپ کیدو مشوره یې ورکړه.

« زه ډير کم وخت لرم. ته زما دکار په اهميت باندې پوهیږې. زه سمدلاسه ددې ځایه بیرته ستنیږم. ته تر سلطانه پورې دا پیغام ور ورسوه چې د عیسویانو د دواړو ډلو تر منځه اتحاد راغلې دې او د روم پاپا د قسطنطنیې د بسپنې له پاره ملاتړ اعلان کړې دې په دې خاطر هغه باید د غربی اروپا په لور حتمي توجه وکړي.

مصلح الدین اغا د قاسم پیغام په ډیر غور او دقت سره واورید او تر سلطانه پورې یې دهغې د وروسولو ژمنه هم ورسره وکړه ، اوس نو د قاسم له پاره په دې ځای کې ددې نه زیات تم کیدل مناسب نه و. هغه غوښتل سمدلاسه بیرته ستون شي ، په دې خاطر یې د مصلح الدین څخه اجازه واخسته او په هماغه لاره چې راغلې و دهغې په تیارو کې پټ او بیرته ستون شو ، مصلح الدین اغا او دهغه سره یوځای عسکر په خپل ځای حیران دریان ولاړ و او د شپې ددغه مسافر لاره یې تر ډیره پورې کتله.

قاسم چې په کوم رفتار سره راغلې و په هماغه رفتار بیرته لکه د مرغ په خیر الوت اوروان و. خوپه یوځای کې یې یو ناڅاپه د خپل آس واگې رابښکودې. ځکه دهغه تر مخه په ناڅاپي توگه د یوناني فوځیانو یوه ډله راووتله . په دې ډله کې یو ځای پنځه عسکر و. دوی د قاسم په لاره کې لکه د دیوال په شکل و دریدل او د قاسم د تینښتې ټولې لارې یې و تړلې. د یوناني عسکرو په لاسو کې تیزې تیرې لوڅې تورې وې چې په تیاره کې د ورايه ځلیدې. دوی د قاسم تر مخه په یوه لیکه کې ولاړ و. قاسم هم یوه اوږده ساه واخسته او خپله توره یې د تیکې څخه را وویسته. ددې پنځو یوناني سپاهیانو څخه یې یوه چې ښې لورې ته ولاړ و د قاسم څخه په غوریدونکي اواز سره وپوښتل:

« ته څوک یی ؟ او په دې وخت کې له کومه ځایه را ځې ؟ »

قاسم نه غوښتل ددوی تر مخه خپل ځان د یوه راهب په خیر را څرگند کړي. په همدې خاطر یې د ماهي نیونکو په خیر لهجه خپله کړه او دوی ته یې وویل:

« ماهي نیونکې یم ، محترما ! د خپلې یوې ورکې شوې توري د لټون په خاطر وتلې وم ، راباندې ناوخته شو ، خو پیدا مې نه کړه او اوس بیرته خپل کلي ته روان یم.»

خو قاسم ته دې درواغو نجات ورنه کړ ، ځکه چې یوه یوناني عسکر هغه پیژندلې و ، په اسانۍ سره دهغه د پیژندلو یو علت دا و چې هغه همدا نن سهار هغه د مقرون سره یو ځای درومي راهب په کالیو کې کتلې و. په دې اساس هغه عسکر په ډیر قهر سره په داسې حال کې چې خپله توره یې په لاسو کې لوبوله ، قاسم ته وویل چې « ته درواغ وایی ، ماته وپیژندلې ، ته ماهي نیونکې نه یی. بلکه ته هماغه رومي راهب یی چې همدا نن سهار یې زمونږ سالار په اړه مونږ ته خبر راکړی.....ته به زمونږ سره ځې ، ته اوس زمونږ د څارنې لاندې یی.....»

اوس نو قاسم خپل ځان په تلک کې گیر وکوت. دهغه راز رابړېنډ شوې و ، او ددې عسکرو سره یو ځای مقرون ته په ورتلو سره دهغه وژل سل په سلو کې پېښیدل. په دې اساس قاسم خپله توره را وویسته او په یوه ځل یی په هغو پنځو باندې را کیښودل. ډیر وخت شوې و چې هغه ته دخپلو متو د ازمینښت له پاره زمینه نه وه برابره شوې ، هغه د یوه وږي زمري په څیر په یوناني فوځیانو باندې حمله وکړه او دهغوې د شمیرې د ډیرښت د پروا کولو پرته یی پر هغوې یو په بل پسې مرگونې گذارونه پیل کړل ، دهغه توره د برق او تندر په څیر د دښمن په جسمونو باندې را پریوته. دشبې په تیارو کې د تورو یوله بل سره ټکر په فضا کې د اور بڅرکي پریښوول او د ټنگ او ټونگ اوازونه یی هم تر ډیره پورې تلل.

د قاسم د تورې د وهلو او د دوو په ځای د څلورو لاسونو په تیزی سره په خوزولو د یوناني عسکرو اوسان ور خطا شول ، خوبیا هم هغوې غوښتل قاسم را محاصره کړي خو هغوې په پرلپسې توگه د شرمناکه ناکامۍ سره مخکیدل. ترڅنګ یی د قاسم تورې په یوه وخت کې دوه سپاهیان د زمکې خاورو ته ورسول ، او آسونه یی و تښتیدل. د خپلو دوو ملګرو په داسې وژل کیدو باندې دهغوپاته درې عسکرو اوسان هم ور خطا شول خو قاسم هوډ کړې و چې دهغوې له ډلې څخه به یوکس هم ژوندې نه پریږدي. ځکه دې خلکو د قاسم اصلیت پیژندلې و په دې خاطر قاسم غوښتل دهغه د رازدا پیژندونکې باید ټول له منځه یوسي او بیا کلی ته ستون شي. د قاسم توره یو ځل بیا د یوه بل عسکر په سر داسې راپریوته چې هغه یی دوه ټوټې کړ ، دپاته دوو عسکرو له پاره دا هیبت ناکه منظر د زغم وړ نه و ، په دې خاطر یی د تښتې لاره ونيوله او دجګړې څخه یی دخپلو پښو د ویستلو له پاره خپلو اسونو ته پوندې ورکړې. دهغوې مخه د «ورمیلی کلا» په لور وه ، قاسم هم خپل آس دهغوې پسې کړ ، او د غلیدونکې آس د زین څخه یی ځان را کوږ کړ او د خپلې د غشو د خلطې څخه یی یو تیر را وویست او هغه یی په کمان کې کیښود ، دا غشې د یوناني فوځې په ځای دهغه په اس کې ورننوت ، اس نا ارامه شو او یو خوا بلخوا یی منډې کړې او بیا یی په خپل ځان سپور کس په زمکه را وویشت. دغه یونانی عسکر پخپله هم د زخمې آس په شا خپل ځان دکنترول نه بیرون وکوت و او په دې ترتیب په زمکه راپریوت. خود هغه بدبختي دا وه چې دهغه یوه پښه د آس په رکاب کې نښتې پاته شوه ، دغه زخمې غلیدونکې نا ارامه آس د خپل راپریوتې مالک د پروا کولو پرته هغه په ځان پسې را ښکود او دننه ځنګل ته یوړ. د راپریوتې عسکر سر په زمکه د کانیو سره ټکریده نو قاسم فکر وکړ چې هغه ژوندې نه شي پاته کیدې. په دې اساس هغه یوه لمحہ هم تم ونه کړ او دهغه بل یوناني عسکر تر شا یی خپل آس ور وغللاوه ، اوس نو هغه تښتیدلې عسکر یوکس و او هغه چې کومې لورې ته ور ته قاسم هم همغې لورې ته پسې ور روان و. خو پخوا له دې چې هغه قاسم ته په گوتو ورشي ، رومیلی کلا ته په ورژدې کیدو سره ترکی عسکرو هغه کتلې و ، د ترکانو د ساتونکو یوه ډله یی مخته ولاړه وه ، کله چې یوناني عسکر خپل ځان د څلورو خواو څخه محصور وکوت نو سمدستی یی خپله توره و غورځوله او دخپل ژوندې پاته کیدو خبر یی و غوښت ، اوس نو د قاسم په څیر د یوه غیرتمنده جنگجو له پاره

دا ضروري وه چې هغه ژوندې پرېږدي. خو هغه د قاسم د راز څخه خبر شوې و. اودا خبره دهغه د ستر مقصد دترلاسه کولو په لاره کې زیانمنه ثابتیده. په دې خاطر قاسم د هغه د وژلو په ځای مسلمانو سپاهیانو ته په لوړ اواز وویل چې: «دا یوناني عسکر دې..... سمدلاسه یی ونیسی»

دمصلح الدین اغا ساتونکې مخته راغلل، او دغه یوناني عسکر یی په خپله محاصره کې واخست. قاسم دا هم نه غوښتل چې مسلمان عسکر دې د ماهی نیونکو په کلې کې دهغه ځای څیري څخه خبر شي، هغه لږ څه فکر وکړ او بیا یی د مصلح الدین اغا په نوم غږ وکړ. خو مسلمانو ساتونکو هغه ته وویل چې دهغوی سردار اوس دهغوی سره نه شته. دې مسلمانو ساتونکو قاسم دلته په دویم ځل کوت. او دهغوی پیژندلې هم و، قاسم هغوی ته حکم وکړ چې دا بندي دې همغې ته ور حواله کړي او یا دې یی د راز د رابرنه ولولو له ویرې سمدلاسه له منځه یوسي. ځکه دا کس د یوه ډیر مهم راز څخه خبر شوې و. د قاسم د خبرې دا وریدو سره سم یو گرم مزاجه ترکي عسکر را مخته شو او دیوې لمحې د ځنډ پرته یی د یوناني عسکر په گټه کې خپله اوږده نیزه ورننویستله، فضا کې یوه چیغه شوه او په دې توگه هغه یوناني عسکر د زمکې سره زمکه شو.

اوس نو قاسم یو ځل بیا دکلي په لور لکه د مرغ په خیر الوت. هغه غوښتل چې ژر تر ژره خپل ځای ته ځان ور سوي، همغه و چې دخپلو تلو څخه پوره یو ساعت وروسته قاسم بیرته د خپلې جونپړۍ تر شا ولاړ و. هغه څو لمحې دمخه دخپله اسه رابښکته شوې و او په پښو دخپل د اوسیدو ځای په لور وروان و. هغه ته دخپلې جونپړۍ په کړکیو کې د رڼا نښې ترسترگو شوې، هغه خپل آس هملته دخپلې جونپړۍ ترڅنگ په ونو بوټو کې و تړه. او په خپله د اوسیدو د ځای د دروازې په لور ورغې. خو د دروازې نه بیرون یی په تیاره کې څوک ناست وکوت..... خو لږه شیبه وروسته یی روزي پیژندلې وه..

قاسم بې له ځنډه د روزی خواته ورغې، روزی په خندانانه توگه دهغه بڼه راغلاست وکړ او بیا یی په لږه شوخی سره ورته وویل:

«په جونپړۍ کې دننه مقدس پلار په عبادت کې مصروف دې. هغه ماته دلته دکیناستو حکم کړې دې ترڅو څوک دننه ورتلو ته پرې نه ږدم، په دې خاطر تاسې دننه نه شئ ورتلاي...»

قاسم د روزي په خبرو د خدا نه شین شو او ددې حکمت په خپلولو سره یی د روزی ډیره ستاینه وکړه. بیا یی روزي ته وویل چې هلته د جونپړۍ تر شا یی خپل آس تړلې دې، هغه باید سمدلاسه دکلي د آسونو په اخور وتړل شي..... روزي د حکم د تعميلولو له پاره سمدلاسه راپورته شوه، قاسم د روزی د نشتوالي نه په گټې اخستو سره جونپړۍ ته ننوت او خپل کالي یی بدل کړل، ځکه د جنگ په وخت کې دهغه کالي شکیدلې و او په ځینو ځایو کې

بی د ویني څاڅکې هم تر سترگو کیدل. قاسم خپل لباس بدل کړې و ، خو پخوا تردې چې هغه دخپله مخه د سپاهیانو د وینو څاڅکې پاک کړي روزي پرې ناڅاپه را ننوتله او قاسم ته یی وویل:

« ستا د تلو وروسته ، زما پلار ستا په اړه له ما پوښتلي و. او یو ځل هغه بد ذات باقو هم ستا سره د کتلو له پاره راغلې و. خو ما هغوې دواړو ته ډاډ ورکړ او تم مې کړل

« باقو؟ کوم باقو؟ »

خو روزي قاسم ته د ځواب ورکولو په ځای تندې تریو کړ او د قاسم په مخ یی د وینو د داغونو په کتلو سره ترې وپوښتل:

« دا دا څه دي ؟ ... ستا په مخ باندې د وینو څاڅکې ولې دا څه در پېښ شوې دي ؟ ته خو به نه یی زخمې شوې؟ »

قاسم بې ځوابه شوې و او سمدلاسه یی لستونی راپورته کړ او دمخ څخه یی د وینو د څاڅکو د پاکولو هڅې پیل کړې. او ویی ویل: نه ، زه نه یم زخمې شوې ، بس په لاره کې یو څو غلوراباندې حمله وکړه ، او دهغوې سره مې تر لږه وخته پورې کشمکش درلود.

قاسم نه غوښتل بله کومه بهانه جوړه کړي ، ځکه چې هغه ته معلومه وه چې سهار وختي به د یونانی عسکرو د مرگ خبر د ځنگل داوړ په څیر په ټوله سیمه کې خپریږي ، خوروزي په حیرانونکو سترگو قاسم ته کتل ، قاسم د روزي د کتلو د انداز څخه په ویره کې شو . او په ډیر بیه یی دروزي د کمزورتیا څخه د گټې اخستو په خاطر هغې ته وویل:

« روزي ! ته دومره حسینې او بنایسته یی چې ماته په خپل دغه راهبانه ژوند باندې پښیمانتیا راځي . کاشکې چې زه راهب نه وې او یو عام انسان وای ... »

د قاسم د لهجې ددغه حسرت په کتلو سره روزي هر څه له یاده وویستل. او دهغه ځوان عرب په سترگو کې همداسې ورډوبه شوه. اوس نو قاسم روزي ته د تللو اجازه ورکړه ترڅو هغه خپل په وینو ککړ کالي پریمنځلې شي.

روزي ولاړه ، او قاسم د جنگ ټولې نښې نښانې له منځه یوړې. خوراتلونکې سهار د ټولې سیمې له پاره د قیامت په څیر گرزیدلې و. د پنځه یوناني عسکرو د وژلو خبر د ابنای فاسفورس څخه نیولې ان د قسطنطنیې تر قصره پورې رسیدلې و. نن مقرون لکه د لیوني سپې په څیر په هر هر ځای کې خوله اچوله. هغه په هرې پوستې باندې وگرزید او د ډیرو کلو او بانډو اوسیدونکو ته یی اخطارونه او گواښونه ورکړل. شهنشاه ته یی د خبر ورکولو له

پاره د خلکو یوه ځانگړې ډله ور واستوله او په خپله د یوې څلور سوه کسيزې عسکري ډلې د برابرولو په هڅو کې بوخت شو. هغه غوښتل چې د رومي ګلا د جوړولو کارکونکي مسلمانان له منځه یوسي.

د بله اړخه انجنیر مصلح الدین اغا ته هم هره گړۍ خبرونه ور رسیدل، په همدې خاطر هغه خپل ټول عسکر او انجنیران را ټول کړل او ضروري لارښوونې یې ورته وکړې. نن د ماهي نیونکو په کلی کې هم ډیره بده ورځ وه. د هر کس په زړه کې د یوناني عسکرو د وژلو هیبت ناست و. یوازې روزې وه چې په ویره کې نه وه بلکه حیرانه وه. هغه په دې فکرونو کې ډوبه وه چې دهغه د خوبونو شهزاده یواځې ځوان او ښایسته رنگه نه دې بلکه جنگجو او میړنې هم دې، هغه په دې خبره هم حیرانه وه چې څه ډول د کلیسا یو راهب د غسې یو میړنې شخص گرزیدلې شي. د همدې فکرونو په بنسټ د قاسم په اړه دهغې آند مشکوک شوې و. ځکه دغه نوي ځوان راهب په یوه شپه کې په ځانته ځان د یوناني عسکرو پنځه وسلوال کسان له منځه وړي و، هغه په دې فکر کې وه چې هسې نه چې دې ځوان د رهبانیت لباس اغوستي وي! خو دې فکرونو هغه د اندېښنو په ځای د خوشحالی لورې ته وروړله. ځکه هغې همدا غوښتل چې قاسم رهبانیت پرېږدي او خپل عادي ژوند ته راوگرځي ترڅو له دې سره واده وکړي. اوس چې کرار کرار روزی ته د قاسم د نه راهبیت په اړه یقین تر سترگو کیده نو تر څنګ یې په زړه کې خوشحالی احساسوله. خو ټول کلې په غم او مصیبت کې اخته و. یواځې روزي چې په دې خبرو یې فکر نه و خراب شوې. خو بیا یې هم فکر کاوه چې دغه نوي ځوان راهب ولې یوناني پنځه کسه فوځیان وژلې دي؟ هغې غوښتل چې ددې راهب څخه پوښتنه وکړي خو له دې ویریده چې قاسم به دهغې څخه هسې نه چې قاسم ترې دا حقیقت پټ کړي او دخپلو درواغو په واسطه ددې زړه ورمات کړي.

لږ څه نور وخت هم په همدې توګه تیر شو، د قسطنطنیې د قصر څخه دا حکم راغې چې مسلمان عسکر ښار ته را نژدې پرې نه ږدئ او نه ورسره جنگ جگړه وکړئ. خو مقرون دخپلو عسکرو په وژلو ډیر قهرجن و. هغه غوښتل چې په هره توګه چې شوني وي ددې پنځه یوناني عسکرو د وژلو بدله واخلي. هغه انتظار کاوه چې د شهنشاه د دربار به په دې اړه کوم حکم راځي او دهغې حکم سره سم به دغه یوموتي لږ مسلمانان د تیغه تیروي. دهغه څلور سوه سپاره ملګري هروخت دهغه د حکم لاندې و. مقرون په خپله مرکزی قرارګاه کې منتظر او نا ارامه ناست و چې په باقو یې سترګې ولګیدې، هغه ګوډ ګوډ کیده او دهغه لورې ته را روان و. معلومه نه ده چې مقرون ولې سمدلاسه ټکان وخور، هغه د باقو څخه د کوم ښه او ناڅاپي خبر داوریډو هیله درلوده. هغه په خندانه توګه د باقو سره لاس ورکړ او دخپل ځان خواته یې کیناوه.

«وايه! څنګه راغلې یی؟... داسې بریښي چې کومه مهمه خبره دې راوړې ده.» مقرون ورته په ډیرې بې صبرۍ سره وویلې. باقو ورته په ځواب کې وویل:

« بلې ، هو ! ما يو خبر درکول غوښتل ، چې پرون ماښام د تيارو د خپريدونه وروسته ، زمونږ د کلي راهب په اس سپور شو او د «روميلي کلا» په لور تللې و . او بيا د يوه ساعت وروسته بيرته راستون شوې .»

د مقرون ته دا خبر دومره مهم ښکاره نه شو . او په لږ څه قهر سره يې وويل : « نو بيا څه وشول ؟ ... ايا د يوه راهب چيرته تگ راتگ منه دې ؟ هغه به ستاسې په خوا کې بل کوم کلي ته تللې و .»

« نه ! زمونږ د کلي راهب زمونږ په اړخ کې کوم کلي ته نه و ورغلې . هغه چيرې لري تللې و ، زه په پوره يقين او ډاډ سره ويلې شم چې همدې راهب دغه يوناني عسکر ټول له منځه وړي دي .»

د باقو په خبرو مقرون رانيغ شو او کيناست . بيا يې په پوره شوق سره ترې وپوښتل چې :

« ستا ددې دومره پوخ يقين علت څه شې دې ؟»

« زه يې تاته علت وایم . ته زما خبره په ډير غور سره واوره . پرون سهار ته زمونږ کلي ته راغلې وې او بيا دې هلته دغه راهب متنېه کړ . دهغې د عکس العمل د کتلو له پاره زما سترگې ټوله ورځ په دغه راهب باندې نښتې وې . خوکله چې ماښام شو نو ما وکتل چې راهب د روزي سره پټې خبرې کوي ، زما غوږونه ودریدل . د ماښامه وروسته راهب خپلې کوډلې ته ولاړ . او د کوډلې چراغ يې روڼ پريښود . لږه شيبه وروسته روزي راغله او د همدې کوډلې تر مخ يې زنگون وواهه او کيناسته . ما تندي ته ټک ورکړ ځکه چې ددوې دواړو ترمنځ دغه خبرې دغه ډول حرکت د معمول پر خلاف کار و . زه قصدا د همدې راهب د کوډلې په لور ورغلم ، هلته مې د روزي څخه وپوښتل چې مقدس پلار چيرې دې ؟ نو روزي ځواب راکړ چې مقدس پلار هلته په کوډله کې په عبادت کولو مصروف دې ، او هيچاته اجازه نه شته چې کوډلې ته ورننوځي . زما شک د روزي دخبرو سره نور هم زيات شو په دې خاطر مې پريکړه وکړه چې په کوم ډول د کوډلې دننه حالت وڅارم . خود کوډلې دروازه همغه لورې ته وه کومې کې چې روزي ناسته وه . بيا زما په ذهن کې يوه بله خبره راغله او هغه دا چې : بايد د آس داخور په لور ولاړ شم او د راهب آس ووينم . نو زه هغه وخت ډير حيران شوم چې هلته د آسونو په اخور د راهب آس نه و تړلې . زه د آس داخور نه را روان شوم او په يوه ډير پټ ځاي کې کيناستم ، نژدې يو ساعت وروسته روزي په داسې حال کې چې د راهب آس يې د قيضې څخه نيولې و د آس داخور په لور راغله او آس يې هملته و تاپه او بيرته ولاړه . دهغې د تللو وروسته ما يوه رڼا را واخسته او د راهب د آس د کتلو له پاره هلته ورغلم ، نو هغه وخت ډير زيات حيران شوم چې ومې کتل چې آس په خولو کې ډوب دې . او دهغې په زين او جسم باندې د وينو نښې نښانې دي . بيا ما ته دا ډاډ تر لاسه شو چې هرومرو راهب د کومې وينې تويونکې پيښې د تر سره کولو ورسته راستون شوې ، ما نن ټوله ورځ د همدې خبرې څخه د خبرولو له پاره ستا د پيدا کيدو هڅې کولې ، خو ستا درک راته چانه راکاوه . سالار صيب ! زه تاته په ډاډ سره وایم چې همدا راهب ستا د عسکرو اصلي قاتل دې .»

د باقو د خبرو دمکملیدو سره سم مقرون سمدلاسه راپورته شو او دخپلې تورې په لاستې یی لاس کینښود او ویی ویل «که چیرې هغه ریښتیا هم قاتل وي نوزه به همدا اوس او همدا ګرې دهغه سر له تنې نه جدا کړم».

مقرون په ډیر ټینګ عزم سره دا خبره کوله. دهغه ددې عزم سره د باقو سترګې را خلاصې شوې، مقرون د باد اوتوپان په څیر بیرون را ووت. اودخپله ځانه سره یی د پنځوسو عسکرو یوه ډله هم واخسته. لږه شیبه وروسته دغه ټول د ماهی نیونکو د کلي په لور وتل.

د بله اړخه په کلي کې قاسم او روزي د کلي څخه لږ څه لرې د انځیرو د ونو په سیورې کې ناست و او په خپلومنځو کې یی خبرې کولې، نن روزي ډیره خوشحاله وه. ځکه نن هغې ته دخپلو خوبونو شهزاده ترلاسه شوې و. یو ډیر ښایسته، د ښه قد و خال او جنگجو ځوان دهغې سره مینه کړې وه. حال دا چې قاس به څه ډول د روزی سره مینه او محبت کړې وای؟ هغه خولا دپخوا څخه دخپل یو ورک شوي محبت د قاتل ابوجعفر څخه د «مارسي» د پوښتنې له پاره دلته راغلې و خو هغه ته دهغې محبت څخه هم خپل مقصد او پروګرام ډیر اهمیت درلود. اودهغه مقصد د قسطنطنیې د دفاعي نظام په اړه کره معلومات ترلاسه کول و. هغه خوروزي دخپل ځان سره ملګرې کړې وه ترڅو د ماهی نیونکو په کلي کې یو څو شپې په ارامه ترسره کړي همداراز هغه د روزی سره د درواغو کومه ژمنه هم نه وه کړې. خو هغه ته دا په ډیره ښه توګه ډاګیزه شوې وه چې روزی اوس دهغه په اړه په غلطه انگیرنه کې را نښتې ده. هغه همدلته د روزي تر څنګ ناست و. په همدې فکر کې و چې د روزی کوچنۍ خور چې یولس یا دولس کلنه نجلۍ وه په ډیره تیزه مڼه دوې ته را ورسیده. اودخپلې ساه د جوړولو پرته یی دوې ته وویل:

«مقدسه پلاره !... د یوناني فوځونو همغه پروني سالار د ګني شمیر سپرو عسکرو سره یو ځای لوڅې تورې په لاسو کې نیولې او په ګړندی توګه زمونږ دکلي په لور را روان دي. مونږ په هغه غونډۍ لوبې کولې او هغوې مو وکتل چې دکلي په لور په تیزی سره را روان دي».

قاسم سمدلاسه راپورته شو او د یوه پورته ځای په لور یی ورمڼده وکړه او ودرید، په خپل تندي یی د لاس سیوری وکړ اودغرب په لور یی وکتل. د لمر پریوتو ته لا ډیر وخت و. دروزی خور ریښتیا ویل، دمقرون اس سپاره اوس کلي ته ور رسیدونکې و. دا خو ډیره دخوشحالی خبره وه چې قاسم د روزي سره یو ځای دکلي څخه بیرون راوتلې اودانځرو د ونو په سیوري کې ناست دي. روزي چې د لرې څخه خپل کلی ته لوڅې تورې په لاس د یونانیانو داسې ورتګ وکوت نو وویریدله او رنگ یی ټک ژیر شو. هغه سمدلاسه قاسم ته ددې ځایه دپښود ویستلو مشوره ورکړه، دقاسم له پاره هم همداسې کول مناسب و. خو هغه به د سپرلۍ پرته، له دې ځایه په پښو څنګه تښتیدلې وې. په دې اساس روزی قاسم ته دکلي څخه لرې په یو پټځای کې د پتیدو وویل اوپخپله د آس د راوستلو له پاره دکلي په لور ور روانه شوه.

مقرون د لیونی سپې په څیر کلي ته ورغې او سمدلاسه د کلي دغه یواځني کوچني چرچ ته ، چې د یوې کوډالې څخه جوړ شوي و ورننوت. دهمدې چرچ ترڅنګ د قاسم د اوسیدو ځای هم و. کله چې یی راهب په چرچ کې ونه موند نو سمدلاسه یی د راهب د اوسیدو ځای ته ورمنډه کړه ، خو قاسم یی هلته هم ونه موند ، نو د قهره تک سور شو ، تردې وخته پورې د کلي سردار او نور واره او زاړه ټول ددې چرچ تر مخې را ټول شول. د پنخوسو وسلوالو کسانو ډله هم همدلته منتظر ولاړه وه. مقرون د غصې او قهر نه سور راووت او بیرون یی د کلي سردار ته اواز کړ ، دروزی پلار چې پخپله ډیر قهرجن و د مقرون مخې ته راغې ، مقرون دهغه د کتلو سره سم خپله توره را پورته کړه او دهغه په سینه یی کیښوده:

« مقدس پلار مو چیرې دي؟ زه همدا اوس او همدا شیبه دهغه سر غواړم.»

د روزی پلار چې لا د پخوا څخه د قهره او غضبه تک سور اوختي و د مقرون په دې خبرو نور هم وقهریده او په خپله سینه یی د ایښوول شوي تورې کومه پرواه ونه کړه او په غضب سره یی وویل:

« سپه سالار ه ! ته دخپل حد څخه بیرون وځې ، زه به همدا سبا سهار د قیصر په دربار کې ستا له لاسو شکایت وکړم.... تا پخوا هم زمونږ د میلمنو سپکاوي کړې دي، مونږ د کلي خلک ټول په یوه خوله تا ته وایو چې ته د معمولي مذهبي اختلافاتو په اساس زمونږ دروند او عزتمند راهب مه تنگوه. او که نه دا کار به ستا له پاره ښه نه وي.

خو د روزی پلار ته دا ډاګیزه نه وه چې د راهب مسئله دومره کوچنۍ او معمولي مسئله نه ده چې هغه یی ګڼي. دهغه دخبرو د ختمیدو سره سم مقرون خپله توره په هوا کې پورته کړه او سمدلاسه یی پرې د زور سردار سر پرې کړ..... د سردار د سردرې کولو نه وروسته مقرون په لور اواز سره وویل :

« د کلي خلکو ! ستاسو څخه هر څوک چې ددې سردار او یا ددې راهب دوستان وي نومخته دي راشی ، زه نن ستاسو د راهب د سردرې کولو له پاره راغلي يم.

خو د کلي هیڅوک مخته را نه غې. د زاړه سردار وژلو ټول په وحشت او دهشت کې غورزولې و. مقرون یوځل بیا خپله خبره په لوړ اواز تکرار کړه ، دهغه دغه دروند اواز د هوا په څپو باندې سپور د کلي بل اړخ کې د روزي غوږو ته هم ور رسیدلې و. روزي خو د راهب له پاره د آس د ور وړلو پسې راغلې وه خو دخپل پلار د مرګ د اوریدو سره سم یی هر څه له یاده ووتل. هغه لکه د لیونی په څیر د خلکو د ټولې په لور ورمنډه کړې ، غوښتل یی د چرچ په منځ کې دخپل پلار لاش ته ځان ور ورسوي، هغې دپاګلو اولیونیو په څیر چغې سوري وهلې ځکه هغې ته یی پلار دهر څه څخه زیات محبوب و. مور یی ترې هم د کوچنیوالي په وخت کې جدا شوې وه. پلار یی دا او ددې کوچنۍ خور لکه د مور په څیر پاللي وو. هغې ته په خپله هم نه وه معلومه چې د راهب نیول د مقرون

له پاره خومره قيمت لري. هغې رامنډې كړې او د خپل پلار په لاش باندې يې ځان را و غورځاوه او په زوره زوره يې چغې ووهلې، مقرون هغه كتله، هغه خپله په وينو ككړه توره را واخسته او د روزي لورې ته راغې او په ډيره سخته ژبه يې ورته وويل:

«نجلی! ستا هغه مقدس پلار چيرې دې چې ته ورسره عشق او معشوقي كوي؟ ژر يې راته ووايه او كه نه ته به هم دخپل ژوند څخه ډيره ژر بيغمه شي»

خو مقرون ته د روزي ځواب غير متوقع شاتنه و. ځكه روزی ورته وويل:

«هو! هو! ته ما هم ووژنه. ځكه اوس نو زما دژوندي پاته كيدو ارزښت هم له منځه تللي دي. زما پلار له منځه ولاړ، زه هم اوس نور په دې دنيا كې اوسيدل نه غواړم.»

هغې په ډيره بده توگه ژړا او فریاد كاوه او خپل حواس يې هم له لاسه وركړي و چې دمقرون دخبرو ځواب يې وركړې وای. همغه و چې مقرون دهغې دحالت دكتلو سره سم خپلو عسكرو ته حكم وكړ چې روزي له ځانه سره مركزی چونی ته يوسي. په دې وخت كې يې دكلي خلكو ته مخ كړ او ورته يې وويل: چې هغه د هغوې دسردار لور نيولې او له ځانه سره يې خپلې پوستې ته وړي. دمقرون عسکر رامتخه شول او نازك اندامه روزي يې په خپلو سختو لاسونو كې و نيوله. پاته سپاهيانو ته مقرون حكم وكړ چې هغوې دې د كلي څلورو اړخونو ته او ان تر ځنگله پورې و غځيږي او د ځوان راهب لته دې وكړي.

دمقرون عسكرو روزي له ځانه سره يوډه. اوباقو هملته په كلي كې ولاړ پاته شو او روزی ته يې كتل. قاسم لا تر اوسه هم هملته په يو پټنځاي كې پټ ناست و. هغه غوښتل د مانبام د تيارو نه مخته يو آس ترلاسه كړي، هغه په ډيره بې صبرۍ سره د روزي د بيرته راستنيدو انتظار كاوه، دلمر دپړيو تو نه لږ څه مخته يې چې كله د روزي د راتلو هيله له لاسه وركړه نو ډير نا ارامه شو او په ذهن كې يې د خطر زنگونو وهل پيل كړل. په دې فكر كې شو چې حتما كومه داسې خبره شته چې روزي يې دلته د راتلو څخه و ځنډوله. هغه په همدې فكر كې و چې د لرې څخه يې د يوه آس د شنېهار اواز واوريده. هغه داسې و انگيرله چې روزي له ځانه سره آس را خستې او را روانه ده. سمدلاسه د پټنځاي څخه بيرون راووت. خوپه خپل مخكې يې يو يوناني عسکر چې توره يې لوڅه په لاس كې نيولې وه ولاړ وكوت. قاسم دخپل راهبانه لباس لاندې دپټ كړي خنجر په راويستلو كې دريغ ونه كړ، دغه يوناني هم قاسم د يوه راهب په څير پيژندلې و. قاسم پيدل و او يوناني په آس سپور و. دواړه يو دبل مخته را غلغل... اوبيا دلمر دلويدو نه مخته قاسم هغه يوناني له تيغه تير كړ او دهغه آس يې واخست او د روميلي كلا په لور باندې ولاړ.....

مصلح الدین اغا په یوې جدا خیمه کې د قاسم ټولې خبرې واوریدې او د قاسم په غوښتنه یې ددې کلي د حال د معلومولو له پاره دوه تجربه لرونکې هوښیار سپاهیان د لیږلو له پاره تیار کړل. هغه دا سپاهیان بیرته و لیږل او د راستنیدو په وخت کې یې د خوراک یو پطنوس په لاس کې نیولې و او راغې. خیمې ته د راننوتلو سره سم یې قاسم ته وویل: «قاسم بن هشامه ! ستا لمړنې خبرمې سلطان ته پروښت وړ لیږلې دې... را ځه اوس ډوډۍ هم راغله»

اغا دسترخوان خپور کړ او د ډوډۍ لوبښي یې پرې کینودل «د ابنای فاسفورس» ماهیان خو قاسم بن هشام د څو ورځو راهیسې خوړل، خو د زیتون په تیلو کې ورپته کړل شوي ماهیانو ورته خپل وطن او هیواد را یاد کړ، که څه هم د روزي په اړه یې اندیښنه درلوده خو بیا یې هم د خوراک څخه پوره پوره گټه پورته کړه. د خوراک د خوړلو په وخت یې د مصلح الدین اغا څخه وپوښتل:

«د کلا تعمیر تر کومه ځایه رسیدلې، سلطان ورته په ډیره بې قراری سره منتظر دې»

مصلح الدین اغا ورته په خندا کې وویل چې «مونږ په ۲۴م د اپریل ددې کلا د تعمیر کار پیل کړې دې او نن ۱۸م د مۍ مودې د تعمیر کار تر څلورمې برخې پورې رسولې دې. که چیرې ددې په تعمیر باندې همدا ډول کار وکړل شي نو شونې ده چې د اگست په میاشت کې یې تعمیر تکمیل کړل شي. د کلا ټوله زمکه درې زره متره ټاکل شوې ده چې په کې اولس برجونه هم شامل دي، په دې برجونو باندې به ستا د دوست «اربان» په لاسو جوړ کړل شوي توپونه نصب کړل شي. ما ددې کلا نقشه داسې را جوړه کړې ده چې که د هوا څخه ورته وکتل شي نو د «محمد ص»..... لفظ به لیکلې تر سترگو کیږي. په دې کلا کې درې ستر برجونه جوړېږي چې اوږدوالی به یې تر ۹۰ فټو پورې رسیږي، ما ددې برجونو د لاندېنیو دیوالونو پلنوالې نهه متره کړې ترڅو برجونه ډیر قوي او مضبوط و درېږي»

«خو د دومره پلن دیوال لوړوالې به په یقیني توګه کم و ساتل شي که څنګه؟»

«هو ! د دیوال پلنه برخه به پنځه متره او تنګه برخه به یې پنځلس متره پورته کیږي.»

قاسم په ډیر خوند سره د رومیلې کلا د تعمیر په اړه تفصیلات اوریدل. او تر ډیره وخته یې د همدې کلا په اړه د مصلح الدین اغا سره خبرې کولې. ان تردې چې هغه خبر راوړونکې بیرته را ورسید. دغه سپاهیانو وویل چې: یوناني سالار مقرون د کلي سردار وژلې دې او دهغه ځوانه لور یې تښتولې ده..... د قاسم له پاره دا خبر د یوې زلزلې په څیر ثابت شو. ځکه هغه په دې پوهیده چې زوړ سردار ته دغه مصیبت د هغه په خاطر ور رسیدلې دې. اوبیا سپاهیانو دا هم ویلي و چې هلته د رومن کتولیک د ډلې دیوه راهب لټون روان دې، ځکه هغه د شپږو

یوناني عسکرو د وژلو نه وروسته تېنډیدلې دې ، سپاهیانو خبر ورکړ او نور بیرته ولاړل. مصلح الدین اغا قاسم ته مخ کړ او ورته یی وویل:

« اوس به څه کوو؟ مقدس پلاره؟ »

خو د مصلح الدین اغا توکو قاسم خوشحاله نه کړ. البته قاسم لږ څه فکر وکړ او بیا یی وویل: « مونږ باید د سردار دغه بې گناه لور را خلاصه کړو. ځکه په هغوی دغه ټول مصیبت زما په خاطر راغلې دې. »

ددې نه وروسته دا خلک د شپې تر ډیره پورې د روزي د خلاصون د پلانونو په اړه په خبرو کې بوخت شول. او بیا یی یو ډیر په زړه پورې حکمت خپل کړ چې دسهار دلمانځه وروسته یی د هغې دپلې کولو هوډ او عزم وکړ.

سهار وختي مصلح الدین اغا او قاسم د خپلو تکړه فوځیانو یوه پنځوس کسيزه ډله و ټاکله او د مقرون د مرکزي څارن ځای په لور چې د « پاسفورس » په غاړه پروت و ، ورغلل. دهغوی اسونه په گړندی توگه هغه لورې ته روان و او داسې بریښیدل لکه هغه لورې ته چې ورالوزي. لا تر اوسه د لمر لمړنۍ وړانگې نه وې راخپړې شوې چې د مصلح الدین اغا دغه عسکری ډله لکه د توپان په څیر د مقرون عسکري مرکز ته ور ورسیده. دا مرکز په یوه ډیر کوچنې تعمیر کې جوړ کړل شوې چې څلورو خواو ته یی د انسان په قد دیوالونه ولاړو. په منځ کې یی څلور پنځه خونې د خټو او تېرو څخه جوړې کړل شوې وې. د عمارت په یوه کونج کې یو لوی برج هم ولاړ و چې په هغې کې د مقرون دوه کسه غشي ویشتونکې د ډیرو شرابو د څښلو له امله بې هوشه پراته و. د مصلح الدین اغا عسکري ځوانانو د سترگو په رپ کې په دې مرکز حمله وکړه او په خونو کې دننه پراته د خرگوش په خوب ویده یوناني ټول عسکری د تیغه تیر کړل. هلته په برج کې ناست یوناني عسکر هم له منځه ولاړل او په دې مرکز کې هیڅ کس ژوندې پاته نه شو. خو مقرون او روزي هلته موجود نه وو.

او هغوی به څه ډول ددوې لاسو ته را تلل؟ هغوی خو د تیرې شپې راهیسې ددې ځایه وتلي و ، مقرون د خپله ځانه سره په زنځیرونو کې تړلې روزی د « غلاطه د برج » په لور وړې وه ، ترڅو هلته د روزي د ځوانۍ څخه پوره پوره گټه پورته کړي. او د غلاطې برج ددې ځایه پوره لرې پروت و. دا یو پخواني زوړ څو پوړیزه مینار و چې پلنوالې یی دومره و چې انسان پرې د یوه سهي عمارت گمان کولې شو. په دې برج کې لاندې باندې کمرې وې او د یوناني فوځیانو په ولکه کې و. د مقرون مرکزي دفتر هم همدلته و او د همدې ځای د فوځي څوکیو څارونکې هم و. دا برج قسطنطنیې ته نژدې د گولډن هارن په څنګ کې جوړ کړل شوې و. د غلاطې برج په ۵۰۷ کال بازنطینی پادشاهانو د جهازونو او کشتیو د لارښود په څیر « د ریا کور یا لائټ هاوس » په توگه جوړ کړې و. دا ډیر اوږد و او ډیر منزلونه یی درلودل. مقرون غوښتل خپله دا شپه د روزي سره په همدې برج کې تیره کړي ، هغه به ټوله شپه شراب څښل او دروزی په عزب به یی حملې کولې خو روزي لکه د یوې وینه تویونکې پیښو په

خیر هغه خپل ځانته نه پرېښوده. که ریښتیا هم مقرون په هوش کې وای نو د روزی د عصمت خوندي پاته کیدل شوني نه و. خو د زیاتو شرابو د څښلو په اساس هغه خپل ځان نه شوکنترولولای او ټول وجود به یی لږزیده. بالاخره دسهار په وخت کې یی سترگې سره ورغلې، او په دې توگه یی روزی هغه وخت دشرنه خلاصه شوه.

د ورځې ناوخته دمقرون سترگې په یوه ډیر بد خبر سره پرانستلې شوې..... ځکه چا دهغه په مرکزی پوسته باندې حمله کړې وه او دهغه ټول عسکری له تیغه تیر کړي و. د مقرون له پاره دا یو تباہ کونکې خبر و. ځکه چې هغه د قسطنطنیې د قیصر تر مخه د خپلې مرکزي پوستې څخه دخپلې غیرحاضری کوم دلیل نه شو وړاندې کولی. سخت وویرید او د لمړي ځل له پاره ورته داسې ډاگیزه شوه چې هغه مفرور چې دوی ورته عیسایی راهب وایه، هغه د سره راهب نه و، ځکه چې په دغه مرکزی پوسته باندې حمله کول د یوه کس کار نه دی او مقرون په دې هم پوهیده چې دلته یی ډیر دښمنان مسلمانان دي. څنگه یی چې په ذهن کې دا خبره را وگرزیده چې دا حمله مسلمانانو کړې ده نو اندیښنه یی نوره هم زیاته شوه. اوس نو دهغه تر مخه بله لاره نه وه چې شهنشاه ته ددې خبر د ورسیدو تر مخه هغه د رومیلي کلا د مسلمانانو څخه بدله واخلي. رومیلي کلا دهغوې څخه په پنځه میله واټن کې جوړیده. او د مقرون سره په دې وخت کې څلور سوه وسلوال کسان موجود و. مقرون د غلاطه د برج داوم منزل څخه را کیوت او یوه کشتی یی و نیوله او دگولډن هارن د دروازې څخه تیر شو او بیرته په هماغه ساحل باندې ښکته شو چې تیره شپه ترې د برج غلاطه په لور راغلې و.

په دې ساحل دهغه عسکرو خیمې وهلې وې، مقرون په ډیر احتیاط سره خپل عسکر له ځانه سره واخستل، هغه له دې ویریده چې هسې نه چې د دیوالو څخه د بیرون حالاتو څخه د دیوال دننه شهنشاه خبر شي. دښار څخه په لږ واټن کې مقرون خپل آس ته پونده ورکړه، اوس نو د څلور سوه وسلوالو سپرو لښکر دخاورو او گردونو په وریځو کې د رومیلي د کلا په لور وروان دی...

دمصلح الدین اغا تیز رفتاره جاسوسانو، هغه ته په دې اړه د وخت نه مخکې خبر ورکړې و. کله چې دمقرون د یوناني عسکرو ډله رومیلي کلا ته ورنژدې شوه نو هلته ورته تمکیدل اړین وگرزیدل. ځکه مخکې ورته د رومیلي کلا عسکر تیار په لیکو کې ولاړ و. مصلح الدین اغا مقرون ته د یوه لښکر په بڼه ښه راغلاست ووايه. او سمدلاسه یی دمقرون په عسکرو باندې حمله وکړه. مسلمانان دشمیر له اړخه کم و او دهغوې د سپرو شمیره هم د اتیاو په شاوخوا کې وه. او دپیاده جنگیدونکو شمیره هم تر سلو نه زیاتیده. خو په کومه منظمه توگه چې مصلح الدین اغا د جنگ پیلامه وکړه هغه دمقرون د عسکرو د هیلو نه ډیره پورته وه. د سهار په نهو بجو دا جنگ پیل شو او یواځې په نیم ساعت کې پای ته ورسید او مقرون خپل شاته گڼ شمیر لاشونه پرېښول او بیرته د غلاطې د برج په لور په شا و تنستید.

نن ورځ د مقرون له پاره د يوه عذاب په څير راغلي وه. ځكه كله چې هغه د غلاطي برج ته ورسيد نو هلته ورته د شهنشاه پيغام راوړونكې منتظر ناست و. هغه ته د خپل ځان له پاره د قيصر له خوا د مرگ او يا عمرې بندي كيدو سزا ترسترگو كيده. خو د شهنشاه په لورد تللو دمخه يې يو په زړه پورې كار وكړ او هغه دا چې په اووم منزل كې بندي روزی يې دڅه ويلو پرته ازاده كړه، شوني ده چې دا به هغه اخري نيكي وه چې په اخري وختو كې يې په كار راغله. او شهنشاه د ټولو پيښو د اوريدو وروسته ورته همدومره سزا وركړه چې هغه يې د خپلو څوكيو د څارنې څخه را بدل كړ او يو عام سپاهی يې وگرځاوه. او دهغه په ځاي يې «ويلاروس» وټاكه. اوبيا يې د يوه هنگامي حكم په اساس د قسطنطنيې ټولې دروازې و تړلې. دا په حقيقت كې د عوامو تر مخه د اضطراري حالت اعلان و. اوس نو د قسطنطنيې خلكو په ښه توگه درك كړې وه چې په قسطنطنيه باندې يوه ځواكمنه حمله كيدونكې ده.

د قسطنطين د قيصر له پاره ددې احكامو گټه دا شوه چې د ښار خلكو چې په هغه وختو كې يې شميره تر يولو كرو زياتيده، د قيصر د مصارفو له پاره په خپلو منځو كې چنده وركول پيل كړل. تر څنگ يې خلكو د سلطان د مذهبي فكونو په اړه خبرې او تبليغات بند كړل او د عيسويانو د دواړو ډلو د رايو ځاي كيدو له پاره يې خبرې پيل كړې. كله چې شهنشاه د خلكو دا رويه وكتله نو سمدلاسه يې د «سينټ صوفيا» په چرچ كې، چې د شرقي كليسا او بطريق اعظم ستر مركز و، د دواړو عيسوي ډلو د يوه متحده مجلس د راغونښتو پرېكړه وكړه، ددې غونډې د مشرۍ له پاره يې د رومي كليسا «پنځم پوپ جان نيكلسن» ځانگړي نماينده «كارډينل اسيدور» ته، چې په دې وخت كې همدلته په قسطنطنيه كې موجود و، ځانگړې بلنه وركړه.

دديوال نه بيرون د يوناني عسكرو سره د لاس نښتې وروسته، شهنشاه يو بل كار هم وكړ. هغه سمدلاسه د تجربه لرونكو كسانو يوه ډله د سلطان محمد خان لورې ته وليږله. او هغه ته يې د مسلمانو سپاهيانو د اوسنۍ حملې څخه شكايت وكړ. خو سلطان محمد خان ددې شكايت ځواب د جنگ د ډول د وهلو سره يو ځاي وركړ. او د شهنشاه د سفيرانو د بيرته رالېږلو په وخت كې يې ورته وويل:

«د قسطنطين قيصر ته ووايه چې سلطان محمد خان د يوه فاتح په څير قسطنطنيې ته را روان دې. په دې خاطر هغه ته په كار دي چې د سلطان د فوځونو د ښه راغلاست په خاطر د قسطنطنيې دروازې پرانستې پرېږدي او كه نه د ترکانو اسونه به د شهنشاه دغه ستر ښار د عبرت يوه ښه وگرځوي.»

د سلطان دغه خبرې د شهنشاه په غوږونو كې لكه د توپ د گوليو په څير ولگيدې، او هغه يې په ډيره خرابه توگه را ومروړه. هغه سمدلاسه ټولو اروپايي هيوادونو ته خپل سفيران و استول او دهغوې څخه يې د دغه ستونزمن وخت له پاره مرسته وغوښته.

قاسم لا تراوسه پورې په روميکي کلا کې و چې د قسطنطنيې د پادشاه د کړچار او نوو اقداماتو څخه ورته خبر ور ورسيد. هغه غوښتل د مصلح الدين اغا څخه اجازه واخلي او د قسطنطنيې په لور ولاړ شي خو په زړه کې يې د روزی سره د شوي تيري او ظلم په اړه درد را پيدا کيده ، هغه هوډ وکړ چې قسطنطنيې ته د تللو مخته به يو ځل هرومرو د روزی حال احوال ځانته ډاگيزه کوي ترڅو دې معصومي پيغلې ته ددې مصيبت نه نجات ورکړاې شي . په همدې فکر کې ډوب د ماهي نيونکو دکلي په لور ور روان شو ، اوس نو هغه د عامو خلکو په خير کالي اغوستي و. او د قسطنطنيې د خلکو خاصه خولۍ يې په سر کړې وه. د روميکي کلا څخه يې يو ځواکمن او غښتلې آس را واخست او د ماهي نيونکو دکلي په لور وخوږيد خو هلته درسيډونه مخته تم شو. هغه د داسې يو چا لټه کوله چې د روزی په اړه ورته سهي معلومات ورکړي . په همدې وخت کې يې سترگې په يوې نهه کلني نجلۍ ونښتې ، خپل مخ يې په دستمال کې را تاو کړ او هغه نجلۍ ته يې ورغږ کړ ، نجلۍ په يوه منډه د قاسم لورې ته راغله. قاسم هغه وپيژندله ، هغه دهغې کلي يوه عامه نجلۍ وه. او قاسم يې ډير ښه پيژانده. خو قاسم ترې خپل مخ پټ و ساته او ترې و يې پوښتل:

« لوري ! ستاسو د سردار لور خو يوناني سپاهيانو له ځانه سره وړې وه هغې ته څه پيښ شول؟ »

هغه نجلۍ په ډيره تعجب سره د قاسم مخ دکتلو هڅه کوله او غوښتل يې هغه وپيژني ، خو قاسم ترې يو ځل بيا همغسې وپوښتل ، نو نجلۍ ورته وويل:

« زموږ د سردار لور روغه رمته ده او بيرته را ستنه شوې ده خو ډيره غمښنه او اندېښمنه ده. »

د قاسم زړه ټکان وخوړ. خو خپل ځان يې سنبال کړ او کوچني يې له ځانه رخصت کړ. اوس نو د قاسم بل منزل د قسطنطنيې ښار و. خو په دې فکر کې و چې هلته به څنگه او څه ډول ور داخلېږي. ځکه د ښار ټولې دروازې بندې وې ، که څه هم د دروازو کړکۍ پرانستې وې خو ښار ته داخليدونکې هر شخص به ډير زيات څارل کيده ، اوبله مهمه خبره دا وه چې قاسم د ښار په جنوبي اړخ کې د ابناي پاسفورس په غاړه و او د ښار د اصلي دروازې څخه ډير لرې واټن کې و. دا دروازه د وچې او دغبري هيوادونو په لور پرانستل کيده ، قاسم ته دا ضروري وه چې يا د ښار د سترې دروازې « سينټ رومانس » پورې لرې واټن ووهي يا د ابناي پاسفورس د شاخ گولدن هارن څخه د کشتۍ په واسطه تير او د ښار بندرگاه ته ځان ورسوي.

قسطنطنيې ډيره په زړه پورې نقشه درلوده. دا د اروپا د لويې وچې په غاړه د اسيا د لويې وچې تر مخه پرته وه. د اروپا او اسيا د لويو وچو ترمنځ د ابناي پاسفورس همدا شني اوبه حایل وې. د نن څخه شپږ لکه کاله مخته ، کله چې د وچې دغه دوه سترې ټوټې يعنې اسيا او اروپا په سمندر کې د لامبو په واسطه يو بل ته را نژدې شوې نو دواړو په خپلو منځو کې د يوه نه تر درې ميله پورې واټن و ساته او په خپلو ځايو کې تم شوې. او قسطنطنيې

هغه ځای دې چې هلته د دریدو په واسطه د اسیا څخه اروپا او د اروپا څخه اسیا په اسانۍ سره کتلې شي ، اوبیا د قسطنطنیې موقعیت د اروپا په ساحل باندې په ډیره په زړه پورې توګه جوړ کړل شوې دې. که چیرې د فضا څخه ورته وکتل شي نو د دواړو لویو وچو ترمنځ دغه اېنا د غوايي د ورمیږ یا سرپه څیر ترسترګو کیږي چې یواځې یو ښکر لري او هغه هم د وچې په لور راغلې چې په وچه زمکه کې یی یو درز راپیدا کړي او دیوه کوچني خلیج شکل یی ځانته خپل کړې دې. همدغې ته طلايې ښکر هم وایي ، او ځینې خلک د پاسفورس دغه شاخ ته «زیرین شاخ» هم وایي. د قسطنطنیې جغرافیه داسې جوړه شوي ده چې ددې ځای د زمکې وچې ټوټې د مثلث شکل اختیار کړې دي ، په همدې مثلث د قسطنطنیې ښار اباد شوې دي ، او د ښار دیوالونه هم د همدې ساحل تر څنګ غځیدلي دي ، د ښار یوې لورې ته پراخه اېنا پرته ده او بل اړخ ته یی د «ګولډن هارن» اوبه دي. د همدې ګولډن هارن په خوله کې یو زنځیر پروت دې چې د اړتیاو په وخت کې یی دکشتیو د تګ راتګ له پاره تړي، دغه مثلث شکله ښار دوه اړخونه د سمندر تر څنګ دي نو په دې اساس یی امنیت خوندی دي ، دیوالونه یی هم دومره ستر او لوړ نه دي، ددې ښار یواځنې اړخ چې د وچې لورې ته غځیدلي دي یوه قوي او مضبوط دیوال په واسطه خوندي کړل شوې دې.

قاسم د بندرګاه په لور ښار ته د ورننوتلو پریکړه وکړه. هغه په حقیقت کې غوښتل د ګولډن هارن د زنځیر په اړه هم معلومات ترلاسه کړي او ترڅنګ یی د غلاطه برج هم په سهې توګه وکتلای شي. خو ددې لارې د قاسم په پیژندګلوې کې شک را پیدا کیده ځکه چې د غلاطې برج د یوناني عسکرو په لاسو کې و او د هغوی د ډلې څخه یو څو یی قاسم پخوا لیدلي هم و. خوبیا هم قاسم غوښتل د همدې لارې ښار ته ورننوځي.

د ګولډن هارن په دې غاړه ، کومې ته چې اوس قاسم ور روان و د یوناني عسکرو یو مستقل کمپ هم لګیدلي و او دا هماغه ځای و چې مقرون ترې د څلور سوه کسانو عسکرو یوه قوي ډله تیاره کړې وه. خو قاسم په هغه لاره روان و چې عام خلک پرې تلل را تلل. د همدې لارې د یوشمیر هیوادونو تجارتي سامانونه او ډیرې نورې قافلې قسطنطنیې ته ور داخلیدې. د ښار د دروازو د بندیدو وروسته ، که څه هم په دغه لاره د عامو مسافرینو تګ راتګ کم شوې و خو په لویو لویو غوايي ګاډو باندې به تجارتی سامانونه بار کړل شوي و او ښار ته به ور روان و. دا ټول هغه وسایل او سامانونه و چې د اېناي پاسفورس په مختلفو ځایو کې به دکشتیو څخه را ښکته شوي و او بیا به د همدې ګاډو په واسطه ښار ته وړل کیده.

کله چې قاسم د مال څخه ډک د غوايانو ګاډی وکتل نو فکر یی وکړ..... چې قیصر د قسطنطنیې د کلابندی له پاره ډیر زیات سامانونه راټولوي. هغه دومره سامانونه راټول کړي و چې شوني و چې څو میاشتې یی په پوره زړه بې غمی سره ځان کلابند ساتلې وای. په حقیقت کې ګولډن هارن ددې ښار ستره بندرګاه وه. د همدې ځایه به د تورې بحیرې او مارمورا د بحیرې څخه راغلي ټول سامانونه او مسافرین را ښکته کیدل.

قاسم په خپل آس سپور د گولډن هارن ساحل ته ورسید. اوس نو دهغه تر مخه د گولډن هارن د خلیج اوبه وې اود خلیج نه اخوا د قسطنطنیې د ښار دیوالونه اود بندرگاه دروازه وه. قاسم د یوې عامې لارې دلته راغلې و په دې اساس د ښار د دروازې مخې ته راوړسید. دا ځای ډیر ښایسته جوړ کړل شوې و او تر ډیره پورې د خوراک خښاک او نور وسایل چې د غوايي د گاډو په واسطه دلته را رسیدلي و خواره واره پراته و. د گولډن هارن تر څنګ د ښار دروازه هسې په رسمي توګه تړلې وه خو په حقیقت کې دهغې یوه پله بلکل پرانستې وه، د عامو خلکو په تګ راتګ باندې بندیزونه لګیدلي و اود قسطنطنیې عسکرو به هر تلونکې راتلونکې پوره پوره تلاشی کاوه. لویو لویو کشتیو به دهغې لورې سامانونه دې لورې ته را منتقلول. ټول چاپیریال کې یو ډول عجله او بیړه محسوسیده. د دروازې دننه، د دروازې شاوخوا، ښې اوچپ لورو ته، مخامخ، په گولډن هارن کې په موجودې هرې کشتۍ او جهاز باندې، او په دغه ساحل چې قاسم پرې کیوتې و، هرې لورې ته د قیصر درویشي لرونکې عسکر ولاړ تر سترگو کیدل. قاسم د یوه عام وګړي په څیر دلته راغلې و خو دلته عام خلک ډیر کم وو، قاسم د بندرگاه سره ولاړ دهغو جهازونو د کتلو له پاره ورغې چې په دې ساحل او په ترمنځه ساحل کې ولاړ و او سامانونه یې ترې کیوستل. په دې سامانونو کې غله، کالي، وسایل، ادویات او نور ډیر شيان شامل و. د کشتیو نه د سامانونو د راښکته کیدو له پاره لویې لویې تختې د سمندر لورې ته ور غځیدلې وې. دا تختې ډیرې مضبوطې او پیرې وې، قاسم ته په دې بندرگاه باندې د مختلفو هیوادونو خلک تر سترگو شول، چې قسطنطنیه ته یې د خپلو خپلو هیوادونو مرستې راوړې وې، مخامخ ساحل هم د ښار او د ښار دیوالونو تر منځ پوره غځیدلې و او په دې توګه د اوبو او دیوال تر منځ یوه پټۍ د ښار په سمندرې چاپیریال کې را ګرځیدلې وه. خو دا پټۍ دومره ستره هم نه وه چې کوم لښکر دې پرې پیاده کړل شي، د دیوال تر څنګ دا پټۍ په دیوال پرتو ساتونکو په اسانۍ سره په نښه کولې شوه.

قاسم په دې فکر کې وه چې په څه ډول ښار ته ور ننوځي. دهغه سترګې په گولډن هارن کې په ګرځیدونکې کشتیو نښتې وې، په همدې وخت کې یوه کوچنۍ کشتۍ راغله چې یو ځوان سپاهیې په کې ناست و. قاسم هغه عسکر ته په غور سره وکتل، هغه هم کوم یوناني عسکر معلومیده. خود هغه قدو خال او قامت دهغه د بهادری او میرانې څخه خبرې کولې. سپاهیې خپله کشتۍ راکښوده او د ساحل سره یې یو ځای کړه او د کشتۍ رسی یې د تمځای د تښتو سره و تړله او پخپله یې ترې را ټوپ کړ او ساحل ته راغې. د قاسم په ذهن کې یو ډیر عجیب او غریب ترکیب راغې، هغه په بیړه بیړه د دغه ځوان لورې ته ورغې. د قاسم په لاسو کې د آس قیضه وه او په بدن یې د عامو خلکو لباس و. د خو قدمه اخستو وروسته قاسم دهغه ځوان تر مخه و درید. او ورته یې وویل:

«دا سې څرګندیرې چې ته د بازنطینی سلطنت کوم عسکر یی زه له تاڅخه په دې وخت کې د تکلیف د درکولو څخه ښنه غواړم. خوزه ډیر بې وسه یم نو په دې خاطر مې درته تکلیف درکړ. زه غواړم د قسطنطنیې ښار

ته ورننوځم. خو هيڅوک ما له ځانه سره هغه لورې وړلو ته تيار نه بريښي. که چيرې ته له ماسره کومک وکړي نو دا به ستا پر ما ډير احسان وي.»

درويشې لرونکې عسکر قاسم ته په غور سره وکتل. اوبيا يې ورته وويل: «ستا له لهجې څخه څرگنديږي چې ته د قسطنطنيې اوسيدونکې نه يې.... ته دکومه ځايه راغلې يې؟ او په قسطنطنيې کې څه کول غواړې؟»

سپاهي په ډيره مؤدبه توگه خبرې کولې. قاسم فکر وکړ چې نوموړې يا دکومې سترې کورنۍ وگړې دې اوبيا يې زما په لاس کې ددې قيمتي آس واگې وکتلې اوزه ورته کوم امير او مهذب وگړي ښکاره شوې يم. قاسم ورته په خدا کې وويل:

«هو! زه دبوسنيا څخه راغلې يم. او په قسطنطنيې کې ديوه شخص نه پرته بل څوک نه پيژنم. اودا هم راته ډاگيزه نه ده چې هغه شخص به ماته چيرې تر لاسه کيږي. ما اوريدلې دي چې په قسطنطنيې باندې مسلمانان کومه ستره حمله کوي اوزه غواړم چې د قسطنطنيې په فوځ کې ديوه رضاکاره په توگه شامل شم.»

قاسم کومه نوې خبره نه وه کړې ځکه د ټولې عيسوي نړۍ څخه رضاکاران دخپل مرکزيت د خوندي ساتلو له پاره دلته را روان و. اودقيصر په فوځ کې ور شامليدل. په دوې کې يوشمير رضاکاران په خپله خوښه اويوشمير نور به دخپلو هيوادونو دبیرغونو لاندې اوپه ډله ايزه توگه راتلل. خو په دې ډله کې دبوسنيا څخه لاتر اوسه څوک نه و راغلي. دقاسم د جذبې دکتلو په اساس دهغه سپاهي په سترگو کې دقاسم له پاره داستايني جذبات راوپاريدل. شوني ده چې په هغې کې به دقاسم دخبرود انداز اغيز هم شامل و. قاسم په ډيره ساده او عاجزانه توگه خپله مدعا بيان کړه. په دې خاطر هغه يوناني عسکر چې شونې وه په خپل فوځ کې به کوم افسر و قاسم ته د شک په سترگو دکتلو څخه لاس واخست اوپه ډيرې نرمې لهجې سره يې ورته وويل:

«په قسطنطنيې کې هغه څوک دې چې ته يې ليدل غواړې؟ او ته يې پيژنې هم؟»

«ډيمونان..... ډيمونان دهغه نوم دې. هغه اته کاله مخته يوخل بوسنيان ته راغلې و اوهملته مې ورسره پيژندگلوي شوې ده.» دقاسم په ځواب سره دهغه يوناني عسکر سترگې دحيرانيتانه وازې پاته شوې. «ډيمونان؟؟... دا خو «اياصوفيا» بطريق دې. د قسطنطنيې د «دي هولي ارتودوکس چرچ اياصوفيا» بطريق. سپاهي په ډيره حيرانتيا سره دا خبرې کولې اوبيا يې قاسم د لاسه ونيوه او په ډير درنښت سره يې ورته وويل «ته خوديوه ډير سترا انسان ميلمه يې. له ماسره راځه،... زه دلته لږ څه کار لرم، ددې ځايه دفراغت وروسته بيرته ستنېږم نو تا به هم دخپله ځانه سره په کشتۍ کې يوسم.»

قاسم ته نو نور څه په کار و.... همدا چې هغه دکومې خوندي لارې قسطنطنيې ته وړ داخل شي، دهغه دا چال بريالۍ شو، خو ويې ويل:

« بيا دغه آس چې ما د عيسوي فوځ له پاره له ځانه سره راوړې دې؟... دا به څه كړم؟... » يوناني سپاهي په ستاينه كونكو سترگو د آس لورې ته وكتل او ويی ويل چې دا آس به مونږ د بندرگاه د آسونو په اخور و تړو بيا به د مال وړونكې جهاز په واسطه هغه لورې ته راوړل شي ، تر سبا پورې به يی مونږ بيرته ترلاسه كړو. »

قاسم د هغه يوناني عسکر سره يو ځای په كشتۍ كې كيناست او د ښار هغه لورې ته ولاړ . په لاره كې قاسم د هغه سپاهي څخه وپوښتل .

« كه بده يی و نه گڼې ، ستا نوم پوښتلي شم . لږ تر لږه دخپل محسن نوم خوبايد راته ياد وي . »

« اوه ! ما خو له تاڅخه ستا د نامه پوښتنه و نه كړه ... هو ! زما نوم « كلاډيوس » دې . اوس نو ته هم راته خپل نوم وښايه . »

قاسم د همداسې پوښتنې هيله درلوده . په همدې خاطر يی كلاډيوس ته خپل فرضی نوم وښوده .

« زما نوم ... مورگن دې . مورگن ... د بوسنيا د شاهي كورنۍ لري خپلوان يم . هغه شاهي كورنۍ چې د مسلمانانو له اړخه تباه او برباد كړل شوه .

قاسم د خپل نوم پرته نوره خپله ټوله پيژندنه سهي او په ريښتيا نۍ توگه كړې وه . ځكه هغه د بوسنيا د شهزادگۍ حميرا ميره و او په همدې خاطر د بوسنيان د شاهي كورنۍ خپلوان و ، د قاسم د پيژندگلۍ نه وروسته هغه سپاهي نور هم تراغيز لاندې راغې . اوبيا يی په رسمي توگه وويل :

« دلته له مونږ سره يو ډير پخوانی عسکر دې ، هغه هم د بوسنيان او سيدونكې دې ، هغه لمړۍ د هنگري په فوځ كې و بيا يی خپل مذهب بدل كړ او رومي كليسا يی پريښوده او زمونږ په كليسا كې شامل شو ، هلته د هنگري په فوځ كې هغه د مشهور سالار « هونيادي » د بيرغ لاندې په ډيرو جنگونو كې برخه اخستې وه . زه په دې خاطر تاته دا خبره كوم چې ته هم د بوسنيا او سيدونكې يی او زمونږ ملگري « روميل » هم د بوسنيا او سيدونكې دې . اوس نو چې ته خپل يو هموطنه عسکر ووينې نو حتما به يی په كتلو سره خوشحاله شې . »

قاسم د روميل نومې سپاهي د كتلو سره كومه دلچسپې نه درلوده . هغه خو د بل كوم مقصد له پاره قسطنطنيی ته ور روان و . خو د كلاډيوس د خبرې د تائيد له پاره يی وويل :

« هو ! دا خو به ډيره په زړه پورې وې ، دخپل يو هموطنه په كتلو سره به زما زړه وغوړيږي ، خو هغه به چيرې وي ؟ او زه به يی چيرې ووينم ؟ قاسم له دې ويرې چې هسې نه چې كلاډيوس يی هرو مرو د روميل سره مخامخ نه كړی ، د روميل په اړه پوښتنې پيل كړې . خو د كلاډيوس د ځواب په اوريدو سره يی زړه ټكان وخوړ . ځكه كلاډيوس ورته وويل :

« رومیل به مونږ ته همدلته تر لاسه شي. دلته د ښار د دروازې تر څنګ. نن سبا ټول تجربه لرونکي سپاهيان دکلابندی له پاره د ځانو په تیارولو کې مصروف دي..... دغه دې ته یی په خپلو سترګو ګوري که نه. تا ته به هرې لوري ته سپاهيان تر سترګو شی....

قاسم په دې فکر کې شو چې یو بل مصیبت یې هم غاړې ته راپریوت. ځکه هغه نه غوښتل دکوم رومیل سره وويني. اوبیا یی ځان د بوسنیایی په شکل کې په ښوولو سره نور هم په خطر کې اچولې و. ځکه چې رومیل په ریښتیا هم بوسنیایی و او دا شوني وه چې هغه داسې پوښتنې ګرویزنې وکړي چې د قاسم پټ رازونه ترې راوسپري. قاسم دهمدې اندیننو په بحر کې ډوب د ښار د دروازې مخې ته راوړسید. دا د بندرګاه تر ټولو لویه برخه وه. د کلاډیوس کشتی غاړې ته شوه او هغه قاسم ته دخپله ځانه سره یوځای د کشتی څخه ښکته کیدو اشاره وکړه. دهغوې مخه د ښار لورې ته وه، او تر مخه یی د زیاتو خلکو تګ رتګ تر سترګو کیده. د دیوال دا دروازه د ګولډن هارن په لور پرانستل کیده، په دې اساس دلته ډیر زیات ملاحان ګرزیدل. خون د عسکرو شمیره د ملاحانو او کشتی وړونکو څخه ډیره وه. د سلطان محمد خان د جنګ د اعلان نه وروسته د قسطنطنیې د خلکو ژوند ډیر ګډوډ شوې و اود شاهي قصر بنسټونه لږزیدلې و.

قاسم د کلاډیوس سره یو ځای ددې ښار دروازې ته ورسید او په زړه کې یی خپل ځان د سلطانی فوځ لمړۍ سالار انځور او په همدې مزو کې ډوب و. خوزړه یی د اندیننو نه هم ډک و. ځکه که ښار ته د ورننوتلو سره سم و نیول شي نو ټول کارونه به په تېره و درېږي خو دکلاډیوس سره د یوځای والي په خاطر قاسم ته په دروازه کې هیچا هم د تم کیدو اشاره ونه کړه. دا دواړه په ډیره ګړندی توګه مخته ولاړل او د دې تاریخي ښار سترې او دیوشکله دروازې ته ور ورسیدل. د دروازې د چټلاندې د تیریدو په وخت کې د قاسم حالات ډیر عجیب و غریب ګرزیدلي و. د دروازې د جوړښت نه داسې ډاګیزه کیدل چې یو وخت بازنطینی سلطنت ډیر ستر او شکوهمند و. حال دا چې دا د قسطنطنیې یوه کوچنۍ دروازه وه. ددې ښار تر ټولو لویه دروازه «سینټ رومانس» و چې د وچې په لور پرانستل کیده. او هغه د ښار مخه ګڼل کیده. د دروازې د چټلاندې د تیریدو په وخت کې قاسم ته داسې ډاګیزه شوه لکه څنګه یو څوک د یوې سترې خونې له منځه تیرېږي. د دروازې دننه ښي او چپ لورې ته د فوځي افسرانو او د چونګي د محصول داخستونکو کسان ناست و، کلاډیوس پرته له ځنډه دریمې خونې ته ورننوت، په دې وخت کې د قاسم وینه تیزه شوه. هغه په خپل زړه کې د خپلې ښځې حمیرا څخه د بوسنیا اوریدلې قصې د خپله ځانه سره تکرارولې. کمري ته د ورننوتلو سره سم هغه وکتل چې یو لحیم او شحیم پیر د منځنې عمر یو فوځي افسر په خپل مخکې نقشه غوړولې او د څو عسکرو سره پرې خبرې کوي. کلاډیوس دغه افسر ته سلام وکړ او سمدلاسه یی ورته قاسم وروپیژانده.

« دا مورګن دې،..... د بوسنیا د پخواني شاهي کورنۍ یو غړې. غواړې د قسطنطنیې په فوځ کې ورشامل شي.»

قاسم فکر وکړ چې دغه د منځني عمر فوځي افسر پخپله روميل دې. قاسم هم ورمخته شو او په ډير آدب يې ورته سلام او درنښت وکړ. کله چې روميل قاسم وکوت نو دخپله ځايه راپورته شو او په ډيره خوشحالي سره مخته راغې او دخپل هموطنه سره ورغاړيوت. د قاسم له پاره دا ډير ستونزمن وخت و هغه خپل ځان بوسنيایي ښوولې و او اوس يې هڅه کوله چې روميل يې په بوسنيایي والي باندې شک و نه کړي. روميل قاسم له خپله ځانه سره کيناوه او ورته يې وويل:

«ستا ميلمستيا به ماته ډيره ستره نیکبختي وي، زه خو دخپل هیواد بوسنیا د شاهي کورنۍ ډير درنښت کوم. کلاډيوس ډير ښه کار وکړ چې ته يې دلته زما خواته راوستې.»

اوس نو د قاسم د خبرو کولو نوبت و. هغه لږ څه په ځنډ سره وويل: «بلې! دا خو ستا مهرباني ده او که نه اوس خو شاهي کورنۍ له سره پاته نه ده. زموږ ښه شاهي کورنۍ خو سلطان مراد خان ثاني دخپلې زهري توري په واسطه ټوټه ټوټه کړه...»

«گوره چې سلطان مراد خان ثاني ته څه ونه وايي.. زه د مسلمانانو ددې سلطان سخت مداح يم. تاسې به حيران شئ.... چې واورئ چې زما د اوه کلن زوی نوم هم «سلطان مراد» دې.»

د روميل خبرې د قاسم له پاره لکه د برق د ټکان په څير ثابتې شوې. هغه د روميل دخبرو څخه برعکس مقصد واخست. دهغه زړه په ډوبیدو شو. هغه داسې وانگيرله چې د روميل ژورو سترگو هغه پيژندلې دې. په دې خاطر روميل د قاسم تر مخ بيا بيا د سلطان مراد خان نوم اخلي، ترڅو د قاسم د زړه غلا پرې را وکارې. هغه ډير وار خطا شوې و او په دې نه پوهیده چې اوس روميل ته څه ووايي او څه ورنه پټ کړي....

روميل هم د قاسم په مخ باندې درنگونو تگ راتگ کوت. او د قاسم له پاره دا خبره نوره هم دانديښنې وړ گرزیدلې وه. د عثماني سلطنت دغه تجربه لرونکې جاسوس دلمړي ځل له پاره خپل ځان په تلک کې کوت. روميل د قاسم حیرانتیا درک کوله. د لږ څه خاموشۍ وروسته يې يو ځل بيا وويل:

«اوهو هو! تو خو وويريدي... زما خبره واوره... ته اندیښمن کيږه مه، زه د مسلمانانو جاسوس نه يم، ديسوع مسيح خداي رينښتوني خادم او پيرو يم...»

اوس نو قاسم پوره ډاډمن شوې و چې روميل پيژندلې دې، په دې خاطر يې خپل ځان د قيصر په بنديخانه کې کوت. خو د قید او بندي کیدو تر مخه د تينستې په فکر کې شو خو په ناڅاپي توگه يې د روميل يوه بله خبره واوریده او ذهن هغې لورې ته واوخت او په دوه لارې کې و درید، نه پوهیده چې د روميل په اړه دکومې زاوې څخه فکر وکړي. روميل ورته وويل:

«ته به زما په اړه غلط فکر نه کوي. ما دخپل زوی نوم ، سلطان مراد ، دیوه خاص علت په اساس ایښودې دي. ستا په خیر یو شمیر نور خلک هم دزما دغه کار ته په ښه سترگو نه گوري. په دې خاطر زه اوس خپل زوی ته «سولتن» وایم. زه هر چا ته ددې علت نه وایم. خو تاته به یی ووايم. ځکه چې ته زما د وطن سرې یی. لږه شیبه وروسته به زه تا خپل کورته بوځم. هلته به کله چې زما ښځې او زوی سره وویښې نو ډیر به خوشحاله شې.»

قاسم ترې په ویره ویره یوه پوښتنه وکړه. «ایا ستا ښځه هم بوسنیایی ده؟»

«هو ! مونږ په خپل بوسنیایی والي باندې ویاړو.»

اوس نو د قاسم ویره لږه کمیده. هغه ته درومیل شخصیت ډیره حیرانونکې ښکاره شو. کلاډیوس هم د رومیل څخه اجازه واخسته. کله چې قاسم درومیل سره یواځې شو نو بیا یی ترې وپوښتل:

«ایا دا ریښتیا ده چې په قسطنطنیه باندې ستره حمله کیدونکې ده؟ ما خو دهمدې خبرې په اوریدو سره دلته په جهاد کې د گډون په خاطر ځان را ورساوه.»

قاسم په ذومعني توگه خپله خبره وکړه. هغه خو په حقیقت کې د جهاد له پاره دلته راغلی و ، رومیل د قاسم په خبرو باندې د شونډو لاندې په خندا و. خو قاسم ته درومیل خندا ډیره اسرار امیزه لگیده. خو اوس د سلطان محمد خان دا جاسوس په مکمله توگه ډاډمن شوې و. رومیل ورته ځواب ورکړ:

«هو ! دا خبره ریښتیا ده.... ته نه گوري چې په ښار کې څومره توکي را ټولول کیږي.. ستا احساسات د قدر وړ دي. که چیرې ستا په خیر ځوانان د شاهي بیرغ لاندې سره راټول شي نو قسطنطنیه ته به هیڅ سلطان زیان ونه شي رسولې.»

معلوم نه ده چې د قاسم د زړه نه ولې د رومیل په اړه شک نه لرې کیده. نن قاسم د خلکو د پیژندنې په اړه خپل ځان د مکتب د لمړي ټولکې هلک گانه. هغه تر اوسه پورې په همدې فکرونو کې ډوب و چې یو ناڅاپه ترې رومیل وپوښتل.

«پخوا دې هم کله په کوم جنگ کې گډون کړې دي؟... او کله دې هم مسلمانان د جنگ په حال کې کتلي دي؟»

قاسم سمدلاسه کوم ځواب پیدا نه کړای شو ، ویی ویل «نن....نه ، ددې نه مخته زما ډیر وخت په غربي اروپا کې تیر شوې دي....»

رومیل د قاسم په خبرو باندې حیرانتیا و نه ښووله. په خاموشۍ سره یی سرو خوځاوه اویا یی وویل: «خو ما د جنگ په میدان کې مسلمانان کتلي دي ، دهغوې هلاکي تورې د برق په خیر پړقیږي.... ما د مسلمانانو په خلاف

په څو جنگونو کې برخه اخستې ده ، زه دمشهور سالار هونیاډی تر بیرغ لاندې په هغه جنگ کې هم شریک وم چې د سلطان مراد خان ثاني څخه مو د «اورنه» په سیمه کې ماتې وخوړله.

د قاسم زړه یو ځل بیا په درزار شو ، هغه په زړه کې انگیرله چې رومیل هغه پوره پوره پیژندلې دې ، ځکه دا خو همغه جنگ و چې قاسم په کې په پوره میران جنگیدلې و ، او په همدې جنگ کې یی د روم د پاپا نماینده ، کارډینل جولین یی دوه ټوټې کړې و ، رومیل هم د همدې جنگ یادونه کوله. یقینا چې هغه به قاسم هملته کتلې و ، نو په دې خاطر هغه د پلټونکي په څیر لوبه کوله..... قاسم په همدې خبرو کې ډوب و. ان تردې چې رومیل خپل کار اخر ته ورساوه. او قاسم ته یی دخپل ځان سره یو ځای دکور په لور د تللو اشاره وکړه.

قاسم لا تراوسه د اندېښنو د نړۍ څخه نه و وتلې خوبیا هم د مجبوریت له مخې د رومیل سره دهغه دکور په لور روان شو..... خو قاسم هغه وخت ډیر حیران شو چې رومیل په رینستیا هم قاسم له ځانه سره خپل کورته یوړ.

هغه قاسم په دروازې کې ولاړ پری نه ښود بلکه دخپل هموطنه ورور په نوم یی کورته دننه یوړ. کورته د ورننوتلو سره سم رومیل خپلې ښځې ته ورغږ کړ:

«بریتا! بریتا!..... بریتا! ته چیرې یی؟ ته وگوره چې زمونږ کور ته څوک راغلې دې.»

دا یو کوچني شاته کور و چې ددرې څلورو خونو څخه جوړ شوې و. په دې وخت کې د یوې خوني څخه یو شپږ کلن کوچني راووت او بیرون لورې ته یی رامنډې کړې. دا د رومیل زوی چې رومیل یی نوم سلطان مراد خان ایښودې و ، کله چې دا کوچني مخې ته راغې نو قاسم هم د رومیل په خبرو باندې باوري شو ، کوچني رامنډه کړه او دخپل پلار سره ورغاړیوت. رومیل په خندا شو او دخپل د زوی په اوږه یی لاس کیښود او قاسم ته یی وویل:

«دا زما زوی دې چې مایی نوم سلطان مراد خان ایښودې دې. خواوس ورته زه سولټین وایم.....»

رومیل لا تر اوسه پورې خبرې نه وې پوره کړې چې دهغه ښځه د یوې کمږې څخه را ووته ، دا یوه ډیره ښایسته او د لږ عمر ښځه وه ، قاسم چې د رومیل ښځه وکتله نو په ذهن کې یی د بریتا کلیمه ، چې لږه شیبه مخته پرې رومیل خپلې ښځې ته غږ کاوه ، را وگرزیده. هغه ته دا لفظ اشنا ښکاره شو. خو هیڅ یی یاد ته را نغلل..... د رومیل ښځه مخته راغله او قاسم ته یی په پوره حیرانتیا سره وکتل ، بیا یی په ډیر آدب سره قاسم ته سلام وکړ. رومیل ددوې تر منځ پیژندگلوي وکړه:

«دا زما ښځه بریتا ده..... اودا مورگن صیب دې ، زمونږ میلمه. نوموړې د بوسنیا د پخواني شاهي کورنۍ خپلوان دې.»

د قاسم د پیژندگلوی په اوریدو سره بریتیا د خوشحالی نه په کالیو کې نه ځاییده. ډیره خوشحاله وه، تر ډیره پورې د دعاییه کلیما تو د ادا کولو وروسته رومیل او بریتیا خپل دغه نوې میلمه له ځانه سره دننه سالون ته ور ننوېست.

بریتیا د خوراک په دسترخوان باندې ډیر شیان کیښودل. د اېناي فاسفورس د مرغاوې ورپه کړې غوښته، او د بوسنیا په څیر جوړشوي کباب قاسم هم لوږې راخستې و. خود ډوډۍ د پیلولو دمخه یې رومیل ته وویل:

«تا ماته تر اوسه پورې دا ډاگیزه کړې نه ده چې د یوه راسخ العقیده عیسایي په څیر دې ولې دخپل زوې نوم سلطان مراد ایښې دې. زه ستا ددې وضاحت سره ډیره مینه لرم.»

قاسم ورته په خندا کې وویل، ددې خبرې سره سم بریتیا او رومیل دواړه په خندا شول او بیا دلږ څه خاموشۍ وروسته رومیل په خبرو پیل وکړ: خو هغې لا څو جملې نه وې ویلې چې د قاسم د لاسو نه نژدې و چې ډوډۍ را پر یوزې. رومیل ورته وویل:

«هغه وخت چې زما دا زوې پیدا شو نو هغه وخت د سلطان مراد فوځونو بوسنیا فتحه کړې وه. او د بنار خلک د فاتحو عسکرو څخه د خوندي پاته کیدو په خاطر په خپلو کورونو کې پټ ناست و، په دې وخت کې ناڅاپه زما په کور کې د کوچني د پیدا کیدو له پاره زما ښځه ناروغه شوه. خوزما ښځه بریتیا... په کور کې ځانته وه. او د کوچني د راپیدا کیدو په سختو او کرکجنو دردونو اخته وه. په بنار کې د سلطان مراد فوځ گشت کاوه. په همدې وخت کې د عثمانی فوځ څو کسان زمونږ د کور خواته راغلل. هغوی د بریتیا چغې او واویلاوې اوریدلې او سمدلاسه یې دهغې سره کومک وکړ، په دې توگه نه یواځې زما ددې خوږې او محبوبې ښځې ژوند خوندي پاته شو... بلکه زما یواځې زوې هم سلامت او روغ رمټ پاته شو چې دادې اوس ستا تر مخه دې بریتیا ته خواوس دهغه عسکر نوم یاد نه دې نو په دې خاطر یې د مسلمانانو د پادشاه د سلطان مراد په نامه دهغه نوم سلتن وړاندې کړ. زه په هغه وخت کې د هونیادې په فوځ کې وم.»

د رومیل قصه د قاسم له پاره لږزونکې وه. ځکه چې دا خو د همدې خپله قصه وه. دا خو پخپله قاسم و چې په بوسنیا کې یې د یوې دردمنې ښځې سره په خپل وخت کومک کړې و. او بیا یې هملته د حمیرا، مریم او عباس سره هم لیده کاته شوي و. قاسم د قدرت په دې حسن اتفاق باندې حیران دریان پاته و. ډوډۍ یې په ستونې کې نښتله. او د حیرانتیا له لاسه یې ستونۍ وچ شوې و. هغه ته دا احساس و شو چې رومیل ورته سهې خبرې کړې وې. هغه بریتیا ته په ډیر غور سره وکتل. دا همغه ښځه وه چې قاسم یې په وخت خدمت ته وردانگلي و. خو په هغه وخت کې قاسم هغه نه وه کتلې، ځکه چې هغه ناروغه وه او بیا قاسم د سولتن په لور وکتل هغه د قدرت

په دغه حیرانونکې کرشمه باندې حیران پاته شوی و. خدای په څه ډول هغه د بریتیا اودهغه د زوې سره یوځای کړې. د قاسم په دغه حیرانتیا باندې رومیل لږ څه اندیښمن شو او سمدلاسه یی وویل:

« مورگن مه ویرېږه مونږ یواځې دخپل زوې نوم سلتین ایښودې دې ترڅو دیوه محسن د احسان بدله مو ورکړې وي. مونږ خو مسلمانان نه یو نو ته ولې اندیښمن کیږي؟ »

رومیل د لمړي ځل له پاره قاسم ته د « ته » لفظ استعمال کړ. قاسم ته داسې څرگنده شوه چې مشر ورور، طاهریی ورته خبره کوي ځکه چې د رومیل په خبرو کې تلقین و، کله چې قاسم، رومیل په غلط فهمۍ کې وکوت نو ورته یی وویل:

« نه، نه، هیڅ داسې خبره نه شته زه خوددې خبرو په اوریدو باندې ډیر خوشحاله یم دا چې تا دخپل زوې نوم سلطان مراد ایښې دې، ډیر دې ښه کړي زه خود عثمانی عسکرو کړچار ته حیران پاته شوې یم، چې هغوی د مسلمان په څیر هم او د فاتح په څیر هم د دومره لوړو اخلاقو خاوندان دي، تا خو په دې خبرو د مسلمانانو د کتلو له پاره زما شوق نور هم ورزیات کړ. »

قاسم په ریښتیا توګه هم ډیره خوشحاله شوې و. اوس نو هغه ددې خلکو سره خپل ځان یوشان ګاڼه. هغه ته خپله ښځه حمیران تر سترګو شوه چې د بریتیا پیژندګلوې وه. عباس اومریم دواړه د بریتیا ګاونډیان وو. په دې وخت کې مریم د قاسم دمشر ورور طاهر ښځه وه

قاسم ددې خلکو سره ډیر ژر ور خپل شو. خو دخپل زړه خبره یی په خپل زړه کې وساتله. «

ایا صوفیاء

قسطنطنیه د خپل جغرافیایي جوړښت او تاریخ له اړخه په نړۍ کې یواځنې ښار و. ددې ښار نوم هم په مختلفو زمانو کې بدلیده رابدلیده. ددې ښار تر ټولو پخوانې نوم «زارغراد» و بیا «میکله غارو» ترې جوړ شو. په یوناني او رومي وختو کې یی ورته «بیزنطیه» وایه بیا په دریمه عیسوي پېړۍ کې رومي پادشاه قسطنطین هغه خپل پایتخت وگرځاوه او بیا دهمدې رومي پادشاه په نامه قسطنطنیه وگرزید. په هغو وختو کې یی ورته «نوي روم» هم وایه. په لمړیو وختو کې ورته بازنطینی خلکو «هیپولس» وایه او عربو ورته په هغه وخت کې د «مدینه الروم» نوم ورکړې و.

په حقیقت کې دغه ښار ته د رومي سلطنت یو ستر ښاخ ویل په کار دي. دروم ښار چې په ایټالیا کې دې د عیسی علیه السلام د پیدایښت نه اوه نیم سوه کاله مخته اباد شوې و، په ایټالیا کې یو دریاب دې چې ټایمر نومېږي، دا دریاب د شمال له لورې راځی او د «روما» څخه تیرېږي او پنځه ویشتمیله لرې د روم په بحیره کې توپیږي. په یو وخت کې دا دریاب د تجارت لویه لاره وه، په همدې دریاب کې به یی ستر ستر شیان لاهو کول او کوچني شیان به یی په کشتیو کې ایښول او د «فلورنس څخه تر نیپلز» پورې به یی پرې تجارت کاوه. ددې دریاب په غاړه یو ځای دې چې دخپل شینوالي او په زړه پورې والی له اړخه ډیر مشهور دې، هلته تجاران ځیمې وهي او شپې شپې تیروي او بیا دهمدې دریاب په غاړه سفر کوي. د مسیح د پیدایښت نه اوه نیم سوه کاله مخته، تجارانو په خپلو منځو کې پیسې واچولې او دلته یی یو سراي اباد کړ او بیا همدا سراي په لوی ښار باندې بدل شو. چې اوس ورته د روم ښار وایی. په هغو وختو کې هرې کورنۍ ځانته جدا جدا سردار درلود. همغه به کورنۍ جگړې سرته رسولې، ودونه او خوشحالی به یی تر سره کولې، په هره معامله کې به یی حکم صادراوه. او خپلې قبیلې به یی د کوچنیو غلو او داړه مارانو څخه خوندي ساتلې، د مسیح د پیدایښت نه مخته په شپږمه پېړۍ کې هلته یوې اسیایي قبیلې سرراپورته کړ چې د «تاریکینو» په نامه یادیدل. دې تاریکینو په ۵۰۹ قبل مسیح کې دلته یو ډیر ښه حکومت جوړ کړ. چې د اروپا لمړي جمهوریت ورته ویل کیږي. همدې جمهوریت کرار کرار په شاوخوا قبایلو باندې هم حاکمیت پیدا کړ، ان تردې چې ۲۲۵ قبل مسیح کې روم دیوه ځانگړي ځواک مرکز وگرزید، اوس نو د فتوحاتو لړۍ پیل شوې وه، په ۱۹۷ ق م کې «سپین»، یو کال وروسته په شمالي افریقه او مقدونیا، په ۲۴ ق م کې «شام» په ۵۰ ق م کې «فرانسه» او بلجیم، په ۹ عیسوي پېړۍ کې «جرمني» او په ۴۴ عیسوي پېړۍ کې «برطانیه» په ۱۰۵ ع کې «فلسطین» او په ۱۱۴ عیسوي پېړۍ کې «ارمینیا» او په ۱۱۷ عیسوي پېړۍ کې عراق د رومیانو د سلطنت برخې وگرزیدې.

«کارنیلیس سلا» د عیسی علیه السلام د پیدایښت نه ۷۸ کاله مخته د روم یو ستر او مشهور جرنیل و. خو بیا د سیاست پوهانو د خپلمنځي رقابت نه تنگ شو او په ۸۳ ق م کې یې پارلمان معطل کړ او مارشلايي نظام یې قايم کړ. په هغو وختو کې به جمهوریت یواځې د خواصو او اشرافو د طبقو پورې را نغښتې و. د جرنیل «کارنیلیس سلا» د مارشلا په خلاف دهغه وخت فلسفي «سرو» تحریک و چلاوه، چې په پایلو کې یې په ۷۹ ق م کې «سلا» مجبور شو چې بیرته جمهوریت ته را وگرځي او په خپله د سیاست نه ځان څنګ ته کړي.

«جولیس سیزر» د سنا د غونډې غړې و او په ۵۸ ق م د فرانسې والي ټاکل شوې و. هغه تر لمړۍ شاوخوا سیمې فتحه کړې، بیا یې په برطانیه باندې یرغل وروست او د تیمز تر دریا به مخکې ولاړ، د سیزر ددې بریالیتوبو څخه په سنا کې ویره را پیدا شوه، هغوی ددې وویریدل چې هسې نه چې د سیزر څخه دیکتاتور جوړ شي، په دې خاطر په ۵۰ ق م کې سینت حکم وکړ چې سیزر دې فوځ بیرته له منځه یوسي. سیزر په دې خبره ډیر په قهر شو او په روم یې ولکه وکړه او په ریښتیا هم یو دیکتاتور وګرځید.

د سیزر سره د رومي شهنشاه لړۍ پیل شوې او بیا تر پنځو پېړیو پورې په همدې ښار کې را غځیدلې وه. ان تر دې چې په ۳۰۵ عیسوي کال د روم شهنشاه «لمړي قسطنطین» و زیږید، به ۳۳۰ عیسوي کال یې یو کلي د بانیز په نامه خپل پایتخت و ګرځاوه او بیا یې دا د بانیز د کلي په ځای د قسطنطین په نامه و نوم او. د لمړي قسطنطین د مړینې وروسته دهغه د زامنو تر منځ اختلافات را پیدا شول او سلطنت یې په دوو برخو ویش. هغه برخه چې په قسطنطین کې وه د قسطنطین په نامه او هغه برخه چې په روم کې وه د روما په نامه یاده کړل شوه. له دې وروسته ددې دواړو برخو تر منځ مذهبي اختلافات هم را وټوکیدل. د روم خلکو د رومن کتولیک مذهب اختیار کړ خو په قسطنطنیه کې د یوناني کلیسا تر مشرۍ لاندې د «دې هولي ارتوډکس» مذهب رایج شو. د لمړي قسطنطین نه وروسته تر دولسم قسطنطنیه پورې په قسطنطنیه کې دوه اتیا شهنشاهان تیر شوي دي، چې په دې ډله کې یوازې د قسطنطین تر نامه لاندې د شهنشاهانو نومونه دولسو ته رسیږي. دې شهنشاهانو ته د روم قیصر هم ویل کیده. اوس نو رومي سلطنت په دوو برخو ویشل شوې و غربي برخې ته یې «رومن ایمپائر» او شرقي برخې ته یې «یازینتاین ایمپائر» ویل کیده.

هرقل یا «دریم قسطنطین» چې د ۶۱۰ نه تر ۶۴۱ کالو پورې ددې هیواد شهنشاه و، په دې خاطر ډیر مشهور شوې و چې هغه ته نبي کریم صلی الله علیه وسلم په ۶۳۰ کال یو لیک ور استولې و او د اسلام په لور یې بلنه ورکړې وه. د سلطان محمد فاتح د سلطنت په وخت کې په قسطنطنیه کې د دولسم قسطنطین پادشاهي وه، په پخوانیو وختونو کې د روم، ایتننز، او قسطنطنیه ډیر ستر ښارونه و چې تر یولس سوو کالو پورې د رومي سلطنت ستر مرکزونه ګڼل کیده.

قاسم بن هشام ته د قسطنطنیې په اړه ډیر معلومات تر لاسه شوي و. هغه ته د عیسویانو د ډلو تپلو او فرقو په اړه هم پوره پوره پوهه تر لاسه وه، ترڅنگ یې د شهنشاه د حسب و نسب څخه هم ډیر ښه خبرو. هغه په دې پوهیده چې هغه وخت چې د قسطنطنیې قیصر عیسوي مذهب ومانه نو د عیسوي او د ایران د مجوسي سلطنتونو ترمنځ څو ځله جنگ جگړې شوې وې، دا د قیصر او کسري او یا روم او فارس ترمنځ جگړې وې، ددې سلطنتونو ترمنځ جنگونه روان و چې په عربو کې اسلامي حکومت منځته راغې او عیسویانو او مجسویان یې په حیرانتیا کې و غورځول. د مجوسیانو سلطنت د مسلمانانو په لاسو ټوټه ټوټه شو او له منځه ولاړ خو د قسطنطنیې عیسوي حکومت تر ډیره پورې قايم پاته شو. خون قاسم بن هشام د عیسوي ددغه حکومت د پای ته د ورسیدو په خاطر په هوډمنه توګه دغه ښار ته ورننوتې و. هغه هلته د رومیل په کور کې د یوه رضا کار په څیر اوسیده. رومیل دهغه نوم د فوځ درضا کارانو په نوملړ کې لیکلې و. خو هغه یې سرکاري بیرکونو ته د ورلیږلو په ځای هملته په خپل کور کې ساتلې و. قاسم هم غوښتل همدلته پاته شي، رومیل د شاوخوا گاونډیانو ته ویلي و چې مورګن یې ورور دې او د بوسنیا څخه راغلې دې. رومیل د قاسم آس د محصول د دفتر څخه هم را خلاص کړې و، اوس نو د قاسم له پاره دخپل کار د کولو موقع تر لاسه شوې وه، ځکه په قسطنیه کې ورته دهغه دهیلو نه پورته خوندي ځای څیرې تر لاسه شوې و، هغه تر ټولو نه زیات د بریتاسره په کتلو باندې خوښمن و. ځکه چې په بوسنیا کې د عباس او مریم د گاونډۍ په څیر یې د بریتاسره د خپلوۍ احساس کاوه.

قاسم په همدې فکرونو کې ډوب په خپل آس سپور د «ایاصوفیاء» تر مخه تیریده. خپل مخ یې د خادر په یوې څنډې کې را تاو کړې و. ځکه هغه پوهیده چې ابوجعفر همدلته په ایاصوفیا کې اوسېږي او نه یې غوښتل چې سمدلاسه دهغه مخې ته راشي. دا د «دي هولي ارتوډکس» چرچ و، او دروما د پخواني مرکز په څیر یې د عیسوي نړۍ په زړونو کې ځای درلود. که څه هم دا چرچ د روم څخه وروسته اباد شوې و. خو د مذهب له اړخه قسطنطنیه په پخواني مذهب باندې روانه وه. ددې برعکس رومن چرچ درومن کتولیک د مذهب تراغیز لاندې و. د ایاصوفیاء د تعمیر په کتلوسره قاسم هک پک پاته شو. دا یو ستر او عظیم الجسه عمارت و، خو د خپل زېږنت سره سره یې بیا هم په کوم ځای کې د زوړوالي ښې نه تر سترگو کیدې. ځکه چې دا د عیسویانو روحاني مرکز و او هر شهنشاه به دهغه د ښایسته کولو او او ترمیم کار په ډیره ښه توګه تر سره کاوه. د مانۍ دروازه د دوو ستر سترو برج شکله ستونو ترمنځه د ځلیدونکې پتیل څخه جوړه شوې وه، په دې دروازو باندې د سروزرو څخه جوړ شوې صلیب نصب کړل شوې و. د اکلیسا لمړي قسطنطین په ۳۲۰ عیسوي کال د لرګیو څخه جوړه کړې وه، بیا په شپږمه پېړۍ کې یې اور واخست او وسوځیده، خو «جستینین» قیصر په ۵۳۲ عیسوي کال به همدې ځای یو نوې پوخ تعمیر جوړ کړ، دا تعمیر په پنځو کالو او لسو میاشتو کې تکمیل شو، لس زره معمارانو پرې کا و وکړ او لس لکه پونډه مصرف پرې راغلې و. قیصر ددې کلیسا د تعمیر له پاره د نړۍ د مختلفو ځایو څخه د مرمر تېره راوسته.... د «فریجیا» سپنیه د «لکونیا» شنه، د «لیبیا» نیله، «سلینګ» توره

او د «باسفورس» توره تیره څنډه لرونکې دمرمر تیره یی دې کلیسا ته راوړه. دمصر د «دستاراتیږې» او «دسماق تیرې» یی هم ورته راوغوښتې. او په دې کلیسا کې یی استعمال کړې. د ټولې نړۍ کلیساو د دې کلیسا د جوړښت له پاره ډیر څه نذرانه کړل او ډیرې ارزښتناکه تحفې یی ورته را ولیږلې. ددې کلیسا په جوړښت کې د نړۍ ډیرې مسالې استعمال کړل شوې، هماغه و چې «جستینین» ددې کلیسا د جوړښت نه وروسته د لمړي ځل له پاره ورننوت نو ویی ویل:

«سلیمان! زه له تانه مخکې شوم...»

سیدنا سلیمان علیه السلام بیت المقدس اباد کړې و. او د جستینین دغه بې ادبه اشاره هم هماغه لورې ته وه.

قاسم د ایاصوفیاء تر مخه د آسه را ښکته نه شو. هغه تر ډیره پورې ددې شانداره ماڼۍ او قصر په لیدلو کې ډوب و. قاسم ددې سترې کلیسا د تعمیر څخه لږ شاتنه لرې په آس سپور ولاړ و. او ددې عبادتځای سیل یی کاوه. دهغه تر مخه چرچ ته د ورننوتلو طلايې دروازه پرانستې پرته وه..... د تیروزو کالو راهیسې د ایاصوفیا دغه ماڼۍ د عیسویانو د روحانی مرکز په توګه استعمالیده. دهغې په بیروني دروازه باندې د عیسی علیه السلام او د پولس رسول ستر ستر انځورونه را ځړول شوي و، قاسم، په داسې حال کې چې په غاړه یی د صلیب انځور را ځړول شوې و، د ایاصوفیا دروازې پورې ورتلل مناسب ونه ګڼل، خو کولې یی شول چې د یوه عیسایي عبادت کونکې په څیر ایاصوفیا ته ورننوي څو هغه هلته د عبادت له پاره نه وراغلي. یواځې د ایاصوفیا د کتلو له پاره وراغلي و، ځکه په دې کلیسا کې د رومي او بازنطیني کلیساګانو د اتحاد له پاره ډیره ستره غونډه را غوښتونکې وه، او قاسم غوښتل چې ددې غونډې راز ځانته معلوم کړي او دهرې لارې چې شونې وې هڅه وکړي ترڅو ددې دواړو ډلو تر منځ اتحاد او یووالې منځته را تلو ته پرې نږدي.

«دي هولي ارتودکس چرچ» او د «رومن کتولیک چرچ» د اتحاد څخه سلطان محمد خان ته ډیر زیات زیان ور رسیده. ځکه د رومیانو ستر روحاني مشر پاپای روم، یا «پنځم پوپ جان نکلسن» په ټولې غربي اروپا کې پرته له کوم بل ګډون کونکې څخه د پوره واکمنۍ خاوند و. او دا شونې وه چې د همدې پاپ د هڅو په پایلو کې ددې اتحاد د راتلو نه وروسته د قسطنطنیې د خوندي پاته کیدو په خاطر د جرمني، فرانسې، بلجیم، سپین، او برتانیې فوځونه دلته را شي، ځکه نژدې څلور سوه کاله مخته د همداسې یوپوپ «پطروس هرکولیس» د غوښتنې له مخې د غربي اروپا د ټولو هیوادونو د سلطان صلاح الدین ایوبي په خلاف یو ستر اتحاد جوړ کړې و. او بې شمیره جنګي بیړۍ یی دې جنګ ته را ښکلې وې. سلطان محمد قاسم په دې خاطر هلته وراستولې و چې هغه دې دهرې لارې چې شونې وې دغه ډول اتحاد جوړیدو ته پرې نږدي. اولتر اوسه ددې دواړو کلیساو ګډې غونډې جوړیدو ته څو ورځې پاته وې.

قاسم تردیره پورې په پوره خاموشۍ سره ولاړ و. بیا یې خپل سرو څنډه او آس ته یې لغته ورکړه ، اوس دهغه په فکر کې دې چرچ ته د ننوتلو په پلان باندې غور پیل کړ. او غوښتل یې په داسې بڼه ورننوځي چې ابو جعفر یې ونه شي پیژندلې. په همدې فکرونو کې ډوب د رومیل کور ته ورسید.

دهغه وخته چې هغه قسطنطنیې ته راغلې و نو په سراوذهن باندې یې د ابو جعفر فکر سپور و. هغه پوهیده چې ابو جعفر په ایاصوفیاء کې دې اواصلي نوم یې « ډیمونان » دې. خو د کوم سهي او کوتلې پلان پرته یې په ډیمونان باندې لاس اچول نه غوښتل. کله چې کور ته راننوت نو بریتیا په انگړ کې ناسته وکتله ، د قاسم په کتلوسره هغه د درنښت له پاره ودریده. قاسم هم په خندا سره بریتیا ته سلام وکړ بیا یې ترې وپوښتل چې « سلتن نه تر سترگو کیږي ؟ »

هغه د رومیل د زوی خبره کوله بریتیا هم ورته په خندا کې ځواب ورکړ:

هغه لا تر اوسه د مدرسې نه دې راستون شوې.... خو ته نن سهار وختې چیرې تللې وې. ما خو تاته سهار نارې تیار کړې او اینې مې دې.... لمړۍ هغه و خوره ! »

بریتیا بلکل لکه د سکه ورنډار په څیر ښکاریده. قاسم لا تر اوسه هغې ته کتل او خندل یې. خو په لږ څه نیولي لهجې یې وویل: « ما غوښتل د سهار د عبادت له پاره ایاصوفیاء ته ورشم ، خو چرچ ته په ور رسیدو سره زما اراده بدله شوه. ما له ځانه سره ژمنه وکړه چې تر هغې پورې به دې عبادتځای ته ور نشم ترڅو پورې مې چې د مسلمانانو د هلالی تورې گواښ مې دهغې څخه نه وي تم کړې.... زما دا خبره ، زما له اړخه یو ډول سوگند و گڼه . »

بریتیا په ډیره حیرانتیا سره قاسم ته کتل. خو قاسم په زړه کې د خندا شین و ، ځکه هغه په یوه غشي دوه ښکاره کړي و. یو خو یې د بریتیا پوښتنې ته ځواب ویلې و او بله دا چې دخپله ځانه یې داسې حواله ورکړه چې ددې وروسته هغه د یکشنبې په ورځ هم ددې خلکو سره یوځای ایاصوفیاء ته د عبادت د تللو څخه خوندي پاته شو. هغه خپل ځان ته افرین ووايه. خو بریتیا ورته یوه په زړه پورې خبره وکړه او هغه یې سخت متوجه کړ.

« مورگن ! ستا په کتلو مې ولې زړه شاهدي ورکوی چې زه دې پیژنم »

قاسم سمدلاسه محتاطه شو او په بیرې یې یوه بهانه جوړه کړه « هو ! دا خو دومره ستر خبره نه ده ، مونږ دواړه د یوه ځای اوسیدونکي یو ، هر ورو به دې په ژوند کې زه چیرې کتلې اوسم. »

بریتا ورته په ژورو سترگو کتل اودهغه ځواب یی اورید. په همدې وخت کې د قاسم په زړه کې یو فکر را وگرزید او دهمغې په اړه یی فکر کول پیل کړل ، هغه په دې فکر کې و چې په ایا صوفیا کې د ورننوتلو او د ایا صوفیا په اړه د معلوماتو د ترلاسه کولو له پاره د بریتا څخه کار واخلي. دهمدې فکر په بنسټ یی د بریتا څخه وپوښتل:

« ته خو به ځې راځې....آیا صوفیاء ته...»

« هو ! زه په اونۍ کې یو ځل « دی هولي ارتودکس چرچ» ته هرو مرو ورځم.»

قاسم ورته یو ځل بیا وویل: « بیا خو به هلته ستا پیژندگلوي هم څوک وي؟»

« هو! زه خو هلته څو کسه راهبان پیژنم. بطریق ثاني، عزتمند ډیمونان سره هم ښه پیژنم، ډیر مهربانه سړي دي..... خو که رینستیا درته ووايم، دغه پادري خلک زما ښه نه راځي.. زه خو د خداوند یسوع اومسیح عبادت ته ورځم او که نه دا مذهبي مشران، چې مونږ یی خپل مذهبي مشران گڼو ډیر غلط خلک دي، په دوې کې مې یواځې عزتمند ډیمونان ډیر خوښ دي، زه دهغه لیکچر هم اورم. هغه په میاشت کې یو ځل لیکچر وکوي...»

د قاسم له پاره دا خبر د احتیاطه ډک و. بریتا د ډیمونان سره نیک اړیکې درلودل. او ډیمونان قاسم ډیر ښه پیژانده. ځکه دا همغه ابوجعفر و چې په اورنه کې یی شل کاله د مسلمانانو امامت کړې و. او بیا د قاسم محبت، مارسي، یی په زخمې حالت کې دهغه ځایه را تنبوتلې وه.

د مارسي د رایا دیدو سره سم قاسم په زړه ټکان وخوړ او بیا یی د مارسي په اړه فکر پیل کړ. په دې وخت کې بریتا د خوراک د تیارولو له پاره ورغلي وه. او قاسم په خپلې خونه کې ناست او د یوه کتاب په لوست یی ځان مصروف کړې و خو هغه په حقیقت کې دخپل راتلونکې پلان په اړه فکر کاوه. کله چې بریتا وږی راوړه نو هغې ترې وپوښتل:

« خودا دې را ته ونه ویل چې تا ولې په ایا صوفیاء کې زما څخه دکوم پیژندگلو په اړه وپوښتل؟»

قاسم لادپخوا څخه په دې اړه د ځواب د پیدا کولو هڅه کړې وه. هغه ورته وویل چې: « په حقیقت کې زه غواړم خپله یو ارزښتناکه تحفه خپلې کلیسا ته هدیه کړم. خو غواړم چې زما نذارانه هلته د داسې لاسو په واسطه ورسېږي چې ایمانداره او خداوند یسوع اومسیح د دین رینستوني پیرو وي، خوتا راته وویل چې دهغه ځای ټول راهبان بد دیانته دي...»

« نه، نه، ما کله دا ویلې دي، ما خو ویلي دي چې په هغوې کې یواځې معزز ډیمونان ایمانداره او پاک انسان دي. ما په خپله ددې مقدس جنگ له پاره خپل ډیر قیمتي لاکټ چرچ ته د نذرانې په توگه ورکړې دي. او هغه مې هم د معزز بطریق ډیمونان په لاسو کې ایښې دي... حال دا چې هغه لاکټ ماته دخپل ځان څخه هم ډیر محبوب و

. ځکه هغه ماته زما يوې ډيرې خوږې ملگرې د نښې په توگه راکړې و. کله چې بریتا دملگرې یادونه وکړه نو دقاسم ذهن سمدلاسه د مریم په لور ولاړ. ځکه چې همغه د بریتا سره په گاونډي کور کې اوسیدله. د بوسنیا شهزادګۍ حمیرا خود بوسنیا د جنگ نه وروسته دعباس کور ته ورغلې وه. هغه په زړه کې مسکې و او په همدې فکر کې ډوب چې بریتا ترې وپوښتل:

« لیکن ، ته چرچ ته او دې جنگ ته ، څه نذرانه کول غواړې..... تا خو هلته د جنگ دگوانښ ترپاي ته رسیدو پورې د نه تللو هوډ کړې دې.....راوړه ، ماته یی راکه ، زه به ستا نذرانه هلته ورکړم...زه به یی په خپله دمقدس پلار ډیمونان په لاسو کې ورکړم»

حالات ډیر په زړه پورې او نازکه شوې و. د قاسم پلان بلکل په سهې توگه پلې کیده. اوس نو هغه د خپلې لارې د نورې هوارۍ له پاره وویل :

« دا خو ډیره ښه خبره ده ، که ته یی له ځانه سره یوسې نو دا خوبه زما له پاره د خوښۍ سبب وگرځي ، ځکه چې ډاگیزه ده چې ته به زما نذرانه دکوم ایمانداره وگړي په لاسو کې ورکړې »

خو قاسم کله چرچ ته نذرانه ورکول غوښتل. دهغه سره کومه تحفه نه وه..... که ورسره وای نه بیا به یی چرچ ته نذر کړې وای. هغه خو د قسطنطنی د حکومت د کمزوره کولو له پاره راغلې و.

په دې ورځ قاسم د بریتا سره بس همدومره خبرې وکړې. اوبیا یی په دې خبره باندې و ځنډولې چې ، ډیر ژر به خپله قیمتی تحفه را ښکاره کوي. لاتر اوسه قاسم دخپل پلان د پلې کولو له پاره ډیر څه ته اړ و. هغه ددواړو کلیساگانو د متحده غونډۍ د سبوتاژ کولو له پاره هم دمهر و دبدلولو هڅه کوله. مگر لاتر اوسه دلته نوې و. بیا هم هغه دبریتا په ذهن کې دخپل پلان څه خاکه ورځای کړه. اوس یی نو هڅه پیل کړه چې بریتا نوره هم په خپل ځان باوري کړي. هغه د رومیل ، بریتا اود هغوی د زوی سره خپل ځان ډیر زیات ورژدې کړ ، بریتا به اوس قاسم ته د ورور په نامه غږ کاوه. کله به هم چې قاسم د بیرون څخه راغې نو دبریتا او سولتن له پاره به یی نوي نوي کالی اوشیان راوړل. رومیل په وړاندې د قاسم عزت اودرنښت نور هم زیات شو. هغه خو د قاسم نوم په رضا کارانو کې لیکلې و خو قاسم لاتر اوسه دخپلو دندو د اجرا په خاطر هلته نه و ورغلې. قاسم به ویل چې هغه غواړي ترڅو ورځو پورې د قسطنطنیې ښار په ښه توگه وویني.

د «ایاصوفیاء» ترمخ د یو وار گرزیدو وروسته ، قاسم بیا هلته ورنغې. هغه نه غوښتل د پوره تیاری نه مخته د ډیمونان سره ټکرو کړي. په دې خاطر یی دخپلو پلانو د پلې کولو له پاره د کلیسا په اړه د نورو زیاتو معلوماتو د ترلاسه کولو هڅې پیل کړې. هغه غوښتل د ایاصوفیاء په داخلي نظام باندې ځان ښه خبر کړي. هغه د بازنطینی ځواکونو د سالار «نوتاراس» د وړتیاو او کمزورتیا و ، اوارادو څخه سلطان ته خبر ورکول غوښتل. اود محاصرې

دمخه یی دښار ددیوال د«سینټ رومانس» دروازه، دگولډن هارن بندرگاه، دقسطنطنیې خلکو ته دغذای اونورو موادو د ترسیل لارې چارې، او ترڅنګ یی په گولډن هارن کې را خړول شوې هغه زنځیر هم کتل غوښتل چې دگولډن هارن لاره یی بندولې شوه. هغه د رومیل څخه هم یو ځل دوه دگولډن هارن ددې عجایبو د کتلو له پاره غوښتنه کړې وه، اویا رومیل هغه په یوې فوځې کشتۍ کې کینولې هم و او گولډن هارن یی ورته ښوولې و، کله چې قاسم دغه دیوشکله ستر زنځیر وکوت او دهغې ددواړو سرونو جایزه یی واخسته. نو هغه په دې ناهیلې شو چې دکلابندی په وخت کې ددې زنځیر ماتول ناشونې دي. شونې وه چې د «اربان» د توپ دیرش انچه غټه گولۍ هغه دوړی وړي کړي خو دې ځای ته دیوه توپ راوړل اویا دلته نصبول له یوه سره ناشوني وو. ځکه د اربان توپونه د نقل و حمل له اړخه ډیر ستونزمن و. ان تردې چې د جنگ په وخت کې دهغوي دیوه ځایه بل ته وړل څه اسانه کار نه و. قاسم د زنجیر د ماتولو فکر د زړه نه وویست او بیرته کورته ستون شو. خو پریکړه یی وکړه چې هغه به په یوه یا دوو ورځو کې لاسته راوړې ټول معلومات سلطان محمد خان ته ورلیږي. خو ددې معلوماتو د لیږدولو له پاره هغه باید تر رومیل کلا پورې تللې وې.

قاسم دسلطان په نامه یو تفصیلي لیک ولیکه، او په ډیره گړندی توګه د رومیل د کلا په لور ورغې، اوس نو هغه د قسطنطنیې د فوځ یو عسکر و، هغه هیڅ اندېښنه نه کوله، هغه دگولډن هارن لاره پریښوده او دښار د سترې دروازې «سینټ رومانس» له لارې درومیلې کلا په لور ولاړ، درومیلې کلا د قسطنطنیې څخه پنځه میله لرې وه. قاسم سهار وختي ددې ځایه ولاړ او دغرمې دمخه بیرته راستون شو او خپل لیکلې تفصیلي لیک یی مصلح الدین اغا ته ور وسپاره.

خو ورځې همداسې په همدې ډول مصروفیاتو کې تیرې شوې، په دې وختو کې قاسم دبریتاسره دیوه ورور په څیر ډیر ورتږدې شوې و. اوس به نو بریتا په هر ځای کې د قاسم خبره کوله. اویا یی یوه ورځ په ټوکو ټوکو کې قاسم ته وویل:

«پرېږده وروره! ته داسې ورور یی چې تراوسه دې ماته هغه تحفه و نه ښودله. تا ویلي و چې زه به هغه تحفه چرچ ته نذرانه کوم.»

قاسم غالباً د همدې خبرې انتظار کاوه. سمدلاسه یی وویل: اوهو! زما درنې اوخوږې خورې، دهغې تحفې به څه ارزښت وي، زه خو په تاباندې خپل ځان هم څارولې شم. خویوه خبره ده، او هغه دا چې زه به هغه تحفه هغه وخت چرچ ته نذرانه کړم چې ته به دا دنده په خپل لاس ترسره کوي. ایا داسې شوني نه ده چې مونږ نن یا سبا یا بل کوم وخت معزز ډیمونان ته د خوراک له پاره بلنه ورکړو. که داسې وکړل شي نو زه به په خپل لاس دا تحفه معزز ډیمونان ته ورکړم. ته خو پوهیږې چې ما ایا صوفیاء ته د نه تللو هوډ کړې دې، که چیرې ته هغه مقدس پلار کور ته راوبلې نو مونږ به ترې برکتونه هم ترلاسه کړو او هماغه ته به د مقدس جنگ له پاره تحفې هم نذرانه کړو.

قاسم ددې خبرې کولو سره دا هیله نه درلوده چې همداسې به وشي. خو دبریتا د ځواب په اوریدو سره حیران پاته شو.

«او هو! دا خودې ډیره پنبخه خبره وکړه. ما پخپله د ډیره وخته همدا ډول فکر کاوه چې کوم وخت دغه مقدس پلار خپل کور ته د خوراک له پاره راوبولم. ما د رومیل سره هم خبره کړې وه. خو هغه فوځې دې که نه هغه د مذهبي خلکو سره زیاته دلچسپې نه لري خو مورگنه! ته ډیر زیات مذهبي انسان یی که داسې نه ده؟»

د قاسم غشي په نښه لگیدلې و. هغه په زړه کې د خوشحالی نه گورې ماتولې. اوس نو هغه دخپلې چالاکی په واسطه غوښتل ډیمونان دخپلې سوړې نه راوکاږي، غوښتل یی په کوم ډول د ډیمونان څخه دمارسي د راز پوښتنه وکړي. خودې کار ډیرې هوښیارتیا ته اړه درلوده. او هغه ته په کار و چې هغه ترهر څه لمړۍ بریتا په ذهني توگه دې کار ته تیاره کړي. نو په دې اساس یی د ځانه سره پریکړه وکړه چې بریتا ته به د مارسي په اړه ټول څه وایی. ښکاره ده چې هغه بریتا ته دمارسي په اړه همدومره څه ویلي شول چې مارسي نومې یوه نجلی دده سره محبت کاوه او ډیمونان په یوه ډول دده څخه لرې کړه او له ځانه سره یی بوتلله. هغه نه غوښتل بریتا ته د ډیمونان څخه شکوه او شکایت وکړي، په دې خاطر یی یوه کوچنۍ قصه له ځانه سره جوړه کړه

په حقیقت کې قاسم د ابوجعفر څخه دمارسي د راز د را برنډیدو وروسته دهغه څخه دانتقام اخستلو په فکر کې و. هغه د ایاصوفیاء دغه دویم ستر بطریق ابوجعفر یا ډیمونان واژه اوبیا یی دهغې تور په رومن کتولیک چرچ باندې ور اچاوه ترڅو ددواړو کلیساو ترمنځ اختلاف خلیج نور هم زیات کړل شي. په دې خاطر یی فکر کاوه چې ترهر څه لمړۍ بریتا په سهې لاره روانه کړي. هغه دمارسي په اړه یوه دردناکه قصه جوړه کړه. او فکریی کاوه چې څه ډول یی بریتا ته واوروي، په همدې وخت کې ترې بریتا وپوښتل:

«تا خو تراوسه پورې هغه تحفه ماته و نه ښووله. اخر هغه څه ډول تحفه ده چې ته یی له ماڅخه پتوي.»

قاسم به څه ویلي وې. دهغه سره هیڅ ډول تحفه نه وه. خو بریتا یی په دې خبره خاموشه کړه چې «هو، هو، هر ورو به یی درته وښایم. خو دهغې د ښوولو نه مخته زه درته یوه په زړه پورې قصه اورول غواړم. اودا زما دخپل ژوند قصه ده.

بریتا سمدلاسه په یوه لمخې کیناسته. اوسترگې یی په پوره دلچسپۍ سره په قاسم وروښتې او ورته یی وویل: «هرو مرو یی راته واوروه. زه به ستا دقصې په اوریدلو ډیره خوشحاله شم.»

خو قاسم د خپلې جوړې کړل شوې قصې د اورول نه مخته ډیمونان ته د بلنې دورکولو خبره پښخول غوښتل. هغه دبریتا سترگو ته وکتل او ورته یی وویل چې زه خپله قصه هغه وخت درته اوروم چې ته به همدا نن د مقدس پلار د بلنې کار سرته رسوي.»

بریتیا دهغه دخبرې سره موافقه شوه او په همدې ورځ یی ایا صوفیا ته د تللو اراده وکړه ، د تللو دمخه قاسم هغه تم کړه او ورته یی وویل: «گوره ، چې ته اوس دمقدس پلار تر مخه زما یادونه ونه کړې. زه غواړم چې دهغه سره د مخکنی تعارف پرته وینم.»

بریتیا سمدلاسه ودریده او د قاسم په لوری په حیرانتیا سره وکتل. « مورگن ! څه خبره ده ؟ ته خون ډیر پراسراره شانتته خبرې کوي. اول خودې ماته هغه تحفه ونه ښووله ، بیا دې غوښتل خپله قصه دې راته واوروي ، هغه دې هم راته وانه وروله ، او اوس ته دخپل نوم د پتولو خبره هم کوي. راته ووايه ، چې په زړه کې دې څه دي. زه ستا سره هر ډول تعاون ته تیاره یم. ته خو پوهیږې چې زه بل ورور نه لرم او تا دخپل کشر ورور په څیر پیژنم. ستا د نوم د یادولو پرته به زه هغه ته څنګه بلنه ورکړم. ته غواړی هغه ته د چرچ قیمتي تحفه نذر کړې او د هغې په خاطر خو زه دغه مقدس پلار ته د بلنې د ورکولو له پاره ورځم.»

قاسم په ډیره بده توګه را نښتې و. هغه نه غوښتل چې بریتا د ډیمونان سره هغه د یو اجنبی میلمه په څیر یاد کړې ، هغه د ابوجعفر د شیطاني ذهن څخه پوره خبر و. نو که د جنګ په ورځو کې کوم اجنبی شخص ابوجعفر ته د میل مستیا بلنه ورکړي نو هغه ته به هر وروپه دالو کې څه تور والې تر سترگو شي. په دې اساس قاسم د بریتا څخه وپوښتل:

« نو ته به بیا ته به څه ډول ما هغه ته وروپیژنې؟»

« دخپل ورور په څیر خو زه به ستا د شان د پورته والي په خاطر هغه ته خامخا دا ووايم چې ته ډیر شتمن او رئیس شخصیت یی.»

قاسم د بریتیا په دغه ساده فکر باندې و خندل او هغې ته یی د تللو له پاره اجازه ورکړه. هغه چې په خپل ذهن کې کوم پلان جوړ کړې و دهغې پلې کول پیل شوي و.

د بریتیا د راتلو دمخه دهغه زوی « سلطان مراد » راغې. قاسم ورسره لوبې پیل کړې ، یو ساعت وروسته چې بریتیا بیرته راستنه شوه نو د ورايه په خندا وه ، کله چې ترې قاسم دهغې دخندا علت وپوښت نو هغې ورته وویل:

« زموږه بلنه ومنل شوه ... د رومیل څخه ما لا د پخوا څخه اجازه اخستې وه. مقدس پلار به زموږ په بلنه سبا شپه زموږ سره د ډوډۍ خوړلو له پاره تشریف راوړي.»

قاسم هیله نه درلوده چې ډیمونان به دومره ژر دغه بلنه ومني. هغه داسې انگیرله چې هغه به دخپلو مصروفیاتو له مخې دې بلنې ته څو ورځې وروسته وخت ټاکي. اوس نو چې قاسم څه کول غوښتل باید ډیر ژر

بی تر سره کړې وې. هغه سمدلاسه خپلې کوتې ته ولاړ او دخپل سامان څخه یی څه قیمتي اشرفی را وویستلې، او په یوه کڅوړه کې یی واچولې او بریتا ته یی د ورکولو له پاره راوړې.

«واخله خورې! مقدس پلار ته ما بلنه ورکړې ده او په دې بلنې باندې به ټول مصارف هم زه ورکوم.» قاسم ډیره هڅه وکړه چې بریتا هغه اشرفی واخلي خو بریتا یې داخستلو څخه انکار وکړ او ورته یی وویل: «مونږ ته خجالت مه راکوه.... مونږ تا د دې کور یو غړې او زه دې خپل ورور گڼم. ته دا اشرفی دخپله ځانه سره کیږده.»

قاسم هغه اشرفی بیرته واخستې او په ډیرې محتاطې لهجې سره یی بریتا ته وویل: «اوس زه تیار یم چې تاته خپله قصه واوروم. که ته یی مناسبه وگڼی نوزه به درته دخپل زړه راز ووايم. زما قصه ډیره په زړه پورې هم ده او دردناکه هم....»

قاسم قصدا دغسې تجسس پیدا کول غوښتل. د بریتا زوې بیرون په انگړ کې لوبې کولې او قاسم دبریتا سره په برنده کې په یوې لوبې چوکۍ ناست و، د قاسم د تجسس نه ډکې لهجې دبریتا په زړه پورې والې نور هم ورزیات کړې و. دهغه زړه درزیده او له ځانه سره په دې فکر کې وه چې: خدای خبر مورگن یعنې قاسم به هغه ته د څه قصه کوي... په دې خاطر یی قاسم ته وویل:

«هو، هو، ولې نه..... ته ولې د دومره تکلف نه کار اخلي؟ زه په پوره غور سره ستا قصه اوریدل غواړم.»

قاسم بریتا ته په ډیره مینه وکتل او بیا یی ورته وویل: «خورې! اصلا خبره څه دا ډول ده چې ما ته یی ستا ترمنځ ویل د شرم احساس راپیدا کوي....»

کله چې قاسم دخپلې درواغو د قصې دپیل کیدو دمخه دشرمیدو نوې اداکاری وکړه نو بریتا ورته په زوره زوره وخنډل: «او هو هو! ته خو شرمیږې... داسې څه خبره شوې ده چې ته پرې شرمیږې؟... داسې بریښي چې زما د ورور په زړه کې کومه ماجبینه پټه شوې ده....»

بریتا دقاسم دهیلو سره سم خبره کړې وه. قاسم خپل سر د شرم څخه ټیټ کړ او بیا یی په همدې لهجه باندې وویل: «تاسه یی درک کړې ده.... رینستیا هم ما د یوې البانوی پیغلې مارسي سره ډیره مینه درلوده، دا پیغله نه یواځې ښایسته او حسینه وه بلکه ډیره ذهینه او د پوهې خاونده هم وه... خو هغه زما څخه جدا کړل شوې ده..... اوس به ته ډیره حیرانه شې چې درته ووايم چې ستا همدې مقدس پلار ډیمونان هغه له ماڅخه را جدا کړې ده.....»

قاسم د خبرو په دوران کې لږ څه تم شو، ځکه چې بریتا دحیرانتیا څخه ټوپ کړ او په لږ څه لوړ او ازی وویل:

« او هو هو! داسې بریښي چې ته مقدس پلار دمخکې نه پیژني دا خو ډیره بده خبره وشوه... ته خو ما هغه ته دخپل ورور په خیر ورپیژندلې یی... اوس چې هغه له تاسره وویښي ، نوتابه وپیژني.. نوزه به هغه ته له تاسره د خپلې خپلولۍ کومه پیژندگلوي وړاندې کوم....»

خو قاسم هغه تسلي ورکوله او ورته یی وویل: «بریتا خورې! ته مه اندیښمنه کیره.... ته خو زما د قصې د اوریدو دمخه وویږیدی. اول خو ته زما خبره واوره..... ډیمونان خو ما پیژني خو دومره مې نه پیژني چې زما هم مه خور لڼه شته او که نه. هغه دخپلولۍ اړیکې چې تانېولې هغه په خپل ځای سهي دي.»

«خو که چیرې تا ډیمونان د پخوا څخه پیژنده نو زه دې دهغه دېلنې نه مخته ولې بې خبره پریښوم» زه خو درته همدا خبره کوم... شاید چې تاته به معلومه وي چې دویم بطریق اعظم نژدې اوه کاله مخته د «اورنې ، ابانیې او بوسنیا» په سیمو کې اوسیدلې دې ، دادهغو ورځو خبره ده چې هغه په البانیه کې اوسیده او زه هم هملته وم. هلته ماته د یوې شاهي کنیزې مارتها د لور مارسې سره مینه پیدا شوه ، خو فادر ډیمونان د البانیې پادشاه سکندر بیګ له پاره هغه له ما څخه یوړه. اودهغې مور مظلومه یی ووژله. خو مارسې د سکندریګ خواته هم نه ده ور رسیدلې ، بلکه بې درکه شوې ده. دهغه وخته راهیسې اوه کاله تیر شوي دي اوزه یی په لټه کې یم. زه په حقیقت کې قسطنطنیې ته دهمدې له پاره راغلې یم ، فادر ډیمونان ما ډیر ښه پیژني ، په دې خاطر زه نه غواړم دهغه مخې ته ورشم. زه غواړم چې ته په خپله خوښه دهغه څخه په دې اړه پوښتنه وکړې او دمارسې د درک د مالومولو هڅه وکړي.... بریتا ، ته خو زما خور یی . اوخویندې د ورونو له پاره هر راز قرباني ورکوي....»

بریتا د قاسم خبرې په ډیر غور سره اوریدې. کله چې خبره پای ته ورسیده نو هغې یو دم وویل: «واخله.... دا کومه ستونزمنه خبره ده.... ته داسې پلانونه جوړوي... زه به نیغ په نیغه د فادر ډیمونان څخه وپوښتم چې مارسې چیرې ده ، که چیرې فادر ته معلومه وي نو هرومرو به یی ووايي....»

قاسم د بریتا په سادګۍ باندې وخنډل ، ځکه د ډیمونان د ذهن څخه خبره ویستل اسانه کار نه و ، هماغه و چې قاسم دخپل ځانه جوړه شوی قصه د اول نه تر اخره پورې بریتا ته واوروله. په دې قصه کې داسې ډیر ځایونه هم راغلل چې د بریتا دسترګو نه ورته اوبښکې ولاړې. دقصې ټول مقصد همغه و چې قاسم مخته بیان کړې و. خو جزئیات او تفصیل یی ډیر په زړه پورې و. او بریتا په ډیره دلچسپۍ سره هغه اوریده. قاسم هغې ته دا تأثر ورکړ چې هغه ته د ډیمونان کړچار مشکوک ترسترګو کیږي.. او په ډیره سنجول شوي توګه یی وویل:

«سهي ده. زه ستا په ټوله خبره وپوهیدم. اوستا له پاره دهر څه کولو ته تیاره یم. خو په یوه خبره مې لا تراوسه سر خلاص شوې نه دې چې زه د فادر تر مخه مارسې څه ډول را یاده کړم. اودهغه څخه حقیقت را وسپړم..... اوته به څه کوي؟ ...ایا ته په دې دعوت کې گډون نه کوي؟ که گډون ونه کړې نو خبره به ټوله خرابه شي....»

دبریتا پوښتنې په خپل ځای سهي وې ، هغه و چې قاسم هم ورته ځوابونه وویل : « بریتا ، خورې ! ته ولې اندیښنه کوي .. زه به د ډیمونان نه تر هغه وخته پورې پټ پاته شم ، ترڅو چې تا ترې د مارسې په اړه خبره نه وي را ویستلې . کله چې هغه د مارسې په اړه خبره وکړي ، زه به هم مخته راشم او په دعوت کې به ګډون وکړم او خپله خاص تحفه به هم چرچ ته نذرانه کړم . زه ډاډمن یم چې هغه وخت به تاسې ټول زما ددې تحفې په کتلو سره حیران پاته شئ . پاته دا شوه چې ته به څه ډول د فادر ډیمونان تر مخه د مارسې خبره راو سپړې نو واوره !...»

دا دخبرو هغه ځای دې چې قاسم یې د ډیره وخته راهیسې انتظار کاوه . اودهمدې فکر په بنسټ یې ډیمونان ته د خوراک بلنه ورکړې وه . قاسم په خپلو کالیو کې لاس ورننویست . یوه ډیره ښکلې ګوته یې راوویسته . چې په شنه غاړه یې د صلیب ښه کڼدل شوې وه دا هغه ګوته وه چې مارتها خپلې لور مارسې ته ورکړې وه . او مارسې بیا په خپلې اخري لیدنه کې هغه ګوته قاسم ته ورکړې وه . قاسم دا ګوته بریتا ته ورکړه او په پلټونکي لهجې یې ورته وویل :

بریتا خورې ! دا ګوته ماته مارسې پخپله راکړې وه ، دا دهغې د مور مارتها ګوته ده . خو اوس به دا ته په ګوته کوي . کله چې ته د فادر ډیمونان تر مخه کینې نو هغه به ددې ګوتې په کتلو سره هرو مرو له تا څخه پوښتي ، خو ته دا یاد لره چې ته به ددې ګوتې په اړه هغه ته څه ځواب ورکوي .

قاسم چې خبره بس کړه . نو بریتا ترې په ډیرې پلټونکې لهجې سره وپوښتل : « هو ! راته ویی وایه چې زه به د فادر ډیمونان تر مخه ددې ګوتې په اړه څه وایم ؟»

اوس نو قاسم بریتا ته وویل : ته به فادر ډیمونان ته وایی چې دا ګوته ما د قسطنطنیې په بازار کې اخستې ده کله چې فادر ډیمونان ته دا محسوس شي چې دا ګوته ستا تر سترگو دومره ارزښتناکه نه ده او ته یې د قصې څخه بلکل بې خبره یی ، نوزه ډاډمن یم چې هغه به له تا څخه دا ګوته وغواړي ... ته بې شکه هغه ته ګوته ورکړه په دې توګه به هغه لمړی . په خپله تاته د مارسې په اړه بیان وکړي او که هغه بیان ونه کړ نو بیا به هم مونږ زیان نه وې کړي ، ځکه چې مارسې ژوندی ده او فادر ډیمونان ته دهغې په اړه پوره پوره معلومات شته . هغه به دا ګوته هرو مرو مارسې ته ورسوي ، په دې توګه به مارسې ته هم ډاګیزه شي چې ګوته دکومه ځایه راغلې او څه ډول دې ته بیرته را رسیدلې ده او که ته غواړې نو د ګوتې د ورکولو دمخه به فادر باندې دا شرط ولګوه چې ددې ګوتې په اړه درته قصه وکړي

دا خو نیغه خبره ده نه ستونزمنه او نه نغښتې ایا داسې کولې شي ؟ زه ډاډمن یم چې هغه به هرو مرو څه وایی . اوزه به یې ددغې دریچې څخه د اوریدلو هڅه وکړم او یا به یې وروسته له تا څخه وپوښتم .

قاسم په دې پوهیده چې ډیمونان د چې د کوچني والي څخه د مارسې کورته راته او دمارتها سره یې ډیر ژور اړیکې درلودل نو هرو مرو به دمارتها داگوته وپیژني. اوکله چې بریتا په دې اړه خپله بې خبرې څرگنده کړي او ورته ووايي چې داگوته یې په بازار کې رانیولې ده. نو هغه به حیران پاته شي او که چیرې تر اوسه پورې یې د مارسې سره اړیکې وجود ولري نو په ډاډمنه توگه به داگوته مارسې ته د ورنیولو له پاره تر لاسه کړي... او همدا به هغه وخت وي چې بریتا ترې د مارسې په اړه خبره را برسیره کړي. اوس نو بریتا هم په دې مسئله کې ډیره دلچسپې پیدا کړې وه، هغه په ټول پلان پوه شوې وه او د قاسم سره یې د پوره کومک لاس ورکړې و.

د بلې ورځې د شپې پورې وخت په قاسم باندې ډیر سخت تیر شو، نن رومیل هم دهمدې دعوت په خاطر کورته وختی راغلې و. بریتا هم د ډیمونان د خوراک له پاره تر ټولو ښه غذا تیار کړې وه. تر څنګ یې د مقدس پلار د راتلو په خاطر خپل کور هم ډیر ښایسته کړې و، هغه د ډیمونان د ناستې له پاره په هغه خونه کې ځای جوړ کړ چې په ترڅنګ کمره کې یې د ډیمونان خبرې په ډیره ښه توگه اوریدل کیدای شوې. ځکه په منځنې دیوال کې د لرګي یوه دروازه وه او هغې قاسم ته ددې دروازې په اړه ویلي و. قاسم هم پوره ډاډمن شوې و چې بریتا ورسره پوره مرستې ته ملا تړلې ده.

د لمر د پریوتو لږ څه دمخه، قاسم چاته د څه ویلو پرته د رومیل د کوره ووت. او دکلي څخه لږ څه لرې د کجورود ونو تر شا ودرید. هغه کولې شو ددې ونې د تنې څخه د اړتیا په وخت کې ډیمونان تر څارنې لاندې ونیسي. د ونې سره دهغه د دریدو انداز بلکل عام اوساده شاته و.

هلته په کور کې رومیل د بریتا څخه وپوښتل: «او هو!.... مورګن چیرې ولاړ. هغه خو تر اوسه پورې همدلته ولاړ و....»

«هغه د اړتیا وړ سامان د اخستلو له پاره وتلې دې. ژر به بیرته راستون شي.»

بریتا په دې پوهیده چې قاسم د څه له پاره ددې ځایه ولاړ. بریتا د مقدس پلار ډیمونان د راتلو تر مخه په ځان اوبه تیرې کړې، پاک کالې یې واغوستل او ځان یې پوره ښایسته کړ، تر څنګ یې د ښې لاس په گوته یې د مارسې گوته ورننویسته. هغه تیاره شوه او بیرته کمرې ته راغله. نورومیل ترې په خدا کې وپوښتل:

«واه قسمته!.... نن د مقدس پلار د راتلو په خاطر مونږ ته هم ستا د ښایست او ښکلا دکتلو چانس تر لاسه شو...»

بریتا ورته په خدا شوه. خو رومیل دهغې په گوته باندې ددې نوې گوتې په کتلو ورڅخه وپوښتل: «او هو!... دا څه دي؟ دا دومره ښکلې گوته دې د کومه کړې؟.... ایا اخستې دې ده؟...»

بریتیا سمدلاسه گوته د بل لاس په گوته پاکه کړه او ویی ویل: «هو! په ډیر مناسب قیمت مې را نیولې ده. مایې چې کله بنایست وکوت نور او مې نیوله.»

نن د رومیل زوی سلطان مراد هم د باغونو شهزاده معلومیده. بریتیا د ډیمونان له پاره ډیر بڼه خوراکونه جوړ کړي و. په هغوی کې د اوزې د وړیتوکړو ورنونو څخه نیولې د مرغابیو تر وړیتو غوښو پورې هر څه موجود و.

دلمر د پریوتو څخه لږه شیبه وروسته د ایاصوفیا د سپنیوپردو لرونکې مخصوصه گاډۍ، درومیل د کور مخې ته ودریده، لا تر اوسه پورې تیاره دومره نه وه راخپره شوې، قاسم د ونې د ډډ تر شا دمیلمنو جایزه اخسته. تر هر څه لمړۍ دوه ځوانې راهبانې د گاډۍ څخه راکیوتې او دهغوی تر شا چې کوم شخص د گاډۍ څخه خپله پښه لاندې کینسوده نو دهغه په کتلو سره د قاسم ټول حسونه سره را ټول شول. د قاسم هر رګ د قهر او غصې څخه رپیده. دهغه تر مخه دهغه پخوانې دښمن ابوجعفر ولاړ و، که هغه غوښتلې نو هغه کولې شو چې مخته راشي او خپل دښمن ابوجعفر هملته له منځه یوسي. خو د صبر څخه یې کار واخست.

ابوجعفر بطریق په ډیر بڼه لباس ملبس و. دا د ایاصوفیا مخصوص لباس و. د ابوجعفر سره راغلې دواړه ځوانې راهبانې هم د ایاصوفیا په مخصوص لباس کې راغېستې وې. دهغوی په سرونو باندې د سور رنګ سکارف (دستمال) تړلې و. او دهغوی د حرکاتو څخه څرګندیده چې هغوی د ابوجعفر سره کارونکې او دهغه د خاصو راهبانو څخه دي. دوی ټول دننه ولاړل. د چرچ خاصه بګۍ د رومیل د کور تر مخه ولاړه وه. د بګۍ کوچوان څو قدمه مخته ولاړ او خپله بګۍ یې په یوه ازاد ځای کې ودروله، اود بګۍ د اخري برخې څخه یې شنه واښه را وویستل او د بګۍ آسونو ته یې واچول، دا بګۍ دوه تکړه او غښتلیو آسونو پورې تړلې وه. دوی ټول دننه ولاړل او دهغوی د دننه تللو څخه پوره وخت تیر شوې و، په دې وخت کې قاسم هم د هغې ونې د ډډ څخه په ډیر احتیاط سره راووت، قاسم په ډیره بې پراهیۍ سره مخته راغې او درومیل د دروازې شاته را ورسید. اوبیا په ډیره بیړه ډیوډۍ ته ورننوت. لا تر اوسه د ډیوډۍ مشال نه و روښانه شوې. قاسم د یوه کوچ څخه د دننه ځای څارنه وکړه، ټول خلک په خونه کې په خپلو خپلو ځایو ناست و. قاسم په پوره احتیاط سره ولاړ او تر څنګ خونې ته ورننوت. دلته هم لا تر اوسه پورې مشال نه و روښانه شوې. خو دمیلمنو خونه د درې څلورو چراغونو په واسطه روښانه شوې وه. ددې ځایه دمیلمنو د خبرو اوازونه په پاکه توګه تر غوږو راتلل.

قاسم د یوې دروازې د سوري څخه هغوی کتلې شول. په دې خونه کې ډیمونان، دهغه راهبانې، رومیل او بریتیا ټول ناست و. د سولتن په لاسو کې د گلونو یوه گیلډۍ وه چې لږ وروسته یې دمقدس پلار تر مخه وړاندې کړې وه او دهغه نه یې ډیره مینه تر لاسه کړې وه. قاسم هغه وخت ډیر ډاډمن شو چې ویی کتل چې بریتیا بلکل اندیښمنه نه ده. او په ځانګړې توګه هغه وخت کې، چې ډیمونان ترې وپوښتل:

« او هو ! زموڼډ گرانې لور بریتا هغه شتمن ورور چیرې دې چې دمقدس جنگ له پاره موڼډ ته نذرانه راکول غواړي او دچا له پاره چې موڼډ دغه بلنه منلې ده...»

رومیل په بیرې ځواب ورکړ « مقدسه پلاره ! مورگن د بریتا کوچنې ورور دې..... موڼډ فکر کاوه چې ستاسې په راتلو کې به پوره ځنډ راځي ، په دې خاطر هغه د څه سامان داخستوله پاره بازار ته تللې دې. خوتاسې ډیر ژر را ورسیدئ په دې خاطر موڼډ ستاسې تر مخ د مورگن په نه موجودیت باندې خجالت باسو.

« نه زویه !... تاسې ته د خجالت د ویستلو اړتیا نه شته... هیڅ خبره نه ده... موڼډ به دهغه انتظار وکاږو.»

کله چې ډیمونان دا خبرې کولې نو بریتا قصدا د مارسي گوته په خپلو گوتو کې خوځوله ، په ښکاره توگه هغه داهر څه دارادې پرته ترسره کول ، د ډیمونان سترگې سمدلاسه د مارسي په گوته و نښتې ، خو اول یی څه خاص محسوس نه کړل ، بریتا د ډیمونان تر مخه په پوره ادب او درنښت سره ناسته وه. قاسم په زړه کې بریتا ته دعاوې کولې ، خو لږه شیبه همغه څه وشول چې گمان یی کیده. د گوتې د بیا بیا خوځولو په اساس د ډیمونان فکر د یادونو پخوانیو دریچو ته ولاړ. او یو ناڅاپه یی په ذهن کې څه را وگرزیدل. هغه ته د مارتها گوته را په زړه شوه.....

او هو !... دا خو هماغه گوته ده چې البانوي کښیزې مارتها به هر وخت په گوته کوله... داسې انگیرل کیده چې هغه ته د پخوانیو وختو قصې راپه یاد شوې دې. دهغه دماغ سخت ټکان وخوړ. او په حیرانتیا سره یی د گوتې په لور کتل پیل کړل. هغه په دې فکر کې ونښت چې د مارتها گوته د بریتا لاسو ته څه ډول را ورسیده. دهغه شاطر ذهن یو ناڅاپه سیخ شو او د بریتا دغه بلنه یی د یوې بلې زاویې څخه هم و څارله. خوبیا یی هم صبر و نه شو اوبلاخره یی د بریتا څخه وپوښتل:

« گرانې لوري !... زه وینم چې د خپل لاس د گوتې سره په پرلپسې توگه لوبې کوې ، داسې بریښي چې دا گوته درته ډیره گرانه او محبوبه ده..»

د ډیمونان د پوښتنې انداز دهغه د شیطاني ذهن غمازي کوله. بریتا په خپلو هڅو کې بریالی شوې وه. ډیمونان د مارسي گوته پیژندلې وه. بریتا د ډیمونان خبرو ته بلکل عام او معمولي ځواب ووايه.

« مقدسه پلاره !... ددې گوتو د اخستو یوازې څو ورځې کیږي ، زما په گوته کې لږ څه تنگه ده. په دې خاطر یی کله کله هسې بې له فکره دسهي کولو هڅې کوم.....زه دخپل دغه حرکت په اړه بښنه غواړم»

اوس نو بریتا د گوتې خوزول پریښول ، او د ډیمونان سره د راغلیو راهبانو په لور یی توجه وکړه. خو د ډیمونان ذهن په پوره توگه د مارسي د گوتې سره را نښتې و. بریتا ورته ددې گوتې د اخستو خبره کړې وه په دې اساس د

ابوجعفر ټول غیر ضروري شکونه لرې شول. خو اوس هغه په دې فکر کې شو چې دا ګوته دلته قسطنطنیه ته څه ډول را ورسیده. اوبیا څنگه بریتا ته تر لاسه شوه. هغه ټول هر څه له یاده وویستل او ذهن یی د اوو کالو پخوانیو یادونو لورې ته ولاړ. بریتا د نوو ځوانو راهبانو سره په خبرو کې بوخته وه. په همدې وخت کې ترې ډیمونان یو ځل بیا وپوښتل:

«لورې! که زه له تا څخه څه وغواړم.... نو ایا ته به یی مونږ ته عنایت کړې؟»

رومیل د ډیمونان د خبرې څخه نا ارامه شو او د بریتا ګوتې ته یی په غور سره وکتل. خو بریتا په ډیره ښه توګه ډیمونان ته ځواب ورکړ.

«ولې نه! مقدسه پلاره! ددې مقدس جنگ له پاره زه خپل ځان قربانولو ته هم تیاره یم.... تاسې حکم وکړئ»

«ماته د مقدس جنگ له پاره نه، بلکه د خپل ځان له پاره یو څه په کار دي»

رومیل اوس د پخوا څخه نور هم زیات حیران پاته شو. هغه په دې فکر کې شو چې اسماني پلار ته خو په نړۍ کې دهیڅ شې اړتیا نه پېښیږي، بیا دا بشپړ بریتا څخه څه غواړي. په همدې وخت کې بریتا یو ځل بیا خپله خبره تکرار کړه.

«مقدسه پلاره!..... تاسې زمونږ له پاره اسماني پلار یاست. د خپلو دنیاوي بچیانو څخه څه غواړئ؟ زه ددې غوښتنې له پاره په پوره نا ارامۍ سره انتظار کوم»

ډیمونان سخت را نښتې و. بریتا هم همداسې خبره کړې وه چې هغه پرې حیران کړي. دا سهې وه چې د یوه راهب له پاره چې ددنیوي مسایلو سره هیڅ ډول اړیکې نه لری نوبیا هغه د بریتا څخه څه غواړی. خو ډیمونان د بریتا څخه د ګوتې د غوښتلو په اړه اخوا دیخوا کیده. ځکه دا د ښځینه ګوتې له پاره جوړه شوې یوه کوچنۍ ګوته وه. او د فکر وړ خبره وه چې د یوه نارینه راهب له پاره به د داسې ګوتې سره څه دلچسپې وي.. حال دا چې نارینه راهب یوې خواته، د چرچ راهبانې ښځې هم زیورات نه اغوندي. اوبیا هغه ته د مارسي ددې ګوتې د غوښتنې هیڅ جواز نه و چې هغه د دفاعي خزاني له پاره کومکونه راغونډوی. خو هغه پخپله بریتا ته ویلي و چې هغه د خپل ځان له پاره ترې یو څه غواړي.... د بله اړخه دا ګوته دومره ارزښتناکه هم نه وه چې د دفاعي خزاني له پاره یی ترې وغواړي. هغه په همدې فکر کې و چې د ګوتې خبره څه ډول رامنځته کړي.... د لږ ځنډ وروسته یی اوږده ساه واخسته اوبیا یی په خدا کې وویل:

«په اصل کې ستا دا ګوته زما له پاره د ډیرې دلچسپۍ سبب ده. لمړۍ خوراته دا ووايه چې دا دې دکومه ځایه اخستی ده؟»

روميل په پرلپسې توگه په حيرانتياو کې ډوب پاته و. هغه دخپلې بښځې بريتيا په لور په پلټونکو سترگو کتل، بريتيا وويريده هغې به څه ويلې وای چې گوته يی دکومه ځايه اخستې ده. خو خپله اندېښنه يی پټه کړه اوسم دلاسه يی وويل: «دا گوته ماتير کړسمس د غير ملکې سوداگرو څخه په يوه دکان کې اخستې وه. مقدسه پلاره! په دې کې به څه راز وي؟»

«ددې گوټې ځانگړتيا داده چې دا يسوع مسيح ديوې ريښتونې خدمتگارې گوته وه..... او هغه ديسوع مسيح په دين باندې قربان شوې ده..... يعنې شهيد شوي ده... دهغې نوم مارتها و. او هغې يوه لور هم درلوده.....»

ډيمونان د همدې خبرې وروسته خاموشه شو او د قاسم ساه دهغې په سينې کې گرميده. قاسم غوښتل چې ډيمونان ژر تر ژره د مارسي په اړه څه نورې خبرې هم وکړي. په بې صبرۍ سره يی اړخه بدلاوه را بدلاوه. د بله اړخه بريتيا هم نا ارامه وه. ځکه چې ډيمونان د مارسي په اړه په خبرو خبرو کې تم شوې و. بلاخره بريتيا په خپله ترې وپوښتل:

«مقدسه پلاره!.... ماته خو دومره نه وه معلوم چې دا گوته به دومره عظيمه او ستره و څيږي. مقدسه پلاره! زه داگوته تا ته نذرانه کول غواړم. خو که تاسې را ته په دين مسيح باندې د قربان شوې مارتها په اړه لږ څه هم وواياست. ځکه تاسې دهغې د يادولو وروسته خاموشه شوي. زه هم ديسوع مسيح وينځه يم. تاسې ماته دهغې عظيمې بښځې او دهغې دلور په اړه هرو مرو څه وواياست.»

ډيمونان د بريتيا دخبرو د اوريدو وروسته په ژورو سترگو هغې ته کتل. دهغه په سترگو کې مکاران ځلا راپيدا شوه. معلوم نه ده چې هغه په کومو فکرونو کې ډوب و خوييا يی هم د لږ شيبه خاموشۍ وروسته يوه اوږده ساه واخسته او ويی ويل:

«دهغې لور مارسي هم د خپلې مور په څير د عيسوی دين ريښتونې خادمه ده... او د ايا صوفيا مقدسه راهبه ده. ما همغې راهبې ته د تحفې په خاطر دغه گوته له تا غوښتې ده...»

ډيمونان د شونډو لاندې په خدا کې دا خبره وکړه.. دهغه دخبرو په واسطه بريتيا او روميل دواړه سخت متوجه شول، بريتيا ترې په حيرانتيا سره وپوښتل:

«څه؟؟... دايا صوفيا مقدسه راهبه؟؟... دهغې څه نوم دې؟؟... مقدسه پلاره! زه دهغې عظيمې مورد لور او د سترې مارسي زيارت کول غواړم.....»

«سستير ميری..... دهغې نوم سستير ميری دې. د تيرو اوو کالو راهيسې مارسي په ايا صوفيا کې دراهبې په څير دنده ترسره کوي... خو دلته هغه د مارسي په نوم څوک نه پيژني، ټول ورته سستير وايی..... يواځې څو پخوانيو

خلکو ته دهغه پخواني نوم معلوم دې. د چرچ نورې راهباني ورته سسټر ميري وايي اودا دهغې مذهبي نوم دې
 د ډيمونان دخبرو دپاي ته درسيډو سره سم بریتيا ترې په ډيرې جذباتي توگه وپوښتل: «اوه! ...بي چاره سسټر ميري! ...زه به دا گوته خامخا دهغې په خدمت کې د وړاندې کولو له پاره تاسې ته نذر کړم»

خاوس د ډيمونان سره دراغليو راهبانو په سترگو کې حيرانتيا او استعجاب را ځليده. بریتيا د همدې خبرو په وخت کې دخپلې گوتې څخه دمارسي گوته را وويسته او په لاس کې يې و نيوله. بيا پاڅيده او په ډير درنښت سره يې هغه گوته ډيمونان ته وړاندې کړه. ډيمونان هم په ډيره احساساتي توگه دمارتها دغه يادداښتي گوته واخسته.

د لږڅه وخت لپاره په خونه کې پوره پوره چوپتيا حاکمه وه. بيا ډيمونان په خبرو پيل وکړ او د مارسي اومارتهې ټوله قصه يې بریتيا او په خونې کې ناستو خلکو ته تکرار کړه... دا هغه نازکه وخت و چې قاسم د څنگ دکوتې څخه وتلې و. هغه، هغه وخت چې دمارسي نوم يې دسسټر ميري په نامه واوريډ نو د کوتې څخه ووت. کله چې دهغه غوږونو قسطنطنيې ته دمارسي دژوندۍ اوسلامته رارسيدلو خبر واوريډ نو په وجود کې يې د جوش او احساس په خاطر لږزه راغله.

د خپل محبوب څخه دلرې کيدو غم او درد نن يو ځل بيا را ځوان شوې و. ځکه، هغه دمارسي ډيره زياته مينه اومحبت کاوه. دهغه په فکر کې هم نه و چې مارسي په قسطنطنيې ته ژوندۍ او سلامتته را رسيدلې وي. هغه داسې انگيرله چې هغه يې اوه کاله دمخه البانيې ته ورې ده اوبيا هملت چيرې بې درکه شوې ده. خو کله يې چې واوريډل چې مارسي دقسطنطنيې داياصوفيا په چرچ کې ده نو د بدن وينښتان يې ودريدل... هغه اوس دخپلې مارسي سره کتلې شول... مارسي چې کله دهغه سره وويني نو څه ډول احساس به کوي. همدې دردناکه پوښتنو هغه سرشاره کړې و. اوس نو هغه ته د څنگ په خونه کې د کيناستو اړتيا نه وه. هغه سمدلاسه راپورته شو او په پوره احتياط سره نه يواځې د کمرې څخه بلکه د ټولې حويلۍ څخه بيرون را ووت. اوس يې خپل بل قدم اخست. اوبل قدم يې لږ څه وروسته را ډاگيزه کيدونکې و.

دبله اړخه هلته په خونه کې هغه نازکه حالات را مخته شوي و چې دبریتيا ترمنځ يې د قاسم ټولې پټې را برېښې کړې وې. قاسم خو تللې و خود مارسي د اصلی قصې په اوريدلو سره دبریتيا دپښو څخه زمکه بيرون تللې وه. قاسم ددومره اوږده پلان د جوړولو په وخت کې دا خبره له ياده ويستلې وه چې کله چې ډيمونان بریتيا ته دمارسي اصلي خبره وکړي نو دقاسم ټول رازونه به را برېښي شي. او اوس خو بریتيا ټوله قصه اوريدلې وه. ددومره ستر راز د خبريدو وروسته دهغه بدن ټول لږزیده او سر يې په گرزیدو راغلي و. هغه د ډيمونان څخه اوريدلې و

چې څه ډول مارسې د يوه مسلمان عسکر قاسم بن هشام په فريب کې راغلې وه ، ډيمونان ورته دا هم ويلې و چې په لمړيو کې هغه مارسې له ځانه سره راتېنېدولې وه ، خو تر څنگ يې ډيرې نورې خبرې پټې کړې وې . ديمونې په توگه دا يې ونه ويل چې هغه په «اورنه» کې شل کاله د ابوجعفر په نامه اوسيده ، بلکه برعکس ډيمونان خپل ځان د اورنه د يو پادري په څير وښود . او دا يې وويل چې هغه وخت هغه په اورنه کې د باج ورکونکو او عيسويانو د پادري په څير هلته اوسيده .

تراوسه پورې بریتيا په دې فکر کې وه چې هغه ددې خلکو تر مخه د مورگن راز را برسیره کړي او که نه . په همدې وخت کې د کور دروازه چا وټکوله . په خونه کې ټول خلک سخت متوجه شول ، په دې وخت ډيمونان په حيرانتيا سره وويل: «ايا ستا ورور کور ته د راننوتلو په وخت دروازه ټکوي او بيا راځي؟»

ددې پوښتنې په ځواب کې بریتيا او روميل دواړه حيران پاته شول . روميل سمدلاسه پورته شو او د کور د دروازې په لور ولاړ ترڅو ويني چې څوک راغلې دې ؟ خو بریتيا تر اوسه هم په مخمصي کې راگير وه . هغې دا فکر کاوه چې په دغه څنگ کوټه کې مورگن پټ ناست دې د بله اړخه دهغه ټول راز را برسیره شوې دې ، له ځانه سره يې فکرو کې چې هسې نه چې مورگن د خپلو رازونو د رابرسیره کيدو وروسته وتلې وي ، هغه ډيره خفه او غمژنه هم وه ځکه مورگن ورته خور ويلې و . او په همدې خورولۍ کې يې ورته درواغ ويلی و او دخپل مقصد له پاره يې ترې کار اخستې و . بریتيا د ويني غړپ کړې و . خوپه خوله يې د څه ويلو جرئت نه کاوه . لږه شيبه وروسته روميل بيرته راستون شو ، دهغه په لاسو کې يوه زېره څرمنيزه لفافه وه ، دا د بازنطینی دربار ځانگړې لفافې وې چې د پيغاماتو د لېږدولو له پاره به يې استعمالولې . ډيمونان د څرمی لفافې په کتلو سره حيران شو او سمدلاسه يې د روميل څخه وپوښتل: «دا څه دي ؟ ... دا خود شهنشا هله اړخه پيغام ښکاري ؟ ... چار اوړ ؟»

ډيمونان ډير بې صبره شوې و . روميل لفافه ډيمونان ته ورکړه او ويی ويل:

«ستا کوچوان ته کوم سپاهي ورکړې وه .»

ډيمونان ته په لمړي ځل دا ډول اتفاق ور په برخه شوې و چې د قسطنطنيی پادشاه هغه ته په څرمي لفافه کې ليک ور استولې و . هغه په دې کار ډير حيران هم و . ځکه چې دا ډول لفافې به هغه ته د دربار څخه اوه کاله مخکې هغه وخت چې هغه په اورنه کې و راتلې . سمدلاسه يې لفافه پرانسته ، او دهغې څخه يې څرمنې کاغذ را وويست او ژر ژر يې ولوست . دا ريښتيا هم د شهنشا پيغام و . که څه هم مهر يې لږ څه پخوانې شوې و خود ليک په پاې کې اصلي مهر لگيدلې و . په ليک کې راغلی و:

مقدس پلار ، ډيمونان !

دا شهنشاهي پيغام دې ، چې ته همدا اوس ، په همدې وخت کې د قسطنطنیې د شهنشاه قيصر ، قسطنطين ، په خدمت کې حاضر شې ، په ډيرې مهمې او پتې مسئلې باندې د خبرو له پاره تاسې دلته رابلل کيږئ.

فقط

شهنشاه قسطنطين

د ډيمونان ذهن د حيرانتيا څخه نور شکيده ځکه ترننه پورې ورته داسې کوم پيغام نه وراغلې . لمړۍ خو د شهنشاه قاصد د ډيمونان سره د کتلو نه مخته بيرته نه ستنیده . اوبيا دا لمړۍ ځل و چې شهنشاه هغه په داسې بيره خپل ځانته باله . خو څرميزه لفافې او د شهنشاه مهر دا ډاگيزه کوله چې ليکنه ريښتوني ده . ډيمونان يوه لمحہ هم ځنډ مناسب و نه گاڼه او را پاڅيد ، هغه د خوراک له پاره روميل او بريټا څخه بښنه وغوښته او بيا يې د شهنشاهي پيغام عذر وړاندې کړ او دهغوي څخه يې د تللو اجازه واخسته او دخپلو بښينه راهبانو ملگرو سره يو ځای د شهنشاه دمحل په لور روان شو .

دا چې ما بنام څه وخت شروع شوې و او شپه څه وخت پيل شوې وه ، خو کله چې ډيمونان دخپلو راهبانو سره د روميل دکوره ووت نو په کوڅه کې پوره تياره خپره شوې وه . کوچوان دکليسا د ځانگړې بگۍ ددروازې سره تيار ولاړ و . ډيمونان د کوچوان ددې تيار دريدو په اړه هغه ته په زړه کې افرين ووايه . او کوچوان ته يې د څه ويلو پرته د بگۍ شاتنۍ پرده پورته کړه او په بگۍ کې سپور شو ، راهبانې هم دهغه سره يو ځای سپرې شوې . ډيمونان په گاډۍ کې د کيناستو سره سم کوچوان ته په لوړ اواز وويل :

« د شهنشاهي قصر په لور ولاړ شه »

بگۍ د قسطنطنیې په سرکونو ځغلیده . ډيمونان نن د پخوا څخه ډير نا ارامه و . نن دهغه شپږم حس هغه د نامعلومه پيښو څخه خبراوه . او اوس دمارسي دگوتې او د شهنشاه د ليک وروسته خو هغه نور هم ډير احساساتې او نا ارامه شوې و .

ناڅاپه يې احساس وکړ چې دهغه دغه د پردې بگۍ په کوم وړان سرک باندې ځغلي . ډيرزيات انديښمن شو او ويی ويل ... دا څه دي ؟ ... کوچوان مونږ کومې لورې ته راوړو ؟ دا سرک خو د شاهي محل لورې ته نه ورځي . بلکه د ښار اسيایي برخې ، کومې لورې ته چې ابنايي فاسفورس دي ، ور ځي ، ددې لورې خو قسطنطنیې ته کوم گواښ نه دې متوجه .

د ډيمونان بگۍ اسونو د هوا سره خبرې کولې او په همدې لورې روانه وه. ډيمونان ډير وار خطا شوې و. او اوس هغه دا محسوسوله چې دهغه شپږم حس د کومو خطراتو په اړه هغه ته خبر ورکاوه. هغه په ډيره اندېښنه د گاډۍ کوچوان ته ورغږ کړ. کوچوانه... کوچوانه... کوچوانه...!»

خو که کوچوان واي نو دهغه غږ به يې اوريدلې واي. دهغه کوچوان اوس په دنيا کې موجود نه و. دهغه لاش د نوي کوچوان تر پښو لاندې پروت و.

اوس نو ډيمونان کوچوان ته غږ کول بند کړل او خپل خنجر يې را وويست. او غوښتل يې ددې خنجر په واسطه د کوچوان کار و خلاص کړي. هغه په روانې گاډۍ کې دخپله ځايه پورته شو او د بگۍ مخکينۍ پرده يې خپري کړه. په دې وخت کې ددواړو راهبانو رنگ د زير لرگي په څير ژير شوې و، ډيمونان د بگۍ مخکينۍ پرده و څيرله او غوښتل يې د کوچوان پورې ځان ورسوي. او غوښتل يې د شا له اړخه پرې حمله وکړي. خو څرنگه چې کوچوان په دې وخت کې قاسم و... او هغه ددې ټول پلان جوړونکې و نو په دې اساس ددې کار څخه لا تر مخه خبر و. کله چې ډيمونان د شا له اړخه په قاسم باندې وار وکړ نو قاسم يوې لورې ته ښکته شو او د ډيمونان گذار خطا ولاړ. خو ډيمونان پخپله د قاسم په ځواکې راپريوت، قاسم سمدلاسه په خپل ښي لاس دهغه څټ راتاو کړ، اوس نو بگۍ هم د ښار ديوال ته ورتږدې شوې وه. قاسم سمدلاسه په خپل چپ لاس د بگۍ داسونو واگې رابښکودې او لږه شيبه وروسته بگۍ تم شوه. قاسم د ډيمونان څټ دومره سخت نيولې و چې ډيمونان ونه تواند په هغه باندې دخپل خنجر بل گذار وکړي. قاسم خپل مخ په تور نقاب کې پوښلې و. په دې خاطر ډيمونان قاسم ونه شو پيژندلې. کله چې بگۍ و دريده نو قاسم د ډيمونان د خنجر لاس و مروړه، د ډيمونان خنجر د بگۍ په منځ کې ولويد... راهبانې دومره ويريدلې وې چې ددې ځايه دوتلو او تېښتې هيمت يې هم له لاسه ورکړې و. اوبيا دا ټول هر څه په ناڅاپي توگه مخته راغلي و.

قاسم د ډيمونان څټ په همغسې سختۍ سره نيولې و، د بگۍ څخه يې رابښکته کړ او د ديوال په لور يې ورتيل و. واهه، هلته د ديوال د تېرې سره د ډيمونان دسر دلگيدو نه وروسته ډيمونان هملته لاندې پريوت. اوس نو قاسم خپله توره راويستلې وه. معلومه نه ده چې د قاسم توره به د څومره کالو راهيسې د ډيمونان وينو ته تېرې وه، دهغه ډيمونان، چې شل کاله هلته د عثماني سلطنت د ستر خطيب په څير يې په سلطنت کې د بغاوتونو د راپارولو له پاره هڅې کړې وې او مسلمانانو ته يې فريب ورکړې و اوبيا يې د قاسم ورنډار سکينه د همدې بغاوتونو په پايلو کې شهيده کړې وه. د قاسم په ذهن کې دهغه ټول جرمونه راگرزیدل خو د ډيمونان د ژولو تر مخه قاسم دواړه راهبانې د بگۍ څخه رابښکته کړې او د ډيمونان سره يو ځای د ښار ديوال ته ودرولې. اوس هغه غوښتل ابو جعفر ته د مرگ سزا ورکړي خو په هغه يې د پريکتنده وار کولو نه مخته دخپله مخه نقاب پورته کړ.

اوس نو قاسم د ډيمونان مخته ولاړ و.... دواړه پخواني اشنايان داو و کالو وروسته يو دبل مخې کې ولاړ و .
ډيمونان سمدلاسه قاسم و پيژانده ، بيا ورته قاسم وويل:

« ابو جعفره ! ته به په يقين سره ما پيژنې ، ماتاته ويلي و چې ستا مړينه زه په خپله توره ليکم . اوس گوره ، زه دخپلې ژمنې د پوره کولو له پاره ستا ښار اوستا کور ته راغلې يم اوستا تر مخه ولاړ يم ... داخلي ځل له پاره دخپلو گناهونو څخه توبه وکړه . ځکه چې ستا گناهگاني ډيرې زياتې دي ، شوني ده چې ددې توبې په واسطه به يې څه درته وېښل شي .»

د ډيمونان ټول جسم سخت لړزیده . ځکه نن ورته دخپلې مړينه په اړه سل په سله ډاډ ورپه برخه و . هغه د قاسم په مخکې په ژړا او فرياد سره وويل:

« قاسم بن هشامه دخداي له پاره ما مه وژنه ماته بښنه وکړه ... ته چې له ما څخه څومره دولت او شتمني غواړې زه بې درکولو ته تيار يم خو ماته بښنه وکړه»

خو قاسم دلته د ذاتي بدلې اخستلو له پاره نه و راغلی . او ه راغلی وې نو دهغه د ژړا او فرياد په واسطه به يې هغه ته بښنه کړې وې . هغه خو د يوه ډير ستر مقصد له پاره دلته راغلی و . او هغه د ډيمونان په وژلو سره تر سره کيده . قاسم د ډيمونان د ژړا او فرياد لورې ته هيڅ توجه و نه کړه او په يوه گذار يې د ډيمونان کار پاې ته ورساوه . د ډيمونان سره لاندې د ښځينه راهبانو په پښو کې ولوید . هغوی يو وارې چغې او سوري جوړې کړې ، اوس نو قاسم ته يو ناخوښه کار کول هم ور په غاړه و . هغه بايد دغه دواړه ښځينه راهبانې هم له منځه يوسي ځکه چې دهغوی څخه دراز د راڅرگندیدو ويره وه په همدې اساس يې زړه سخت کړ او دواړه ښځينه راهبانې يې هم يو په بل پسې له منځه يوړې . بيا يې دهغه ځايه د راستنيدو نه مخته د ډيمونان کالي ولټول او دمارسې گوته يې ترې بيرته راواخسته ، ددې وروسته قاسم يو ډير عجيبه کار وکړ ، دخپله جيبه يې د رومن کتولیک يو صليب راوويست ، دا صليب د سرو زرو څخه جوړ شوې و . هغه يې د ډيمونان په لاس کې داسې ورکړ لکه د مړينې څخه مخته چې ډيمونان د قاتل سره لاس و گريوان شوي وي خو وروسته يې هغه د ډيمونان د لاس څخه بيرته واخست او د يوې راهبې په لاس کې ورکړ په حقيقت کې ددې راهبې لاش په يوې داسې زاوې کې غورزیدلې و چې په قاتل باندې يې حمله را څرگندیده . اوس نو قاسم دخپله کاره فارغه شوې و . خپله توره يې په تيکې کې کيښوده ، خپل کالي يې لرې کړل ځکه هغه په وينو ککړ شوې و ، هغه ددې کاليو لاندې نور کالي درلودل اوس نو قاسم د بگۍ څخه يو آس را پرانست او پرې سپور شو ، لږه شيبه وروسته هغه د ښار په لور بيرته ور روان و . د ښار د منځه د تيريدو په وخت کې قاسم دخپل په وينو ککړ لباس څخه چې په لاسو کې يې نيولې و ، ځان خلاصول غوښتل . کله چې د ښار گنده لښتي ته ورسيد نو په دې لښتي کې يې خپل په وينو ککړ لباس ور واچاوه . دهغه ځايه د لږ څه تلو وروسته يې دبگۍ آس هم په يوې تيارې کوڅې کې پريښود ، اوس نو قاسم

سره د په وینو ککړې تورې پرته بله څه کومه نښه نښانه نه وه پاته. قاسم فکر وکړ چې توره به هلته په کور کې پاکه کړي.

قاسم ته نه وه معلوم ، چې په بریتیا باندې څه ډول انقلاب تیر شوې دې. ځکه بریتیا دهغه د اصلیت څخه خبره شوې وه. خو قاسم په پوره بې خبرۍ سره دکور په لور روان و. نن قاسم دخپل مشکل اوستونزمن پلان لمړۍ برخه په ډیره نښه توگه پای ته رسولې وه. قاسم نن هغه وخت دکوره ووت چې دمارسي ذکر یی واورید ، تر هر څه دمخه یی دشهنشاه یو جعلی لیک کوچوان ته ورکړ او ورته یی وویل چې دا لیک فادر ډیمونان ته ورسوي. اوبیا دا جعلی لیک هم په حقیقت کې دشهنشاه یو پخوانی لیک و چې اوه کاله مخته شهنشاه د ډیمونان په نامه لیکلی و. په هغه وخت کې قاسم په اورنه کې شاهي سراغ رسانه و. اودالیک یی لاسو ته ورغلې و ، خو هغه وخت ډیمونان د اورنه څخه تنبیدلې و. قاسم یوه ورځ مخته همدا لیک دخپلو کالیو څخه را وویست اود یوه تیزې پترۍ په واسطه یی دهغې لیکې خرابې کړې او په ځای یی په لاطینی ژبه کې څه نوې کرښې پرې وښکلې. اوپه دې توگه قاسم دشهنشاه اوه کاله پخواني خط په ډیره نښه توگه استعمال کړې و.

کله چې قاسم دا لیک کوچوان ته ورکړ ، نو پخپله د بگۍ شاته پټ شو او کوچوان یی تر څارنې لاندې ونيو. کوچوان نیغ ورغې اود رومیل دکور دروازه یی وروټکوله..... اوبیا کله چې کوچوان د لیک د ورکولو نه وروسته بیرته راستون شو نو قاسم پرې حمله وکړه او گردن یی ورمات کړ.

دا ټول هرڅه سهي و ، خو قاسم دبریتیا د زړه نه بې خبره و. بریتیا په دې وخت کې هم په خپله بستره باندې پرته وه او ددردمن زړه ددرد د هیرولو هڅې یی کولې. د سترگو یی اوبسکې راتلې ، دهغې تر څنګ ولاړ رومیل ډیر اندیښمن و ځکه چې هغه دحالاتو د حقیقت نه بې خبره و. په دې اساس یی دبریتیا څخه په ډیر قهر وپوښتل:

« بریتیا ، نور نو بس دې. تا مقدس پلار ته دخوراک له پاره بلنه ورکړې وه څه وشول که هغه دمجبورۍ له مخې زمونږ دعوت و نه خوړ.... دمورگن په اړه هم غم مه کوه. هغه خو هسې هم اواره انسان دې. د سهار نه تر ماښامه پورې دښار کوڅه کوڅه لتوي.... پریرده چې راشي... نن به یی زه پوښتنه وکړم.»

د رومیل اخري خبره د بریتیا په زړه باندې لکه د نشتر په خیر ولگیده. هغه په دې پوهیده چې مورگن به له دې وروسته بیرته دلته راشي. هغه خو یو مسلمان جاسوس قاسم دې. هغه غوښتل چې د فادر ډیمونان څخه اصل قصه واورې ، هغې ته بلکل دا ډاگیزه شوې وه چې هغه مورگن نه بلکه مسلمان جاسوس دې ، هغې دا فکر هم کاوه چې که چیرې قاسم یی کورته راشي نو څه ډول عکس العمل به ورته ښیئ ، دهغه زړه دا ویل چې هغه باید ووژل شی ، ځکه چې مورگن ورته په درواغو خور ویلي و. او فریب یی ورکړې و.

اوبيا دروميل خبره سهي وختله. لږه شيبه وروسته بریتا دخپل کور په دروازه باندې همغه مخصوص ټکار احساس کړ چې قاسم به د راتلو په وخت کې کاوه. یو ناڅاپه یی راتوپ کړ او کیناسته. زړه یی په زوره زوره درزیده..... بیا یی دا فکر وکړ چې ایا هغه دغه مسلمان جاسوس وژلې شي... خو هغه دا هر څه د رومیل څخه پټول غوښتل. هغه په همدې کشمکش کې وه چې رومیل قاسم لاس نیولې خونی ته راننویست..... د بریتا سترگې په قاسم و نښتې سمدلاسه په خپله بستره باندې را پاڅیده او کیناسته. سولین په همدې بستره دخپلې مور سره یو ځای په خوابه خوب ویده و..... شپه ډیره تیره شوې وه. اوس نوبریتا قاسم ته همداسې په زیر سره کتل. قاسم د بریتا د پرلپسې تیزو کتلو څخه وویرید او هغه یی ځانته یو گواښ وگاڼه.

«بریتا خورې! خیریت خودې؟..... داسې بریښې چې د مقدس پلار دعوت ډیر ژر پای ته ورسید. ما به څه کړې و. زه خو ددې ځایه د لږې شیبې له پاره ولاړم خو کله چې بیرون ووتلم نو هغه وخت حیران پاته شوم چې د رومن کتولیک پادریان مې وکتل چې په ښار کې ازاد گرزېږي او دخپل مذهب په لور خلکو ته بلنه ورکوي، ددې حالاتو په کتلو سره زه ډیر غمژن شوم او دهغوې څخه د یو څو سره مې بحث پیل کړ. همدا علت دې چې پر ما نا وخته شو. دلته په راتلو سره را ته څرگنده شوه چې پر ما نا وخته شوې دې، ځکه دلته راڅخه دعوت هم تیر شوې و.»

د قاسم دخبرو په اوریدو سره خورومیل خندل خو د بریتا په مخ کې کوم بدلون رانه غې. او راغلي به څنگه و. ځکه هغه خو اوس د ټول حقیقت څخه خبره شوې وه. بریتا په ډیر غور سره د قاسم په لور کتل..... قاسم شرمنده شاتنه شو او خپلو اړخونو ته یی کتل..... بلاخره یی وویل: «بریتا خورې! داسې بریښې چې ته له ما څخه ډیره زیاته ناراضه شوې یی. زه له تا څخه د زړه له کومي بڼه غواړم او ژمنه کوم چې په راتلونکې کې به تا له ځانه نه خفه کوم.»

خو بریتا د ټس نه مس نه شوه. یعنې په حال کې یی کوم بدلون رانغې. اوس نو قاسم ته هم اندېښنه زیاته شوه او فکری یی وکړ چې هرو مرو کومه خبره شته. را وگرزید او رومیل ته یی وکتل. خورومیل په خپل همغسې سادګۍ سره ولاړ و او خوله یی د خدا نه وازه وه..... قاسم یو دوه قدمه وروړاندې شو او د بریتا تر څنګ ودرید. اوس نو هغه د بریتا په سترگو کې ور لیدل، دلته خاموشي نه وه، بریتا یواځې په خپلو شونډو خاموشه وه. خو سترګې یی؟..... سترګې یی د درد، تکلیف، غم او اذیت له لاسه ډیرې سختې شوې وې. قاسم د لمړي ځل له پاره دا احساس کړه چې د بریتا دغه قهر او غضب دکوم علت پرته نه دې. هرو مرو کومه داسې خبره شوې ده چې بریتا پرې دومره په غضب شوې ده. اوس نورومیل هم تر یوه حده پورې بدل شوې و. قاسم یو قدم نور هم ورمخته شو..... او خپل یولاس یی ور اوږود کړ او د بریتا په اوږه یی کیښود تر څو هغه راضی کړی. خو بریتا داسې یو حرکت

وکړ چې قاسم اورومیل یی دواړه حیران کړل. بریتا دغم او غصې ډک انداز کې لاس را اوږود کړ او قاسم یی دگريوانه ونيوه او په سختۍ سره یی رابښکود او په چغو چغو کې یی ورته وویل:

« درواغجنه ، مکاره ، دوکه بازه.....تا د یوې خور اعتماد ته دوکه ورکړې ده.....اوبیا ریښتونې خور ته زه به هیڅکله هم تا ونه ښم.....زما دسترگو خوا شه...»

بریتا ډیره په غصه وه ، سلگۍ یی وهلې..قاسم بیا بیا درومیل په لور کتل ترڅو هغه ورته اصل خبره وکړي..خو رومیل ته هم دخبرې حقیقت نه و څرگند . نو قاسم ته به یی څه ویلې وای. هغه پخپله دخپلې ښځې ددې حرکت څخه حیران شوې و خوبیا هم ډیر ژر رامخته شو او بریتا یی تر کنترول لاندې راوړه. او تسلي یی ورکړه :

« بریتا !.....بریتا !..... ځان سنبال کړه په تا څه وشول.....څه خبره شوې ده ؟ چې ته په مورگن باندې دومره په غضب شوې یی.؟ ماته یی هم ووايه ...بریتا !.....بریتا !.....»

خو بریتا داسې ښکاریده لکه هیڅ چې نه اوري. هغه د رومیل په ورمخکۍ کیدو باندې د قاسم گریبان پریښود . خو سختې سلگۍ یی وهلې او ژړل یی. بیرته ولاړه او په بستره باندې کیناسته. رومیل یی هم تر څنگ کیناست. په همدې وخت کې قاسم وویل:

« داسې بریښي چې د بریتا خور طبیعت ډیر خراب دې. پریږده چې پر ما د خپل زړه پراس را وکارې. هغه ماته په قهر ده. پریږده چې خپله غصه وکارې...»

رومیل هسې په یوه بې نومه شانتنه توگه د قاسم لورې ته وکتل. قاسم ته هم ډیره عجیبه شانتنه ښکاره شوه. د بریتا سلگۍ نورې و دریدې. قاسم نور هلته خبل ځان غیر ضروري احساساوه ، دهغه ځایه راووت او خپلې خونې ته ولاړ. تر هر څه لمړۍ یی خپله توره د تیکې څخه را وویستله او د ټولو د سترگو پټه یی ښه پریمنځله. اوس نو هغه بلکل صافه او پاکه وه. هغه د ابوجعفر او دهغه د ملگرو دوژلو اخري نښه هم له منځه یوړه. بیا یی توره راواخسته په دیوال یی وځړوله او بیا په پوره ارام سره ویده شو. بیرته کورته د راستنیدو وروسته د بریتا د کړچار په کتلو سره قاسم ډیر اندیښمن شوې و.....یا الهي دا څه پیښ شول.. په همدې فکر کې وه چې په بریتا باندې څه وشول؟ خو هیڅ ځواب یی په ذهن کې نه راگرزیده. په همدې فکرونو کې ډوب تر یو وخته پورې اوخت را اوخت ، او کله چې ورته خوب راغې نو د خوب په ښایسته وادیو کې یی سترگې پټې کړې.

بریتا ډیر زیات ژړلې و. په دې اساس یی د زړه ټول قهر او غضب د ژړا سره له منځه تللې و. هغې تر ډیره پورې ژړل ، رومیل تر ډیره پورې دهغې سر په خپل زنگون ایښې و او ورڅخه یی پوښتل چې اخر تر څه وخته پورې به ژاړي او تر څه وخته پورې به په مورگن باندې په غصه وي. خو بریتا رومیل ته هیڅ هم نه ویل نه غوښتل. یواځې همدومره یی وویل او خاموشه شوه:

«روميله !.....بس ما پريږده چې پريوځم..... زما سر ډيرزيات دردمن دي...»

روميل بریتا په بستره باندې پریښوده.... او په پوره مینه یې دهغه په سر زور کاوه.... لږه شیبه وروسته بریتا په خواږه خوب ویده شوې وه.

خو رومیل ته خوب نه راته. هغه به بیا اړخ بدلاوه. دهغه په ذهن کې د بریتا الفاظ راگرزیدل.... درواغجن، مکاره، فريبی، دوکه بازه... تا یوې خور ته دوکه ورکړې دي... هغه په دې فکر کې وه چې اخر مورگن بریتا سره په څه کې دوکه کړې ده؟ تر یوه وخته پورې همداسې و او بیا د خرگوش په خوب ویده شو.

خو نیمه شپه وه چې درومیل سترگې خلاصې شوې.... خپل اړخ یې بدلاوه نو حیران شو چې خپل ښځه په بستره ونه کتله، بریتا به چیرې وي؟... هغه په فکر کې شو. او بیا معلومه نه شوه چې دهغه په زړه کې به څه اندیښنې راتوکیدلې وې چې راپورته شو، کیناست او بیا په ډیره پټه توګه دخپلې کمرې څخه راووت، هغه غوښتل بریتا پیدا کړي دهغه په زړه کې دا راگرزیدل چې هرو مرو کومه خبره شته. هغه تر ټولو دمخه د مورگن کمرې ته ورغې.... او کله یې چې وکتل چې بریتا په ریښتیا هم د مورگن په کوټه کې ده نو په زړه کې یې ډول ډول اندیښنو سوږه وکړه، په ډیر احتیاط سره یې قدم اخست ترڅو د قدم څخه یې کوم اواز را پیدا نه شي، لږه شیبه وروسته هغه د قاسم د کوټې نه بیرون د کرکۍ سره ولاړ و. ددې ځایه هغه د کمرې دننې حالات کتلای شول ځکه په کمره کې مشال روښانه و. رومیل وکتل چې بریتا د قاسم دبسترې سره نژدې ولاړه ده او قاسم تر اوسه په بستره پروت دي، د رومیل زړه ددې منظري په کتلو سره په درزهار شو اوسا یې په سینه کې سوزیدله... ځکه هغه د مشال په رڼا کې د کوټې دننه حالات په ښه توګه کتلای شول... هغه وکتل..... چې بریتا..... په قاسم باندې ور پریوځي... او بیا د قاسم د سینې په لور ورښکته کیږي....

د رومیل شونډې او حلق وچ شوي و.... ځکه معلومه نه ده چې بریتا د قاسم په سینې باندې دورښکته کیدو څخه څه مقصد لري.... بیا بریتا په ناڅاپي توګه راپورته شوه.... ښې لاس یې په هوا کې پورته کړ، رومیل ته د بریتا په لاسو کې یو ځلانده خنجر تر سترگو شو. خو هغه هیڅ هم نه شو کولای.... ځکه چې بریتا په خپل خنجر باندې.... گذار کړې و.... بریتا دخپل ورور په سینه باندې د خنجر گذار کړې و، په دې وخت کې رومیل خپلې سترګې بندې کړې، ځکه چې دا دهغه په زغم کې نه وه چې د مورگن په څیر یو روزل شوې عسکر دې دیوې ښځې په لاسو په داسې خوب کې ووژل شي... خو هغې هیڅ هم نه شو کولای. هغه خو د نور څه د کتلو له پاره راغلې و.... خو دلته قصه بدله تر سترگو شوه، بریتا خو مورگن وژلې و.... خودا څه و؟؟.... رومیل یو بل منظر هم وکوت.... قاسم بچ پاته شو.... هغه وخت چې بریتا د یوې خور په څیر د قاسم تندې ښکل کړ... نو همغه وخت د قاسم سترګې خلاصې شوې وې خو ځان یې بې خبره وچاوه. او کله چې بریتا د یوې عیسوي مذهبي په څیر د یوه مسلمان جاسوس د وژلو له پاره خپل خنجر په هوا کې پورته کړ نو قاسم په پوره توګه خپلې سترګې پرانستې او د

بریتا د خنجر لاس یی کلک و نیوه. بریتا په دې خاطر په قاسم ور ښکته شوې وه چې هغې په نړۍ کې همدا یو ورور درلود او غوښتل یی دې ورور ته په اخري وخت کې هم خپله مینه ورکړي. خو بریتا د قاسم د تندي د ښکلولو نه مخته تم شوې وه. هغه ته دا فکر پیدا شوې و چې هسې نه چې دغه چالاکه قاسم را بیدار نه شي، هغې خپله اراده بدله کړه او په زړه یی تیره کښوده او د مسیح د دین د پیروې په څیر یی دخپل د ښمن کار پای ته رسوه. خو قاسم لا دمخه بیداره شوې و، په دې خاطر یی په خپل وخت دهغې گذار تم کړ او په خدا را پورته شو.

«خوړې څه خبره ده؟..... له ما څخه څه گناه شوې ده؟..... چې ته دهغې گناه په بدل کې زما ژوند ختمول غواړی...»

«ته...ته... درواغجن او فریبکاره یی. تا د یوې خور باور او اعتماد ته دوکه ورکړې ده. تا ماته دخپلې مینې د درواغو قصه کړې وه او زه دې د مسیح د دین پر خلاف استعمال کړې یم. زه ستا د ژوند په ختمولو سره خپله دنده ترسره کول غواړم. زه به هیڅکله هم تا ژوندې پرې نږدم...»

بریتا ډیره په غصه وه، قاسم حیران پاته شوې و چې اخرد بریتا تر مخه دهغه راز څنگه رابرسیره شوې... هغه په همدې فکر کې و چې بریتا یو ځل بیا ورته وویلې...

«تا مارسي ته دوکه ورکړې وه. او هغه دې د مسیح د دین پر خلاف استعمال کړې وه..... او بیا دې ماته دوکه راکړه او دخپلو ناولو مقصدونو له پاره دې زه هم استعمال کړم. ماته ستا حقیقت ټول را څرگند شوې دې... ته مورگن نه یی..... قاسم بن هشام یی...»

اوس نو د قاسم له پاره د دې نه زیات پتیدل مناسب نه و. ځکه دهغې ټول رازونه را برسیره شوی و. تر یوه وخته یی خپل سرتیت کړ، بریتا ورته په ډیر غضب سره کتل... یو ناڅاپه په ژړا شوه او سلگۍ یی ووهلې.

«ما خو له تا د اهیله نه درلوده، ولې دې د هماغه لمړۍ ورځې څخه راته ونه ویلې چې ته مسلمان یی. بیا به هم زما ورور وای. زما خو مسلمانان بدې نه ایسي..... وای... یو هغه مسلمان و چې د جنگ په دوران کې یی د فاتح لښکر په څیر زما د کوچني د پیدا کیدو په وخت کې زما سره په وخت کې مرسته کړې وه، او یو ستا په څیر مسلمان وي چې زما د سادگۍ نه یی گټه پورته کړې او دیوې خور په څیر یی ماته دوکه راکړې ده.

هغې په زوره زوره ژړل. قاسم د هغې تر مخه تیت سر ولاړ و. بیایې د لمړي ځل له پاره سر را پورته کړ... دهغه په سترگو کې هم داوښکولمدوالې و. او په ډیره حسرتناکه توگه یی بریتا ته وکتل او ورته یی وویل:

«بریتا خوړې! ماته ته هیڅ ډول دوکه او فریب نه دې درکړې. زه اوس هم ستا همغسې ورور یم، ما د ډیمونان سره څه پخوانې حساب کتاب درلود. هغه نه یواځې زما د پلار او ورن دار قاتل و بلکه هلته په «اورنه» کې د شلو

کالو راهیسی د «ابوجعفر» په نامه اوسیده هغه د سلگونو مظلومو مسلمانانو قاتل هم دی هغه د کلیسا پخوانۍ خدمتگاره مارتها بیگم په خپلو لاسو وژلې ده . اودهغې لور مارسي یی راتښتولې ده ... خو که چیرې ماتاته دا خبرې پخوا کړې وې نو بیا خو به دا دومره رازونه نه راسپړیدل کیده . زما د کړچار په اساس مسلمانانو ته څه مه وایه ... زه همغه مسلمان یم چې د بوسنیا په کوڅه کې مې ستا د اولاد د پیدا کیدو چغې واوریدې اوستاکومک ته مې دروغ غاښتل هو زه همغه شخص یم اوزه تاته دا هم ویل غواړم چې ستا دهغه وخت سهیلی «ماریا» اوس زما د ورور ښځه ده اونوم یی مریم دی اوستا بوسنیایی شهزادګۍ زما ښځه ده ... اودهغې نوم حمیرا دی ... ستا باریتاکوزین اوس عباس گرزیدلې دی ... ما خو ته همغه ورځ خپله خور گرزولې وې ، په داسې حال کې چې تاته یواځې څو ورځې دمخه ورور ویلي دي . اوس ته راته ووايه ... ایا ماتاته دوکه درکړې ده؟»

په بریتیا سکنه راغلې وه ... هغه حیرانه دریانه ولاړه وه ..خوله یی د حیرانتیا نه خلاصه پاته وه . کله چې قاسم د حمیرا ، مریم او عباس په اړه خبرې وکړې نو بریتیا د استعجاب په سمندر کې ور لاهو شوه . هغه مسلمان ځوان ته چې هغې د تیرو اوو کالو راهیسی په ناسته ، ولاړه ، ملاسته ، وینه او خوب کې دعاوې کولې ، هغه همدلته دهغې تر مخه ولاړ و . که چیرې په هغې ورځ قاسم نه وای نو بریتیا به هم نه وای او نه به یی دغه د گل په شان کوچنې داسې سلامت اوروغ رمت گرزیدای . پخپله بریتیا او رومیل دخپل زوی نوم هم دهغې شپې دکومک په مناسبت سره ایښودې و ، خو اوس یی هغه ته دسلطان مراد په ځای سلتن ویلې . دا خو هم دسلطان خراب کړل شوې لفظ و . دبریتیا سترګې تراخي حده پورې پرانسی وې ، ان تردې چې دښوړپول یی هم هیر شوې و . قاسم د تیرو څو ورځو راهیسی دهغې سره په کور کې وه خو هغې نه و پیژندلې او څنگه به یی پیژندلې وې ، د اولاد دپیدا کیدو په وخت کې خو هغې قاسم په سترگو هم نه و کتلې . هغه یواځې همدومره پوهیدله چې یو مسلمان ځوان په دومره ستونزمن وخت کې ورسره مرسته کړې وه ...

دکمرې نه بیرون د ټکار اواز راغې . قاسم اوبریتیا دواړه هغه لورې ته متوجه شول دا به څوک وي ؟ ... قاسم را وگرزید اوخپله توره یی دتیکې راوویسته . خو بریتیا پوهیدلې وه ، قاسم دلوحې تورې سره بیرون وتل غوښتل خو بریتیا یی لمن و نیوله «

«وروره ! بیرون مه ځه ! داسې بریښې رومیل زمونږ خبرې اوریدلې وې ، توره دې بیرته په تیکې کې کیږده ، رومیل ستا دښمن نه دی.»

کله چې قاسم درومیل نوم واورید نواعصاب یی ارام شول ، بریتیا ورته یو ځل بیا وویل :

« وروړه ! ما وېښه. دا خبره به دې همغه لمړۍ ورځ راته کړې وای ، زه خو د تیرو اوو کلنو څخه په ناسته پاسته کې تا ته دعاوې کوم. خو ته ماته په داسې حالاتو کې تر لاسه شوې... که نن مې د لاسه څه بد پېښ شوی و نو د حشر په ورځ به مې تا ته څنگه سترگې دراپولې...»

خو پخوا تردې چې قاسم د هغې ځواب ورکړې ، رومیل د توپان اوباد په څیر کمږې ته راننوت ، په لاس کې یې لوڅه توره نیولې وه او مخ یې د غضب څخه تک سور شوې و. کمږې ته د راننوتلو سره سم یې په غرنده اواز سره وویل:

« فریب ورکونکې میلمه ! زه ستا د وژلو له پاره نه یم راغلې... زه تا ته یوآخې همدومره ویل غواړم چې سهار وختي د قسطنطنیې څخه بیرون ووځه ، مونږ چې تا ته ستا دا حسان کومه بدله درکوله ، دهغې نه موڅو ځله زیاته بدله درکړې ده. خوییا هم زه دخپلې ښځې او زوې د صدقې له پاره ستا ژوند ښم... هو که چیرې د لمر خاته نه وروسته مې په قسطنطنیې کې وکتلې نو د ټول ښار پولیس به ستاسې واچوم او تا ته به همغسې چې مناسب وی سزا درکړم.»

قاسم هم په خپلو لاسو کې لوڅه توره نیولې وه ، خو خپله توره یې د زمکې لورې ته کړې وه او بریتیا ته یې په حسرتناکه سترگو کتل. د بریتیا مخ د غم او خفگان څخه بلمنگه شوې و. نن هغه د قدرت په واسطه د یوه دردناکه منظر یوه برخه گرځولې وه. هغې ته په دواړو حالاتو کې غم او مصیبت ور په برخه کیده. رومیل غوښتل قاسم رسوا کړې او ویی کاږي.. خو بریتیا ته په حقیقت کې خپل ورور همدا نن تر لاسه شوې و. بریتیا د قاسم سره خپل ټول خفگان پای ته رسولې و ، خو اوس به یې څه کولې ، ځکه یوې لورې ته یې خاوند و او بلې لورې ته یې محسن. بریتیا په ډیره عاجزانه توګه دخپل خاوند لورې ته وکتل او منډه یې کړه دهغې په پښو کې کیناسته.

« رومیله ! دخدای له پاره قاسم ته هیڅ مه وایه. دا به ولاړ شي ، زه ژمنه کوم چې دا به ولاړ شي...»

خو پخوا تردې چې هغه خبله خبره پوره کړې قاسم ورته وویل:

تاسې اندېښنه مه کوئ.. زه له دې ځایه ځم ، زه د سهار پورې هم نه پاته کیږم. زه همدا اوس له دې ځایه ځم خو دتلو تلو په وخت کې یوه خبره ضرور کوم او هغه دا چې « ماتاسې ته هیڅ ډول دوکه نه ده درکړې. زه ډیر ستر مقصد لرم او تاسې به یې ډیر ووينئ. زه به تاسې تل یادوم. او که چیرې مونږ قسطنطنیې ته د فاتح په څیر راغلو نو زه به تر ټولو لمړۍ له تاسې سره دکتلو له پاره راځم...»

اوس نو له دې ځایه د قاسم له پاره تلل مناسب و. ځکه چې اوس ورته رومیل د تللو اجازه ورکوله. خو کله چې سهار رومیل ته د ډیمونان او دهغې دراهبانو د وژلو خبر تر لاسه شي نو شونې ده چې هغه وخت به قاسم ته د

بيرون تللو اجازه هم ور نه کړي.. خو قاسم ددې نه ډاډمن و چې که روميل د ډيمونان د وژلو خبر واوري نو بيا به يې هم د افشا کولو څخه ډډه وکړي.. او که نه هغه به په خپله په کې راگير شي.

شهنشاه به په ډاډمنه توگه هغه ووژني ځکه چې هغه په خپل کور کې د سلطان يوه خطرناک جاسوس ته د ځای د ورکولو دروند جرم کړې و. همغه و چې قاسم خپل سامان را پورته کړ او دروميل د اصطلل نه يې خپل آس راپرانيسټ او د شپې په تياره کې روان شو. بریتا اوروميل هغه په ډيرو دردناکو سترگو کوت هاپ ... دا مذهب څومره ستر دیوال گرزیدلې دې. د دواړو خواو انسانان یو بل غواړي خو مذهب لکه دسیسی د دیوال په څیر ددوې تر منځ حایل دې. بریتا د قاسم د جدایی منظرو نه شو کتلې، سلگې یې وهلې او دخپلې کوتې په لور یې منډی کړې.. قاسم روميل ته هم په اخري ځل وکتل او دهغوې دانگړ ددروازې څخه بیرون شو....

بله ورځ سهار د ډيمونان او دهغه سره یو ځای د راهبانو د وژلو خبر په ټول ښار کې له لکه د اور په څیر خپور شو. دهمدې سهاره خبرې او اوازې خپرې شوې وې چې درومن کتولیک جاسوس د ایا صوفیاء ستر بطریق په ډیره وحشیانه توگه وژلې دې. ویل کیده چې ددې بطریق سره دوه راهبانې او یو کوچوان هم په ډیره بده توگه وژل شوي دي. د ښار کوچنیو کلیساو دخلکو په راپارولو کې لږ ځنډ هم و نه کړ او د ماسپینین پورې د یونانی کلیسا پنځه نوي سلمه پادریان دزرگونو خلکو سره یو ځای د شاهي مانۍ تر مخې موجود وو. د شهنشاه ساتونکې ډلې دغه مظاهرين د شهنشاهي مانۍ څخه لرې ساتل. خلکو په ډیر جوش او حذبې سره د کتولیک چرچ په خلاف نارې وهلې او د روم پاپا ته یې ښکته ځلې کولې. نن په قسطنطنیه کې درومن کتولیک چرچ ټول پادریان اوراهبان چې همدا اوس اوس د شهنشاه په بلنه را غلي و دخلکو د قهر او غضب نه پټ پراته و. دروم دپاپ ځانگړې نمایندې «کارډینیل اسیدور» په خپل د خپل ځان دخوندي ساتلو په خاطر د شهنشاه تر څنگ ناست و. د ښار پولیسو د مظاهرينو د کنترولولو هڅې کولې. خو دخلکو د احساساتو توپان همدا سې را خوتیده. وزیراعظم شهنشاه ته مشوره ورکړه چې سمدلاسه دروم پادریان بیرته واستوی، خو قسطنطین داسې کار نه غوښت چې تر سره شي. ځکه هغه غوښتل ددواړو کلیساو ترمنځ سوله او مصالحت رامنځته شي. هغه غوښتل څو ورځې وروسته د ایا صوفیا په ستره کلیسا کې ددواړو مذهبونو دخلکو ترمنځ ستر غونډه جوړه کړي او د غونډې مشري یې هم «کارډینیل سیدور» ته ورسپارلې و. خو داسې معلومیدل چې اوس نود شهنشاه په ټولو هڅو باندې سیلۍ راغلې وي. بالاخره شهنشاه مجبور شو چې پخپله د خلکو مخې ته ودریږي، هغه دخپلې مانۍ په بلخانه کې ودریده او په لوړ اواز یې وویل:

«د قسطنطنیې خلکو !

زما خبره په غور سره واورئ ! زه خو وایم چې دا هر څه چې شوي دې د عثمانیانو یو سازش دې...»

هغه په همدې توگه يوه اوږده وينا وكړه او په دې توگه يې خلك بيرته خپلو كورونو ته وليږل. خو حقيقت دا و چې دشهنشاه د وينا څخه ډير لږ خلك ډاډمن شوي و.

بريتيا او روميل د ډيمونان د وژلو د خبر د اوريدو سره سم بې هوشه شاتته شول او بيا دواړو يوه بل ته په ډيره بې وسۍ سره كتل. روميل دمذهب سره هېڅ مينه نه درلوده. په دې خاطر هغه د ډيمونان وژنه دومره جدي وانه خسته. خو بریتيا داسې وه لکه څوک چې په غشي لگيدلې وي.

هغې ته يوې لورې ته مذهب و او بلې لورې ته احساسات و. دروميل په زړه کې هرو مرو دومره انديښنه وه چې که چيرې د قتل د پلټنې مخ کې دهغه د کور لورې ته شو نو هغه به څه ځواب ورکوي ، ځکه چې دايا صوفيا سپنه بگۍ دهغوې د کور تر مخه نژدې نيم ساعت ولاړه وه خو دا به هسې يو اتفاق و چې د پلټنې مخه دهغې کورته را ونه گرزيده ، په خپله دايا صوفيا بطريق اعظم ويلي و چې ډيمونان په اخری وختو کې د يوه پادري په بلنه دهغه ځای ته ورغلې و. خو دا بې نه وويلې چې د کوم پادري په بلنه. د قاسم پلان همداسې و چې د ډيمونان د قتل يوه معما پاته شي. د قسطنطنيې پوليسو خپلې ټولې لارې گودرې و لتولې خو د قاتل په اړه يې هېڅ ترلاسه نه کړه. ان تردې چې څو ورځې تيرې شوې اود کليسا د غونډې ورځ سرته را ورسیده.

د کليساو د غونډې څخه يوازې درې ورځې مخته قاسم يو ځل بيا دايا صوفيا تر مخه ودرید. په دې وخت کې هغه په يوه سراي کې اوسیده ، او خپل کار يې لکه د پخوا په څير دوام ورکړې و. هغه په همدې ورځو کې په قسطنطنيه کې د ميشتو مسلمانو تاجرانو سره هم اړيکي غزولي و. څه پټ کارونه يې هم کړې و چې پايلې يې ډيرې ژر مخته راغلې. هغه خپل کالي هملته په سراي کې ايښودي و ، نن قاسم ايا صوفيا ته د ورننوتلو له پاره راغلې و ، اس بې هم له ځانه سره نه درلود ، په خپله غاړه يې يو ځل بيا د پادريانو صليب را څړولې و ، خو دا ځل يې د رومن کتولیک د صليب په ځای دايا صوفيا د يوناي کليسا صليب په غاړه کې څړولې و. قاسم په ساده او پاک لباس کې و ، په سري شنه قيمتي خولۍ په سرکړې وه. د چرچ په ډير ښکلي باغ کې تيریده او مرکزي دروازې ته ورسید. د دروازې دواړو خواو ته ډير ارزښتناکه کاني نصب کړل شوي و ، تر څنگ يې درويشي لرونکې ساتونکي د اوږدو نيزو سره يوځای ولاړو. دا ساتونکې د زرو کالو راهيسې د همدې تيږو تر څنگ ولاړوي او پهره کوي.

قاسم په ډيره بې پرواهۍ سره ولاړ او رچرچ ته ورننوت ، مخې ته يې يو ډير پراخه سالون راغې چې مربع شکله و.

د قاسم تر مخه ۱۷۰ ستني د « ابوالهول » په څير ولاړې وې. په سالون کې د عبادت کونکو له پاره ډيرې قيمتي چوکۍ ايښودې وې چې د ټولو مخونه د شرق لورې ته و و. ددې نه علاوه دايا صوفيا عمارت تر ډيره پورې

غځیدلې و. د سالون څلورو خواو ته دمرمر تیرې ایښول شوې وې ، په لارو کې یې د راهبانو ، اوپادریانو له پاره پراخه دفترونه جوړ کړل شوي و ، ددې سالون په دویم منزل کې ستر سترپادریان اوسیدل ، د دویم بطریق اعظم د اوسیدو څوڼه هم هملته وه. د چرچ د ټولو بنځو راهبانو داوسیدو څوڼي هم په دویم منزل کې وې ، دې راهبانو ته یې «نن» یا «سستیر» ویلې . هغوی به سپین کالی اغوستل او د کمیسونو غاړې به یې سور رنګه وې. هغه پیغلې به چې راهبانې گرزیدلې نو هغوی به د دنیا د ټولو خوشحالیو څخه یې برخې گرزیدلې. خو څوک پوهیدل چې په دې سپینو کالیو کې ملبوسې «ننې» ، د چرچ د تیاره کمرو په داخل کې خپل لباس په سور رنګ ککړوی.

قاسم ولاړ او هلته په لمړیو څوکیو کې په یوې کیناست. تر مخه یې د سیدنا عیسیٰ علیه السلام او سیدنا ابراهیم علیه السلام فرضی مجسمې نصب وې. په یوناني کلیساو کې دغسې فرضی مجسمې نصبېږي. قاسم په ډاګیزه توګه په خپل عبادت کې مشغول و. هغه تر ډیره وخته پورې په همدې حالت کې ناست و ، سترګې یې پټې کړې وې او داسې یې ښکاره کوله چې مناجات لولي. خوپه حقیقت کې هغه دمارسې په اړه فکر کاوه. ځکه مارسې په همدې چرچ کې راهبه وه. دهغه وخته چې هغه دې چرچ ته ور ننوتې و نو د ویني دوران یې زیات شوې و هغه نه پوهیده چې څه وخت به یې مارسې مخې ته راځي. هغه تر یوه ساعته پورې ټیټ سر هملته ناست و. په دې وخت کې په ناڅاپي توګه چا په اوږه باندې و ټپاوه. د قاسم وجود باندې یخني راغله. سترګې یې پرانستې ، ویی کتل چې دا دیوه زوړ فادر لاس و. دهغه په مخ باندې د شفقت او مهربانۍ ښې نښانې وې ، دا دایاصوفیا یو پخوانی زوړ پادري و. قاسم ته دهغه په کتلو سره خپل پلار هشام تر سترگو شو او په خپل زړه کې یې دې پادري ته ډیر ښه احساسات راوپاریدل. قاسم په خدا شو ، نو زوړ پادري هم وخنډل.

« ماته فادر بروس وایی. زما عمر او یا کاله دې داسې بریښي چې ته دلته میلمه یی. د کومه ځایه راغلې یی.؟ »

کله چې دې زوړ پادري قاسم ته په ډیر شفقت سره دا خبرې کولې نو قاسم ورته په ډیرې عاجزۍ سره وخنډل او ورته یې وویل « درونده پلاره ! زه د تهریس د چرچ څخه راغلې یم دیسوع مسیح په خدمتګارانو کې شامل یم ، او د خپل مرکز د پایښت له پاره دعا کوم... »

« د تهریس چرچ هغه هغه چې بشپ یی لیمارک دې »

قاسم سمدلاسه ځواب ورکړ ، « هو ! زه د عزتمند لیمارک په اجازه دلته قسطنطنیې ته راغلې یم. هغه ماته زما دراتلو په وخت کې د کلیسا بطریق اعظم له پاره یو لیک هم راکړې دې . »

د تهریس کلیسا د عثماني حکومت په واکمنۍ کې پرته وه ، هلته حکومت د عثمانیانو سره و خود تهریس ډیرکې خلک عیسویان و. قاسم په دې خاطر د تهریس نوم واخست چې هغه دهغې ځایه څخه پوره پوره خبر

درلود. دتهريس دكلیسا د بشپ لیمارک سره ډیمونان نیغ په نیغه اړیکې درلودل. قاسم د لیمارک له اړخه لیک هم پخپله لیکلې و ، د قاسم دخبرو د اوریدو وروسته زوړ پادري ډیر خوشحاله شو. او قاسم ته یی د راپورته کیدو او دهغه سره د ورغاری وټو له پاره غوښتنه وکړه. دلږ ځنډ وروسته قاسم د هغه زوړ پادري سره یو ځای د بطریق اعظم د خونې په لور روان و....

دبطریق اعظم د اوسیدو د ځای په کتلوسره قاسم سخت حیران دریان پاته شو ، ځکه دا دکوم پادشاه دخوب د ځای څخه کمه نه وه. دپادري په دورازې باندې ساتونکې ولاړ و. د دې بطریق دغه خونه په حقیقت کې یو لوی سالون و ، چې په کې یوه ستره قالینه غځیدلې وه. کړکیو ته یی د اطلس او ورینمو پردې را څړیدلې وې ، په چټ کې یی قیمتي فانوس را ځوړند و چې د قیمتي تېرو یا قوتو څخه جوړ شوې و. دپردو نه مخته وروسته د بطریق اعظم ځانگړې خادماني وې چې په خپلو خپلو کارونو کې مصروفه وې. یوه ډیره ښایسته خادمه چې د ننانو لباس یی اغوستې و، دغه زوړ بروس او قاسم دواړه له ځانه سره دبطریق اعظم د لیدلو کمرې ته یی یوړل. هغې دغه دواړه د بطریق د کمرې د ښایسته دروازې ترڅنگ پرینبول او بیرته راستنه شوه. بروس دروازه پرانسته اودننه ورننوت.

دکمرې دغربي دیوال سره یو ډیر ستر تخت ایښوول شوې و چې دواړو خواو ته یی دبطریق اعظم ښایسته خادماني ولاړې وې ، پخپله بطریق په دغه تخت باندې ناست و ، ډیر ساده لباس یی درلود ، بطریق قاسم او بروس ته د کیناستو حکم وکړ ، هغوی هم هلته په هغو ارامو کرسیو کیناستل ، بیا نو بطریق د بروس څخه وپوښتل:

« بروسه څه خبره ده ؟ څنگه راغلی یاست ؟ اودا له تاسره راغلي میلمه څوک دي ؟ »

« اسماني پلاره ! دا ځوان بشپ د لیمارک د چرچه راغلي دي چې « فادر ایرون » نومېږي. او له ځانه سره یی د بشپ لیمارک له اړخه یو لیک تاسې ته هم راوړې دي. »

بطریق سخت متوجه شو او د قاسم په لوری وکتل. اوبیا یی په سخته لهجه وویل.

« دبشپ لیمارک خط.....؟ چیرې دي هغه خط ؟..... »

بطریق اعظم په دې پوهیده چې بشپ لیمارک یواځې د ډیمونان په نامه لیکونه لیکل. خو د بدقسمتی څخه چې بطریق اعظم د بشپ لیمارک د لیکونو سره بلدتیا نه درلوده. اونه یی کله دهغه لیک کتلې و. په اصل کې دغیر ملکي جاسوسانو سره یواځې ډیمونان اړیکې درلودل. که څه هم بطریق اعظم د اسلام په دښمنۍ کې د ډیمونان څخه څو قدمه مخته و خو دعثماني سلطنت تر کنترول لاندې ټولې کلیساوي ډیمونان کنترولولې. په دې خاطر د بشپ لیمارک د لیک په کتلوسره هغه لږ څه اندیښمن شاته شو. اوپه دې فکر کې شو چې اوس به د

ټولو سیمو څخه لیکونه او پیغامات دهغه لورې ته راځي ، ځکه ډیمونان له منځه تللي و . د بطریق اعظم له پاره دا کار ستونزمن و ، په هر صورت هغه د بشپ لیمارک لیک راواخست او ویی لوست . په لیک کې راغلی و :

« د عزتمند ، مقدس پلار ! د قسطنطنیې د کلیساگانو دمشر ، د ایا صوفیا د بطریق اعظم په نوم !

..... د یسوع مسیح د دین د خادم او د تهریس د شاوخوا د کلیساگانو دمسؤل بشپ لیمارک له اړخه :... هولي فادر ! دغه ځوان فادر ایرون ستاسې په خدمت کې حاضر دې د معزز ډیمونان د شهادت نه وروسته ما د ډیر غور او فکر نه وروسته پریکړه وکړه چې دې ځوان ایرون ته هلته په ایا صوفیا کې سخته اړتیا ده .

ایرون زما په لاسو کې را لوی شوې او ځوان شوې دې او زه دهغه له اړخه هر ډول مسؤلیت منلو ته تیار یم ، فادر ایرون د مختلفو وړتیاو نه ډک ځوان دې ، چې هیله ده چې ستاسې تر سیوري لاندې په پاته کیدو سره به د هولي چرچ له پاره ډیر زیات ګټور ثابت شي ...

په مناجاتو کې د دعاو د غوښتنې سره یو ځای

فقط

د تهریس د کلیساو بشپ :... لیمارک»

د لیک د لوستلو سره د بطریق اعظم په مخ کې دلکیرو زیادښت را ته . هغه د لیک په اخر کې لګیدلی مهر ته په ډیر غور سره وکتل ، دا مهر څو ورځې مخته په قسطنطنیه کې یوه ساده شکلي زرګر ته د ډیرو پیسو په ورکولو سره جوړ کړې و . د مهر د کتلو وروسته بطریق اعظم ته لږ څه ډاډ ور په برخه شو خوبیا یی پوره تسلي و نه شوه ، په خپلو کوچنیو کوچنیو سترګو یی قاسم ته وکتل او بیا یی ترې وپوښتل :

« ګوره ځوانه ! نن سبا په قسطنطنیه کې پخوانیو پیژندګلوو کسانو ته هم د شک په سترګو لیدل کیږي ، مونږ یواځې د لیمارک د لیک په کتلو سره سره په تا نه شو ډاډمن کیدې . له تاسره بل څه داسې ثبوت شته چې هغه ثابته کړې چې ته د تهریس د کلیسا څخه راغلي یی .»

قاسم ودرید او د درنښت په خاطر مخکې لورې ته ورنښته شو او بیا یی د بطریق اعظم تر مخه غرض وکړ : « مقدسه پلاره ! تا سهی خبره وکړه ... زما سره ددې خبرې حل دادې چې تاسې ما د ایا صوفیا په بندي خانې کې بندي کړئ او په همدې وخت کې خپل قاصد ولیږئ او د تهریس د چرچ نه یی تائید راوړئ ، زه به په دې اړه هیڅ ډول شکایت ونه کړم .»

بطريق اعظم قاسم ته په ستايونکو سترگو وکتل. خودهغه مکار د ډاډ له پاره لا تر اوسه هم د څه شک لري کولو ته اړتيا وه. په دې خاطر هغه وويل:

« بلکل سهي ده همدا لاره چې تا وښووله سهي لاره ده مونږ د ليمارک څخه ستا په اړه د ځواب د ترلاسه کولو پورې تا د ايا صوفيا په بندي خانه کې اچوو.»

هغه غوښتل د قاسم عکس العمل وويني.. خو قاسم داسې کوچني جاسوس نه و چې د بطريق اعظم په جال کې راو ښلي. قاسم خپل ځان همغسې وساته. بطريق اعظم تردې پورې مخته ولاړ چې وسله وال دروازه چيان يې هم د قاسم د نيولو له پاره راو بلل. خو کله يې چې وکتل چې قاسم د ټس نه مس نه شو نو بيا بطريق اعظم و خندل او دروازه چيانو ته يې د بيرته تللو حکم وکړ او بيا يې قاسم ته په ډيره نرمه ژبه وويل:

« نه مونږ تا نه نيسو. که چيرې ته ليمارک رالېږلې يې نو يقينا چې دا به د قسطنطنيې له پاره گټوره وي ښه شو چې ته راغلې په عثماني سلطنت کې زموږ د سلگونو کليساگانو مسئل ډيمونان و. خو د ډيمونان نه وروسته مونږ ته دا ستونزمنه ده چې مونږ د عثماني سلطنت د خورو ورو سلگونو کليساگانو کار سنبال کړو که څه هم ته لا تر اوسه پورې فادر يې. او د ډيمونان ځاي نه شې نيولې خو ته به نيغ په نيغه زموږ ترلاسه لاندې د عثماني سلطنت د کليساگانو دکارو په ترسره کولو کې زموږ سره مرسته کوې. په دې اساس زه غواړم تا د خپل ځان له پاره د خارجي کليساگانو د سلاکار په څير و ټاکم. درې ورځې وروسته دلته د کليساگانو تر منځ غونډه جوړيدونکې ده نوکه چيرې په دې وخت کې د شرقي کليساگانو خبره منځته راغله نو بيا ماته ستا د مشورې اړتيا وي ، ايا ته ددې کار له پاره خپل ځان وړ گڼي ...؟»

قاسم په زړه کې د خوشحالي نه گوړې ماتولې. هغه هيڅ هيله نه درلوده چې هغه به په دومره مهم کار باندې مامورېږي ، هغه خو غوښتل چې په يوه ډول د دواړو کليساگانو تر منځه غونډه سبوتاژه کړي. په دې اساس يې سمدلاسه وويل:

« هو! مقدسه پلاره ! زه تاته همدا اوس ويلې شم چې ايډريانوپل ، تهريس ، سربيا ، بوسنيا ، واليشيا ، او د البانيا نه علاوه د اناطوليه د ساحل تر څنگ څنگ د «دي هولي ارتوډکس» څلور سوه کليساگانې دي، او دا ټولې د ايا صوفيا په واسطه کنترولېږي. او بيا دا ټوله سيمه يواځې د څلورو يوناني الاصل بشپانو له خوا سنبالېږي زه غواړم يواځې د يوه چرچ په اړه تاسې ته ، ستا سې د معلوماتو په خاطر تفصيل بيان کړم ، ددې نه علاوه د سلطان محمد خان او مسلمانانو په اړه زه هم ډير معلومات لرم تر هغې چې د عيسوي ښوونو پورې اړه لري نو د خداي په کرم چې زه په هغې کې هم دهيجا څخه کم يا وروسته نه يم پاته شوې.»

قاسم په ډیر تفصیل سره بطریق اعظم ته ځواب ورکړ. او دلمړي ځل له پاره یی د بطریق اعظم په سترگو کې ډاډ او اطمینان وکوت. دا د قاسم خوش نصیبی وه چې د غونډې د پیلیدونه یواځې درې ورځې مخته هغه په دومره لوړ مقام باندې وټاکل شو. اوس نو هغه ته په ډیر احتیاط سره په دغه منصب باندې کار کول ورپه غاړه و. خو هغه لا تر اوسه د یوې خبرې څخه ډیر زوریده او هغه دا چې هغه وارخطا و چې مارسې به یی کله تر سترگو کیږي.

قاسم په خپلو خیالاتو کې ورک و چې په دې وخت کې پرې بطریق اعظم ورغېرکې «سهي ده. ایرون زویه ! زه به دخپلې خونې سره څنگ کې ستا دخونې او د اوسیدو د ځای له پاره هم حکم وکړم. ته به دهمدا نن څخه د ټولو پیغامونو د اخستو مسئول یی. سمدلاسه خپل کار پیل کړه ترڅو مونږ د رومن کتولیک دخلکو تر مخه خپل ټول معلومات په پوره شان وشوکت سره وړاندې او په غونډه کې په پوره دبدبې سره کینو.»

زور بروس یو ناڅاپه د بطریق نه وپوښتل چې « مقدسه پلاره !..... ایا په دې غونډه کې به د قسطنطنیې پادشاه هم گډون کوي.....؟»

« هو ! شهنشا به درې وروسته دلته ایا صوفیاته راځي ، خوماته د رومی کارډینل سیدرو تر مشرۍ لاندې په دې غونډه کې کیناستل خپل سپکاوي ښکاري. په دې خاطر زه غواړم چې پخپله دشهنشا د صدارت لاندې ددې غونډې د جوړیدو وړاندیز وکړم »

د قاسم په زړه کې د خوشحالی ډیوه رڼا شوه. هغه وکتل چې ددوې ترمنځ د خپلمنځې نفرت زمکه لا د پخوا څخه تیاره شوې ده. قاسم ته یواځې د فصل کشت ته اړتیا وه. قاسم په ډیر افسوس سره وویل:

« او هو ! مقدسه پلاره ! دا ته څه وایی ؟ ایا قسطنطین ددې غونډې مشري کارډینل اسیدرو ته ورسپارلې ده. اوس خو به د رومي کلیسا خلک د خوشحالی نه په کالیو کې نه ځایږي. مقدسه پلاره ! ته پوهیږې چې د فادر ډیمونان د وژلو مسئولیت هم د همدې خلکو په غاړه دې. په داسې حالاتو کې به مونږ څنگه دا وزغمو چې کارډینل دې زمونږ ددې سترې غونډې مشري وکړي ، ته هرو مرو په دې اړه یو څه وکړه.»

په بطریق اعظم د قاسم خبرې ډیرې ښې ولگیدې. په حقیقت کې هغه پخپله ددې غونډې مشرۍ ته بلې وهلې وې. هغه د ایا صوفیا مشرو نو څنگه به یی دا زغملي وې چې د رومي کلیسا یو معمولي کارډینل ددې په شتون کې د داسې یوې مهمې اوسترې غونډې مشري وکړي. هغه خو د رومي کلیسا پنځم پوپ جان نکلسن هم دخپله ځانه ښکته گانه. نوییا به دده ترمنځه دیوه کارډینل څه حیثیت وي ؟ د قاسم دخبرو څخه هغه داسې احساس کړه چې د ډیمونان د وژلو وروسته د مشرۍ له پاره په شهنشا باندې به لږ څه فشار راوړل د پخوا په نسبت اسانه وی. په همدې خاطر یی قاسم ته افرین ووايه.

« ايرونه زويه ! زما په زړه کې خوتاته ډيرې هيلې راپيدا شوې. خداي دې وکړې چې ته په هغوې هيلو باندې پوره پوره وڅيژې. ته به داسې وکړې چې همدا نن شپه به زما د نماينده په څير د قسطنطنيې د فوځونو دمشر سپه سالار «گرانډ ډيوک نوټآراس» کورته ورشي او دهغه سره به ووينې. او هغه به د اياصوفيا د دريځ څخه خبر کړې. هغه ته ډاگيزه کړه چې د اياصوفيا د بطريق اعظم په شتون کې کارډينل سيډرو ته د غونډې مشري ورکول د اياصوفيا له پاره سپکاوي دې ، زه هيلمن يم چې سپه سالار به زمونږ ملاتړ وکړي ځکه چې نوټارس يو سخت مذهبي انسان دې او د يوناني کليسا سخت پيرو دې.

قاسم ته داسې څرگنده شوه لکه لاتري يې چې راوتلی وي ، هغه ته داسې وپريښيده لکه په ريښتيا چې د قسطنطنيې د خاتمې او د قيصر د هلاکيدو وخت رارسيدلې وي. هغه ته د رسول الله صلی الله عليه وسلم دا مبارک حديث په ياد راغې چې ويلې يې وو..... «اذا هلك قيصر ، فلا قيصر بعده کله چې قيصر هلاک شي نو دهغه وروسته به بل قيصر نه راځي ...» هغه په دې فکر کې و چې په هر قدم کې د خداي ملاتړ ورسره دې. هغه د بطريق اعظم حکم ته لبيک ووايه ، او سپه سالار نورټاس دکور په لور د روانيدو له پاره يې ځان تيار کړ. ددې وروسته بيا د بطريق اعظم او قاسم ترمنځ په ډيرو امورو باندې خبرې اترې وشوې ، نژدې يو ساعت بطريق اعظم قاسم ته ک دخپلو راتلونکو پلانونو په اړه خبرې اولار ښوونې کولې. اوبيا بطريق اعظم قاسم ته د تللو اجازه ورکړه.

د بيرته راستنيدو په وخت کې د قاسم سترگې د اياصوفيا په دروازو او ديوالو باندې گرزيدې. هغه به په هر مور کې چې راگرزیده زړه به يې ټکان خوړ..... فکر به يې کاوه چې په دغه بل قدم کې به مارسې ورسره مخ کېږي. خو مارسې ورته تر سترگو نه شوه. د بطريق خادمانو قاسم دخپلې کوتې په لور رهې کړ. قاسم ته يې يوه پراخه او هوا لرونکې خونه وروښوده چې په کې د ژوندانه ټولې اسانتياوې موجودې وې. دا د قاسم د اوسيدو ځای و ، چې اوس د تهريس دپادري ايرون ترنامه لاندې راغلې و. او د بطريق اعظم وفاداره سلاکار گرزيدلې و. لږ وخت لانه و تير شوې چې زوړ بروس له ځانه سره يوه خادمه او يو خادم د قاسم کوتې ته راوړل. او ورته يې وويل :

« بطريق اعظم دغه دواړه ستا د خدمت له پاره را استولي دي دوې به هر وخت ستا په خدمت کې حاضر وي.»

زوړ بروس ولاړ او قاسم دهغوې دواړو خادمانو څخه دهغوې د نومونو په اړه وپوښتل ، د پيغلې نوم سونيا او د هلک نوم ډيوډ و. سونيا د واليشيا اوسيدونکې وه او دمور وپلار د مړه کيدو نه وروسته په نړۍ کې ځانته پاته شوې وه. بيا د زمانې د پيښو څخه د خوندي پاته کيدو په خاطر يې هوډ وکړ چې دکوم چرچ د خدمت له پاره به ځان وقف کوي. همغه و چې اياصوفيا ته راغله. ډيوډ دجرمنۍ اوسيدونکې و چې په خپل تير ژوند کې د يوه ظالم يهودي تر لاسو لاندې را پورته شوې و ، کله چې د اياصوفيا يو پادري جرمنۍ ته ولاړ نو هغه ډيوډ ته د مسيح

ددین د منلو بلنه ورکړه ، ډیوډ چې د غلامۍ څخه نور تنگ ته راغلې و دغه بلنه سمدلاسه و منله . بشپ د غه ظالم یهودی ته د کلیسا پیسو نه رقم ورکړ او ډیوډ یی دهغه د غلامۍ څخه ازاد کړ او د ایاصوفیا په غلامۍ کې یی راگیر کړ .

سونیا یوه ښکلې نجلی وه ، کله به یی چې خندل نو دمخکې ژاملې غاښونه به یی لکه د مرغلو په څیر تک سپین ځلیدل ، قاسم دواړه خادمان په کمږې کې د اړتیا وړ شیانو په برابرولو مؤظف کړل ، او پخپله هغوی ته د څه ویلو پرته د خپلې کمږې څخه بیرون ووت . هغه ولاړ ترڅو د سراي څخه خپل ضروري سامانونه راټول او دلته یی راوړي ...

تر مابنامه پورې قاسم په ایاصوفیا کې په ډیره ښه توګه میشت شوې و . یو یو کس یی وکوت خومارسی یی تر سترګو نه شوه . نوره یی نو د صبر پیمانه ډکه شوې وه . هغه دلته د تهریس د پادري په توګه راغلې و په دې خاطر یی د چا څخه د مارسی په اړه پوښتنه هم نه شوه کولای . او په ځانګړې توګه خو یی په خپلو خادمانو باندې لږ څه باور هم نه شو کولای . ځکه چې هغوی دواړو ددې دیوه یوه قدم خبر بطریق اعظم ته ور رساوه . په داسې حالت کې به یی څه کړې وې د ډیرې نارامۍ په فضا کې راپورته شو او په خپله خونه کې ګرزیده را ګرزیده . هغه خو خپله دنده په ډیره ښه توګه مخته وړله . خو دخپل محبت قرض یی هم ورکول غوښتل . څومره یی چې ژر غوښتل خپله مارسی و ویني نو همغومره یی دمارسی د لیدلو سره واټن پیدا کیده . خو دستر مقصد د ترلاسه کولو له پاره قاسم یو ځل بیا د صبر او استقامت هوډ وکړ . هغه د مابنام د مناجاتو په بهانه دخپلې کمږې څخه ووت او د بل منزل هغه ګیلري ته ولاړ چې ډیرې قیمتي قالینې په کې خپرې شوې وې ، دغه ګیلري د چراغونو په رڼا و کې ځلیدله . ګیلری ډیره اوږده وه ، قاسم یی اخري برخې ته ورسید او بیا هلته را وګرزید او پښه نیولې شو . دلته یو ستر محراب جوړ کړل شوې و . په دې ګیلري کې چې دکومو کوټو تر مخ محرابونه موجود وو نوهغه کوټې دسترو سترو خلکو د اوسیدو ځایونه و . قاسم دلته په دې خاطر تم شو چې هغه وکتل د یوه ستر محراب په فرش باندې ګڼ شمیر ښځې راټولې شوې دي . او په یوه خاص ډول عبادت کې مصروفه وې . دوې ټولو یو ډول خاورین لباس په تن کړې و . قاسم ددې ښځو تر شا ولاړ و . دغه ښځې هملته دمحرابي برنډې په فرش باندې ناستې وې خو ددې محراب تر مخه دکوټې دروازه تړلې وه . قاسم فکر وکړ چې دا به دکوم عبادت کونکې راهب خونه وي چې ښځې مریدانې یی ترې بیرون ناستې اودهغه انتظار کوي . قاسم تر لږه وخته پورې همدلته ولاړ و او بیا په خپل فکر کې ډوب شو .

د مناجاتو نه د فراغت وروسته بیرته راستون شو ، نوییا دهغه لارې څخه را تیر شو . خدا ښځې اوس هم همغسې ناستې وې ، قاسم چې د عبادت کولو دا شکل وکوت نو ډیر حیران پاته شو ، کله چې خپلې خونې ته راغې نو سونیا په کمږه کې موجوده وه . قاسم هسې په سر سري توګه د سونیا څخه وپوښتل :

« سونیا !... دغه بل لورې.....گیلري په ښې لورې کونج کې گڼ شمیر ښځې په یوې برنډې کې سره راټولې شوې دی او ټولنیز عبادت کوي. هسې پوښتنه مې کوله چې دا څوک دي ؟ ،،»

قاسم په لمړي ځل د سونیا نوم اخستې و. دهغې په مخ باندې د خوشحالی ښې را پیدا شوې، بیا یې په ډیره معصومه توگه قاسم ته وکتل او ورته یې وویل:

« بلې! هغوې!...هغه ښځې دې چې د سسټر میري مریدانې دي. هغوې د ایاصوفیا نننې یا راهبانې نه دي بلکه د قسطنطنیې عزتمندې ښځې دي چې د سسټر میري په نوم ژوندی دي.....»

قاسم نور څه اوریدل نه غوښتل. ځکه هغه ته د سسټر میري نوم اخري لفظ ثابت شو، دهغه په شریانو کې دویني گردش نور هم تیز شو، هغه د ډیمونان څخه اوریدلې و چې مارسې ته په ایاصوفیا کې ټول خلک سسټر میري وایی، د قاسم په سترگو کې ځلا نوره هم زیاته شوه او دواړه لاسونه یې په اضطرابي توگه په حرکت راغلل. هغه دخپلو لاسو گوټې یو په بل کې سره ننویستلې او بیرته ویستلې.... او بیا دلېر ځنډ وروسته، معلومه نه شوه، چې ولې یې د سونیا له پاره غوړه مالي پیل کړه.

« سونیا ! ته خو دومره حسینې او ښایسته یې چې ته باید دکوم شرقي هیواد شهزداگۍ وې. ستا په سترگو کې د بدخشان د لعلو په څیر ځلا ده. او په شونډو دې د گلابو په څیر سوروالې. زه چې تا وینم نوحیران پاته کیږم چې خداوند به ستا په جوړښت کې څومره روښنایانې را ټولې کړې وي.....»

دا خبرې دیوه سړې له اړخه کلکه حربه شمیرل کیږي... یعنې دکومې ښځې په دام کې د راگیږولو له پاره دا اخري حربه ده. او دا ریښتیا هم اخري حربه وه. په نړۍ کې هیڅ داسې ښځه نه شته چې په خپلې ستاینې باندې خوشحاله نه شی. که څه هم دا ستاینه په درواغو، ولاړه وه او یا غیر متوقع هم وي. په هر صورت دادښځو کمزورې ده. قاسم هم د سونیا د همدې کمزورتیا نه گټه پورته کول غوښتل. د قاسم دخولې څخه دغسې ناڅاپي او پرته له هیلې ستاینه اوریدل سونیا د نشو په زانگو کې وروغورزوله. دهغې یو لاس ناڅاپه دهغې په زړه کیښوول شو او غوښتل یې په ژبه څه ووایی خو ژبه یې د څه ویلو نه وتلې وه. هغې قاسم ته دا ویل غوښتل چې....ته ولې خاموشه شوې.....وايه او همداسې زما ستاینه وکړه.... د قاسم په څیر دښه قامت او قواري انسان د قسمت خاوندانوته تر لاسه کیږي. سونیا هم په خپل بخت باندې ونازیده، کله چې قاسم دهغې هیجاني کیفیت وکوت نو پوه شو چې تیر یې په نښه لگیدلې دي. نو په دې اساس یې ورته وویل:

« سونیا ته ډیره حسینې یې او ښایسته خلک درواغ نه وایی. ماته ریښتیا ریښتیا ووايه، زما خدمت ته د رالېږلو نه مخته بطریق اعظم تاسو ته څه ډول هدایت کړی دی...»

اوس نو سونيا دموم په خير ويلي شوې وه. هغه به د قاسم خڅه څنگه خبره پته کړې وې، همغه و چې سمدلاسه يې ورته وويل چې بطريق اعظم هغوې ستا د جاسوسۍ له پاره ټاکلي دي. قاسم په زړه کې خپل ځانته شاباش وويل. اوس نو هغه غوښتل سونيا نوره هم په اعتماد کې واخلي او دخپلو خبرو په جال کې يې راگيره کړي. خو قاسم ددې يوې خبرې ډير خيال ساته او هغه دا چې هغه په خپلو ټولو خبرو کې دې لورې ته هيڅ اشاره ونه کړه چې هغه په سونيا باندې عاشق شوې دې. ځکه هغه نه غوښتل کوم درواغ خبره دخولې وکارې. لږه شيبه وروسته سونيا د زړه او ځان دواړو له مخې د قاسم په مريدۍ کې راپريوتې وه. او کله چې هغه بيرته تلله نو قاسم ترې هسې په سرسري توگه وپوښتل چې:

«او هو ! دا سستير ميري څوک ده... ايا کومه راهبه ده...؟»

« هو ! هغه يوه البانوي راهبه ده، خو د ټولو راهباو خڅه مختلفه ده. هغه چرچ ته د عبادت له پاره يوازې د يکشنبې په ورځ راځي، پاته ټول وخت په بنده کمره کې ناسته وي. داسې بريښي چې درو حانيت کوم غټ پړاو ته رسيدلې وي، ځکه کله چې هغه ليکچر ورکوي نو ټولې ښځې ورته ژاړي. د ښار ډيرې سترې سترې ښځې د سستير ميري خڅه برکت ترلاسه کوي. يقين وکړه چې په ايا صوفيا کې دهغه درنښت او قدر د «مادر سوزينا» خڅه هم ډير دې.»

قاسم په پوره دلچسپۍ سره د سونيا خبرې اوريدلې. هغه حيران و چې مارسې په دې څوکالو کې څومره بدله شوې ده. معلومه نه ده چې قاسم څه فکر کړې و چې يو ځل بيا يې وپوښتل:

«ايا دهغې په ليکچر کې يوآڅې ښځې گډون کوي نارينه په کې نه وي...؟»

«هو ! بلکل نه، هغه خود نارينه و مخې ته بلکل راځي نه، ډير وخت په پرده کې اوسيږي. هو !..... کله کله دمیلې يا کرسمس په وختونو کې په ټولنيزو عباداتو کې گډون کوي، نو کله چې د حجاب په پرته محفل دهغې مخ وويني نو د سپوږمۍ په خير روښانه مخ يې ټول محفل تر اغيز لاندې راوړي. سونيا دا اخري خبرې د شرارت له پاره په خدا خدا کې کولې.. ځکه هغې غوښتل د قاسم سره خپل ځان درسمياتو خڅه وکارې. د قاسم سره هغه ښايسته ډيره و ځنډيده او غوښتل يې نوره هم هلته دهغه سره پاته شي. خو بيا هم په پوره نازړه توب سره د دروازې په لور ولاړه او د خوشحالي نه ډک زړه سره دهغه ځايه ووتله.

قاسم ته اوس د مارسې درک لږيدلې و. ددې خبرو په اوريدو سره دهغه په زړه کې نوې اندېښنې را وټوکيدې، کله به يې فکر کاوه چې دا د البانوي کنيزې هغه لور نه ده چې دلالة شاهين په يادگار کې به يې ورسره کتلې. او کله به يې فکر کاوه چې مارسې اوس يوه باعزت او باوقاره راهبه گرزيدلې په دې خاطر به د سستير ميري خڅه دهغې بيرته مارسې ته راوړل شوني نه وي. هغه دا فکر هم کاوه چې ايا مارسې بيرته د اسلامه گرزيدلې او عيسويت

بي خپل کړې دې ، حال دا چې هغه مسلمان نه شوې وه او د اسلام لمړنی ښوونې بي هم تر سره کړې وې. خوزه بي ځواب ورکاوه چې نه. مارسي اسلام نه پرېږدي.

د سونيا د تللو وروسته ، قاسم تر ډيره پورې په همدې خيالاتو کې ډوب و. هغه په همدې کشمکش کې و چې ډيوډ ورته د بطريق اعظم په لور د ورتللو پيغام راوړ. هملته قاسم ته دا هم په ياد راغلل چې هغه خوبه نن د فوځ سپه سالار «نور تاس» سره د کتلو له پاره هم ورځي ، توپ بي کړ ، راپورته شو او د بطريق اعظم ځانگړې خونې ته ور روان شو.

د ډوډۍ په سر اختلاف

په قسطنطنیې کې د جنگ له پاره ځانونه تیارول په پوره بیړۍ سره روان و. د ښار ټولو اوسیدونکو لکه د میرپو په څیر د میوو او غلو په راټولولو کې منډې ترې وهلې. شهنشاه د غربي اروپا څخه د مرستو د ترلاسه کولو له پاره خپل تجربه لرونکې سفیران استولې و. هغه د «پوپ جان نکلسن» د ملاتړ د ترلاسه کولو له پاره د روم د کلیسا ټولې غوښتنې منلې وې او د هغې سره د یوناني کلیسا د یوځای کولو هوډ هم ښوولې و. د «وینس» او «جینوا» بحري بیړۍ د فاسفورس ابنا ته را رسیدونکې وې، په قسطنطنیه کې د یوه لکو نه زیات خلک اوسیدل، د ښار ټولو معمارانو د ښار دیوالونه ترمیمول. د اهنگرانو بازار شپه او ورځ پرانستې و او په سلگونو کارگرانو شپه او ورځ د جنگ سامانونه تیارول. په گولډن هارن کې پروت زنځیر نور هم غښتلې کړل شو، د ښار د دیوال چې څلورلس میله نیمه دایره شکله پروت و یوناقابل تسخیر دیوال وگرزید. د دیوال شاوخوا ته یو ستر خندق هم وکندل شو چې د اړتیاو په وخت کې په کې د سمندر اوبه راپریښوول کیدې شوې، په دې توګه د ښار څلورواړه خواوې اوبه ګرزیدلې. د پخوانۍ تعمیر دوه ستربرجونه چې توپونه پرې ایښول شوي و له نوي سره مضبوط او مستحکم کړل شول.

د جینوا په فوځونو کې هغه مشهور او معروف سالار هم و چې «کمانډر جان جستیماني» نومیده. نوموړې داروپا ډیر میړنې جنگجو او تجربه لرونکې سالار و. شهنشاه جستیماني ته په نا ارامۍ سره انتظار کاوه، دهغه جهاز ډیر ژر د دانیال د دروازې څخه را تیریدونکې و.

مقصد دا چې د قسطنطنیې خلکو د سلطان محمد د راتلو له پاره ځانونه پوره پوره تیار کړي و. د بله اړخه سلطان محمد خان هم په دې ښار باندې د یرغل له پاره د خپلو تیاریو په اړه پراخو کړنو کې و. په دې خاطر چې هغه د قسطنطنیې د کلابندۍ په وخت کې بلې کومې لورې ته متوجه نه شي نو د کرمانیا دامیر سره یې سوله کړې وه او دهغه لور یې ځانته نکاح کړې وه. بیا یې د هنګري د پادشاه هونیادې سره د درې کالو له پاره سوله وکړه، هونیادې د کاتولیک مذهب پیرو و او د قسطنطنیې سره دا اختلاف په اساس یې د سلطان سره سوله وکړه. په دې توګه سلطان خپل شاته د شمالي اروپا ګواښونه تم کړل، خود موریا سیمې ته یې چې هلته د قسطنطین بل ورور حاکم و د تجربه لرونکو سپاهیانو یو لښکر ور ولیږه ترڅو د اړتیاو په وخت کې دهغه د راتلو مخه ونیسي.

د فاسفورس په ابنا باندې د رومیلې کلات جوړښت هم په خپل اړه پراخ کړی و، سلطان په اورنه کې اتیا زره سپاهیان را ټول کړل. خولا تر اوسه د سپاهیانو د راټولو کار جریان درلود. ځکه سلطان پوهیده چې د قسطنطنیې د سوبې له پاره یواځې د عسکرو راټولول بسنه نه کوي. په همدې خاطر د سلطان انجیر «اربان» شپه او ورځ د

يوه ستر او تباہ کونکي توپ په جوړلو مصروف و ، تر څنگ يې د سلطان بحري بېړه هم په پوره تيزۍ سره د تکميل په لور روانه وه .

د «اورنه» په سلطاني قصر کې د کوچني معصوم شهزاده د وژلو نه وروسته دملکې سروين حالت ډير خراب شوې و . سلطان پخپله دملکې تر مخه حاضر شو او په دې پېښه يې خپل غم او ژور خفگان وښود او هغې ته يې د هر اړخه ډاډ ورکړ چې دهغې کوچني شهزاده په وژلو کې دهغه هيڅ ډول لاس نه و . د سلطان مشهور سالاران « احمدکدک پاشا» او محمود پاشا» د فوځي تياريو په لړ کې يو ډبل نه مخته روان و . اغاحسن هم ديني چري د ځوانانو د روزنې له پاره د مصنوعي ديوالونو په ورختلو او دهغو څخه د تيريدلو تمرينونه کول . په دې تمرينونو کې داغا حسن په گډون پنځه نور سالاران او دوه سوه غښتلې عسکر شامل و . اغا حسن پاته فوځ ته د غشي د ويشتلو او د تورې د وهلو د فن روزنه هم پيل کړې وه . که له يوه اړخه په اورنه کې دهر وگړي په سترگو کې د جوش او ولولې احساسات تر سترگو کيدل نو دبله اړخه په قسطنطنيه کې دهر وگړي د سترگو او مخ څخه خاورې باديدې .

قاسم د سپه سالار نور تاس ميلمستون ته ورننوت . نو دهغه پوزې ته د شرابو بوې راغې . دروازه چې قاسم ته يوه ستره څوکی وړاندې کړه او پخپله د سپه سالار نور تاس د رابللو له پاره دهغه خونې ته ورغې کله چې د پير او غټ وجود خاوند نور تاس د قاسم خواته راغې نو قاسم ورپورته شو او دهغه سره يې لاس ورکړ ، خو نور تاس د شرابو په نشه کې مست و ، سترگې يې درنې وې ، قاسم تر څنگ کينا ست اوبيا په دروند اواز سره وويل :

« تاسې د بطريق اعظم ځانگړې نماينده ياست . په همدې خاطر زه يو ځل بيا ميلمستون ته راغلم ، او که نه ستا څخه لږه شيبه مخته ما د شهنشاه د دوو کسو نمايندگانو سره پوره وخت تير کړې و »

سپه سالار همدومره وويل اوبيا لاس ور اوږود کړ او يو ځل بيا يې دخپل ځان له پاره د شرابو پيال له ډکه کړه ، د سپنيو زرو جام يې راواخست او قاسم ته يې وويل : « بده يې مه گڼه ، زه ډير زيات شراب څښم ، اوبيا په ځانگړې توگه مې کله چې د سلطان محمد خان له اړخه د حملې کولو خبر اوريدلې دې نو په ذهن مې ډير زيات دروندوالي راغلې دې په همدې خاطر ډير څښم . زه نه غواړم چې زما په زړه کې دنوې ځوان سلطان څخه ويړه راپيدا شي زه ډير تجربه کاره يم ، او ته خو ما ډير ښه پيژني ... »

دنور تاس د خبرو څخه څرگنديده چې هغه ډير زيات شراب څښونکې دې ، قاسم د دې فرصت نه گټه واخسته اوسم د لاسه يې وويل « درونده سپه سالاره ! ته يې بې شکه څښه . د شرابو د څښلو سره به ستا ميرانه دوه هومره زياته شوي هسې خو هم ته ډير مېړنې او بهادر انسان يې . ستا په شتون کې به څوک جرئت وکړي چې

د قسطنطنيې په لور سترگې راپورته کړي ، خو تا د شهنشاه د نمايندگانو په اړه ماته څه ويل غوښتل . اوستا خبرې په نيمایي کې پاته شوې....»

قاسم چې که وکتل چې نور تا د دې جام څخه هم څلور پنځه گوټه وکړل نو دخپل مطلب خبره يې ورته وکړه ، اوس نو د نور تاس نشه نوره هم زياته شوې وه ، د قاسم دخبرو په اوریدو ډير زيات خوشحاله شو ، خوشحالي په ټال کې کيناست او قاسم ته يې دهغه په ستاينې باندې افرين ووايه . د قاسم د خبرو په ځواب کې نور تاس په نشه کې به خبرو پيل وکړ:

« د شهنشاه نمايندگان !..... هو ! هغوې بې عقله په دې خاطر ماته دلته راغلي و چې له ما وپوښتي چې د جنرال جستيماني د ښه راغلاست له پاره څه ډول تيارې ونيول شي ؟ اوس ته راته ووايه چې زه د يوه کوچني کلي د قومندان له پاره لاس په سينه دريدلې شم ؟ نو تاس د قاسم په سترگو کې سترگې ورننويستي او دا خبره يې ورته وکړه .

« بلکل نه ! دا کار خود بازنطینی سلطنت د ډوښدو په څير دې . ستا خبره سهي ده . د جينوا په څير د يوه کوچني رياست د قومندان بايد ستا په څير د ستر سالار د حکم لاندې وي تا د شهنشاه کسانو ته څه ځواب ورکړ .

قاسم د هروخت څخه پوره پوره گټه اخستله ، او د نور تاس د غوښتنو سره سمه خبره يې کوله . اوس نو نور تاس په مکمله توگه د هوا په څپو سپور شوې و .

« واه ،... واه..... فادر ! ته څومره نیک انسان یی . ته زما په دردونو ښه پوهیږي ، دهغه وخته راهیسې چې جستیماني د قسطنطنیې په لور راخوږیدلې دې د شهنشاه په سترگو کې زما قدر را کم شوې دې . خوزه به په دې جنگ کې شهنشاه ته دا ډاگیزه کړم چې زه څومره ستر سالاریم هغوې چې نن سبا زمونږ په سرونو باندې مسلط شوې دې هغوې هغوې خو ته ښه پیژنې زه د کارډینل خبره کوم کارډینل اسیدرو غلط او ناولې انسان سپه سالار نور تاس دخپلې نشې په وخت کې همغې لورې ته ولاړ کومې ته قاسم دهغه بوتلل غوښتل . سپه سالار په خپله د کارډینل خبره راوسپړوده . په دې وخت کې ورته قاسم وویل :

« ته د کارډینل اسیدرو په اړه خبره کوي . زه خو پخپله په همدې لړ کې تاته راغلې یم ، ته خو خپل غم او درد د شرابو د څښلو په نشه کې له یاده باسې ، خو بطریق اعظم داسې نه شې کولې خداوند دې خیر وکړي ، معلومه نه ده چې په شهنشاه باندې څه شوي دي چې د قسطنطنیې د ټولو امراو د سپکاوي له پاره په منډو تړو کې مصروف دي . دیوې خوا یی تاته حکم کړې چې د یوه کوچني جنرال جستیماني د استقبال له پاره ځان تیار کړې او دهغه تر مخه ټیټ شې او د بلې خوا یی په ایاصوفیا کې د دواړو کلیساو د گډې غونډې درابللو اعلان کړې دې اویا یی دهغې مشري هم کارډینل اسیدرو ته روکړې ده . ته خو پوهیږې چې کارډینل د دروم د کلیسا یو

معمولي مامور دې. په داسې حال کې چې د بطريق اعظم دنده د ټولې عيسوې نړۍ تر ټولو ستر دنده ده. همدا علت دې چې بطريق اعظم ډير زيات انديښمن شوې دې، هغه دلته زه تاته په دې خاطر را استولې يم ترڅو تا د بطريق اعظم د احساساتو څخه خبر کړم. دهغه فرمان دې چې د کارډينل مشري به د يوناني کليسا له پاره د سپکوالي سبب وگرځي.

قاسم د همدې خبرو د کولو وروسته خاموشه شو. هغه دخپلو خبرو په وخت کې دنورتاس مخ او ذهن هم مطالعه کاوه. نورتاس پخپله يوناني و او سخت مذهبي انسان و. په دې اساس د يوناني کليسا د سپکوالي دخبرې د اوريدو سره سم په غضب شو او ويی ويل:

«هيڅکله هم نه! زه به هيڅکله هم د «دي هولي ارتودکس» چرچ سپکوالي و نه زغمم. بطريق اعظم ته زما دا پيغام ور ورسوه چې ته هيڅکله هم انديښمن کيږه مه. بلکه هغه ته زما له اړخه دا مشوره ورکړه چې هغه دې سبا د بنار د ټولو پادريانو اوراهبانو يوه گډه غونډه راوبولي او په هغې کې ټولو چرچونه ته دا حکم وليږي چې هغوي دې په ولس کې د شهنشاه ددې کار په خلاف غورنگ پيل کړي. او خلک دې راوگماري چې هغوي دې د کارډينل مشري او درومن کتولیک د چرچ برلاسي په هيڅ توگه و نه مني.»

قاسم په دې پوهيده چې سپه سالار په نشې کې ډوب شوې دې خو د سپه سالار د مشورې د اوريدو وروسته قاسم داسې وانگيرله چې سالار د نشې څخه راوتلې دې، نورتاس ډير زيات شراب څښونکې و په دې خاطر کم نشه کيده. قاسم دنورتاس د مشورې څخه ډير خوشحاله شو او نورتاس يې ډير وستايه او ژمنه يې ورسره وکړه چې هغه به بطريق اعظم ته د گډې غونډې د پيليدو تر مخه د يوناني کليسا د يوې ځانگړې غونډې درابللو له پاره مشوره ورکوي....

په همدې وخت کې د قاسم په ذهن کې يوه خبره راغله او په ډيرې ښې سليقې سره يې د نورتاس څخه يوه ډيره مهمه پوښتنه وکړه. «درونده سپه سالار! که ته يې بده ونه گڼي نوزه دخپل ډاډ په خاطر يوه پوښتنه کول غواړم..... او هغه دا چې ايا مونږ د رومي کليسا د بسپنې نه پرته د سلطان محمد خان د ځواکمن فوځ دمقابلې توان لرو او که نه؟..... زما مقصد دا دې چې له مونږ سره اوس څومره فوځ شته.

د قاسم د پوښتنې په اوريدو سره نورتاس يو ناڅاپه تک ژير شو، دا سې معلوميده لکه چا يې چې وينه زيښتلې وي، په حقيقت کې دا د سلطان محمد د نوم داوريدو ويره وه، ځکه نورتاس د عثماني سلطانينو په اړه ډير ښه معلومات درلودل. خوبيا يې هم په ډير احتياط سره قاسم ته ځواب ورکړ.

«زمونږ سره اوس خپل پنځوس زره فوځ موجود دي. چې د نيمايي څخه ډير يې سپاره فوځيان دي، ددې نه علاوه د قسطنطنيې د شاوخوا او يونان د سيمو څخه هم د همدومره فوځ د راتلو هيله شته. او په دې توگه به

زمونږ د فوځونو شميره د سلطان محمد د فوځونو په اندازه برابره شي. خو مونږ د سلطان څخه په يوه شي کې ډير مخکې يو او هغه زمونږ بحري ځواک دي. ځکه د عثمانيانو سره نه بحري ځواک شته او نه په دې اړه کومه تجربه لري. دهغوې په مقابله کې خو مونږ د بحر په منځ کې اوسېږو او په بحر باندې حاوي يو. او ددې ټولو نه ستره خبره داده چې زمونږ ديوالونه دومره مستحکم دي چې تراوسه پورې ترې کوم فاتح نه دې راتير شوې ..»

قاسم ترې ډيرو زياتو مهمو معلوماتو د اخستلو پروگرام پيل کړې و. او په قسطنطنيه کې ددې مهمه دنده هم همدا وه. کله چې نوټاراس د ديوالونو مهمې خبرې ته ورسيد نو قاسم ترې يو دم بيا وپوښتل:

«خو ما اوريدلې دي چې دبنار ديوالونه په يو شمير ځايو کې ناکاره شوي دي..... ايا دا سهې خبره ده؟»

«هو! دا سهې ده، خو اوس په ډيره بېرته دهغو ناکاره ځايونو جوړښت روان دي..... مونږ به دمسلمانانو په لاسو مات نه کړل شو. ځکه چې په قسطنطنيه باندې ديسوع مسيح سيوري دي.»

ته خو پخپله فادر يې اوله ماڅخه په دې خبرو بڼه پوهيږې. نوټاراس دخپل ذهني اوزر په ډاډ په خاطر د مذهبي برکتونو په لور مخه کړه. قاسم کله دا فرصت له لاسه ورکاوه. سمدلاسه يې ترې وپوښتل:

«ولې نه! په کوم بنار کې چې داياصوفيا په خير ستر مرکز وي نوپه هغه بنار باندې به څه ډول مصيبت راشي. زه تاته په پوره ډاډ سره ويلې شم چې دانبار به د دنيا تر پاي ته رسيدو پورې همداسې خوشحاله اواباد پاته وي...»

«افرين! ځوان فادر!..... ستا حوصله ډيره ستره ده.... زه ډاډ من يم چې مونږ به د رومن کتولیک د چرچ تر مخه د سپکاوي څخه خوندي پاته شو.»

په همدې توگه خبرو کولو کې د وخت دتيريدو فکر هم چاته نه و پيدا شوې. حال دا چې ډير زيات وخت تير شوې و. قاسم دنوټاراس څخه ډير زيات مهم معلوماتونه ترلاسه کړي و، قاسم له همدې ځايه هوډ وکړ چې همدا نن شپه به د سلطان په نامه يو اوږد ليک چې دغه ټول معلومات په کې درج شوي وي ليکي.

کله چې قاسم د نوټاراس د خوني څخه بيرته ستون شو نو سونيا يې په کمره کې منتظره ناسته وه. هغې لمبلي و او نوي کالې يې په ځان کړي و تر څنگ يې د سترگو د بڼو له پاره هم ځانگړې تور رنگ استعمال کړې و. سونيا راهبه نه وه بلکه يواځې يوه خدمتگاره وه. خوبيا داياصوفيا د چرچ په خير يو عبادتځای کې دهغې دغه ډول ځان بنايسته کول څه حيرانونکې معلوميدل. خو قاسم په هدف دخپل غشي په لگيدو باندې په زړه کې ډير خوشحاله و، سونيا په دې خاطر دومره ځان جوړ کړې و اوراغلې وه چې قاسم يې د بنايست اوبنکلا ډيره ستاينه کړې وه. خوبيا هم قاسم ته په خپله کمره کې د سونيا منتظر پاته کيدل دحيرانتيا وړ و. خو هغه خپله پخوانۍ رويه په ځای وساتله او د سونيا څخه يې وپوښتل:

« سونیا ! که ته ځان داسې بڼایسته او ښکلې کړې نو د کوم لیوني په سترگو کې به راشې. زه خو وایم چې دخپل ځان خیال و ساته..... او هو ! په دې وخت کې زما خوني ته څنگه راغلې یی ؟»

د قاسم د خبرو لمړۍ برخې سونیا ته نوره هم خوشحالي او فرحت وربښلې و. خو په ناڅاپي توګه یی خپله دنده ورته رایاده شوه او قاسم ته یی وویل: « زه خو د بطریق اعظم په حکم دلته راغلې یم ، هغه ویلي و چې تاته ووايم چې کله هم راستون شوې نو له ماسره یو ځل ووينه.»

قاسم د یوې لمحې له پاره په فکر کې شو او بیا یی دلږ څه فکر کولو وروسته د بطریق اعظم د کتلو له پاره هغه لورې ته مخه کړه. وروسته ورپسې سونیا ورغبرکې.

« بطریق اعظم زما څخه ستا په اړه هم پوښتلی و...»

قاسم د دې خبرې په اوریدو سره تم شو. او بیا یی سونیا ته مخ کړ او ورته یی وویل چې له تاڅخه یی څه پوښتلي و: او بیا تا ورته څه ویلي دي.؟»

« ما هغه ته وویل چې تاسې د یسوع مسیح د دین ریښتوني خادم او مخلص عیسوي یاست. ستاسې په زړه کې د قسطنطنیې د خوندي ساتلو له پاره پوره ولولې شته او تاسې بلکل یو ریښتوني او میرنې انسان یاست ایا ما ورته سهې خبرې کړې دي ؟»

اوس نو قاسم ډیر حیران پاته و ، ځکه هغه فکر هم نه کاوه چې د دومره لږې ستاینې په اساس به سونیا پرې دومره فدا کیږي. د بله اړخه هغه اندیښمن هم شو چې هسې نه چې دغه پیغله پرې ځان مین نه کړي. دهمدې فکرونو په اساس هغه سونیا ته د لمړي ځل له پاره لږ څه دروند ځواب ورکړ.

« سونیا ! ستا نه ډیره ډیره مننه . چې بطریق اعظم ته دې ریښتیا ریښتیا خبرې کړې دي.»

قاسم دخپلې خوني څخه ووت او سونیا یی تر شا ورته په خوږو خوږو سترگو کتل.

بله ورځ د قاسم له پاره ډیره مصروفه ورځ وه ، بطریق اعظم د نوټاراس په سلا دیوناني کلیساو د راهبانو او پادریانو غونډه رابللې وه. قاسم د بطریق اعظم په حکم باندې د ضروري کاغذونو په راټولو او جوړولو کې مصروف و. ځکه بطریق اعظم دیوناني کلیساو راهبانو ته دشهنشاه دهر تیرې په اړه ثبوت وړاندې کول غوښتل. دبطریق اعظم اغیز او رسوخ د کوچنیو کوچنیو پادریانو او راهبانو په واسطه په عوامو کې پوره خپور شوې و. او دا همغه دور و چې په « روم » کې دپوپ ځواک د شهنشاه د ځواک څخه زیات و ، اوهمدې وخت ته د اروپا د زوال وخت هم وایی.

مذهبي کرکه اونفرت خپل اوج ته رسيدلې و. لا تردې وخته پورې د «مارتن لوتر» ډله نه وه را پيدا شوې. دروم پاپ نه يواځې د ټولې اروپا روحاني مشر و بلکه د ټولو سرو اوسپينو مالک هم و. په دې وختو کې د روم د کليسا عدالت په عوامو باندې هر ډول ظلم او تيرې کاوه. عيسايت د هوس پالو مذهبي مشرانو د لوبو اله گرزيدلې وه. او د اروپا مذهبي مشران دې لاريو ښکار شوي و، ديبا راپورته کيدو د وخت نه نژدې دوه پيړۍ مخته اروپايي عيسوي پادريان د ظلم، تيرې او هوس بندگان و.

په ديارلسمه عيسوي پيړۍ کې د سسلې او جرمني په پادشاه (فريدرک ثاني) باندې د روم پوپ د کفر فتوي ولگوله. پر هغې د الزامونو په ليست کې دا هم و چې هغه هره ورځ د مسلمانانو په خير غسل کوي، د مردارو او خيرنو کاليو د اغوستلو په پايلو کې به د سپرو دومره زياتوالي راپيدا کيده چې د «کنټربري» لات پادري به کله بيرون وت نو په قبا به په سلگونو سپرې له ورايه معلوميدې. تر ۱۰۲۰ پورې د لندن په بازارونو کې د انسانانو غوښې پلورل کيدې. د روم د پاپا عدالت دخپل جوړښت په همغه لمړي کال دوه زره کسان ژوندي وسوځول او په لسو کلونو کې يې اويا زره کسان په اور کې ورواچول. دفرانسې مشهورې ازادۍ غوښتونکې ښځې «جون اف آرک» هم په ۱۴۳۱ کې په همدې ډول سزا محکومه شوې وه. داخلاقو معيار دا و چې دهغوې د لمړنيو پادشاهانو څخه يې پنځلس همجنس پاله و.

قاسم په خپله کمره کې د نن ماښام د غونډې له پاره د اسنادو د راټولولو په کار کې مصروف و. چې په دې وخت کې شعله کونکي سونيا يو ځل بيا کمرې ته راننوتله. د راننوتلو سره سم يې دروازه د ځان پسې وتړله. هغه په يوه منډه راغله او د قاسم په پښو کې کيناسته. قاسم هغه وخت ډير وارخطا شو چې ويی کتل چې سونيا ژاړي..... قاسم ترې وپوښتل: څه درپښ شوي دي.... سونيا همداسې ژړل او قاسم خپل سترگې پټولې او همدا يې ترې پوښتل چې: چل څه شوې دې؟ لږه شيبه وروسته قاسم په خپل حال شو او سونيا ته يې مخ کې: «سونيا! څه درپښ شوي دي؟ ولې ژاړې؟ چا درته څه ويلې دي؟»

«نه! درونده ميلمه! ماته هيچا هم څه نه دي ويلي، ماته چې هر څه ويلي دي هغه تا ويلي.... زه اندېښمنه يم، ماته ټوله شپه خوب نه دې راغلې.... زه نه پوهيږم چې زه څه وکړم؟...»

قاسم د سونيا په ناروغتيا پوه شوې و. هغه حالاتو وهلی يوه غمژنه پيغله وه. دهغې غوږونه دنرمې لهجې او دمحبث نه ډکو الفاظو اوريدو ته تړی و. هغې ته چې په ژوند کې هر څوک مخې ته راغلې نو د جنسي هوس له پاره يې استعمال کړې ده، هغه د سترو سترو راهبانو او بطريقانو د پتو رازونو څخه خبره وه. ان تردې چې دغه زوړ ستر بطريق هم سونيا سلامتته نه وه پريښې. خو هيچا هم د سونيا زړه نه و راسپړودې چې وويني چې هغه څومره زخمې دې. پروڼ چې قاسم د خپل مقصد له پاره د سونيا سره څو نرملې خبرې وکړې او هغه يې وستايله. نو هغه گيچ پاته شوې وه. دهغه په زړه څه داسې هيچان راغلې و چې ټوله شپه يې يوه لمحده هم خوب ته نه وه

پريښي. تر څنگ يې د قاسم انځور د سترگو تر مخه ايښوول شوې و ، هغه دسهار څخه تر اوسه پورې په خپله کمره کې ناسته وه او په خپل قسمت يې ژړل. هغې خپل ځآن ددې ځوان لايق او وړ نه گانه چې ددې لورې ته يې التفات کړي و. هغه د قاسم په پښو کې ناسته وه او ژړل يې ، کله يې چې بڼه وژړل نو سمدلاسه پخپله په خدا شوه ، دا نو ډيره عجيبه منظره وه ، دهغې سترگې لا د ژړا څخه لمدې وې او په مخ يې د اوښکولیکې نه وې خرابې شوې خواوس يې ديوه معصوم کوچنۍ په څير په خدا لاس پورې کړ..... قاسم فکر کاوه چې دا داياصوفيا خادمه نه بلکه د اسمانه راغلې کومه پريښته ده.

قاسم هم دهغې ددې خلوص څخه په خدا شو ، ته خوسونیا ډيره عجيبه پيغله يې ، هم ژاړې او هم خاندې. پورته شه او دروازه پرانيزه او بيرته راځه. دغسې په بنده دروازه کې کيناستل بڼه نه برينښي.

سونيا ته د قاسم دمحبت او مينې نه ډکه لهجه ډيره خوښه شوه ، سمدلاسه ولاړه او دروازه يې پرانسته ، خو هغې د دروازې کنجې وگرزوله ، د دروازې کومه پله يې خلاصه نه کړه. بيرته د قاسم مخې ته راغله او د شرارت نه په ډکه لهجه يې ورته وويل:

«ايا سستير ميري ستا ډيره خوښيرې؟ زه به يې درته ووايم چې سستير ميري زما هم ډيره خوښه ده. زه د ورځې يو ځل نيم دهغې کتلو ته هرو مرو ورځم. هغه زما سره د يوې خور په څير ناسته پاسته کوي ، دهغې سره دناستې په وخت کې زما ټول غمونه له منځه ځي»

دمارسی د نوم په يادولو سره د قاسم زړه بل لورې ته ولاړ. د سونیا دا خبره چې هغه د ورځې يو ځل د سستير ميري لورې ته ورځې د قاسم له پاره ټکان ورکونکي وه. په دې وخت کې يو ناڅاپه د قاسم په زړه کې يو عجيب فکر راپيدا شو. قاسم تريوه وخته پورې په خپل دغه فکر کې ډوب و او بيا کومې پريکړې ته ورسيد او د خپل ځان سره يې و خندل. لږه شيبه وروسته هغه دخپله ځايه پورته شو او دخپل سامان څخه يې د مارسی گوته راوويستله. که څه هم هغه په دې فکر کې شو چې دهغه ددې اقدام څخه به بې چاره سونیا نوره هم په غلط فکر کې ولويږي، تريوې لمحې يې صبر وکړ خو بيا يې خپل ستر مقصد په فکر کې راوست او ډاډمن شو ، هغه يو دوه قدمه د سونیا په لور ورغې او بيا يې دمارسی گوته د سونیا په لور ور نژدې کړه او په ډير اخلاص يې ورته وويل:

«سونيا ! زه يوراهب يم..... تاته خو جسماني محبت نه شم درکولې ، خو د خپل ورحانې محبت تحفه تاته درکوم. له تانه هيله لرم چې پر ما پورې به خپل اميدونه نه تړې. ځکه چې ته خو پوهيرې چې يوراهب محبت کولې شي خو واده نه شی کولې..... دا واخله او په گوته يې کړه.....»

د سونیا حالت دکتلو وړ و. د قاسم خبرې د سونیا په غوږونو کې د سختو نیشه کونکو شرابو په څير ور پريوتې او هغه يې زړه بايليدونکې کړه. دهغې سترگې د عقيدت په نشې کې ډوبې شوې او شونډې يې د احساساتو له

مخې په رپیدو شوې ، دخپل نصیب څخه په ویره کې شوه . ځکه نن قاسم هغې ته گوته د تحفې په توګه ورکړه ، گویا هغه یې دمحبت په غشي وويشتله . هغې خپل لاس ورمخته کړ او د ګوتې د په ګوته کولو له پاره یې خپله ګوته هم رامتخه کړه . کله چې دقاسم لاس دهغې په نرمې او نازکې ګوتې ولګیدنو دسونیا په بدن کې د لړزیدو په ځای آرام او سکون راپیدا شو . هغې ته داسې ډاګیزه شوه چې قاسم دهغې د لاس او ګوتې په نیولو سره هغه د نړۍ د جهنم څخه رابیرون کړې ده . دهغې د سترګو څخه د اوبنکو دوه ستر ستر څاڅکي لاندې په فرش باندې را توې شول . سونیا ته داسې څرګنده شوه لکه د نړۍ ټول باری چې د اوږو څخه پورته کړل شوې وي .

په همدې وخت کې چې قاسم سونیا ته ګوته په ګوته کړه نو دقاسم د ګوتې دروازه په غږ سره پرانستل شوه او یو اجنبی وګړې دهغه ګوتې ته راننوت ، د دې اجنبی په کتلوسره دقاسم اوسان وار خطا شول ، سونیا هم په وارخطایی سره یوې لورې ته ودریده . ځکه چې په دروازه کې په خپل سره راننوتې اجنبی قاسم ته په کرکجنه توګه کتل . دا پنځوس کلن زوړ وګړې خود ځواکمن وجود خاوند و . قوې سترګې یې درلودې ، سترګې یې داسې سرې وې لکه چا چې په کې د اورتنکې سرې سکروټې ایښودې وي . دبطریق په څیر کالي یې په ځان او اوبه لاس کې یې امصا نیولې وه ... دا شاګال و ... د ایاصوفیا پیرې ... سونیا به ورته د ایاصوفیا پیرې وایه ... بلکه سونیا په ریښتیا هم هغه د پیرې په څیر منلې و . ځکه هغه به د ورځو ورځو راهیسې ورکیده ، هیجانه به یې په اړه معلومات نه و چې شاګال چیرې تللې دې ؟ اویا به یو ناڅاپه په ایاصوفیا کې را څرګند شو ، دهغه په اړه یوه خبره ډیره مشهوره وه چې هیڅوک د شاګال په سترګو کې سترګې نه شي ورننویستلې . ان تردې چې د بطریق اعظم پورې د پورته مرتبې خلک هم د شاګال دسترګو څخه ځان تیروي . دخلک گمان خودا هم و چې د شاګال په سترګو کې د یوې دقیقې له پاره د سترګو ننویستل انسان له منځه وړي ، هغه انسان بیا په څلورویشت ساعتو کې له منځه ځي ... دا خبره څومره سهې وه او څومره غلطه ... خود سونیا ترمنځه شاګال یو دوه کسان په همدې توګه له منځه وړي و ، شاګال به عادتاً خاموشه و . دهغه څیره د رازونو څخه ډکه وه او هر انسان به چې ورته ډیر وکتل هغه به د ویرې اود هشت سره مخامخ کیده . په چرچ کې نورو خلکو هم دا گمان کاوه چې شاګال انسان نه دې بلکه د قسطنطین پیرې دې چې عمر یې ددرې سوه کالو څخه ډیر دې . او د قسطنطینې د خوندي ساتلو له پاره د خداوند یسوع مسیح له اړخه ټاکل شوې دې . دهغه د اوږد عمر دباور کونکو دلیل دا و چې هغوی دغه شاګال د تیرو ډیرو کلونو راهیسې په همدغه شکل سره ویني . دبطریق اعظم ترڅنګ د یو شمیر سترو خلکو فکر هم همدا و چې شاګال پیرې نه دې خودا یې منله چې شاګال د پټو ځواکونو مالک دې او د تور جادو خاوند هم دې .

شاګال په داسې وخت کې دقاسم د کمرې دروازه پرانسته چې قاسم سونیا ته ګوته ور په لاس کوله . خود هغوی بخت ښه و چې د دروازې د پرانستو اواز سونیا او قاسم واورید او قاسم سمدلاسه د سونیا څخه خپل لاس رابنکود . قاسم ته د شاګال تر شا خپل خادم ډیوډ هم تر سترګو شو ، او ډیوډ ورته هم د رازونو ډک انسان معلوم

شو. سونیا خو شاګال پیژانده اما قاسم هغه د لمړي ځل له پاره کوت. ځکه شاګال د قاسم د اجازې پرته دهغه خوښې ته راننوتې و. دهغه تګ لکه د هندوستان د سوامیانو په خیر و، دتلو په وخت کې یی د انسان د قد په اندازه امصا په زمکه وهله او د کمرې منځته راغې. دهغې د سترګو څخه را پورته کیدونکې حرارت قاسم هلته په خپل ځان کې محسوساوه. هغه د قاسم مخې ته راغې او دهغه تر مخه خاموشه ودرید. لږه شیبه کې یی د قاسم په سترګو کې خپلې سترګې ورننویستلې، قاسم ته د شاګال دغه ډول راتګ د زغم وړ نه و. په دې خاطر قاسم هم د غصې نه ډکې سترګې د شاګال په سترګو کې ورننویستلې، خو لږه شیبه کې قاسم ته داسې ډاګیزه شوه چې دهغه تر مخه انسان نه بلکه کوم شیطان ولاړ دې. قاسم د شاګال د سترګو څخه د راوتلي حرارت په اساس نارامه شو او خپل وجود یی دخپل وزن څخه ډیر دروند احساساوه.

پخوا له دې چې قاسم دهغه د سترګو د حرارت ځواک له لاسه ورکړي او خپلې سترګې ترې را واړوي، اندېښمنې سونیا رامنډه کړه او قاسم یی پورې واهه او د شاګال د سترګو څخه یی لرې کړ او بیا یی په لږژانده اواز سره وویل:

« دا بطریق شاګال نومېږي..... دهغه په سترګو کې سترګې ننویستونکې ژوندې نه پاته کېږي. هغه د زرګونو پیریانو ځواک لري.....»

سونیا ددې نه اخوا نور څه و نه شو ویلې. ځکه چې د شاګال څیرونکې سترګې په هغې ورنښتې، معلومه نه ده چې قاسم ته څنګه معلومه شوه چې د شاګال شاته دهغه خادم په خدا دې خو قاسم تر ډیره پورې خپله غصه پټه نه کړای شوه او شاګال ته یی وویل:

« درونده بطریقه ! تا به ماته حکم کړې وې چې زه په خپله ستاسې خدمت کې حاضر شوې وې. دغه ډول ، د یو چا کمرې ته ، دهغه د اجازې پرته ورننوتل ښه نه ښکاری.....»

« هو هو هو ! تا سهي خبره وکړه ما تاسې دواړه هسې په هسې پریشانې کړئ ... خو زه حیران یم چې په قسطنطنیه باندې د مرګ ویره را خپره شوې ده او تاسې دواړه د ایاصوفیا په پاګو حجرو کې رومانس ته ملاتړلې ده ما اوریدلې دې چې ته د تهریس څخه راغلې یی. ایا دا ریښتیا دي؟»

اوس نو د قاسم غصه یو ناڅاپه په هوا کې ولاړه او د پښولاندې یی زمکه وښویده. ځکه د شاګال په لهجه کې د ګیدرو په خیر مکر او فریب پټ و. قاسم ته دا لهجه ډیره پراسراره ښکاره شوه. خو ځان یی سنبال کړ او ویی وویل:

« بلې ، هو دا ریښتیا دي؟»

« دا خو ډیره بڼه خبره ده.....تهریس خوزما ډیر خوښ دي..زه ډیر وخت د تهریس کلیسا ته ورځم..... حیران یم چې تاسره مې ولې هلته نه دي لیدلې.....»

اوس به قاسم څه ویلې وای. هغه د خپل ځان دخلاصون له پاره خبره شاته وغورځوله « په حقیقت کې به زه ډیر وخت په ځانته عبادت کې مصروف ووم ، او د ډیرو خلکو سره به نه شو کتلاې ، دا خوزما ډیره بد قسمتي ده چې ما هلته له تاسره نه دي کتلي.....»

« هوووووو !.....دا ریښتیا هم ستا بد قسمتي ده...خیر ! اوس خوزما اوستا ترمنځ لیدنه وشوه نور نو ته بد قسمته نه یی... زه به یو ځل بیا له تاسره وینم. د څه ضروري خبره له پاره ... زما منتظر اوسه..»

قاسم ته داسې ډاگیزه شوه لکه شاګال چې گواښ ورته کوي. خوییا هم قاسم ورته مسکې شو او ورته یی وویل: « ضرور ضرور.....زه به ستا انتظار کوم»

شاګال لکه څنګه چې راغلې و همغسې د خونې څخه بیرته ووت. خو ډیوډ په خپل ځای ولاړ پاته شو. قاسم ډیوډ ته مخ کړ او ورڅخه یی وپوښتل « ایا بطریق همداسې وي ؟ انسانیت ته د محبت د درس د ورکولو له پاره دیسوع مسیح راهب دغسې نه وي، دا موصوف دایا صوفیا سره د څومره مودې راهیسې اړیکې لري..»

« په دې خو هیڅوک نه پوهیږي ، د هر چا څخه چې پوښتنه کوي وایی چې شاګال یی دهمغې لمړۍ ورځې څخه همداسې کتلې لکه دا اوس چې دي..»

معلومه نه ده چې قاسم ته څنګه څرګنده شوه چې ډیوډ هڅه کوي قاسم د شاګال څخه وویروي ، قاسم د ډیوډ په خبرو باندې په مسخری توګه و خندل « بڼه ، ډیر بڼه ، سهی ده. تاسې ولاړشئ ، زه د غونډې له پاره څه ضرور کار ترسره کول غواړم...»

سونیا غوښتل چې تم شي. خو قاسم دواړو ته د بیرته تللو حکم کړې و. نو هغه هم مجبورا دهغه ځایه ولاړه. کله چې هغوی دواړه ولاړل نو قاسم پورته شو او د خپلې کمرې دروازه یی له دننه څخه بنده کړه. اویا په خپلو کارو کې مشغول شو. هغه سربنګته کړې و او څه یی لیکل چې ټکان یی وخوړ او فکر یی وکړ چې شاګال یی تر مخ ولاړ دي او په ډیرو بدو سترګو هغه څاري... قاسم سرراپورته کړ ، مخته یی وکتل خو څوک یی و نه میندل. خوداد قاسم وهم و. قاسم خپل ځانته په قهر شو او له ځانه سره یی وویل چې د یوه مؤمن په صفت د یوه شیطان په ویره احساسوی. اویا بیرته په خپلو کارو کې مشغول شو.

کله چې سونیا خپلې کوچنۍ شانته خونۍ ته راغله نو زمکې ځای نه ورکاوه. هغه د قاسم له اړخه ورکړل شوې ګوتې ارام ته نه پریښوده ، خپلې کمرې ته د راننوتلو سره سم یی د کمرې دروازه و تړله. اود قاسم له اړخه ورکړل

شوي ګوته يی په لاس کې را واخسته او په ډیره مینه یی ورته کتل. بیاییا یی هغه ګوته ښکلوله اویا بیا یی په خپلو سترګو مخبښله. اویا بیا به یی خپل پخواني ترخه یادونه را یادول او دسترګو څخه به یی پرې اوبښکې تللې. هغې خو چرچ ته پناه راوړې وه. خو دلته په راتلو سره یوه یوه راهب په جدا جدا توګه دهغه ابرو او عزت له منځه وړې و، دا چې دغه د خلکو ترمنځ د اوږدو اوږدو ویناو کونکي دخداوند یسوع مسیح یواځې په نوم راهبان دپاکو اوسپنڅلو پیغلو دلوڅو جسمونو څخه څه ډول ګټه اخلي، دا خبره سونیا ته دلته چرچ ته د راتلو وروسته معلومه شوه. هغوی چې د غمونو د پرېښودو له پاره دلته راغلې وې، خو په ایاصوفیا کې ورته دهغې نه زیات غمونه منتظر وو. هغې چې کله په ایاصوفیا کې خپل لباس لویدلې وکوت نو ډاډمنه شوه چې په نړۍ کې ورته دعزت د خوندي کیدو له پاره دپناه هیڅ ځای څیرې نه شته همدا علت و چې هغې خپل ځان د ایاصوفیا د شرایطو په مطابق ور وغورزاوه.

خونن ورته قاسم دخپلې مینې نښه، ګوته، د تحفې په څیر ورکړې وه او هغې ته یی یو ځل بیا ژوند وربښلې و. اوس نو هغې په ایاصوفیا کې په خپل تیر ژوند باندې افسوس کاوه. کاش چې هغې خپله ابرو او عزت خوندي ساتلې وې نو نن به یی د ایرون په پښو کې هر څه په پوره ویاړ سره قربان کړې وې، همدا پیښمانې دهغې په زړه اودماغ کې راګرځیده، ډیره پریشانه وه خو د قاسم له اړخه ورکړل شوې تحفې به بیرته خوشحالیو ته را ستونوله. څومره زیاته چې هغه نن ناقراره وه په خپل ټول ژوند کې پرې دومره ناقراري نه وه راغلې. په همدې وخت کې یی په ذهن کې د سسټر میري روڼ مخ هم را وګرځید. په داسې وختو کې یواځې سسټر میري وه چې هغې ته یی حوصله ورکولې شوه. هماغه وه چې سونیا خپل سترغلي پاک کړل او دسیسټر میري په لورد تللو له پاره یی ځان تیار کړ.

نن د سسټر میري په دروازې کې دهغې مریدانې ښځې یوه هم نه وه. ځکه دهغې له پاره یواځې د خالي اویکشنبې ورځې مختص شوې وې. او نن ددو شنبې ورځ وه. سونیا په ډیره کراره توګه د سسټر میري دروازه ور وټو کوله. او کله یی چې ځوابې اشاره ترلاسه کړه نو دننه ورننوتله.

سسټر میري په خپله کمره کې ناسته وه اودخپل عادت په مطابق یی یو عجیب او غریب کتاب لوست. د سونیا په کتلو سره یی هغه کتاب بند کړ او هغه یی په یوه صندوق کې کیښود او د سونیا سره د کتلو له پاره راپورته شوه. سسټر میري سپین کالی اغوستی واومخ یی د وقار او رعب نه ډک و. دا د «ایاصوفیا» یواځنی راهبه وه چې تر اوسه یی کوم نارینه ځانته نژدې نه و پرېښی.... هغې دهمغه لمړۍ ورځې څخه دیوې عبادت کونکې راهبه شکل او بڼه اختیار کړې وه..... دا پخپله مارسی وه.

مارسی سونیا په ډیره مینه دخپلې سینې سره رایوځای کړه او په خپل څنګ کې یی کینوله اویا یی ترې وپوښتل:

« سونیا څه خبره شوې ده ، نن خوستا په څیره کې اندیښنې راولاړې شوې ښکاري. ماته ووايه ، زه به دې دغم دبدلیدو هڅه وکړم.»

خو سونیا د ځواب ورکولو په ځای په ژړا او وایلا پیل وکړ. سړی دمارسي په سینې کینښود ، مارسي خپل لاس دهغې په ملا کینښود او هغې ته یی دقرار ورکولو هڅه پیل کړه..... سونیا ژړل خومارسي خاموشه وه. داسې بریښیده چې هغې سونیا ته د ژړا کولو فرصت ورکاوه په همدې وخت کې د سونیا دگوتې لاس چې هغې په خپل وجود کې پټ کړې و په غیر اختیاري توګه بیرون راووت. او دمارسي سترګې پرې ولګیدې دمارسي سترګو په سرسري توګه دسونیا دا ګوته وکتله خو جدی یی ونه ګڼله. خو لږه شیبه وروسته دمارسي سترګې یو ځل بیا په دغه ګوته باندې وروښتې اوس نو مارسي په ډیره جدي توګه د سونیا په لاس کې دغې گوتې ته کتل. دهغې په زړه کې دماضی یادونه را څرخیدل..... دهغې سره د مارتها هغه یادگار ګوته وه چې مارسي قاسم ته ورکړې وه. نو په دې فکر کې چې هسې نه چې دهغې سترګې فریب وځوري نو د گوتې په جوړښت باندې یی غور کول پیل کړل ، خو دا همغه ګوته وه. وجود یی په لږزان شو ، سونیا یی په دیر احتیاط سره را سمه کړه او په خپل هیجاني کیفیت یی قابو پیدا کړ او بیا یی په ډیرې نرمې لهجې سره سونیا ته وویل:

« ګوره سونیا ! دداسې ژړاګانو څخه څه نه جوړېږي... اوس چپ شه ، شاباس.. اوماته ووايه چې څه خبره شوې ده.؟»

مارسي خپلې پاکې گوتې د سونیا په مخ ووهلې ، اوس نو سونیا خپل ځان ډیر سنبال کړې و، رانیغه شوه او کیناسته. او پخپل لاس کې یی په ګوته کړل شوې ګوته را مخته کړه اوسسټر میري ته یی وویل:

« ته خودا ګوته ویني که نه ! داماته هغه ځوان را کړې چې د پریښتو په څیر پاک انسان دې ، هغه د قسطنطنیې اوسیدونکې نه دې ، دبیرون څخه راغلې دې ، خو سیسټر زه څه وکړم؟ ما په هغه خپل زړه بایلودې دې. خو نه زما په وس کې ده او نه مې په اختیار کې چې زه هغه دخپل ځان کړم. هغه یو راهب دې اوزه دیوه چرچ خادمه یم..... سسټر ! زه خپل ځان دهغې وړ نه وینم ، زه به هغه ته څنګه ووايم چې زه ښه نه یم پاته شوې هغه ډیر ښه دې.....»

خو مارسي د څه اوریدو ته تیاره نه وه. هغه په خپل ځای باندې لکه د تیرې په څیر جامده ناسته وه ، هغې ته په خپلو سترګو او غوږونو باور نه و ، هغې په تیرو اوو کلونو کې ډیر زیات ژړلي و، ډیرې سجدې یی کړې وې ، ډیر لمونځونه یی کړي و او په پټه پټه یی دغه تیر اوو کلونه د الله تعالی په مخ کې ډیر ژړلي و خو هیڅکله یی د خپل فریاد ځواب نه و اوریدلې. خو نن بې په ناڅاپي توګه قاسم ته د خپل اړخه ورکړې ګوته وکتله. سونیا ورته ویلې چې هغه ځوان همدلته دې او دا دمارسي له پاره ډیر عجیبه لمحې وه ، ځکه قاسم بلکل دهغې سره نژدې و ، د

هغې د زړه د درزهار انداز هم بدل شوې و ، دا درزهار لمړۍ د يوې راهبۍ د زړه اواز و چې د ټولې دنيا د دنارينه و څخه يې ځان يوې خوا كړې و او دخپل پروردگار سره يې مينه پيدا كړې وه ، خو نن يې زړه په يوه بل انداز كې درزیده او دا د يوې ځوانې پيغلې د زړه درزار و چې د كلونو كلونو راهيسې يې دخپل محبوب كتلوته ليوالتيا درلوده . هغې يقين نه شو كولې ، په دې فكر كې شوه چې كيدې شي دا گوته د بل كوم كس لاسو ته ورغلی وي او تردې ځايه را رسيدلي وي ، په دې اساس يې په پوره ناقراری سره د سونيا څخه وپوښتل :

« دهغه ځوان راهب قواره او خيريه څه ډول ده ايا ته يې ماته ويلې شې ؟ »

سونيا ددې خبرې په اوریدو سره ټكان شاتنه وخوړ خوييا يې د قاسم خيريه مخته راوړه او په ډيره ښه توگه يې هغه تعريف كړه . اوس نو سونيا هم ډاډمنه شوې وه چې تعريف كړل شوې راهب پخپل قاسم بن هشام دې . دمارسۍ كيفيت هم بدل شو . هغې غوښتل چې همدا اوس او همدا شيبه راپورته شي او د قاسم په لور ورمنډه كړي . د قاسم په غيږې كې سرور نښاسي او د زړه له كومې وژاړي او هغه ته ووايي چې « درځه ! ټول هر څه پريږده او ما ددې ستونزمن ژوند څخه بيرون كړه » خو هغې داسې نه شواې كولې . هغې سونيا له ياده وويسته او دخپل تير پخواني ژوند په يادونو كې را ونغښتله . هغې يوه يوه خبره رايادوله . « لاله شاهين » يادگار ، د قاسم كور ، د قاسم خندانه ورنډار ، د قاسم وريرونه اوبيا يې خپله مور راياده شوه . اوبيا يې يو ناڅاپه ذهن و دريد او په دې فكر كې شوه چې هسې نه چې ډيمونان هم د قاسم په لاسو وژل شوي وي او بيا يې همدا فكر په زړه كې پوخ شو چې قاسم دلته قسطنطنيې ته د راتلو سره سم ډيمونان وژلې دي ، خو هغه وخت چې هغې اوريدلې و چې دسلطان مراد خان زوي سلطان محمد خان په تخت د كيناستو نه وروسته په قسطنطنيه باندې د حملې كولو گواښ كړې دې نودهغې په دعاوگانو كې هم ډيرښت راغلې و . هغې به شپه او ورځ دخپل مالک تر مخه همدا دعاوې كولې چې هغه ورځ ډيره ژر راوړې چې سلطان محمد په قسطنطنيه باندې حمله وكړي ، هغه په دې هم ډاډمنه وه چې دسلطان په لښكرو كې به قاسم بن هشام هم ورگډ وي ، په تيرو اوو كلنو كې به مارسۍ ډيروخت په دې حيرانه وه چې ولې يې قاسم د لټون هڅه نه ده كړې . هغه په دې پوهيده چې كه چيرې قاسم يې د لټون هڅه وكړي نو پيدا كيدل به يې ورته ستونزمن نه وي او دهغې سره كتلاې شي . خو نن ډاډمنه شوې وه چې قاسم دهغې پل تعقيب كړې ، اوس نو د قاسم د كتلوله پاره نا ارامه وه خو د صبر لمن يې پرېښوله . او خپل وقار يې په ځاي وساته اوسونيا ته يې وويل :

« ډير ښه اوس نو تا دهغه سره مينه پيدا كړې ده . خو دا راته ووايه چې هغه هم له تاسره مينه كوي او كنه ؟ »

« هو كوي يې ! او ډيره زياته يې كوي ، خو هغه مجبور دي ، هغه وايي چې زه تاته جسماني محبت نه شم دركولې ، ځكه چې زه يو راهب يم ، خو روحاني محبت دركولې شم ، هغه ماته روحاني محبت راكړې دي ، او دا گوته دهغه

دمحبت نښه ده. خو سستېر ميري، زه په دې نه پوهيږم چې روحاني محبت څه ته وايي؟ تا ته به معلومه وي، که څنگه؟»

مارسي يوه پوهه او رسيدلې پيغله وه. هغه په ډيره اسانۍ سره دخبرو بيخ ته ور رسيدله. هغه په دې فکر کې وه چې قاسم دې نجلۍ ته قصدا دا ګوته ورکړې ده ترڅو يې ترما پورې را ورسوي. اوزه يې وپيژنم. دا د قاسم له اړخه يو ډول پيغام و. مارسي د قاسم د پيغام څخه ډيره خوشحاله شوې وه، خو هغه په دې ډيره خفه وه چې دا ناپوهه سونيا هسې په هسې د قاسم په محبت کې را نښتې ده. په ناڅاپي توګه د قاسم په ذهن کې يو خيال راغې او سمدلاسه يې سونيا ته وويل:

«ډيره ښه!..... هغه راهب اوس له تاسره روحاني محبت کوي. زه تاته يوه خبره درنښم، ته يې هغه ته وکړه.... نو هغه به پرتا نور هم ډير مهربانه شي.... خو تر هر څه لمړۍ زما يوې خبرې ته کلک غور کيږده. چې خپل ځان دهغه په مينه کې دومره مه ليونې کوه، هسې نه چې خپل يې نه کړې اوبيا يې د جداوالي غم هم ونه شي زغملې....»

سونيا مسکۍ شوه اوبيا يې په ډيره بې صبرۍ سره ورته وويل: «ماته هغه خبره وښيه چې راته دې يې دنبوولو ژمنه کړې وه.» ته خو پخپله د يسوع مسيح راهبه يې. نو تاته به دمحبت په اړه څه معلوم وي؟» معلوم نه شوه چې ولې د مارسي په شونډو باندې عارفانه مسکا را پيدا شوه. هغې يوه اوږده ساه واخسته اودهغې خبره يې تکرار کړه اوويي ويل:

«هو! ته سهي وايي. ماته به د محبت په اړه څه معلومات وي؟»

سونيا داسې وانگيرله چې د سستېر زړه يې خفه کړ. سمدلاسه يې بښنه وغوښتله، اوبيا يې په زارۍ کونکې لهجې سره وويل «سستېر! که چيرې ماته بښنه وکړې نو بيا راته ووايه چې ماته څه ويل غواړې؟»

مارسي د يوې لمحې له پاره د سونيا په څيرې باندې سترګې ورنښخې کړې اوبيا يې ورته وويل: «ته هغه ته ووايه.... د لاله شاهين کوترې الوتې دي.. کله چې نيلا اوبه سرې شي نو بيا به خپلو کورنو ته بيرته راستنې شي.»

سونيا په ډيره حيرانتيا سره د مارسي خبرې واوريدې. يوځل يې هڅه وکړه دا الفاظ په خپله ژبه باندې تکرار کړي او ځان پرې پوه کړي خو بيا يې په حيرانونکي توګه وويل:

«سستېر! دا څه خبره ده؟.... زه خو پرې هيڅ پوه نه شوم. د لاله شاهين کوترې زمونږ دمحبت سره څه اړيکي لري..»

«ته ددې جملې په مطلب پوهيدل پريږده اودا يو ډول روحاني منتر وگڼه. ماتاته د محبت يو يادگار پيغام در ښوولې دې. دا د يو چا دمحبت پيغام دې..... او ډي زيات اغيزمن دې...»

سونیا پرې بیا هم ونه پوهیده خود سیستر میري پیغام یی په ژبه یاد کړ.

د ایاصوفیا د پادریانو غونډه چې ماسپښین څخه پیل شوې وه د شپې تر ناوخته پورې یی دوام وکړ. په دې غونډه کې د قسطنطنیې ټولو پادریانو برخه اخسته وه. او ټول په دې خبره ډیر په قهر و چې ولې شهنشا ددواړو کلیساو د گډې غونډې له پاره کارډینل اسیدرو د مشر په څیر ټاکلې دې. دا خود ایاصوفیا دبطریق له پاره سپکوالې دې. د قسطنطنیې ټولو مذهبي مشرانو په گډه دا پریکړه وکړه چې هغوی به د غونډې په ورځ د شهنشا تر مخه احتجاج کوي. او کله چې ددواړو کلیساو دغه غونډه خپل اوج ته رسیږي نودوې به یی په همغه شیبه کې بایکات کوي او ناکاموي به یی. دا حقیقت و چې د ښار د خلکو زړونه او دماغونه د کلیسا د مذهبي مشرانو په لاسو کې و. خلک ددې حالاتو په کتلو سره مجبور و د مذهبي مشرانو لورې ته مراجعه وکړي ځکه همدې مذهبي خلکو، عوامو ته د هغوی د پیسو، سرو او سپینو زرو په مقابل کې د جنت ټکټونه ورکول. دا ډاډمنه وه چې که چیرې ټولو پادریانو د شهنشا په خلک راپارول نو خلک به لکه د اور سکروټې گرزیدلې وې. په دې اساس د بطریق اعظم سازش بریالی شو او ټولو پادریانو ورسره په دې اړه ژمنه وکړه....

کله چې د شپې غونډه پای ته ورسیده نو قاسم د بطریق اعظم څخه اجازه واخسته او په خوشحالی سره د خپلې کمرې په لور ولاړ. دهلیزونه ټول خاموشه و او ډیره کي خلک په خپلو خونو کې ویده شوي و.

قاسم په زینو وخت او دویم منزل ته ولاړ خو معلومه نه ده چې دویم منزل ورته ولې دومره وړان و بجاړ ښکاریده. دلته هم په دیوالونو او دروازو باندې د مشالونو په رڼاو پتنگانو نڅاوې کولې. کله چې قاسم په لمړي موږ کې را وگرزید نو یو سوري لرونکې شکل یی وکوت چې ښې او چپ لورې ته یی حرکت کاوه..... داسې څرگندیده لکه کوم کس چې یو ناڅاپه کومې خونې ته ورننځي... قاسم سخت متوجه شو.

په حقیقت کې قاسم د غونډې د جریان نه وروسته د گڼ شمیر پادریانو سره ددې ستر مقصد د ترلاسه کولو له پاره د یوځای پاته کیدو تبلیغ کاوه. او تر دې وخته پورې بطریق اعظم او نور ستر پادریان خپلو خپلو کمره ته ورغلي و. کله چې د ښاره راغلې د کوچنیو کلیساو پادریان رخصت شول نو د شپې لمړۍ برخه تیره شوې وه او په هغه وخت کې د ایاصوفیا دغه برخه لکه د قبرستان په څیر خاموشه پرته وه.

قاسم په داسې حال کې چې وینستان یی په بدن را پورته شوي و د دهلیز څخه تیر شو او خپلې کمرې ته ورسید. خو کمرې ته په ورنیژدې کیدو سره یی چې کله وکتل چې د کمرې دروازه یی پرانستې ده نو حیرانتیا یی نوره هم زیاته شوه. قاسم په ډیر احتیاط سره خونې ته ورننوت خو په کمره کې هیڅوک هم نه و. البته د کوټې ټول سامان یی خپور و شوې و او داسې بریښیدله چې چا یی سامان ټول پلټلې دې. د قاسم ذهن سمدلاسه د بطریق شاګال په لور ولاړ ځکه د نن سهاره څخه هغه شاګال نه و کتلې. قاسم خپل سامان راټول کړ او بیرته ولاړ او

ویده شو. خو خوب یی د سترگو څخه لرې تېښتیدلې و. اوس نو هغه د ډیرو عجیبو حالاتو سره مخ و، تر هغې چې د دندې پورې یی اړونده وه نو د قاسم کار د وړتیا وړ و. خو تر هغې چې د محبت پورې یی اړه درلوده نو لا تر اوسه د قاسم هڅو او کوششونو کومه د ډاډ وړ نتیجه نه وه ورکړې. قاسم دخپلې خونې دروازه د دننه څخه وتړله او په خپلې بسترې باندې پریوت. اوبیا معلومه نه ده چې څه وخت به یی سترگې ورغلې وې. کله چې د قاسم سترگې ورغلې نو د قاسم د کوټې کړکۍ کې یو حرکت شاته پیدا شو، دا یوه ډیره درنه کړکۍ وه او د یوه نرۍ اواز سره سم خلاصه شوه.

دمشال په گرزیدو کې په کوټه کې دهرشي سیوري په حرکت راغلې و، کله چې کړکۍ پرانستل شوه نو دمشال رڼا د کړکۍ یوې لورې ته هم وروغځیده. او په دې توگه تر مخه سیوري هم رڼا شو. لږ وروسته دغه سیوري د اواز د پیدا کیدو پرته د قاسم د کوټې په لور را روان شو، د قاسم کوټې ته راننوت او کړکۍ یی د ځان پسې بنده کړه، د شپې دویمه برخه هم تیریدونکې وه، د ایا صوفیا ټوله وادي په خوب کې غرقه وه، هرې لورې ته چپه چپتیا وه او د ستنې د غورزیدو اواز هم اوریدل کیده. خو د قاسم په خونه کې موجود سیوري هېڅ ډول اواز نه راپیدا کاوه. سیوري چې کله د قاسم تر پښو را ورسید نو یو دم تم شو د رڼا سیوري په سیوري باندې پریوتې و. په دې اساس هغه سیوري نه و بلکه یو ژوندی انسان و. کمرې ته د راننوتلو سره سم یی دخپلې خولې پرده لرې کړه رڼا وښووله چې هغه سونیا وه. سونیا د «ایاصوفیاء» جذباتي کنیزه.

سونیا د قاسم په قدمونو کې کیناسته او دهغه لوڅې پښې یی لکه د لیونو په څیر کتلې. د قاسم وجاهت، دهغه قد و قامت، دهغه ځوانی او ښایست... ټول هر څه لکه د سپوږمۍ په څیر ځلیدل. سونیا غوښتل چې ورشي او د قاسم تر څنگ خملې.. خو کوم نالیدلې قوت هغه ددې کاره مننه کوله، هغه تر ډیره پورې د قاسم په پښو کې ناسته وه، بیا راپورته شوه او د قاسم په پښو باندې وربښکته شوه او هغه یی ښکل کړې..... په همدې وخت کې د قاسم سترگې را خلاصې شوې، خپلې پښې یی کش کړې او راپاڅید او کیناست:

«دا څنگه حرکت دې؟... سونیا! دا ته یی؟... په دې وخت کې؟... او بیا زما په خونه کې؟...»

سونیا ورته په خپلو شونډو لاس کینښود او د خاموشه پاته کیدو اشاره یی ورته وکړه. او په ډیره خاموشانو توگه یی ورته داسې وویل لکه څوک چې منتر وایی.....

«د لاله شاهین کوټرې والوتې..... کله چې نیلا اوبه سرې شي نو بیرته به خپلو کورنو ته را وگرځی.»

قاسم یو ناڅاپه په خپل ځای باندې گونگ سونگ کیناست. دا خو نیغ په نیغه دمارسی پیغام و. دهغې د جسم هر رگ د خوشحالی نه په نڅا کې و. دهغه نه دا ویر شول چې دا د شپې دویمه برخه ده او سونیایی په کمره کې ځانته ورسره ده. هغه راټوپ کړ او په بستر کې نیغ کیناست او په ډیره بې تابۍ سره یی د سونیا څخه وپوښتل.

«خ...خ...خه...تا.....تا خه وويل؟ يو ځل بيا يی ووايه!»

سونيا يو ځل بيا وويل «د لاله شاهين کوترې الوتې دې او کله چې نيلا اوبه سرې شي نو بيرته به خپله ځالو ته را ستنې شي.»

قاسم دمارسي په پيغام و پوهيده. مارسي ورته همدا ويل چې کله چې په ابناي فاسفورس کې د عيسوي فوځيانو ويني وبهيري نو دې سپين روپې راهبه به هم د خلاصون لاره بيا مومي ...

دمارسي پيغام د قاسم په زړه کې نوې روح را وپاراوه ، دا لمړې ځل و چې هغه ته په محبت کې برياليتوب تر لاسه کيده. هغه د خوشحالي نه جذباتي شوې و ، مخته راغې او خپل لاس يی د سونيا په اوږه کيښود ، سونيا د اناردگل په خيرتکه سره شوه . قاسم سونيا ته وويل:

« سونيا ! تان زما زړه د مينی نه ډک کړې دې ، نن چې ته له ماڅخه هرڅه غواړې اوله ماسره ويی نوزه به يی هرو مرو درکړم»

سونيا په زړه کې سستېر ميري ته دعاگانې پيل کړې ، ځکه هغې ورته د قاسم درام کولو له پاره منتر ښوولې و . د سونيا زړه د مينی او محبت نه درزیده. او په خپل قسمت يی ناز کاوه. سونيا د قاسم خبرې په اوریدو سره په شرارت سره وويل:

«رينستيا؟.....ايا رينستيا دې چې هغه څه چې زه يی وغواړم ته به يی هرو مرو راکوې؟»

«هو ! بې شکه ، ما چې کومه ژمنه کړې ده هغه به خامخا پوره کوم»

«نوبيا ما دخپل ځان سره ملگرې کړه»

قاسم حيران شو ځکه د سونيا خبره دومعني وه. قاسم ډاډ من و چې هغه به ترې محبت و نه غواړي ، ځکه چې قاسم يوراهب و او هغه په دې پوهيده. خو هغې دخپل ځان سره يوځای دده ملگرتيا غوښتې وه. قاسم وويړيد او ناڅاپه يی د سونيا په لور وکتل:

«دا ته څه وايی؟...ته خو پوهيرې چې زه يوراهب یم»

«نو څه وشول چې راهب يی؟ که يوراهب واده نه شي کولې نو ماسره خونديکت کولې شي؟ زه غواړم ستا په قدمونو کې سرکېږدم او د ټولې نړۍ څخه په بې خبرۍ کې ژوند و کړم.....»

د قاسم حالت د کتلو وړ و. هغه په خپل جال کې رانښتې و. هغه په وختي توګه د سونیا د ټالولو له پاره په یوڅو ټکو تکیه وکړه بیا همغه څو ټکي د سونیا د راتلونکې ژوند له پاره د ټولو ستره تکیه وګرزیده.. قاسم ورته وویل:

« سهي ده نوبيا د قسطنطنيی د جنگ پورې انتظار وکړه ، که چيرې مسلمانانو جنگ و ګاټه نوزه به درته تکیه و ګرځم. او که چيرې هغوي ناکامه شول نو بيا به دې له ځايه وکارېم.»

د قاسم دغه جمله دهغه د فکر له مخې بلکل په ځاي و ه اوقاسم په خپله زړه کې همدا ډول پریکړه کړې هم وه چې هغه به په دواړو حالاتو کې دغې غمځېلې پیغلې سره کومک کوي، سونیا ددې خبرو په اوریدو سره یو دم د خپل مستقبل په خوبونو کې ډوبه شوه. قاسم ورته یوځل بیا وویل:

« لیونی ! ته اوس ولاړه شه ، شپه ډیره تیره شوې ده او تر ډیره پورې زما په کمره کې ستا پاته کیدله سهي نه یی
«....»

« ولي سهي نه دي ؟ دلته ته کوم داسې راهب ونی چې د شپې یی خونه په بنایسته نجونو نه وي ښکل کړل شوی..»

« زه ستا تر مخه ولاړ یم ، او ته پوښتې چې داسې کوم راهب شته چې پاک لمنې وي ماته ووینه ، زه پاک لمنې یم. په دې خاطر ته اوس خپلې کمرې ته ولاړه شه.....»

د سونیا زړه خونه غوښتل خو په ډیره ناخوالې توګه دهغه د کمرې څخه ووتله او دتلو تلو په وخت کې یی قاسم ته په ډیرو حسرتناکو سترګو سره کتل. کله چې سونیا ولاړه نو قاسم لږه شیبه وروسته دخپلې کمرې دروازې ته روغې اودهغه ځایه بیرون وکتل ، دهلیزونه وران ویجاړ معلومیدل ، هغه شاوخوا وکتل اوبیا یی سترګې په هغه اوږود دهلیز باندې ورنښلوي ، خو دهلیز په اخرې برخه کې یی د چا په کتلو سره هک پک حیران پاته شو ځکه هلته ډیر لرې شاګال بطریق ولاړ و. دمشال په رڼا کې دهغه سره څیره د ورايه ځلیده ، قاسم ته دهغه سترګې لکه د اور د بڅرکو په څیر ډاګیزه کیدې ، هغه د قاسم په لور متوجه و او په ډیره کرکجنه توګه یی د قاسم په لور کتل. پخوا له دې چې قاسم څه وکړي ، شاګال یو دوه قدمه مخته ولاړ او د قاسم دسترګو څخه یی ځان پټ کړ. د قاسم د ملا په هلوکې کې یو ډول برقي امواج راپیدا شوي و ، هغه بیرته کمرې ته راستون شو او دخپلې کمرې دروازه یی د دننه څخه کلکه بنده کړه. قاسم په خپله بستره باندې ځملاست خو د شاګال دواړه سرې سترګې یی په ذهن کې وې او دهرې لورې یی کتلې. بلاخره قاسم خپل سر په زوره وواهه او بیا یی سترګې پټې کړې او د ویده کیدو هڅه یی وکړه خو اوس خوب دهغه څخه ډیر لرې تللې و.

بله ورځ اخري ورځ وه..... ځكه چې دهغې په سبا په كليسا كې د دواړو كليساگانو يوه گډه غونډه جوړيدونكې وه. هلته په كليسا كې ددې غونډې دگډونكونكو له پاره نوې كرسي خپرېدې، د عبادتخاې پرته نور ټول سالون ددايرې په څير په دوه سوه څوكيو بنكلې كړل شوې و. په چوترې يې د غونډې د مشر او شهنشا له پاره دوه ستر تختونه ايښودې و، دسالون په منځ كې يو ستر او پراخه ميدان جوړ كړل شوې و، نن د اياصوفيا د پاكولو كار روان و. ځكه چې يوه وروسته يې د يونان او روم ددوو كليساگانو ترمنځ دجوړ جاړي او اتحاد له پاره خبرې كيدې. خو قاسم غوښتل دا اتحاد له منځه ولاړ شي، نن يو ځل بيا قاسم د بطريق اعظم په لار ښوونه د فوځ د سالار نورټاس د كتلو له پاره ورغې. قاسم د غونډې د خرابولو په خاطر سپه سالار د سخت قدم اخستو له پاره تيار كړ. دهغه ځاې د بيرته راستنيدو په وخت كې قاسم په ډيره نا محسوسه توگه د يو شمير پتو دوستانو سره دكتلو له پاره هم ورغې. خو كله چې قاسم دخپلو ملگرو سره دكتلو وروسته بيرته را روان و نو د بازار په منځ كې يې خپل خادم ديوې ترسترگو شو، قاسم تندې ته ټك وركړ، چې هسې نه چې ديوې دهغه په تعقيب پسې راوتلې وي، دغه فكر قاسم ډير نا ارامه كړ. هغه پخپل همدې فكر كې را روان و او په دې توگه د ماسپښين نه مخته ايا صوفيا ته را ورسيد، په اياصوفيا كې دغونډې له پاره تيارى خپل اخري پړاو ته رسيدلې وه او دسالون دهرې ستنې سره مشالونه روښانه شوي و.

قاسم په بيره بيره خپلې كمزې ته ځان ورساوه.... ديوې لار او سه دهغه د ذهن څخه نه و وتلې. دقاسم د راتلو څخه لږه شيبه وروسته هغه ليونى پيغله يو ځل بيا دقاسم تر مخ ولاړه وه، د راتلو سره سم ترې قاسم وپوښتل:

«ديوې چيرې دې؟»

«نه پوهيږم، نن سهار مې يو ځل د بطريق شاگال سره كتلې و. هغه وخت هغوې دواړه د اياصوفيا څخه بيرون روان و..»

دقاسم په زړه كې ډول ډول اندېښنې راولاړې شوې. هغه دكوم خطر څخه نه ويريده خو په دې اندېښمن و چې هسې چې دخپلې دندې د پاې ته رسيدو دمخه يې كار شنې شي، قاسم سونيا ته د بيرته تللو اجازه وركړه او پخپله دبطريق اعظم د كمزې په لور ور وخوځيد. هغه دغه زوړ بطريق ته د نوټاراس دبسپنې په اړه ډاډ وركړ خو كله يې چې بطريق اعظم په اندېښنو او فكرونو كې ډوب وكوت نو په ډير احتياط سره يې ترې وپوښتل:

«مقدسه پلاره! ته ډير اندېښمن معلوميږې، زه ستا د اندېښنو د لرې كولو له پاره د هر خدمت كولو ته تيار يم.»

زوړ بطريق دقاسم په لور په ډير غور او دقت سره وکتل او بيا يې په لږڅه اندېښمنه توگه وويل: «هو! ريښتيا هم زه ډيره اندېښنه كې يم. سبا ددواړو كليساگانو غونډه جوړيدونكې ده او شهنشا هود كړې چې په هر

صورت کې به د رومی کلیسا سره اتحاد کوي ، زه په دې فکر کې یی چې د رومی کلیسا دواکمنۍ نه وروسته به د هیواد په کوم کونج کې ځان پټوم....»

قاسم د لږ څه غور نه وروسته عرض وکړ « مقدسه پلاره ! ته اندینمن کیره مه ، د قسطنطنی د ټولو فوځونو سالار نوټاراس ماته ډاډ راکړې چې هغه به په هیڅ قیمت شهنشاه پرې نږدې چې دا یووالې راوړې.»

د قاسم د خبرو وروسته د بطریق حوصله لږ څه په ځای شوه او بیا یی قاسم خپلې خواته کیناوه او تر ډیره پورې یی ورسره په مختلفو موضوعاتو خبرې اترې کولې... خو په هر صورت هغه مضطرب او پریشان نه وه ، هغه قاسم ته د قسطنطنی او ایاصوفیا په اړه ډیرې راز خبرې وکړې چې قاسم ته یی د سلطان په لور دلیرلو اړتیا احساسیده .

غرمه سستیر میري دخپلې خادمې په خوله باندې سونیا ته ځواب ولیږه ، سونیا بې له ځنډه د سستیر میري خوني ته راغله نو سستیر میري په ډیره خوشحالی سره هغې ته بڼه راغلاست ووايه . او په مصنوعي توگه یی ترې لږ څه ځان مرور شانته کړ .

« سونیا ! ته ډیره مطلب پاله یی هغه نسخه چې ما پروڼ تاته بنسولې وه نو بیا دې زه دهغې دپایلو څخه خبره نه کړم....»

سونیا ته د سستیر میري په خیر د یوې بزرگې او عابدې ښځې په دې سلوک باندې حیرانتیا پیدا شوه . ځکه هغې د سستیر میري په مخ کې یو بل رنگ کوت . اودا د پرینستوپه خیر د پاکوالې په ځای باندې بل ډول رنگ و . خوییا هم د سستیر میري په خبرو باندې سونیا خجالت شانته شوه او په خدا یی وویل :

« سستیر ! ستا نسخه ډیره بریالی وختله . اوس نو هغه ځوان راهب په پوره توگه زما په موټې کې پروت دې . زه چې کله وغواړم هغه د ایاصوفیا څخه دخپله ځانه سره یو ځای ویستلې شم .» سونیا په هوا کې خپل موټې پرانست او ویی ویل . مارسي لږ څخه ځوړنده شوه . غوښتل یی څه ووايي چې سونیا ورته یو ځل بیا وویل : « خو سستیر ! زه چې نن تا وینم داسې راته بریښي چې په تا کې د دغو وچو مناجاتو او عباداتو څخه لږ نور څه هم شته . سستیر ! نن ته د یوې راهبې په ځای یوه ښځه ښکارېږي.»

سونیا په شرارتناکه توگه ډیره ستر خبره کړې وه ... اوس نو مراسي ته هم د خپلو احساساتو په اړه احساس پیدا شوې و ، په خپل ځان یی کنترول پیدا کړ او بیا یی وویل : « نه ! داسې څه خاص خبره نه شته ، ما خو ستا د خوشحالی له پاره دا ټولې خبرې کولې»

لا تراوسه پورې به د سونیا او مارسې ترمنځه نورې خبرې هم کیدلې چې په دې وخت کې ډیویډ چې د سونیا د لټون پسې ان د مارسې خونې ته رارسیدلې و نوپه دې خاطر سونیا دمارسې سره خپله خبره په نیمایۍ کې پرېښوده او ډیویډ سره ولاړه.

قاسم د شپې ترډیره پورې د بطریق اعظم سره په خبرو مصروف و او بلاخره د ټولو اموراتو د جوړښت نه وروسته بیرته خپلې کمرې ته راستون شو او په خپله بستره کې و غوڅید.

بله ورځ د سهار د لمر دراختو نه سمدستي وروسته د قسطنطنیې د ایاصوفیا د کلیسا تر مخه د امرانو، رئیسانو، وزیرانو، د سلطنت د مشرانو، د شاهي کورنۍ، د زمکنیو او بحري قواو د مشرانو او دروم د کلیسا د پادریانو بگۍ په کتار کتار په دریدو شوې. کانفرس ماسپښین پیلیدونکې و، هغه گډون کونکي چې راغلي و نو هغوي په خپلو خپلو ځایو کیناستل. د ایاصوفیا سالون د ماسپښین نه مخته دخلکو څخه ډک شو، اویا «چوېدار» د دروازې تر مخه اعلان وکړ چې لږه شیبه کې به د معظم شهنشاه بگۍ را ورسېږي. د ایاصوفیا بطریق اعظم او د سلطنت نور اراکین ټول راغلل ترڅو د شهنشاه استقبال وکړي، قاسم هم د بطریق اعظم سره یو ځای راغې. په دې وخت کې د شاهي ساتونکې ډلې سالار د شهنشاه استقبال کونکو ته په دوو خواو کې د دریدو لار ښوونه وکړه.

تر ټولو دمخه قاسم ته د سل کسو سپرو یوه ډله ترسترگو شوه، دا ډله په ډیره منظمه توگه را روانه وه، د آسونو سرونه یې پورته او په پوره مستۍ کې شنږیدل. ددې معنې داوه چې شاهي بگۍ رارسیدونکې ده. ددې آسونو شاته یو ځانته اس سپور چې بازنطینی بیرغ یې په لاس کې و، پرکیدونکې لباس یې په تن و او خپله لوڅه توره یې په هوا کې خوځوله هم را روان و. دهمدې سپور شاته د قسطنطنین شاهي بگۍ هم را روانه وه. دلرگي په دې بگۍ یې د سروزرو تارونه گپولي و..... د بگۍ دواړو اړخونو ته پردې پرتې وې، ددې پردو خواوې لږڅه راپورته کړل شوې او شهنشاه په کې د ورايه ځلیده، کله چې د قاسم سترگې په قسطنطنین ور وښتې نو سمدلاسه یې د رسول الله صلي الله عليه وسلم دا حدیث ذهن ته راغې..... ادا هلك قيصر فلاقصر بعده..... کله چې قيصر هلاک کړل شي نوبل قيصر به بيا نه راځي... قاسم په همدې فکر کې و چې دا همدا قيصر دې چې د هلاکیدو وروسته به یې بل نه راځي. د قاسم سترگې د قيصر په څیرې ور وښتې وې، دا یو ځوان هلاک و چې مخ یې لکه د زمري په څیر ښکاریده او سترگې یې لکه د پړانگ په څیر را وتې وې.

کله چې شهنشاه د بگۍ څخه را ښکته شو نو قاسم دهغه د تنومنده جسم په کتلو سره حیران پاته شو، دا په یقیني توگه د کوم عیش و عشرت کونکي پادشاه وجود نه و. د قسطنطنین په سرد بازنطینی سلطنت یولس سوه کلن تاج ایښې و. د بازنطینی سلطنت لمړۍ قسطنطنین دهمدې تاج دپه سرولو په اساس پادشاه شوې و، قسطنطنین په پوره بیره ولاړ او ایاصوفیا ته ورننوت. د شاهي بگۍ شاته په پرلپسې توگه درې نورې بگۍ هم

راغلي، په دې بگيو کې د شاهي کورنۍ بنځیه مشرانې سپرې وې. په منځنۍ بگۍ کې ملکه او په دوو نورو کې شهزادګۍ سپرې وې، دوی هم د بگيو څخه را کيوتل او د اياصوفيا دننه ولاړل.

د شهنشاه د وررسيډو سره سم د اياصوفيا غونډه پيل شوه، د ايا صوفيا بطريق اعظم د يوه ميلمه پال په څير د غونډې کار روايي پيل کړه. په هال کې ټولې چوکۍ د يوې دايرې په شکل کې ايښوول شوې وې، په ځاي ځاي کې د چوکيو دمنځه دتيريدو له پاره لارې جوړې کړل شوې وې، په دې توګه ددوه سوو وګړو دغه دايره په څو برخو ويشل شوې وه. دا ویش يې داسې کړې و چې ددواړو کليساګانو مذهبي مشران يې په بيلو بيلو برخو کې کينولي و، د راهبانو او ننانو له پاره په دايرې کې ځانته نور ځايونه جوړ کړل شوي و. شهنشاه، بطريق اعظم او کاردينل اسپیرو په چوتې باندې ايښول شوو لوړو کرسیو باندې ناست و. د شاهي کورنۍ بنځې هم د ننانو ترڅنګ ناستې وې او د غونډې جريان يې څاره.... د کليساګانو د ویش له کبله د دايرې هره برخه په ډلو ډلو ويشل شوې وه. د چوترې ترمخه او د دايرې ترمخه په مخکنې ځاي کې د فوځونو سالار نوټآراس ته ځانګړې ځاي جوړ کړل شوې و....

د ټولو ترمخه بطريق اعظم پورته شو او د «مقدس کتاب انجيل» څخه يې لږ ولوسته. اوبيا يې خپله پرانستې وينا واوروله. بطريق په خپلې وينا کې وويل:

درونده شهنشاه او د غونډې معززو ګډون کونکو !

په تاسې دې خداوند دخپل رحمت سيوري وکړي....

نن دا غونډه د قسطنطنيې د شهنشاه، د بازنطين د تخت وارث، بهادر، يولسم قسطنطين چې دروم په قيصر مشهور دې..... په حکم دلته رابلل شوې ده....

د «رومن کتولیک» او «دي هولي ارتودکس چرچ» ترمخه اتحاد او يووالي د دروند شهنشاه يواځنې ارزوده، تر څو ددواړو کليساو ترمخه يووالي راشي، منافرت او ډله بازي له منځه ولاړه شي. ددواړو کليساو ترمخه دغه اختلاف د نهه سوه کالو راهيسې روان دې، معظم شهنشاه او دهغې نيکونه او غور نيکونه ټول د «دي هولي ارتودکس چرچ» ريښتوني پيروان دي. عظيم قيصر، «جستينين» د ډيرو زياتو مصاروفو په واسطه د اياصوفيا دغه ماڼۍ اباده کړه چې اوس په کې مونږ ټول ناست يو.

تاريخ گواه دې چې قسطنطنيې د خداوند يسوع مسيح بلنې ته تر ټولو لمړۍ لبيک ويلې و. په دې خاطر د قسطنطنيې چرچ د خداوند يسوع مسيح د لمړنيو منونکو څخه دې. تاريخ ددې خبرې گواهي هم ورکوي چې د يولسمې پيړۍ په صليبي جنگونو کې قسطنطنيې په لکونو شهيدان ورکړې دي او په دې توګه يې دخپل ريښتوني عيسويت ثبوت وړاندې کړې دې. همدا راز تاريخ ددې هم گواهي ورکوي چې د يسوع مسيح تر ټولو

لمړۍ کلیسا په اروپا کې همدلته جوړه شوه. او هغه هم لمړني قسطنطین د ډیرو ښکلو لرگیو څخه اباده کړې وه. اویا پیرۍ پیرۍ مخکې د ایاصوفیا یو ډیر ستر بطریق اوزمونډ ټولو مقدس پلار قسطنطین ته یو زیرې ورکړې و چې تاسې ټول ترې خبریاست ، خوزه به ددې خبرې یادول اړین وگڼم » زمونږ مقدس پلار زیرې ورکړې و ، چې یوه ورځ به د ترکانو خلک قسطنطینی ته را ننوځي اود رومیانو پسې به ان د صوفیا سینټ تر هغې ستنې پورې ورسیري چې د قسطنطین د پادشا په نامه مشهوره ده. بیا به د همدې ځایه د ترکانو مصیبتونه پیل شي ، ځکه چې په دې وخت کې به د اسمانه یو پرېښته توره په لاس رابښکته شي.....«گڼ»

درنو میلمنو ! ددې اسماني الهام مقصد بلکل څرگند دې او هغه دا چې یواځې د ایاصوفیا کلیسا ددې ښار د پایښت او خوندي ساتنې ضامنه ده. نن د شرق او غرب ټول عیسوي مذهبي مشران دلته په ایاصوفیا کې موجود دي ، مونږ د سلطان محمد خان په مقابل کې د دواړو کلیساو په یووالي هیڅ ډول نیوکه نه کوو. مونږ ته به د ډیرې خوشحالی ځای وي چې زمونږ پخواني وروڼه (رومیان) خپل بدعات پرېږدي او زمونږ سره بیرته را یوځای شي.....

د «دي هولي ارتو ډکس چرچ» په ریښتوني توگه د عیسویت نمایندګه ده. ددې نه علاوه ، زه د معظم شهنشاه په وړاندې په پوره درنښت سره عرض کوم ترڅو دغه غونډه په خپلو خبرو سره پرانزي. تر څنګ یې ورڅخه غواړم چې د غونډې د صدارت د اعلان په وخت کې د یوناني کلیسا «ایاصوفیا» حرمت او تقدس د خپل مبارک آند څخه ونه غورزوي. ددې سره خپلې خبرې پای ته رسوم.... شکریه.»

بطریق اعظم په خپل ځای کیناست او شهنشاه د غونډې د صدارت اعلان وکړ. هغه د بطریق اعظم غوښتنه له سترگو و غورزوله او کارډینل اسیدرو بی د غونډې رئیس اعلان کړ. د شهنشاه ددې اعلان سره سم د یوناني کلیساو پادریان په خپلو کرسیو کې په ښکېلو کې اخته شول ، اوس نو غونډه پیل شوې وه ، شهنشاه تر هر څه لمړۍ د غونډې اهداف او موخې بیان کړې او د دواړو کلیساو د یووالي او د قسطنطیني څخه د دفاع له پاره یې ددې یووالي په اهمیت باندې اړوده وینا وکړه. شهنشاه د خپلو خبرو په جریان کې د ایاصوفیا پادریانو ته د ارامو کیناستو مشوره ورکړه او په مختلفو جملو کې یې دهغوې د پوهولو هڅه وکړه او هغوې ته یې د ډاګیزه کړه چې د روم د پاپا او غربي اروپا مرسته د قسطنطیني د خوندي ساتلو او دفاع له پاره څومره اړینه ده. په حقیقت کې شهنشاه ته د کلیسا گانو ترمنځ د مذهبي اتحاد او یووالي څخه د غربي اروپا مرستې ډیرې مهمې وې. په دې خاطر یې غوښتل د دواړو ډلو ترمنځ اختلافات له آنده و غورځوي او د ټولو عیسویانو د یوځای کولو هڅې وکړي. په حقیقت کې د قسطنطین فکر ډیر په ځای و. دا عیسوی نړۍ بدقسمتی وه چې دهغوی د ملت په مرکز باندې حمله کیدونکې وه خو هغوی تر اوسه هم په اختلافاتو کې غرق پراته وو. تاریخ گواه دی چې هغه قومونه هیڅکله هم ژوندی نه دی پاته شوی چې خپل مرکز له یاده وباسي او په خپلو منځو کې ډلی ډلی شي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم په مدینې منورې کې د منافقینو له خوا جوړ شوی د (ضرار جومات) په دې خاطر له منځه یوړ چې الله تعالی هغې ته په قران کریم کې د تفرقی او ضرر رسونې نوم ورکړی و.

په قسطنطنیې باندې ډیر قوی او ځواکمن دشمن حمله کونکې و. او تر ټولو ستره خبره دا وه چې قسطنطنیه د اروپایي عیسویت تر ټولو ستر مرکز و. خو ددې سره بیا هم د جنگ په ورځو کې ددوی تر منځ اختلاف په لوړه کچه و. بطریق په خپلو خبرو کې دا ډاگیزه کړې وه چې..... که د رومن کتولیک چرچ خپل بدعات پریرېدې نو دوی به ورسره اتحاد وکړی.... خو شهنشاه ددې برعکس ټول عیسویان د گډ دشمن د خطر څخه ویرول او ددوی تر منځ یې د یووالی هڅه کوله. د شهنشاه د آند سره د فوځونو سپه سالار گرانډ ډیوس نوټارس تر ټولو زیات مخالفت کاوه، هغه په خپل ځای کې پورته شو او د شهنشاه تر مخه یې ډیره گستاخي وکړه او په دغې ستري غونډې کې یې هغه ته په ډاگیزه توگه وویل: «که چیرې معظم شهنشاه ددې خطري او گواښ احساس کوي چې په قسطنطنیه باندې به مسلمانان ولکه وکړي، نو زما په آند دا دومره سترگواښ نه دی، ددې نه سترگواښ په قسطنطنیه باندې د ظالم پوپ ولکه ده..... زه غوره گڼم چې په قسطنطنیه کې د کارډینل د (خولې) په ځای د ترکانو (لونگي) ووينم. (عثماني دولت)

د نورټاس خبرو په غونډې باندې ډیر سخت اغیز وکړ. دیوې لحظې له پاره ټول حیران پاته وو. ټولو د قسطنطین سترگو او مخ ته کتل. د شهنشاه مخ لحظه په لحظه لکه د اور په خیر سور گرزیده. نورټاس د شهنشاه په مقابل کې ډیره گستاخي کړې وه. خو شهنشاه په خپله چوکۍ کې تاو راتاو شو او په خپل ځای کیناست. دا ځای دهغه دربار هم نه و چې جلاد ته یې حکم کړی وای ترڅو د نورټاس سر له تنه غوڅ کړي. دا خو مقدسه کلیسا وه او دلته د چا وینه تویول حرام وو. دبله اړخه شهنشاه هم نه غوښتل چې په دې حساس وخت کې د نورټاس په خیر تجربه لرونکي جرنیل له لاسه ورکړي. په دې خاطر شهنشاه هیڅ هم ونه ویل. د نورټاس په خبرو او د شهنشاه په مقابل کې دهغه په دغه گستاخي باندې که له یوه اړخه شهنشاه سخت غصه کړې و د بله اړخه یې د رومن کتولیک پادریان هم په غضب شوي و، خو د یوناني کلیسا پادریان پری ډیر خوشحاله وو.

نورټاس اوس هم شراب خښلی و او د شرابو په نشه کې ډوب و او دخولې څخه یې همغه الفاظ راوتل چې قاسم په ډیره مینه دهغه په ذهن کې ورځای کړي وو. قاسم په خپلې کرسی باندې خوشحاله ناست و.

نوټارس دخپلو خبرو وروسته بیرته کیناست، دهغه دکیناستو وروسته کارډینل اسیدورد لمړي ځل له پاره راپورته شو او غوښتل یې چې څه ووايي:

«درنو حاضرینو! زه د پوپ جان نکلسن ځانگړې نماینده یم. قسطنطنیه یواځې ستاسو له پاره د اهمیت وړ نه ده، زمونږ له پاره هم همدومره د اهمیت وړ ده. هغه زیری چې بطریق اعظم دخپل تقریر په دوران کې وکړ خو هغه

مقدس بطریق په پوره توګه بیان نه کړای شو. پوهیږم چې ستاسی ډیرو به ددی زیری په اړه اوریدلی وی خو زه به یو ځل بیا د مقدس پلار دغه زیر تاسی ته تکرار کړم:

زیری دا ډول وو چې یوه ورځ به ترکان قسطنطنیې ته را ننوځی او درو میانو د تعقیبولو پسې به (د سینټ صوفیا) د عبادتځای تر مخه دغی ستنې پورې چې د پادشاه قسطنطین په نامه یې شهرت موندلی دی رارسېږي. خو دهمدی ځایه به دهغوی زوال پیلېږي، ځکه په دی وخت کی به د اسمان څخه یوه فرشته توره په لاس راکیوځی او دهمدی اسمانی وسلې په واسطه به د قسطنطنیې سلطنت داسی یو غریب انسان ته ورسپاري چې په هغه وخت کی به دهمدی ستنې سره ناست وي، فرشته به دغه کس ته ووايي.... دا توره درواخله او دهمدی په واسطه د خداوند یسوع مسیح بدله واخله. بس دهمدغی یوی پریکنده جملی د ویلو سره سم به ترکان په تینسته پیل وکړي او رومیان به د فاتحینو په څیر ترکان د غرب او اناطولیې څخه ان د ایران تر پولو پورې و ځغليوي.... (The Decline and fell of the Roman Empire)

دهمدی زیری په اساس د بطریق اعظم څخه پوښتنه کوم چې ایا دا غریب انسان چې د ستنې تر څنګ به ناست وی د قسطنطین د کورنۍ څخه به وی؟ زه پوښتنه کوم چې خدای مه کړه زموږ: شهنشاه به هغه وخت موجود نه وی؟ بطریق اعظم دی دخپلی وینا په اړه وضاحت وکړي. هغه د شهنشاه په شتون کی د خپلو پخوانیو مشرانو یو ډیر کمزوری حکایت وړاندی کاوه او په دی توګه یی د شهنشاه سپکاوی کاوه. تردی وروسته یی سپه سالار ډیوک نوټاراس هم ګواښه هغه دی په دی پوه شي که مسلمانان په قسطنطنیه باندی ولکه وکړی نو بیا به ستا وطن ته هیڅوک هم دعیسویانو مرکز و نه وایی. مسلمانان به زموږ په کلیساګانو کی خپل عربی نسله اسونه تړي او په دی توګه به زموږ د عبادتځایو سپکاوی کوی، هغوی به د قسطنطنیې هیڅ عیسوی ژوندی پری نه ږدی او زموږ بښځی به بی ابرو کړي، خو ددی برعکس د کار ډینل هغه خولی. چې ته تری نفرت او کرکه کوی د عیسویانو له پاره د پناه ځای و ګرځی. اوبیا به هغه وخت د یونانی کلیسا پادریان پښیمانی کوی چې ولی یی په خپلو رومی ورونو باندی باور نه دی کړی.

قاسم هم په دغی غونډه کی ناست و، دهغه کرسی د ایاصوفیا راهبانو او بطریقانو سره یو ځای ایښوول شوی وه. هغه د غونډی جریانات په ډیر غور او دقت سره تعقیبول، په هغه ځای کی چې قاسم ناست و هغه ځای د غونډی د ګډونکو د دایری د بڼی لوری اخری برخه وه. دهغه تر مخه د ایاصوفیا راهبانی اوشهزادګۍ ناستی وی. یعنی د قاسم د ناستی ځایو د بڼو د ناست ځای سره بلکل مخامخ و ددوی تر منځ څو قدمه واټن و او هغه هم د چوتری غاړه وه. د چوتری د پاسه شهنشاه، بطریق اعظم او کار ډینل ناست وو. قاسم د خپل ناست ځای څخه په ډیره ناقراری سره یوه راهبه تر سترګو لاندی نیولی وه هغه فکر کاوه چې شونی ده چې دا به مارسي وی خو مارسي په دی غونډه کی د ګډون له پاره نه وه راغلی، هلته مخامخ په چو کیو باندی د شاهي کورنۍ

پیغلی اونوری مقدسی راهبانی ناستی وی. خو کله چی کار دینل د مسلمانانو د مظالمو یادونه کول نو د قاسم وینه په جوش کی راتله.

ددی غونډی ناظم یو ځوان بطریق و، چی د قاسم بنی اړخ ته ناست و او د غونډی کاغذونه یی په لاسو کی اړول را اړول او د غونډی څارنه یی کوله. په دی وخت کی یو ناڅاپه هغه پورته شو او کوم ضروری اعلان کولو ته یی ځان جوړ کړ.

«د غونډی درنو گډون کونکو! نن زموږ په دی غونډه کی د یسوع مسیح خدای د پیدایښت د ځای (یورشلم) یو مقدس بشپ شتون لری، هغه د تیری شپې پوری د معظم شهنشاه میلمه و. زه دهغه څخه غوښتنه کوم چی د مسیح د تعلیماتو په رڼا کی د قسطنطنیې د دغونازکو حالاتو او د دواړو کلیساو ترمنځه د اتحاد او یووالی له پاره خپل آند وړاندی کړی.»

ددی اعلان سره قاسم ټکان و خوړ ځکه هغه ته تر اوسه پوری ددی میلمه د شتون په اړه کوم معلومات نه و. داسی معلومیده چی بطریق اعظم هم د بیت المقدس ددی بشپ د راتلو څخه بی خبره پاته شوی و. په داسی حال کی چی بیت المقدس هم د عثمانی سلطنت یوه برخه وه خو دهغه ځای پادریان او بشپان تر اوسه پوری په عیسوی نړۍ کی د ډیر عزت خاوندان گڼل کیدل. دا د شهنشاه یو چال و چی د غونډی په جریان کی یی را مخته کړ. د بیت المقدس بشپ پورته شو او د دواړو کلیساگانو ترمنځه د اتحاد په اړه یی ډیر اغیزمن تقریر وکړ. نژدی و چی ډیر مخلص عیسوی راهبان هم دغه اتحاد ته تیار شي... چی په همدی وخت کی یو درویشی کړی دروازه چی د شهنشاه څنگ ته راغی او په غوږ کی یی ورته څه وویل: دهغه په خبرو باندی شهنشاه حیران شاتته شو، شهنشاه تر ډیره پوری د دروازه چی خبری اوریدلی، او په اخر کی شهنشاه څه داسی سرو خوځو لکه دکوم کار دکولو اجازه چی ورکوی. لږه شیبه وروسته همدغه دروازه چی د قاسم تر څنگ ناست د غونډی د ناظم خواته راغی او څټی ورته وویل، په همدی وخت کی د غونډی ناظم د خپله ځایه پورته شو او د لږی شیبی له پاره یی د غونډی د جریان د ځنډولو اعلان وکړ. د قاسم تندی تریو شو، ځکه د غونډی دغسی ناڅاپی ځنډیدل دهغه د هیلې پر خلاف کار و. قاسم په فکرونو کی ډوب شو، دا اعلان نه وروسته شهنشاه دخپله ځایه پورته شو او د لږ شیبی له پاره چیری ولاړ. د غونډی د گډون کونکو څخه هم څه خلک چی ډیری یی د شاهي کورنئ ښځی وی پورته شوی او ولاړی. خو هغوی چی شاته پاته شول هغوی هم په خپلو خپلو کرسیو کی ناست په خپلو منځو کی په خبرو اترو بوخت شول. خو دا خبری اتری وروسته په یوه اوږده بحث باندی بدلی شوی، او د دواړو کلیساو پادریانو یو بل ته په لوړ اواز ویل پیل کړل، په دی وخت کی د قسطنطنیې یو عام پادری په خپل ځای کی ودرید او ویی ویل:

«تاسی خلک..... د شرابو سره پتیره ډوډی استعمالوی، دا په کوم کتاب کی راغلی دی؟ مونږ خو د شرابو سره د پتیري ډوډی خوړونکی حرام خوړونکی او د عیسوی دین څخه بیرون گڼو. مونږ د شرابو سره دخمبیره شوی

ڊوڊي په خوړولو قایل یو، څوک چې خمبیره شوی ډوډي نه خوری او پتیره ډوډي خوري، دهغه خوراک حرام گڼل کیږي. تاسو بدعتونه راویستلي دي، تاسی حرام کارونه کوی او حرام خورئ، د عیسوی دین څخه خارج او کافر یاست.»

په همدی وخت کی د ایاصوفیا یو پادری پورته شو او ویی ویل: «شرم وکړئ شرم!... که دخمبیره شوی ډوډي څخه کرکه کوئ نوییا خمبیره شوی شراب ولی څښئ؟ تاسی خولا دپخوا څخه کافر واست.»

د تاریخ پانو د «ډوډي» دغه اختلاف په خپلو زرينو کربنو کی ځای کړی دی. په همدی وخت کی دایا صوفیا مانۍ د پادریانو د خپل منځی چغو په واسطه په لږزه کی راغله. څومره راهبان چی هلته د غونډي په خونه کی ناست و ټولو دغه جگړه په پوره غور سره کتله. او څه نورو دغه کار د شرم نه ډک گانه. په دی وخت کی بطریق اعظم او کارډینال هم د غونډی په سالون کی نه و موجود. نو تاراس او یو شمیر نور مشران هم د غونډی د ځای څخه بیرون تللی وو. د تللو په وخت کی بطریق اعظم قاسم هم له ځانه سره وړی و، کله چی قاسم د بطریق اعظم سره د نیم ساعت وخت د تیروولو وروسته بیرته راستون شو او بیرته د غونډی ځای ته را ننوت نو د عجیب او حیرانونکی حال سره مخ وو، ځکه په هال کی د دواړو خواوو پادریانو یو بل ته پوره سپکی سپوری ویلی. نژدی دوو سوو پادریانو د ایاصوفیا دغه سالون د سوک او څپړو ځای گرځولی و. قاسم ددی حالت په کتلو سره په زړه کی خنډل، لږه شیبه وروسته غونډه بیا پیلیدونکی وه قاسم راغی او په خپل ځای کی کیناست او د غونډی دغه بدنظمی یی کتله. خودا اله گوله هغه وخت یو ناڅاپه پای ته ورسیده چی اعلان کونکی د شهنشاه د راتلو اعلان وکړ. پادریانو په بیره بیره خپلی خپلی کرسی را سمی کړی. د شهنشاه د راتلو ترمخه بطریق اعظم او کارډینل هم په خپلو خپلو ځایو کی کیناستل.

دلږ ځنډ وروسته شهنشاه سالون ته راننوت. هغه خپل ناست ځای ته راوړسید خو د کیناستو په ځای همداسی ولاړ پاته شو. هغه ډیر قهریدلی معلومیده. اوبیا یی په ډیره تنده لهجه وویل: «د بدبخته ولسه! زه ستاسی تباهی او هلاکت په خپلو سترگو باندی وینم، د بنمن مو سر ته رارسیدلی دی خو تاسی تر اوسه هم په پتیره او خمبیره شوی ډوډي باندی جنگ یاست.... یوه خبره چی ما تر اوسه نه غوښتل تاسی ته یی وکړم، اوس غواړم تاسی ته یی ووايم:

ای تفرقه اچونکو مذهبی مشرانو! په غور سره یی واورئ! ما تیره شپه ډیر خطرناکه خوب کتلی دی، ما په یوه ستر دیوال باندی په زرگونو کارغان په چغار کتلی دی، هغوی دومره په زوره ټاغ ټاغ کوی چی ټول اسمان یی په سر راخستی دی. بیا گورم چی د غرب له لوری د غوښی خوړونکو مرغانو یوه ډیره ستره ډله را الوتلی او په همدی دیوال باندی کینی. بیا زه وینم چی دغه کارغان او دغه نور مرغان یو دبل سره په جنگ کی ولویږی او په همدی وخت کی هغه دیوال په لږزه راشی. اوبیا زه وینم چی د اسمان څخه گڼ شمیر بازان په دیوال باندی ناستو

مرغانو باندی را ولویزی او دسترگو په رپ کی یی سره و خوري. بیا یوه کشتی په دریاب کی وینم چی سوری په کی شوی وی او د اوبو څخه ډکه شوی وی ، او په اخر کی یو ډیر بد شکله دیو وینم چی سترگی یی داور دبخرکو په خیر سری وی ، دا دیو غواړي ما دخپلی لمنی لاندی پټ کړی خوزه دهغه سره دپتیدو په های خپله توره را وکارم او دهغه دیو سر له تنی بیل کړم.....

مادغه ډول خوب کتلی خو هیچا ته می نه دی ویلی . ای بدبخته مذهبی مشرانو ! زه نه پوهیږم چی ددی خوب تعبیر به څه ډول وي ، خو دومره حتما پوهیږم چی د قسطنطنیی په اړه ددی خوب تعبیر ښه نه راوړي. زه تاسی ته د اخری ځل له پاره نصیحت کوم چی په خپلو منځو کی متحد شی او که نه مسلمانان به ستاسی نوم اونښان ورک کړي.

د شهنشاه قسطنطین وینا ډیره اغیزمنه او د جوش نه ډکه وه . ټول ناست خلک چپ چاپ ناست و . بیا د ایاصوفیا یوی زړی راهبی جرئت وکړ او پورته شوه ، د خبرو کولو اجازه یی واخسته ، ویی ویل : « درونده شهنشاه ! ددی خوب هسی غورزول به د عقل نه لری خبره وي. تر هر څه دمخه ددی خوب سهی تعبیر تر لاسه کړئ ترڅو دهمدي خوب په رڼا کی د قسطنطنیی د راتلونکی له پاره پلان جوړ کړل شي.»

زور فادر بروس هم ددی راهبی دخبرو سره خبره یوه کړه ، نورو څو کسو هم شهنشاه ته سلا ورکړه چی تر هر څه لمړی ددی خوب د تعبیر په اړه باید معلومات تر لاسه کړل شي. شهنشاه دخلکو دسلا له مخی بطریق اعظم او کارډینل ته ددی خوب د تعبیرولو په اړه وویل. خو دواړو خپل څټونه وگړول ، په همدی وخت کی یوی ځوانی راهبی دخبرو کولو اجازه وغوښته او ویی ویل:

« درونده شهنشاه ! دخوبونو د تعبیرولو په لړ کی دلته په ایاصوفیا کی یوه همداسی معتبره او باوری هستی شتون لری او هغه عبادت کونکی سستیر میری.... غوره به وی چی سستیر میری دی غونډی ته را وبلل شي او ددی خوب د تعبیر په اړه تری وپوښتل شی.»

د شهنشاه د حکم سره سم بطریق اعظم سستیر میری ته په دی غونډی کی د حاضریدو امر وکړ. د سستیر میری دنوم د اوریدو سره سم د قاسم غړی بی ترتیبه شول اوبیا یی چی کله واوریدل چی سستیر میری په غونډه کی گډون کوی نویا یی د خوشحالی نه زړه ټوپونه وهل. هغه دکوچنیانو په خیر تر جذباتو لاندی راغلی و. دهغه په سترگو کی دبیلتون زخم و او داوو کالو څخه ددی کتلو له پاره تری ناست و. دهغه بی تابه سترگی په همغه دروازه باندی نښتی وی په کومه چی سستیر میری را ننوتله. په کلیسا کی موجود هر کس ددی پیغلی کتلو ته بی تابه و. شهنشاه هم دخپل خوب د تعبیرولو له پاره ناقراره و. بیا هغه وخت هم راغی چی مارسي د غونډی

سالون ته راننوتله. کله چی د قاسم سترگی په دغه سپینه فرشته باندی ولگیدی نو هملته په چوکی کی وچ کلک شو.

مارسی په ډیره کراره توگه قدم اخست او د راهبانو څوکیو ته ور روانه وه. هغی ته یی هملته په لمړي کتار کی یوه څوکی خالی کړی وه، کله چی خپل ناست ځای ته ورسیده نو یو ځل د شهنشاه او بیا د حاضرینو تر منځ لږ څه ټیټه شوه..... او کیناسته.

شهنشاه مارسی ته وویل: سسټر میری! ایا تاته ددی دواړو کلیساو د اتحاد د غونډی په اړه بلنه نه وه درکړل شوی؟ ته خو د ایا صوفیا ډیره پخوانی راهبه یی. تاته په کار نه و چی د ننۍ غونډی څخه غیر حاضره پاته شوی وای.

د قسطنطین ددی پوښتنی په اړه مارسی په ډیره ارامه توگه ځواب ووايه. «دورنده شهنشاه! ددی اختلافی غونډو له پاره زموږ بشپ او بطریق بسنه کوی. زه خو دیسوع یوه معمولی خادمه یم. اود کلیسا گانو د اختلافی مسایلو څخه ځان لری ساتم. خوبیا هم زه دخپلی غیر حاضری په اړه بښنه غواړم»

دخپلو خبرو په وخت کی د مارسی سترگی په قاسم وروښتی. او نژدی و چی د زړه حالت یی بدلون ومومی. قاسم هم دمارسی په مخ سترگی ورکلکی کړی وی. ددواړو سترگی یو دبل سره په ټکر کی وی او ددواړو په وجودونو کی په زرگونو برقی موجونو څپي وهلی. د اوو کالو بیلتون مارسی له هر څه غورځولی وه. کله چی دهغی سترگو د قاسم مخ وکوت نو دهغی په مات وجود کی یو نوی ځواک راتازه شو، تر لږه ځنډه پوری دمارسی څخه دا هیر شوی و چی چیری ولاړه ده ځکه دهغی دسترگو تر منځ تیر شوی یادونه لکه د تاریخ د پاڼو په څیر تیریدل او په همدی خیالونو کی ډوبه او ځان یی د سالون څخه غیر حاضر کوت، هغی ته اورنه را په زړه شوه چی د کوچنیوالی خوږی شپي یی په کی تیری کړی وی، هغی ته د سلطانی قصر یو دهیلیز په یاد راغی، د ملکی سروین د مینې او محبت نه ډک مخ، د شهزاده محمد مهربانه کړچار، د سلطان مرادخان پلرنی شفقت.... او خپله مور مارتها یی هم تر سترگو شوه، او بیا هغی هغه یادگاره ورځ کله د زړه ویستلی شوه په کومه کی یی چی قاسم بن هشام دخلکونه په ډک لوبغاړی کی د لمړي ځل له پاره کتلی و. نن یو ځل بیا قاسم دهغی تر مخه ناست و.... په یوه ډک سالون کی.. خون حالات څه بلمنگه وو، نن قاسم د گواښونو لاندی و. دهغی ورځی نه چی هغه دلته راغلی و د مارسی وجود په دار څړول شوی معلومیده. هغه ډیره حیرانه وه چی دهغی قاسم دهغی سره ددومره نژدی والی سره هم دهغی څخه لری و. هغی د شهنشاه د پوښتنی ځواب ووايه خوبیا یی ځان کنترول نه شو کړای. ځکه دهغی د سترگو مخی ته قاسم ناست و، معلوم نه شوه چی دهغی په وجود کی کومه برقی بریښنا څپانده شوه چی یو ناڅاپه یی د سترگو څخه دمرغلرو په څیر اوښکی راغلی. خو پخوا تردی چی د مارسی اوښکی لاندی را توی شي شهنشاه ورباندی غږ کړ:

«مونږ ستا بښنه منو. او غواړم چې ته زما د خوب تعبیر ماته ووايي.»

ددې نه وروسته شهنشاه خپل خوب ووايه. چې په اوریدو سره یې مارسي تر ډیره ځنډه پورې د بې هوشۍ په حالت کې ولاړه وه. د ټولو خلکو سترګې د ایا صوفیا په دغې پخوانۍ عبادت کونکې سسټر میري باندې نښتې وې، هیچاته ډاګیزه نه وه چې دمارسي دسترګو څخه دغه د مرغلرو قطري دکومه ځایه راغلی. په سالون کې ناست خلک دمارسي ددغو اوښکو په کتلو سره بې روحه شوي و. په خپله شهنشاه هم ډیر وار خطا شوی و او فکري بې کاوه چې د خوب تعبیر یې ډیر ګواښمن او خطرناکه دی. په دې خاطر سسټر میري ژاړې. خو یوازې قاسم په دې پوهیده چې دمارسي دسترګو څخه د مرغلرو را تویدل او د کلیسا په فرش باندې دهغې پریوتل دڅومره ستر ارزښت لرونکی دی. اوبیا.... د قاسم په سترګو کې را ټوکیدلې نم د هیچا په لید کې نه راته.

کله چې شهنشاه ددویم ځل له پاره مارسي مخاطب کړه نو هغه داسې شوه لکه څوک چې نوی دڅوبه رابیدار شي، هغې ناستو خلکو ته خپلې سترګې ورواړولې اوبیا یې ډک اواز باندې وویل:

«دورنده شهنشاه! تا چې کوم خوب کتلی دهغې تعبیر ډیر خطرناکه دی. زه وینم چې قدرت د قسطنطین تقدیر لیکلی دی. په دیوال ناست کارغان د قسطنطنیې مذهبي مشران او پخپلو منځو کې اختلاف اچونکي عوام دي. د غرب نه راغلي غوښي خوړونکي مرغان دغه کار ډینل او دهغه ملګري دي. او په هغه دیوال چې دوی ناست دي هغه د قسطنطنیې دیوال دی، د اسمان څخه را تلونکي بازان د عثمانی سلطنت ترکي عسکر دي، او لکه څنګه چې تا وویل چې شاهین یا بازان په دیوال ناست مرغان خوري نو ددې څخه دا مطلب اخستل کیږي چې فتحه به د مسلمانانو په برخه وي.

تا چې په دریاب کې تلونکي کومه کشتۍ کتلی، دا د سمندر په اوبو کې لاهو شوی قسطنطنیه ده او په کشتۍ کې د سوري د پيدا کیدو نه مقصد کورنی اختلافات دي.... اودا چې په اخر کې تا کتلی چې د سرو سترګو دیو صفت انسان تاته پناه درکوي.... نو په حقیقت کې دغه دیو ستا دښمن دی چې غواړي تا د ماتې سره مخ کړي او عیسوی دین رسوا اوسپک کړي...

درونده شهنشاه! دا ټول خوب زموږ له پاره ښه شګون نه لري، خو دهغې په اخر کې یواځې یو ښه شګون کتل کیږي او هغه هم ستاسې د ذات پورې تړلې دي او همغه زه د خپلو هیلو اخری تمځای ګڼم. څرنګه چې تا د خوب په اخر کې د دیو سر له تنې پرې کړې په دې اساس ته په یوه صورت د شاهین صفت مسلمانانو مقابله کولی شې»

ددې خبرې دکولو وروسته مارسي خاموشه شوه. شهنشاه چې دمارسي دګستاخانه تعبیر څخه تک سور شوی و.... د تعبیر داخري برخې په اوریدو سره را نرم شو او په ډیره بې صبرۍ سره یې تری وپوښتل.

« مقدسی راهبی !..... تا ماته زما د خوب د تعبیر په ویلوسره، که څه زه او ددی غونډی حاضرین دی لږ څه ناهیلی کړل خو مونږ غواړو وپوهیږو چی د شاهین صفته مسلمانانو د مقابلی له پاره لاری پیدا کړو. مونږ ته یی ژر ووايه چی څه باید وکړو؟....»

مارسي دداسی لاری څه تدبیرونه جوړ کړی و چی لمړی، خو دشهنشاه په گډون ټول خلک دغصی او قهر د حالته راووتل او یخ شول، قاسم په خپل زړه کی مارسی ډیره وستایله. اوس نو مارسی وویل: درونده شهنشاه ! د سرو سترگو هغه منحوس دیو همدلته ستا ترڅنگ په کوم ځای کی موجود دی، هغه راپیدا کړئ او په خپلو لاسو یی ووژنئ، بیا به د جنگ په ډگر کی حتمی بری ستا په برخه شی.»

دشهنشاه په تندۍ باندی کرنی را ښکاره شوی، هغه به د سرو سترگو بد مخه دیو چیری لتوو. ډیر پريشانه شو او سمدلاسه یی مارسي ته وویل: «مقدسی راهبی ! مونږ به د سرو سترگو دغه منحوس دیو چیری ولټوو؟ مونږ ته په دی لږ کی څه لارښوونه وکړئ.

« نه درونده شهنشاه ! زما سترگی ددومره ژور نظر څخه معذوره دی... خو زه په ډاډمنه توگه ویلای شم چی دا شخص به همدلته ستا ترڅنگ کوم ځای موجود وی.»

مارسی دا ځل خپله خبره په داسی بڼه وکړه چی قسطنطین په ډیره نا کراری سره خپلی سترگی د غونډی په گډون کی گرځولی را گرځولی. مارسي بیرته په خپله چوکی کیناسته. د غونډی ټول گډون کونکی گونگ صم په خپلو ځایو کی ناست و و. بطریق اعظم هم په خپله کرسی کی ځان تاوو را تاوو. خو کارډینل استپه د شونډو لاندی خندل. د رومی کلیسا نور پادریان هم وارخطا نه وو. خو د یونانی کلیسا راهبان داسی شوی وو لکه مار چی خوړلی وی. دشهنشاه خوب هم ډیر خطرناک و او تعبیری دهغی څخه زیات خطرناک ښکاریده. خو یو ناڅاپه قسطنطین د غونډی د پاته برخي دپیلیدو حکم وکړ.

د مارسي تعبیر شهنشاه ته ډیره گټه ور ورسوله. او د قاسم په ټول فعالیت یی اوبه ور وشیندلی ځکه قاسم نه غوښتل ددواړو کلیساو تر منځه یووالی او اتحاد رامنځته شی. خو مارسی د قاسم د عزایمو څخه بی خبره وه. هغی تر اوسه پوری همدا یو فکر کاوه چی قاسم دهغی د اخستلو له پاره دلته راغلی دی. حقیقت دادی چی مارسی د خپل علم په مطابق د شهنشاه د خوب تعبیر کړی و او په هغی کی یی کومه بددیانتی نه وه کړی. د مارسي د خوب د تعبیر گټه شهنشاه ته دا شوه چی تر اوسه پوری چی د یونانی کلیسا کوم پادریان ویریدلی وو هغوی ددواړو کلیساو تر منځه په اتحاد او یووالی باندی راضی شول. کله چی شهنشاه ته دخپل خوب د تعبیر څخه ددغی گټی داخستو احساس پیدا شو نو ویی ویل: ډیر ښه شول، هغه خو یو خوب و. خو دهغی د ویری څخه

ټول پادريان په لږه شول ، اوس هيله پيدا شوى ده چې د روم د كليسا سره به ټول پادريان توافق وكړي شهنشاه د غونډې د پيليدو حكم وكړ او بيا يې سپه سالار نورټاس ته مخ كړ او ورته يې وويل:

« نورټاسه ! دا وخت په خپلو منځو كې د جنگ جگړو له پاره مناسب نه دى . زه د يوه شهنشاه په خير تاته حكم نه كوم خو د قسطنطنيې د يوه سپاهي په خير تاته په دغه مقدس اتحاد كې د گډون كولو بلنه دركوم.»

نورټاس لا تر اوسه هم په خپله خبره كلك ولاړ و . خو اوس يې د شرابو نيشه را كمه شوى وه . په ډيره مود بانه توگه يې شهنشاه ته وويل: « درونده شهنشاه ! نورټاس به په هر قيمت د مسلمانانو پر خلاف جنگيږي . او د خپلې ويني داخرى خاڅكى پورې به جنگيږي . كه څه هم كليسا گانو ترمنځ يووالى راشي او يا رانه شي . زه دمعظم شهنشاه په لښكر كې د يوه عسكر په خير په جنگ كې گډون كول دخپل ځان له پاره فخر او وياړ گڼم.» سپه سالار دغسې گول مول خبرې وكړې او نور بيرته خاموشه شو .

قاسم او مارسى يو بل ته د سترگو په كونجو كې كتل... غونډه هم په پوره ځواك سره روانه وه . شهنشاه ، دسلطنت وزيران ، د ايا صوفيا بطريق ، كاردينل او بشپانو ټولو خپلې خپلې خبرې كولې ... په سالون كې هر ډول اوازونو انگازى كولې خو د قاسم او مارسى له پاره غونډه لا پخوا پاى ته رسيدلى وه . په سالون كې ناست هر كس د ستيچ په لور متوجه و . خو مارسى او قاسم يود بل په لور متوجه وو . معلومه نه ده چې څومره وخت به تير شوى و ... د ايا صوفيا تر ټولو ستره تاريخي غونډه جارى وه ، قاسم خپله دنده له ياده ويستلى وه ، هغه راپاڅيد او غوښتل يې چې د مارسى په لور ولاړ شي خو داسې يې نه شواى كولې ، او مارسى هم د داسې كولو جوگه نه وه .

غونډه روانه وه . ان تردى چې د ايا صوفيا د شلو څخه څلور بطريقان او د سلو څخه ديارلس پادريان د روم د كليسا برلاسى منلو ته تيار شوى و و . په دې ډله كې زوړ فادر بروس هم ورگډ شوى و . خو بطريق اعظم لا تر اوسه پورې كومه پريكړه نه وه كړې . او بيا هغه وخت هم راغى چې شهنشاه د سولې د تړون د تيارولو حكم هم وكړ . چې په هغې كې د قسطنطنيې په كليسا باندې د روم د كليسا برلاسى منل شوى وه . او شهنشاه په خپله په رومى كليسا كې د يوناني كليسا د مدغم كيدو اعلان كړى و . داسې معلوميد ه چې يو ډول اتحاد منځته راغلى و خو په سهې معنې ورته اتحاد نه ويل كيده . ځكه چې گڼ شمير پادريان په دې خبرو باندې سخت په غصه او په غضب وو .

د شهنشاه دا اعلان نه وروسته د كوم اړخ نه كوم راهب د بطريق اعظم ثانى ډيمونان د وژلو خبره راياده كړه . دې خبرې قاسم سخت متوجه كړ او دلمړي ځل له پاره يې د غونډې په لور مخ واړاوه . په غونډې كې د ډيمونان د وژلو دخبرې د يادولو سره دا هم وويل شول چې لا تر اوسه يې وژنكې نه دى نيول شوى . په داسې حال كې چې ددې خبرې څرگند ثبوتونه تر لاسه شوى و چې په دې وژلو كې د روم د كليسا د پادريانو لاس وو .

د تړون نه وروسته په قسطنطين باندې دا خبره ښه و نه لگیده. په دې خاطر یې د دربار حاضرینو ته سختی سپکې سپوری وویلې. خو په همدې وخت کې چې د دیمونان د قاتل د نه پیدا کیدو خبرې کیدې هغه د اسرارو او رازونو ډک شاګال د غونډې ځای ته راننوت. خپله امصایی په فرش ټکوله او مخته را روان وو. دهغه د امصا په ټکار د غونډې ټول ګډون کونکي دهغه لوري ته متوجه شول، قاسم چې کله شاګال وکوت نو سمدلاسه یې په زړه و خوړه. د قاسم شپږم حس د خطر زنگ احساسا وو. د شاګال په کتلوسره قاسم په خپلې چوکۍ کې د ورنډوالی احساسا وو. زړه یې غوښتل چې سمدلاسه وریاځي او د شاګال کار ور ختم کړي او یا هم ددې ځایه و تښتی. خو شاګال د خپلې امصا په کوم سره د غونډ له منځه را ووت، که څه هم هغه یو بطریق و خو دهغه کړچار د مصر د پخوانیو جادوگرانو په څیر و. هغه د خلکو له منځه را ووت او د شهنشاه مخی ته راغی او ودرید، سترګې یې په شهنشاه باندې نښتی وی او دخپلو سرو سترګو له لاری یې شهنشاه ته په غور سره کتل.

په دې وخت کې یو ناڅاپه شهنشاه ته هغه د سرو سترګو د یو په فکر کې راغی. او کله چې شهنشاه د شاګال شکل و صورت ته وکتل نو داسې ورته څرګنده شوه چې دا به په حقیقت کې همغه دیو وی چې تیره شپه یې په خوب کې کتلې و، شهنشاه ته د سستیر میری له اړخه ویل شوی د خوب تعبیر په یاد و. سمدلاسه یې د ټولې نړۍ د پروا کولو پرته دخپلې توري په لاستې باندې لاس کېښود، غوښتل یې مخته راشي او دغه د سرو سترګو دیو له منځه یوسي. هغه لا تر اوسه د راپورته کیدو اراده کوله چې شاګال په مخ یې مکروه خندا وکتله، ودرید. کله چې شاګال د شهنشاه په لور خپله ګوته راپورته کړه او خبرې یې پیل کړې نو دهغه داواز په اوریدو سره قاسم داسې وبریښیده لکه دهغه د ستوني څخه چې په یوه وخت کې دوه انسانان خبرې کوي. شاګال وویل:

«درونده شهنشاه! دخپلې توري څخه دی لاس لری کړه. اوس خو زه تاته په خپله لمن کې پناه درکونکی یم. او که نه زموږ د اسلافو دغه تاریخي ښار به د نابودۍ سره مخ شي.»

شهنشاه د شپې په خوب کې کتلې و چې هغه د سرو سترګو خاوند دیو به هغه ته په خپلې لمن کې د پناه ورکولو خبره کوي، او اوس شاګال هم شهنشاه ته په خپله لمن کې د پنا دورکولو خبره وکړه. شهنشاه فکر وکړ چې دا همغه شخص دی چې په وژلو سره به یې قسطنطين د تباهی نه خوندي شي او سوبه به یې په برخه شي. خو د شاګال په سترګو کې داسې ځواک و چې شهنشاه دخپله ځایه یو قدم هم وانه خست. شاګال ورته یو ځل بیا وویل:

«درونده شهنشاه! زه تاته د داسې یو خبر په اړه معلومات درکوم چې دهغې په اوریدو سره به ته ما بی اختیاره د قسطنطینی خوندي پاته کونکې و ګڼي.»

خود شهنشاه په ذهن کی همغه یوه خبره گرزیده او هغه دا چی یوازی د سرو سترگو خاوند شاگال همغه دیو دی. شاگال خپله خبره جاری و ساتله او ویی ویل:

« درونده شهنشاه! ما دیمونان بطریق قاتل پیدا کړی دی.»

د شاگال دخولی څخه ددی خبرو د راوتلو سره سم قاسم په خپله چوکی کی هک پک شو، یواځی قاسم نه بلکه مارسې هم د ویری احساس وکړ. ځکه چی هغی هم دا گمان کاوه چی دیمونان به قاسم وژلی وی. خو شهنشاه په ډیره حیرانتیا سره خپلی سترگی راووېستلی او تری ویی پوښتل:

« درونده بطریقه! هغه کوم بدبخته قاتل دی چی ددواړو کلیساگانو اتحاد ته یی دزیان رسولو هڅی کړی دی. او داسس مذموم حرکت یی کړی دی؟

د شهنشاه دخبری د تکمیل سره سم د بطریق سر و گرزید او د قاتل په لوری ور واپاوه. اوس نو دهغی سری سترگی د قاسم په سترگو ورنښتی وی. ناڅاپه یی خپل ښی لاس پورته کړ او د قاسم په لوری اشاره وکړه او شهنشاه ته یی وویل:

« دا دبطریق اعظم ثانی قاتل دی. چی همدا اوس ستا تر مخه ناست دی، دهمدی توری د دیمونان سر دهغه له تنی څخه جدا کړی دی.»

مارسې داسی وپوهیده چی دهغی دنیا چی یوازی دوه ورځی تر مخه روښانه شوی وه بیرته تیاره شوه. قاسم هم په خپل زړه کی د شهادت کلیمه ولوسته او ځای یی د مرگ سزا ته تیار کړ. په دی وخت کی یو ناڅاپه د قاسم د زړه څخه ټوله ویره ووتله او یو ډول ډاډ ورته پیدا شو. څه داسی ډاډ چی مسافری منزل ته درسیدو په وخت کی تر لاسه کوی. ټول سالون داسی وولکه مار چی خوړلی وی. هغه بطریق اعظم چی قاسم یی خپل سلاکار ټاکلی و په لړزه کی راغلی و. شهنشاه هم قاسم ته په سختو سترگو کتل. په دی وخت شهنشاه د برق په څیر و گرزید. « دا شخص څوک دی؟... او له تاسره کوم ثبوت دی چی هغه به د دیمونان قاتل وی؟ »

« زما سره ثبوت شته.... » شاگال وویل: شاگال په خپلو لاسو کی څه کاغذونه را واخستل او د شهنشاه مخی کی یی کینښول. او ویی ویل: « درونده شهنشاه! دغه دری لیکنی دی، ددی څخه یو هغه جعلی لیک دی چی د دیمونان د جسد څخه تر لاسه شوی دی. دا په نیلا رنگ شاهي لفافه کی پټ کړل شوی و. او کوم الفاظ چی په کی لیکل شوی دی هغه ټول ستا تر مخه دي. دویم لیک د تریس دبشپ لیمارک له اړخه لیکل شوی دی او هغه هم جعلی دی چی دی ځوان بطریق اعظم ته ورکړی، خو کله چی ماته معلومه شوه نو زما تندی و سوزید ځکه چی زه د تریس چرچ ته ډیر ځم راځم. ما هیڅکله هم دا وگړی هلته نه دی کتلی. او دریم لیک ما دهغه د کمری څخه په هغو کاغذونو کی تر لاسه کړی دی چی هغه همدا اوس پخپل لاس لیکلی وو.

درونده شهنشاه ! په دغو دری وارو لیکونو باندې یو نظر واچوئ نو کیدای شی تاسی ته هم معلومه شی چی دا دری وار په د یوه لاس لیکل شوی خطونه دی . زه په ډاډمنه توگه ویلی شم چی دا شخص مسلمان دی او دسلطان محمد خان جاسوس دی .»

د حاضرینو دمخونو څخه رنگونه الوتی وو . بطریق اعظم د حیرانتیا په سمندر کی غوټی خوړی . اود شهنشاه مخ دغصی او قهر څخه تک سور گرزیدلی و . شهنشاه په ډیر لوړ اواز سره په کرکجنه توگه وویل : « جلاده ! ددی بداخلاقه سر پری کړه او زموږ په پښو کی یی واچوه »

قاسم ددی حکم د اوریدو سره سم دخپله ځایه راپورته شو ، هغه په ظاهری توگه یو راهب ښکاریده ، نو په دی اساس هیڅ ډول وسله یی نه درلوده خو په زړه کی یی دا هوډ کړی و چی د شهید کیدو نه مخته به د څو عیسویانو روح دخپله ځانه مخته باسی . شهنشاه خو جلاد ته ورغږ کړ او حکم یی ورته صادر کړ خو هیڅ جلاد مخی ته را نه غی . ځکه چی د اقدس چرچ و اودلته هیڅ جلاد نه و موجود . یو ناڅاپه شهنشاه ته دخپلی بی عقلی احساس وشو او سمدلاسه یی وویل :

« سپاهیانو !... دغه مسلمان ونیسی ، موږ به دا د عامو خلکو ترمنځه په سخته سزا باندی محکوم کړو .»

کله چی قاسم د شهنشاه دویم حکم واورید نو دجنگیدو اراده یی پریښوده . له ځانه سره یی وویل چی نیول و بندی کول یی په گټه دی . ځکه هغه یو جاسوس دی او دزدانه د تیښتی لاری ورته معلومی دی . د ساتونکی ډلی کسان را مخته شول او دقاسم په لاسو او پښو کی یی زنځیرونه ورواچول .

غونډه د لمر د پریوتو نه مخته پای ته ورسیده . او د قاسم د نیولو نه وروسته څه نور خلک هم په خلاص زړه د کلیساگانو په یووالی کی راگل شول . شهنشاه غوښتل شاګال ته انعامونه ورکړي خو شاګال د څه اخستلو څخه انکار وکړ . اولکه څنګه چی راغلی وو همغسی بیرته ستون شو او دایا صوفیا د سالون څخه ووت . غونډه پای ته رسیدلی وه او خلکو ددنتی پیښی اغیز هم له ځانه سربو ځای یوړ ، خو په دی وخت کی دبطریق اعظم او نور تارس حالت دکتلو وړ وو . ځکه دوی دواړه د قاسم په دام کی راښتی وو . په دی خاطر یی خپل سرونه د شرم نه ښکته اچولی وو . د ټولو نه زیات دمارسی حالت و . هغی خو خپلی کمری په لور قدم اخست خو داسی معلومیده چی دهغه هر قدم یو یو من گرزیدلی دی . هغه په خپل قسمت باندی حیرانه پاته وه ، هغه چی دایی د قاسم سره اوه کاله وروسته یو ځای کړه خو دهغی سره یی دوه خبرو ته هم وخت ورنه کړ . مارسسی په خپل ژوند کی ددی نه زیاته نه وه غمگینه شوی ، اوس نو هغی ته د قاسم د ژوند نه زیات نور څه مخکی نه و . هغی سر ښکته کړ او په ډیره درنه درنه توگه دخپلی کمری په لوری ولاړه .

د روم قيصر

قاسم يې د نيولو وروسته د شاهي زندان د زمکې لاندې تياره کوټه کې ور واچاوه. سلطان محمد خان ته د قاسم اخري ليک همدا ور رسيدلی و چې په کې يې ليکلی و چې د دواړو کليساو ترمنځ اتحاد مې سبوتاژ کړی دی. او دا چې سپه سالار نور تاس د رومي کليسا په خلاف سخت قهریدلی دی. قاسم سلطان ته دا هم ښکلی وو چې (جان هستيانی) به ډير ژر د فاسفورس ابنا ته را ورسېږي. ددی ترڅنگ په ښار کې د کلونو کلونو محاصره په خاطر په ټټونو مواد راټول کړل شوی دی. سلطان د تيرو څو مياشتو راهيسې د قاسم دغه ډول ليکونه تر لاسه کول، چې په دې کې يې تر ټولو مهم ليک د ښار د ديوالونو او د «گولډن هارن» په اړه وو. خو نن سلطان ته خبر ورغلی و چې قاسم يې د بطريق ډيمونان په وژلو باندې نيولی دی. او ډير ژر به ورته شهنشاه د مرگ سزا ورکړي. سلطان په لوړه اواز.....مرحبا وويله او قاسم بن هشام يې ډير و ستايله. ترڅنگ يې دخپلو سالارانو سره د قاسم بن هشام په اړه خبرې اترې پيل کړې.

لا تر اوسه قاسم ته د مرگ سزا نه وه ورکړل شوی، پخپله شهنشاه خپل محل ته د راتلو وروسته دغه سزا ځنډولې وه هغه يې يوازي په يوې تياري خونه کې ور غورځولې و. شهنشاه فکر کاوه چې هغه به د قاسم څخه د سلطان محمد د ځواکونو په اړه ډير څه را وکاږي، په قسطنطنيه کې د قاسم هغه دوستان چې د قاسم سره يې اړيکې وو هم دخپلو کورو څخه پټو ځايو ته ولاړل. دا خبر په ډيره بېرته د روميل کورته هم ورسيد. او بريتا هم واوريدل چې د فادر ډيمونان قاتل چې يو مسلمان جاسوس و....د اياصوفيا څخه و نيول شو.

مارسي لا تر اوسه هم بې هوشه پرته وه. او ځان يې د بې وسه مرغۍ په څير بند احساساوه. داسې مرغۍ چې په يوې اوسپنيزې پنجره کې بنده کړل شوی وي، هغه به ښکته پورته کيده او د قاسم د ازاديدو په اړه يې فکرونه کول خو هېڅ ممکن لاره يې مخې ته نه راتله. دا د مارسي حال و، اخوا «سونيا» چې قاسم به د ليونۍ پيغلي په نامه يادوله، د قاسم د نيولو وروسته په خپله کوچنۍ کوټه کې يې سده پرته وه. هغې ته د قاسم د مسلمان په څير ډاگيزه کيدل هم يو شوک وو. که څه هم هغه ډيره مذهبي پيغله نه وه خو بيا هم په دې ويريده او فکري کاوه چې، ښه نو، يو مسلمان جاسوس د يوې عيسوي خادمې سره ولې دومره مخلص و. ورځې په چټکۍ سره تيريدې.

په «اورنه» کی د سلطان قصر دخلکو دگنی گونی خخه خوزیده ، نن سلطان محمد دخپلی بحری بیړۍ د کتلو له پاره د «بحر اسود» په لور ور روان وو. دهغه تر ټولو غوره سالار احمد کدک پاشا ، او محمود پاشا هم دهغه سره یو ځای تلل. دسلطان دتلو سپرلۍ تیاره وه چی په همدی وخت کی دسلطان یو قاصد ورته رامتخه شو. قاصد ورته پیغام ورکړ چی د رومیلی کلا تیاره شوی ده ، یوازی یوه میاشت معمولی کار ته اړتیا لري. اوډیر ژر به دکلا برجونه د توپونو د نصبولو له پاره تیار کړل شي

دسلطان له پاره دا تر ټولو ښه خبرو. د بله اړخه دهغه بحری بیړه هم د تیاری په حال کی وه. ستر ستر بحری جهازونه تیار کړل شوی وو او نن سلطان دهمدی جهازونو دمعاينه کولو له پاره دتوری بحیری په لور ور روان وو. سلطان لکه د نورو پادشاهانو په څیر د بگیو په کتارونو کی د تگ عادی نه و. دهغه سپرلۍ یوازی یو عربی نسله «ابلیخ» اسپ و ، سلطان دخپلو ملگرو سره دلمر د راختلو سره سم هغه لوری ته وخوزید ، دا دعثمانی سلطنت لمړنی سلطان و چی په طبیعت کی یی د فنون لطیفه سره محبت او دلچسپی وه. «محمود پاشا» هم یو شاعر و. نوکله به چی هغه د سلطان سره یو ځای کومی لوری ته ورته نوپه ټوله لاره به یی زعفرانو په څیر محفل جوړ کړی و. سلطان محمد خان ته په زرگونو فارسی اشعار په یاد وو. هغه په فارسی او ترکی دواړو ژبو باندی ډیر شه شعرونه ویل ، په دی اساس تر توری بحیری پوری دغه اوږد سفر په ټوکو ټکالو او شاعری کی په خندا او خوشالی تر سره شو. سلطان محمد دبحری فوځ څنگ ته راغی ، دا یو ستر او پراخه ساحل وو ، دسلطان بحری بیړۍ په ازادو اوبو کی ولاړی وی او هری لوری ته یی د زانگو په څیر موجونه خوړل. گڼ شمیر سپاهیانو هلته تگ راتگ کاوه ، یوه ملاح چی کله سلطانی ډله وکتله نو سمدلاسه یی منډه کړه او امیر البحر ته یی ځان خبر ورکړ ، په دی وخت کی امیر البحر «بلوط اغلن» د یوه بحری جهاز په چت ولاړ و او د سمندر په لوری دخپلو ځواکونو ننداره کوله. کله چی امیر البحر ته څرگنده شوه چی سلطان دخپلو دوو سوو کسانو سره یو ځای دلته رارسیدلی دی نو ډیر وار خطا شو او دلیونو په څیر یی لاندی را و دانگل ، کله چی هغه ساحل ته را ورسید نو ویی کتل چی سلطان د یوه زوړ ملاح سره په خبرو بوخت دی. هغه وکتل چی گڼ شمیر سپاهیانو او ملاحانو د سلطان دروند استقبال کړی دی ، امیر البحر هم دسلطان خواته راغی ، هغه ته یی په ډیر ادب سره سلام وکړ او هلته توری بحیری ته یی دهغه د راتگ له پاره ښه راغلاست ووايه.

زوړ کپتان «عباس» هم دسلطان سره یو ځای روان و. د ساحل هوا د سلطان توره لونگی په هوا کی الوزوله. دغه زوړ ملاح د یونانی جهازونو پخوانی کپتان (بارتا کوزین) وو چی د مسلمانیدو وروسته همدلته اورنه ته راغلی و. او بیا سلطان ورته همدلته په توره بحیره کی د دبحری فوځونو د تیارولو حکم ورکړی و. اصل مسئولیت خود امیر البحر و خو زوړ عباس دهغه د معاون په څیر دهغه سره یو ځای و. سلطان دخپلو معاونینو او نورو ملگرو سره یو ځای د یوه ستر جهاز په چت وروخت ، دا د بحری بیړۍ بیرغ وړونکی جهاز و. دغه ډول بیرغ وړونکی جهازونه څلورو ، سلطان د جهاز د چت نه لمړی خپله بحری بیړه وکتله چی دهغوی په کتلو یی

سینه د خوشحالی نه خلاصه شوه او د بحر دمستی هوا په لگیدو سره یی خوله د خندا نه وازه شوه ، په دی وخت کی یی د محمود پاشا په لور مخ کړ او ورته یی وویل:

« محمود پاشا ! وینی یی ، د دانیال هوا زمونږ د بللو له پاره دلته را رسیدلی ده. د فاسفورس نیلا اوبه زمونږ د جهازونو د استقبال له پاره نا ارامه دي..... محمود پاشا ! نن درته یوه خاصه خبره کوم...»

ټول خلک د سلطان لوری ته متوجه شول. سلطان د جنوب غرب ساحل لوری ته چیری چی قسطنطین پادشاهی کوله مخ کړ او ویی ویل:

« محمود پاشا ! مونږ کوچنیان وو چی د قسطنطنیې په اړه به قصی اوریدلی اوبیا مو کله چی دروم د قیصر ، د قسطنطنیې د پادشاه د سازشونو په اړه خبری اوریدی نو زمونږ د زړونو څخه به یوازی یوه خبره را وتله چی کله چی زه سلطان شم نو د کفر دغه ستر مرکز قسطنطنیه به حتما د اسلامی سلطنت یوه برخه گرځوم.» سلطان ددی خبری سره سم د عربی ژبی یو شعرو وایه چی په کی راغلی وو: ای د قسطنطنیې لوړو دیوالونو ! ته به د لیونیانو په لاره کی خنډ نه شی ، مونږ خو لیونیان یو او د خپل محبوب په عشق کی لیونیان.»

محمود پاشا د سلطانی ذوق ډیره ستاینه وکړه او په خند کی یی ورته وویل: درونده سلطانه ! ستا د احساساتو په کتلوسره ددی وړاند وینی له پاره د هیڅ ډول بصیرت اړتیا نه شته چی ووايو د قسطنطنیې ورځی شمیرل شوی دی او ډیر ژر به دا ښار قسطنطنیه نه بلکه «اسلام بول» وگرځی.

د سلطان د محمود پاشا د خولی څخه د قسطنطنیې نوی نوم واورید. او ډیر زیات یی خوښ شو، سلطان پریکړه وکړه چی هغه به د «رومیلی کلا» او د «اناضول کلا» په لور د څو جهازونو او کشتیو یوه ډله ور استوي. په همدی خاطر یی زوړ عباس د څلورو جهازونو د ډلی مشر وټاکه او هغه ته یی هدایت وکړ چی په ابنای فاسفورس کی ورننوځی او د همدی لاری د «ابنای مارمورا» څخه تیر شی. د څلورو واړو جهازونو سره یی لس لس کشتی هم وتړلی. سلطان زوړ عباس ته هدایت وکړ چی هغه دی دده تر مخه ددی مبارک جهاد دلمړني ډلگی په څیر حرکت وکړي. همغه و چی د زوړ عباس او دهغه د ملگرو د جهازونو د تللو له پاره وخت و ټاکل شو او سلطان بیرته خپل تمځای ته چی هملته د بحیری په غاړه ورته جوړ کړل شوی و راستون شو. نن شپه د سلطان او د بحری بیړی د عسکرو له پاره د رڼا گانو شپه وه ، سلطان تلونکی ډلی ته د جشن د جوړولو لار ښوونه وکړه ، ترکی عسکرو نوی کالی واغوستل ، مشالونه یی روښانه کړل ، او ځای ځای یی په رڼاو ښایسته کړ ، یو شمیر سپاهیانو د جنگ ډول راو خست او په هغی یی خپل وخت خوشحاله تیراوه ، د توری دوهلو مقابلی ، غیږی او کبډی د ټولی مقابلی روانی وی سلطان ددی د میلستیا په خاطر بی شمیره میږی او گډی حلالی کړی

او هغه يې په مكملة توگه وريتي كړي. د خوراك خښاك وروسته سلطان په ټولو باندې انعامات وويشل او په دې توگه د عثماني سلطنت د بحريې لمړنۍ ډلې د خپلو تللو جشن ولمانځه.

بله ورځ سهار د لمر خاته سره سم د عباس جهازونو د توري بحيري ساحل پريښود ، زوړ عباس دخپل جهاز په چت باندې ولاړ و ، په ټولو جهازونو د عثماني سلطنت بيرغونه رپانده وو. سلطان ، اميرالبحر ، محمود پاشا ، احمد كدك پاشا او اغا حسن ټول ساحل كې ولاړ وو او د عباس بيړۍ ته يې دخداي پامانۍ په خاطر لاسونه خوځول. د ساحل ټول كاركونكي ، ټول سپاهيان او ملاحان دخداي پامانۍ په وخت كې حاضر وو. او په دې توگه د توري بحيري لكونو كالو ساحل د ۱۴۵۲ كال په سهار كې د «الله اكبر» په نارو كې را ونغښت. دهغه زړه په رگونو كې يو ځل بيا وينه را ځوانه شوه، په تن كې يې جوش او خروش ډيرښت و مونده او يواځې په څوارلس ورځو كې يې توره بحيره ووهله او خپل جهازونه يې د فاسفورس د ابنا غاړو ته ورسول.

مصلح الدين اغا د خپلې جوړې شوي كلا په يوه برج باندې ولاړ و او په ابناي فاسفورس كې را ننوتونكي جهازونه يې څارل ، هغه ته دا جهازونه د لړۍ څخه ډير كوچني كوچني تر سترگو كيدل ، كله چې دا جهازونه د توري بحيري څخه ووتل او په ابناي فاسفورس كې ور داخل شول نو مصلح الدين داسې وانگيرله چې شونې ده چې دا جهازونه به د قسطنطنيې ته دشمالې اروپا څخه كومكونه راوړي. د مصلح الدين اغا عصابو ځواب وركاوه. ځكه دا جهازونه اوس د روميلى د كلا تر څنگ نه تيريدل. مصلح الدين اغا سمدلاسه خپل عسكر سره راټول كړل او هدايت يې ورته وكړ چې د كلا دروازي بندې كړي. په دې وخت كې مصلح الدين اغا د برج په سر ولاړ و او د دې جهازونو د راتلو انتظار يې كاوه ، خو كله چې مصلح الدين اغا په جهازونو باندې د عثماني سلطنت بيرغونه وكتل نو د تكبير په ويلو يې د كلا ټول ديوالونه په لږه شول ، سمدلاسه يې د كلا ټولې دروازي پرانستې او خپلو سپاهيانو ته يې حكم وكړ چې مخته ورشي او د عثماني بحري بيړۍ دغې ډلې ته ښه راغلاست ووايي.

د عباس جهاز روميلى ته د رارسيدو سره سم هملته لنگر واچاوه. مصلح الدين اغا د زړه كپتان عباس ډيره ښه استقبال وكړ ، عباس ورته وويل چې سلطان د ابناي فاسفورس د كلا بندۍ كولو حكم كړى دى ، په حقيقت كې دا زموږ له اړخه د جنگ پيلامه ده، اوس زموږ سره څلور ستر جهازونه او څلويښت كوچنۍ كشتي د يوې بيړۍ په خير موجود دى او په ځانته ځان د ابناي فاسفور محافظ او ساتونكي يو.

د عثماني سلطنت بحري ځواكونو دغې ډلې د ابناي فاسفورس په تر ټولو لويې برخې چې د توري بحيري خوله وه خپله حكمراني جوړه كړه. په پيل كې څو عيسوي جهازونو دى لوري ته مخه كړې وه خو د عباس بهادرو سپاهيانو هغوى ابنا كې داخلیدو ته نه و پري ايښي. او داور په اورولو سره يې هغوى بيرته په شا كړي وو. بيا د گولډن هارن څو كشتۍ هم دى لوري ته راغلي وى خو د عباس شاهين صفته عسكرو هغوى ونيولي او

هغه کشتی یی ضبط کړې. اوس نو عثمانی فوځونه په ابنا کی په پوره میړانه گرزیدل. دغه ابنا چی ددوو سمندرونو د یوځای کیدو ځای او دکشتیو د تلو را تلو لاره وه اوس د جنوب له اړخه د نیمایی څخه زیاته د مسلمانانو په ولکه کی راغلی وه. خو د شمال له لوری په ابنا کی داخلیدونکی د دانیال دره تر اوسه پوری پرانستی وه. او دهمدی دری له لاری به دروم د بحیری عیسوی جهازونو په اسانۍ سره قسطنطنیی ته مال او وسایل ور رسول. وینس، اسپین، جینوا، او دروم له اړخه ټول کومکونه دهمدی دانیال ددری څخه قسطنطنیی ته ور رسیدل.

کله چی د ابنا یی فاسفورس د محاصری خبر شهنشاه ته ورسید نو دهغه اوسان وار خطا شول، سمدلاسه یی خپل خاص وزیر را وباله او په غصه ناکه توگه یی ورڅخه وپوښتل:

خاص وزیره ! د عثمانی سلطنت بحری بیړۍ زمونږ په ابنا کی په سرو سترگو گرځی راگرځی، او جان حنینانی تر اوسه پوری نه دی رارسیدلی..... ایا د جینوا د بحری بیړۍ د ملاحانو په متو کی دکشتیو د بوتلو زور نه شته ؟ دوی خو د ابنا ی فاسفورس د خوندي ساتلو له پاره راتلونکی وو. خو اوس د ابنا دا برخه د مسلمانانو په ولکه کی راغلی ده... که چیری په گولډن هارن او د قسطنطنیی په ساحل باندی زمونږ خپل جهازونه موجود نه وای، نو تر اوسه پوری به د عثمانی امپراطوری لمړی ډله زمونږ تر دیوالونو پوری رارسیدلی وه. خاص وزیره ! زه ډیر اندینمن یم، ماته ووايه چی څه وکړو ؟

د شهنشاه دخبرو په اوریدو سره وزیر را ټیټ شو او دخاص ادب وروسته یی وویل: « زمونږ قاصد خبر راوړی دی چی د جان حس تیمانی بحری جهازونه به په یو دوو ورځو کی ددانیال ددری نه را ووځی او په ابنا کی به ور ننوځی. درونده شهنشاه ! ته اندیننه مه کوه د جان حس تیمانی بحری جهازونه چی زمونږ دبحری بیړۍ سره یو ځای شی نومونږ به و توانیږو چی دعثمانی سلطنت بحری ځواکونه د ابنا څخه وشړو.»

خو شهنشاه ډاډمن شوی نه و. هغه سمدلاسه سپه سالار نور ټارس ته پیغام ولیږه چی د ښار د ټولو دروازو او دیوالونو مسؤلیت دی نیغ په نیغه په خپله ولکه کی واخلي. ورځ یوه په بله پسی تیریده او د قسطنطین په زړه کی ویره زیاتیده، هغه ته سمدلاسه خپل خوب په یاد راغی، او د سسټر میری تعبیر یی هم په ذهن کی انگازی کولی، هغه د کانفرنس په ورځ هغه د سرو سترگو خاوند دیو شاگال ښه پیژندلی و خو شاگال په ټولی غوندی کی داسی یو کار وکړ چی شهنشاه دهغه په مقابل کی هیڅ نه شو کولی. په دی توگه شاگال شهنشاه په خپله پناه کی اخستی و، یا په بل عبارت د شهنشاه خوب پوره شوی و. هغه ته سسټر میری ویلی و چی هغه دی د سرو سترگو خاوند دیو بی له ځنډه ووژني خو شهنشاه داسی و نه کړای شول.

قسطنطين به نن سبا ډير پريشانه وو. دهغه خوب دسترگو خڅه الوتې وو. هغه به هره ورځ په يوه نه يوه ځای کې د جنگ په کارونو کې اخته و. خو کله به چې ځانته شونو شراب به يې څښل.

د جان جستيماني بحريه چې د څو جهازونو او سلگونو کشتيو خڅه جوړه شوی وه د يوه ستر فوځ سره يو ځای د ابنا په شمالي برخه کې را ننوتل. د بحريې په لمړي جهاز باندې د صليبيانو بيرغ رپيده. په جهازونو کې سپاره سپاهيان د جهازونو چتونو ته را وختل او دلری خڅه يې د قسطنطيني ننداره کوله، قسطنطينيه دهغوی خڅه يوازی درې ميله لری واټن کې پرته وه. د قسطنطيني يوه برخه گولپن هارن سره نښتې وه، خو د ابناي فاسفورس بله يعنی جنوبی برخه د مسلمانانو په ولکه کې وه چې د قسطنطيني خڅه يې پنځه ميله واټن درلود. خو عثمانی کشتيو به کله کله گشت کاوه او ان تر ديوالو پورې به يې ځانونه را رسول. د جان جستيماني جهازونه د ديوال تر څنگ تر گولپن هارن پورې ورسيدل. د گولپن هارن اوسپنيز زنجير يې خوشی کړ او ډيری کشتی او جهازونه دننه ورننوتل. خو يو شمير نور و جهازونه د د گولپن هارن خڅه بيرون د ابنا په ساحل کې لنگر و نه واچول. هغه ځای چې د جستيماني کشتيو د لنگر اچولو له پاره ټاکلی و هغه په حقيقت کې د ماهی نيونکو ځای ځيگی و. هغوی به د ورځې ماهيان نيول او بيا به يې خپلې کشتۍ هملته په ساحل کې پرېښودې، د ماهی نيونکو کوچنيانو به هلته په هغی کې لوی کولی. کله چې کوچنيانو دا ستري ستر کشتۍ وکتلې نو وويږيدل او دخپلو جونپرو په لوري ورمندې کړې.

ټارمن چې د عيسوي بېړۍ ددی برخې قومندان و دخپل جهاز د چت خڅه يې د ماهی نيونکو دغه کوچنی کلی کوټ. ټارمن د جينوا يو ډير تجربه لورنکی سپاهی او سپه سالار و. په حقيقت کې هغه يو بحری قزاق وو خو جستيماني د زيات رشوت په مقابل کې دلته ټاکلی و. دهغه د زوند څلويښت کاله د بحر په اوبو کې تير شوی و. دهغه په مخ باندې د زخمونو د نښو خڅه دا ډاگيزه کيده چې ټارمن څو جنگونه تر شا پری ايښي دي، هغه وخت چې هغه بحری قزاق و نو شهرت يې تر لری لری پورې خپور شوی و. څومره چې ټارمن په خپلې ميرانۍ او توري وهلو کې مشهور و نو دهغی نه زيات په وحشت او بربريت کې مشهور شوی و، دهغه تر ټولو ستر بد عادت داو چې ډير زيات شراب به يې څښل او هره ورځ به يې يوه نوی بنايسته پيغله په خپله بستره باندې درلوده. ټارمن د ماهی نيونکو کلی وکوټ. نو خپل جهازونه يې هملته لنگر کړل او پخپله يې د ساحل په غاړه ځيمي ووهلې.

ددی نه اخوا په څلور ميله واټن کې مسلمانان پراته وو. او د مسلمانانو کشتۍ په د ورځې څو ځلې راتلې او د ماهی نيونکو تر کلی پورې به يې چکروا هه او بيرته به ستنيدې. نن چې د ټارمن کشتيو دلته لنگر واچاوه. نو په گشت باندې مامورې د مسلمانانو دوه کشتۍ په ډيره بيره خپل سالار ته د اطلاع ورکولو له پاره ورغلي. داگست مياشت وه. او د رومي کلی کلا په برجونو باندې د اربان په لاسو ستر توپونه نصب کړل شوی وو. کپتان عباس هملته په رومي کلی کلا کې موجود وو. کله چې خبر شو چې د جينوا جهازونه هغوی ته نژدې راغلي دي نو دهغوی د

نور پرمختگ د مخنيوي له پاره يې خپلو جهازونو ته دمخکې تلو حکم وکړ. ترڅنگ يې په کلا باندې د نصب توپونو خولې هم د شمال لورې ته راواړولې، اوس نو د عباس په شریانو کې جوش او جذبه را پاریدلې وه. عباس خپلو گشتي کشتيو ته حکم وکړ چې د عيسويانو د جهازونو په تلو راتلو باندې کلکه څارنه وکړي.

د جستیماني د استقبال له پاره شهنشاه په خپله تر گولډن هارن پورې راغلی و، د جستیماني د کومک په کتلو سره په بندرگاه کې د موجودو عيسوي فوځيانو حوصلې غښتلي شوي او د خوشحالي څخه يې چغې وهل پيل کړل. خو پخپله شهنشاه دومره خوشحاله نه و. جستیماني خور راغلی و خو دهغه جنگي کومک د شهنشاه دهيلو څخه ډیر کم و. خوبيا هم شهنشاه په ډیره بڼه توگه د جينواد فوځونو استقبال وکړ. او دهغوی د خوشحالو له پاره يې په شاهي قصر کې د شپې جشن جوړ کړ.

د شپې تر ډیره وخته پورې په شاهي محل کې د شرابو جامونه کړنگيدل، هلته د ځوانۍ او کبابو له پاره هم خاص پروگرام جوړ شوی و. د جستیماني د فوځ په کتلو سره شهنشاه دومره ویرې اخستی و چې په بله ورځ يې د ټولو هیوادونو په لور خپل گړندي قاصدان و لیرل او د نور کومک غوښتنه يې ترې وکړه. په دوی کې د اسپين د شمالي ولايت اراگون او فسطله نه علاوه د غربي اروپا نور هیوادونه هم شامل و. دهغه وخته راهيسې چې عثماني بحريې ځواکونو د توري بحیرې لاره بنده کړې وه نو د شهنشاه اړیکې د شمالي اروپا سره پری شوي و. په شمالي اروپا کې بلغاریه، یوکرائن، چیکوسلواکیه او د جرمني ځینې سیمې شاملې وې. شهنشاه به ډیر دی فکر ځوراوه چې هسې نه چې قسطنطنیه يې د لاسو څخه ووځي.

هغه خپل ځان د قسطنطنیې د ډیرو بدقسمته شهنشاهگانو څخه گانه. هغه په دی ویره کې و چې دی یولس سوو کالو راهیسې دهغه د پلرونو او نیکونو دغه جوړ کړل شوی نظام به پای ته ورسېږي. خو نه يې غوښتل قسطنطنیه له لاسه ورکړي. تر اخری حده يې هڅه کوله د قسطنطنیې څخه دفاع وکړي هغه ته دخپلو نیکونو او پلرونو تاریخ ډاگیزه و چې په تیرو اوه سوه کلونو کې يې مسلمانان قسطنطنیې ته نژدې هم نه و راپریښی..... شهنشاه د جشن په خوشحالو کې لږ څه مصروف شو خو نن سبا يې زړه په هیڅ شی نه راټولیده. قسطنطین یواځې په یوه فکر کې ډوب و او هغه دا چې څه ډول به و توانېږي دخپلو پلرونو جوړ کړل شوی دغه سلطنت د سلطان محمد خان د یرغل څخه خوندي وساتي. هغه د عثمانیانو د هوډ څخه بڼه خبر و، همدا څو کاله مخته چې هغه د «موریا» په تخت باندې ناست و نو هغه د سلطان محمد خان د پلار سلطان مراد خان د لاسه د عثمانی تورو خوند ځکلی و. هغه وخت چې قسطنطین د موریا حکمران و نو دخپلو ولکه شوو سیمو د خوندي ساتلو له پاره يې د «دکورت سیمه» کلابنده کړې وه او بیا يې دهغه ځایه د ډاډ اخستو وروسته د «تهیس» په ښار چې د عثمانی سلطنت تر څنگ د عثمانیانو په ولکه کې و ناڅاپي حمله وکړه او هغه يې ونیوه. قسطنطین ته دا په یاد وو چې د پېښې د خبریدو سره سم سلطان مراد خان سمدلاسه د «موریا» په لور روان شوی و. خو په لاره کې يې

د «کورتته» مستحکمه کلا خنډ گرزیدلی و. اوبیا هغه وخت قسطنطین ډیر حیرانه شوی و چی عثمانی توپونو په گولیو ورولو پیل وکړ او دکورتته دغه مستحکمه کلا یی دخاور سره خاوری کړه. دا د توپونو د استعمال لمړنۍ تجربه و چی عثمانی فوځونو تر سره کړی وه. هغه وخت قسطنطین ته په ټوله «موریا» کی د پناه او پتیدو ځای نه پیدا کیده په دی خاطر قسطنطین او دهغه ورور تهامس د سلطان مراد خان سره سوله وکړه ، په ځان یی باج کیښود او موریا یی هم د عثمانی سلطنت د باج ورکونکو ریاستونو څخه وگرځوله. قسطنطین به دا هر څه څه ډول هیر کړی وای. دا خودهغه خپل برخلیک و ، په داسی حال کی چی دهغه دنیکونو برخلیک هم تری پټ نه و پاته.

بازینطینی سلطنت چی یو وخت په اروپا کی د «ډینوب د دریاب» او په اسیا کی د «اناطولیه» او «شام» پوری غځیدلی و ، نن یواځی تر قسطنطنیې پوری را نغاړل شوی و. دا سلطنت د بازینطینیانو له پاره د زوال سبب و گرزید. شهنشاه په دی فکر کی و چی دهغه نیکونو پخپله مسلمانانو ته اجازه ورکړی وه چی په اروپا کی میشت شي، همدا راز هغه ته دا هم څرگنده وه چی په ۱۳۳۸ کال ، ددریم شهنشاه «اینډرو نیکس» د مړینی وروسته چی کله دهغه زوی «جان پلیولوگس» کوچنی ماشوم پاته شو نو ملکی اینا» خپل ستر چانسلر کنتیا کوزین د کوچنی شهزاده جان پلیولوگس له پاره ساتونکی او دهغه لارښوود ټاکلی و. خود شهزاده دغه ساتونکی کنتیا کوزین ډیر زر په لالچ کی راغی او هڅه یی وکړه چی د قسطنطنیې تخت په خپله ولکه کی واخلي او شهزاده د مخی څخه لری کړی. د کنتیا کوزین همدا خیانت ددی سبب شو چی مسلمانان اروپا ته راننوخی. کنتیا کوزین د ساتونکی اولارښوود ټاکل کیدو نه څو کاله وروسته یعنی په ۱۲۴۳ کال کی خپل ځان د شهنشاه په نامه اعلان کړ. په دی وخت کی کنتیا کوزین په «نیکوټیکا» کی میشت و. ملکی ته دا خبره د زغم وړ نه وه او د کنتیا کوزین ددی کار مخالفت یی وکړ. پایلی یی داشوی چی ددواړو ترمنځه نښتی پیل شوی ، دواړو د عثمانی فرمانروا د زوی «اورخان» څخه د مرستی غوښتنه وکړه. ددی نه مخته هم عثمانی فرمانروایانو د قسطنطنیې د تخت ترمنځ د جنجال کونکو څخه د یوی نه یوی ډلی سره همکاري کوله ږ.

کنتیا کوزی د اورخان څخه شپږ زره فوځیان وغوښتل او ددی په بدل کی یی خپله لور «تهیوډورا» هغه ته د ژوند د شریکی په څیر وړاندی کړه. اورخان هم دا شرط و مانه. او په ۱۳۴۵ کی یی شپږ زره فوځیان د کنتیا کوزین د مرستی له پاره اروپا ته ورولیږل. کنتیا کوزین دهمدی سپاهیانو په مرسته قسطنطنیه، چی دا وخت دملکی په لاسو کی وه ، کلابنده کړه. ملکه مجبوره شوه سوله وکړی او سوله هم په دی حیرانونکی خبره وشوه چی کنتیا کوزین اوبنځه یی او همدا راز ملکه اینا او شهزاده جان پلیولوگس څلور واړه به په یوه وخت دتخت خاوندان اوسي ، همغه و چی دڅلورو واړو دتخت د کیناستو رسم ادا کړل شو. ددی اتحاد د نور ټینګښت له پاره کنتیا کوزین خپله کوچنی لور شهزاده جان پلیولوگس ته واده کړه. په همدی وخت کی اورخان هم د شهزادګۍ تهیوډورا سره واده وکړ. اورخان خپلی نوی ناوی ته په خپل پلرنی مذهب د پاته کیدو اجازه ورکړه.

خود اتحاد تر ډیره پوری پاته نه شو ځکه کنټاکوزین یو ځل بیا د تخت او اقتدار د نیولو له پاره لیونتوب پیل کړ او د عثماني فوځ څخه یې مرسته وغوښتله. په ۱۳۵۳ کال یې د حکومت ټولی چاری په خپلو لاسو کې واخستی تردی وخته پوری شهزاده لوگس هم ځوان شوی و، شهزاده د کنټاکوزین سره مخالفت وکړ او په دی توگه کورنۍ شخړې پیل شوی. په دی وخت کې عثماني سلطان اورخان د کنټاکوزین د مرستې له پاره شل زره عسکر را واستول، ددی فوځ له پاره یې خپل زوی سلمان سپه سالار ټاکلی و. کنټاکوزین د اورخان له پاره داخل په اروپایی ساحل کې خپله یوه کلا د معاوضې په توگه وړاندې کړه، دا همغه ورځ ده چی په اروپا کې د مسلمانانو د ولکې او پښې ایښودو له پاره لمړۍ ورځ گڼل کیدای شي. کنټاکوزین د عثماني فوځونو په مرسته خپل زوم پلویو لوگس ته ماتې ورکړه او د قسطنطنیې په تخت یې ولکه وکړه. سلیمان پاشا د تړون له مخې د اروپایی ساحل یوه کلا د «زنپ» په نامه په خپله ولکه کې راوړه او هلته یې د عثماني سلطنت فوځونه میشت کړل. ددی کار څخه څو ورځې وروسته په تهریس کې سخته زلزله راغله. او ډیرو ښارونو دیوالونه را پریوتل. په دی کې د «گیلی پولی» د کلا دیوالونه هم شامل و. دا کلا د دانیال د دری په غربی ساحل کې تر ټولو ستره او مستحکمه کلا گڼل کیده. دا کلا د زنپ د کلا څخه په ډیر لږ واټن کې پرته وه، سلیمان پاشا هغه یو غیبی تائید وگاڼه او سمدلاسه یې په دی کلا هم ولکه وکړه. د کلا یونانی عسکرو دا فکر وکړ چی د خدای تقدیر به همداسی وی په دی خاطر یې د عثماني فوځونو تر مخه کومه ستونزه پیدا نه کړه.

د گیلی پولی د سوبې وروسته د ترکانو په تاریخ کې یوه نوی دروازه پرانستل شوه، ددی پېښو وروسته د کنټاکوزین په خلاف په قسطنطنیه کې سخته کرکه راپیدا شوه، اودی کرکې د بغاوت او انقلاب بڼه خپله کړه. هر وگړی به په کنټاکوزین باندې د غداری ټاپه لگوله او همغه یې اروپا ته د ترکانو په راوستلو باندې تورن کړ. د عوامو دغه تحریکاتو کنټاکوزین مجبور کړ چی د تخت او تاج له لاس په سر شي او دخپل ژوند پاته دیرش کاله په یوې خانقاه کې په عبادت تیری کړي، په دی وخت کې کنټاکوزین دخپلې دورې یو تاریخ ولیکه. اودا همغه کتاب و چی قسطنطین په ډیره بڼه توگه لوستی و. کله چی جان پلویو لوگس په تخت کیناست نو هغه مجبور شو د مسلمانانو سره سوله وکړی او په اروپایی دغو کلاگانو باندې د اورخان ولکه په رسمیت وپېژنی. په دی توگه بازنطینی سلطنت په یوه ډول د مسلمانانو باج ورکونکی وگرزید. تر څه مودی پوری د قسطنطنیې شهنشاه مسلمانانو ته په پټه خوله باج ورکاوه خو وروسته ورته دا کار د زغم وړ نه ښکاریده. هماغه و چی په ۱۳۶۹ کال شهنشاه په خپله روم ته ولاړ او د پوپ په خدمت کې حاضر شو او دهغه څخه یې د مسلمانانو پر خلاف د اروپایی حکومتونو کومک وغوښت. هغه د پوپ د ملاتړ د ترلاسه کولو له پاره داسی دذلت اوسپکاوی نه ډکه لاره خپله کړه او خپل ځان یې د یونانی کلیسا د ټولو هغو عقیدو څخه منحرف و ښود چی د رومی کلیسا سره یې ټکر درلود. په دی توگه هغه په مذهبی معاملاتو کې دروم د کلیسا علویت و مانه. خو ددی ټولو هڅو سره سره بیا هم هغه خپل مقصد ته و نه رسید. ځکه مسیحی حکومتونو د عثماني ترکانو په خلاف د جنگ کولو څخه ډډه کوله.

هماغه و چي شهنشاه ناکامه اونا مراده بيرته قسطنطينی ته راستون شو، دبیره راستنیدو په وخت کی، کله چی هغه د وینس څخه راتیریده نو د «دیان» یو شمیر خلکو، چی روم ته د تللو په وخت کی یی ورته قرض ورکړی و هغه ونیوه. دهغه سره دومره پیسی هم نه وی چی پور کونکو ته یی ورکړي. دهغه مشر زوی ایندرونیکس چی دخپل ځان نه وروسته یی ولیعهد ټاکلی و د حکومت او واکمنی څخه دخوند د اخستو وروسته یی دخپل پلار د راخوشی کولو هیله هم څرگنده نه کړه. او نه یی دخپل پلار د پور د ورکولو هڅه وکړه. خو دهغه کشر زوی مینوئیل خپله شتمنی وپلورله اودخپل پلار پور اخستونکو ته یی دهغوی پورونه ورکړل اوشهنشاه یی ازاد کړ، قسطنطينی ته د را رسیدو سره هغه خپل مشر زوی ایندرونیکس د تخت څخه وشړه. اودهغه په ځای یی مینوئیل خپل ولیعهد وټاکه.

ایندرونیکس هم یو زوی درلود چی دخپل پلار په حق تلفی باندی سخت خواشینی شوی و. هغه په یوه ډول د سلطان مراد خان زوی «شهزاده صادو جی» دی خبری ته تیار کړ چی دواړه به یو ځای شهنشاه او «مراد خان» دتختونو څخه کیباسي اودهغوي په ځای به پخپله حکمرانان ګرځیږی. په دی وخت کی مراد خان په کوچنی اسیا کی و او صادو جی په اروپا کی د ترکی فوځونو سالار و. هغه د مراد خان په غیر حاضری کی بغاوت اعلان کړ، دبله اړخه د ایندرونیکس زوی هم د بازنطینی ځوانانو د یوی ډلی سره یو ځای دخپل نیکه شهنشاه په خلاف د جنگ له پاره ځانونه تیارول. ددی شهزادګانو ګډ بغاوت حالات ډیر کړکیچن کړي وو. مراد خان ددی خبر داوړیدو سره سم اروپا ته راوړسید، شهنشاه هم دخپل لمسی د جرم څخه د برائت اعلان وکړ اوددی فتنی د له منځه وړلو له پاره یی ځان تیار کړ. هغه د مراد خان دا وړاندیز هم ومانه چی د نیولو وروسته به ددواړو شهزادګانو څخه سترګی ویستل کیږی. دصادو جی فوځ چی کله دخپل پادشاه مراد خان دخولی څخه دبښنی خبره واوړیده نو سمدلاسه یی خپل سپه سالار پریښود. صادو جی، دایندرونیکس زوی او نور ځوان بازنطینی امراء ټول ونیول شول، مراد خان ترټولو اول دخپل زوی شهزاده صادو جی په سترګو کی ویلی شوی سیسه ور واچوله اوړوند یی کړ. اویا یی دهغه د وژلو حکم وکړ. دبازنطین امراء هم د «مارټیزا» په دریاب کی غرق کړل شول، خود ایندرونیکس زوی یی د شهنشاه مخی ته ور وست، شهنشاه هم د ژمنی مطابق دخپل لمسی په سترګو کی ویلی کړی ګرمه سیسه ور واچوله خوددی سره هم دهغه د سترګو لید د ضایع کیدو څخه خوندي پاته شو.

نن قسطنطين دخپلو پلرونو تاریخ را سپړودی و اودهغوی په کمبستونو باندی یی ژړا کوله. هغه ته دا هم ډاګیزه وه چی د عثمانی سلطان «بایزید یلدرم» په وخت کی هم شهنشاه ته ګواښ شوی و چی هغه به دهغه مشر زوی ایندرونیکس د توری په زور په تخت کینوی. په دی خاطر پلیولوګس د یوه نوي تړون له پاره ځان تیار کړ اوهمدی تړون د بازنطینی سلطنت هغه پاته وقار او عزت هم دخاورو سره خاوری کړ. جان پلیولوګس اودهغه کشر زوی مینوئیل چی په سلطنت کی دخپل پلار سره شریک و، ژمنه وکړه چی دیرش زره طلا یی سکی به هر

کال دخراج په توگه ادا کوي او د شهنشاه له لوري به د دولس زره کسيز فوځ يوه ډله تل دبایزید په خدمت کی حاضره وي، په کوچنی- اسيا کی د بازنطینی سلطنت په مقبوضاتو کی یوازی یوه کلا د «فلاډلفیا» په نامه پاته شوی وه. خوددی تړون په وخت کی هغه هم بايزيد په خپل نامه وليکله. خوددی کلا یونانی افسرانو د شهنشاه د حکم سره سره بیا هم د کلا دخالی کولو څخه ډډه وکړه. همغه و چی د بازنطینی سلطنت د سخت زوال وخت هم راوړسید، ځکه یونانی فوځیانو په خپله په فلاډلفیا باندی یرغل وروست، هغه یی فتحه کړه او بايزيد ته یی ورحواله کړه. همدی کار د قسطنطینی د پای نښی نښانی ښوولی.

د جان بلیولوگس د مړینی وروسته دهغه کشر زوی مینوئیل په تخت کیناست. او هغه د شهنشاه له اړخه دبایزید په دربار کی د حاضریدو پابند گرزیدلی و. په دی توگه هغه تر څارنی لاندی و، دپلار د وفات نه وروسته هغه د سلطانی دربار څخه و تښتید او قسطنطینی ته ورسید او په تخت کیناست، بايزيد ته دهغه دا حرکت د زغم وړ ښکاره نه شو. هماغه و چی سمدلاسه یی قسطنطنیه کلابنده کړه، نژدی اوه میاشتی دا کلابندی روانه وه او بیا هغه د لسو کالو له پاره یو ژمن لیک لاسلیک کړ او کلابندی یی پای ته ورسوله. ددی کلابندی د سولی شرایط هم ډیر سخت وو. د خراج رقم یی دیرش زره طلائی کراون و ټاکل، په قسطنطنیه کی یی د مسلمانانو له پاره د یوه شرعی عدالت د جوړولو کار ترسره کړ، بايزيد ددی کار له پاره یو ترک قاضی و ټاکه او شرق د کلیسا په دی مرکز یعنی قسطنطنیه کی یو ډیر ستر او علیشان جومات جوړ کړ چی د منارو څخه به یی هر وخت د توحید اعلان کیده. (گبن څلورم ټوک، ۳۹۲ مخ)

د تړون له مخی مینوئیل اوه سوه کورونه مسلمانانو ته ورکړل، د «غلطی» نیمایی برخه یی بايزيد ته ورکړه چی هغه په کی شپږ زره عثمانی فوځونه ځای په ځای کړل، د ښار نه بیرون د انګورو باغونه او فصلونه وو، ددی پیدا وارو عشر هم عثمانی خزانی ته ورکول کیده، دهغه وخته راهیسی عثمانیانو قسطنطینی ته د «اسلام بول» نوم ورکړی و.

د قسطنطین شهنشاه دخپلو دوو ورونو وروسته ددی هیواد شهنشاه گرزیدلی و، د قسطنطین نه مخته جان پلیولوگس نومی شهنشاه تیر شوی و او د همدی دویم پلیولوگس د مړینی وروسته دا قسطنطین د دولسم شهنشاه په څیر په دی هیواد واکمن شوی و، که څه هم قسطنطین دخپلو اسلافو پر خلاف ډیر د میرانی، بهادری او جنگی تجربو خاوند گڼل کیده او غوښتل یی د دواړو کلیساگانو تر منځ اتحاد او یووالی راوړی خو دهغه دا ټولی هڅی هسی خوشی تللی. هغه په دی هم پوهیده چی د سلطان محمد مقابله نه شي کولی خو بیا یی هم هوډ کړی چی دخپلی وینی د اخری څاڅکی پوری به د قسطنطین څخه دفاع وکړي.

د جان جستیمانی د جشن څخه د خلاصیدو سمدستی شهنشاه د ښار د دیوالونو د کتلو له پاره ولاړ او د دیوالونو د خرابو شوو برخو د سمدستی جوړښت له پاره یی خلک په کار واچول.

که څه هم روم یو ځانګړی ښار و خو مسلمانانو به د پخوانیو اړیکو په اساس د قسطنطنیې شهنشاه ته د روم قیصر ویلي. ددی قیصرانو دغه سلطنت په څوارلسمه پېړۍ کې جوړ شوی و، داسې وخت هم راغلی چې د روم د قیصر واکمني د شرق او غرب تر لرې لری ځایو پورې خپره وه. د قسطنطین شهنشاه هم دروم قیصر و.... کیدی شی چې د روم اخري قیصر به و.

که څه هم قیصر د کلیساګانو تر منځ اتحاد راوست خو هغه ډیر ناکامه اتحاد و. درومي او یوناني کلیساګانو تر منځ دومره اختلافات و چې هغه په داسې معمولي اتحادونو له منځه نو شو تللای. د غونډې په ورځ د دواړو کلیساګانو پادریانو په خپلو منځو کې خپرې لګولې وې، سپه سالار نوریتاس خو تردی ځایه ویل چې د کارډینال د خولې په ځای راته د ترکانو لونګۍ او عمامې ښه ښکاري. د غونډې په ورځ پخپله د یوناني کلیسا مذهبي مشران په دوو ډلو باندې ویشل شوی و، یوه ډله یې د شهنشاه خواخوږې و چې د کلیساګانو تر منځ یې یووالی غوښت. او هیله یې درلوده چې پوپ ورته مرسته ورکړي. خو بله ډله هغه خلک وو چې په دغسې نازکو حالاتو کې یې هم نه غوښتل چې د کلیساګانو تر منځ اتحاد او یووالی راشي. دا دویمه ډله د لمړۍ ډلې څخه ستره وه په دی اساس ددی ډلې ګرجاګانو شهنشاه ته خپلې مالي بسپنې ودرولې. او ددوی د ډلې څخه چې کومو خلکو غوښتل په جنگ کې ګډون وکړي هغه هم په ډیر لږ شمیر کې یواځې د دیوالونو د خوندي ساتلو له پاره حاضر شول، قسطنطنیه د ډیر ګڼ شمیر خلکو میشت ځای و خود متعصبی یوناني کلیسا له اړخه ورته یواځې شپږ زره عسکر، هغه هم په ډیره ناخوالې توګه تیار کړل شوی و. سپه سالار نوریتاس هم په همدې ډول خلکو کې ورګډ و. قیصر کتل چې قسطنطنیه یې د لاسو څخه وځي. خو حوصله او همت یې له لاسه نه ورکاوه.

هغه ته ډیر ژر یو ښه خبر تر لاسه شو او هغه دا چې د سپین او ایټالیا ځواکونه د قسطنطنیې څخه د دفاع له پاره را روان دی. اوبیا چې کومه ورځ د «کتالونیا» او «اراګن» فوځي ډلې د ګولډن هارن سره را یوځای شوی نو دروم قیصر ته یې نوی همت ورکړ. دهغه په وجود کې وینه و چلیده او د سلطان محمد خان په خلاف یې د جنگ له پاره پلانونه جوړول پیل کړل. د شرق او غرب عیسوی ځوانان په پوره شوق او ذوق سره د قسطنطنیې د دفاع له پاره په دی ښار کې سره راټول شول خو عیسوی حکومتونو او په ځانګړې توګه فرانسې، جرمني، هنګری او پولینډ د قیصر سره هیڅ ډول کومک ته زړه ښه نه کړ. نه یوازې کومک یې ونه کړ بلکه دداسې بی حسی او بی پرواهۍ څرګندونه یې وکړه چې د مسیحیت تاریخ ورته حیران پاته دی. په حقیقت کې په تیرو څلورو پېړیو کې مسلمانانو د عیسویانو داسې ستر او ځواکمن اتحادونه مات کړي او د جنگ په میدان کې یې غفلولي و چې اوس دغو اروپایي هیوادونو د مسلمانانو په مقابل کې د بل اتحاد د کولو جرئت له لاسه ورکړی و. د تیرو پنځه شپیتو کالو راهیسې عیسوی اروپایانو داروپا څخه د مسلمانانو د ویستلو له پاره څلور ځلې مذهبي اتحاد کړي و، (کسوده ۱۳۸۹، هائکولس ۱۳۹۲، وارنه ۱۴۴۴، اوبیا کسوده ۱۴۴۸) خو په دی ټولو اتحادونو کې هغوی ملا ماتونکي ماتې خوړلي وه، هغوی به هر ځل اتحاد وکړ او دستر لښکر سره به راغلل خو بیرته به د سختی

ماتی او شکست څخه په تیښته و تنبیدل. په دی اساس اوس نو دغه اروپایی حکومتونه د بل کوم اتحاد له پاره تیار نه و. قیصر د کلیساگانو ترمنځ اتحاد هم وکوت خو بیا هم هغه د تیرو وختو په څیر د یوه صلیبی اتحاد په راوستلو کی بریالی نه شو.

وخت په بیرې بیرې تیریده. د ۱۴۵۲ کال د اپریل میاشتې ۲۴ مه ورځ وه. رومیلی کلا د ۱۴۵۲ کال د اگست په ۲۸ مه مکمله شوی وه. کله چی د شهنشاه جاسوسانو هغه ته د رومیلی کلا د تکمیلیدو خبر ورکړ نو هغه د مسلمانانو معمارانو دغه ډول گړندی کار حیران کړی و. اوس نو جنگ پیل شوی و و. د «تارمن» جنگی جهازونه د فاسفورس د اېنا په شمالی برخی کی او عثمانی بحری ځواکونه په جنوبی برخی کی گرزیدل. کله کله به یی یو دبله سره مخامخ ټکر هم کاوه. په یوه بل به یی غشي وړول، په توپونو به یی یو بل ویشتل. پخپل تارمن هملته دماهی نیونکو په کلی کی پروت و، دغه ماهی نیونکی چی پخپله هم یونانی عیسویان و دخپلو لښکرو په خدمت کی یی یوه لحظه هم نه ضایع کوله. «باقو» خو به ټوله ورځ هملته د فوځونو په قومندانۍ کی پروت و و. دهغه اوږده اوږده وینستان به تل دهغه په تندې باندې راڅریدلی وو. هغه په پښه گوډ و خود رومی سپاهیانو له پاره به یی د ښه شرابو دراپیدا کولو دنده ترسره کوله. هغه دتارمن سره هم نژدی دوست گرزیدلی و.

دوه میاشتې په همدی توگه تیری شوی، کله چی یخنی پیل شوه نو د تارمن په فوځی کړچار کی کمښت راغی، دا غرنۍ سیمه وه او دبلقان تیزی هوا به د رومی عسکرو وینه یخوله. دروم په بحیره کی شپه او ورځ اوسیدونکی دغه سپاهیان د توری بحیری د یخو هواگانو سره نا اشنا وو. تارمن به خپل ډیر وخت همدلته په ساحل کی تیروو. یو ماښام د لمر پریوتو څخه دمخه په ساحل باندې دتورو وریځو لړۍ راغلی، اسمان د تورو وریځو څخه ډک شوی و، کله چی د باران څاڅکی پیل شول نو تارمن د خپلی څیمې په لور ورغی. نن دهغه له پاره ډیر غوره موسم وو او شراب یی هم په څیمه کی پراته وو. سریی راپورته کړ او کله یی چی په اسمان کی غوړیدونکی وریځی وکتلی نو په ډیره مکروه توگه یی و خندل اویا یی فکر وکړ چی ډیر وخت وشو چی د ځوانۍ څخه یی خوند نه دی اخستی، څیمې کی پروت د شرابو یو بوتل یی را واخست او ټول یی خولی ته ونيوه. لږه شیبې سخت باران وریدل پیل شول. دتارمن ذهن په پرلپسې توگه د کوم ځوان جسم په لمسولو کی مصروف وو. دهغه یوه عسکرو رته د پسه د پښی ورپته کړی غوښه راوړه نو تارمن ورته وویل:

او هو..... دا باقو ماهی نیونکی چیری ورک شوی دا وریت کړی ورون همدلته کیږده اوباقو زما مخی ته حاضر کړه..»

تارمن دشرابیانو په لهجی خبری کولی، سپاهی بیرته دخیمې څخه ووت او په یوه منډه ولاړ. په دی وخت کی تارمن هغه وریت کړل شوی ورون راواخست، دخولی څخه یی دشرابو څاڅکی را څخیدل، بیرون د ژمی سخته

هوا او د فاسفورس په ابنا کی د سخت باران وریدو دغه چاپیریال ډیر هیبت ناکه گرځولی و. ځکه شپه پیل شوی وه او دهغو مشالونو نه پرته چی په خیمو کی روښانه کړل شوی وو نوره ټوله سیمه تیاره تیاره وه. باقو هم ډیر ژر بیرته خپل کور ته ستون شوی و خو د ټارمن فوځونو هغه دخپلی تیاری کوتی څخه په دغه سخته یخنی کی را وویست او په شرابو کی بدمست ټارمن ته یی راوست. باقو د یخنی څخه لږ زیده ، کله چی ټارمن باقو وکوت نو په خپل څنگ کی بوتل په لوری اشاره وکړه او ورته یی وویل:

« واخله ویی څښه ، او خوند تری واخله. سمدلاسه به دی یخنی ورکه شي خو یاد ساته چی ستا په خیر چتل انسان ته ټارمن خپل بوتل وروړاندی کوی. ځنډ مه کوه او که نه زه په غضب کیږم.»

د ټارمن گواښ په خپل ځای و خو د باقو له پاره دداسی شرابو یو بوتل موندل پخپله ستره خزانه ده ، باقو د وږی کارغه په خیر پری وړ پریوت او په جرمنی کی جوړ شوی دغه شراب یی دخپل ستونی څخه تیر کړل ، دسترگو په رپ کی د باقو سترگی درنی شوی ، ټولی اندیښنی یی له یاده ووتلی او دموسم او هوا څخه یی خوند اخستل پیل کړل. په همدی وخت کی ورته ټارمن ورغږ کړ:

« ایا ستاسی په کلی کی کومه نجلۍ نه شته ؟ چی زمونږ په درد و خوري. زمونږ خدمت وکړي ، مونږ ماهیان نه خورو خو ماهی نیونکی پیغلی خورو. ولاړ شه او زمونږ عسکر هم له ځانه سره واخله او دخپل کلی کومه ځوانه له لاسه ونیسه او زمونږ خدمت ته یی راوړه. دومره یخه او اوږده شپه اوبیا دخپله کوره هم لری پاته کیدل ته پخپله پوهیږی په هر څه پوهیږی ته اندیښنه مه کوه ، زمونږ په موجودیت کی تاته هیڅوک هم ستونزه نه شي پیدا کولی. زه د جستییانی دفوځ سالاریم سپه سالار ټارمن.....»

د باقو سترگی د شرابو څخه درنی وی او ذهن یی دکاره وتلی و. کله یی چی د شرابو د نشي په مستۍ کی د پیغلی ځوانی نجلۍ خبره واوریدله نو په تن او بدن کی خوندونو او لذتونو لاری پیدا کړی. یو ناڅاپه یی ذهن د ځوان راهب په محبوبی روزی باندی پریوت. دشیطان نه په ډکه لهجه یی وویل:

« ستره سالاره ! ته اندیښنه مه کوه زه به د ماهی نیونکی د کلی هغه نیگینه ستا په خدمت کی وړاندی کړم چی په کتلو سره به یی دخپل تیر ژوند ټولی ښایسته او ښکلی نجونی له یاده و کارې. درونده سالاره ! هغه زمونږ دکلی دټولو نجونو ښایسته او ښکلی پیغله ده ، او کیدی شی چی ځوانی یی تراوسه پوری خوندي پاته شوی وی ، ته له ماسره څو کسه عسکر و استوه زه به سمدلاسه هغه ستا حضور کی را حاضره کړم.

برینښنا ټول اسمان نیولی و. او دژمی یخی هوا د ونو د پاڼو بیخ راویسته. چی د جینوا شیطانی عسکر د باقو سره یو ځای د روزي په مقدر باندی د برق په خیرد ور پریوتلو له پاره روان و. باران د پخوا څخه نور هم زیات شو او کوچنی کوچنی ویالی د اوبو د شور څخه ډکی روانی شوی.

زوپ عباس درومیلی کلا خخه دیوه نوی فوخی میشن په لور دتللو له پاره ځان تیاروو. دهغه سرتیرو ورته خبر ورکړی و چی نن د عیسایی بحریی سپاهیان د ابنایی فاسفورس خخه غافله شوی دی. او دیکو هواو نه د پتیدو په خاطر په خپلو خیمو کی ځای په ځای شوی دی، که څه هم دهغوی جهازونه په سمندر کی موجود وو خو ټولو لنگرونه اچولی وو. په دی وخت کی د ټارمن د څو جهازونو خخه یی اوه د ترک بحریی تر اور لاندی راتلل. دا جهازونه په خلاص سمندر کی ولاړ و په داسی حال کی چی نوری په ساحل کی لنگر کړل شوی و. د ټارمن عسکرو د ځانو دگرمولو له پاره اورو نه بل کړی و او په خبرو اترو کی مصروف و. د عباس له پاره دا ډیر ښه فرصت و او هغه غوښتل دهمدی فرصت خخه گټه پورته کړی. هغه پریکړه وکړه چی دشیی دپښیدو سره سم به په عیسوی جهازونو حمله کوی او هغه به سوزوي. په دی یخه شپه کی ټارمن اود هغه ملگرو داگمان هم نه کاوه چی دتوحید پتنگان به دیکو هوا د پروا کولو پرته دهغوی په بحری بیړی باندی یرغل راوړي. په هغه وخت کی چی د ټارمن دشیطانی غوښتنو د ترسره کولو له پاره دهغه د ځواکونو یوه ډله د ماهی نیونکو د کلی په لور د شیطانی موخو له پاره ورغلی وه... د زاړه عباس یوه جهاز او څو بادی کشتیو... د مسیحی بیړی په لور حرکت وکړ. زوپ عباس دهغه عسکرو دهغه د عمر په لحاظ ددی کشتیو سره د تگ خخه مننه کړ... خو... هغه کله ځان زوپ گڼه. هغه خواوس ځوان وو... ځکه چی دهغی جذبه او احساسات ځوان وو. عباس غوښتل چی مسیحی جهازونو زوندی ونیسی ترڅو دمسلمانانو په بحری ځواک کی ډیرښت راشی، خود جنگ په صورت کی به ورته اور ولگوي. عباس غوښتل دمسحیانو جهازونه په بی خبری کی راگیر کړي، نژدی یو ساعت وروسته د عباس سرتیرو د مسیحی جهازونو خواو ته ورسیدل. مسیحی ملاحان او عسکر د جهازونو په تاخانو کی په شرابو او کبابو باندی مست وول، کله چی دعباس سترگی دمسیحی جهازونو په رڼاو پریوتی. نو سمدلاسه یی خپلو ملگرو ته د تم کیدو اشاره وکړه او حکم یی ورته وکړ چی دجهاز تر څنگ تپل شوی کشتی. راپرانیزی او په هره کشتی کی اوه اوه توره وهونکی سپاهیان سپاره شی او دمسیحی جهازونو په لور دی ورشي، هغه دا حکم هم وکړ چی په ډیر احتیاط سره دی د دښمن په جهازونو باندی ولکه وکړل شی، لږه شیبه وروسته د عثمانی بیړی شل کشتی د عیسوی دښمنانو په لور په حرکت کی راغلی، سخت طوفان او باد وباران پیل شوی و. په اسمان کی وریځی په تندۍ سره گرزیدلی او بریننا او برق په غورس کی راغلی و. خود عثمانی فوځ سرتیری ددی هر څه د پروا کولو پرته د عیسوی دشمن د کشتیو په لور ور روان وو. زوپ عباس د ځوانو هلکانو په څیر هغه او دغه لوری ته منډی ترپړی وهلی او د کشتیو دغه کوچنی لښکری په ډیر مهارت سره رهبری کاوه.

ډیره ژر منځنۍ فاصله ختمه شوه او د عباس کشتی د عیسوی جهاز سره یو ځای شوی، د جهاز مسئولین په پوره بی خبری کی پراته وو، بادبانونه یی راپریوتی وو او کشتی په سمندر کی لنگر اچولی وی، عباس دخپله ځانه سره د پنځه کشتیو سپرو ته په دی جهاز باندی د ورختلو حکم وکړ، پاته کشتی د بل مسیحی جهاز په لور ورغلی. هغه بل جهاز دری سوه متره واټن کی ولاړ وو. عباس د کوم مزاحمت پرته ددشمن جهاز ته ور داخل

شول. دوی ټول ۳۵ کسان وو. ټول دباران په اوبو کی د سر نه تر پښو پوری لامده شوی وو. خو څرمنیزو کالیو دهغوی وجودونه دښځو خوندی ساتل. دهغوی په سرونو اهنی خولونه وو او جسمونه یی په زرو باندی پوښل شوی وو. هغوی د کوم شور پیدا کیدو پرته د جهاز په چټ وروختل او بیا به خویدو خویدو سره د جهاز لاندی برخی ته ورښکته شول، تر ټولو دمخه عباس و او بیا ورپسی دهغه نور سرتیری یو په بل پسې د جهاز لاندی برخی ته ورکیوتل. دلته دری غوړیدلی وی اودوه کسه غلامان په کونجونو کی د یخنۍ له لاسه غونج پراته وو. عباس خپل ساتونکی د هغوی په سرونو باندی ودرول او پخپله د نورو عسکرو سره یو ځای تاخانی ته ورکیوت. خو په دی وخت کی د عباس د سرتیرو د بوټانو ټکار په تاخانی کی په شرابو مست ملاحان او عسکر متوجه کړی وو. کله چی د عباس ډله لاندی ورغله نو مسیحیان هم په وسله سنبال وو. همغه و چی څو لمحی اوسپنه د اوسپنی سره ټکرشوه او ددی شور د بیرونی طوفانی هواو څخه هم زیات و. خوپه شرابو کی مستو سپاهیانو د عباس د عسکرو سره مقابله و نه شوه کولای. او د گازرو اومولیو په څیر لاندی پریوتل. اوس نو په جهاز باندی عثمانی فوځ ولکه کړی وه. عباس سمدلاسه د بادبانونو د دریدو حکم ورکړ او جهاز یی د لنگر څخه پورته کړ، عباس په یوه منډه د جهاز چټ ته راغی او په دی کتلو سره یی ډیره خوشحالی احساس کړه چی دهغه سرتیرو ملگرو د مسیحیانو په هغه بل جهاز باندی هم ولکه کړی وه. عباس د خوشحالی نه په کالیو کی نه ځایده. هغه اوس د اسمانی برق په رڼا کی غوښتل د مسیحیانو پاته نور پنځه جهازونه هم په نښه کړی. د عباس بحری سرتیری دخپل سالار د حکم منتظر وو. د دواړو نیول شوو جهازونو بادبانونه پرانستل شوی و او تیزو هواو هغه دواړه سره یوه بل ته را نژدی کول. کله چی هغه دواړه جهازونه یو بل ته سره را نژدی شول نو زوړ عباس خپلو سرتیرو ته حکم وکړ چی د مسیحی لښکرو د نظر څخه د خوندی پاته کیدو په خاطر دی یو اوږود چکرووهی او د ماهی نیونکو دکلی سره دی لنگرونه واچوي. هغه فکر کاوه چی د مسیحیانو پاته پنځه جهازونه به د وچی له لاری په خپله ولکه کی راوړي، هغه په دی ډاډمن و چی د دغو دوو جهازونو د عملی په څیر به د تارمن نور جهازونه هم په همدی توگه خپله ولکه کی واخلي د عباس ددی فکر لوی علت طوفانی شپه وه. نن اسمان په عثمانیانو باندی رحمت را وراوو خو اسمانی تندر د تارمن اود هغه د فوځونو په برخه وو.

ولکه شوی جهاز او عثمانی کشتی اوس د ماهی نیونکو کلی ته را نژدی شوی وی، دلته د ماهی نیونکو ډیری کشتی د پخوا څخه ولاړی وی، یخنی په خپله لوړه کچه وه خو د زوړ عباس وینه گرمه شوی وه، هغه را ټوپ کړ او د جهاز نه را کیوت، بیا یی خپل دیرش کسه سپاهیان ددی کشتیو او جهازونو د خوندی ساتلو له پاره پریښوو ل او پخپله یی د څوکسو ملگرو سره یو ځای د عیسوی جهازونو په لور حرکت وکړ. هغه د ساحل تر څنګ روان و. او دخپله ځانه سره یی د ۹۰ کسانو یوه ډله اخستی وه، دوی په سخت باران کی روان وو، ټول لامده او د برق او تندر په څیر د عیسوی بیړۍ د نیولو له پاره ورو روان وو. د زوړ عباس دماغ هم ډیر اغیزمن کار کاوه. هغه د احتیاط هر اړخ په نظر کی درلود. هغه د ساحل تر څنګ په غونډیو او ځنگلونو کی په ډیره پته توگه ورتیر شو

، شپه دخپلی لمړنۍ برخې په آخری پړاو کې وه ، د فاسفورس ټوله وادی به توپان اوباد وباران کې راگیر شوی وه خو توره په لاس مجاهدینو په خپلو عقابۍ سترگو باندې د عیسوی بحری جهازونو په لور مخه کړې وه .

د ټارمن په بحری ډله کې یواځې همدا اوه جهازونه نه و بلکه ددې بحریې نورو جهازونو د گولډن هارن په سیمه کې لنگرونه اچولې وو ، ټارمن په خپله پاساحلی غرنیو برخو کې عالیشان ځیمې نصب کړې وې او هملته دخپلو دوو سوو سپاهیانو سره پروت و. ننې سخت باران او توپان د ټارمن جنسی غریزه ډیره راپارولې وه. په همدې خاطر یې باقو دخپلو څو کسو عسکرو سره یو ځای د ماهی نیونکو کلی ته د ښایسته او ښکلې پیغلې روزی د راوړلو له پاره وراستولې و .

په هماغه وخت کې چې باقو د څو کسه وحشی عسکرو سره د روزی کور ته ورننوت. نو د عباس سرتیري د مسیحی جهازونو څنگ ته ور رسیدلې وو. خو پخوا له دې نه چې د ساحل څخه تیر او جهازونو ته ورسېږي په سمندر کې یې کوم څیز وکوت چې دهغوی په لوري په حرکت کې دی. عباس د اسماني بجلۍ په مرسته باندې وکتل چې هغه متحرک شیان دوه کشتۍ دي چې په بېړه د لنگر اچونکو جهازونو په لور وروړوانې دي. عباس فکر وکړ چې یا خو دا کشتۍ دهغو ماهی نیونکو دي چې د کورنو تر څنگ یې عثمانی جهازونو لنگرونه اچولې دي او یا د نیول شوو جهازونو څخه خوندي پاته شوی خلک دي چې دې لوري ته ځانونه را رسوي. عباس هوډ وکړ چې دهغو جهازونو د راتلو تر مخه به په خپله دهغې مخې ته ورځي خو هغه په خپلې دغې پریکړې باندې عمل و نه کړای شو. ځکه چې مخامخ راتلونکو کشتیو د جهاز عمله خبره کړې وه. هغوی اوبه څیری کولې او مخامخ کشتیو ته یې ځان ورساوه. هلته په لنگر اچول شوو جهازونو کې هم شور و غوغا تر غوږو کیده هغوی ته اوس یوه لاره پاته وه او هغه دا چې بیرته شاته ولاړ شي او د ماهی نیونکو کلی ته ولاړ شي او هلته خپل ولکه کړل شوی جهازونه له ځانه سره واخلي او د هغه ځایه یې وکارې. عباس د همداسې خطر د احساسولو له پاره خپل دیرش کسه عسکر هلته پریښی وو او هغوی ته یې حکم کړی و چې د خطر د احساسولو سره سم دې دغه جهازونه رومیلې کلا ته ورسوي. ځکه چې عباس او دهغه ملگري په ساحل کې وو او هغوی ته د زمکې له لاری بیرته ستندل او یا درې څلور میله فاصله وهل او بیا د رومی کلا پورې رسیدل دومره ستونزمن کار نه وو .

د ښکر د اواز د اوریدو سره سم مسیحی جهازونه ټول متحرک شول. خپل لښکر یې راواخست ، بادبانونه یې پرانستل او لنگرونه یې پورته کړل. ټارمن ددې څخه بې خبره و چې د ابنای فاسفورس په دغه دوه دری میله چاپیریال کې څه تیرېږي، دهغه غوږونو ته د ښکر اواز ډیر کمزوری ورسیدلې و. خو هغه هیڅکله هم په دغسې توپانۍ شپه کې د دشمن د حملې تصور نه کاوه. تر څنگ یې د یوې ځوانې حسینی انتظار دهغه په ذهن باندې سپورو ، هغه به ددې انتظار دکوفت دکمښت له پاره وار په وار د شرابو جامونه په سر را اړول.

اوبيا د ډير انتظار نه وروسته د تارمن عسکرو هغه معصومه پيغله.... مظلومه «روزی» را پورته کړه او د تارمن خیمې ته یې راوسته. روزی په باران کې لمده شوی وه، او کالی یې په خټو ککړ و، داسې معلومیده چې دغو وحشی عسکرو دهغې په راوړلو کې هغه په خټو کې را ښکودې وی، کله چې تارمن روزی وکتله نو ورنونه یې په رپیدو شول، رینستیا هم دا پیغله په لکونو کې یوه وه. حکم یې وکړ چې دی نجلی ته په گرمو اوبو کې غسل ورکړي او نوی لباس ورته واغوندی اوبیا یې ددی مخې ته راوړي. خو روزی کله داسې کول. هغې د تارمن د حکم د اوریدو سره سم لیونۍ شوه او په زوره زوره یې چغې وهل پیل کړل او تارمن او باقو ته یې بد رد ویل پیل کړل، د عسکرو له پاره دا ستونزمنه شوه چې دغه ناتوانه پیغله کنترول کړي اوبیا یې د تارمن دعیاشی له پاره سینگار کړي، دعیسوی لښکرو د جنسي اړتیاو د پوره کولو له پاره به ځوانی نجونی دهغوی سره یو ځای راوستل کیدی او دا شونی وه چې د تارمن په ډلگۍ کې هم دغسی نجونی موجودی وی او هغوی روزی د تارمن دعیاشۍ له پاره ښایسته کړی وای خوپه همدې وخت کې یوه پېښه رامنځته شوه او د تارمن ټول شیطاني هوس یې په هوا کې والوزاوه. دهغه نشه رابښکته شوه، ټول هرڅه یې له یاده وویستل او فوځی لباس یې واغوست.

په همدې وخت کې په خټو ککړ یو ځوان د تارمن خیمې ته راننوت دا د هغو جهازونو د عملی څخه یو کس و چې د عباس سرتیرو ملگرو د صلیبیانو څخه ولکه کړی وو. اودا د هماغه سپاهیانو څخه و چې په دی حمله کې ژوندی پاته شوی و او د ابنای فاسفورس یو میل اوږدی اوبه یې په لامبو سره وهلی وی او تری را وتلی و. کله چې دا فوځی د ماهی نیونکو د کلی د ساحل سره را وتلی و نو هلته یې خپل د لاسه ورکړی جهازونه کتلی وو، دوی ټول شپږ کسان و کله یې چې وکتل چې د مسلمانانو پیاده لښکر د نورو جهازونو د نیولو او ولکه کولو له پاره د ساحل په غاړه روان دي نو دوی سمدلاسه د ماهی نیونکو کشتۍ راپټی کړی او د نورو جهازونو د خبرولو له پاره یې هغې لوری ته ور وخوړلی. په خټو ککړ پکې دغه ځوان تارمن ته وویلی چې د مسلمانان پیدل ډله یې په همدې ساحل کتلی ده چې همدلته چیرې په غرنۍ سیمه کې پټه شوی ده تارمن ته دا ټول خبرونه لږ وزونکې وو. دهغه نشه له منځه ولاړه او هغه د خپلو د لاسه تللو جهازونو دبیرته تر لاسه کولو له پاره د مسلمانانو پر خلاف د جنگ له پاره ووت. خو پخوا ددی چې خپلو سپاهیانو ته حکم وکړي یو غریدونکی غشي دهغې په خیمې ولگید او په فرش کې ورننوت. هلته په خیمې کې موجود تارمن او ورسره نور عسکر د حیرانتیا نه وازه خوله پاته شول، د تارمن رنگ تک ژیر شوی و، خود روزی حال بلمنګه وو. هغه دخپل عزت د خوندي پاته کیدو په خوشحالیو کې نه ځایده، هغه ډاډمنه شوی وه چې د حمله کونکو ډله د تارمن خیمې ته را رسیدلی ده او تارمن هم په همدې فکر کې ډوب و. هغه دخیمې څخه د وتلو اراده ترک کړه. اوسپاهیانو ته یې حکم وکړ چې خپل ځانونه په وسله سنبال کړي اود مقابلی له پاره تیار شي، تارمن خپله توره د تیکې څخه را وویستله او په خیمې کې دننه د نه لیدونکې دښمن څخه په ویره کې ولاړ وو. د روزی راوړنکې څو کسه سپاهیان اوباقو هم همدلته

موجود وو. په همدې وخت کې دخیمې نه دباندې ټک و ټوک پیدا شو او دسترگو په رپ کې څو کسه وسلوال سپاهیان د ټارمن خیمې ته راننوتل.

په حقیقت کې هغه وخت چې عباس د عیسوی عسکرو د خبریدو نه وروسته د بیرته په شاتګ اراده کړې وه نوهمغه وخت یې دکومې مظلومې نجلۍ چیغې اوریدلې وې. سمدلاسه یې مخ واپراوه او د اواز لوری یې ځانته معلوم کړ، په همدې وخت کې یې د نارمن خیمه تر سترگو شوه، هغه وکتل چې دا اواز د ساحل څخه او هلته د نصب شوو خیمو څخه راپورته کیږي. هغه وکتل چې مسیحی جهازونه د ساحل څخه د فرار او تیښتې په درشل کې دی په دې اساس یې د نارمن په خیمې د حملې کولو هوډ وکړ. تر ټولو دمخه د نارمن خیمې ته ورغی، اوسمدلاسه یې دهغه په سپاهیانو باندې حمله وکړه. ددواړو اړخونو څخه سخت جنګ ونښت، نارمن پخپله یو توره وهونکې و، هغه زور عباس وکوت نو هغه ورته کمزوری معلوم شو او حمله یې پری وکړه خو نارمن ته هغه وخت دخپلې غلطۍ احساس وشو چې د عباس تجربه لرونکې دواړو نارمن په سختو ستونزو کې راگیر کړي. کله چې مسلمانانو عسکرو خپل سالار دیوه وحشی سره په جنګ کې وکوت نو دهغه دمرستې له پاره مخته راغلل.

باقوبی وسلې و او د خیمې په یوه کونج کې ولاړ و، حالات یې وکتل او دخیمې څخه د تیښتې له پاره یې دخیمې شاته لاره ونیوله. که د روزی سترګې پری نه وای لګیدلې نو هغه به دخیمې څخه وتلی وای. روزي چغې کړې او یو مسلمان عسکری د هغه لوری ته متوجه کړ.

«هلې! هغه خوتښتی!... هغه ګوډ شیطان، چې زه یې دلته ددبخته کیدو له پاره راوستی یم. هغه تښتی...»

باقو خپل بخت بیلودی و، که څه هم هغه د ګوډ والی په اساس تښتیدې نه شو، سمدلاسه را وګرزید او دخپل ځان په لور د راتلونکې عسکر په پښو کې پریوت. «دخدای له پاره مامه وژنئ، ما هیڅ نه دی کړي دخدای له پاره مامه وژنئ، ما هیڅ نه دی کړي..»

اوس نو دیوه مسلمان سپاهي له پاره دا شونې نه وه چې هغه دی یوزاری کونکې ګوډ انسان ووژني. همغه و چې دغه مسلمان عسکر د باقو د وژلو څخه لاس واخست. په همدې وخت کې عباس د جنګ په میدان باندې برلاسي پیدا کړې وه. نارمن سخت زخمی شوی و او یوی لوری ته په خپلو وینو کې ډوب پروت و. دهغه د خوندي پاته کیدو امکان ډیر کم وو. دهغه پاته ملګري هم د تیغه وتلی وو. د نارمن په خیمې خو د عباس یو څو ملګرو حمله کړې وه. په داسې حال کې چې دهغه پاته ملګرو په نورو مسیحی خیمو باندې یرغل وروستی و. په دې ساحل کې د نارمن ددوو سوو څخه زیات عسکر په خیمو کې پراته وو. خو د عباس سره د سلو څخه کم عسکروو. خو په شرابو کې مستو عیسوی عسکرو د مسلمانانو مقابله ونه شوه کړای. همدا علت و چې په ډیر لږ وخت کې د عباس

سرتيرو مجاهدينو دنارمن ټول سپاهيان تر خپل ځان لاندې كړي وو. په دې جنگ كې د ۷۰ څخه زيات عيسويان ووژل شول او نورو پاته كسانو د قسطنطنيې په لور تينسته وكړه. مسلمان عسكرو دهغوی څخه د غنيمت مالونه راټول كړل او په بېړه يې دبېرته تللو له پاره ځانونه تيار كړل. اوس نو روزی د زارې عباس سره يوځای روانه وه. كله چې عباس د ماهی نيونكو كلي ته ورسيد نو روزي ته يې وويل: «گوره لوری! ... ستاسی كلي را ورسيد... اوس نو ته خپل كور ته تللی شی...»

«كوم كور... زه خو كور نه لرم... زه اوس په دې دنيا كې هيڅوك نه لرم... ما دخپله ځانه سره يوسه. زه به ستا د لور په څير ستا خدمت كوم...»

د عباس له پاره دروزی ځواب غير متوقع و. هغه پخپله د كوره لری اود جنگ په محاذ كې مصروف وو. نوڅنگه به يې روزی له ځانه سره وړي وي. د بله اړخه روزی عيسوی وه او د مسلمانانو په جنگي محاذ كې دهغی اوسيدل د دفاعی نظره درست نه و. خو عباس مجبور شو چې يوی بې اسری او مظلومی پيغلی ته په خپله لمن كې پناه وركړي، په دې اساس هغه انكار و نه شو كړای.

د عثماني بحريه مجاهدين دخپلو عملياتو ته بريمند راوتلی وو. دهغوی لمړۍ شپنۍ حمله د دېنمن له پاره ملا ماتونكې ثابته شوه. نارمن هم په اخري وختو كې قسطنطنيې ته رسول شوی و او هلته يې علاج كېده. په دې جنگ كې د عيسويانو د سلو څخه زيات كسان هلاک شوی وو. باقو هم خوندي پاته شوی و. خو روزی دبېرته دخپل كلي ته د تللو په ځای د زورې عباس سره دهغه د لور په څير د روميلى كلا په لور ولاړه. په دې شپنۍ حمله كې د عيسويانو هغه پنځه جهازونه هم خوندي پاته شوی و چې هلته په ساحل كې ولاړ وو. خوبيا هم دا حمله سل په سلو كې بريالۍ وه.

د شهنشاه له پاره دا يوه كلكه ضربه ثابته شوه. هغه د جينوی بحری بېړۍ سپه سالار جستيمانی راوباله او د نارمن د غلطيو په اړه يې متوجه كړ، جستيمانی ته يې حكم وكړ چې سمدلاسه دې د عثماني بحری بېړۍ څخه ددې جنگ بدله واخلي او كه نه د قسطنطنيې د بناريانو باور به له لاسه وركړو. كه څه هم شهنشاه جستيمانی ته د مسلمانانو په خلاف د جنگ حكم وركړ خو په دې باور و چې جستيمانی به د مسلمانانو سره د جنگ توان ونه لري. ددې پېښې وروسته د فاسفورس په ابناء كې د مسلمانانو ولكه نوره هم ټيگه شوی وه. د ماهی نيونكو په كلي كې لا تراوسه پوری باقو همغسې سهی اوسلامت اوسيده. خو پاته ماهی نيونكو د عيسوی فوځيانو سره خپل ملاتړ بند كړی و.

كله چې د مسيحي جهازونو د نيولو خبر هلته «اورنه» ته ورسيد نو سلطان دخوشحالی څخه په كالیو كې نه ځايده. سلطان محمد خان سمدلاسه دخپلو سپه سالارانو غونډه راوبلله. او هغوی ته يې وويل:

« د اسلام سربښندونکو مجاهدینو !... اوس وخت را نژدی شوی چی مونږ د یونوی تاریخ د لیکلو له پاره مخته ولاړ شو. مونږ هیله لرو چی د یخنی د موسم د پای ته رسیدو سره سم به خپل میړنی فوځ له ځانه سره اخلو او د قسطنطنیې په لور به خوزیږو. او هغه ښار به کلابندوو »

د سلطان محمد خان په باوقاره مخ باندی د غرونو په څیر عزم ترسترگو کیده ، دینی چری د فوځونو سپه سالار اغا حسن د سلطان خبری ته لیبیک ووايه او خپل لښکری د قسطنطنیې په لور دلیرد له پاره تیار کړ. د یخنی د موسم پای لری نه و. یوازی د څو ورځو خبره وه. همغه وو چی په غونډه کی درایو په اتفاق دا پریکړه وشوه چی د ۱۴۵۳ کال د جنوري د میاشتی په اخر کی سلطانی لښکر ته د کوچ کولو حکم ورکړل شي.

دروم د قیصر (دولسم قسطنطین) له پاره دا خبر د مرگ زیری ثابت شو. په قسطنطنیه کی یی د عثمانی شاهینو څخه د دفاع له پاره هری لوری ته تیاری پیل کړ. اوس نو د قیصر زیات وخت په دفاعی تیاریو کی تیریده. ټوله ورځ به په جنگی کارونو او د دیوالونو د استحکام له پاره په منډو تړو کی مصروف و. اودشی به یی دخپلو خاصو سلاکارانو او مشرانو غونډی را بللی.

د جنوری په اخر کی شهنشاه د شاوخوا ټولی لښکری هلته په قسطنطنیه کی سره راټولی کړی ، خپل فوځ یی د نوی سره منظم کړ ، دیونان تکړه توره وهونکی یی د پاته فوځ څخه جدا کړل او هغوی ته یی د پنځه پنځه سوو جنگجویانو قومندانان ور وسپارله. او دا یونانی سالاران یی د دیوال جنوبی او غربی سیمو کی و ټاکل. شهنشاه د ټولو فوځونو څخه زر کسه تکړه توره وهونکی را جدا کړل او خپلی ساتونکی ډلی یی هم له سره منظمی کړی. اوس نو د ساتونکی ډلی هر سپاهی په خپل ځای یو سالار گرزیدلی و. په همدی سپاهیانو کی په اطرافو کی ټاکل شوی پخوانی قومندان مقرون هم شامل و. دا همغه مقرون و چی څلور سوه سپاره یی د قاسم بن هشام او مصلح الدین اغا له اړخه د توری څخه تیر شوی و ، مقرون ډیر بدطینه او خپل سری فوځی و. کله چی په شاهي ډله کی شامل شو نو د بدبه یی نوره هم ډیره شوه.

دنوی کال د پیل سره سم دروم د قیصر په پخوانی قصر کی جنگی فعالیتونه هم زیات شول. دغه شاهي محل د یوی جنگی کلا څخه کم نه و. د سرو مرمری تیږو څخه جوړ شوی ددغه شاهي محل ستره دروازه د زمکی څخه ۲۴ فته لوړه وه. پراخولی یی اتلس فته و او د اوسپنی څخه جوړه شوی وه. ددی دروازی ښی او کین لوری ته د شاهي فصیل دوه دیو شکله برجونه جوړ کړل شوی و چی لوړوالی یی د څلویښت فته څخه هم زیات و. د لوی دروازی څخه د تیریدو وروسته یو ستر میدان و چی دنړۍ دمختلفو سیمو میوه داری او گلداری ونی په کی کرل شوی وی. په فرش باندی د قالین په څیر شنه وابنه راشنه شوی و ، د فصیل د ستري دروازی څخه د رانوتلو سره سم یو ستر اوږد پوخ سړک جوړ شوی و ، د سړک دواړو اړخونو ته د نکریزو په څیر سور دیوال جوړ کړل شوی و ، د محل داخلی عمارت پخپله د لری څخه د خپل عظمت اعلان کاوه. دا پیړیو پیړیو راهیسی

جوړ کړل شوی دشکوه او جلال نه ډک عمارت وو. دشاهی محل په داخلي عمارت باندی د پیتلویو ستر صلیب را څړول شوی و اود عمارت په دروازو کی د ببر شیر دوه ستری مجسمی ولاړی وی ، دهغوی خولی وازی وی . دهمدی مجسمو تر څنگ په شاهی لباس کی ملبس نیزه لرونکی پهره داران ولاړ و، دمحل دداخلي عمارت لمړۍ برخه قسطنطین د جنگی امورو له پاره په دفتر باندی بدله کړی وه ، دلته به اعلی افسران ، اود شاهی ډلو ساتونکی قومندانان اوسالاران را ټولیدل.

دروم د قیصر محل په ډیره پراخه زمکه کی پروت و ، دمحل د جنوبی دیوال سره یوځای دشاهی داروغه صدر دفتر پروت و. دمحل څوفته پلن دیوال دزمکی څخه دومره پورته و چی ټوله قسطنطنیه تری لیدل کیدی شوه ، ددی دیوال په سر په ځای ځای کی کوچني کوچنی برجونه جوړ کړل شوی وو. چی هروخت به پری تجربه لرونکی غشي ویشتونکی موجود و. شاهی داروغه دشهنشاهی پولیسو مشر و او دهغه صدر دفتر په څو سترو خونو باندی مشتمل و. په دی دفتر کی به هروخت تر پنځوسو پوری تکړه سپاهیان موجود وو. او همدی سپاهیانو به د اړتیاو په وخت کی دشاهی ساتونکی ډلی کړ چار هم تر سره کاوه.

دهغه ورځی څخه یی چی قاسم دشاهی محل په تاخانی ته راوستی نه و داروغه دپخوا څخه زیات مستعد او چالاکه تر سترگو کیده. هغه ته دا ډاگیزه شوی وه چی بندی جاسوس د سلطان محمد خان دلنبرکو خاص سړی دی ، ځکه دی ځای ته د قاسم د راوستلو سره سم همدی داروغه دهغه څخه پوښتنی گرویزنی کولی ، قاسم هم دپوره پوهی څخه کار واخست او شهنشاهی پولیسو ته یی دسلطان محمد دلنبرکو ټول حالات بیان کړل ، هغه په دی فکر کی وو چی که چیری دشهنشاه مستنطیقینو ته د سلطان محمد دلنبرکو ټول حالات وویل شي نو دوی به دهغه دهیبت او ویری لاندی راشي په دی خاطر یی د سلطان لنبرکو دهغه څخه چی و نور هم ډیر ځواکمن او تجربه لرونکی وېښوود. قاسم ته ددی هر څه د ویلو دوه گټی تر لاسه شوی. لمړۍ خو شهنشاه دهغه څخه ددی هر څه داوړیدو په واسطه دهغه د مرگ سزا و ځنډوله . دویم دا چی قاسم د اذیت ورکونکو د اذیت څخه خوندي پاته شو .

شاهی داروغه په دی پوهیده چی قاسم یو ډیر خطرناکه جاسوس دی ، په دی خاطر به کله چی دهغه څخه دپوښتنو گرویزنو له پاره راته نو له ځانه سره به یی د لسوکسو خطرناکه سپاهیانو یوه وسلواله ډله هم راوړه . قاسم ته به دهغوی څخه د تیښتی لاری نه تر سترگو کیدی. په کوم ځای کی چی قاسم بندی ودهغی شاوخوا ټولی اوسپنیزی پنجری وی خو دکومی ورځی څخه یی چی قاسم دلته راوستی و نو هغه دخپل ځان څخه اخوا د بل کوم بندی اواز نه و اوریدلی. په کوم ځای کی چی قاسم بندی ودهغه ځایه تیښته څه اسانه کار نه و.

قاسم په یوی تیاره خونه کی پروت و. دا ځای دشاهی محل تاخانه وه چی د زندان په څیر تری گټه اخستل کیده. په دی تاخانه کی کومه کړکی او یا روشندان نه و. په زمکه باندی وچ وابنه خپاره کړل شوی و ، ددی تاخانی چت

هم د قاسم د قد څخه زیات لوړ نه و. که قاسم غوښتلی نو دلاس په اوږدو سره یې چت مسح کولی شو، ددی کوچنۍ خونۍ دروازه د اوسپنیزو سیخانو څخه جوړه شوی وه، خویوی وړی کوڅی ته پرانستل کیدای شوه، په دی کوڅه کی څو نوری خونۍ هم وی چی د زندان په توگه استعمالیدی. ددی کوڅی په اخری برخه کی پاتخی وی، ددی شمیره شلو ته رسیده چی د شاهي محل شاتنی برخي ته ور پورته کیدی. په سر کی یی د شاهي داروغه دفتر و. شاهي داروغه به تل دخپلو خطرناکو سپاهیانو سره دلته موجود وو. خودهغی ورځی څخه چی قاسم په دی ځای کی بندی شوی و نو تل به یی د تیښتی له پاره پلانونه جوړول. د اوسپنی د سیخانو ماتول دهغه د وسه وتلی وو. هغه هڅه وکړه چی د خوراک څښاک راوړونکی غلام سره اړیکي کلک کړی ترڅو کوم وخت دهغه سره دهغه د تیښتی په اړه مرسته وکړی. خود قاسم بدبختی داوه چی دغه غلام په ژبه گونگی وو. دلته په زندان کی په قاسم باندی یوه یوه ورځ د پیړیو د عمر په څیر اوږده تیریده. خوبیا هم قاسم دلته په زندان کی بی شمیره ورځی تیری کړی. ان تردی چی اوس د ژمی موسم هم په تیریدو و.

د جنوری دمیاشتی په لمړیو کی، یوه یخه شپه د زندانی شوی قاسم په ژوند کی ډیره مهمه ثابته شوه. دتیاره زندان یواځنی روڼ مشال لکه د یوه لری ستوری په څیر په یوه کونج کی ځلیده. دتاخانی نوری خونۍ چی هره ورځ به ورانی ویجاړی پرتی وی په دغه یخه شپه ډکی معلومیدی. یخنی دومره زیاته وه چی هلته دورځی گرزیدونکی مړی او موږکان هم د یخنی له لاسه په خپلو سوږو کی پټ شوی وو. پاس عمارت کی هم د چا دپنسو ټک و ټوک نه اوریدل کیده، ټول ساتونکي په خپلو بسترو کی بدمسته پراته وو. د قیصر په ټول شاهي محل کی هری لوری ته خاموشي خپره وه.

خو دلته په تاخانی کی قاسم بیداره ناست و. دهغه چټله او شکیدلی کمبله د دی یخنی له پاره په هیڅ ډول بسنه نه کوله. خود تاخانی موسم د بیرون په نسبت ښه و. قاسم دخپلی خونۍ په یوه کونج کی ډه ډه وهلی وه او ناست و او د عثمانی فوځونو د راتلو په اړه یی فکر کاوه. هغه په همدی فکر کی و چی اوس نو دسلطان محمد خان د فاتحانه راتگ په واسطه به هغه د زندان څخه خلاصون مومی. د تاخانی په دهلیز کی یو کوچنی مشال روښانه و خو روښنایی د قاسم تر کوتی پوری پوره نه رارسیدله. هغه دیوال ته چی قاسم تکیه کړی وه هغه شاتنی دیوال و او قاسم دهغه ځایه دخونی دروازه څارلی شوه. په همدی وخت کی قاسم ته په ناسته ناسته یو عجیب شاتنه احساس را پیدا شو، دهغه شپږم حس را بیداره شوی و او هغه ته دا احساس را پیدا شوی و چی دلته په تاخانی کی دهغه نه علاوه یو بل څوک هم شته. ځکه هغه دلته په تاخانی کی یو ډول اواز اوریده. خود تاخانی هیبت همغسی په خپل ځای و. معلومه نه ده چی د قاسم په زړه کی دکومه ځایه د پیریانو او جادوگرانو خبری راگرزیدی، هغه په دی ښه پوهیده چی تاخانه یوازی یوه دروازه لری چی د ټولو خونو څخه د تیریدونکی دهلیز په اخری سر کی پرته ده. هرڅوک به چی دی تاخانی ته رانتوت نودهماغه دروازی څخه به راته. هغه گونگی غلام به هم

چی راته نو دهغه دپنبو د ټکار نه به قاسم ته معلومیده چی څوک راغی. خون دا دروازه بنده وه. نوییا قاسم ته ولی داسی څرگندیده چی زندان ته څوک را ننوتی دی.

هغه سمدلاسه را نیغ شو او کیناست. سترگی یی د خونی په اوسپنیزو سیخانو کی ور بنخی کړی ، هغه ته یو ناخپه داسی څرگنده شوه چی د مشال رڼا په خپله بنده شوه. اوبیا د قاسم غوړونو د لمړي ځل له پاره نری شاتته گړگړار واورید ، اوس نو هغه ډاډ من شوی و چی د زندان په دهلیز کی کوم مافوق الفطرت هستی موجوده ده. هغه ددی انتظار کاوه چی اوس به دهغه تر مخه کوم پیری یا دیو را بنکاره کیږی. اوبیا قاسم د خپلی خونی تر مخه دسرو سترگو یو دیو وکوت.... دا شاگال و. دهغه پلن وجود او گنجی سر په دی تیاره دهلیز کی څه ډیر عجیب شاتته معلومیده. د قاسم روح تر یوی لحظی پوری ودرید ، هغه د سونیا په خبرو باندی یقین پیدا کړ چی شاگال پخپله یو پیری دی. خو قاسم سمدلاسه خپل ځان ملاتمه کړ او خپل سر ته یی یو ټکان ورکړ ځکه هغه یو بهادر سپاهی و. په دی خاطر ویره او خوف دهغه څخه په کوسو تېښتیده. کله چی دهغه د زړه څخه ویره ولاړه نو ځای یی غصی او قهر و نیوه ، اوس نو هغه ته ددی پرواه نه وه چی شاگال د کومی لاری تاخانی ته راننوتی دی خو دا فکری ضرور کاوه چی کاش هغه ددی سلاخونو څخه وتلی شوی او په شاگال یی حمله کړی وی.

شاگال ډیر کرار کرار روان و او کله چی دهغه د زندان کوتی ته ورسید نو د دروازی تر مخه یی ودرید ، قاسم راپورته شو او همدلته کیناست..... د شاگال په بني لاس کی همغه مخصوصه امصا وه او په توره تیاره کی هم دهغه شیشناکه سرو سترگو قاسم په کلکه څاره. شاگال تر ډیره پوری هملته ولاړ و. داپخوانی. تاخانه ، د زندان ستر ستر سلاخونه ، د مشال په رڼا کی په زمکه باندی پروت د شاگال خطرناکه سیوری ،..... دغو هرڅه د شاگال په هیبت کی نور هم ډیر نېت راوست. کله چی شاگال د زندان دی خونی ته ډیر را نژدی شو نو په خپله امصای د دهغه دخونی اوسپنیزه دروازه ووهله او قاسم ته یی وویل:

« ځوانه ! ته پوهیږی چی ستا دغه تکلیف ورکونکی اوستونزمن قید زمونږ په یوی اشاری سره ترسره شوی دی. او اوس زمونږ یوه اشاره ستا د ازادی له پاره کافی ده. خو دهغی له پاره به ته عظیم شاگال ته دمقدسی نقشی په اړه معلومات ورکوی.»

د شاگال په ستونی کی عجیب شاتته غرغرا وه. داسی معلومیده لکه دوه کسان چی په یوه ځل یوه خبره کوی ، په حقیقت کی دا ویرونکی اواز و په دی وخت کی د قاسم سترگی د شاگال په امصا باندی ور پریوتی. دا د انسانی قد په اندازه اوږده امصا په حقیقت کی یوه ستره ډنډه وه. قاسم وکتل چی د شاگال امصا دهغه څخه خویه شوی او د یوی لویشت په اندازه د دروازی دننه را غلی ده. معلومه نه ده چی ولی د قاسم ذهن د شاگال په امصا باندی متمرکز شوی و خو قاسم د شاگال د ځواب څخه غافله نه و ، هغه د مقدسی نقشی په اړه اوریدلی و.

او هغه ته دا ډاډ ور په برخه و چې مقدسه نقشه به د قسطنطنیې اویا د ایاصوفیا په اړه کوم مهم سند وي. اوس نو قاسم غوښتل د شاګال څخه د مقدسې نقشې په اړه نور معلومات هم ترلاسه کړي. نو قاسم ترې وپوښتل:

« شاګاله ! ته د یسوع مسیح سهی راهب نه یی. که ریښتیا درته ووايم نو ته یو مکاره جادو گر یی. ما مقدسه نقشه ترلاسه کړې ده خو تاته یی نه شم درکولی. که په دی لاره کی بندی خانه خولا پرېږده چی روح می هم له جسده ووځی هم د نقشې د ورکولو له پاره تیار نه یم.

ددی خبری سره سم قاسم د شاګال په څیری باندی سترګی ور ښخی کړی ، ځکه هغه غوښتل د شاګال عکس العمل ووينی. د شاګال عکس العمل دهغه دهیلی په مطابق راووت. ځکه چی د شاګال په سترګو کی د تجسس او پلټنی څپی تر سترګو شوی. هغه یو قدم نور هم رامنځته شو او د اوسپنیزو سیخانو سره یوځای ودرید. قاسم هم خپله کمبله واغوسته او په خپلو کمزورو قدمونو رامنځته شو او هملته د دروازی تر څنګ ودرید. خو پخوا تردی چی قاسم دروازی ته را نژدی شی شاګال خپله امصا ور نیغه کړه او هغه ته یی په خپل ځای د تمکیدو حکم وکړ.

« ځوانه جاسوسه ! هملته ودرېږه. یاد ساته چی زه به په هر قیمت له تاڅخه مقدسه نقشه ترلاسه کوم. ځکه چی په هغی مقدسې نقشې کی د ټولی قسطنطنیې ځان پروت دی.»

حقیقت خودا دی چی قاسم پخپله هم د مقدسې نقشې په اړه هیڅ نه پوهیده. خود مقدسې نقشې په خبری سره یی په تیاره کی غشي ویشتلې و. خواوس ورته د مقدسې نقشې د اهمیت په اړه معلومات ور په برخه شوی و.

په همدی وخت کی شاګال یو ځل بیا خپله امصا را پورته کړه. او قاسم ته یی د اخری ځل له پاره وویل:

« ځوانه ! زه پوهیږم چی تا د سپه سالار نور ټاس په واسطه دا مقدسه نقشه ترلاسه کړې ده او بیا دی د بطریق اعظم سره د کار کولو په وخت کی په کوم ځای کی پټه کړې ده.... که چیری تا ماته د نقشې په اړه څه و نه ویل نو ژوند به دی د عثمانی لښکر له پاره د عبرت نښه و گرځوو.»

د شاګال امصا همغسې دهغه په لاسو کی پورته نیول شوی وه. په دی وخت کی د قاسم په ذهن کی یو عجیب ترکیب را پیدا شو ، سمدلاسه یی د شاګال په امصا باندی حمله وکړه ، د قاسم دغه حرکت دهغه مکار بطریق له پاره غیر متوقع و. شاګال هڅه وکړی چی ځان سنبال کړی خو قاسم په دواړو لاسو هغه امصا دخپل ځان په لور رانېکوده. شاګال د سلاخونو هغه لوری ته ولاړ و نو د امصا د راکشکیدو سره سم هغه ځان کنترول نه شو کړای او په پوره زور سره د سلاخونو هغه لوری ته را پرېوت. د قاسم دغه ټکان ډیر اغیزمن و. د شاګال سر او تندی د اوسپنیزو سلاخونو سره ولګید او زخمی شول. امصا یی د لاسو څخه ازاده شوه. اوس نو د قاسم لاسو ته د شاګال دغه امصا راغلی وه. خو شاګال د تندی اوسر د زخمی کیدو سره سم لکه د پیری په څیر دهغه ځایه ورک شو. قاسم سمدلاسه ښی او چپ لوری ته وکتل غوښتل یی شاګال ووينی ، او غوښتل یی په دی وپوهیږی چی شاګال

په دی اخی وخت کی کومی لوری ته ځان غیب کړ. دهغه په لاسو کی د شاګال کلکه امصا وه. په همدی وخت کی هغه د دهلیز په چپ لوری کی یو اواز واورید، اوس نو د قاسم په ذهن کی یو عجیبه فکر را وگرزید.... ښه، ډیر ښه.... داسی معلومه شوه چی دی لوری ته هم کومه لاره شته. ځکه چی د دیوال د ګرګړا څخه داسی څرګندیږی چی د دهلیز په چپ اړخ کی په دیوال کی کومه سوږه شته. اوس نو قاسم ته د لمړي ځل له پاره دا احساس راپیدا شو چی که چیری هغه په کوم ډول ددی سلاخونو دخونی څخه بیرون شي نو د همدی پتی لاری په واسطه د تاخانی څخه تبتیدای شی. قاسم فکر کاوه چی شاګال د همدی پتی لاری څخه بیرته ستون شوی دی. د قاسم ذهن په چټکی سره خپل کار پیل کړ، هغه داسی فکر کاوه چی شاهي داروغه به ددی لاری څخ بی خبره وی خو دهغه داخیال غلط و ځکه شاهي داروغه د تاخانی ددی پتی لاری څخه ښه خبرو.

بیا داسی وشول چی.... د شاګال د تللو وروسته د دهلیز د دروزای د پرانستلو اواز واوریدل شو... داسی معلومیده چی اوس نو د نیغی لاری څخه څوک دلته راځی. د نیغی لاری څخه یوازی کوم سپاهی راتلای شو او یا پخپله شاهي داروغه د پوښتنو ګرویزونو له پاره. شونی ده چی د شاګال د راپریوتو اود سلاخونو سره دهغه د سراو تندي د لږیدو څخه راپورته شوی زوج به بیرون هم اوریدل شوی و. او د همدی اواز په اوریدو سره به سپاهی دلته راغلی وی، ددی اواز د اوریدو سره سم قاسم د شاګال اوږده امصا هملته په پرتو وښو کی پټه کړه. د قاسم خیال سهی و، رینیتیا هم دری کسه سپاهیان توری په لاس د زینو له لاری را کیوتل، دهغوی په نورو لاسونو کی مشالونه و. سپاهیان په ډیر احتیاط سره راغلل اود قاسم د خونی مخی ته و دریدل. دهغوی د ډلی څخه یوه بی د راتلو سره سم د قاسم څخه وپوښتل:

دا اواز دڅه شی و؟

«کوم اواز؟»

«د بم اواز، چی لږ څه دمخه دلته په تاخانی کی و چاودید.»

د قاسم او سپاهیانو تر منځه مکالمه روان وه. قاسم ورته وویل:

«په حقیقت کی کوم پیږی دلته تاخانی ته راغلی و.» قاسم دا خبره د طنز په توګه هغه سپاهی ته وکړه.

«پیږی؟... ته سهی خبره کوی؟»

داسی معلومیده چی دری واړه سپاهیان توهم پرسته وو. د پیږی د ذکر سره سم یی د ویږی احساس وکړ، اوس نو قاسم په خوند خوند سره ورته وویل:

هو! پیری. د سرو سترگو خاوند دیو شکله گنجی پیری... په حقیقت کی هغه یو دیو وو. قاسم په ریښتیا هم دا عسکر وویروول....

اوس نو هغوی دری واړو دلته ځنډیدل نه غوښتل. دهغوی په لاسو کی مشالونه وو. هغوی ته دلته تاخانی ته د شاګال د راتلو یو یو ثبوت تر مخه و. خود پیری د ذکر سره سم هغوی بیرته شاته ستانه شول اوس نو قاسم پری اخری وار هم وکړ او ورته یی وویل:

« بهادرو سپاهیانو، لږ څه صبر وکړئ! لمړی خودا سلاخونه وویښی...»

قاسم شاګال ته دومره سخته ټیله ورکړی وه چی هغه د دروازی د سلاخونو سره ټکر وکړ او ددی سلاخونه سیخونه یی کاره کړل. د قاسم دوینا سره سم هغه سپاهیان راغلل او د قاسم دکوتی دروازه یی وکتله خو کله یی چی د سلاخونو د پاسه د وینی قطری وکتلی نو د ویری څخه یی پښی په لږ زیدو شوی اوس نو هغوی ډاډمن شوی و چی دلته ریښتیا هم کوم پیری راغلی دی. هغوی دکومی خبری پرته سمدلاسه بیرته وګرزیدل.

د سپاهیانو د تلو څخه ډیره شیبه وروسته شاهي داروغه تاخانی ته راکیوت، دهغه په لاس کی مشال و او ورپسی دوه سپاهیان هم را روان وو. داسی معلومیده چی هغو عسکرو د شیبی په دی ناوخته وخت کی شاهي داروغه دخوبه رابیدار کړی او ټوله خبره یی ورته ور رسولی وه. شاهي داروغه توهم پرسته نه و. هغه سمدلاسه تاخانی ته راغی او نیغ د قاسم خونی ته ورغی. په وینه ککړ سلاخونه یی معاینه کړل اوبیا یی د دهلیز په فرش باندی د مشال د رڼا په واسطه نښی نښانی وکتلی، شاهي داروغه ته دلته تاخانی ته د یو چا د راتلو نښی د ورايه ښکاره کیدی. د دهلیز د شمال لوری ته وابڼه خپاره واره پراته و. او په همدی وښو کی د چا د قدمونو چاپ تر سترگو کیده چی د دیوال د شمال لوری ته تللی و. دغه تیرلوړی دیوال د دهلیز دغه برخه نوره بندوله. دا ځای د تاخانی تر ټولو تیاره ځای و او د مارانو او موږکانو ځاله وه. داروغه ددی دیوال په تیرو باندی ښه نظر وکړ، غوښتل یی چی وپوهیږ چی څوک خود پتی لاری نه دلته نه دی را داخل شوی. داروغه ته دا لاره معلومه وه. دا دیوال د یوی پتی خښتی د خوزولو په واسطه دخپله ځایه د ګرګر اسره پرانستل کیږی. شاهي داروغه ته دا ډاګیزه شوه چی کوم څوک د همدی پتی لاری څخه دلته راغلی دی، ځکه دا یو سورنگ و چی د شاهي محل څخه بیرون وتلی و.

په حقیقت کی ددی سورنگ د راز څخه د شهنشاه او داروغه څخه بل څوک خبر نه و. شهنشاه هم د داروغه په واسطه ددی سورنگ څخه خبر شوی و په دی اساس شاهي داروغه په دی ډیر حیران و چی وویښی چی دا دریم کس چی ددی ځای د حاله خبر دی هغه څوک دی؟ هغه ته دا نه وه ډاګیزه چی هغه کس پخپله بطریق شاګال دی. داروغه غوښتل دی سورنگ ته پخپله ورننوځی نو په دی خاطر یی له ځانه سره راوړی دواړه عسکر بیرته رخصت کړل، کله چی عسکر بیرته ستانه شول نو شاهي داروغه بیرته زیر خانی ته راکیوت او دهغی دروازه یی بنده کړه،

اوس نو هیڅوک ددی نیغی لاری څخه زندان ته نه شو را ننوتلی. شاهي داروغه خپله توره را وویستله او په لاس کی بی و نیوله. دقاسم د خوني څخه د تیریدو په وخت کی پښه نیولی شو او ویی ویل:

«اوریدلی می دی چی تا کوم پیری کتلی دی؟..... دسرو سترگو خاوند دیو؟»

«هو! هغه گنجی هم و..... او د غوایی په خیر پلن او پرسیدلی هم»

دقاسم په لهجی کی درینستونولی. په اساس شاهي داروغه په فکر کی پریوت. خو بله لمحہ بی په هغه سرنگ کی د ورننوتلو پریکړه عملی کړه. شاهي داروغه ته دا فکر هم راپیدا شوی و چی هسی نه چی قاسم د دی پتی لاری د راز څخه خبر شي، په دی خاطر بی د ډیر احتیاط څخه کار اخست. هسی هم د دهلیز دا بل سر دقاسم د سترگو نه پټه وو. خو قاسم لادپخوا څخه دا انگیرلی وه چی دلته بله پټه لاره هم شته.

شاهي داروغه د شمالی دیوال سره و درید او بیا بی په خپل ښی لاس دخپل سرد پاسه د چت لاندی یوی ښختی ته زور ورکړ. لږه شیبه وروسته د دهلیز په دیوال کی گرځپاڼه پیدا شو او دیوال دخپله ځایه وخوژید. دا یو تیاره سرنگ و، کله چی د مشال رڼا سورنگ کی ورننوتله نو شاهي داروغه دسرنگ دحالاتو په کتلو سره داسی و انگیرله لکه سرنگ چی د پیړیو پیړیو راهیسی همداسی وران ویجاړ پروت وی، ددیوال دپاسه دغڼو جالی او نور حشرات په خپلو ځالو کی د رڼا د کتلو سره نا ارامه شول. خو ددی لاری څخه د شاگال د وتلو په وخت کی دغڼو په ځالو کی محراب شکله دروازی جوړی شوی وی. د سرنگ په فرش باندی خاوری پرتی وی او د شاگال قدمونه بی په څرگنده توگه ډاگیزه کول.

معلومه نه ده چی ولی به د شاهي داروغه زړه ټکانونه خوړل، ځکه هغه په پیری او نورو شیانو باندی یقین نه درلوده. خوبیا بی هم زړه د غمونو په ولکه کی پروت و. د شاهي داروغه په لاس کی د مشال رڼا نڅا کوله او په سرنگ کی جوړی کړل شوو هیبت ناکه سیورو دبدو روحونو په څیر ټوپونه وهل. سرنگ ډیر اوږد و خو دداروغه په لاس کی د شته مشال رڼا دومره لری نه و ورسیده. بلکه لږ څه مخته به رڼا او تیاره دواړه سره داسی را یوځای کیدی چی هرسیوری به په خپله دیو دیو په څیر څرگندیده.

اوس نو د شاهي داروغه په زړه کی هم دهشت او ویره خپره شوی وه. کله چی داروغه څو قدمه مخته کینېدول نو په خپل مخکی بی د سرو سترگو خاوند، په داسی حال کی چی سترگی بی ددی لوری ته ځلیدی وکوت. دهغه سترگی داسی وی لکه د شپي په تیاره کی چی د توری پیشو سترگی د ورايه ځلیږی. د شاهي داروغه قدمونه و دریدل او پښی بی په لږزیدو شوی، هغه ډاډمن شوی و چی په سرنگ کی پیری دی، د لږځند له پاره پری سخته راغله خو ډیر ژر بی ځان راکنترول کړ، سمدلاسه بیرته شاته راستون شو، هغه شاته د کتلو پرته د سرنگ دخولی څخه راووت، د سرنگ په خوله کی د چت ښخته بی زور کړه او سرنگ بی بند کړ، خو هغه تر اوسه پوری

ویریدلی و ، ساه یی په سختی سره اخسته. او ذهن یی په پرلپسی توگه دهغو سرو سترگو د کتلو په کشمکش کی مصروف و. کله چی شاهي داروغه دشمالی دیوال څخه بیرته ستنیده اویو ځل بیا دتلو په وخت کی دقاسم دزدان خونی ته راغی نو قاسم دخپلی لمړي او اخری پلان سره یو ځای هلته مستعد ولاړ وو.

قاسم د سلاخونو سره یو ځای ددهلیز سره نژدی په تیاره کی ولاړ و. په لاسو کی یی دشاگال کلکه امصا نیولی وه. کله چی شاهي داروغه د قاسم د خونی څخه تیریده نو د قاسم په لوری وکتل خو پخوا ددی چی قاسم په دریدو باندی حیرانتیا ښکاره کړی اویا ورته څه ووایی نو د قاسم ډنډی خپل کار کړی و. دا د شاگال همغه امصا وه چی قاسم هلته په وښو کی پته کړی وه ، قاسم دشاگال امصا په دواړو لاسو کی و نیوله او د شاهي داروغه په سر یی را پرېښوده ، د تس اواز راغی او شاهي داروغه په زمکه پریوت دهغه سر دوه ټوتی شوی و او ماغزه یی په دیوالونو باندی نښتی و. هغه جهنم ته رسیدلی و. دهغه جسد په خوزیدو خوزیدو سره په دهلیز کی شرقا او غربا پریوت ، د لاسو څخه یی مشال و لوید او ومړ. قاسم سمدلاسه کیناست ، او د شاهي داروغه جسد یی دخپل ځان په لور رانېکود. ددی ټولو پېښو څخه پاس موجود سپاهیان بی خبره وو. قاسم د شاهي داروغه لباس چاڼ کړ او دخپلی زندانی کوتی کونجی یی تری راووېستله. اوس نو د قاسم له پاره ددی ځایه د تیښتی ستونزه حل شوی وه. سمدلاسه را پورته شو او د اوسپنیزی دروازی قلف یی په کونجی پرانست ، د شاگال امصا هم د قاسم په لاسو کی وه ، قاسم څو میاشتی وروسته دخپل زندان اوسپنیزه دروازه په لغته ووهله او د خوشحالی نه مست دهلیز ته راووت. په دهلیز کی یواځی یو مشال ، هغه هم د پاتخو په لور ، روښانه و. قاسم په ډیر احتیاط سره د هغه مشال د رانیولو له پاره ورغی ، مشال یی راواخست او د پتی لاری د لتون پسې دشمال دیوال ته ورغی ، قاسم دغه تیرلور په دیوال ته د ورسیدو سره سم ودرید او د دیوال په څلورو خواو یی لاس وواهه ترڅو هغه ښخته پیدا کړی چی ددی لاری د پرانستو له پاره د کونجی حیثیت لری.

دبله اړخه ، کله چی قاسم د پاتخو څخه مشال راواخست نو دپورته منزل عسکرو ته دا ډاگیزه شوه چی مشال یا خو تیاره شوی دی اویا دهغه ځایه لری کړل شوی دی ، ځکه چی دتاخانی بیرونی دروازه چی پورته منزل کی پرانستل کیده دکوچنیو کوچنیو سوریو په واسطه د تاخانی رڼا بیرون رسولې. خو کله چی سپاهیانو ته په تاخانی کی دغیر معمولی حرکتونو احساس وشو ، متوجه شول ، خپلی توری یی را وویستلی خو د پیری او دیو هیبت هغوی لاندی تاخانی ته درانېکته کیدو څخه منه کول... یو عسکر جرئت وکړ او خپل شاهي داروغه ته یی اواز وکړ ، خو کوم ځواب یی تر لاسه نه کړای شو ، هغوی دری واړه د پیریانو او دیوانو په ویره کی اخته شوی وو. هغوی خو د تس اواز اوریدلی و خو دهغوی په وهم او گمان کی هم نه و چی دا جاسوس قیدی به ازادیږی ، قاسم لا تر اوسه پوری هم د دهلیز په دیوال کی د سورنگ کونجی لټوله ، هغه د سپاهیانو د چغو اوازونه اوریدل ، دهغه زړه درزیده ، هغه چی هر څه کول باید ډیر ژری کړی وی ، د قاسم په ښی لاس کی د شاگال امصا او مشال دواړه وو خو په چپ لاس یی د دیوال ښختی لټولی ترڅو هغه ښخته را پیدا کړی چی سورنگ پری پرانستل

کیري، قاسم د ډیره وخته راهیسی دا بښخته لټوله، بالاخره هغه په خپل سر باندی دشته چت په بښختو باندی لاس وهل پیل کړل او بیا یی یو ناخاپه دگرگړهټ اواز واورید او دسرنګ دروازه پرانستل شوه.

کله چی قاسم سورنګ ته ورننوت نه بیا یی خپل وخت د سرنګ د دروازی په بندولو باندی ضایع نه کړ او د مشال په رڼا کی په بیرمهخته ولاړ. دمخکی تلو په وخت کی ورته فکر را پیدا شو چی شونی ده چی مکروه شاګال هم همدلته وی..... او بیا هغه وخت هم راغی چی شاګال یی مخکی ناست و. په حقیقت کی هغه دوه سترګی وی چی قاسم یی دلری څخه کوت، همدی دوه سرو سترګو شاهي داروغه تیښتی او شاتګ ته مجبور کړی و، یعنی شاګال تر اوسه په سورنګ کی موجود و، د قاسم اعصابو کار ورکړ او د شاهي داروغه هغه توره یی بی تیکي کړه چی دهغه څخه یی راخستی وه. په داسی حال کی چی د قاسم په چپ لاس کی مشال هم و او هغه ډنډه هم. ددی دواړو شیانو په یوه لاس کی نیول قاسم ته ستونزمن شوی و. په همدی خاطر قاسم د ډنډی او مشال څخه د یوه انتخاب وکړ او هغه هم د مشال دنیولو. د شاګال منحوسه ډنډه یی یوی لوری ته خطا کړه، کله چی قاسم هغه ډنډه و غورځوله نو یو عجیبه پیښه یی وکتله چی په خپله هم ورته حیران پاته و. ویی کتل چی همغه ددو سرو سترګو خاوند چی سترګی یی لکه د پیشود سترګو په څیر ځلیدی یو ناخاپه د ډنډی په لور ورتوپ کړ، او بیا قاسم وکتل چی یوه ستره توررنګه شادو را توپ کړ او د شاګال امصایی واخسته او بیرته د برق په څیر و تښتیده. په دغه تیاره او تنګ سورنګ کی قاسم ددغسی شادو په کتلو سره نزدی بی هوشه شوی و، خولی پری راماتی وی، خو ځان یی کنترول کړ، توره یی په هوا کی خوځوله او په شادو یی دحملی له پاره ځان تیاروو. خو د زندان د سرنګ دغه د اسرارو ډکه شادو د سترګو په رپ کی ورکه شوه، قاسم تر ډیره پوری دحملی له پاره مستعد ولاړ وو خو اوس په سورنګ کی پوره پوره خاموشي خپره شوی وه او هغه سری سترګی اوس دهغه ځایه غیب شوی وی.

قاسم فکر وکړ چی د شاګال په امصا کی کومه خاصه خبره وه. په همدی خاطر دهغی د اسرارو ډکه دغه شادو دلته په سورنګ کی د ډنډی د ترلاسه کولو له پاره موجوده وه. تر یوه وخته پوری خو قاسم داسی انگیرله چی پخپله شاګال د شادو شکل اختیار کړی دی خوبیا یی خپل سر تیت کړ او خپل ځان یی وپوهاوه چی دا د شاګال پالل شوی شادو وه چی دهغه د امصا د اخستوله پاره دلته موجوده وه، اوس نو قاسم محسوس کړه چی په سرنګ کی څوک نه شته په دی خاطر په چټکی سره دسرنګ څخه بیرون ووت. او څو ساعته وروسته هغه ازاد شوی و.

مقدسه نقشه

دروم په قیصر د قاسم د تیښتی خبر د تندرپه څیر راپریوت. د پخوانی او تجربه لرونکی داروغه مړینی د سلطنت ټولی ستنی سره و خوزولی، کله چی د تیښتی د قسی حقیقت قیصر ته معلوم شو نو سترگی یی د حیرانتیا څخه پرانستی پاته شوی اوبیا کله چی ساتونکو سپاهیانو ورته دا وویل چی تر ټولو د مخه تاخانی ته د سرو سترگو یو دیو را ننوتی وو نو دروم د قیصر فکر دخپل خوب په لور ولاړ، ماری قیصر ته دا تعبیر ویلی و چی تر هغی چی د سرو سترگو دیو شکله انسان دروم قیصر په خپله و نه وژنی د قسطنطنیی نجات ممکن نه دی. قیصر هم شاګال ته دخپل خوب د دیو په سترگو کتل. د قاسم د نیولو په ورځ په ایا صوفیا کی کله چی قیصر شاګال وکوت نو هغه سمدلاسه د ماری د ویل شوی تعبیر سره سم دهغه د وژلو له پاره راپورته شو خو د شاګال خطرناکو سترگو هغه ددی کار څخه منه کړ. او نن ورته خبر ورکړل شو چی د قاسم د تیښتی نه لږه شبیه مخته د سرو سترگو دیو شکله انسان د زندان په تاخانه کی کتل شوی دی، اوس نو قیصر ته د ماری تعبیر نور هم باوری څرګند شوی و، ځکه په دی نازکو ورځو کی د قاسم تیښته د روم د قیصر له پاره ښه شګون نه درلود.

د قیصر جاسوسانو اوقاصدانو به د روم قیصر ته د سلطان محمد خان د لښکرو یوه یوه خبره رارسوله، سلطانی لښکر د «اورنه» څخه را روان شوی و، د یخنی شپې نوری ختمیدونکی وی، کله چی د اورنه څخه د مسلمانانو لښکر را روانیده نو دهغه ځای خلکو خپل لښکر ته تر لری لری ځایو پوری خدای پامانی ویله. دهغوی محبوب پادشاه سلطان محمد خان د مراد خان ثاني زوی د یوه ستر تاریخی جنگ په لور روان و په دی اساس د سلطان د لښکر هر عسکر خپل ځان د دغی مبارک لښکر یوه برخه ګڼله چی رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته بهترین لښکر ویلی و. لښکر خپل لمړنی پړاو یواځی په پنځوس کوسه واټن کی کاوه، د سلطان لمړنی ډله عسکر چی دینی چری د میړنو ځوانانو څخه جوړه شوی وه په خپلو اسونو سپاره د ټول لښکر دمخه په ډیره عجیبه شان باندی روان وو. د جاگیر لرونکو فوځ که ورسره یو ځای شي نو د سلطان د ټول لښکر شمیره تر سلو زرو پوری رسید.

د سپرو فوځونو تر شاد درنو وسلو او توپونو بگی او ګاډی، روانی وی، دهغوی شاته د پیاده فوځونو او زره پوښ فوځونو ډلی روانی وی، دینی چری د لمړی دستی سپه سالار «اغا حسن» بنی اړخ کی «احمد کدک» چپ اړخ کی «محمود پاشا» ټول موجود و. د لښکر په قلب کی پخپله سلطان په یوه سپین لوړ قدی اسپ باندی سپور د ټولو فوځونو قومندانی بی کوله. د لښکر شاته په سلګونو غوايي ګاډی، خرو ګاډی، داوښانو ګاډی اوبی شمیره نور حیوانات را روان وو. په دی ټولو باندی د لښکر د خوراک څښاک سامانونه بار وو. د زخمیانو د مرهم پټی له پاره د «اورنه» د مسلمانو پیغلو او نجونو یوه ستره ډله هم روانه وه. ددی ډلی مشري د بوسنیا د شهزادګی

...حمیرا په غاړه وه. په دی ستر لښکر کې د ګډون د تېرک څخه د قاسم بن هشام مشر ورور طاهر بن هشام هم یې برخی نه و. په دی توګه د قاسم ټوله کورنۍ په دی مبارک لښکر کې موجوده وه. د طاهر دواړه زامن عمر او علی اوس ستر ستر ځوانان شوي و او د کوچنیو مجاهدینو په څیر یې د لښکر په خادمانو کې ځانونه ورګډ کړي و. د زاړه عباس لور مریم هم د زخمیانو د دواړو په ګروپ کې شامله وه.

په لښکر کې تر ټولو ستر او د ویاړ شې د پیتلو څخه جوړ شوی هغه ځلیدونکی توپ و چې تر څنګ یې په یوه ځای کې دهغه جوړونکي اهنګر «اربان» ناست و. دغه دیوه هیکله توپ به چې دهر ځای څخه تیریده نو سلطان محمد خان د سوبې خبر به یې روکاوه. اسلامي فوځونو به په لږ لږ واټن کې پړاو کاوه و د قسطنطنیې په لور مخته ورتلل.

دا همغه لښکر و چې په قسطنطنیه باندې یې پریکنده یرغل وروست. د دی لښکر په اړه رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي وو «تاسی به ضرور قسطنطنیه سوبه کوئ، نو بهترین امیر به د دی لښکر امیر وي او بهترین لښکر به همدا لښکر وي»

دهمدی لښکر یوه برخه د عثماني بحري ځواک څخه جوړه شوی وه چې امیرالبحري د سلطان محمد خان له اړخه یو ډیر ستر ملاح «بلوط اغلن» ټاکل شوی و. د سلطان په بحري فوځ کې ډیري بیړۍ نوي جوړ کړل شوي وې، د دی بحري ځواکونو لمړۍ ډلې لا دمخه ابنای فاسفورس کلابنده کړي وه. د عثماني لښکر دراتلو د اوازو سره په قسطنطنیه کې یو ډول اندیښنې را پیدا شوي وې، د قسطنطنیې د فوځونو سپه سالار به دخپل غم د غلطولو له پاره شراب یو په بل پسې په سر را اړول، شهنشاه د نورو هیوادونو د کومک منتظر و، خو عامو خلکو دخدای تعالی په حضور کې د دی خطر د له منځه وړلو له پاره شپه او ورځ دعاګانې کولې. په ایاصوفیا کې به هم په دی ورځو کې دخلکو ګڼه ګڼه زیاته شوي وه، په ځانګړې توګه به د یکشنبې په ورځ په دی عبادتځای کې دخلکو د کیناستو ځای نه تر سترګو کیده.

او بیا کله چې د یکشنبې په یوه سهار چې د جنگ وړیځی د قسطنطنیې په اسمانو کې ګرزیدي نو ایاصوفیا ته د عبادتګونکو ګڼه ګڼه دومره زیاته وه چې اندازه لګول یې مشکل وو. سونیا هم دخپلې کمرې څخه را ووتله او سالون ته راغله. هغه تر اوسه هم دخپل خدای تر مخه په ژړا وه او دخپل محبوب د راخوشي کیدو دعاوی یې کولې. دهغې زړه مات مات وو، دهغه وخته چې قاسم نیول شوی د سونیا د زړه دنیا تیاره شوی وه، خو دا تاریکي یوازې په غم کې تیریده او که نه د قاسم سره د سونیا د کتلو وروسته د سونیا ژوند ته رڼا راغلی وه، دهغې ورځې نه تر ننه پورې هغې خپل ځان دهیچا د بستري بنایست نه و ګرځولی، هغه د قاسم پسې لیونۍ وه او د دی ثابتیدو وروسته هم چې قاسم مسلمان جاسوس دی دهغې په لیونتوب کې کوم کمی نه و راغلی. هغې شپه او ورځ د شاهي تاخانو د تورو زندانو څخه د قاسم دخوشي کولو له پاره د ځانه سره پلانونه جوړول. خو هغې څه کولی شول، هغه

خو یوه معمولی خادمه وه ، دهغی سره یوآخی یوه وسله وه او هغه وه دهغی ښایسته او ښکلی ځواني خو په خپل زړه کی یی داپریکړه کړی وه چی پس له دی به د هیچا د هوس له پاره خپل ځان په گناه کی نه اچوي. دهغه وخته چی سونیا په ښه اوبد پوه شوی وه نو مخی ته یی یواخی هوس پاله نارینه راتلل خو دقاسم سره دهغه لیدنه دهغی له پاره یوه نوی تجربه وه ، قاسم په هغی کی د یوی نیکی پیغلی خوی را وپاروو ددی سره هغه داسی شوه لکه نوي چی رابیداره شوی وی، هغه خو تر اوسه پوری د بدبویه راهبانو د هوسونو وسیله وه ، خو اوس هغی دقاسم نه پرته دبل چا له پاره ژوند نه کاوه. دهغی په گوته کی دقاسم لخوا ورکړل شوی گوته وه چی هغی به هروخت دخپلی سینی سره لگوله.

نن یوځل بیا دخپل خدای تر مخه د ژړا او فریاد له پاره هغه د ایاصوفیا سالون ته راغلی وه. ټول سالون د ویریدلو ښاریانو څخه ډک وو. هغوی دا گمان کاوه چی د ایاصوفیا په شتون کی به هیڅوک هم قسطنطنیه سوبه نه کړای شي... خلک ډلی ډلی دلته دعبادت له پاره راتلل. په حقیقت کی په خلکو کی دپیړیو راهیسی دا خبره مشهوره شوی وه چی یوه راهب ته دالهام په واسطه خدای تعالی ویلی وو چی په قسطنطنیه باندی به ترکان حمله کوي او ترکان به د رومیانو په تعقیب پسی دایا صوفیا دغی ستنی پوری رارسیدی چی د قسطنطین په نامه مشهوره ده. خو دهمدی ځایه به دترکانو په شاتگ او ماتې پیلیږی. نن سبا دهمدی زیری په خاطر په ایا صوفیا کی دمذهبی خلکو تگ راتگ ډیر زیات شوی و.

نن هم چرچ دعبادت کونکو څخه ډک شوی و، سونیا د عبادتځای دخالی چوکیو څخه په یوی سرتیټ کړ او کیناسته. دهغی زړه مات مات و او سترگی یی دټولی شپې د ژړا په واسطه پرسیدلی وی، سونیا په خپل ښی او چپ اړخه کی ناستو ښځو ته هیڅ هم و نه کتل

د چرچ بشپړ چوتری په ممبر و درید او په لوړ اواز یی مناجات وویلی ، ټولو حاضرینو دغه مناجات په ډیر شوق سره اوریدل. هر چا په زړه کی د ترکانو د حملی څخه د خلاصون له پاره دعاوی کولی خو د سونیا دسترگو څخه را خشیدونکی هری اوبنکی د ایرون ایرون چغی وهلی.

د قاسم سره محبت د سونیا ژوند بدل کړی و ، هغه بلکل بدله شوی وه. اوس هغه هغه پخوانی سونیا نه وه ، خلکو د سلطان محمد خان د قهر څخه پناه غوښتله ، خو سونیا دخپل قاسم دلیدلو له پاره دخداوند به حضور کی په ژړا کی ډوبه وه. هغی قاسم دهمغه ایرون په نامه پیژانده ، هغی ته قاسم د یوه راهب په شکل کی ورغلی و. او دیوه مسلمان په شکل کی تری جدا شوی و. خو دسونیا له پاره یی خپل خواږه یادونه پری ایښی و..... ایرون ، دقاسم جعلی نوم و. چی هغه د ایاصوفیا د جعلی راهبیت له پاره اختیار کړی و. سونیا دایرون د خوشي کیدو له پاره دعاوی کولی ، دهغی دواړه لاسونه مخته غوځیدلی و ، په یوه لاس کی یی د قاسم دلاس گوته په گوته د ورايه ځلیده. د سونیا تر څنگ ناستی ښځی تر ډیره پوری د سونیا په گوته کی گوتی ته په ډیر زیریر سره کتل

دا بنځه «بریتا» وه. د رومیل بنځه، چې هره یکشنبه به چرچ ته د عبادت له پاره را تلله. هغی سونیا مخته هم څو ځلی کتلی وه، خونن یی چی کله د سونیا په گوته کی هغه گوته وکتله نو حیرانه پاتی شوه. دا خو همغه گوته وه چی دهغه ویل شوی ورور قاسم بن هشام ورته د «ډیمونان» د دعوت په شپه دی ته ورکړی وه. بریتا به کله گوته ته کتل او کله به یی د سونیا د سترگو څخه را څڅیدلو او بنځوته. په بریتا باندی سر و گرزید. او ذهن یی په تیزی سره کار پیل کړ. هغی سوچ کاوه چی ایا دا همغه پیغله ده چی د قاسم سره یی لمړۍ محبت کړی و او بیا قاسم دهغی د پیدا کیدو له پاره دلته د ډیمونان پسی راغی، د بریتا په زړه کی سترو سترو موجودونو توپونه وهل. سونیا همغسی په عبادت کی مصروفه وه خو بریتا د تجسس او پلټنې له لاسه عبادت و نه شوکړای. او بیا کله چی بشپ اعظم دعا پای ته ورسوله نو بریتا په ډیره بی صبری سره د سونیا مړوند کلک کړ.

«ای نجلی! ایا ستا نوم سستیر میری دی؟... تا دا گوته د کومه کړی ده؟... ته خو سستیر میری کیدی نه شي... یوه مقدسه راهبه گوته نه په لاسوی؟ دا ووايه چی دا گوته دی څنگه تر لاسه کړی ده...؟»

بریتا په یوی ساه څو پوښتنې را وورولی. هغه یوه عامه کورنۍ بنځه وه، هغی ته د ژورو رازونو د ساتلو فن نه و زده. هغی په دیر احساساتی توگه د سونیا مړوند کلک کړی و او د سونیا څخه یی پوښتنې گرویزنی پیل کړی وی خو سونیا..... هلته نه موجود نه وه..... هغه چیری ورکه وه.... د سستیر میری معامله څه وه، اودی گوته د سستیر میری سره څه اړیکی درلودل. او هغی ته دا هم په یاد راغله چی سستیر میری څو ورځی دمخه د سونیا څخه ددی گوته د ترلاسه کولو هڅی کړی وی، دهغی په دماغ کی یو توپان را پیدا شو، اوس نو هغه ته ایرون قصه نوره هم پیچلی شوی وه، هغه نا ارامه وه..... هغی غوښتل چی ډیره ژر وپوهیږی چی د ایرون لخوا د ورکړل شوی گوته شاته کوم رازونه پټ دي... او دا بنځه څوک وه چی په ډکه کلیسا کی یی د هغی لاس و نیوه..... هغی د یوی شیبی له پاره فکر وکړ او بیا یی په بیره بریتا له لاسه و نیوه او له ځانه سره یی یوړه.....

سونیا خپلی کمری ته درسیدو په وخت کی هم بریتا ته دا ونه ویل چی هغه څوک ده خو پخپله یی د بریتا څخه پوښتنی پیل کړی.

«خوری!... ماته لمړی دا ووايه... چی دا گوته... ته د کومه درکه پیژنی... او ددی گوته د سستیر میری سره تعلق دی؟»

سونیا خپله گوته رامخته کړه او ویی ویل خوا سو بریتا په خپلو احساساتو باندی کنترول پیدا کړی و، د خپل زړه خبره یی پته کړه او لنډ شانتته ځواب یی ورکړ.

«دا د سستیر میری گوته ده. ماته ددی نه اخوا نور څه نه دی معلوم. خو ته لمړی ماته دا ووايه چی ته څوک یی؟»

سونيا پوه شوى وه چى اوس بریتیا سهی حقیقت نه وایی ، په دی خاطر یی یو عجیب پلان جوړ کړ. اوبریتیا ته یی وویل:

« خور جانی !... زه په حقیقت کی سستیر میری یم ،زه یوه راهبه یم. او داگوته په دی خاطر په گوته کوم چى ددی گوته سره زه ډیر جذباتي اړیکى لرم.

بریتیا د سونیا په دام کی راگیر شوى وه. دخوشحالی نه یی چیغی کړی او سونیا یی په غیږ کی راکلکه کړه.

« واه زما خوری !...مارسي....بلاخره تاته خپل جداشوی محبت بیرته ترلاسه شوى دی. ما د مقدس ډیمونان خڅه ستا ټوله قصه اوریدلی وه ، تا ډیر غم گاللی دی.... مورگن زما وروردی ،ماته معلومه ده چى هغه مسلمان دی ماته دا هم معلومه ده چى ته د هغه سره ډیره مینه کوی. ما غوښتل چى له تاسره ووینم. خو دهغه وخته راهیسی چى مورگن ډیمونان وواژه ، نو زه وویریډم او چرچ ته می تگ راتگ کم کړ. شکر دی چى تاته خپل محبت ترلاسه شو. ما خو اوریدلی دی چى مورگن یی دایا صوفیا خڅه نیولی دی ، هغه له تاسره کله کتلی و ؟ خه خوراته ووايه !»

بریتیا ډیره جذباتي کیدله خو سونیا د تیږی په خیر گرزیدلی وه ، دهغی په ذهن کی ټولی کړکۍ خلاصی شوى وی ، اوس نو هغی ته داهم معلومه شوى وه چى هغه مسلمان جاسوس په حقیقت کی د سستیر میری محبوب و. دهغی زړه مات شوى و. دیوال ته یی تکیه وکړه او ودریده....لکه چا چى ورسره دوکه افریب کړی وی. یواځی یو څوک و چى په دی دنیا کی یی دهغی زړه گتلی و ،...هغه هم دوکه کونکی وخوت. هغه خو دلته دمارسي په چکر کی راغلی و ، دبطریق ډیمونان قتل کونکی مسلمان جاسوس و او غوښتل یی یوه اوه کلنه عباد کونکی راهبه تر لاسه کړی، ایرون هغه هم استعمال کړی وه. او دیوی لوبی دالی په خیر یی استعمال کړی وه. هغی سونیا ته گوته په دی خاطر ورکړی وه چى هغه داگوته واخلى او سستیر میری ته یی وښئى. اوسستیر میری هم دوکه ورکړی وه ځکه چى اصل حقیقت یی ورته نه و ویلی. دسونیا زړه د غم او درد نه ډک شوى و غوښتل یی په چغو چغو وژاړی خو معلومه نه ده چى ولی یی خپله ژړا په سینه کی پټه کړه ، یواځی اوښکی وی لکه د سیلاب په خیر یی د سترگو خڅه را روانی وی ، هغی خو یواځی څو ورځی دمخه دخپل گناکونکی ژوند لاره بدله کړی وه او دا ټول بدلون یواځی او یواځی دقاسم په خاطر ترسره شوى و ، خو اوس دا خه پېښ شوى و.... دی چى څوک دخپل ځان گانه هغه دبل چا وخوت. هغی چى چاته خدایه وایه.... هغه د بل چا عبادت کونکی و.... دسونیا له پاره د ټولو غمونو خڅه دا غم ستر غم او ټکان و. هغه بی هوشه کیدله. اوبریتایی تر څنگ ولاړه وه او هره شیبه یی دهغی بدلیدونکی حالت کوت. هغه حیرانیده چى دی نجلی. ته خه ورپېښ شوى دی ، حقیقت دا و چى سونیا اوس هم دقاسم خڅه نفرت نه کاوه. خو په زړه کی یی په خپل حیثیت باندی غور کاوه ، یو بیگانه ځوان د سونیا په زوند کی ورداخل شوى په حقیقت کی هغه د سستیر میری په خیر دیوی پاکى ښځی سره مینه کوله....په داسی حال کی

چی سونیا دسستر میری په مقابله کی خپل ځان یوه بازاري نجلۍ تصور کوله ، هغی ته خپل ځان سپک بنکاریده ، تر ډیره پوری یی د بریتاسره کومه خبره ونه کړه. بالاخره بریتا ورته پخپله وویل:

« سستر میری ! څه خبره ده ، ته خو ډیره پریشانه شوی. فکر مه کوه. که مورگن مسلمان دی نو څه وشول. زه په ډاډمن زړه ویلی شم چی کله هم هغه د بندی خانۍ څخه ازاد شي نو نیغ به ستا خواته راشی ، زه پوهیږم چی مورگن ستا نه پرته ژوند نه شي کولی. هغه ماته ستا او خپل ټوله قصه په پوره تفصیل سره کړی ده.

د سونیا له پاره ددی نه زیاتی خبری اوریدل د زغم وړ نه وی. سر پری گرزیده. د مخ رنگ یی الوتی و او شونډی یی وچی شوی وی ، په بستره باندی کیناسته. نن هغی په خپل ژوند کی تر ټولو سرگردانه اودغم نه ډکه ورځ تیره کړی وه، دهغی د سترگو تر مخه تیاره خپره وه.

بریتا تری ولاړه. خود سونیا له پاره دغمونو نه ډکه دروازه خلاصه شوه. تر څو چی هغه نه پوهیده چی ایرون د سستر میری سره مینه کوی نو خپل ځان یی د ایرون په مینه کی ورستی کړی و. خو کله چی ورته حقیقت معلوم شو نوبیا د شیشی دگیلاس په څیر ټوټی شوه.

اوبیا په همدی شپه «د ایاصوفیا» پورتنی منزل کی د سستر میری د دروازی مخی ته یو نقاب پوښه وکتل شو. د ایاصوفیا په پورتنی منزل کی دا وخت هیڅوک هم نه و. په فرش باندی دستنی دلویدو اواز هم اوریدل کیدی شو ، دگیلری په دیوالونو باندی دمعمول په مطابق مشالونه روښانه وو. نقاب پوښه دمارسی ددروازی تر څنگ و درید او دمارسی دخونی دروازه یی ور وهله. او دځواب په انتظار شو، خو دومره منتظر پاته نه شو ځکه مارسی سمدلاسه دخپلی خونی دروازه پرانسته. خو دیوه نقاب پوښه په لیدلو ډیره حیرانه شوه ، یو ناڅاپه تم شوه اوبیا څو قدمه شاته ولاړه ، او دغه نقاب پوښ ته یی په برندو برندو سترگو کتل. دا څوک دی چی په نیمه شپه یی نقاب په مخ را خپور کړی او مارسی دخونی دروازه ورټکوی ؟

خو لږه شیبه وروسته دمارسی ذهن ډیر قوی ټکان وخوړ. دهغی تر مخه قاسم ولاړ و..... قاسم بن هشام...د «اورنه» قاسم بن هشام. دسلطان مراد خان ثانی سراغ رسان ، دسکندریک په څیر یوه ماهر توره وهونکی ته په ډک سټیډیوم کی ماتی ورکونکی عرب ځوان چی د حجاز دودې اوسیدونکی دی.... قاسم بن هشام....د نن څخه اوه کاله مخته ، دچا محبت چی مارسی د عیسویت نه د اسلام په لور راواړوله. همغه قاسم چی مارسی یی په ډول ډول غمونو او ازمیښتونو کی راگیر کړی وه ، نن د کلونو کلونو وروسته دهغی تر مخه ولاړ و. دهغی جدا شوی ملگری ، د چاسره یی چی دژوندانه د سختیو د یوځای تیرولو ژمنه کړی وه ، د قاسم مخ او سر په نقاب کی راپوښل شوی و خوبیا هم هغه مارسی وپیژانده. هغی دخپل غم او غمگساره خوشبویی محسوس کړه ، قاسم یی دسترگو درنگ نه وپیژانده ، هغی د همدی سترگو له پاره خپل ټول ژوند په داو کی ایښی و. دمارسی جسم وچ

شوی و او د سکتی په حالت کی وه ، دهغی خوله خلاصه وه او شونډی یی پرانستی پاته شوی وی ، دمارسي ژبه گنگه شوی وه او سترگی یی په پرلپسی توگه په قاسم کی ورنښتی وی.

قاسم په کرار دهغی خونی ته ورننوت .کمری ته د ورننوتلو سره سم یی دروازه د دننه څخه بنده کړه ، دی مقدسی حجری ته نن دلمړي ځل له پاره یو نارینه ورننوتی و ، مارسي تر اوسه هم د سکتی په حال کی وه ، قاسم منتظر و چی مارسي به څه ووايي . لیکن مارسي مارسي د یوی تیرلوړه مجسمی په څیر بی حرکت او ساکت ولاړه وه . داو کالو جدایی او د پرلپسی مصیبتونو د تیریدو نه وروسته مارسي د حالاتو سره یوځای کیدل زده کړی و . دخبرو څخه یی ځان لرې ساته . خونن حالات بدل شوی و .کله چی قاسم دمارسي حالت وکوت نو دوه قدمه نور هم راوړاندی شو او دمارسي سره نژدی و درید ، لږه شیبه وروسته دهغه دواړه لاسونه دمارسي په اوږو ایښوول شوی و او مارسي یی خوزوله او ورته یی ویل :

« مارسي ! مارسي !... په هوش کی راشه مارسي ! زه قاسم یم ، ستا قاسم قاسم بن هشام»

د قاسم غږ ډیر اغیزمن و . دهغه د اواز داوړیدو سره سم دمارسي په وجود کی دژوندانه څپي را ولاړی شوی . یو دم رابیداره شوه . او په چغو چغوی وژړل . د اوبښکو سیلاب یی د سترگو څخه را روان و . داهغه سیلاب و چی دکلونو کلونو مصیبتونو ورته بندونه اچولی و . خونن یی د سترگو له لاری دبیرون راوتلو لاره پیدا کړی وه . مارسي د خپل قاسم د سینی سره یوځای شوی وه ، دژړا په واسطه یی ټول وجود نور په لږزه کی راغلی و ، نن مارسي غوښتل د سترگو له لاری دزړه ټول داغونه پریمنځی . خود قاسم سره ددی خوشحالیوله پاره ډیر وخت نه و . هغه خود مارسي د وړلو له پاره راغلی و . دخپله ځانه سره د وړلو له پاره . هغه د مارسي اوږی په خپلو گوتو لږ څه زور کړی او ورته یی وویل :

« مارسي !...زه راغلی یم ، زه ستا د بوتلو له پاره راغلی یم ، تا خو ډیر غمونه تیر کړی دی ، خو اوس ستا ټولی دعاگانې قبولی شوی دی راځه زما سره یوځای راځه ، زه به هیڅکله هم له تا څخه جدا نه شم .»

مارسي اوس هم د ژړا ډکه وه ، تر اوسه یی په ژبه یوه کلیمه هم نه وه ویلی . د مارسي په خوبصورت جسم کی دزلزلی په څیر کیفیت جاری و . په دی خاطر قاسم هوډ وکړ چی مارسي د سمدستی بوتلو په ځای پرېږدی لږ څه په حال کی راشي . مارسي یی له لاسه ونيوله او خپلی بستری ته یی راوړه . خو اوس دمارسي حال هم لږ څه رانښه شوی و . په بستری باندی د کیناستو نه مخته یی د قاسم دواړه لاسونه په خپلو لاسو کی ونيول او بیا قاسم ډیر حیران شو چی مارسي دهغه لاسونه یی په ډیره والهانه توگه ښکلول . هغی د قاسم گوتی دخپلو لمدو گوتو سره بیا بیا مښلی ، اوس نومارسي غوښتل خبری وکړی . خو الفاظ یی په ستونی کی نښتی و . قاسم د مارسي والهانه محبت او مینه محسوسوله . نو په زړه کی ډیر پښیمانه شو ، ځکه چی هغه خویو واده هم کړی و او یوه ډیره مینه

ناکه بنایسته لوری هم درلوده... یا الهی! دا څه حال دی؟ ماریسي خو هغه د زړه له کومې غوښته. خو هغه دخپل زوند ملگری بل څوک گرځولی وه، خو په دی کی قاسم څه قصور درلود. هغه ته خواوه کاله مخته همدا خبر ورکړ شوی و چې ماریسي شهیده شوی ده، بیا قاسم د بوسنیا د شهزادګۍ سره وکتل، رینستیا خودا و چې قاسم اوس هم ماریسي همغسې غوښتله.

قاسم د ماریسي سره په بستره کیناست. ماریسي اوس دلمړي ځل له پاره خبری پیل کړی «زه ډاډمنه وم چې ته به خامخا زما د بوتلو له پاره دلته راځی، ما ستا دانتظار له پاره او کاله خو پریږده چې او په پیری هم انتظار کولی شو... قاسم!... نن ستا په کتلو باندی زه نه پوهیږم چې په ما څه چل کیږی... زه نه پوهیږم... ته خو میاشتی مخته دلته په ایا صوفیا کی وی او زمونږ تر منځه لیدل کتل هم شوی و لیکن...» د ماریسي خبرو دهغی سره ملګرتیا نه کوله. هغی غوښتل هره خبره یوځل وکړی، په ایا صوفیا کی سکوت و. یواځی د ماریسي په کمره کی یو مشال روبښانه و. د ماریسي رخسار په اوښکولوند و اود قاسم په شونډو باندی نری شانته خندا و. ماریسي ته یی وویل:

«ماریسي! اوس یی هیر کړه... هغه وخت چې تیر شوی دی په هغی ژړا کول یی ګټی دی. زه راغلی یم، اورا غلی یم چې تا له ځانه سره یوسم، ماته معلومه ده چې په تا ډیر غمونه تیر شوی دی، مونږ باید د ډیر څه په اړه خبری وکړو. او یو دبل څخه ډیر څه واورو. خودا ټولی خبری دلته شونی نه دی، شاګال زمونږ دښمن دی، او زما پسی ګرځی. په دا خاطر دا به ډیره مناسبه وی چې مونږ د دی ځایه سمدلاسه ووځو.

خو ماریسي د قاسم په خوشبوی کی مسته وه. هغه ته په خپلو غوږونو او سترګو باندی باور نه راته، هغه د پخوانیو یادونو په هره لحظه کی غوټه کیده، قاسم یی دخپله ځانه سره نژدی وکوت نو هرڅه یی هیر کړل، هغه به بیا بیا احساساتی کیدله او د قاسم لاسونه به یی په خپلو لاسو کی نیول او ژړل به یی.

قاسمه! اوس نو زه له تا نه شم جدا کیدی. ما او کاله په سولۍ ځوړند تیر کړی دی. د سکندریګ د هوس او دهغه د لاس اوږودونی څخه می دلته دراهبی شکل اختیار کړی دی او او کاله می په دی بنده خونه کی دزدانۍ په څیر تیر کړی دی. دلته می په خونه کی په پټه لمونځ کاوه، قاسمه! زه مسلمانم وم، او اوس هم مسلمانم...»

ماریسي یوځل بیا په چغو چغو ژړا پیل کړه، د ماریسي زړه د احساساتو څخه ډک و، د قاسم په اوږو یی سرکینبودی و او سلګۍ یی وهلی. معلومه نه ده چې په دی وختو کی څه څه وشول، نری بدله شوی وه، سلطان مرادخانی ثانی وفات شوی، د قاسم مور و پلار اوس په نړۍ کی نه و. بوسنیایی شهزادګۍ د قاسم سره واده کړی و او ماریسي د تیرو اوو کالو راهیسی دیوی عیسوي راهبی په بڼه، په حقیقت کی شپه او ورځ په اسلامی

عباداتو کی مصروفه وه ، دمارسی له پاره دقاسم سره دا لیدنه دمعجزی څخه کمه نه وه . هغی همداسی ژړل او سلگی یی وهلی . اوبسکی یی بهیدی او خبری یی کولی ، هغی یواځی خپلی خبری کولی ، اوس نو قاسم هم ارام ناست و ، ټول گواښونه یی له یاده ویستلی و ، دمارسی ترڅنگ ناست و او د هغی خبری یی اوریدلی . دا لمړی ځل و چی مارسی دقاسم بدن مسحه کړ ، هغی نه غوښتل دا پاکیزه لمحی له لاسه ورکړی . هغی قاسم ته وویل :

« ابوجعفر زه په زخمی حالت کی د اورنه څخه البانیا ته راو ستلم . دالبانیه په شاهي محل کی سکندریبگ زموږ انتظار کاوه ، لمړی خو سکندریبگ زما سره ډیره ښه رویه وکړه ، زما دزخمونو علاج یی وکړ او ما ته یی هر ډول اسانتیاوی را کړی ، خوزه پوهیدم چی سکندریبگ دا هر څه زما د ترلاسه کولو له پاره کوی . هغه زه د کوچینوالی څخه خوښولم خو ما نه غوښتل دهغه منحوس شکل ووينم . زه ابوجعفر د سکندریبگ له پاره را وتښتولم ، ما د ناروغتیا په ورځو کی را انگیرلی وه چی زما دروغتیا وروسته به سکندریبگ ما خامخا خپلوی ، که څه هم هغه د زور او تزویر له لاری وی . خو ما شپه او ورځ فکر کاوه چی څه ډول دسکندریبگ د لاسو څخه خپل عصمت او عزت خوندي وساتم . بالاخره یوه ورځ زما په ذهن کی عجیب شاتته فکر را پیدا شو ، ما ابوجعفر را وباله او ورته می وویل چی زه غواړم یوه راهبه واوسم . غواړم د عیسوی دین خادمه واوسم ، د ابوجعفر له پاره دا خبره ټکان ورکونکی وه . زما دا حربه ډیره بریالی ځکه وه چی یو پادشاه هم راهبه نه شي ترلاسه کولی . هماغه وچی ما دخپلی ابرو او ستا د امانت دخوندي ساتلو په خاطر د عیسوی راهبی ښه اختیار کړه . او ددی پرته ماته بله لار هم نه وه . ابوجعفر چی په حقیقت کی بطریق ډیمونان و زما ددی پریکړی څخه ډیر خوشحاله شو خو دسکندریبگ له پاره زما پریکړه په هیڅ توگه دمنلو وړ نه وه . کله یی چی زما دراهبه کیدو خبر واورید نو ډیر قهرجن شو ، خوبطریق ډیمونان د ارتودکس کلیسا ډیر ستر پادری و او زه په دی پوهیدم چی هغه به زما د خوندي کیدو په خاطر دسکندریبگ سره ټکر ته هم تیار شی ، اوبیا همغسی وشول ، بطریق ډیمونان گڼ شمیر پادریان له ځانه سره کړل او سکندریبگ یی په خاموشه کولو مجبور کړ . بطریق ډیمونان زه دخپله ځانه سره دلته قسطنطنیې ته راوستم او ما دیوی راهبی په شکل دلته ژوند پیل کړ . دلته دهر راهب او پادری سترگی په مالگیدی ، دا چی ما دهغوی دبدو سترگو او هوس څخه څنگه او څه ډول ځان خوندي وساته یواځی زما مالک پری ښه پوهیږی . که څه هم بطریق ډیمونان زه دلته راوستم خو دهغه نیت ماته پخپله خراب و . ما دبطریق ډیمونان دبدو سترگو څخه دخوند ی پاته کیدو په خاطر دبطریق اعظم لمن و نیوله . زوړ بطریق اعظم زما ډیر عزت او تکریم کاوه ، ماته یی هیڅ ډول زیان و نه رساوه . په ایاصوفیا کی هر شخص زما د ښایست او حسن اخستونکی وو . ما ستا د امانت د خوندي ساتلو په غرض ډیر څه کړی چی اندازه یی نه شی کیدی . ما په دی وختو کی دالله تعالی څخه یوازی یوه دعا غوښتله چی هغه دی تاله ماسره یوځای کړي ، نن ددومره اوږد وخت وروسته زما دعا قبوله شوی ده... قاسمه ! ما هیڅکله هم ځانته مه پریږده . زه ستا نه پرته ژوندی نه شم پاته کیدی .

دمارسي دغم نه ډکې قصې په اوریدو سره قاسم دا هیر کړې و چې هغه یو مفرور قاتل دی. او په ایا صوفیا کی د شاگال په څیر تیز دشمن ورپسې نښتی دی ، یو ناڅاپه قاسم ته د ډیر زیات وخت دتیریدو احساس و شو . سمدلاسه بی مارسي ته وویل :

« مارسي ! اوس خو مونږ یو دبل سره یو ځای شوی یو . هیڅکله هم یو دبل څخه د نه جدا کیدو له پاره یو ځای شوی یو . مونږ به ډیر خبری کوو . دا چې په دی وختو کی په مونږ څه تیر شوی او یا موڅه کړی دی ؟ خو اوس باید ددی ځایه ووځو ، شپه د نیمایی څخه ډیره تیره شوی ده او مونږ ددښمن په کور کی ناست یو . ما شاهي داروغه وژلی او تری راتښتیدلی یم ، په ټول ښار کی زما لټون روان دی ، زه غواړم چې دشیپې په تیارو کی ددی ځایه ووځم ، مونږ به ددی ځایه نیغ اورنه ته ورځو ، سلطانی لښکر دقسطنطنیې دسوبی له پاره راوتلی دی ، دا لښکر به مونږ ته په لاره کی مخی ته راشی . اوس باید مونږ ددی ځایه سمدلاسه ووځو .

اوس نو مارسي هم ځان پوره کنترول کی کړی و . دهغی د زړه پر اس دهغه داوښکو سره وتلی و . مارسي د حالاتو نزاکت ښه درک کړی و . سمدلاسه راپورته شوه ، دخپلی خونی څخه یی هیڅ شی را وانه خیست . یوازی دقران کریم هغه نسخه یی له ځانه سره راواخسته چې د تیرو اوو کالو راهیسی یی له ځانه سره درلوده . درهبانیت په ژوند کی مارسي تر ټولو زیاته فایده دا تر لاسه کړی وه چې قران کریم یی ټکی په ټکی یاد کړی و ، اوس نو ددی ستر کتاب ټکی ټکی دهغی په ذهن کی موجود وو . هغه اوس قاریه وه . دوتلو څخه مخته مارسي دقاسم څخه وپوښتل :

قاسمه ! مونږ دکومی لوری څخه وځو . د نیغی لاری څخه خو مونږ ته وتل شونی نه دی ، مونږ باید د عقبی زینو څخه ښکته شو او دباغ له لاری بیرون ولاړ شو . په دی لاره د تیښتی په وخت کی به مونږ د ایا صوفیا شاتنی دروازه پرانزو . او یا به ددیوال څخه ځان اچوو . خودیوال ډیر پورته اولوړ دی .

قاسم دمارسي خبری په ډیر غور سره اوریدی . هغه پخپله غوښتل د عقبی لار څخه ولاړ شي ... خو کله چې هغه ایا صوفیا ته را ننوتی و نو هغه وخت د چرچ دروازی پرانستی وی ، قاسم د شپې د لمړۍ برخې پوری په ایا صوفیا کی پټ ناست و او وخت یی تیراوه . خو اوس هغه ته ریښتیا هم د شاتنی دروازی اړتیا وه ، قاسم او مارسي خپل مخونه پټ کړل او دهلیز ته راغلل . په ډیر احتیاط سره روان وو ، قاسم په هر قدم کی خیال کاوه چې د شاگال سره به ټکر کوي ، دا د ایا صوفیا مانی وه ، دلته د قاسم له پاره په هر قدم کی مرگ منتظر و . او اوس خودمارسي له پاره هم د بیرته ستنیدو لاره نه وه پاته . ځکه چې هغه د یوه مسلمان جاسوس سره د تیښتی په حال کی وه ، دواړه په ډیر احتیاط سره عقبی زینو ته ورسیدل ، قاسم به په هر زینه باندی داسی په احتیاط قدم ایښوده لکه ماری چیچی . اوس نو قاسم خپله توره په لاس کی نیولی وه او اعصاب یی په ډیره سخته توگه ستومانه شوی و . په بریالیتوب سره د زینو څخه ښکته شول او باغ کی ور داخل شول ، د ایا صوفیا تر څنگ یو څو سوه گزه لوی باغ پروت و . په زمکه باندی شنه وانبه لکه دفرش په څیر راشنه شوی و . گڼی ونی په کتارونو کی ولاړی وی ، ددی

ونو په منع منع کی یوه پټه لاره تللی وه ، قاسم اومارسی په همدی لاره باندی روان شول ، دوی په بیرپه او چټکی سره مخته روان و چی قاسم یو ناخپه تم شو . ځکه دهغی مخی ته شاګال ولاړ و گنجی بطریق دهغه غټ پټ وجود د یوه دیوال په څیر د قاسم اومارسی په لاره کی خنډ ګرزیدلی و . قاسم سمدلاسه مارسی خپل شاته کړه او پخپله یی توره راواخسته او په شاګال یی ورحمله کړه خو شاګال یی فکره و او مسکی مسکی کیده . دهغه دغه مسکا هم د مکر او فریب نه ډکه وه . څنګه چی قاسم ورمخته شو نو د شاګال اوازیی د غوږونو سره ټکروکړ .

« همدلته ودریږه . ته ددی ځایه دغه غداره حسین له ځانه سره نه شی بوتللی . ددی ځای یوه یوه ذره به ستاسو تر مخ د دیوال په څیر خنډ جوړیږی ، خو که چیری ته غواړی نو خپل ژوند دی خوندي کولی شی . ځکه چی ته باید ماته یواځی دمقدسی نقشی په اړه معلومات راکړی .

اوس نو قاسم ته مقدسه نقشه په یاد راغله . ځکه شاګال تری ددویم ځل له پاره دمقدسی نقشی په اړه پوښتل . هغه به داسی کوم څیز و چی شاګال د قاسم له پاره دهغی دمعلوماتو د ترلاسه کولو وروسته دهغه د ژوند بڼه کوله ، د قاسم په زړه کی دمقدسی نقشی د پیدا کولو له پاره ډیر تجسس را پیدا شو . په دی خاطر یی په شاګال دحملی کولو ترمخه یی غوښتل دهغه څخه په دی اړه نور معلومات هم ترلاسه کړی ، هغه د شاګال څخه وپوښتل :

« په مقدسی نقشی کی څه شی دی ؟ ... ایا ته ماته ویلی شی ؟ ځکه چی که له ماسره کومه نقشه وی هم نو زه دهغی په اړه دومره معلومات نه لرم . »

« ته په هر څه پوهیږی ، ته درواغ وایی ، مقدس نقشه هم تاسره ده . او همتا نور تاس دمقدسی نقشی د غلا کولو له پاره هڅولی و . مقدسه نقشه اوس په خپل ځای کی نشته . نو څرګنده ده چی هغه به له تاسره وي . نو که چیری ته ماته هغه مقدسه نقشه راکړی نو زه به ستا ټولی گناوی وښم . »

د قاسم تجسس نور هم زیات شو . ځکه هر هغه څه چی شاګال ویل د قاسم له پاره نوي وو . قاسم به د سپه سالار نور تاس د غلولو هڅی حتما کړی وی خو قاسم د کومی مقدسی نقشی په اړه څه معلومات نه درلود . قاسم شاګال ته وویل : زما دلاری څخه لری شه . ستا نقشه له ماسره نه شته . که چیری تا زما دلاری دبندیدو هڅه وکړه نو زه به په خوشحالی سره تاله لاری لری کړم .

قاسم د دی خبری د کولوسره سم توره پورته کړه او مخکی ورغی ، خو پخوا تردی چی هغه ورمخته شي دهغه د بڼی ، چپ اود شا له لوری دری کوچنی ونی په حرکت کی راغلی ، قاسم اومارسی وویریدل ، دا چی د اکوچنی ونی ولی پخپله په حرکت کی راغلی ؟ ... هو ! دا د ارند کوچنی کوچنی ونی وی خوپه حقیقت کی ددی ونو شاته د شاګال خپل کسان ناست و ، د شاګال کسانو خپلی توری را وویستی او په قاسم باندی یی یرغل راوست ، دا دری واړه سپاهیانو و چی د راهبانو لباس یی اغوستی و او په سر گنجیان وو . دوی دری واړه د توری د گذار په فن

کی هم پوره پوهیدل. قاسم دری واره پخپله توره و درول او دهغوی سره په جنگ کی مصروف شو، قاسم د خو میاشتو راهیسی دتوری وهلو د تمرین څخه بی برخه پاته شوی و په داسی حال کی چی دا دری واره ډیر تورزن او پوه ځواکمن کسان وو. قاسم ددری وارو توری له ځانه لری ساتلی خو دهغوی دری وارو سره دمقابلې په وخت کی قاسم ته دلمړي ځل له پاره احساس وشو چی دتوری وهلو دا مقابله به ونه گټی. خوییا هم قاسم خپل زړه ته تسلی ورکړه اودا فکر یی وکړ چی دا خو ډیر ستر شهادت دی په پوره بی پروایی سره یی جنگ پیل کړ. د ډیر اوږدو کشمکش نه وروسته قاسم یو حجازی داو وچلوو. سمدلاسه په زمکه کیناست او دیوه سپاهی پښی یی ور وهلی. بله لمحہ راپورته شو او ددوو نورو سره یی مقابله پیل کړه، اوس نودهغه تر مخه دوه دښمنان وو، په دی یخه شپه کی د قاسم وجود دخولو څخه ډک و. په دی وخت کی قاسم داسی محسوس کړه چی شاگال اومارسی په خپلو ځایو کی نه شته. دمارسی نه موجودیت دقاسم قهر او غضب را وپاروو او دلیونی په خیری په دواړو توره وهونکو باندی ور حمله کړه او په ډیر لږ وخت کی یی ددواړو څټونه ورپری کړل. خومارسی تری بیا ورکه شوی وه.

کله چی قاسم د جنگ نه فارغه شو نو مارسی او شاگال دواړه ورک وو. یقینا چی شاگال به مارسی له ځانه سره وړی وی، قاسم په دی فکر کی شو چی دمارسی سره قرانکریم هم شته، نو اوس خو به دمارسی د تیرو اوو کالو راز را ښکاره شی اوتولو ته به ډاگیزه شی چی دا راهبه نه بلکه مسلماننه جاسوسه وه. قاسم ډیر اندیښمن شو او فکر یی کاوه چی شاگال به دمارسی سره ښه سلوک ونه کړي، شپه تر نیمایی زیاته تیره شوی وه، ټول مرغان او خزندۍ په خپلو خپلو ځالو کی پټ شوی و خو د ایاصوفیا شاته قاسم د خپل تندۍ خولی وچولی. تراوسه پوری په دی فکر کی و چی څه وکړی او څه ونه کړي... چی د ایاصوفیا د عمارت څخه د څو سپاهیانو دراتلو اواز یی تر غوږو شو، اوس نو دقاسم له پاره دلته پاته کیدل حماقت و. قاسم یو ناڅاپه پریکړه وکړه او دیوه زمري په خیری منډه کړه او دایاصوفیا بیرونی دیوال ته یی ځان ورساوه. قاسم دلته هم صبر ونه کړ او د انځر د ونو څخه یوه منتخب کړه او پری وخوت. هغه دمارسی پرته دایاصوفیا څخه په تیښته کی و، مارسی دهغه سره دیو ځای کیدو وروسته یو ځل بیا جدا شوی وه. خو اوس ددی ځایه دقاسم تیښته ډیره اړینه وه. لږه شیبه وروسته د ایاصوفیا د چرچ ساتونکو د چرچ کونج کونج ولټاوه خو اوس قاسم بن هشام دهغوی دلاسو څخه وتلی و. خو بله ورځ قاسم دیونانی عسکر په کالیو کی د «رومیل» دکور تر مخه ولاړ و. دلته یی غوښتل دبریتا سره وویښی. هغه د شاهي ډلی لباس په ځان کړی و. چي په اسانۍ سره نه پیژندل کیده. دقاسم په سرباندی یو ستر اوسپنیز خول و چی په غاړو یی اوسپنیز زنځیرونه را ځړول شوی و، دقاسم ملا صلیب شکله توره را ځوړنده وه، راغی او د بریتا دکور دروازه یی ورووله. بریتا هم په کور کی موجوده وه، د ټک ټک نه وروسته یی دروازه پرانسته اودپرستو سره سم هکه پکه ودریده، ځکه دهغه ورور اوس دخومیاشتو بندی کیدو وروسته دهغی تر مخه ولاړ و. بریتا چی قاسم وکوت نو په احساساتی توگه یی وویل:

« ته !...ته دلته څنگه راغلی یی؟...ته خو په بندی خانه کی وی؟ »

دبریتا په مخ باندی د خوشحالی ، ویری او حیرانتیا ګډوډ احساسات اوختل را اوختل . کله یی چی قاسم د سپاهیانو د سپاهیانو په لباس کی وکوت نویوه شوه چی قاسم خپل ځان بدل کړی دی ، قاسم هم ورته په خند کی وویل :

« بریتا خوری !...ایا خپل ورور ته دی د کور ته دراننوتلو نه وایی؟ »

معلومه نه ده چی د قاسم په لهجه کی څه راز پټ و چی بریتا سمدلاسه دروازه پرانسته او قاسم ته یی د کور دننه د راتلو وویل . په دی وخت کی دبریتا خاوند رومیل په کور کی نه موجود . قاسم لا د پخوا څخه د رومیل د نه موجودیت په اړه خپل ځان ډاډمن کړی و ، کله چی قاسم دننه راغی نو پخوا ددی چی خبره وکړی بریتا ورته په خبرو پیل وکړ .

« وروره ! ته باید دلته نه وی راغلی ، رومیل تاته سخت په قهر دی . که چیری هغه خبر شي چی ته دلته راغلی یی نو سمدلاسه به دی بندی کړی . »

قاسم د بریتا دخبرو په اوریدو سره مسکی شو او ورته یی وویل : « ماته معلومه ده ، په همدی خاطر خو ستا سره د کتلو له پراه په دی وخت کی راغلی یم چی رومیل په کور کی نشته . »

بریتا قاسم ته د مینې او محبت نه په ډکو سترگو کتل ، هغه قاسم ته ورور ویلی و . هغه وخت چی قاسم دهغوی دکوره ووت نو هغی ډیر زیات ژړلی و . خو کله یی چی نن قاسم یو ځل بیا په کور کی وکوت نو سترگی یی د ژړا ډکی شوی خو ډیر ژری خپلی اوښکی پټی کړی او په خدا یی وویل :

« وروره ! زه پرون ستا دمارسي سره ناسته وم . هغه له تاسره ډیره مینه کوی ، تر هغی چی زه ورسره ناسته وم نو ته یی یادولی او دسترگو څخه یی داوښکو سیلاب راروان وو . ما هغه دهغی کوتی نه وپیژندله چی یو ورځ تا ماته هم را کړی وه . ، وروره ! مارسی دی ډیر زیات غواړی . »

قاسم د بریتا په خبرو باندی حیران پاته شو ، دا څه چل دی ؟ ایا بریتا بل څوک دمارسي په نامه پیژندلی ده ؟ ځکه چی د مارسي گوته خو د چرچ د خادمی سونیا په گوته وه . هو ! په یقین سره چی بریتا به سونیا کتلی وی و د سستیر میری گمان به یی پری کړی وی . قاسم د خبری اخر ته رسیدلی و . خو کله یی چی د سونیا په اړه واوریدل نو زړه یی بیا خفه شو . ځکه چی هغه په ناپوهی سره د سونیا زړه خپل ځان ته رانښکودوی وو . نن هغه د همدی مقصد له پاره راغلی و تر څو دبریتا سره په دی اړه خبری وکړی تر څو هغه د مارسي په پیدا کیدو کی د هغه سره مرسته

وکړي. خو دلته معامله څه بلمنگه وه ، بریتا د چرچ خادمه سونیا د سسټر میري په نامه پیژندلې وه. په همدې وخت کې د قاسم په ذهن کې یو فکر راغی او بریتا ته یې وویل:

« بریتا خوری ! تا چې دکومې پیغلې سره کتلی دی ، هغه له ماسره هم مخ کړه. ځکه چې زه ایاصوفیا ته نشم تللی بلکه ته تللی شې. زه دلته دهمدې کار له پاره راغلی یم. زه غواړم خپله مارسي ترلاسه کړم ، تاله ما سره تراوسه پورې دومره بنیګنه کړې ده نو دا بنیګنه راسره هم وکړه او دهمدې ګوتې لرونکې پیغلې سره مې یو ځل بیا مخ کړه.

بریتا لا د پخوا څخه دخپل ویل شوی ورور او پخوانی محسن باندې ځان څارواه ، په دې خاطر یې سمدلاسه هوکړه وکړه خو د قاسم څخه یې وپوښتل:

« وروره ! ته به دهغې سره چیرې ووينی ؟ په دې ښار کې خو هر ځای ستا له پاره خطرناک دی. » قاسم په بېړه د بریتا خبرې غوڅې کړې او ورته یې وویل: « دهغې سره د کتلو ځای ما لا د پخوا څخه په نظر کې نیولی دی. ته هغې ته د پخوانیو بازنطیني کنډرو درک ورکړه او ورته ووايه چې دلمرد پریوتو څخه یو ساعت دمخه دی همغه کنډرو ته راشي زه به یې همتله انتظار کوم. »

که څه هم دا کنډري دښار په منځنۍ برخه کې پرتې وې ، خو هغه لوری ته هیڅوک نه ورته. قاسم په دې خاطر د پخوانیو بازینطیني کنډرو یادونه وکړه چې هغه به هلته د ټولو د نظرونو نه په پټه د سونیا سره وويني. هغه په زړه کې دا هوډ کړی و چې هغه به سونیا ته هر څه وایي. او د دوی ترمنځه د راپیدا شوی غلط فهمۍ په اړه به ترې بښنه غواړي. هغه دا فکر هم کړی و چې د مارسي په اړه به هم د سونیا سره خبره شریکوي. بریتا دخپل ویل شوی ورور قاسم سره ډیره مینه کوله. هغې ددې نه مخته هم د قاسم له پاره خبره کړې وه. دا ځل هم بریتا د قاسم ملاتړ اعلان کړ او سمدلاسه ایاصوفیا ته دتللو له پاره تیاره شوه.

دلمرد پریوتو دمخه د پخوانۍ بازنطیني په کنډرو کې ، د تیاره چتونو لاندې ، دخلکو د نظرونو څخه په پټه قاسم د چرچ دخادمې سونیا سره لیدنه کوله. د سونیا په ګوته د مارسي ګوته وه او په سترګو کې یې د زمردو په خیر د اوبښکو سیلاب. هغې نه سلګې وهلې او نه یې ژړا معلومیده ، بس یواځې اوبښکې یې د سترګو څخه را روانې وې. هغې دخپل محبوب نه ګيله او شکوه کوله ، ځکه چې هغه دهغې زړه مات کړی و. نن هغه دخپل محبوب تر مخه ناسته وه او اوبښکې یې تویولې. قاسم د سونیا څخه دخپلو غلطیو په اړه بیا بیا بښنه غوښتله. هغه سونیا ته د لمړۍ ورځې څخه تردې وخته پورې دخپل ژوند ټول داستان ووايه. او په پوره تاکید سره یې ورته وویل:

«سونیا! تاته یاد دی چی مادر ته ویلی و چی زه له تاسره روحانی محبت کولی شم. جسمانی محبت درسره نه شم کولی. تاته ډیره محبوبه یی او زما په زړه کی تا ته ډیر زیات ځای شته. زه به ستا نه پرته د قسطنطنیې څخه ولاړ نه شم.... خو زه له تاسره واده نه شم کولی... که شونی وی نو ما به وینیی....»

سونیا ته خولا د پخوا څخه د ټولو خبرو په اړه معلومات تر لاسه شوی و. هغی د بریتیا څخه ټول حقیقت را سپړودی وو. څومره یی چی د لاسه کیدل ویی ژړل، خون ورته د خوشحالی وخت و چی دهغه محبوب په کتلوسره یی زړه یخ شوی و چی په دعاو کی یی غوښته. سونیا په خدا کی د قاسم خبرو ته ځواب ووايه. «زما د جسم او ځان مالکه!... زه له تاته هیڅ گیلنه لرم. تقدیر زما په اړه دغه ټول هر څه لیکلی دی. ته خواوس زما محسن یی. زما ژوند دی بدل کړی دی، اوس زه د چا وینځه نه یم. ستا مینه او دا گوته زما له پاره د ژوندانه لویه تکیه ده. زه به ستا انتظار کوم. کله چی هم ته په ما پسې راشی نو ما به دخپل ځان له پاره منتظره ومومی.

د سونیا دخبرو څخه د قاسم زړه ټکان وخوړ. خو هغه نور څه کولای شول؟ خپلی اوښکی یی بیرته تیری کړی. د سونیا او قاسم ترمنځه دا لیدنه ډیره اوږده وه. کله چی سونیا د قاسم دخولی څخه د سسټر میری د تښتولو خبره واوریده نو حیرانه پاته شوه. سمدلاسه یی وویل چی د سسټر میری په اړه به د ولاړو ساتونکو څخه معلومات تر لاسه کړي، ډیوډ ته به، چی ډیر وخت به د شاګال سره یوځای گرزیده، خامخا په دی اړه څه معلومات وی. قاسم د ډیوډ په اړه لږ څه فکر وکړ او بیا یی سونیا ته وویل:

«زه نن شپه یوځل بیا ایا صوفیا ته ورځم. نن به زه د ډیوډ سره دکتلو له پاره هملته ورځم. زه به د زوړ بطریق دخونی پلټنه هم کوم.... سونیا ته له ماسره په دی اړه څه مرسته کولی شی؟»

د زاړه بطریق دخونی پلټنه، مگر د څه له پاره؟....

زه د یوی نقشی په لټون پسې یم.... د مقدسی نقشی لټون....

«مقدسه نقشه.... لیکن هغه خو د بطریق اعظم سره نه شته. هغه دیوه بل چا سره ده،.... د نقشی په اړه زه تاته ویلی شم چی هغه د بطریق اعظم سره نه شته.»

د سونیا څخه د مقدسی نقشی په اړه خبره اوریدل د قاسم د هیلو په خلاف خبره وه. هغه حیران پاته شوی و اوسترگی یی د حیرانتیا څخه برندی راوتلی وی. «ایا تا ته د مقدسی نقشی په اړه معلومات شته. لیکن څنگه؟ د دومره مهم څیز په اړه تا څه ډول معلومات تر لاسه کړی دی؟

سونیا مسکی-مسکی کیده، په مخ یی د غم او مصیبت نښی د ورايه ځلیدی. سونیا په ماته ژبه وویل: «مالکه!... زه په ډیرو مهمو خبرو باندی پوهیږم. له ما څخه په زیاتو پتو خبرو باندی دلته بل څوک نه پوهیږي. ځکه

چی ما د ټولو مهمو خلکو سره دهغوی په بسترو باندی شپې تیری کړی دی ستا سره د کتلو مخته به زما هره شپه دکوم بطریق یا حکومتی افسر سره تیریده . همداسی یوه شپه ما د خپل پلار په څیر دزور سپه سالار نوریتاس په بستره هم تیره کړی ده ، همدغی ماته د مقدسی نقشی په اړه هرڅه ویلی دی . هغه ډیر شراب څښلی و او ماته یی د نشی په حال کی وویل چی څه ډول یی د بازنطینی سلطنت مقدسه نقشه د شهنشاه د دربار څخه راوړی ده . سپه سالار نوریتاس د قسطنطین مخالف دی ، هغه دغه مقدسه نقشه غلا کړه او د ارتودکس کلیسا پخوانی زور روحانی مشر «مقدس بطلیموس» ته ورکړی وه . مقدس بطلیموس اوس د دنیاوی ژوند څخه گوښه شوی دی . او د تیرو شلو کالو راهیسی د «برج غلاطه» په اتم منزل کی د مجرد ژوند تیروي . سپه سالار نوریتاس مقدس بطلیموس د ارتودکس چرچ ساتونکی او محافظ گڼی . او قسطنطین دخپلی ډلی دښمن . همدا علت و چی هغه مقدسه نقشه د شاهي دربار څخه غلا کړه او هلته په برج غلاطه کی یی مقدس بطلیموس ته ورکړه . دا خبره په نړۍ کی یواځی سپه سالار نوریتاس ، بطلیموس او ستا دی خادمی ته معلومه ده . خو ما په دی اړه هیڅ علاقه نه درلوده چی وپوښتم چی دا مقدس نقشه څه شی دی ؟

سونیا په ډیر تفصیل سره قاسم ته د مقدسی نقشی په اړه معلومات ورکړل . قاسم دحیرانتیانه جامد او ساکت ودرید . دهغه زړه دخوشحالی نه الوت . او په دی فکر کی و چی د چرچ معمولی خادمی سونیا دهغه له پاره څومره ستر او نادر معلومات وړاندی کړی دی . اوس نو هغه ته د شاگال خبره په یاد راغله . شاگال ورته ویلی وو چی مقدسه نقشه سپه سالار نوریتاس غلا کړی ده . شاگال په شک کی و چی قاسم به دا نقشه د نوریتاس څخه ترلاسه کړی وی . قاسم خپل ځان ډیر د ښه نصیب خاوند گانه چی د شاگال په څیر د چالاکه انسان څخه یی هم مخته د مقدسی نقشی په اړه معلومات ترلاسه کړل . اوس یی نو اراده وکړه چی همدا نن شپه به د ډیویډ او مقدس بطلیموس دواړو سره وینی ، قاسم د لمر د پریوتو سره سم سونیا دهغه ځایه رخصت کړه او پخپله هم د پخوانیو بازنطینی کنډرو څخه ووت او د قسطنطینی په بازار کی پیدل روان شو . هغه لا تراوسه پوری هم د یونانی سپاهی په کالیو کی ملبس و . او په ډیره بی پروایی سره روان و . غوښتل یی خپل ځان د راتلونکی مشن له پاره تیار کړی ، په همدی خاطر د قسطنطینی د یوی پخوانۍ محلی په لور ولاړ ، په دی محله کی دهغه دوست صلاح الدین اوسیده . صلاح الدین د یوه عرب تاجر په لباس کی د «محمد اول» په زمانی کی په قسطنطنیه کی میشت شوی و ، هغه په اصل کی د عثمانی سلطنت خیر غوښتونکی او د همدی سلطنت جاسوس هم و . قاسم به هم وخت په وخت د شیخ صلاح الدین څخه کار اخست .

قاسم د شیخ صلاح الدین په میلمستون کی ناست و او دهغه د راتلو انتظار یی کاوه کله چی شیخ صلاح الدین راغی او قاسم یی وکوت نو ډیر په خوشحالی سره یی دهغه استقبال وکړ ، هغه د قاسم د نوی مشن له پاره ټول وسایل برابر کړل او دا یی هم ورته وویل چی دهغه په نامه د سلطان محمد خان له اړخه یو پیغام راغلی دی .

«پیغام» قاسم تری په حیرانتیا سره وپوښتل.

«هو!... دا پیغام ماته څو ورځې مخته را رسیدلی دی. خو ماستا درک پیدا نه شو کړی.... دسلطان پیغام دادی چی کله هم درته فرصت پیدا شي دهغه په خدمت کی حاضر شه.»

«بس، ایا همدومره خبره وه؟»

هو!... یواځی همدا خبره وه.... نور ته دلته ډیر مه تم کیره. ځکه دښار پولیس په تاپسی گرځی «

قاسم د شیخ صلاح الدین د کوره ووت او دخپل راتلونکی پلان د عملی کولو له پاره په نامعلومو لارو روان شو
.....

د ایا صوفیا خادم په خپلی خونی کی ویده و او خراتی یی دلری لری څخه اوریدل کیدی. قاسم دخپلی توری څوکه دهغه په سینه ورکیښوده، هغه سمدلاسه راپورته شو، لا تراوسه پوری د شپي لمړني برخه وه چی قاسم د ډیویډ په سر باندی سپور شو، کله چی ډیویډ قاسم وکوت نو غوښتل یی چغه ووهي خواوازی یی په ستونی کی ونښت. ځکه دقاسم دتوری تیزه څوکه دهغه په سینه باندی ایښی وه، په دی وخت کی قاسم خپلی وینه تویونکی سترگی د ډیویډ په سترگو کی وروښلولی او ورته یی وویل:

«بښنه غواړم.... ماته دسستر میري په اړه ووايه. رښتیا ووايه چی شاګال سستر میري چیری پته کړی ده؟»

د ډیویډ سترگی د ضرورت نه زیاتی خلاصی شوی وی، دمرګ ویره یی په سر سپره وه، خوبیا یی هم دمارسي په اړه دڅه ویلو څخه ډډه کوله.... ډیویډ د شاګال خاص سپی واوپه دومره اسانۍ سره دقاسم لاسو ته نه شو راتلای. قاسم د ډیویډ په سینه باندی دخپلی توری څوکه نوره هم ورزور کړه اوبیا یی تری وپوښتل: «ووايه! او که نه په داسی مرګ به دی ووژنم چی نه به مرکېږی اونه به ژوندی.»

ډیویډ د ویری څخه لږزیده. رنګ یی الوتی و. قاسم لږه شیبه کی پریکړه وکړه اوبیا دهغه توره په هوا کی پورته شوه او بیرته د راخلاصیدو سره سم یی د ډیویډ دښی اړخه غوږ پری کړ. د ډیویډ غوږ لاندی پریوت او دتوری څوکه بیرته خپل ځای یعنی د ډیویډ په سینی باندی ونښته. پخوا تردی چی ډیویډ چغی ووھی د قاسم لاسونو دهغه خوله ورتپه کړی وه، دقاسم په سر باندی وینه ختلی وه او دهغه فکر د ډیویډ په مرګ باندی نښتی و. اوس نو قاسم یو ځل بیا د وینه تویونکی زمري په څیر و غرید:

«ژرووايه! شاګال سستر میري چیری وړی ده؟ او که نه ستا د بدن غړي به یو یو درڅخه پری کړم.»

قاسم دډيويد د خولي څخه لاس لری کړ، اوس نو د ډيويد همت ځواب ورکاوه. خپل دواړه لاسونه يی يو ځای کړل اود قاسم نه يی دخپل ژوند غوښتنه کوله.

د خدای له پاره ماته څه مه وایه. زه به درته ووايم....زه به تاته ټول حقيقت ووايم....چی بطريق شاګال سسټر میری چیری وړی ده....بطريق شاګال سسټر میری تور جهاز ته وړی ده. ددی جهاز ټول لرګی تور ښکته دي. دا د بطريق شاګال خپل جهاز دی. د بطريق شاګال جهاز به ډیر لری نه وی تللی. هغه به یا د «دردانیال» په اوبو کی وی او یا به د «مارمورا» په ساحل کی ولاړ وي. د بطريق شاګال سپاهیان ډیر خطرناکه دی، ما به ووژنی... او هو! ما خو تاته راز ووايه او خپل مرګ می پخپله واخست...

ډيويد دمرګ په اړه عجیبی عجیبی خبری کولی، قاسم د ډيويد په خبره ډاډمن نه شو نو دمار په څیر ورته وپرشید او ورته یی وویل:

«ته درواغ وایی، دا د جهاز مهاز خبره هسی درواغ دی.»

«نه، د خداوند یسوع مسیح په نامه، زه رینبتیا وایم.... وای له ماسره به څه کیږی، زه خو له هره اړخه دمرګ سره مخ یم....»

ډيويد سخت په ویره کی و، قاسم فکر وکړ چی ولی ډيويد د ژوند ددی تکلیف څخه نه ازادوي، همغه و چی قاسم خپله توره یو ځل بیا پورته کړه او د ډيويد سر یی دهغه د تن څخه جدا کړ. اوس نو قاسم ته ددی نه زیات ځنډیدل د عقل خبره نه وه. خپله توره یی په نیام کی کینښوده او د ډيويد دخونی څخه راووت. نن هغه ایاصوفیا ته د چیتړ په څیر ورننوتی و. د ډيويد دکمری څخه د راوتلو وروسته هغه د دیوال ترڅنګ څنګ روان و، خو دلته په رارسیدو سره یو ځل بیا ودرید. سونیا دهغه مخی ته ولاړه وه. خونن قاسم ایاصوفیا ته د سونیا سره دکتلو له پاره نه وراغلی. هغه خو غوښتل ډيويد ته سزا ورکړی، دهغه سره وخت ډیر کم و. هغه غوښتل چی یوه شپه د غلاطی د برج کار هم فیصله کړی. د سونیا په کتلو سره هغه پښه نیولی شو او په تیزی سره یی ورته وویل:

«سونیا!... ما خو ډيويد ددی دنیا څخه رخصت کړی دی، خو ته په دی وخت کی دلته ولی راغلی یی. که چیری څوک دی زما سره ووینی نوبیا به ستا له پاره ژوند ډیر ستونزمن وګرځي.

خو په سونیا د قاسم خبرو هیڅ اغیز ونه کړ. هغه همغسی په خپل ځای ولاړه وه. قاسم مخ ته ورغی او د سونیا تر څنګ ودرید. دهغی سترگو ته یی وکتل او په ډیره نرمه لهجه یی ورته وویل:

سونیا ما له تاسره ژمنه کړی ده، چی زه به راځم. ته د خپل خدای په دربار کی ماته دعا وکړه. چی ماته په خپل مقصد کی بریا راکړی، په ما باور وکړه. زه به خامخا راځم....»

خونن د سونیا په سترگو کی بله کومه خبره وه. داسی څرگندیده لکه د زمکی او اسمانونو خالق چی دنړۍ ټول حسرتونه او ناهیلی دهغی په سترگو کی را ټولی کړی وی. د سونیا په څیره باندی دغمونو انبار پروت وو. سترگی یی وچی شوی وی اوشونډی یی خاموشه. هغی تر ډیره پوری دقاسم په سترگو کی سترگی ورننویستی وی ، معلومه نه شوه چی په هغوی کی یی څه کتل. اوبیا یو ناڅاپه دلاری څخه لری شوه او په ډیر متانت سره یی قاسم ته وویل:

« ورځه ، ولاړ شه ، ...په تا ناوخته کیږی ..زه به ستا انتظار کوم ..ته چی کله هم راځی نو زما دغه د حسرتونو ډکی سترگی به منتظری بیامومی ...زه هم ورځم شاید پرما هم ناوخته کیږی ...»

معلومه نه ده چی د سونیا په لهجی کی کومه داسی خبره وه چی قاسم خپل زړه همدلته پریښود. خو دقاسم سره په حقیقت کی وخت ډیر کم و. هغه د سونیا د غمناکه حالت دکتلو له پاره ددی نه زیات نه شو تم کیدی. همغه و چی قاسم د سونیا په اوږه باندی نرم شانتته لاس کیښود او دچیتر په څیر دهغه ځایه ووت.

اوس خو قاسم ته دمارسي په اړه معلومات تر لاسه شوی و، خو دا یی منلی وه چی اوس مارسي یو ځل بیا دهغه څخه لری وړل شوی ده. د شاګال تور جهاز به چیری وی ؟ په سمندر کی د یوه بحری جهاز لټون هم ستونزمن کار و. دبله اړخه قاسم ته دسلطان محمد خان پیغام هم را رسیدلی و. هغه د مارسي څخه ډیر خپل عظیم مقصد ته رسیدل محترم ګڼل. په دی اساس یی هوډ وکړ چی دمقدسی نقشی د ترلاسه کولو سمدلاسه وروسته به دسلطان محمد په دربار کی حاضری ورکوی. اوس نو قاسم ته دښاره دوتلو لاره د ګولډن هارن په لور د ښار د دیوال تر څنګ ، د ښار دستری دروازی څخه تیریده. دقاسم سره د شیخ صلاح الدین له اړخه تیار کړل شوی سامان او وسایل هم و ، هغه په اسپ سپور و او د یونیونانی فوځی عسکر لباس یی په ځان و. قاسم ته معلومه وه چی دښار په دروازی کی به تری سخته پوښتنه ګرویزنه کیږی خو په ذهنی توګه دهر ډول حالاتو له پاره تیار و. هغه غوښتل څومره ژر چی شونی وی د سلطان محمد خان لوری ته ځان ورسوی. هغ باید د قسطنطنیې دښاره دشیپ په تیاره کی وتلی وای. په همدی وخت کی هغه دښار لویی دروازی ته ورسید ، دروازه بنده وه ، ددروازی دننه یونانی فوځی ډلګیو خپلو ځانو ته اورونه بل کړی و او شاوخوا ته یی ناست و ، خپلی خبری یی کولی او ساعت یی تیراوه. ددی ستړی مانی دفترونه هم بند وو ، یوازی دساتونکو ډلی قومندان هملته ددروازی تر څنګ دیوه میز تر شاناست و او په پرلپسی توګه یی شراب څښل ، کله چی قاسم دروازی ته ورنزدی شو نو دهغه داسپ د سومونو په ټکار ټول سپاهیان متوجه شول ، دساتونکو ډلی قومندان هم خپل شراب یوی خواته کیښوول او راپورته شو ، که څه هم دشیپ په دی وخت کی دیو شاسوار عسکر دی لوری ته راتلل معمولی خبره وه خو بیا هم دساتونکی ډلی ټول پهره داران ودریدل ، دساتونکو ډلی قومندان دقاسم دکتلو سره دهغه په لور ورغی او دقاسم دخبرو څخه مخته یی په خپله خبری پیل کړی.

« ستا دلباس خخه خو څرگندیږي چی ته د شاهي ساتونکي ډلي عسکر يی خوپه دی وخت کی ستا دلته راتلل زمونږ له پاره د حیرانتیا سبب ګرزیډلی دی»

قاسم لا د پخوا خخه همدا ډول فکر کړی و چی هغه به خپل خان د شاهي ساتونکي ډلي عسکر څرګندوي ، دهغه لباس او خول هم د شاهي ساتونکو د عسکرو په څیر وو . خو اوس د ساتونکو د ډلي د قومندان پوښتنی پخپله د قاسم کار اسانه کړ . قاسم ورته ځواب ورکړ .

« هو ! زه د شاهي ساتونکي ډلي عسکر یم . او د معظم شهنشاه یو مهم پیغام د برج غلاطه تر اتم منزل پوری ، بطریق بطليموس ته ور رسول غواړم .

قاسم قصدا په خپلي لهجی کی لږ څه کړلېچ راپیدا کړ . ځکه چی د شاهي ډلي ساتونکي په همدی لهجی باندی خبری کوی . د ساتونکو قومندان د قاسم د خبرو د اوریدو نه وروسته ګیچ شاتنه شو ، ځکه هغه ته حکم شوی و چی د لمر د پریوتو نه وروسته او یا د لمر د راختو نه مخکی هیڅوک د ښار د دروازی نه بیرون تلو او یا راتنولو ته پری نه ږدی . که څه هم د اکس کوم لوی افسر هم وی . خو اوس د شاهي ساتونکي ډلي یو عام عسکر د دروازی د پرانستو خبره کوی . په دی خاطر یی لږ څه په تردد سره قاسم ته وویل :

« ګوره صاحبه ! مونږ د سهار دمخه هیچا ته دروازه نه شو پرانستلی . د سهاره پوری دوه دری ساعته پاته دی ، ته لږ څه دلته زمونږ سره ځنډ وکړه ، د لمر خاته سره سم به تاته دروازه پرانیزو .

قاسم هم د همداسی خبری هیله درلوده ، سمدلاسه یی د جیب خخه یوه لفافه را وویستله چی په جعلی توګه یی لیکلی وه ، دا اجازت لیک و ، قاسم په دی ډول کارون کی ډیر ماهر وو . هغه د شیخ صلاح الدین سره یو ځای د خپل دغه سفر له پاره ټولی اړتیاوی تیاری کړی وی . همغه و چی هغه په شاهي مهر مهرشوی اجازت لیک د ساتونکو قومندان ته وښوده . سالار سخت وویرید . ځکه چی ستر ستر افسران هم کله کله همداسی اجازت لیکونه له ځانه سره لري . سالار سمدلاسه عسکرو ته د کړکی د پرانستلو حکم وکړ او پخپله یوی لوری ته ودرید . قاسم هغه شاهي اجازت لیک بیرته په جیب کی کیښود ، په خپل اس باندی ناست و ، سری یی لږ څه ټیټ کړ او د کړکی خخه بیرون راووت . اوس نو هغه د قسطنطنیې خخه بیرون راوتلی و او د برج غلاطه په لور ور روان و . ددی برج په لسم منزل کی ستر ستر مشالونه روښانه و . علت یی په سمندر کی په سلګونو میله لری جهازونو ته لار ښوونه کول وو . برج غلاطه د قسطنطنیې ډیر پخوانی برج و . دا برج په ۵۰۷ کال د رومی حکومت له اړخه د « رنآد برج » په نامه جوړ کړل شوی و . ددی برج په چاپیریال کی جوړو شوو کورونو ته یی د غلاطی کورنه ویل ، دا ځای قسطنطنیې ته د راتلونکو تجارانو ستر مرکز و . دی برج لس ستر ستر منزلونه درلودل . د غلاطه کلی خاموشه پراته و . قاسم برج ته د ورسیدو سره سم د خپله آسه راکیوت ، او خپل چاپیریال یی په ژوره توګه تر

سترگو تیر کړي، ددی برج لاندی منزل سره څنگ کی څو څیمی نصب شوی وی خو په دی څیمو کی چی هر څوک و هغوی په خواږه خوب ویده وو. قاسم ته همغه وخت دقسطنطینی په ساتونکی باندی حیرانتیا ښکاره شوه چی دهر خطر څخه بی خبره د شرابو په نشه کی مست ویده وو. کله چی قاسم د برج د لمړی منزل دروازی ته ورسید ، نو دروازه بنده وه. خو قاسم اندیښمن نه شو. دروازه یی و ټکوله ، خو دننه پهره دار هم ویده و. قاسم بیا بیا دروازه و ټکوله اوبیا لږه شیبه وروسته دننه څخه یو څوک د دروازی لوری ته راغی.

په برج غلاطه باندی د ساتونکو شمیره دومره زیاته نه وه. ځکه دا دریا ورکولو ځای و. دلته هیڅ ډول وسله نه وه . دابرج د کشتیو اویپیو د لارښوونی له پاره جوړ شوی و ، په دی خاطر دلته د دښمن د راتلو هیله هم نه کیده. د دروازی د پرانستلو سره سم د پهره دار سترگی په قاسم ور ونښتی. هغه سمدلاسه خپل درنښت وکړ ، قاسم ورته په تحکمانه بڼه وویل: «ایا ته ویده وی ، ایا تاسی همداسی خپلی دندی ترسره کوئ...؟»

چوکیدار گونگی شانته شو. څیره یی تکه ژپړه شوه. او پښی یی په ریپیدا شوی. هغه داسی وپوهیده چی د شاهي ډلی یو افسر به ورته د خپلی دندی په نه ترسره کولو سزا ورکړی ، هغه لاسونه یو ځای کړل او عذر یی وکړ.

«صاحبه !... په حقیقت کی می هسی سترگی ورغلی وی ، او که نه ددی نه مخته ویخ ناست وم..»

د قاسم سره وخت کم و. نو په نرمه لهجه یی ورته وویل:

«پخوا ویخ وی... ډیره بڼه... نوبیا سهی ده. ته همدلته کینه ، دروازه بنده کړه او ترهغی چی زه بیرته نه یم راستون شوی هیچاته هم دروازه خلاصه نه کړی.»

د قاسم د کړچار څخه پهره دار ډیر خوشحاله شو او سمدلاسه یی دهغه د حکم تعمیل وکړ. قاسم هم مخته ولاړ. اوس نو هغه دغه لس منزله مینار ته ور خوت. دهغه تر مخه یوه ستونزمنه او سخته دنده وه. د برج غلاطه د ټولو زینو شمیره ۱۹۲ ته رسیده ، دا زینی لکه د مار په څیر تاوی راتاوی شوی وی ، قاسم اوس په دی زینو باندی پاس ور خوت. د شپي دریمه برخه پیل شوی وه ، دلږ څه ورختلو وروسته یی د درنو بوتانو ټک ټک لکه د ماشینداری د ټکار په څیر تر غوږو کیده. قاسم نور پوره ستومانه شوی و. ساه یی تله راتله. خو هغه نه غوښتل چی تم شی ، هغه د هیڅ شي پروانه کوله. هغه بلاخره د ۱۹۲ زینو د ختلو وروسته اتم منزل ته ور ورسید. هلته د کوتی تر مخه و درید. غوښتل یی همدلته د کمری تر مخه لږ څه ساه سمه کړی خو کله یی چی اخری زینه ووهله نو ویی کتل چی د کمری مخی ته یو سپین ږیری معمر شخص مشال په لاس دهغه انتظار کوی. قاسم ته دا حالت دهغه دهیلو پر خلاف معلومیده. دغه سپین ږیری د قاسم بڼه راغلاست وکړ او په ډیر حلیم اواز سره یی ورته وویل:

«رازه زویه !... دننه راشه... تا دا زینی په ډیره بیړه سر کړی... دننه راشه او ساه دی سمه کړه. بیرون هوا یخه ده

«...»

قاسم د یخنی احساس ځکه نه کاوه چی هغه دومره زینی په دومره بیړه سر کړی وی چی ټول وجود یی دخولو څخه لوند شوی و. هغه ددی زاپه سړی خبره هم په حیرانتیا سره واوریده خو باور یی پری ونه کړ. ځکه چی هغه فکر کاوه چی دا به په کوم جال کی د راگیریډو چال وی. قاسم سمدلاسه خپلی توری ته لاس کړ. هغه همدا فکر کاوه چی د زاپه بطلیموس ژوند ته به د پای ټکی ږدی او مقدسه نقشه به تری را اخلی. خو دلته حالات بلکل مختلف وو. په اتم منزل کی پروت بطلیموس د قاسم څخه دکومی پوښتنی پرته هغه ته خپلی کوتی ته د راننوتلو بلنه ورکړی وه. حال دا چی قاسم ته دشیپي په دی تیاره کی برج غلاطه ته ور ننوتل پخپله د پوښتنی وړ وو. کله چی زاپه بطلیموس وکتل چی قاسم خپله توره راباسی نو مسکی شو او ورته یی وویل:

« نه زویه ! نه ، ددی د راویستلو اړتیا نه شته ما خو همستا انتظار کاوه ، یواځی نن نه بلکه د تیرو شلو کالو راهیسی می ستا انتظار کاوه. ما هره شپه همدا سی مشال په لاس دروازه پرانستی ، ستا انتظار کاوه. ماته معلومه چی ته به راځی ، یوه ورځ به حتما راځی ... راځه اوس دننه راشه.

قاسم د حیرانتیا نه هک پک و درید. هغه ته داسی معلومه شوه چی بطلیموس پری کوم سحر کړی دی، د قاسم سترگی تیاره شوی. دیوال ته یی تکیه وکړه او و درید. بیا هملته کیناست. زوړ بطلیموس ډیر په ویره کی شو ، ژر یی مشال په دیوال کی نصب کړ او قاسم ته یی تکیه ورکړه. کله چی زاپه بطلیموس قاسم ددواړو اوږو څخه ونیو او پورته یی کړ نو د قاسم سترگی هم روښانه شوی ، سمدلاسه مستعد شو ، قاسم د بطلیموس په تکیه دهغه کوتی ته ورننوت. کوتی کی دننه د تاریک الدنیا بطلیموس یوه زړه بستره په یوه کونج کی ایښی وه. دکوتی په یوه بل کونج کی دلرگی یو زوړ صندوق ایښوول شوی و. هلته یی په یوه لوړ ځای رڼا ایښوول شوی وه چی تر څنګ یی مذهبی کتابونه خواره واره پراته وو. بطلیموس قاسم ته یو ځل بیا وویل:

« زویه ! ډیر ښه شول چی ته راغلی. اوس خو زه ډیر زیات کمزوری شوی یم ما ډیره اوږده موده ستا انتظار وکړ ، له ماسره ستا له پاره یو امانت دی. دا په ډیر امانت سره خپل امیر ته ورسوه دا د قسطنطنیې د زرګونو کلونو کونجیګانی دی. ماته یی اوس ساتل ستونزمن شوی و. شکر دی چی ته راغلی ، زه ډاډمن یم چی ستاسی سلطان به قسطنطنیه سوبه کړی ځکه چی ستاسی امیر بهتر امیر دی او ستاسی لښکر تر ټولو غوره او بهتر لښکر دی.

د بطلیموس داخري خبرو د اوریدلو سره د قاسم په سینه کی یو ډول څپی څپانده شوی. دا خو دمبارک حدیث الفاظ دی. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلی وو چی: « تاسی به ضرور قسطنطنیه سوبه کوئ ، او ددی لشکر امیر به بهترین امیر وی اودا لښکر به بهترین لښکر وی. » ددی خبری د اوریدو سره سم په قاسم باندی وجد شاتنه راغی. هغه ددی زاپه خبری په حیرانتیا سره اوریدلی. د نور په څیر د روښانه څیری دا شخص یقینا چی کوم رسیدلی انسان دی ، د قاسم له پاره دا هر څه د یقین وړ نه وو. داسی وو لکه څوک چی خوب وینی. غوښتل یی څه وواپی خو ژبه یی درنه وه. په دی وخت کی ورته زاپه بطلیموس وویل:

«زویه فکر مه کوه....دقسطنطینی انجام په اسمانو کی لیکل شوی دی ، اوس به په دی ښار باندی خدای تعالی رحمتونه را ووروي. ته خپل امانت له ځانه سره یوسه او په پوره ډاډ سره دخپل مالک لوری ته ورشه.»

قاسم په دی وخت کی دخبرو کولو جرئت وکړ او ویی ویل:

«مقدسه بزرگه ! ماته دا هر څه د یقین وړ نه دی. زما زړه خو وایی چی ته د الله تعالی یو غوره شوی شخصیت یی . زه به خپل سلطان ته ستا د امانت په رسولو کی لږ څه ځنډ هم ونه کړم. خو زه دا خبره کول غواړم...»

هو ! زویه ! بی شکه.....ته خپله خبره وکړه ته څه ویل غواړي...؟

مقدسه بزرگه ! زه دلته د پخوانیو کونجیگانو پسی نه یم راغلی بلکه د مقدسی نقشی پسی راغلی یم.

د قاسم خبره لانه وه خلاصه شوی چی هغه زار په بزرگ ورته په خندا شو او ورته یی وویل:

مقدسه نقشه خو ماته را رسیدلی ده. هغه به هم تاته حواله کړم... خو ته ډیر ځنډ مه کوه سمدلاسه دبیرته ستنیدو له پاره ځان تیار کړه ، خود تللو تر مخه دی زه دخپلو څو الفاظو لپاره گواه جوړوم.

د قاسم له پاره ددی مقدس بزرگ هره خبره حیرانونکی وه. هغه ورته پوره غوږ کیښود او دمقدس بزرگ خبرو اوریدو ته چمتو شو. بطليموس ورته وویل:

«ای زما پرورگاره !.....زه گواهی ورکوم چی ستا نه پرته بل څوک بل څوک د عبادت وړ نه گڼم ، او گواهی ورکوم چی محمد صلی الله علیه وسلم ستا بنده او ستا استازی دی...»

د قاسم سترگی د حیرانتیا څخه پرانستی پاته شوی ځکه چی بطليموس د توحید کلیمه ویلی وه. او همدا دغه دمسلمانیدو له پاره ثبوت و. مقدس بزرگ د توحید د کلیمې د لوست نه وروسته په ژبه څه ویل. دهغه مخ د قبلی په لوروو. او سترگی یی بندی شوی وی. ډیره شیبه تیره شوی وه. قاسم په خپل ځای ناست و او هغه یی کوت. او بیا پوره ساعت وروسته مقدس بطليموس خپلی سترگی پرانستی او د قاسم په کتلو سره یی وخنډل. قاسم غوښتل څه ووايي. خو مقدس بطليموس هغه ته په شونډو گوته کیښوده او د خاموشه پاته کیدو حکم یی ورته وکړ. بیا پورته شو او د لرگی د صندوق لوری ته ورغی او دهغی څخه یو دروند سند را پورته کړ او قاسم ته یی ورکړ.

«دا دقسطنطینی کونجیگانی دی ، د اوه نیم سوه کالو راهیسی دا کونجیگانی دیوه حجازی عرب ځوان دراتلو انتظار کوی. دا په همدی صندوق کی ایښی وی ، دا کونجیگانی د روم هرقل دخپلی مړینی نه مخته دی صندوق کی ایښودی وی ، ټول ددی خبری څخه بی خبره وو. ان تردی چی د قسطنطین شهنشاه هم په دی راز باندی ونه

پوهیده. په دی کی د ښار د پخوانیو دیوالونو نه علاوه د شاهي محل د نوم ورکو تاخانو کونجیگانی هم پرتی دی. په دی ځایو کی د پخوانیو رومیانو ستري ستري خزانی پرتی دی چی اصلی مالکان یی تاسی اوستاسی لښکر دی.

قاسم په پوره خاموشۍ سره د دی زاړه بطليموس خبری اوریدلی. کله یی چی دروم د قیصر خبره واوریده نو تکان یی وخوړ. دا دروم همغه پادشاه و چی رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته پخپله مکتوب را استولی و. هرقل د ایران د شهنشاه کسری (خسرو پرویز) په مقابل کی د رسالت ددی مکتوب اودهغه د قاصد ډیر درنښت کړی و. په داسی حال کی چی خسرو پرویز د ډیر خباثت نه کار اخستی و او د رسول الله صلی الله علیه وسلم مکتوب یی په ډیره بی باکی سره خیرلی و. زاړه بطليموس اوس د هرقل خبره کوله. قاسم په پوره وجد سره د هغه خبری اوریدلی. مقدس بطليموس د زمري په پوستکی باندی جوړه شوی مقدسه نقشه هم قاسم ته ور وسپارله. په دی نقشه کی د قسطنطینی شاوخوا لاری، کوخی، داوبو لاری او درکونه ټول په ډیره ښه توگه انځور شوی وو. په دی نقشه کی دهغو برجونو او دروازو په اړه هم معلومات درج وو چی په زرگونو کاله پخوا جوړ شوی وو.

د قسطنطین شهنشاه د دیوالو دمرمت کولو کار په پوره احتیاط سره تر سره کاوه. خو په هغی کی ډیر داسی ځایونه تر سترگو کیدل چی د خرابیدو او یا زږښت اثار هم په کی نه تر سترگو کیدل. او دا همغه ځایونه دی چی د بیرون څخه د درنو تیرو او د دننه څخه د ختو او خاورو څخه جوړ شوی وو. دوچی لوری ته، په کوم ځای کی چی د «سینټ رومانس» دروازه ولاړه ده، د ښار یو دیوال نه و بلکه یو په بل پسې دری دیوالونه په لږ لږ واټن کی جوړ کړل شوی وو. دننه هم دوه ستر ستر دیوالونه جوړ کړل شوی و، په دوی کی، په ۱۷۰ فته فاصلی باندی یو مضبوط برج جوړ کړل شوی و. د دواړو دیوالونو تر منځه شپيته فته واټن و. د بیرون له اړخه د دیوالونو تر منځه خندقونه کنل شوی و چی د هر خندق ژوروالی تر سلو فته پوری رسیده. د داسی خندقونو څخه تیریدل د هیڅ فاتح له پاره شونی نه وو. دغه دریواړه دیوالونه نه سوه کاله مخته لمړي شهنشاه «دویم تیودوسیوس» جوړ کړی و. او تراوسه پوری یی د دښمن د یوشت کلابندیو څخه قسطنطنیه خوندي ساتلی وه. د ټولی قسطنطنی څخه د سترو دیوالونو فاصله نژدی څوارلس میله جوړیده.

په دی مقدسه نقشه کی پخوانۍ بازنطینی ژبه استعمال شوی وه نو په دی خاطر زاړه بطليموس قاسم ته د نقشی په اړه ټول معلومات ورکړل. قاسم دا نقشه دخپلی سینی سره وتړله. او د پاسه یی پری فوځی لباس واغوست. د خزانو کونجیگانی یی هم دخپلی ملا سره کلکی وتړلی. اوس نو قاسم د تللو له پاره تیار و. زاړه بطليموس هغه په ډیره مینه او شفقت سره رخصت کړ.

قاسم په پيره د غلاطه د برج خخه راكيوت ، كله چي لاندې منزل ته راغي نو ويې كتل چي سهار راښكاره شوي دي ،
كله چي د قاسم اسپ قاسم و كوت نو به شرنهار يې پيل وكړ ، دا سهار و او مرغۍ را بيداري شوي وي اوس نو
د قاسم منزل سلطاني لښكرو او د قاسم په لاره كي هيش خنډ خنډ نه حسابيده .

د فاتح يلغار

بلاخره د ۱۴۵۳ کال د اپریل په شپږمه سلطان محمد خان د خپلو بهادرو فوځونو سره یو ځای د وچې له لاری د قسطنطنیې د دیوال سره را څرگند شو، په دې وخت کې د ښار ټولې دروازی بندې وې. او د ښار گڼ شمیر خلک په دیوالونو راپورته شوي وو او دلری څخه یې د سلطاني لښکر د راتلو ننداره کوله.

قاسم د تیرو پنځلسو ورځو راهیسې دهمدی لښکر سره را روان و، هغه اوس دخپل پخواني دوست سپه سالار حسن اغا سره په فوځ کې ماموریت ترسره کاوه. د قاسم ترلاس لاندې پخوانیو فوځیانو د قاسم په بیرته راتلو باندې ډیره خوشحالي احساسوله. دا ځل د سلطاني لښکر هر عسکر د فتح یا شهادت شعار له ځانه سره درلود، د اغا حسن په مخ کې د جهاد ولولې د ورايه څرگندیدلې.

کله چې قاسم سلطان ته ورورسید نو سلطان د قاسم د استقبال له پاره دخپلې خیمې څخه بیرون راووت. او قاسم یې داسې په غیږ کې و نیولکه د مدو مدو دوستان چې د جدا کیدو وروسته یو بل په غیږ کې نیسي. قاسم سلطان ته خپل ټول فعالیتونه په تفصیل سره بیان کړل او بیا یې ورته دمقدس بطليموس په اړه راپور ورکړ او مقدسه نقشه یې دهغو کنجیگانو سره یوځای دهغه تر مخ کینبوده چې مقدس بطليموس ورته ورکړې وه. سلطان د خوشحالي نه یو ځل بیا راپورته شو او قاسم یې په غیږ کې و نیو، قاسم سلطان ته دنقشې ټول تفصیلات واورول او د څوارلس میله ستر دیوال کمزوری ځایونه یې ورته په نښه کړل، په هغه ورځ قاسم د سلطان سره پاته شو ان تردې چې شپه پری هم تیره شوه او مؤذن د سهار اذان ووايه. بله ورځ قاسم ولاړ او دخپلې کورنۍ دغوړو سره یوځای شو، دهغه ښځه بې بی حمیرا درضا کارو ښځو مشري په غاړه درلوده، قاسم دحمیرا ددې کار څخه ډیر زیات خوشحاله شو. دلښکر کوچنی او دنوي عمر رضا کاران هریو عمر اوعلی هم دخپل جدا شوي پلار په لیدو ډیر خوشحاله وو او سمدلاسه راغلل اود خپل پلار څخه را چاپیره شول. کله چې قاسم خپل ورپرونه وکتل نو سمدلاسه ورته غزاله هم په یاد راغله، دحمیرا څخه یې دهغې په اړه وپوښتل «حمیرا جانی!... غزاله دی په «اورنه» کې چاته پریښی ده.» حمیرا ورته وخنډل او په شرارتی توگه یې ورته وویل «ستا څه فکر دی چې زمونږ لور به هلته په «اورنه» کې دچاسره پاته شوی وی؟»

دحمیرا پلټونکې لهجې قاسم په فکر کې واچوو. هغه حیران پاته و چې اخر هغه شپږ کلنه کوچنۍ نجلی به زمونږ پرځای د چا سره ډیره خوشحاله وی... زه به درته ووايم چې غزاله چیرې ده...؟... هغه د غم خپلې ملکې اود معظم سلطان ددویمې ښځې ملکه سروین په ځانگړې پالنه کې ده...

د قاسم د سینی څخه یو اوږد اوسیلی راووت. اوورته دا یاد شول چی د مرحوم سلطان ځوانی بنځی ملکه سروین چی اوس خود تتاج خاونده ملکه نه ده خو په سلطانی قصر کی میشت وه، په ریښتیا هم یوه زړه سوانده او غمځیلی بنځه وه. ځکه چی په همغه ورځ چی سلطان محمد د تاج دپه سرولو وخت و ملکه سروین دخپل تي خوږونکی ماشوم زوی څخه بی برخی شوه، دهغه زوی یوه ظالم سالار وژلی وو... قاسم په دی ډیر زیات خوشحاله شو چی دهغی لور دملکی سروین تر روزنی لاندی ده.... هغه ډاډمن شو. قاسم ورغی اودخپل ورور طاهر سره یی وکتل، بیا دواړو ورونو تر ډیره پوری په خپلو منځو کی د نظریاتو بدلون رابدلون وکړ، د زاړه عباس لور مریم هم چی اوس د طاهر بنځه وه په رضا کارو بنځو کی شامله شوی وه، بیا قاسم ولاړ او د اهنگر «اربان» سره یی وکتل، دا همغه شخص و چی په اورنه کی یی د ټولو تر مخه د قاسم سره اړیکی ټینگ کړی وو. د تیرو پنځلسو ورځو راهیسی قاسم دلنبر سره یو ځای را روان و. اونن د ۱۴۵۳ کال د اپریل په شپږمه د سلطان دلنبر سره یو ځای قسطنطنیې ته مخامخ را ورسید.

د بله اړخه، هغه وخت چی دامیرالبحر بلوط اغلن جنگی جهازونه ابنای فاسفورس ته ورسیدل نودهغوی د استقبال له پاره زوړ عباس دخپلو ملگرو او جهازونو سره یو ځای موجود وو. بلوط اغلن د راتلو سره سم د نارمن بحری جهازونه تر ډیره پوری شاته و تمبول. او په ټوله ابنایی فاسفورس باندی یی ولکه وکړه. اوس نو د ښار په شاتنی سمندری اوبو باندی هم سلطانی بحری خپله ولکه پوره کړی وه. اروپایی جهازونو ابنای فاسفورس خالی کړ او د مارمورا د بحر په لور و تنبیدل. اوس نو درومیانو له پاره یواځی ددانیال دره پرانستی وه او هغه هم په هغه وخت کی چی دعثمانی بحری بیړی کشتی په اوبو کی لا په گشت نه وی مصروف شوی. خو په گولډن هارن کی ستر وسله وړونکی مسیحی جهازونه تراوسه پوری موجود وو. د رومی بحری جهازونو به ټوله ورځ د عثمانی بحری د جهازونو سره سپک ټکرونه کول. هغوی به کله کله د مارمورا دبحر څخه ابنا ته داخلیدل او عثمانی بحری ته به یی زیان رساوه او بیا به بیرته تنبیدل.

د گولډن هارن افسرانو به هم وخت په وخت د عثمانی بحری سره لاس پنجه اچوله. ددی نه داسی معلومیده چی دقسطنطنی په چاپیریال کی د بحری ځواکونو تر منځ اصولی جنگ پیل شوی و. دقسطنطنی په دریم اړخ کی چی گولډن هارن پروت ولا تر اوسه پوری خاموشي وه.

سلطان خپله شاهی خیمه د ښار مخی ته، بلکل د سینت رومانس ددروازی مخامخ نصب کړه. سلطان لنبر ته د پړاو کولو حکم وکړ او دقسطنطنی کلابندی یی پیل کړه. تر څنګ یی سپاهیانو ته د خیمو د نصبولو حکم وکړ او په خپله په خپل سپین اس سپور شو او د قسطنطنی د دیوالونو د جاج اخستو له پاره یی اوږد چکر وواهه. دسلطان سره په دی دوره کی دهغه نوموړي سپه سالاران ښی او چپ لوری ته موجود وو. هغه د کلابندی مختلف حالات تر کتنی لاندی راوړل، هغه خپل میړنی فوځیان په ځای ځای کی و ټاکل او پخپله یی د دیوال دکمزورو

ځايونو په لور د توپونو د نصبولو حکم وکړ. همدا راز يې د بيل لرونکو سردار راوباله او هغه ته يې د سرنگونو او لارو د جوړولو حکم وکړ. بيل لرونکو د سلطان د حکم سره سم د انځيرو ونې راوغورځولې او او سرنگونو په جوړولو يې پيل وکړ. دوی يو ډول سبابط هم جوړول چې دهغه شاته به سپاهيان پتيدل او د ښار مهمو ځايو ته به يې ځانونه رسول. دغو سبابطونو به سپاهيان د غشو او تيږو د ويشتلو څخه هم خوندي ساتل. سپاهيانو به د همدې په کومک سره د ښار په ديوالونو باندې غشي ويشتل.

سلطاني لښکر خيمي ووهلې، شپږم اپريل و. دسهار څخه تر ماښامه پورې ټول عيسويان د ښار په ديوالونو باندې سپاره و او د عثمانی لښکر حالات يې کتل، د ښار دننه قسطنطين دخپلو سرتيرو په جنگي تمرينو کې مصروف و، د جينوا سپه سالار جان جستيماني او د قسطنطينی سپه سالار ډيوک نوټارس د ښار د ستري دروازي څخه ووتل او د جنگ په تياريو کې مصروف شول. اوبيا په همدې ورځ د ترکانو او روميانو تر منځ د اسمان سترگو د هلال اوصليب د جنگ نظاره پيل کړه، سلطان د پړاو په وخت کې دخپلې وړتيا ثبوت ورکړ او محاصرینو په ډيره بېړه خپله دمحاصري کړۍ راتنگه کړه يعنې د ديوالونو څنگو ته يې ځانونه ور ورسول. منجنيقان او توپونه يې په مناسبو ځايو کې نصب کړل او د بارودو سره يو ځای يې د تيږو باران پيل کړ.

د قسطنطينی په داخل کې د پنځم پوپ جان نکلسن نائب کاردينل اسيدرو هم موجود و. دکلابندۍ د پيل کيدو سره سم کاردينل اسيدرو او بطريق اعظم د عيسويانو دمذهبي جذبې د راپاريدو هڅې پيل کړې، هغوی به خلکو ته د جنگ په لور د ترغيب او د شهادت فضائل بيانول، ټولو سترو سترو پادريانو او بشپانو به و غږونه او نصيحتونه کول. کاردينل اسيدرو په خپله د سپاهيانو لباس واغوست او د ډيرو ښو عسکرو کمان يې په خپل لاس کې واخست. د ټولو عسکرو او سپه سالارنو څارنه د شهنشا په لاسو کې وه. د اپريل په اومه د سينټ رومانس د دروازي شاته جان جستيماني دخپلې اوسپنيزې ډلې د سپرو سره يو ځای د دروازي څخه بيرون راووتلو ته تيار ولاړ وو. د لمر د راخو په وخت کې د جنگ د پيلامې له پاره نا کراره عيسوی عسکر د سينټ رومانس دروازه پرانسته او د توپان په څير تری بيرون راووتل. د راوتلو سره سم دهغوی روزل شوو عسکرو خپل ځانونه منظم کړل، او خپل صفونه يې جوړ کړل. دوی په مسلمانانو باندې د حملې کولو له پاره نا کراره و و. د عيسوی لښکرو د راوتلو سره سم د سينټ رومانس دروازه دهغوی تر شا بيرته وتړل شوه اوس نو هغوی د سلطان د لښکرو په مقابل کې په سپين ميدان ولاړ وو. مسلمانانو هم خپل فوځ منظم کړ خو پخوا تردې چې په يوه بل باندې ورپر يو ځی، په فوځونو کې د يني چری د فوځ يو بهادر رامخته شو، دميدان منځته راغی، او عيسويانو ته يې د مبارزې بلنه ورکړه. دهغه دمقابلې له پاره يو عيسوی ځوان ميدان ته راغی، يو بل ته مخامخ شول، مسلمان سپاهی عبدالله دخپل د ښمن منتظرو. د راوتلو سره سم يې خپل مخالف سره ټکر پيل کړ، د اوسپنو ټکر پيل شو، دواړو عسکرو خپلې خپلې نعرې وهلې، د عسکرو نه علاوه په ديوالو باندې ناستو خلکو هم د جنگ دا نظاره د ورايه کتله.

دواړو ځوانانو يو د بله سره تر ډیره پوری ټکر وکړ خو بلاخره عبدالله د ټکر د پای ته رسولو پریکړه وکړه ، خپلی حملی یی تیزی کړی او رومی عسکر ته یی دخپل ځان څخه دفاع کول ستونزمن کړل په دی اساس هغه وتښتید . دهغه آس د خپل لښکر په لور په منډه ولاړ . دمبارزی دغه لړۍ تر ډیره پوری پاته نه شوه ، ځکه ددواړو خواو عسکرو خپلی خپلی نعلی وهلی او یو د بل په خلاف په جنگ کی مصروف شول ، د ښار د دیوالونو څخه دخلکو شور وزوږ راپورته کیده ، عیسوی نجونو به دخپلو فوځونو د گرمولو له پاره په هغوی اوازونه کول . په همدی وخت کی بهادر جستیمانی پخپله راووت او د مسلمانانو د لښکر په قلب یی حمله وکړه ، هغه دینی چری بهادر فوځیان تتر برکړل او د عثمانی بیرغ په لور ور مخته شو . د جستیمانی توره د برق په څیر ځلیده او دهغه یو یو گذار د عثمانی عسکرو له پاره د هغه میړانه او بهادری ښووله . سلطان په خپله په یوی غونډۍ ولاړ و او د جستیمانی بهادری یی کتله . د سلطان په مخ باندی د جستیمانی ددی بهادری له پاره د تحسین او خوښۍ نه ډک جذبات وو .

د قلب په کمزورتیا باندی دنظر پریوتو سره سم اغا حسن خپل خپاره فوځیان بیرته سره را ټول کړل تر څو د جستیمانی په مقابل کی و درېږی . دواړه لښکری تردوو ساعتو پوری یو د بل سره نښتی وی ، او بیا عیسوی فوځونه د پخوا څخه د جوړ کړل شوی پلان په مطابق شاته و تمبیدل . اودسترگو په رپ کی یی دجنگ میدان خالی کړ . دښار دروازی دخپلو سپاهیانو له پاره پرانستل شوی اوبناریانو دخپلو بهادرو فوځیانو په غاړو کی دگولو هارونه واچول . کله چی ټول عیسوی لښکر ښار ته ننوت نو د سینټ رومانس دروازه بیرته و تړل شوه اورو میان کلابند شول . د قسطنطین قیصر په خپله د دیوال په یوه برج باندی موجود وو . د دیوال نه مخته یو اوږد خندق کندل شوی و او هغه یی د اوبو څخه ډک کړی و .

د سلطان محمد خان فوځونو د اربان په لاسو د جوړو شوو توپونو په واسطه د ښار په دیوالونو باندی دگولیو ویشتل پیل کړل ، داربان سترتوپ چی ددی جنگ دناوی حیثیت یی درلود د سینټ رومانس مخامخ نصب کړل شوی و . ددی توپ هره گولی دیرش انچه قطر درلود . اربان پخپله ددی توپ دویشتلو دنده درلوده . دبله اړخه د سلطان پیاده فوځ د ساباطونو په کومک سره خپل ځانونه دیوالونو ته ور رسول . خو د خندق په موجودیت کی هغوی نه توانیدل دیوالونه ته ور سیرې . په دی وخت کی د دیوالونو د پاسه نصب شوی عیسوی توپونو په مسلمانانو باندی دنیا سور او گرځولی وه . سلطان محمد خان پخپله ټوله ورځ د فوځ قومندانی کوله ، دسهار نه تر ماښامه پوری د اس په شاناست و اویوی لوری بلی ته یی ځغلاوه .

دلمر د پریوتو سره سم ددواړو خواو څخه جنگ بند شو ، دټولی ورځ جنگ ستومانه کړی عسکر بیرته خپلو خپلو ځایوته راغلل . خو هغوی دخپلو ځانو څخه د وسلی دلری کولو پرته بسترو ته ځانونه ورسول . په دی ورځ چی مسلمانو سپاهیانو دښار دیوالو ته د ورسیدو څومره هلې ځلې کړی وی ټولی ناکامه وی . په همدی خاطر

سلطان محمد خان د مشاورت غونډه را وبلله، اود خندق څخه د تیریدو مشوره یی تری واخسته. بله ورځ سهار وختی مسلمانانو خندق ځای ځای د ډبرو او خاورو څخه ډک کړ، دا د ښار نه بیرون خندق و او دومره ژورتیا یی نه درلوده. تر غرمی پوری یی خندق په مختلفو ځانو کی وویشه او د تیریدو لاری یی راپیدا کړی، په دی توگه عثمانی لښکر د ښار تر دیوالونو پوری ورسید. خو د دیوالو د پاسه یی زور نه رسید. ځکه د پاسه به عیسویانو په غوړو کی مالوچ لمدول او بیا به یی اور ورته کاوه او په مسلمانانو به یی راشیندل. دغی کار ترکانو ته ډیر زیان ورساوه. په دی خاطر عثمانی فوځونه مجبور شول تر څو د دیوالونو څخه بیرته شاته شي. دا ورځ هم بی نیله اوبی مرامه تیره شوه.

بله ورځ هم په جوش او جذبی باندی ملبس عیسویانو مسلمانان هیڅ کار ته پری نه ښوول.

اوس نو سلطان یو بل پلان جوړ کړ. هغه د لرگیو مضبوطی تختی یو ځای کړی او دهغوی څخه یی ستر ستر مینارونه جوړ کړل. ددی لوړوالی د ښار د دیوالو په اندازه و، د لرگیو ددی مینارونو په سرونو کی یی پاتخی وښلولی او ورلاندی یی ورته عربی نصب کړی تر څو په اسانۍ سره حرکت وکولی شي. سلطان خپلو بهادرو سپاهیانو ته حکم وکړ چی دا مینارونه دیوالو ته نژدی یوسی او هلته یی پاتخی د دیوالو سره یو ځای کړی په دی توگه به دوی ته د خندق څخه یو پل جوړ کړل شي. ددی ټول کار مسئولیت اغا حسن په خپله په غاړه واخست، هغه خپل مینار ان تر دیوال پوری ورساوه او هلته یی د دیوال سره وښلاوه خو کلابندو عیسوي عسکرو هم پوره وړتیا وښوده، هغوی دغه مینارونه په سور کی وسځول او په دی توگه عثمانی لښکر د ډیر زیات ځانی او مالی توان نه وروسته بیرته شاته راغی. او په دی توگه ددی مینارونو په واسطه د ښار د نیولو دا ترکیب ناکام شو.

نن د جنگ دیپلامی اوومه ورځ وه، قاسم بن هشام د څو ورځو راهیسی په لښکر کی نه لیدل کیده. نن چی کله د ټولی ورځی د کاروایی دکتلو وروسته سترې ستومانه سلطان خپلی خیمی ته بیرته راستون شونو قاسم بن هشام یی منتظر وموند. قاسم هم ډیر ستومانه معلومیده. داسی څرگندیده لکه دکوم ډیر مهم کار څخه چی راستون شوی وی... قاسم ستومانه سلطان ته یو خوشحالونکی خبر ورکړ او ورته یی وویل:

« درونده سلطانه ! زه ستا د حکم په مطابق د تیرو پنځو ورځو څخه په ښار کی وم، ماته دخپلو سرچینو څخه دا خبر تر لاسه شوی دی چی د نن څخه دوه ورځی وروسته یعنی د اپریل په ۱۵ مه د جینوا نهه ستر جهازونه غله او بارود قسطنطنیې ته را وړي. دوی به د ابنای فاسفورس څخه د جنگ په واسطه را تیریږي او د گولین هارن بندگاه ته به ځانونه رسوي.

سلطان دخپل ماهر اوپوه ملگری ددی خبر په اوریدو سره دخوشحالیو نه په کالیو کی نه ځایده. هغه خپل امیر البحر ته سمدلاسه پیغام ولیږه چی هغوی دی هڅه وکړی چی هغه جهازونه سهي او سلامت ونیسي او بیا په

پنځلسم داپريل همغسی وشول چی قاسم یی اطلاع ورکړی وه ، د جینوا څلور جهازونه د غلی او بارودو نه ډک ابنایی فاسفورس ته راورسیدل. دا جهازونه د عثمانی جهازونو په نسبت ډیر غټ او سترو و. امیر البحر اغلن بلوط هڅه وکړه دا جهازونه تم کړی خو د جینوا د جهازونو ملاحان د شهادت د جذبی نه ډک وو. هغوی د ترکی جهازونو کتار مات کړ او بیرون تری راووتل. او گولډن هارن ته ورننوتل او بناریانو ته یی دا ارزښتناکه هدیه په بری سره ور ورسوله.

سلطان ته چی کله دامیر البحر بلوط اغلن دناکامی خبر ورغی نو ډیر په غصه شو، دهمدی غصی په حال کی پورته شو او په خپل اس سپور شو او پخپله د سمندر لوری ته ولاړ. په بری سره د جینوا د جهازونو تیریدل او گولډن هارن ته ور رسیدل د بناریانو په زړنو کی نوی روح راتازه کړی و. عوامو ته دا خبر هم ورسید چی تراوسه پوری د جینوا پنځه نور جهازونه هم په مارمورا بحر کی موجود دی چی لږه شیبه وروسته به ابنای فاسفورس ته راتنوخی. خلکو ددی جهازونو د لیدلو له پار ددیوالونو سرونو ته منډی کړی او ډیره گڼه گڼه هلته سره راټول شول ترڅو د جهازونو دراتیریدو نظاره وکړي ، سلطان په خپل آس سپور و او خپل امیر البحر ته یی سخت احکام ور لیدل. هغه ورته ولیکل چی دغه پاته پنځه جهازونه په هیڅ قیمت پری نږدی چی د ابنای فاسفورس څخه ور تیر شی.

په زرگونو سترگی د سمندر په لور مرکوزی وی ، خلکو وکتل چی کله چی د جینوا جهازونه سمندر ته را ننوتل نو عثمانی بحریی په ډیر زور وشور سره په هغوی حملی پیل کړی ، دهغوی اوږدو قطاری مات کړ او هغه ټول په یوه ځای کی مخکی وروسته او یا یو دبل سره یو ځای و دریدل. عثمانی بحریی دڅلورو خواو څخه دا جهازونه کلابند کړل او اوسپنه او اوری پری ور خوشي کړل. کله چی عثمانی جهازونو په پوره توگه د جینوا جهازونه تر خپل کنترول لاندی راوستل نوبلوط اغلن خپل جهازونه د مسیحی جهازونو سره یو ځای کړل ، د مسلمانو مجاهدینو دا غوښتنه وه چی هغوی دی په دی جهازونو باندی سپاره شي او دهغوی ملاحان دی یا ووژنی او یا دی یی ونیسی. خو د جینوا جهازونه دومره ستر او لوړ وو چی عثمانی سپاهیان دخپلو ټیټو او کمزورو جهازونو په واسطه هغوی ته ور ونه ختلاي شول.

په پیل کی ، هغه وخت چی عثمانی جهازونو عیسوی بیړی په خپلی کلابندی کی راوستی نو لیدونکو سترگو ته دا یقین تر لاسه شوی و چی دا ستر پنځه جهازونه به خامخا ونیول شي. خوبیا یو ناڅاپه د بنار د دیوالو څخه هغه وخت شور و غوغا راپورته شوه چی کلابند شوو جهازونو د ترکانو محاصره ماته کړه او په ډیره بیړه د گولډن هارن بندرگاه ته را ورسیدل. سلطان محمد خان دخپلی بحریی دا ناکامی په خپلو سترگو کتله. او ډیر غمگین و. کله چی عیسوی جهازونه د ولکی څخه ووتل نو سلطان زغم له لاسه ورکړ او سمدلاسه یی خپل آس په اوبو کی ور کیوست. ټوله فضا د قسطنطنیی دخلکو خوشحالی ډکه کړی وه ، د جینوا د جهازونو دا فتح د اخلاقی اړخه

په کلابند شوو خلکو باندې ډیر مثبت اغیز درلود. سلطان د ډیری غصې په حال کې خپل امیر البحر را وباله ، او د ډیری غصې څخه یې په هغه لاس پورته کړ. خو په دې کې دامیر البحر کومه گناه نه وه. هغه خو دخپلو کوچنیو جهازونو په واسطه د عیسویانو غول پیکره جهازونه کلابند کړی وو. خود مسلمانانو له پاره هغو جهازونه ته ورختل شونی نه و. خو بیا هم د سلطان د قهر په واسطه امیر البحر نور هم مستعد شو ، ددې نه وروسته هیڅ جهاز دا جرئت نه کاوه چې د ابنایې فاسفورس څخه تیر شي او د مارمورا په بحیره کې ور داخل شي. په دې جهازونو کې چې کوم کومک را غلی و هغه د قسطنطنیې له پاره اول او اخری کومک و. سلطان د کلابندۍ کار په ډیره بڼه توگه تر سره کړ. بیا بیا یې حملې وکړې ، بیا بیا یې ناکامی په برخه شوه او هر څه یې نتیجې پاته شول. د کلابند شوو حوصلې نوری هم لوړې شوی ، هغوی ته د سامانو نو له پلوه هیڅ تکلیف نه و ، هغوی د کلونو کلونو له پاره د کلابندۍ تابیا کړې وه. هغوی دا هیله درلوده چې د هنگري پادشاه «هونیادی» به خپله ژمنه ماته کړې او دشمال له لوري به حمله وکړې او د قسطنطنیې کلابندۍ به پای ته ورسوي.

که په دې حالاتو کې د سلطان محمد خان په ځای بل هر څوک وی نو خامخا به یې دا کلابندي پای ته رسولی وی او په خپله لاره به تللی. خو سلطان په خپله اراده کې کلک او په خپل عزم کې راسخ و. دهغه په عزم او استقلال کې هیڅ کمښت نه و او دهغه ارادې د هری ناکامي وروسته نوری هم کلکیدي.

هغه وخت چې سلطان محمد خان د اورنه څخه سفر پیل او ه. نو دخپل ځان سره یې د علماو ، فضلاو او عابدانو یوه ډله هم راوړې وه ، هغه به دهمدی خلکو د خبرو څخه گټمن کیده. درویش صفته سلطان مرادخان ثانی دخپل ژوند په اخري شپږو کلنو کې سلطان محمد خان د «ایدین» د علماو محفل ته لیږلی و. دهمدی نیکو خلکو د صحبت څخه دهغه په عزم او استقلال کې لوړوالی راپیدا شوی و. هغه به د محاصرې په دوران کې هم ددې خلکوسره مشورې کولې ، دخپلې لمړنۍ بحری ماتې وروسته د کلابندۍ د لازياتی سختیدو له پاره یې یوه ورځ داسې تاریخي فکر په سر کې وگرزید چې سلطان محمد خان یې د تل له پاره په «سلطان محمد خان فاتح» باندې بدل کړ.

سلطان محمد خان ته دا ډاگیزه شوی وه چې د ابنای فاسفورس دغې برخې کې ، چیرې چې اوبه ډیری ژوری دی ، ترکی بېړه په مشکله توگه په عیسوي بېړۍ باندې بریالۍ کیدی شي. په دې خاطر یې پریکړه وکړه چې یو زیات شمیر کشتۍ او گڼ شمیر بحری جهازونه چې د عیسوی جهازونو څخه کوچنی دي د بندرگاه پاسنۍ برخې ته منتقل کړي. په دې ځای کې اوبه تنگی دي ، او یونانی ستر جهازونه هم دلته نه دي بریالۍ شوي ، د بندرگاه پورتنۍ برخه گولډن هارن پورې رسېږي او گولډن هارن ته هیڅ ډول زیان نه رسېږي. د کلابندۍ ټول زور د وچې په لور مصرفیږي. په ځانگړې توگه د سینټ رومانس د دروازی په لور دکلا د سوبې ټول سامان او وسایل را

تولیدی. په دی خاطر د قسطنطنیې خلک دنور خوا و څخه بی فکر اوسي او په همدی یوی لوری خپل دفاعی ځواک مصرفوي.

سلطان فکر وکړ چی که چیری د گولډن هارن له لوری که په ښار باندی حمله وکړل شی نو درومی فوځونو توجه به سره وویشل شی او په دی توگه مونږ ته هم د دیوال ماتول او ښار ته ننوتل اسانه شی، خو د سمندر له لوری حمله هغه وخت شونی ده چی په گولډن هارن کی اوسپنیز زنجیر نه وای، او هلته جهازونه ورننوتلی شوای. په همدی وخت کی سلطان دخپل ذهانت او استقلال څخه کار واخیست او یو نمونه ی هوډ یی وکړ. د سلطان دغه وړاندیز اغاحسن، احمد کدک پاشاه، او محمود پاشا په څیر پوه او تجربه لرونکی سپه سالاران هم حیران پاته کړل. سلطان دیوه ناشونی کار د شونی کولو هڅی کولی.

سلطان وویل چی د ابنای فاسفورس په زور و اوبو کی خپل ټول جهازونه گولډن هارن ته ورننبايي. خودوی ته به په اوبو کی د تللو په ځای د وچی د لاری تلل په کار وي، ددی کار له پاره هغه یو ډیر عجیب او غریب وړاندیز وکړ. دغه وړاندیز د نړۍ په تاریخ کی ساری نه لری. هغه پریکړه وکړه چی گولډن هارن ته د جهازونو د ورسولو له پاره به لس میله واټن په وچی وهل کیږی. ددی له پاره د ابنای فاسفورس د غریبی ساحل څخه جنگی جهازونو وچی ته راوړل کیږی او بیا به دغه جهازونه دیوی سختی غرنۍ او تیرلورپه لاری نه د گولډن هارن شمالی غاړی ته رسول کیږی او هملته به په گولډن هارن کی ځای په ځای کیږی. د وچی دا لاره نژدی لس میله واټن درلود. سلطان دروان کال د جمادی الاول څوارلسمه شپه چی په پوره توگه د سپوږمۍ په رڼا باندی روښانه وی و ټاکله. هغه حکم وکړ چی ان تر گولډن هارن پوری د لرگیو تختی و غوړوی. دا د سلطان یو عجیب وړاندیز او دهغه محیر العقوله تجربه وه. سلطان ددی کار د پای ته رسولو له پاره همدا یوه شپه ټاکلی وه، دهغه د حکم سره سم په دغه لس میله واټن کی د لرگیو تختی و غوړول شوی، ددی تختیو دپاسه یی غوړی واچول. د دغوړوالی په واسطه دا تختۍ پخپله یو سمندر وگرزید.

د ښار د دیوالونو څخه ټوله ورځ سیل کونکو د سلطان عسکر کتل چی د لرگی تختۍ غوړوی او یو ځای کوی یی. خو هغوی حیران و چی اخر مسلمانان ددی څخه څه ډول کار اخستل غواړی؟ د شپی درا ختلو سره سم مسلمانو سپاهیانو خپلی ۸۰ جنگی کشتۍ او جهازونه را ښکودل او د لرگیو په تختیو یی ور وخیژول، کله چی ددی اتیاو جهازونو تیرین په تختیو باندی سپور کړل شو نو په زرگونو عسکرو هغوی ټیله کولی. په دی شپه د هوا څپو هم د مسلمانو عسکرو سره پوره مرسته کوله، په دی اساس د جهازونو ملاحانو بادبانونه پرانستل. د جهازونو ددی تیرین د پرمخ بوتلو له پاره دانسانانو نه علاوه حیواناتو هم خپله دنده تر سره کوله. لاره اوږده او ډیره سخته وه، د سپوږمۍ رڼا هری لوری ته خپلی وړانگی غوړولی وی، په دی سپوږمیزه شپه کی هری لوری ته شور ماشور،

د خوشحالی ناری او فوځی سندری په دیوالو ناستو عیسوی عسکرو اوریدی. او په دی سوچ او فکر کی حیران و چی اخر مسلمانانو دکوم کار له پاره ملاتړلی ده.

پخپله قسطنطین هم دیوال ته راغی او د مسلمانانو ددی کار نظاره یی وکړه ، هغه د عثمانی فوځ د باجو غږ اوریده . خو ددی نه زیات په نور څه نه پوهیده . خو مسلمانانو خوشحالی کوله . ټوله شپه دغو اتیا جهازونو سفر وکړ او د قسطنطینی عیسویان تر اخری وخته پوری هم هیڅ ونه پوهیدل ، بالاخره د سهار رڼا ددی ستر راز څخه پرده پورته کړه ، په دی وخت کی د سلطان لښکر اتیا جهازونه او درنه توپخانه په گولډن هارن کی ځای په ځای شوی وه .

کله چی د قسطنطینی خلکو د سلطان د لښکر اتیا و سلوال جهازونه او درنه توپخانه په گولډن هارن کی وکتله نو د ښاریانو ساه گانی و دریدی دا څه شوی دی ؟ ... دوی خو یا ناشونی خبره شونی کړی ده د قسطنطینی خلکو په خپلو سترگو باور نه کاوه ، هغوی دا هم وکتل چی عثمانی فوځونو د دیوال تر څنگ یو پل هم درولی دی او خپل توپونه یی په مناسبو ځایو کی نصب کړی او د دیوال دی لوری ته یی د گولیو د وړولو له پاره هم ځانونه تیار کړی دی . عیسویان ډیر وار خطا شوی و ، د قسطنطین څومره جهازونه چی په گولډن هارن کی موجود و ، هغوی ټول د زنځیر تر څنگ په یوه لیکه کی ولاړ و ترڅو پردی جهازونه دننه را داخل نه شي . کله چی د قسطنطین جهازونو د عثمانی بحری بیړی جهازونه په گولډن هارن کی وکتل نو پر هغوی د حملی کولو له پاره رامخته شول . خو سلطان محمد خان د بندرگاه دواړو غاړو ته خپله توپخانه نصب کړی وه . عثمانی توپخانی په عیسوی جهازونو باندی گوله باری پیل کړه او هر جهاز به چی مخی ته راته نو هغه به یی د همدی گولیو په واسطه په اوبو کی غرقاوه . د اربان توپونو سخته گوله باری کوله او هر لوری یی گولی ویشتلې . دا د جنگ هغه اساس نقطه وه چی توپونو په کی ډیر بنسټیز او پریکنده رول ولوبوو . په دی توگه د سمندر له لوری د حملی په واسطه عیسویان محبور شول چی خپل فوځ ځواک سره وویشي . د گولډن هارن اوبه ډیری ژوری نه وی . په دی اساس عثمانی جهازونو په ډیره اسانۍ سره هغه استعمالولی . سلطان په گولډن هارن باندی دیوه پل د جوړولو حکم وکړ او په دی توگه یی د ښار شمالی دیوال هم د سختی کلابندی لاندی راوست .

اوس نود ۱۴۵۳ کال د می د میاشتې څلور ویشتمه ورځ وه . په همدی ورځ قسطنطین سلطان ته پیغام ولیږه : « ته چی پرما څومره خراج ټاکل غواړی زه یی ورکړی ته تیار یم . ما خپل باجگذار وگرزوه او قسطنطنیه ماته پرېږده »

خو اوس سلطان په دی ډاډمن شوی و چی هغه به ښار سوبه کوی . په دی خاطر یی قسطنطین ته ځواب ولیږه چی : « که چیری ته اطاعت قبلوی نوتاته به دیونان جنوبی برخه درکړل شي خو زه به په اسلامی دولت کی د قسطنطینی د یوځای کیدو پرته بیرته ستون نه شم . »

سلطان په دی پوهیده چی ترهغی چی د قسطنطنی عیسوی سلطنت چی د عثمانی سلطنت تر منځ خنډ گرزیدلی دی ، په خپل ځای پاته وی نو په گوانبونو او خطرونو کی به کوم کمښت نه راځی . هغه د قسطنطنین اودهغه څخه د پخوانیو قیصرانو د شرارت څخه پوره خبر و . او بیا خو اوس د قسطنطنی په سوبه کی ډیر کم وخت پاته و . په دی خاطر د قیصر قاصد د سلطان دخیمي څخه نامراده اونا کام وگرزید . په دی وختو کی د وچی له لاری هم یو پر بل سختی حملی پیل شوی وی ، خود قسطنطنی پر هغو دیوالونو چی د زرکالو راهیسی بی دهر ډول دښمن څخه دغه ښار خوندي ساتلی وه د عثمانی حملی کوم اثر نه ښکاریده . عثمانی توپونو د دیوالو په دواړو غاړو باندی په پرلپسی توگه گوله باری کوله ، بالاخره د اوو ورځو پرلپسی گوله باری نه وروسته د قسطنطنی د دیوالونو په دری ځایو کی درزونو را پیدا شول .

هغه دیوالونه چی د پیړیو پیړیو راهیسی بی په پوره ځواک سره دهر دښمن مقابلہ کړی وه د عثمانی توپونو په مقابل کی تم نه شول او په ځای ځای کی وشکیدل او بیا داسی وخت هم راغی چی د سینټ رومانس د دروازی تر څنګ څلور واړه برجونه د توپونو د ۳۰ انچه گولیو په مقابل کی تر ډیره و نه دریدل او په ځمکه را پریوتل . اوس نو سلطان محمد خان ته خپل اخری بری تر سترگو کیده (گبن)

سلطان قسطنطنین ته پیغام ولیږه چی که چیری هغه دغه ښار په امنناکه توگه ورته حواله کړی نو د ښاریانو ژوند ته به هیڅ ډول زیان نه ور رسیږی . ددی تر څنګ به د موری حکومت هم ده ته ور حواله کړی . خو قسطنطنین دا وړاندیز و نه مانه . هماغه و چی سلطان محمد خان په خپل لښکر کی اعلان وکړ چی دمئی په ۲۹ مه به اخری اوپریکنده حمله کیږی . ددی نه مخته په ۲۸ دمئی سلطان یو ځل بیا خپل فوځ کی اعلان وکړ چی سبا سهار به د هره اړخه په ښار حمله کیږی ، فوځ ته به د ښار د تاج او تاخت له پاره اجازه ورکول کیږی . خو سرکاری املاکو ته به څوک زیان نه ور رسوي ، ددی نه علاوه هیڅ عثمانی سپاهی به ، امن غوونښتونکو ، وسله غورزونکو ، زړو ، کوچنیانو ، ښځو او ... ته زیان نه ور رسوی . ددی خبر سره سم د مسلمانانو په لښکرو کی د خوشحالی څپې خپری شوی او د تکبیر غږونه پورته شول .

دبله اړخه په شاهي قصر کی قسطنطنین خپل سپه سالاران ، د حکومت مسؤلین ، قومی مشران ، مذهبی مشران ټول راټول کړل او یوه غونډه یی جوړه کړه ، هغه ته ډاگیزه شوی وه چی سبا سهار مسلمانان یوه هر اړخیزه حمله کوی . په دی خاطر یی ښاریانو ته تراخری ساعته پوری د جنگیدو او دفاع حکم وکړ . پخپله یی هم په ډکی مجمع کی په خداوند یسوع مسیح باندی سوگند یاد کړ چی دخپلی وینی د اخری قطری پوری به د ترکانو په مقابل کی جنگیږی . د غونډی د پای ته رسیدو سره سم ټول سالاران راپورته شو او داخری معرکی له پاره یی ځانونه تیارول پیل کړل . قیصر ددی غونډی د پای ته رسیدو څخه سمدلاسه وروسته ایا صوفیا ته راغی او په خپل اخری عبادت کی مصروف شو . په ای صوفیا کی په هر پادری باندی ویره او خوف سپور شوی و ، قیصر د عبادت ځای څخه د

فارغیدو وروسته خپل ځای ته ولاړ، هلته یې دخولمحي ارام نه وروسته په آس پښه واړوله اودسینټ رومانس په لور راغی، دلته دکلابند شوو لخوا سخته حمله شوی وه.

عثمانی فوځ هم ټوله شپه په ذکر و عبادت کی مصروف وو. پخپله سلطان محمد خان دسهار د لمانځه څخه د فارغیدو وروسته د علماو اورو حانیونو غونډی ته ورغی اودخپلی اخری حملی دبریا له پاره یی تری دعاوغوښته. په دی غونډه کی دسلطان پیر «ایدنی رحمة الله» هم موجود وو. دغه پیر داخری حملی دبری له پاره ددعاکولو په نیت ځانته خیمه درولی وه، دخیمی بیرون یی یو ساتونکی درولی و ترڅو څوک یی مزاحم نه شي. په دی توگه د سلطان مرشد په خپله په دعاو کی مصروف وو. سلطان د لمر دراختم نه مخته د خپلو فوځونو لیکي سمی کړی، او هغوی ته یی یو په زړه پوره تقریر وکړ.

«نن به مونږ د ماسپښین لمونځ په ایاصوفیا کی ادا کوو.»

سلطان د خپلی وینا د ختمولو وروسته خپلو سالارانو ته دحملی کولو حکم وکړ. نن د ۱۴۵۳ کال د می د میاشتی ۲۹ مه ورځ وه، عثمانی فوځونو د مختلفو اړخونو څخه حمله وکړه، توپونو او منجیقونو دښار په دیوالونو گولی وروولی، دیوالونه ځای په ځای سوری شوی وو. خودحملی ډیر زور دسینټ رومانس ددروازی په لور و. عثمانی فوځونو په ځای کی د خندقونو څخه تیر شول، هغوی د خندقونو دپاسه پاتخی کینسودی، کمندونه یی واچول او په دی توگه د لمر د راختوسره سم د وینو او اور دا پریکند جنگ پیل شو. دسینټ رومانس دیوالونه لا دپخوا څخه د ترکانو په توپونو سوری شوی و. په دی اساس مسلمانو سپاهیانو د دیوالونو د همغه درزونو څخه گټه پورته کړه اوښار ته دننوتلو هڅه یی وکړه. خو هر ځل به دهغوی هڅی د سختی مقابلی سره مخامخ کیدی. دعثمانی فوځونو بهادرو څو ځلی د لویدلو برجونو او د دیوالو د درزنو څخه دتیریدو هڅی کولی، خوهلته دننه د جستیمانی اونورتاس فوځونو، دقسطنطنیی عامو ښاریانو، ان ښځو او کوچینیانو دخپلو ځانو څخه دفاع کوله، هری لوری ته همدا حال و... د سمندر او وچی دواړو څخه په یوه وخت کی سختی حملی روانی وی، یو عجیب او حیرانونکی قیامت و. یو اړخ هم د تسلیمی له پاره تیار نه و، قسطنطین په خپله په اس ناست و او د سهاره تر غرمی یی دڅه خوړلو څښلو پرته منډی ترپی وهلی، جان جستیمانی توری کارولو داسی مهارت ښوده چی سلطان محمد ورته په خپله گوته په خوله و. اوبی اختیاره یی دا خواهش کاوه چی کاشکی دا شخص زما په فوځ کی وای. «عثمانی دولت»... تر غرمی پوری دعثمانی دولت یو عسکر هم ښار ته ور داخل نه شو. عیسویانو دخپل مرکز د خوندی ساتلو له پاره حیرانونکی شجاعت تر سره کاوو. هر سپاهی به دخپل ځان په قیمت دفاع کوله. هر ځل به یی د ترکانو حملی درولی، توری د تورو سره جنگیدی، ترکی عسکر به د عیسوی عسکرو د وژلو او یا پخپله د شهید کیدو... وروسته د دیوال څخه راغورزیدل.

خو سلطان محمد خان د خپلو لمړنيو ناکاميو څخه ناهيلي شوی نه و. په پوره عزم سره را پورته شو او د ښار د دیوال څنګ ته ورغی، دوه رکعت له مونځ یې په جمعه وکړ، د زمکې هغه برخه چې سلطان اودهغه ملګرو په کې لمونځ ادا کړ د تل له پاره د «فاتح د لمانځه ځای» په نامه مشهوره شوه. (جهان دیده) بلاخره سلطان د خپل نازولي فوځ ینی چری زرکسیزه ډله له ځانه سره کړه، ددی ډلې په لمړۍ لیکه کې اغا حسن، عبدالرحمن، اوریاض بیګ په څیر تجربه لرونکي عسکر شامل و. تردی وخته پوری یوناني اورومی عسکر پوره ستومانه شوی وو. په هغوی کې د تازه حملو تاب نه وپاته. ددی تازه مهم د روانیدو نه مخته سلطان خپل پیرته یو قاصد ورو لېږه او ورڅخه یې وغوښتل چې ځانګړی دعا ورته وکړي. ځکه سلطان اندینمن و چې که نن قسطنطنیه فتحه نه شي نو بیا به هیڅکله هم فتحه نه شي. ځکه چې نن حمله کونکو خپل ټول توان په کار اچولي و. کله چې دسلطان قاصد هلته ورغی نو ساتونکي هغه منه کړ خو عثمانی وزیر ساتونکي ته په قهر شو او ورته یې وویل چې هغه به پیر ته دسلطان پیغام هرومرو ورسوی.

ددی خبری سره سم هغه څیمي ته ورننوت ویی کتل چې پیر په سجده پروت دی او دعا کوی. دعثمانی وزیر په کتلوسره یې سر راپورته کړ او ورته یې په خدا کی وویل چې ورځه قسطنطنیه فتحه شوه... (تاریخ اسلام).

عثمانی وزیر ته ددی بزرګ په خبرو باندی باور را نه غی او بیرته یې منډی کړی. خو د هغه بزرګ د څیمي څخه د وتلو وروسته یې وکتل چې د ښار په دیوالونو باندی داسلام بیرغ رپانده دی. په حقیقت کې هغه وخت چې سلطان خپل پیر ته دا قاصد ورو لېږه نو هغه وخت ډیر نازکه وه. اوبیا په دی وخت کې ددیوال هغه برخه د سلطان تر مخه وه یوناڅاپه را پریوته او د راپریوتو سره سم خندق ډک شو او ښار ته د ورننوتلولاره پرانستل شوه. د بله اړخه بحري فوځ هم په همغه وخت کې په یوه ستر برج باندی ولکه وکړه او سلطانی بیرغ یې پری نصب کړ. ددی بیرغ د پورته کیدو او د دیوال د راپرزیدو وروسته سلطان اودهغه ملګری چې په سر کې یې اغا حسن شامل و ښار ته ورننوتل. خو عیسویانو تراوسه پوری خپله ماتې نه منله. په همدی وخت کې قسطنطین ته یو ډیر ژور زخم دا راپیداشو چې دهغه دجنگ نازولي جستمیانی سخت زخمی شو او اوجنگ میدان یې پرېښود. سلطان په همداسی وخت کې حمله کوله چې حستمیانی دخپلو ملګرو سره لاره پری ایښی وه. او په دی توګه یې ښار خپلو دښمنانو ته حواله کړی و. قسطنطین د جستمیانی دتم کولو له پاره ډیری هلی ځلې وکړې و خو هغه د مسلمانانو دتورو څخه ویریدلی و. هغه سمدلاسه د بندرګاه په لور ولاړ. دهغه د تللو سره سم په عیسویانو کې کمزورتیاوی راپیدا شوی، په دی وخت کې قسطنطین په خپله قومنده په لاسو کی واخسته. خو دینی چری حمله ډیره سخته وه، عیسویانو یې مقابله ونه شوه کړای.

دینی چری سردار اغا حسن په ډیره میړانه دخپلو ملګرو سره یو ځای په دیوال وروخت قسطنطین اودهغه ملګرو هڅه وکړه چې اغا حسن شاته و تمبوي. په دی وخت کې ددغو دری مسلمانانو دمقابلی له پاره سل کسه

عیسویان را غلغل ، خواغا حسن د پایلونه بی پرواه د قسطنطین په فوځونو کی خپله توره وچلوله. په دی وخت کی داغا حسن وجود زخمی زخمی شو. بلاخره بی دزخمونو اوزیاتی وینی له لاسه هملته دشهادت کلیمه ولوسته او ځان بی خالق ته وسپاره په دی جنگ کی دینی چری د دیرشو عسکرو څخه اتلس شهیدان شول. خو دانور بریالی شول ځکه دهغوی شاته نور ترکی فوځونه ور ورسیدل ، اوس نو حمله کونکی دهره اړخه ښار ته ورننوتی و. هری لوری ته دعیسوی فوځیانو جسدونه پراته وو. اوس دښار په ستر دیوال باندی سور هلالی بیرغ رپانده وو.

قسطنطین چی تر اوسه پوری په پوره زړه ورتیا سره جنگیده دخپلو ډیر و مخلصو ملگرو په دلase ورکولوسره بی هیلې له لase ورکړې او په لوړ اوازی بی وویل چی:

«ایا کوم عیسوی شته چی ما پخپلو لاسو ووژنی...؟ ایا کوم عیسوی شته چی ما پخپلو لاسو ووژنی؟»

خو کله چی دروم اخی قیصر ته کوم ځواب پیدا نه شو نو بیا بی دروم د قیصر لباس د ځانه لری کړ اود عثمانی فوځ په سیلاب کی ورگډ شو او دیو سپاهی په څیر په پوره میرانه و جنگید او ووژل شو. په دی توگه دهغه دمرگ نه وروسته یولس سوه کلنه بازنطینی پادشاهی هم له منځه ولاړه ددی پادشاهی پیل د قسطنطین له خوا شوی و او اخی هم قسطنطین و. اوددی نه وروسته د قیصر لقب یو تاریخی داستان پاته شو. د عالمیانو د سرور دا ارشاد پوره شو چی فرمایلی بی وو «اذا هلك قيصر ، فلا قيصر بعده ...»

خو شیبي وروسته قسطنطنیه د فاتحینو د لښکرو څخه ډکه شوه ، د عیسویانو د مدافعت جوش د منځه ولاړ او حالات ارام شول. عثمانی فوځونو خپلی توری په نیامو کی کینودی ، سلطان محمد خان دخپلو ملگرو سره یوځای په خپل اس سپور د دیوال د لویدلی برخی څخه راتیر او ښار ته راننوت او ځان بی دایا صوفیا چرچ ته ورساوه. دلته هغه ستنی ته چی د ترکانو ماتی بی ورسره تړلی وه په زرگونو عیسویانو پناه اخستی وه ورغی.

کله چی د سلطان آس دی ستنی ته ورسید نو په زرگونو عیسویانو خپل سرونه راپورته کړل اود اسمان په لوری کتل چی هغه اسمانی فرشته به توره په لاس راکیوزی او ترک سلطان به دخپلو ملگرو سره یوځای ددی ځایه باسی او د ماتی سره به بی مخ کوي، خو سلطان محمد خان دهغی ستنی څخه ورتیر شو اود ایا صوفیا دروازی ته ورغی ، په دی وخت کی نه کومه فرشته د اسمانه رانښکته شوه او نه درومیانو ماتی په فتحه بدله شوه. په کلیسا کی را ټول شوی خلک په اخی وختو کی دغیبی کومک منتظر وو. ان تردی چی ددی کلیسا په اړه دغه توهماتی عقیده د سلطان په لاسو د تل له پاره په خاورو بدله شوه.

نن هغه سلطان محمد خان نه و بلکه «سلطان محمد خان فاتح» و.

قاسم بن هشام هم دسلطان سره یوځای د ایاصوفیا تر مخه د خپله اسه کوز شوی و ،هغه ددی نه مخته هم څو ځلی دلته راغلی و. لا تراوسه سلطان همدلته دایاصوفیا په دروازی کی و چی قاسم په ډیره بی صبری سره ایاصوفیا ته ورننوت. د چرچ په حال کی دهغه پیژندونکی راهبانی او پادریان سره را ټول شوی و. ټول قاسم ته په حیرانتیا سره وکتل اودهغه په فاتحانه رانتوتلو سره یی سروته ټیټ کړل. خوقاسم غوښتل سوینا ته ځان ورسوی. هغه ته سوینا هیچری هم تر سترگو نه شوه. په منډه پاس منزل ته ولاړ. او په بیرته یی ځان دسوینا خونی ته ورساوه.

کله یی چی دسوینا دکوتی دروازه پرانستله نو بی اختیاره یی آه وویل... ځکه سوینا دخپلی کوتی په منځ کی پرته وه ، دهغی په گیده کی یو توره نویستل شوی وه. د سوینا وینه په فرش باندی بیدله. سوینا په وینو کی لت پت وه خو خپلی سترگی یی د دروازی په لور نیولی وی ،،،

قاسم ورمونده کړه او سوینا ته یی ځان ورساوه. خو هغه مړه شوی وه. دهغی سترگی پرانستی وی او هغه د وعدی په مطابق اوس هم دقاسم منتظریوی. قاسم دهغی په سترگو باندی لاس کیښود او په لوړ اواز یی انا لله و انا الیه راجعون وویل. قاسم د حالاتو څخه داسی وانگیرله چی سوینا په خپله خپل ځان نه دی وژلی بلکه هغه وژل شوی ده. دهغه ذهن د شاګال په لور ولاړ او فکر وکړ چی دا دهمدی مکروه انسان کار دی. دقاسم په سترگو کی دشاګال انځور راګرزیده اوسترگی یی د وینو نه ډکیدي.

سلطان محمد فاتح دخپلو ملګرو سره وعده کړی وه چی دماسپښین لمونځ به په ایاصوفیا کی کوی. په دی اساس سمدلاسه دایاصوفیا د حال څخه چوکی لری کړل شوی او په ایاصوفیا کی دسلطان محمد د الله اکبر اواز پورته شو. سلطان اودهغه ملګری د الله په دربار کی په سجده پریوتل. په دی وخت کی په ایاصوفیا کی دزرګونو عیسویانو او پادریانو د سترگو څخه اوبښکی روانی شوی ، دلمانځه څخه د فاریغیدو وروسته سلطان خپلو جنگیالیو ته حکم وکړ چی ولاړ شي اود قسطنطین لاش ولټوي ،... قسطنطین هلته د سینټ رومانس په دروازه کی د جنگ په جریان کی وژل شوی و. هلته د ډیرو لاشونو تر منځه دقسطنطین لاش وموندل شو چی په جسم یی یوازی دوه زخمونه وو. دسلطان سپاهیانو دقسطنطین سر پری کړ او د سلطان مخی ته یی راوست او په دی توګه د قسطنطینی فتحه مکمله شوه بله ورځ سلطان دقیصرانو شاهی محل ته ورغی ، ویی کتل چی په دی پراخه محل کی هیڅ نوع حرکت نه شته. کله چی سلطان دا ورانی ویجاړی وکتلی نو بی اختیاره یی دا شعر له ځانه سره زمزمه کړ.

پرده داری می کند بر قصر کسری عنکبوت

چغد نوبت می زند برگنبد افراسیاب (عثمانی دولت)

په دی جنګ کی دمسلمانانو په لاسو څلویښت زره عیسویان وژل شوی و. او شپيته زره عیسوی عسکر په بند کی اچول شوی و. دقصر دکورني هیڅوک هم و نه نیول شول ځکه هغوی ټول په تیښته بریالی شوی وو. ډیری ایټالیی او یو شمیر نورو اروپایی هیوادونو ته تنبیدلی وو. دقصر یو لمسی څو ورځی وروسته مسلمان شو اوهملته په قسطنطنیه کی واوسید. بالاخره ددی کورنی نوم اونښه ورکه شوه.

د شاهي محل دکتلو وروسته سلطان هلته داس ځغلولو په ستر میدان کی خپل لښکر را ټول کړ اود شکرانی لمونځ یی ادا کړ. (هپوډ روم) یواځی داس ځغلولو میدان نه وی بلکه دلته به دنو پادشاهانو دتاج دپه سرکولو اعلان هم کیده. همدلته به فاتحو جنرالونو خپله جشنونه جوړول. همدلته به مجرمانو ته سزا ورکول کیده او منحرف عیسویان به په کی سوزول کیده. په تاریخ کی څو ځله دحکومت پر خلاف بغاوتونه دهمدی میدان څخه پیل شوی و. معلومه نه ده چی دامیدان به څو ځله دانسانانو په وینو خړوبه شوی وي،

په هپوډ روم کی دری ستنی نصب شوی وی ، لمړی یی دمسیح نه مخته په څلورمه پېړۍ کی بله یی په پنځمه عیسوی پېړۍ کی اودریمه یی په لسمه عیسوي پېړۍ کی. داستنی ددری بازنطینی شهنشانو له اړخه دیادگار په توګه نصب کړل شوی وی ، سلطان محمد خان فاتح د تر ټولو کوچنۍ ستنی تر څنګ خپل دربار جوړ کړ. په دی ستنی باندی ددریو اژدهاو انځورونه کندل شوی و. کله چی سلطان دا انځورونه وکتل نو دخپله ځایه راپورته شو اودخپلو جنګي غشو په واسطه یی دهغی اژدهاو سرونه ور پری کړل.

په هپوډ روم کی دسلطان دربار جاری و ، هغه نوی احکامات ورکول ، په دی میدان کی دسلطاني فوځونو اومسلمانانو نه علاوه په زرګونو عیسویان هم موجود وو. نن دقسطنطنیی خلک دخپل نوی پادشاه دکتلو له پاره راغونډ شوی وو. عثمانی فوځ د پرون راهیسی په ښار کی امن وامان قایم کړی و ، سلطان اعلان کړی و چی دقسطنطنیی دښاریانو هرڅه په امان او محفوظ دی. همدا علت و چی نن د مفتوح قوم هرکس په ویره ویره تردی ځایه راغلی و.

قاسم بن هشام دسلطان دربار ته لږ څه ځنډن راغلی و. هغه ټوله ورځ په بندرګاه کی ګرزیده. هغه ته دشاګال د پیدا کیدو له پاره یو تیز بحری جهاز او څوکسه عسکرو ته اړتیا وه. خو تر ماسپښینه پوری قاسم کومه پریکړه نه وه کړی ، په حقیقت کی هغه اوس دقسطنطنیی څخه وتلای هم نه شو. ځکه سلطان هر وخت هغه ته اړتیا درلوده. خواوس قاسم پتیبیلی وه چی د مارسی دپیدا کیدو له پاره به د سلطان سره نیغ په نیغه خبره کوي. اوبیا به په دی مشن باندی دسلطان د اجازی سره سم کار کوي. دقاسم کورنۍ هم همدلته په قسطنطنیه کی مقیم شوی و. دهغه خلک چی خپل کورونه یی پری ایښی و دهغوی په کورونو کی دمسلمانانو کورنۍ ځای په ځای شوی وی. حمیرا هم ورسره هملته یو ځای وه. خو قاسم غوښتل د مارسی لتون وکړی. قاسم د هپوډ روم میدان ته راغی...اونیغ د سلطنت د عمایدینو ټولی ته ور روان شو ، تراوسه هغه څو قدمه اخستی و چی یو ناڅاپه ودرید. هغه ته یو پیژندل

شوی خیره مخته راغله او هغه مقرون وو. دا هغه یونانی سالار و چی قاسم ورسره د ماهی نیونکو په کلی کی لاس و گریوان شوی و. ځکه همدی مقرون روزی تنستولی وه او بیا قاسم دروزی د پیدا کولو له پاره په یونانی عسکرو حمله کړی وه. مقرون په عام لباس کی و اود عامو کلیوالو خلکو په خیری په سر ټوټه راتاوه کړی وه. هغه ته د مقرون په خیری کی یو ډول تجسس پیدا شو، داسی معلومیده چی هغه په چا د لټی پسی دی. مقرون دسلطانی غونډی څخه بی پرواه د قسطنطنیی په خلکو کی گرزیده. هغه د یوه یوه شخص مخ ته کتل. د قاسم شپږم حس را بیداره شو په دی خاطر بی دسلطانی دربار په لور د تللو په ځای د مقرون په لور مخه کړه.

مقرون تر ډیره وخته پوری د چاپلنه کوله. د حالاتو څخه یی داسی ډاگیزیده چی په بیر په کی دی خو کله یی چی خپل مطلوبه کس پیدا نه کړ نو بیا د غونډی څخه ووت. قاسم یی تر شا شو، مقرون پیدل روان و او قاسم په زړه کی دعا کوله چی همداسی پیدل ولاړ شي. ځکه که مقرون په اس باندی سپور شوی وی نو بیا قاسم هغه نه شو تعقیبولی. مقرون د ښار د کوڅو څخه ووت او د شرق په لور روان شو، دی لوری ته د ښار ابادی کمه وه. ځکه چی په دیوال کی کومه ستره دروازه نه وه. دا د قسطنطنیی شاتنی برخه وه. مقرون د اوږدی فاصلی وروسته د شمال شرق په لوری کنډراتو ولاړ. د قاسم تجسس نور هم زیات شو. په دی پوه شو هرومرو کومه خبره شته... او خبره هم د راز ده... قاسم د مقرون او خپل ځان ترمنځ دومره واټن پریښود چی مقرون د تعقیب احساس ونه کړی.

بلاخره قاسم ته یو مات اووران ویجاړ عمارت تر سترگو شو، دا دکوم پخوانی چرچ عمارت و. د عمارت په دروازی باندی صلیب نصب کړی شوی، مقرون همدی کنډر شکه عمارت ته ورننوت. قاسم چی وکتل مقرون هغه زوړ عمارت ته ورننوځی نو لږ څه گړندی شو، ځکه هغه غوښتل وپوهیږی چی مقرون دلته د چا سره د کتلو اود څه مقصد له پاره ورغلی دی، قاسم په ډیره منډه ځان د چرچ عمارت ته ورنژدی کړ.

د قسطنطنیی داسیمه د سترو ستر غونډیو د یوی لړۍ څخه جوړه شوی وه. اودا کنډر شکه چرچ په همدی غونډیو کی پروت و. قاسم نیغ چرچ ته د ورننوتلو په ځای د چرچ خواته وگړزید او د شال له لوری چرچ ته راغی. د چرچ شاته هم یوه دروازه وه. خودا دروازه بنده وه، قاسم دروازی ته ورنژدی شو او د دروازی د سوریو څخه یی ددنه ځای اندازه واخسته. هغه ته د وچو پاڼو او دغڼو د جالو پرته نور څه تر سترگو نه شول... هغه حیران شو چی مقرون چیری ولاړ. قاسم رامنډه کړه او د نیغی لاری څخه چرچ ته راغی. توره یی را وویسته اودهر ډول حالاتو له پاره یی ځان تیار کړ.

قاسم په ډیر احتیاط سره چرچ ته ورننوت. خودلته هیڅوک هم نه وو. دا ډیر کوچنی چرچ و، قاسم هلته په وچو پاڼو باندی پښی ایښودی او د دیوال تر څنګ ولاړ خو دغه چرچ دیوی ستري غونډی سره نښتی و... یعنی د چرچ دروازه د غونډی لوری ته پرانستل کیده. قاسم په احتیاط سره دروازه پرانسته او هلته یی دیوی حجری په کتلو حیرانتیا احساس کړه خو هغه حجره هم خالی پرته وه. هغه د مقرون پسی گرزیده خو د مقرون درک نه و

معلوم. دا کوچنی حجره په حقیقت کی ددی غونډی د تراشلو څخه جوړه شوی وه. اود کوم پادری د عبادتخای له پاره استعمالیده. خو اوس دا خونه هم خالی وه. ددی خای د خالی پیدا کیدو سره د قاسم شپږم حس په حرکت راغی اود خطر احساس یی وکړ. ځکه قاسم په خپلو سترگو وکتل چی مقرون چرچ ته را ننوت. خو اوس هغه غائب شوی و.

په همدی وخت کی هغه فکر وکړ چی شونی ده چی ددی حجری دروازه بلی کومی لوری ته وتلی وی، په همدی خاطر یی دیوالونو ته په غور سره وکتل، د حجری دفرش دپاسه په یوه کونج کی د وینو ډیری لگیدلی و، قاسم سمدلاسه مخته ورغی او هغه وانه او گیاه یی دهغه ځایه لری کړه..... دلته ریښتیا هم یوه لاره پیدا شوه. ددی دپاسه د لرگیو یوه کلکه تښته ایښوول شوی وه. قاسم دغه تخته لری کړه، ورلاندی یو سرنګ و خو دفرش نه سرنګ ته باید قاسم اته فته ټوپ وهلی وی. په سرنګ کی دومره تیاره وه چی قاسم که په کی ورکیوتی وی نو هر څه په کی شونی وو. ځکه هغه نه پوهیده چی مقرون به د سرنګ په کوم خای کی پټ شوی وی. خو قاسم ددی خطر اخستو ته تیار و. نو هغه سرنګ ته دور ټوپ کولو په خای ځان په سرنګ کی را ځوړند کړ او لږه شیبه وروسته هغه په سرنګ کی وو. لمړی قاسم ته څه نه تر سترگو کیدل خو وروسته یی سترګی د تیاری سره عادی شوی او خپلی مخی ته یی یو اوږد سرنګ کوټ. داسرنګ د شرق په لور ته او نژدی نیم کوس اوږدوالی یی درلود. قاسم داسی وانگیرله چی داسرنګ به د دیوال شرقی برخی لاندی تیریری، ددی معنی داشوه چی دا سرنګ به قسطنطنیی څخه تیریری او بیرون تر پاسفورس پوری په رسیږی، ځکه چی نژدی لږ مخته قاسم ته رڼا تر سترگو شوه. اوس قاسم په سرنګ کی هر څه کتل خو مقرون یی نه کوټ. لږ څه وروسته قاسم بیرته وکړه او په منډه د سرنګ څخه ووت، ځکه هغه نه غوښتل مقرون په کشتی کی کینی او ددی ځایه ووځی. هغه پریکړه کړی وه چی مقرون به نیسي او د ډیرو شیانو په اړه به تری پوښتنی گرویزنی کوي.

لږه شیبه وروسته قاسم د سرنګ نه بیرون ووت. دا د قسطنطنیی شاتنی برخه وه، څنگه چی قاسم د سرنګ څخه راووت نو سمدلاسه یی سترګی په فاسفورس ابنا کی په یوی لنگر اچونکی جهاز ور ونښتی. د جهاز بادبانونه پرانستی و او د ساحل څخه پنځوس گزه لری ولاړ و. په دی جهاز باندی دهیچا بیرغ نه و. خود جهاز د رنگ د کتلو سره د قاسم تندي وغوړید. ځکه د جهاز ټولی تښتی توری کړل شوی وی، کیدی شی د شپي په تیاری کی د نه په نښه کیدو په خاطر داکار کړل شوی وي خو د قاسم په ذهن کی د ډیوډ الفاظ راوگرزیدل. ډیوډ ورته ویلی و چی د شاګال جهاز تک تور دی، د قاسم ټول حسونه را بیداره شول. ځکه هغه چی دکوم جهاز پلتنه کول هغه پخپله دهغه مخی ته ولاړ و. په قاسم باندی قدرت مهربانه شوی و. مکروه شاګال مارسي همدی جهاز ته راوړی وه. خو په دی وخت کی قاسم د خپل شاوخوا غونډیو لوری ته متوجه شو اوس نو قاسم مقرون له یاده ویستلی و. اود شاګال په اړه یی فکر کاوه. د غونډیو له اړخه قاسم یو اواز واورید. بلکه همداسی اواز لکه

خوک چی کوم شي په اوبو کی غورځوی... قاسم یو دم بنی لوری ته منډه کړه ، توره یی راوویسته ، او په لاس کی یی ونیوله . په یوه منډه یی ځان غونډی ته ورساوه .

قاسم د مقرون تر مخه ولاړ و... ددی غونډیو په منع کی داوبو په غاړه دمقرون کشتی ولاړه وه . خوکله چی قاسم ور ورسید نو مقرون په کشتی کی سپور شوی و . په یقینی توگه چی مقرون به دشاگال د جهاز په لور ورته . مقرون لا تراوسه پوری قاسم نه و کتلی . ځکه قاسم دمقرون څخه په لوړه ولاړ و او دهغه ځایه یی دجهاز څارنه کوله . قاسم پریکړه کړی وه او د لږ څه ځنډ پرته یی په مقرون باندی ورتوپ کړ دوی دواړه په کشتی کی وریوتل . دتوپ د وهلو په وخت کی دهغه توره د هغه په لاس کی وه . د راتوپ کولو سره سم دهغه توری د مقرون سر دوه ځایه کړی و . خو مقرون لا تراوسه ژوندی و ، قاسم یو ځل بیا خپله توره دهغه په وجود کی ورننویسته . مقرون چغی په ستونی کی وچی شوی ، هغه دمړینی نه مخته قاسم پیژندلی و مقرون له منځه ولاړ ، قاسم مقرون دکشتی نه لاندی په اوبو کی را پریوست ، او د پاسفورس اوبه یی پری تکی سری کړی .

اوس نو د قاسم کشتی د شاگال د جهاز په لور ور روانه وه . قاسم په زړه کی دا ویل چی که همدا جهاز دشاگال جهاز وي نو دهغه مارسي به ورته همدلته تر لاسه شي . لمر ښه تیز و او قاسم په پوره بیړه خپله کشتی د شاگال د جهاز په لور ورځغلوله .

اوبیا لږه شیبه همغه څه وشول چی قاسم ته ورپینیدل . کوم چا د جهاز د عرشې نه قاسم کتلی و . دا دمقرون په خیر کوم عسکرو چی د قاسم کشتی یی د جهاز په لور په حرکت کی لیدله ، هغه په یوه منډه د جهاز د عرشې څخه راکیوت ، لږه شیبه وروسته قاسم وکتل چی ددی سپاهی سره یو ځای دقسطنطنی تر ټولو پراسراره انسان شاگال هم د جهاز عرشې ته را وخوت . قاسم ډیر خوشحاله شو ، او ډاډمن شو چی دا جهاز همغه دشاگال جهاز دی . خواوس د قاسم له پاره تر ټولو ستره خطر پیدا شوی وه . کله چی شاگال وکتل قاسم یی د جهاز په لوری ور روان دی نو هغه کله غوښتل چی قاسم دی دهغه جهاز ته ور وخیژی . خو قاسم هڅه کوله تر مارسي ته ځان ور ورسوی ، هغه دهر ډول خطری گاللو ته ځان تیار کړی و . هغه لا د شاگال د جهاز نه کافی لری و چی شاگال دخپل جهاز لنگر پورته کړ او جهاز یی په اوبو کی خوشی کړ ، شاگال دمقابلې کولو په ځای د تیښتی لاره اختیار کړی وه . که شاگال دخپل جهاز بادبانونه هم پرانستی وی نو دهغه د جهاز رفتار به د قاسم دکشتی دوه برابره شوی وی او قاسم به هیڅکله هم نه وی توانیدلی د شاگال جهاز ته ور ورسېږی . خو قاسم هم خپله کشتی گړندی کړه او دهغی رفتار یی دوه هومره زیات کړ او په ډیره چټکی سره یی هغی لوری ته ورځغلوله .

کله چی د قاسم دکشتی او هغی جهاز تر منځه واټن یوازی شل قدمه پاته شو نو دجهاز بادبانونه په یوه ټکان سره پرانستل شول . او جهاز په سمندر کی وریوت . د قاسم له پاره هغه وخت ډیره ستونزمنه شوه چی د جهاز څخه د قاسم په کشتی باندی د غشو باران پیل شو ، قاسم هڅه کوله ځان یوی لوری بلی لوری ته کړی ، په دی خاطر به

غشي د کشتۍ په لرگيو کې نښتل. خو پخوا تردی چې قاسم خان سنبال کړی دغشو بله حمله پری راتله. د شاګال کسانو په پوره قوت سره خپل غشي وروړل، پخپله شاګال د جهاز په عرش باندی ولاړ او ددی کار خارنه یی کوله، په دی وخت کی قاسم یوه عجیبه پریکړه وکړه، هغه یو ناڅاپه د کشتۍ څخه توپ کړ او په اوبو کی یی خان وغورځاوه. اوس نو شاګال اودهغه کسان ډیر وارخطا شول ځکه قاسم په اوبو کی غوپه خوړلی وه او خان یی غایب کړی و.

اوبیا چې کله هغه را ښکاره شو نو هغه دتور جهاز په یوی ځنډی باندی د ورختلو هڅه کوله. قاسم خپله توره په خوله کی نیولی وه. او په دواړو لاسو یی د جهاز جنگلی نیولی وی. دلږڅه کوشش نه وروسته هغه په جهاز کی سپور شوی و، د شاګال کسان هم دهمدی هیلې سره دجهاز څلورو اړخونو ته ځغلیدل. ځکه هغوی پوهیدل چې دهغوی دښمن به کوم اړخه څخه جهاز ته را څیژی. خو هغوی ته هغه وخت معلومه شوه چې قاسم توره په لاس دهغوی تر مخه ولاړ و. په دی وخت کی د شاګال دوو کسانو په قاسم حمله راوړه خو د قاسم په څیر تورزن ته ماتې ورکول څه اسانه کار نه و. ددوی څخه یو کس قاسم له منځه یوړ خو د بل سره دمقابلې په وخت کی د شاګال نور سپاهیان هم رامنځته شول، خو قاسم زړه کوچنی نه کړ، هغه په یوه وخت کی د شاګال د اوو کسو سپاهیانو سره جنگیده. قاسم په منځ کی ولاړ و او اوه کسه سپاهیان تری شاوخوا. هغه د طاهر وروړ او د هشام زوی و. د عربو ډیر تکړه ځوان او د توری وهلو ستر ماهر. د لږڅه وخت مقابلی وروسته اوو اړه سپاهیان ستومانه شول، ځکه چې قاسم غوښتل هغوی په همدی ډول ستومانه کړی، په دی وخت کی قاسم دداسی یوه داو څخه کار واخست چې د شاګال دوه سپاهیان یوځای دخپلو تورو ښکار شول. په زمکه دهغوی دپریوتو سره سم قاسم د یوه بل کار هم وختم کړ.

دجهاز بادبانونه پرانستی و او په چټکۍ سره مخته روان و. په همدی وخت کی د قاسم په زړه کی یو فکر راپیدا شو، د جنگ ځای یی پریښود او په یوه منډه یی خان د جهاز هغی برخی ته ورسو چې هلته د جهاز اخری تختۍ لگیدلی وی. پاته پنځه کسه سپاهیانو هم دهغه پسې ورننوي کړی، هغه د جهاز داخری کونج پوری منډه کړه، په دی ځای کی د لرگیو کمزوری جنگلی لگیدلی وی، د قاسم پسې راځغلیدونکی پنځه واړو خپل ځانونه کنترول نه شو کړای او د لرگیو جنگلی یی ماتې کړی او په اوبو کی ورپریوتل. اخری دوه کسو سپاهیانو ماتې جنگلی نیولی وی او ځوړند شوی و. اوس نو قاسم ورمخته شو اودهغوی دواړو کاريی هملته ورختم کړ.

جهاز په پوره قوت سره د بحر مارمورا په لور وروړان و. قاسم ویریډه چې هسی نه چې هغه دری کسه په سمندر کی لویدلی کسان بیرته جهاز ته را ونه څیژی خو هیڅ پروا یی ونه کړه او بیرته د جهاز دننۍ برخی ته ورغی. قاسم دخپل ټول جنگ په دوران کی شاګال هیڅ و نه کوت. دلته دری کابینه جوړ کړل شوی و. قاسم دخپلی توری سره بیل بیل کابین وکوت. خو شاګال یی تر سترگو نه شو. قاسم سمدلاسه د دننۍ برخی څخه راووت او د جهاز

عرشی ته یی خان ورساوه ، هغه وار خطا و ترڅو وینی چی شاګال خو چیری نه دی تنبیدلی . هغه په دی فکر کی و چی ایا شاګال به خان پخپله سمندر ته ور غورځولی وی ؟ ..

په دی وخت کی قاسم ته د جهاز د تاخانی په اړه فکر را پیدا شو ، سمدلاسه را ښکته شو او د تاخانی د زینی د پیدا کولو په هڅو کی شو . هلته لاندی هغه د لرگیو څخه جوړه شوی یوه پاتخه وکتله . اوس نو هغه د چیتا په څیر سخت متوجه و . د لاندی کیوتو په وخت کی قاسم هڅه کوله چی د پښو اواز یی څوک وا نه وری ، خو کله چی لاندی منزل ته ور ښکته شو نو یو برچه یی مخته وویشتل شوه . سمدستی په خپل ځای کیناست . برچه د هغه شاته دیوال باندی ونښته .

دا برچه دهغه سخت دښمن شاګال ویشتلې وه . په همدی وخت کی د قاسم سترگی په شاګال باندی ونښتی . شاګال د جهاز په تاخانی کی موجود و . خو د قاسم نظر د شاګال تر څنګ دهغه شاته په مارسې باندی هم ولګیدی . قاسم شاګال هیر کړ او د مارسې په غم کی شو . د مارسې حال ډیر خراب و . لږ څه دمخه شاګال د مارسې رسی پرانستی وی ، هغه غوښتل مارسې له ځانه سره و تنبیتوی خو په همدی وخت کی پری قاسم را ورسید . شاګال د قاسم دکتلو سره سم په دیوال ځوړند د اوسپنی تیر راواخست . کله چی قاسم د شاګال په لاس کی تیر وکوت نو ورته په خندا شو ، ځکه دی لرگی پریکونکی تیر د قاسم دتوری مقابله نه شوه کولی . اوس نو کله چی قاسم د شاګال په لور د حملی کولو له پاره ورته نو شاګال به سمدلاسه د مارسې شاته ځان پتیاوه ، دهغی ستونی به یی خفه کاوه او قاسم ته به یی ویل :

« قاسم بن هشامه توره و غورزوه او که نه د محبوبی خټ به دی ورمات کړم . »

کله چی قاسم مارسې ته وکتل نو دهغی سترگی د ډیر درد نه بیرون راوتلی وی . دهغی ستونی د دومره فشار لاندی و چی اواز یی هم نه شو ویستلی . قاسم ددی منظر په کتلو سره سمدلاسه خپله توره و غورزوله . د توری د غورزولو سره سم شاګال مارسې پرېښوده او لکه د وږي لیه په څیر یی په قاسم باندی حمله وکړه ، قاسم د شاګال د گذار څخه د خوندي پاته کیدو له پاره تیار ولاړ و ، شاګال خپل تیر په دواړو لاسو ونيو او د قاسم سر ته یی را خلاص کړ قاسم خپل سرتیت کړ او د شاګال تیر په پوره قوت سره د جهاز په لرگی ولګید او هملته ونښت . د جهاز د لاندی برخی یوه ستره ټوټه ماته شوه . خو شاګال ډیر ژر خپل تیر بیرته راوویست او په قاسم باندی یی د بل گذار له پاره په دوو ثانیو کی ځان تیار کړ . د قاسم له پاره د شاګال د دویم گذار څخه خوندي پاته کیدل ډیر ستونزمن وو ، خوبیا هم د قاسم قسمت دهغه سره یاری وکړه او د شاګال دویم گذار هم خالی ولاړ . د جهاز د تختو د ماتیدو په اساس جهاز کی اوبه را ننوتی او رو رو داوبو نه ډکیده . خو شاګال د قاسم په خیال کی پاگل شوی و . په پرلپسی توګه یی په قاسم باندی حملی کولی او قاسم به هر ځل خپل ځان څنګ ته کاوه . داوبو د زیاتوالی په اساس د قاسم پښه هلته وښویده . اوس نو د سمندر اوبه لکه دنلونو په څیر په جهاز کی را روانی وی او د جهاز

د غرقیدو خطر واره په وار زیاتیده. داسی وخت راغی چی قاسم د شاګال د حملو نه شاته ورته. په دی وخت کی مارسې د شاګال د نظر څخه غایبه شوه. مارسې د موقع نه ګټه پورته کړه او په اوبو کی ولاړه او قاسم توره یی راواخسته. شاګال د مارسې ددی کار څخه پوره بی خبره و. اوس نو مارسې ته د شاګال د خبریدو پرته بله لاره نه وه. دبله اړخه وخت هم کم و. ځکه جهاز هر وخت ډوبیدی شو. په دی خاطر مارسې د شاګال په لور ورمنډه کړه او ددی نه مخته چی شاګال په قاسم باندی اخری گذار وکړی... ځکه چی قاسم په ډیر بد ځای کی راگیر شوی و... کله چی شاګال خپل تېر پورته کړ، نوبیرته یی تېر زمکی ته رانغی، ځکه چی د مارسې توره د شاګال په ملا کی ورننوتی وه. او د کوم حلال شوی غوايي په څیررمباري کړی.

قاسم او مارسې په یوه منډه د تاخانی څخه راووتل او د جهاز سره یوی تړلی کشتی ته یی ځانونه راوړسول. څنگه چی قاسم او مارسې د جهازه کشتی راپرانسته او په کیناستل په همغه وخت کی د جهاز ټوله برخه په اوبو کی ډوبه شو او غرق شو. او قاسم او مارسې دواړه د شاګال د جهاز د غرقیدو نه وروسته د پاسفورس په اوبو کی بیرون راوتل.

دبله اړخه د هېوډ روم په غونډه کی سلطان د ټولو عیسویانو له پاره د امن و امان اعلان کړی و. هغوی چی په خپلو کورنو او شتمنیو باندی پراته دی او هغوی چی په خوشحالی سره یی اطاعت قبول کړی و، هغوی ته او د هغوی اموالو ته به هیڅ ډول زیان نه ور رسیږی. د عیسویانو د نورو کلیساو تر څنګ به ایاصوفیا په همغه شکل او بڼه پاته وي. بطریق اعظم د سلطان مخی ته راوغوښتل شو او ورته وویل شول چی ته به همغسی بطریق اعظم اوسی. اوستا په مذهبی واکمنی کی به هیڅ ډول مداخله نه کیږي، سلطان محمد فاتح په خپله د یونانی چرچ پالنه ومنله. او بطریق اعظم ته یی همغسی واک ورکړ لکه عیسوی سلطنت چی ورکړی و. د کلیسا د اخراجاتو د پوره کولو له پاره یی ستر ستر جاگیرونه وروښل، بندی فوځیان چی د جنگ په وخت کی نیول شوی، سلطان دخپل فوځ څخه په پیسو واخستل او ازاد یی کړل. او هغوی یی د قسطنطنیې په یوه خاص ځای کی اباد کړل. ددی سوبی نه وروسته سلطان محمد فاتح وکتل چی د قسطنطنیې ډیر کورونه وړان و بجاړ پراته دي، د هغوی د ابادیدو له پاره یی مسلمانانو ته د ورتلو بلنه ورکړه او د کوچنی آسیا څخه یی د پنځه زرو مسلمانانو کورونه هلته قسطنطنیې ته منتقل کړل. هغه خلک چی د قسطنطنیې څخه تښتیدلی و سلطان هغوی ته دبیرته راستنیدو بلنه ورکړه او هغوی یی دی ته تیار کړل تر څو بیرته خپلو پخوانیو کسبونو او کارونو ته راوگرځي او د ښار په ابادیدو کی برخه واخلي.

د پخوانیو قرنونو د رواجونو په اساس مفتوحین مال او ځان ټول دفاتحینو په ملکیت کی راته. اروپایی سلطنتونو د همدی رواجونو په پوره کولو کی هیڅ وخت نه ضایع کاوه او په دی لاره کی یی دهیڅ ډول ظلم او

تیری څخه دریغ نه کاوه خو ددوی په مقابله کی هغه وخت چی ترکان قسطنطنیې ته ور داخل شول هلته یی امن و امان قایم کړ او د مروت داسی بیلگی یی پرېښودی چی دوستان او دښمنان یی ټول ځانته حیران پاته کړل.

د فتح په لمړۍ ورځ سلطان اعلان وکړ چی هر هغه څوک چی سیدنا ایوب انصاری رضی الله تعالی عنه قبر پیدا کړی نو هغه ته به انعامات ورکړل شی. د فتحی په دریمه ورځ یو ډیر زوړ بزرگ دوو مسلمانو عسکرو ته د ابویوب انصاری مبارک قبر په گوته کړ، خو بیا هغه زوړ شخص هیڅکله هم تر سترگو نه شو. سلطان محمد خان فاتح د ابو ایوب انصاری د مزار تر څنگ یو جومات جوړ کړ چی په تاریخ کی د «جامعه ابو ایوب» په نامه مشهور شوی دی. سلطان قسطنطنیه خپل دارالسلطنت وگرځاوه او د همدی ښاره یی نور پاته ممالک لکه یونان، سربیا، بوسنیا، موری، طرابزون، سنیوپ، مجمع الجزایر، کریمیا، والیشیا، البانیا، هزیګونیا، وینس، روډس او اوټرانتو.... سوبه کړل. او په عثمانی سلطنت کی یی راګډ کړل.

قاسم دخپلی کورنۍ سره یوځای هملته په قسطنطنیه کی میشت شو، او په قسطنطنیه کی یی کور د زوړ عباس تر سترگو لاندی شین او سمسور وګرزید. اوس د قاسم دوه ښځی وی، د قاسم ښځی حمیرا د قاسم لمړۍ ښځه دسر په سترگو ومنله، مارسې د قاسم څخه ټول داستان اوریدلی و، اوس نو هغی د قاسم په کور کی خپل ځان او خپل ژوند د خپل وخت د بهترینو او خوشحاله وختونو څخه شمیرل.

د قسطنطنیې د سوبی نه پنځلس ورځی وروسته یوه عجیبه پېښه رامنځته شوه، قاسم د شپې غذا دخپلی کورنۍ سره وخوړه او بیا یی خپلی قصی پیل کړی. په دی وخت کی د کور په دروازه باندی ټک ټک وشو. د قاسم ورپرونو علی او عمر د دروازی په لور ورغلل. لږ څه وروسته دهغوی کمری ته یوه محجوبه ښځه را ننوته. زوړ عباس چی دغه په پرده کی ښځه وکتله نو دخپلی کورنۍ ته یی وویلی: «ورشی او هغی ته ښه راغلاست وواپی. پوهیږئ چی دا څوک ده، دا هم زما لورده، عباس دی پرده کونکی ښځی ته وویل «لوری نقاب دی لری کړه. داستا خپل کور دی.... ایا ته ځانته راغلی یی، عبدالله دی له ځانه سره نه دی راوړی.. عبدالله څه شو؟ خواته زمونږ د کور پته چا درکړه؟

عباس په پوره جوش سره لگیو و، د کور ټول خلک حیران پاته وو. د عباس لور مریم، مارسې، حمیرا مخته راغلی او دخپلی میلمنی سره یی روغېر وکړ او هغی ته یی د کیناستو له پاره وویل. هغه ښځی عباس ته وویل چی دهغه خاوند عبدالله هم دهغی سره یوځای راغلی دی خو بیرون د بگی سره ولاړ دی.

عمر او علی د عبدالله پسې ورووتل. قاسم چی ددی پرده کونکی ښځی اواز واورید نو ټکان یی وخوړ. ځکه هغه ته دا اواز پیژندونکی معلومیده. تر اوسه هغه په همدی فکر کی و چی هغه ښځی دخپل منځ څخه نقاب لری کړ. په همدی وخت کی د زاپه عباس غږ هم تر غوږو شو.

«دا زما لور «روزی» ده، دا یوه معصومه ماهی نیونکی وه، تیر کال په همدی ورځو کی د جان جستیمانی عسکرو په زور راپورته کړی وه، اتفاقاً چی په هغه وخت کی مونږ هم هلته ور ورسیدو ... مونږ عیسوی ځواکونو ته درس ورکړ. اوبیا مو روزي له ځانه سره د «رومیلی کلا» ته یوړه. روزی هلته په رومیلی کلا کی دری څلور میاشتی زموږ خدمت کاوه، ددی قصه ډیره دردناکه او د اوریدو لایقه ده.

دقاسم دماغ همداسی خوتیده. وجود یی په لږزان و. دا خو همغه روزي وه چی د ماهی نیونکو په کلی کی یی دقاسم له پاره هر ډول خطر په ځان اخستی وه. هغی هم دسونیا په څیر په قاسم باندی زړه بایلودی و. او دهغه په انتظار کی یی هر شپه دمینی اومحبت خوبونه کتل.

هو! دا هماغه روزی ده، د رومیلی په کلا کی کله چی زاړه عباس مختلفې قصی بیانولی په دی وخت کی د شهزادگی حمیرا نوم هم مخ ته راغلی و، روزی هم دقاسم په اړه دا خبری اوریدلی وی. او په دی پوه شوی وه چی دهغه محبوب چی دیوه رومي پادری په کالیو کی ددی سره یو ځای شوی و دحمیرا خاوند قاسم بن هشام دی. کله یی چی دا واوریدل چی قاسم بن هشام د بل چا شوی دی نو بیا روزی دهغه په اړه خوبونه کتل پریښودل او د زور عباس د لور په څیر یی په رومیلی کلا کی واړول. دری څلور میاشتی وروسته بیا زوړ عباس خپل یو ډیر تکړه سپاهی عبدالله ته په نکاح کړه او دمسلمانیدو وروسته روزی خپل کور اباد کړ.

نن روزي د خپل خاوند سره یو ځای دعباس کتلو ته راغلی وه نو ناڅاپه یی قاسم مخی ته ودرید. که څه هم روزی لږ څه وویریده خو قاسم په ډیره بده توګه ټکان خوړلی و. په څو لمحو کی د روزي سترګود قاسم څخه په زرګونو پوښتنی کړی وی چی دقاسم سره یی دیوه ځواب هم نه و.

کله چی حمیرا د عباس د خولی څخه د روزی قصه واوریده نوبه شرارتی توګه یی د خپل میړه په لور وکتل، ځکه چی هغی دقاسم د خولی څخه د همدی ځوانی ماهی نیونکی داستان لا دپخوا څخه اوریدلی و. دقاسم څخه نور څه جوړ نه شول نو سریی ټیټ کړ او دخپلی کمری څخه بیرون راووت.

د پای خو ټکي

د سلطان محمد فاتح دوران په ۱۴۸۱ کال کې پای ته ورسید. د ۱۴۵۱ نه تر ۱۴۸۱ پورې، په دیرشو کالو کې سلطان محمد فاتح په قسطنطنیه باندې حکومت وکړ. د سلطان په وخت کې اسلامي حکومت د اروپا تر لری لری ځایو پورې و غځید.

د سلطان فاتح نه وروسته عثماني حکمران «سليمان اعظم قانوني» (۱۵۵۰ نه تر ۱۵۶۶) پورې ډیر شهرت وموند. مشهور امير البحر (خيرالدين باربروسا) د همدې سلطان په وخت کې مشهور شو، د خادم الحرمين الشريفين لمړنی لقب تر ټولو دمخه «بايزيد» خپل کړی و. خوپه عثماني حکمرانانو کې د خلافت منصب تر ټولو دمخه (لمړی سليم عثماني) ته ورکړل شوی و.

اخری عباسی خليفه «المتوکل» و چې په قاهره کې یې د سلاطین مملوک تر سیوري لاندې ظاهري شان و شوکت درلود خو په حقیقت کې دواکمنۍ څخه بې برخې وو..... د خلافت پگړۍ (اول سليم عثماني) ته په سراينبول شوی وه. د مقدسو مقاماتو کنجگانی، د انحضرت صلی الله علیه وسلم مبارکه توره، علم او خادرو د خلافت د سند په توگه «سليم» ته ورکړل شوی و. د همدې وروسته د عثماني خلفاؤ نومونه په خطبه کې اخستل کیدل.

عثماني سلطنت نژدې شپږ سوه کاله دوام وکړ او د عثماني خلافت اخیري بدنصیبه خليفه «سلطان عبدالحمید خان ثاني» و، چې حکومت یې د لمړۍ عمومي جنگ پا پایلو کې له منځه ولاړ. دغه خليفه په ۱۹۱۸ کال د نظربندی په دوران کې ساه ورکړه.

پای.

د استاد قریب الرحمن سعید نورې پښتو ژباړې:

1. اسلامي سیات. (مولانا گوهر الرحمن «رح») (چاپ شوی)
2. اسلامي ریاست. (مولانا ابوالاعلی مودودي «رح») (د چاپ لاندې)
3. خلافت او ملوکیت. (مولانا ابوالاعلی مودودي «رح») (چاپ شوی)
4. پرده. (مولانا ابوالاعلی مودودي «رح») (چاپ شوی)
5. د حدیثو د انکار نه د قران تر انکاره پورې. (مولانا عبدالسلام رستمی «رح») (چاپ شوی)
6. د نبوت پای. (مولانا عبدالسلام رستمی «رح») (چاپ شوې)
7. د صلاح الدین یو بی ریښتني پېښې (دایمان پلورونکو داستان) (التمش) (چاپ شوې)
8. د رسول الله (ص) د انقلاب حکمت. (سید اسعد گیلاني «رح») (چاپ شوی)
9. یو شمیر نورې کوچنۍ رسالې (په اردو او پښتو ژبو) چې نومونه یې زما په لیکنو کې کتلای شئ.
10. د بایزید یلدرم تاریخي په زړه پورې ناول. (چاپ شوې)
11. د سلطان علاو الدین خلجی په زړه پورې ناول. (چاپ شوې)
12. د شیر شاه سوري مشهور ناول (همدا اوس د چاپ لاندې دې)
13. لاسوندونه او وثیقي: د رسول الله ﷺ وخته تر راشدینو خلفاء پورې (تر چاپ لاندې دې)
14. په هیواد کې د سولې د پایښت په اړه زموږ آند (چاپ شوی دی)
15. (موږ او توحید) د بشیر احمد لودهی لیکنه (د چاپ لاندې)
16. د سلطان محمد خان فاتح، د عثمانی سلطنت د ځوان سلطان، په زړه پورې داستان (د چاپ لاندې)

17. زیات شمیر پښتو مضامین او دانګلیسي او د اردو ژبو څخه ژباړل شوي او هم په انګلیسي ژبه سیاسي شننې، مقالې او لیکنې چې په پښتو او انګلیسي ژبو ورځپاڼو او یو شمیر اونیزو او میاشتیزو کې خپاره شوي دي. (په خواشینۍ سره چې ریکارډ یې له ژباړن سره نشته.)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library